

யொன்னியின் செஸ்வன்

நான்காம் பாகம்

மணிமகுடம்

அமரர் கல்கி

இராஜ ராஜ சோழன் என்று சரித்திரத்தில் புகழ் பெற்ற அருள்மொழி வர்மன், கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் இரண்டாவது மகன். குழந்தைப் பிராயத்தில் அவன் காவேரி நதியில் இராஜ குடும்பத்தாரிடம் படவிக் சென்று கொண்டுவந்தபோது வெள்ளத்தில் மிதந்த பூவை எடுக்கப் பார்த்து நதியில் விழுந்து மூழ்கிவிட்டான். குழந்தையைக் காணாமல் எவ்வாறும் பற்றி நின்று சமயத்தில் ஒரு பெண்மணி வெள்ளத்திலிருந்து கடலில் குழந்தை யோடு எழுந்தான். அவளைப் படவிக் விட்டு விட்டு உடனே மறைந்தான். காவேரித் தாயே குழந்தையைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்ததாக அனைவரும் எண்ணினார்கள். ஆதலின் அரண்மனையிலும் சோழ நாடெங்கும் அவனுக்குப் "பொன்னியின் செல்வன்" என்று பெயரும் வரங்கி வந்தது.

பொன்னியின் செல்வன் சோழ நாட்டு மக்களின் உள்ளம் கவர்ந்த செல்வனாயிருந்தான். அவனைக் காட்டிலும் சோழ நாட்டு மக்களின் அபிமானத்துக்கு அதிக பாத்திரமாயிருந்தவன் அவன் தமக்கை குந்தகை தேவி. 'இளையவிராட்டி' என்று மக்களால் மரியாதையுடன் போற்றப்பட்ட குந்தகை, தன் தம்பியிடம் அளவியலா அன்பு வைத்திருந்தான். அருள்மொழிக்குச் சிங்கராத உரிமை இவ்வை வென்றாலும் அவன் ஒருநாள் மகோத்தம நிலை மையை அடைவப் போவதான் என்று பூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்தான். பழையாற்ற அரண்மனையில் அவனுடைய தனித்த அன்புக்கு உரிய வளாக வளர்ந்து வந்த கொடும்பாளூர் இளவரசி வானதிகையப் பொன்னியின் செல்வனுக்கு மணம் புரியிக்க அவன் விரும்பினான்.

அருள்மொழிவர்மன் "இளையவிராட்டி" இட்ட கோட்டைத் தாண்டாமல் நடந்து வந்தான். அவன் தூண்டுதலின் பேரில் இவங்கைப் போர்க்களத்துக்குச் சென்று வீரப் புகழ் பெற்றான். இவங்கை அரசன் மகிழ்ந்த மகை நாட்டில் ஒரு ஒளிந்த பிறகு சோழ நாட்டு வீரர்களுக்குச் சித்தி வாய் அங்கே வேலை இல்லாமலிருந்தது. அச்சமயம் அருள்மொழி வர்மன் இவங்கை மக்களுக்கு உகந்த பல காரியங்களைச் செய்தான். ஸக்கியமார, அநுராதபுரத்தில் இடந்து தவிர்த்து விடந்த பழைய புத்த விஹாரங்களையும் சிற்பங்களையும் புதுப்பித்துக் கட்டினான். இதனால் மகிழ்ச்சி பெற்ற புத்த சங்கத்தில் ஒரு பகுதியார் அவனுக்கு இவங்கை அரசரிமையை அளித்து ஒரு குட்ட ஸ்தூபம் வந்தார்கள். அப்பாறு வாயி வந்த அரசரிமையைப் பொன்னியின் செல்வன் மறந்து விட்டான்.

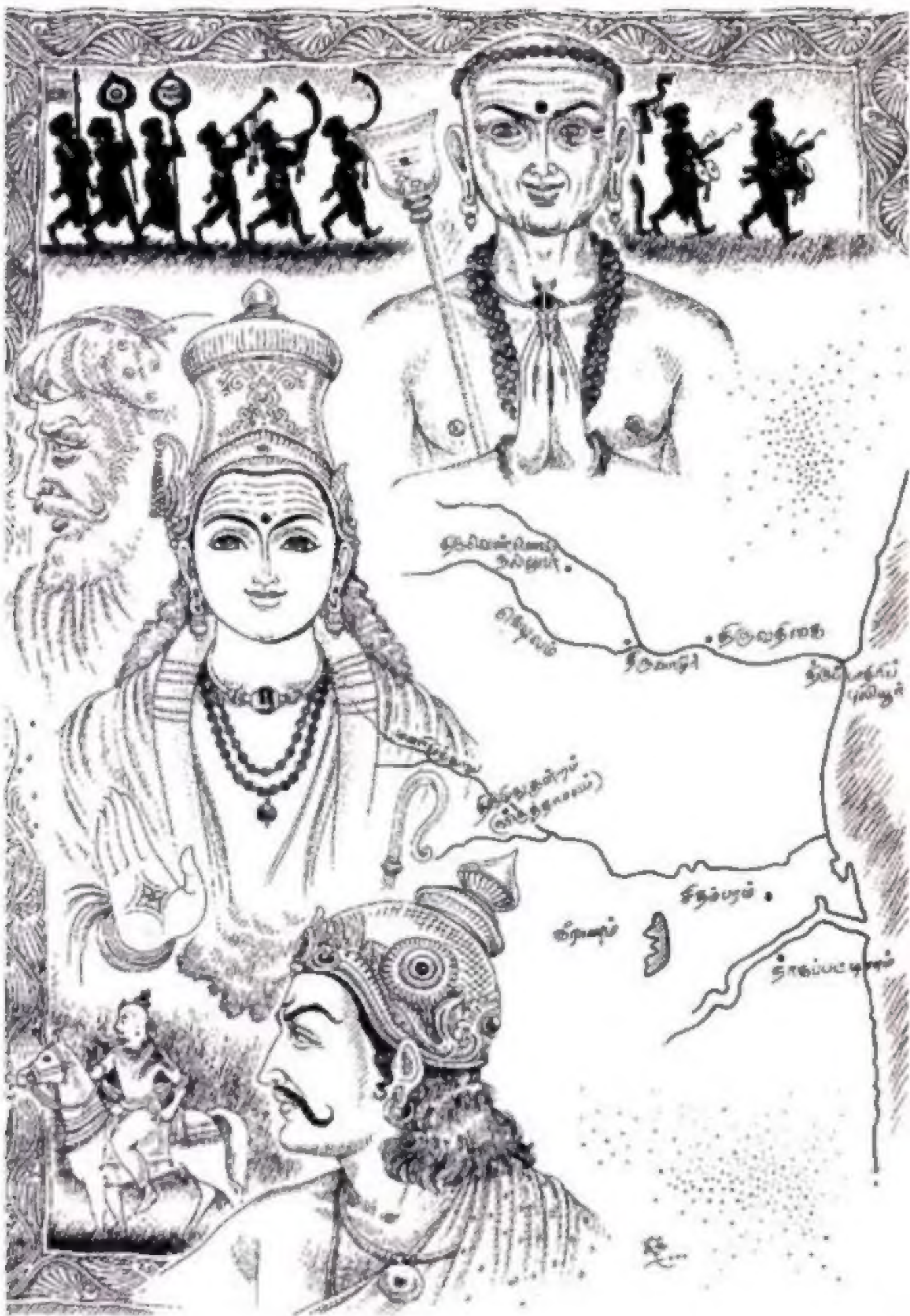
இவங்கையில் வெளி கொண்டவன் போல் அவைத்து திரிந்து கொண்டிருந்த னாம மூதாட்டி ஒருத்தியை அருள்வர்மன் கைத்தொட்டான். அவளை நான் தன்னைக் காவேரி வெள்ளத்திலிருந்து எடுத்

துக் காப்பாற்றியவன் என்பதை அறிந்தான். அவன் எழுதிக் காட்டிய சித்திரங்களின் மூலம் அவனுடைய வரலாற்றையும் ஓரளவு தெரிந்துகொண்டான். அவனுடைய தந்தை கந்தர சோழன் வாயிப் பிராயத்தில் இவங்கையை அடுத்திருந்த ஒரு நீரில் தன்னத்தையாக வந்து ஒதுங்கிச் சில காலம் வசிக்க நேர்ந்ததையும், அச்சமயம் இந்த னாம சித்திரிடம் அவர் காதல் கொண்டு வாழ்ந்ததையும் தெரிந்து கொண்டான். அந்த னாம ராணிக் குப் பிறந்ததாக அவன் அறிந்த இரண்டு குழந்தைகள் யாராயிருக்கக் கூடும் என்பதையும் ஒருவாறு ஊகித்துக் கொண்டான்.

கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி பாசிக வாயுவினால் பூக்கப்பட்ட நஞ்சை அரண்மனையில் படுத்த படுக்கையாய்க் விடத்தான். வானத்தில் சில காலமாகத் தூமகேது ஒன்று காட்சி அளித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த உத்பாநம் இராஜ குடும்பத்தில் ஒருவருக்கு விபத்து நெருங்கியுள்ளதற்கு அறிகுறியென்று எண்ணிச் சோழ நாட்டு மக்கள் வையை கொண்டுவந்தார்கள். கந்தர சோழரின் இறுதி நெருங்கி விட்டதாகப் பலரும் நம்பினார்கள். அடுத்த நாட் போல் பட்டம் வாருக்கு என்பதைப் பற்றி நாடெங்கும் எச்சம் நடந்து வந்தது.

கந்தரசோழரின் மூத்த குமாரனும் பட்டத்து இளவரசனுமாயிய ஆதித்த கிரகவன் அச் சமயம் காஞ்சி நகரில் இருந்தான். அவன் வீரபதி வீரன், மதுரையின் கடைசி மன்னனாயிய வீரபாண்டியனைப் போர்க்களத்தில் மூதியவந்த பிறகு அவனைத் தொடர்ந்து சென்று, அவன் ஒளித்திருந்த இடத்தைக் கண்டுபிடித்து அவன் தனையை வெட்டித் தஞ்சையுக்குக் கொண்டு வந்தவன். காஞ்சியில் அவன் கந்தர சோழரின் பிரதிநிதியாகவும் வடநிலைச் சோழப்பதியாகவும் விளங்கினான். ஆனால் அவன் உள்ளத்தில் திம்மதி இவ்வா மலிருந்தது. இதற்குக் காரணமாயிருந்தவன் தந்தையின் எண்ணம் பெண்.

ஆதித்தன் சிறுவனாயிருந்தபோது அவனோடு குமாரி விளையாடிய சிறுமி நந்தியி. அவன் ஒரு கோயில் அந்தரம் விட்டும் வளர்ந்து வந்தவன். பின்னர் அவன் பாண்டிய நாட்டுக்குப் போய் விட்டான். வீர பாண்டியன் இறுதி நாளில் அந்தப் பெண்மணியை விட்டவதால் ஒளித்திருந்தான். ஆதித்த கிரகவன் பாண்டியனைக் கொல்ல வான ஒங்கிய போது நந்தியி குறுக்கிட்டு அவனைக் கொல்ல வேண்டாமென்று மன்றாடினான். ஆதித்த கிரகவன் அவனுடைய வேண்டுகோளை உதாரணம் செய்து வீர பாண்டியனைக் கொன்றான். அது மூதல் ஆதித்தனுடைய கண்களும் நனவிலும் நந்தியின்

கண்ணி தழுவிய மூடம் அடிக்கடி நோன்றி அவனை வருத்திக் கொண்டிருந்தது.

அம் சமயம் சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் பழுப்புச் சிற்றரசர்களான பெரிய பழுவேட்டையரும் சின்னப் பழுவேட்டையரும் பேரதிகாரம் படைத்திருந்தார்கள். பல போர்களில் ஈடுபட்டு உடம்பில் அறுபத்து நானூ பேர்த தழும்புகளைப் பெற்றிருந்த பெரிய பழுவேட்டையர் சோழ நாட்டின் தளதிகாரி. அவர் கவத்தநே சோழ நாட்டின் உட்காரை இருந்தது. சின்னப் பழு வேட்டையர் தஞ்சாவூர்க் கோட்டையின் தளபதி. இத்தம் சோழர்களின் அனுமதியின்றி யாரும் கத்தர சோழரைப் பார்க்கவும் முடியாமலிருத் தது.

வீரபாண்டியனுடைய மரணத்துக்குச் சில நாளைக்குப் பிறகு நத்தியி வயது முதிர்ந்தவரான பெரிய பழுவேட்டையரை மணந்தகொண்டான். அவனுடைய சேனத்தளியத்துக்கும் அவனிடம் இருந்த அபூர்வமான காத் கெழிக்கும் சிறுவர் அடியமையானார். இன்னும் பலரும் அவனுடைய மோகன கெழிக்கு உட்பட்டார்கள். அவனது துண்டு நகரம் சிறுவர், ஆதித்த கரிகாலனிடமும் அவனுக்கு உடல் பிறந்தாடிலும் துயேஷும் கொண்டார். கத்தர சோழருக்குப் பிறகு ஆதித்த கரிகாலனுக்குப் பதியாக மதுராத்தகத் தேவனுக்கு முடிசூட்டுவதென்ற தீர்மானித்தார். அத் தீர்மானத்துக்குக் கடம்பூர் சம்பு வகையர் மற்றும் பல சிற்றரசர்களின் ஆதரவையும் பெற்றார்.

மதுராத்தகத் தேவன் கத்தர சோழரின் பெரிய நத்தையான சிவனுடன் கண்டராதித்தரின் புதல்வன். கண்டராதித்தரின் இரண்டாம் மகனானி செம்பியன் மாதேவி சிவ பக்தியே உருவானவன். கண்டராதித்தர் காலஞ் சென்றபோது மதுராத்தகன் சிறு குழந்தை. அவனின் சிவ பக்திச் செவ்வனாகச் செம்பியன் மாதேவி வளர்த்து வந்தார். மதுராத் தகனும் இளம் வயதில் சிவ பக்தியில் ஈடுபட்டு உட்க வரழக்கையில் பந்தற்று விளங்கினான். சின்னப் பழுவேட்டையரின் மகனை மணந்த யின்னர், நத்தியின் துண்டுதலினால், அவனுக்குச் சாம்ராஜ்யம் ஆளும் ஆகை உதித்து அது வெநியாக முத்தி முதிர்ந்து விட்டது.

மதுராத்தகனுடைய சிங்காதன உரிமையைப் பழுவேட்டையர்களும் அவர்களைச் சேர்த் தவர்களும் ஆதரித்து நின்றார்கள்.

ஆனால் சோழ நாட்டின் செல்வாக்கு மிகுந்த இன்னும் இரண்டு சிற்றரசர்களான திருக்கோவலூர் மகலயமாளும் கொடும்பாளூர் பெரிய வேளார் பூபதி விக்கிரம கோரியும் இதை ஏற்றிக் கொள்ள மறுத்து எதிர்த்தார்கள். அவர்கள் கத்தர சோழரின் புதல்வர்களின் கட்சியில் உறுதியாக நின் னார்கள்.

இதையெல்லாம் ஓரளவு ஊகித்து உணர்ந்த

கத்தர சோழர் நாம் கண் முடிய பின் சாம்ராஜ்யம் சின்னாபிள்ளை ஆவதைத் தடுக்க விரும்பினார். இதன் பொருட்டுத் தமது இரு புதல்வர்களையும் தஞ்சைக்குத் தருவித்து ஒரு சமரச ஏற்பாடு செய்வாதிட ஆகைப்பட்டார். மதுராத்தகனுக்கே சிம்மாசனத்தை உரிமையாகக் கிடவும் அவர் சித்த மாயிருந்தார். அதை மதுராத்தகனுடைய அக்கன யாசிய செம்பியன் மாதேவி ஒப்பவில்லை. மதுராத் தகனுடைய மனத்தை இராஜ்ய ஆகைவிலிருந்து திருப்ப அந்த முறாட்டி முயன்றான்.

ஆதித்த கரிகாலன் பழுவேட்டையர்களின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்த தஞ்சைக்குச் செல்ல விரும்பவில்லை. காஞ்சியில் அவன் பொன் மாளிகை கட்டி அதில் வந்து சில காலம் தங்கி யிருக்கும்படி நத்தைக்கு ஓலை அனுப்பினான். ஓலை எடுத்துச் சென்றவன் வத்தியத்தேவன் என்னும் வீர வாலிபன். அவன், வழியில் தன் தோழன் கத்தமானனைச் சந்திப்பதற்காகக் கடம்பூர் சம்புவகையர் மாளிகையில் ஒருநாள் இரவு தங்கி னான். அங்கே ஆதித்த கரிகாலனுக்கு எதிராக நடந்து கொண்டிருந்த சிவையப் பந்தித் தெரிந்து கொண்டான். அவனிடத்திலேயே ஆழ்வார்க்கடி யான் என்னும் வீர கவயுனாவனிடம் அவனுக்கு அறிமுகம் ஆயிற்று. இந்த ஆழ்வார்க்கடியான் முதன்முதலிரி அறிஞர்தப் பிரம்மராயரின் அந்தரங்க ஓற்றை என்பது பிற்பாடு தெரிந்தது.

முதன்முதலியான அன்பின் அறிஞர்தப் பிரம்ம ராயர் என்பவர் கத்தர சோழ கக்கரவர்த்தியுடன் இளம் பிராயத்திலிருந்து நட்புரிமை பூண்டவர். சோழ குலத்தவர் சேர்த்த கவலுடைய அந்தரங் கங்கனையும் நங்கறிந்தவர். சோழ சாம்ராஜ்யம் மிகப் பரந்து விரிந்து மகோத்தமம் அடைய வேண் டும் என்று அவர் கையு கண்டு வந்தார். சோழ நாட்டு வீரர்கள் கங்கையைக் கடந்து சிந்து நதிக்கரை வரை சென்று இமயமலையக்கு அப்பாலிருந்து படைபெடுத்து வரும் அநாகரிக எதிர்பாணர்த் தடுத்து நிறுத்துவதில் உதவ வேண்டும் என்றும் கருதினார். இராஜ்ய உரிமை சம்பந்தமாக எழுந்திருக்கும் தகராறு அவருடைய நோக்கத்தைப் பாழ்படுத்து மென்ற அறிந்து, அந்த விபத்தைத் தடுப்பதற்கு அன்னும் பகனும் பாடுபட்டு வந்தார். சிற்றரசர் கோஷ்டி எதிலும் சேராமல் சமரச முடிவு காண்பதற்கு அவர் விரும்பினார். நாட்டின் நடப்ப தெல்லாம் அறிந்திருந்தும் அவர் தெரிந்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

தீருகைக்கு ஓலை எடுத்துச் சென்ற வத் தியத்தேவன் வழியில் குடந்தை சோழரின் வீட்டில் இளைப்பிராட்டி குத்தகவகையர் சந்தித்தான். முதல் சந்திப்பிலேயே அவர்கள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் அன்பு கொண்டனர். பிறகு அன்பு வளர்வதற்கு

கிம் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டன. குத்தகையின் விருப்பத்தின்படி வந்தியத்தேவன் கடல் கடந்து இங்கு வந்தான். அருள்மொழிவர்மனால் சந்தித்து அவனிடம் குத்தகையின் ஓய்வகைக் கொடுத்தான்.

“பொன்னியின் செல்வா! இராஜ்யத்துக்குப் பேராயன் வந்திருக்கிறது. உடனே புறப்பட்டிடுவாயும்” என்று அதில் எழுதியிருந்தது. இளையவிராட்டியிடம் அளவில்காத பக்தி கிவ்வாசம் கொண்டுள்ள இளையவன் உடனே புறப்பட ஆவத்தமாய்க் கூறும் அதே சமயத்தில் அவனுக்கு இன்னும் இரு அழகுப்புகள் வந்திருந்தன. ஆதித்த கிரகமன் அனுப்பிய பார்த்திபேந்திரன் அவனைக் காஞ்சிக்கு அழைத்துச் செல்வ விருப்பினான். கந்தர சோழரின் அனுமதியின் பேரில் பழுவேட்டையர்கள் இளையவனைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வரக் கப்பக்களை அனுப்பியிருந்தார்கள். இளையவிராட்டி குத்தகையிடம் குரோதம் கொண்டுள்ள பழுவேட்டையர்கள் பொன்னியின் செல்வன் குத்தகையைச் சந்திப்பதை விரும்பவில்லை.

இளையவன் அருள்மொழிவர்மன் தந்தையின் கட்டளைக்கே மூதல் மரியாதை செய்து விருப்பம் புறப்பட்டான். வழியில் நடு கடலில் கழந்தாற்று விபத்துக்குக் கப்பல்கள் உள்வாசின. வந்தியத்தேவனைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பொன்னியின் செல்வன் கப்பலிலிருந்து கொத்தளித்த கடலில் குதிக்க நேர்ந்தது. இருவரும் பூங்குழி என்னும் ஓடக்காரப் பெண்ணாக காப்பாற்றப் பட்டார்கள்.

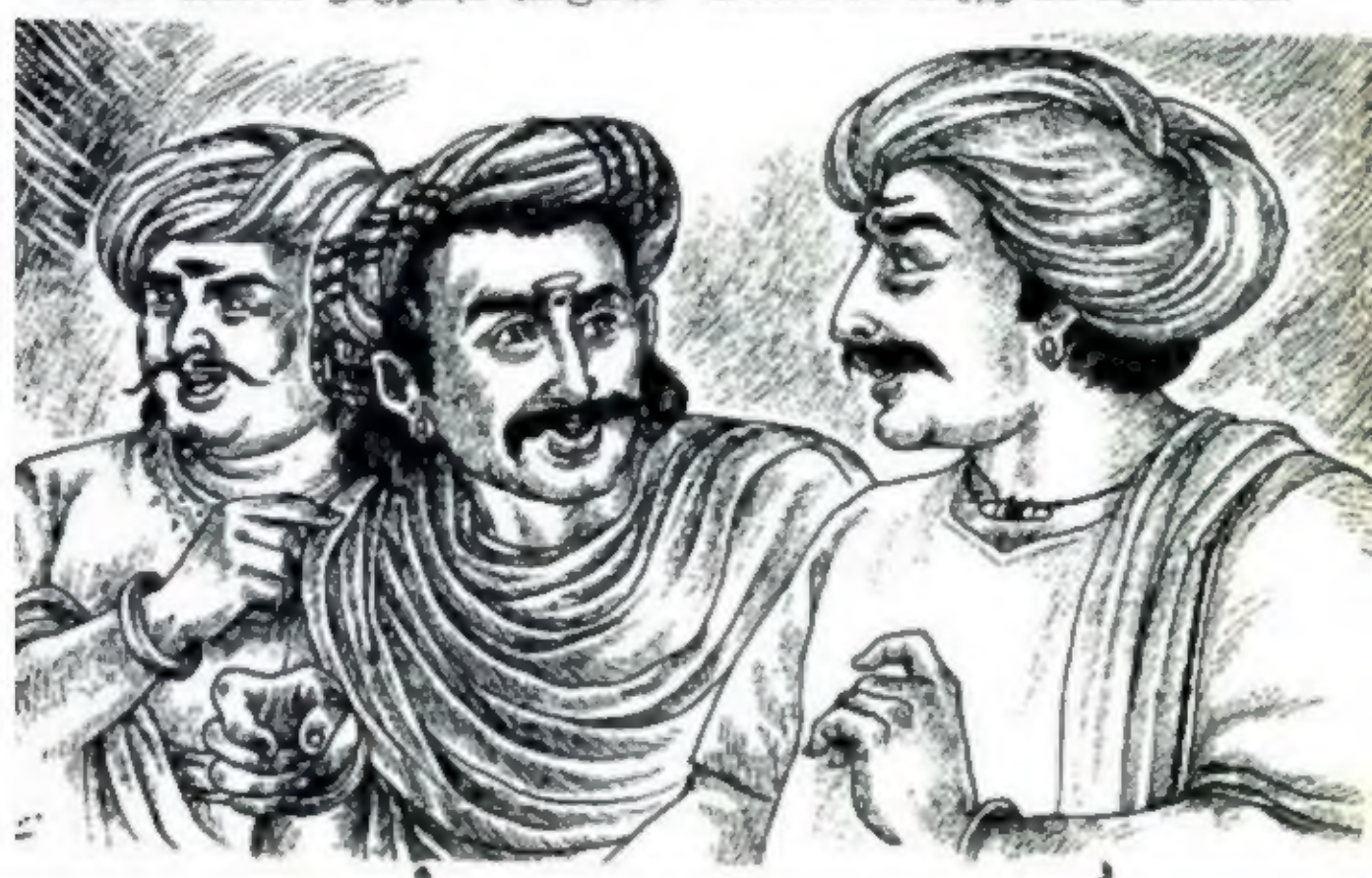
நடுக்கடலில் வித்த போதே இளையவன் கொடிய குளிக்க காய்க்காளுக்கு உள்வாசின. அவனைப் பூங்குழியும் அவளுடைய

அத்தை மகன் சேந்தன் அழகுறும் நான்கப்பட்டையம் குடாமணி விஜயத்துக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்கள்.

வந்தியத்தேவன் இத்தம் செய்தியைப் பழையாறையிலிருந்து குத்தகையப் பிராட்டியிடம் தெரிவித்தான். அதே சமயத்தில் ஆதித்த கிரகமனைக் கடம்பூர் சம்பவமரபர் மானிக்கை விடுத்துக் கு அழைத்திருப்பதாகவும் தெரிய வந்தது. அவ்விருத்துக்குப் பெரிய பழுவேட்டையர்கள் நத்தியி யுடன் போவதாகவும் செய்தி கிடைத்தது. இத்தம் சந்திர்ப்பினால் ஏதாவது விபரீதம் நேரிடக் கூடும் என்று குத்தகையும் அறிந்ததும் அஞ்சினார்கள். கூடுமானால் அத்தம் சந்திர்ப்பத் தடுக்கவும், நடுக்க குடியாவிட்டால் ஆதித்த கிரகமனுடன் உடனிருந்து பாதுகாக்கவும் வந்தியத்தேவனை அனுப்பினார்கள்.

வந்தியத்தேவன் அந்திரவு திருப்புகழ்மயம் கிராமத்துப் பக்கிப்படைக் காட்டில் மந்திரோரு பெரும் மர்மமான சதியைப் பற்றி ஓரளவு அறிந்துகொண்டான். அங்கே நத்தியியும் ரவிதானன் முதலிய மந்திரவாதியும் இருந்தார்கள். ஒரு கிணங்கிறி யினனையும் இருந்தான். அத்தப் யினனையைச் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்தினார்கள். மற்றவர்கள் அவனைக் குழந்திடுத்து சபதம் எடுத்துக்கொண்டார்கள். அத்தப் யினனையிடம் ஒளி விய கூரிய வான் ஒன்று அளித்தார்கள். அத்த வானை அவன் நத்தியியிடம் கொடுத்தான். நத்தியி சபதத்தைத் தானே நிகழவேற்றுவதற்கு ஒப்புக்கொண்டான்.

ரவிதானன் முதலியவர்கள் வந்தியத்தேவனை அங்கேயே பதி கொடுத்து விட விருப்பினார்கள்.

ஆனால் நத்தியி அகத்த தடுத்தான். அவனை அங்கிடத்தியேயே கட்டிப் போட்டு விட்டுச் சென்றான். ஆழ்வார்க்கடியான் காளாலுக் கையன் வேடம் தரித்து வந்து வந்தியத்தேவனை அங்கிருந்து அகழ்த்துச் சென்றான்.

காளாலுக் கட்டத்துக்குத் தன்னத்தையாகப் புறப்பட்ட மதுராத்தகனை வழியில் குதிரை

யிரண்டு தன்னிவிட்டுப் போய்விட்டது. மரத்தடியில் விழுந்து கிடந்த மதுராத்தகனை மூதம் மத்திரி அறிஞத்தர் எடுத்து அகழ்த்துச் சென்றார்.

குத்தகவையும் வானதியும் நாமகப்பட்டகத்துக்கு அருகிலிருந்த ஆனாமங்கலத்துக்குச் சென்றார்கள். நத்தி மண்டபம் என்னுமிடத்தில்

இளவரசன் அருள்மொழி வம்மனைச் சந்தித்தான். நாட்டின் குழப்பமான நிலையை மூக்கிட்டு நின்று சில நாட்கள் இளவரசன் குடாமணி நிறாரத்தியோடு இருக்க வேண்டும் என்ற தந்தைய வற்புறுத்தினான். அவர்கள் மூவரும் வாகனமேன்ற சிவந்த மகிழ்வதைச் சந்தித்த சாத்திரம் காம்பாடில் படகிலிருந்து பூங்குழலி

கேட்டு மனம் வலிந்தான். சேந்தன் அழுதான் அவனைச் சாத்திரப்படுத்துவதற்கு முயன்றான்.

பொன்னியின் செல்வன் கடலில் மூழ்கி விட்டதாகப் பரவிய வதந்தியினால் சோழநாடு மூழுவதும் அதற்கு அப்பாஸும் பெரும் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

கெடிலக் கரையில்

தி

கு மு ன ன ப் ப ா டி
நாட்டை வளப்படுத்திய
இனிய நீர்ப் பெருக்
குடைய நதிகளில் கெடி
லம் ஒன்று. அப்பர்
பெருமானை ஆட்
கொண்ட இறைவன்
எழுந்தருளியுள்ள திரு

வதிகை வீரட்டானம் இந்த நதிக்கரையில்
இருக்கிறது. கந்தாமூர்த்தியைத் தடுத்தாட்
கொண்ட பெருமான் வாழும் திரு
நாவலூர் இந்ததியின் அருகிலேதான்
இருக்கிறது. இந்த இரண்டு கேடத்
திரங்களுக்கும் மத்தியில் தொண்டை
நாட்டுக்குச் செல்லும் இராஜபாட்டை
அந்த நாளில் அமைந்திருந்தது. இராஜ
பாட்டை கெடில நதியைக் கடக்கும் துறை
எப்போதும் கலகலவென்று இருக்கும்.
நதிக்கரையில் உள்ள மரங்களில் பறவை
களின் குரல்களும் அவை இறகை
அடித்துக் கொள்ளும் சத்தமும் கேட்டுக்
கொண்டிருக்கும். பிரயாணிகள் அங்கே
வண்டிகளிலிருந்து மாட்டை அவிழ்த்து
விட்டு விட்டுக் கட்டுச்சாதம் உண்பார்கள்.
உண்ணும்போது அவர்கள் விளையாட்
டாக வானில் எறியும் சோற்றைக்
காக்கைகள் வந்து அப்படியே கொத்திக்
கொண்டு போகும். இவற்றையெல்லாம்
பார்க்கும் இளம் சிறார்கள் கை தட்டி ஆர
வாரித்தும், 'ஆஹூ' என்று வியப்பொலி
கள் செய்தும், கலகலவென்று சிரித்தும்,
தங்கள் குதூகலத்தை வெளியிடுவார்கள்.

சூப்பசி மாதம் ஆரம்பத்தில் கெடில
நதியில் வழக்கத்தைவிட அதிகமாகவே
வெள்ளம் போய்க்கொண்டிருந்தது. இத
னால் உச்சி வேளையில் அங்கே கட்டுச்
சாதம் அருந்துவதற்காகத் தங்கிய
பிரயாணிகளின் ஆரவார ஒலி
களும் அதிகமாயிருந்தன.
அந்த ஒலிகளெல்லாம்
அழகிப் போகும்படி.

யான ஒரு பெரும் ஆர
வாரம் நிமிர்ந்து சற்றுத்
தூரத்தில் சாலையில் எழுத்
தது கேட்டுப் பிரயாணிகள்
வியப்புற்றார்கள். அவர்
களில் சிலர் கரையிலேறிப்
பார்த்தார்கள். முதலில்
புழுதிப் படலம் மட்டுமே தெரித்
தது. பிறகு யானை, குதிரை, பல்லக்கு,
பரிவட்டம் ஏத்துவோர் முதலிய
இராஜ பரிவாரங்கள் வருவது தெரித்
தது. சிறிது அருகில் அப் பரிவாரங்கள்
நெருங்கி வந்ததும் கட்டியக்காரர்
களின் முழக்கம் தெளிவாகக் கேட்
ட்டது.

"பன்னிரண்டாம் பிரயாத்தில்
போர்க்களம் புருத்த வீராதி வீரர், வீர
பாண்டியன் தலைகொண்ட
கோப்பரகேசரி, இரட்டை மண்

டலத்தார் சொப்பனத்தில் கண்டு அஞ்சும் சிங்கம், தொண்டை மண்டலாதிபதி, வட திசை மாதண்டநாயகர், மூன்று உலக முடைய கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் திருமகனார், ஆதித்த கரிகால சோழ மகா ராஜா வருகிறார்! பராக்!”

இடி முழக்கக் குரலில் எட்டுத் திசையும் எதிரொலி செய்யும்படி எழுந்த இந்த கோஷத்தைக் கேட்டதும் கெடில நதித் துறையில் இருந்தவர் அனைவரும் அவசர அவசரமாகக் களையேறினார்கள். அத்தகைய வீராதி வீரனைக் காண வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் நதித் துறையின் நடுவில் வழி விட்டு விட்டு இருபுறமும் அவர்கள் ஒதுங்கி நின்றார்கள்.

கட்டியக்காரர்கள், எக்காளம் ஊதுவோர், பரிச்சின்னம் ஏத்துவோர் ஆகியவர்கள் முதலில் வந்து தன்னீர்த் துறையை அடைந்தார்கள்.

Uரிவாரங்களுக்குப் பின்னால் மூன்று குதிரைகள் ஒன்றின் பக்கம் ஒன்றாக வந்தன. மூன்று குதிரைகள் மீதும் மூன்று இனம் வீரர்கள் வீற்றிருந்தார்கள். அவர்களைத் தூரத்தில் பார்த்தபோதே ஜனங்கள் அவர்களைச் சுட்டிக்காட்டி இன்னார் இன்னவர் என்று பேசத் தொடங்கினார்கள். “நடுவில் உள்ள குதிரை மீது வருகிறவர்தான் ஆதித்த கரிகாலர்! பொற் கிரீடத்தைப் பார்த்தவுடனே தெரியவில்லையா? வெயில் படும்போது எப்படி அந்தக் கிரீடம் ஜொலிக்கிறது” என்றான் ஒருவன்.

“இந்தக் கிரீடத்தைப் போய் சொல்லப் போகிறாயே? கரிகால் வளவன் அணிந்திருந்த மணி மகுடத்தை இவர் சிரஸில் தாங்கும்போதல்லவா பார்க்க வேண்டும்? அது கோடி ரூபியப் பிரகாசமாகக் கண்கள் கூசும்படி ஜொலிக்குமாம்!” என்றான் இன்னொருவன்.

“அது கரிகால் வளவன் கிரீடம் அல்ல, தம்பி! அப்படிச் சம்பிரதாயமாகச் சொல்வதுதான், பராந்தக சக்கரவர்த்தியின்

காலத்தில் செய்த மணி மகுடத்தைத்தான் இப்போது கந்தர சோழர் அணிந்திருக்கிறார். இன்னும் எத்தனை நாளைக்கோ, தெரியவில்லை!” என்றான் மற்றொருவன்.

“கந்தர சோழரின் வாழ்நாளை இப்படித்தான் சில காலமாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர் சிரஞ்சீவி யாபிரகம்பார் என்று தோன்றுகிறது!” என்றான் முதலில் பேசியவன்.

“நன்றாயிருக்கட்டும். அவர் உயிரோடிருக்கும் வரையில் நாடு நகரமெல்லாம் சூழப்பயில்லாமலிருக்கும்!”

“அப்படியும் சொல்லுவதற்கில்லை. பொன்னியின் செல்வனைக் கடல் கொண்டு விட்டதாகச் செய்தி வந்த நிலிருந்து சோழ நாடெங்கும் ஒரே அவலோலகல்லோலமாயிருக்கிறதாம். எப்போது சண்டை மூளுமோ என்று அங்கிருந்து வந்தவர்கள் எல்லாம் சொல்லி வருகிறார்கள்.”

“யாருக்கும் யாருக்கும் சண்டை? எதற்காகச் சண்டை?”

“பழுவேட்டரையர்களுக்கும் கொடும் பாளூர் வேளாருக்கும் சண்டை மூளும் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படியொன்றும் ஏற்படாமல் தடுப்பதற்காகத்தான் கடம்பூர் சம்புவரையர் மானிகையில் சிற்றரசர்கள் கூடுகிறார்களாம். ஆதித்த கரிகாலரும் அங்கேதான் போகிறாராம்.”

“குதிரைகள் நெருங்கி வந்து விட்டன. இரைந்து பேசாதீர்கள்!” என்று ஒருவன் எச்சரித்துவிட்டு, “இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலரின் முகம் எவ்வளவு வாட்டமடைந்திருக்கிறது பார்த்தாயா?” என்று கேட்டான்.

“அவர் முகம் வாட்டமடைந்தில்லாமல் எப்படியிருக்கும்? ஆதித்த கரிகாலருக்குத் தம்பியின் பேரில் பிராணன். அப்படிப்பட்ட தம்பியைப் பற்றித் தகவல் தெரியவில்லையென்றால் தமையனுக்கு வருத்தமாயிராதா? தந்தையோ நடமாட்டமில்லாமலிருக்கிறார்!”

“இதெல்லாம் உலகத்தில் இயற்கை, தம்பி! இளவரசருடைய முகவாட்டத்

துக்குக் காரணம் இவையெல்லாம் அல்ல இரட்டை மண்டலத்தார் மீது படை பெடுத்துப் போக வேண்டும் என்று கரிகாலருக்கு ஆணை அது கை கூடவில்லையே என்றுதான் கவலை”

“அது ஏன் கைகூடவில்லை? யார் இவரைப் படைபெடுத்துப் போக வேண்டாம் என்று தடுக்கிறார்கள்”

“வேறு யார்? பழுவேட்டரை யார்களுதான்! படைபெடுப்புக்கு வேண்டிய தனவாட சாமக கிரியைகள் கொடுக்க மறுக்கிறார்களாம்”

“ஏதேதோ இல்லாத காரணங்களை யெல்லாம் உலகத்துச் சொல்லுகிறார்கள் உண்மைக் காரணம் உங்கள் ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை” என்றுள் ஒருவன்

“எல்லாம் தெரிந்தவனே! உண்மைக் காரணத்தை நீதான் சொல்வேன்” என்று இன்னொருவன் கேட்டான்

“ஆதித்த கரிகாலர் யாரோ ஒரு பாண்டிய நாட்டுப் பெண் மீது காதல் கொண்டிருந்தாராம் இளவரசர் வட பெண்ணைப் போருக்குச் சென்றிருந்த போது பெரிய பழுவேட்டரையர் அப் பெண்ணை மணந்துகொண்டு விட்டாராம் அவன்தான் பூப்பாது பழுவூர் இளையராணியாக விளங்கிச் சோழ நாட்டில் சாலாதிக்கரம் செலுத்துகிறான் அதிலிருந்து ஆதித்த கரிகாலரின மனமே பேதலித்துப் போய் விட்டதாம்”

“இருக்கலாம், இருக்கலாம் உலகத்தில் எல்லாச் சண்டைகளையும் யாராவது ஒரு பெண்ணுடன் காரணமாவிடுப்பான் என்று பெரியவர்கள் சொல்லிவிடுக்கிறார்கள் அல்லவா?”

“எந்தப் பெரியவர்கள் தம்பி, அப்படிச் சொல்லிவிடுக்கிறார்கள்! கத்தப் பைத்தியக்காரத்தனம்! இளவரசர் ஒரு பெண்ணை விருமபிணர் என்றால், அவன் போய் ஓர் அறுபது வயதுக் கிறவனை மணந்து கொள்ளுவான்” சொல்லுகிறவர்கள் சொன்னால் கேட்பவர்களுக்கு மதி இல்லையா?”

“அப்படியானால் ஆதித்த கரிகாலருக்கு இன்னும் கலியாணம் ஆகா

மலிருப்பானேன்’ நீதான் சொல்லுமே”

“கமமா இருங்கள்! இதோ தெருவிலுந்துவிட்டார்கள் இளவரசருக்கு வலது புறத்தில் வருகிறவன்தான் பாரதிபேந்திர பல்லவன் போலிருக்கிறது இடது புறத்தில் வருகிறவன் யார்’ வானம் குலத்து வந்தியுதிவனா?”

“இல்லை, இல்லை! கடம்பூர் சம்பு வரையர் மகன் கத்தமாதன் ஓலை கொடுத்து அனுப்பினால் இளவரசர் ஒரு வேளை வர மாட்டார் என்று சம்பு வரையர் தம் மகனையே அவரை அழைத்து வர அனுப்பிவிடுக்கிறார்”

“இதிலிருந்தே, ஏதோ விஷயம் மிக முக்கியமானது என்று தெரிகிறது”

“அந்த முக்கியமான விஷயம் இராஜரீக சம்பந்தமானதாகவும் இருக்கலாம் அல்லது கலியாண சம்பந்தமானதாகவும் இருக்கலாம் ஆதித்த கரிகாலருக்குத் திருமணம் ஆகாதிருக்கும்வரைவில் சிறந்தவர்கள் அவரை வலை போட்டுப் பிடிக்க முயன்றுகொண்டு தான் இருப்பார்கள் முதன் முதலில் அவரை மணந்து கொள்ளும் பெண் சோழ சாமராஜ்யத்தின் சிங்களத்துதில் அமரும் பாகியம் பெறுவான் அல்லவா?”

பேம

தகண்டவாறெல்லாம் கெடில் ததிக்களையில் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு தின்ற ஜனங்கள் பலவிதமாகப்

பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்

முன்று குதிரைகளும் வந்து தண்ணீர்க்கரையோரம் தின்றன

குதிரைக்குப் பின்னால் வந்த ரதம், ஏறு அப்பால், அரச மரத்தடியில் தின்றது அந்த ரதத்தில் எண்பது பிராணமான வீரக் கிழவா திருக்கோலஜார் மலையமான் இருந்தார்

தண்ணீர்க்கரை ஓரத்தில் குதிரை மேலிருந்த வண்ணம் ஆதித்த கரிகாலன் திருமயி அவரைப் பார்த்தான்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

இரண்டாம் அத்தியாயம்

பாட்டனும் பேரனும்

யி

ன்னால் ரதநில வந்த
கிழவர் சமிகஞ் செயலே.
ஆதித கரிகாலன் குதிரை
யைத் திருப்பிக் கொண்டு
அவர் வீற்றிருந்த ரதநில
அநில சென்றான்

குந்தநாய் கரிகாலா' தான் இவ்விடத்
தில் உலகம். ம விடை பெற்றுக்கொண்டு
திருக்கோவலூர் போக எண்ணுகிறான்.
போவதற்கு முன்னால் உன்னிடம் சில
முக்கிய விஷயங்கள் சொல்ல வேண்டும்
சென்று குதிரையிலிருந்து இறங்கி அந்த
அரச மரத்தடியிலுள்ள மேடைக்கு வா'
என்றார்

"அப்படியே ஆகட்டும்.
வாதா" என்று ஆதித கரி
காலன் குதிரையிலிருந்து
கீழ் குதித்தான்

கிழவரும் ரதநிலிருந்து

இறங்கினார்

இவ்வுடும் அரச மரத்தடி மேடைக்கு
சென்றார்கள்

அப்போது பாரதிபேந்திரன் கந்தமாற
னைப் பார்த்து, "நல்லவேளையாகப்
போய்ற்று இந்தக் கிழவர் வீட்டு
தொட்டின் என்று நம்முடைய தெருவினு
வந்து விடுவாரோ என்ப படித்துக்கொண்
டிருந்தேன்" என்றான்

"அப்படித் தொடர்ந்து வந்தால்
இவரை வெள்ளாற்றின் மீரவாகத்தில்
தள்ளி புட்டிக் அடித்து விடுவது என்று
நான் எண்ணியிருந்தேன்" என்றான் கந்த

அபாரரி

கல்கி

எறன

இருவரும் தங்கள் பேச்சில் நாங்கள்
நின்று மகிழ்ந்தார்கள்

திருநெல்வேலி மாவட்டம்
மேலாங்காடு உடையாராசிய
திருக்கோவலூர் மனையாள்
சொல்லுறறார்:-

"ஆதிதர்" இன்னொரு இருபத்து
நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நீ பிறந்
தாய் திருக்கோவலூரில் என்னுடைய
புரணமணையிலேதான் பிறந்தாய். அச்
சமயம் நடந்த கொண்டாட்டங்கள் சிறு
டத்ததுபோல எனக்கு ஞாபகநீரங்கள்
என என்னுடைய குலத்தைச் சேர்ந்தவா
ளும் என்னுடைய குடியைச் சேர்ந்தவா
ளும் சேர்ந்த நாட்டையும் தொண்டை
நாட்டையும் சேர்ந்த சிறுசாக்கள பலரும்
நிதிருந்தார்கள் இவர்கள் எல்லோரையும்
சேர்ந்த வீரர்கள் முப்பதினாயிரம் பேர்
நிதிருந்தார்கள் அவர்களுக்கெல்லாம்
—தத விருத்திய விமரிசையைச் சொல்லி
யடிவாது உன் தந்தையின் பட்டாபிஷேக
வைப்பதென்பதோடு கூட அதற்கைய
நிதிருந்தும் கோலாக்கலங்களும் நடா
பறவில்லை என பொக்கிஷத்தில் என
னின்னார்கள் காலத்திலிருந்து நூறு
குறியுள்ளவர்களைச் சேர்ந்து வைத்திருந்த
பாடுகள் அவ்வளவும் அந்த மூன்று நாள்
காண்டாட்டத்தில் நீர்தது போய்விட்
து'

"அச்சமயம் உன்னுடைய கொள்ளுப
ரட்டனாராசிய பராததக் கைகரவாத
யே திருக்கோவலூருக்கு வந்திருந்தார்
ன் பெரிய பாட்டனார் கண்டராதி
தம் உன் தந்தை கதர் சேர்ந்தும்
நிதிருந்தார்கள் ஆன் குழந்தை பிறந்த
சயதி அந்நிதம அவர்கள் அணையதும்
நடைந்த ஆன்நிதத்துக்கு அனவேயில்லை
சாழர் குலத்தை விளங்க வைப்பதற்கு நீ
றந்து விட்டாய் என்று குதூகலம்
டைந்தார்கள் உன் பாட்டனின் முதத
மையன்மாராக்களுக்கு அதுவரையில்
நிதியில்லை அரிஞ்சயன்களும் உன்
யப்பன் ஒரே மகனாக விளங்கினான்
வன் உன் பிரயத்தில் மனமதனை
பாதக அழகு வ விளங்கினான் சேர்ந்
வதற்கேல அவருது தமிழகத்துச் சிறு

சா வமசத்திலே அவ்வளவு அழகுடைப
யினனையை யாரும் அதற்கு முன் கண்ட
தில்லை இதனால் உன் தந்தைக்குச் சில
சங்கடங்களும் தோந்தன குடுமபத்தார்
அன்னவருக்கும் அவன் செல்வப் பிள்ளை
யாக இருந்தான் அரண்மனையப் பெண்டிர்
கள் அவனுக்குப் பெண் வேடம் போட
டுப் பாரத்து மகிழ்ந்தார்கள் 'இவன் மட
டும் பெண்ணாய்ப் பிறந்திருந்தால்' என்று
பேசிப் பேசிப் பூரித்தார்கள் உன் தந்தைக்
குத தங்கள் பெண்ணைக் கொடுப்பதற்கு
இவர்களை முதல் வித்திய பாவதம் வரை
யில் உள்ள மன்னாதி மன்னர்களும் சிறு
சாக்களும் தவம் கிடந்தார்கள் அச்
சங்கடங்களும் மனமதங்களும் திகாத்த அழ
கள் அவன் என்பதுடன் சேர்ந்த சிலகா
தனத்துக்கு உரியவன் என்ற எண்ணத்
தினாலும் அவ்வளவு ஆரவரத்துடன் இருத்
தார்கள் உன் தந்தையை மருமகனாகப்
பெறும் பேறு கடைசியில் எனக்குக்
கிடைத்தது

'எங்கள் வமசத்தில் நாங்கள் ஆன்
ஆகட்டும், பெண் ஆகட்டும் மேனி
அழகுக்குப் பெயர் போனவர்கள் அவர்
ஆன் பிள்ளைகள் உடம்பில் எத்தனைக்
கெத்தனை போக காயங்களைப் பெறு
கிறார்கள், அவ்வளவுக்கு அழகுடைபவர்
களாக எண்ணிக் கொள்கோம் எங்கள்
குலத்துப் பெண்களுக்குக் கற்பும் குணமும்
தான் அழகும் ஆபரணமும் உன் தந்
தைக்கு என மகனைக் கல்யாணம் செய்வ
தென்று தீர்மானித்தபோது மனைய
மாணாடு முழுதும் அல்லோலகலவோலப்
பட்டது அவ்வளவுக்குத் தமிழகத்துச்
சிறுசாக்கள் எல்லாரும் அருகைய கொண்
டார்கள் அதை நான் பொருட்படுத்த
வில்லை மூன்று உலகமும் பிரமிக்கும்படி
யாக உன் பெற்றோர்களின் திருமணம்
தஞ்சையில் நடத்திது என்றாலும், அப்
போது நடந்த கொண்டாட்டத்தைக் காட்
டினும் நீ பிறந்தபோது திருக்கோவலூரில்
நடந்த கொண்டாட்டத்தான் அதிக
குதூகலமாயிருந்தது எனக்கு என்ன
பெயர் வைப்பது என்பது பற்றிக் குதூகல
மான சாக்கை நடத்திது சிலர், உன்
குலத்து முன்னோரில் மிகப் புகழ் பெற்ற
கரிகால் வளவன் பெயரை இட வேண்டும்
என்றார்கள் நானும் இன்னும் சிலரும்

• தருக்காளத்த

திருநெங்கபம்

• திருத்தணிநக

மேற்பாள

தருக்காளம்
(கோளியன்)

• திருவாளம்

தருக்காளம்

காந்தியம்

பாலாறு

உன் பெரிய பாட்டனார் இராஜாதித்யர் பெயரைத்தான் வைக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினோம். கடைசியில் இரண்டையும் சேர்த்து 'ஆதித்த கரிகாலன்' என்று உனக்கு நாமகரணம் செய்தார்கள்.

“இதோ பார்! ஆதித்தர் திருநாவலூரின் கோவிலுக்கு கிராம தெரிவிறது. நம்பி ஆசிரியர் கந்தரமூர்த்தி அடிகள் பிறந்த ஸ்தலம். அது அங்கே, இன்றைக்கு இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் உன் பெரிய பாட்டனார் இராஜாதித்யர் சோழர் முகாம் செய்திருந்தார் கதைகளிலும் காவியங்களிலும் வரும் எத்தனையோ வீரர்களைப் பற்றி கேட்டிருக்கிறேன் இந்த வீரநம்பிமுகத்தில எவ்வளவோ வீரர்களைப் பார்த்துமிருக்கிறேன் ஆனால் இராஜாதித்யரைப் போன்ற இன்னொரு வீரரைப் பார்த்ததில்லை, கேட்டதில்லை போர்க்களத்தில் அவர் போர் செய்வதைப் பார்த்தவர்கள் யாராவிருந்தாலும், அப்படித்தான் சொல்லுவார்கள்.

“ஒரு மாபெரும் சையந்தைத் திரட்டிக் கொண்டு வட நாட்டின் மீது படை எடுத்துச் செல்ல அவர் இங்கே ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருந்தார் இரட்டை மண்டலத்து அரசனாகிய கண்ணதேவனை முறிப்பதற்கு. மானிய கேட்க என்னும் அவனுடைய தலைநகரைத் தரைமட்டமாக்க வேண்டும் என்று அவர் உறுதி கொண்டிருந்தார் முன்னொரு காலத்தில் பலலவ குலத்து மாமலவ சக்கரவர்த்தி வரதாசி தகரை அழித்ததுபோல, மானிய கேட்க தகரை அடியோடு அழித்தால்தான் இரட்டை மண்டலத்தாரின் கொட்டம் அடங்கும் என்றும், தானும் மாமலவரைப் போல் புகழ் பெறலாம் என்றும் இராஜாதித்யர் எண்ணினார் அதற்கு வேண்டிய மாபெரும் சையந்தைத் திரட்டுவதென்றால் இவ்வளவு ‘காரியமா’ மாமலவர் ஏழுவருஷ காலம் படை திரட்டியதாகச் சொல்லுவார்கள் அவ்வளவு காலம் தனக்கு வேண்டியதில்லையென்றும் மூன்று அல்லது நான்கு ஆண்டுகள் போதும் என்றும் இராஜாதித்யர் கூறினார் படை திரட்டிச் சோப்பதற்கும், திரட்டிய படைகளுக்குப் போர்ப் பயிற்சி தருவதற்கும் தகுந்த பிரதேசம் இந்தக் கெடிலம்

ஆறுவதும் தென் பெண்ணை நதிகளும் இடைப்பட்ட நாடுதான் என்று தோத்தெடுத்தார்.

“ஆதித்தர்! அந்த நாளில் இந்த இரு நதிகளுக்கும் இடைவிலுள்ள பிரதேசத்தைப் பாரக்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை அந்தக் கால சிவனைப் பார்த்தவர்களோ உயர் உள்ள வளரவில் அந்த மறக்க மாட்டார்கள் திருநாவலூரில் இராஜாதித்யர் முப்பதினாயிரம் வீரர்களுடன் தங்கியிருந்தார் பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள முடிபூரில் சேர நாட்டுச் சிறைசை வெள்ளன் குமரன் இருபதினாயிரம் வீரர்களுடன் முகாம் செய்திருந்தான் உன் பாட்டன் அரிஞ்சயன் என்னுடன் திருச்சோவலூரில் இருந்தான் தானும் அரிஞ்சயனும் துமபதினாயிரம் வீரர்களை ஆயத்தம் செய்தோம் இன்னும் கொடும் பாணியைப் பெரிய வேளான், இன்று சோழ நாட்டுக்குச் சனியனாக முனைத்திருக்கும் பழுவைட்டரைவன், கடம்பூர் சம்பவரைவன், இந்தத் திருமுனைப்பாடி நாட்டின் சிறைசைவன் முனைவ தரைவன், மழநாட்டு மழவரைவன், குன்றத்தூர்க் கிழான், வைத்யம்பராயன் முதலியவர்கள் தத்தம் படைகளுடன் இந்த இரண்டு நதிகளுக்கும் இடைவில தங்கியிருந்தார்கள். யானைப் படைகளும், குதிரைப் படைகளும், தெரிந்த கைக்கோளரின் மூன்று கைப் படைகளும் இங்கே முகாம் போட்டிருந்தன இப்படித் தங்கியிருந்த படைகளுக்குள்ளே அடிக்கடி பயிற்சிப் போர்களை நடக்கும் யானைகளோடு யானைகள் போதுமப்பாது பூசுமபம் வந்து விட்டதாகத் தோன்றும் குதிரைப் படைகளின் அணிவகுப்புகள் வேல் பிடித்த வீரர்களுடன் பாங்கு செய்வங்கால் எழும் சபதம், பிரளய கால சமுத்திரம், பொங்கி வருவது போலிருக்கும். வீரர்கள் விலங்கு வீலிருந்து அம்புகள் விட்டுப் பழகிக் கொள்ளும்போது அந்தச் சரமாரியினால் வானமே மறைத்து விடும் எதிர்ப் படைகளைத் தாக்குவதற்காக ஆயிரமாயிரம் வீரர்கள் ‘நாவலோ நாவல்’ என்று ஏக காலத்தில் காத்திருக்கொண்டு கிளம்பிப் பாடிமப்பாது உலகத்தின் முடிவு தெருங்கி விட்டதாகவே தோன்றும் இதைப்பெல்லாம் வேடிக்கை பார்ப்பதற்குத் திரை நிரலாக ஜனங்கள் வருவார்கள்.

இந்தத் திருமுனைப்பாடி நாட்டிலும்
நடுநாட்டிலும் உள்ள ஜனங்கள் மிக
நல்லவர்கள் அடுத்து வீரம் மிகுந்தவர்கள்
இவர்கே படை திரண்டிருந்தப்போது
அவர்களுடைய விவரையதற்குப் பெரும்
குந்தகங்கள் தோந்தன அந்த எல்லாம்

அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. இந்
தளைய மக்களுக்கு தளறி தெரிவித்துக்
கொள்வதற்காகவே இராஜாதித்யா இந்த
இரண்டு நாட்டிலும் பல ஏரிகளைத்
தோண்டுவதற்கா கொளவிடத்திலிருந்து
புதிய ஆறு வெட்டிக்கொண்டு வந்து வீர

தாராயணபுரத்து ஏரியில் துணைநீர் நிரப்பு வதற்கும் ஏறபாடு செய்தார் ஆதித்தர்! அந்த ஏரியின் வளத்தினால் பெருநன்மை அடைந்தவன் கடம்பூர் சம்பவனரயன். அவன் அன்றைக்கு இராஜாதித்யரின் அடிபணிந்து நின்ற நிலையையும் இன்று அடைந்திருக்கும் செல்வச் செருக்கையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் எனக்குப் பெரு வியப்பு உண்டாகிறது."

ஆதித்த கரிகாலன் குறுக்கிட்டு, "தாதார் சம்பவனரயர் செருக்கைப் பற்றித் தங்களுக்கு என்ன கவலை? தக்கோலத்தில் நடந்த புத்தகத்தைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள். இந்தக் கெடிலக் கரையில் திரட்டிய மாபெரும் கைனியம் எப்போது இயங்குதது புறப்பட்டது? அவ்வளவு முன் னேறபாடுகள் செய திருந்தும், என் பெரிய பாட்டனார் அவ வளவு பெரிய மகா வீரராயிருந்தும், ஏன் நம் பாட்டன் தக் கோலத்தில் தோல்வி புறநார் தாங்குகளும் அந்தப் . போரில் கைத்து போரிட்டவர் அவ்வளவு ஆக்கையால் தேரில் பார்த்துத் தெரித்து கொண் டிருப்பாரே?" என

"ஆம்; தானும் அந் தப் போர்க்களத்தில் இருந்தேன். அதைப் பற்றித்தான் உனக்குச் சொல்லப் போகிறேன்

"இராஜாதித்யர் இயக்கே பல வகைப் பாட்டன் திரட்டித் தூர தேரங்களுக்குச் சென்று போர் செய வதற்குப் பயிற்சி

அளித்துக்கொண்டிருந்தார் அவ்வளவு சில காரணங்களினால் உத்தேசித்திருந்த காலத்துக்குள் அவர் புறப்பட முடிய வில்லை இவ்வளவில் மறுபடியும் போர் மூண்டதாகச் செய்தி வந்தது அதை வெற்றிகரமாக முடிப்பதற்கு மேலும்

பாட்டனை அனுப்ப வேண்டியிருந் தது. தெற்கே ஒரு படை வகை வைத்துக் கொண்டு வடக்கே நெடுந்தூரம் சோழ நாட்டின் முக்கிய

சேனா வீரர்களும் தனபதிகளும் போவதை சகாவாததி வி அப்பலியன் இவ்வகைப் போர் முடிந்ததால் செய்து வந்த பிறகு புறப்பட வரம் என்று கூற வந்தார் தோராதிக யரும் தனக்கென வராகளையாத திட ரடிபாரம் பொறுமைபுடன காத்திருந்தார் ஆனால் படைவர்கள் அவலிதம் காத்திருக்க இன்னவருவியன் இரட்டை மண்டல சகாவாததி களை இத்தவழியும் அந்த ரா யத்தின் சோழ நாட்டின் மீது படை எடுப்பதற்காகப் போய் சைனயம் சோத்துக்கொண்டு வந்தான் அந்த மரபெருங் சைனயத்துடன் அவன் தேர்தி தோக்கிய புறப்பட்டு விட்டான் சங்க நாட்டு மன்னன் பூதனும் தன் பெருங் மண்டலம் களைய தீவனினாடு சோத்து கொண்டான் வட கடலும் தென் கடலும் ஒன்று சோத்தாற்போல இரட்டை மண்டல சைனயமுங் சங்க நாட்டுப் பூதன் சைனயமும் சோத்து ஒரு மகா சமுத்திரமாகி புலவீனர் வந்தது அந்தச் சமுத்திரத்தில் யானைகளாகிற நியிய கலவர்கள் ஆயிரக்கணக்கிலும் குதிரைகளாகிய மகா

பீடமேன பதினாறாந் தன்ன
 கெழுந் திருந்தன பிரமன்
 காருதகம் ஏழு வ நாம
 தோந்து பொருவது
 தோடு பொருவி முன்
 தோந் வந்த அந்த
 தோன சமுத்திரம்
 தென்னா டை
 அடிமேடு ஏழுந்
 அமுதது வீழ்ம
 என்னு தோன
 நியது அந்த
 என்னையதமதப
 பாரிவ வீவ
 ரங்கனைத்
 தெரிந்து
 கொண்டு
 முன்னா
 வாய் வே
 மடுவா
 வேகமாக

ஒடி வந்து அறிவித்த ஓம் ஒற்றர்கள் அவ்வாறு சொன்னார்கள்.

“ஆனால் இதுவும் ஒரு விதத்தில் தலையோ என்று பார்த்துக் கைகரவாத்தி கூறினார். தம்முடைய சைனயங்களைத் தோலை தூரம் பிரயாணம் செய்யப் பண்ணி, பிரயாணக் களைப்புடன் படைவாக்கின நாட்டில் எதிரி சைனயத்துடன் போர் புரியச் செய்வதைக் காட்டிலும், எதிரி சைனயங்களை நமது நாட்டுக்குச் சமீபமாக இழுத்து, அவர்களை நாலா புறமும் மடக்கி அதம் செய்வது நான் தலை போர்முறை என்று சக்கரவாத்தி கூறினார். எதிரி சைனயம் வடவேங்கடம் வரை நெடுங்குறி விட்டதென்று தெரிந்த பிறகுதான் பிரயாணப்படுவதற்கு அனுமதி கொடுத்தார்.

“இன்னும்தி கிடைத்ததோ, இலையோ, இராஜாதிதயர் புறப்பட்டு விட்டார். மூன்று லட்சம் காவான் வீரர்களும், ஐம் பதினாயிரம் சூதிரை வீரர்களும், பதினாயிரம் போர் யானைகளும், இரண்டாயிரம் ரதங்களும், முதுநூற் புது தளபதிகளும், முப்பத்திரண்டு சிறுராசர்களும் அப்போதும் சைனயத்தில் சேர்த்து சென்றார்கள். அவர்களிலே ஒருவனாகச் செல்லும் பாக்கியம் எனக்கும் கிடைத்தது ஆனால் உயிர் பிழைத்துக் திரும்பி வந்த துரப்பாக்கியசாலியும் ஆனேன்.

“மூன்று நாள் பிரயாணத்துக்குப் பிறகு காஞ்சிக்கு வடக்கே இரண்டு காத தூரத்தில் தக்கோலம் என்னும் இடத்தில் தம் படைகளும் எதிராளிகளின் படைகளும் போர்க்களத்தில் சந்தித்தன.

“ஆதிதன்! புராணங்களில் தேவேந்திரனுக்கும் விருத்திராசுரனுக்கும் நடந்த யுத்தம் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறோம். இராமராவண யுத்தம் பற்றியும் பாண்டவா கௌரவா யுத்தம் பற்றியும் அறிந்திருக்கிறோம். தக்கோலத்தில் நடந்த போர் யுத்தத்தைத் தேரில் பார்த்தவர்கள் அந்த யுத்தங்களை எல்லாம் அற்பமானவை என்றே சொல்லுவார்கள். தம்முடைய படைகளைக் காட்டிலும் எதிரிகளின் படைகள் சமார இரண்டு மடங்கு அதிகமாயிருந்தன. ஐந்து லட்சம் வீரர்களும் முப்பதினாயிரம்

போர் யானைகளும் அச் சைனயத்தில் இருந்ததாகத் தெரிந்தது. இருந்தால் என்ன? சைனாஸ்திர பெரிய பாட்டனார் இராஜாதிதயரைப் போன்ற சேநாதிபதி அந்தச் சைனியத்தில் இல்லை. ஆகையால் வீரவக்ஷியும் ஜயவக்ஷியும் தம்முடைய பக்கத்திலேயே இருந்து வருவதாகத் தோன்றியது.

“பத்து நாள் வரையில் யுத்தம் நடந்தது. இரு பக்கத்திலும் இறந்து போன வீரர்களைக் கணக்கு எடுப்பது அசாதியமாயிற்று. போர்க் களங்களில் கரிய குன்றுகளைப் போல யானைகள் இறந்து விழுந்து விடந்தன. இரு பக்கத்திலும் சேதம் அதிகமாயிருந்தாலும், எதிரிகளின் கடமையே வீரையில் பலவீனமடைந்தது. இதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை எதிரிகள் கண்டு கொண்டார்கள். புலிக்கொடியைக் கம்பிரமாகப் பறக்க விட்டுக்கொண்டு இராஜாதிதயரின் யானை போகும்படி மெல்லாம் ஜயவக்ஷியும் தொடர்ந்து போகிறான் என்பதை அறிந்துகொண்டார்கள். எவ்வெவ்வேகம் தமது படைவீல சோர்வு ஏற்படுகிறதாகத் தென்பட்டதோ அவ்வேகம் இராஜாதிதயரின் யானை போய்ச் சேர்த்தது. அந்த யானையைப் பறக்கிட்டு விற்றிருந்த வீர புருஷனையும் பார்த்ததும் தம் வீரர்கள் சோர்வு நீங்கி மும்மடங்கு பலம் பெற்று எதிரிகளைத் தாக்கினார்கள். இதைப்பெல்லாம் பத்து நாளும் கவனித்து வந்த படைவாக்கள் ஒரு படுபாடாக மாற சூழ்ச்சி செய்தார்கள். அது சூழ்ச்சி என்று பின்னால்தான் தெரிய வந்தது. சூழ்ச்சி செய்தவனும் அதை நிறைவேற்றி வைத்தவனும் கங்க மன்னன் பூதுகன்தான். திடீரென்று அந்தப் பாதகன் தன் யானையின் மீது சமாதானக் கொடியைப் பறக்க விட்டுக்கொண்டு இரண்டு கைகளையும் தலைக்கு மேல் தூக்கிக்கொண்டு ‘சரணம்’ ‘சரணம்’ என்று கூவிக் கொண்டு வந்தான். அச்சமயம் இராஜாதிதயரே சமீபத்தில் இருந்ததா புலிக்கொடி பறந்த அவருடைய யானையின் அம்பாரியைப் பார்த்த பின்னரே பூதுகன் அவ்வாறு செய்திருக்க வேண்டும் மகா வீரராகிய இராஜாதிதயர் இல்லாது ஒரு படை மன்னன் ‘சரணாகதி’

என்று சொல்லிக்கொண்டு வருவதைப் பார்த்ததும் மனம் இனி விட்டா இரட்டை மண்டலச் சக்கரவாததியே போன்ற திறத்தச் சமாதானம் கொடு கிறாரா அல்லது அவரைப் பிரிந்து இந்தப் புதுகன மட்டும் நம்முடன் சேர வரு கிறாரா என்று தெரிந்து கொள்ள விரும் பினாரா ஆகையால் சங்கதானம் செய்து துணைச் சுற்றி நின்ற மெய்க்காப்பாளரை விலகச் செய்தாரா புதுகன ஏறிவிருந்த யானையைத் தாம் ஏறிவிருந்த யானைக்கு அருகில் வரும்படி சமிகளாடு செய்தாரா புதுகன இராஜாதித்யரின் அருகில் வரும் வரையில் என்குபயி வண்ணம் வந்தான் அவனுடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகியதைப் பார்த்தாரா இராஜாதித்யர் பார்த்தாரா இதனால் அவருடைய மனம் இன்னும் இனி விட்டது

“தொழுத கைமுன்னும், படை யொ டும்பும், ஒண்ணார் அழுத கண்ணீரும் அழைத்து”

என்னும் தமிழாட்டுப் பெருமூலவரின் வாகு அச்சமயம் இராஜாதித்யரின் ஞாபகத்தில இருக்கவில்லை கண்ணீரைக் கண்டு கரைந்துவிட்டாரா இன்னும் சம்ப மாகப் புதுகனை வரவிட்டு, என்ன சேதி” என்று கேட்டாரா அதற்கு அவன் கூறிய மறுமொழி இராஜாதித்யரை அருவருப்புக கொள்ளும்படி செய்தது இரட்டை மண் டலப் படைகளுக்குத் தோலவி தீச்சயம் என்று தெரிந்து விட்டதால் சரணாகதி அடைந்து விடுமபடி கண்ணீர் தேவவிடம் தான் கூறியதையும், அவன் அதை மறுத்து விட்டபடியால் தான் மட்டும் தனிப்ப பிரிந்து வந்து சரணாகதி அடைவத் தீர்மானித்ததாகவும் புதுகன கூறினான் இதைக் கேட்டதும் இராஜாதித்யர் அவனைக் கடுமையாக தடுத்ததா

“அதனைப் நீசனைத் தாம் தம் கடலி லில் சேர்த்துக் கொள்ள முடியாது என்றும், திருமயிப் போகும்படியும் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே, புதுகன கண் முடிக்க கண் திறக்கும் போதில் அந்தப் பவகரமான வஞ்சகச் செயலைப் புரிந்து விட்டான் மறைவாக வைத்திருந்த வில் லையும் அம்பையும் எடுத்து, வில்லில் தானேற்றி அம்பைப் பூட்டி எய்து விட் டான் அந்தக் கொடிய விஷம் தோய்ந்த

அம்பு எதிர்பாராத சமயத்தில இராஜாதித் த்யரின் மார்பில் பாய்ந்ததும் அவர் சாயத்தார் இப்படிப்பட்ட வஞ்சகத்தை யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால் சுற்றிலும் நின்ற வீரர்கள் என்ன நோத்து எப்பதைப்பி சிற்று நேரம் தெரிந்து கொள்ளவில்லை இராஜாதித்யர் புது கனைத் திருமயிப் போகும்படி கட்டளை விட்டது மட்டும் அவர்கள் காதில் விழத் தது உடனே புதுகன தன் யானையை வீரட்டி அடித்துக்கொண்டு ஓடிப் போனான்

இ ராஜாதித்யர் யானை மேலிருந்த படியே மரணமடைந்தாரா என்ற செய்தி பரவியதும் தமது படைகளைச் சேர்த்தவர்கள் அனைவரும் தனித் தனியே தலைமீல் இடி விழுத் தது போல ஆகிவிட்டது அந்த மாபெரும் துயரத்தினால் புத்தகத்தையே மறந்து விட் டார்கள் சிறந்தோர்கள், தளபதிகள், படை வீரர்கள் எல்லாருமே செயல் இழந்து புகழ்பத தொடங்கி விட்டார்கள் அந்த நிலைமையில் படைவார்களின் கை ஓங்கி விட்டதில் ஆச்சரியம் இல்லையல்லவா” சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் தமது சைனியம் பின் வாங்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது ஒடுகிறவர்களைத் துரத்து வது எல்லாருக்குமே எளிதுதானே” அப்படி ஓடி வந்தவர்களில் தானும் ஒரு வன்தான்” இந்தக் கெடில ததிககரை வரை யிலே கூடப் படைவார்களின் சைனியம் வந்துவிட்டது இப்பே வந்த நிறுத்தான தாய்கள் கை உணர்வு பெற்றுத் திருமயி தின் நேரம் படைவார்களைத் தடுத்து நிறுத்தி யோம் தான் திருக்கோவலூரிலிருந்து என் குடும்பத்தாரை அழைத்துக்கொண்டு போய் மேற்கே மலை நாட்டில் இருக்கும் என்னுடைய கோட்டையிலே விட்டேன் அந்த மலைச்சாரலிலேயே படைகளைத் திரட்டியேன் இந்தக் கெடில நதி வரை யில் வந்துவிட்ட படைவார்களை அவ்வப்போது தாக்கிக்கொண்டு வந்தேன் ஆயினும் அப்போது வந்த படைவார்களை பல வஞ்சு காலம் இந்தப் பகுதியை விட் டுப் போகவில்லை அங்குமிங்கும் தங்கித் தோலவை கொடுத்துக் கொண்டிருந்த தாரகன் காஞ்சி நகர அவர்கள் வந்த

திலேதான் இருந்தது மூன்று ஆண்டு களுக்கு முன்னால் தீ வீரபாண்டியனை முறியடித்த பிறகு இந்தப் பக்கம் வந்துதான் காஞ்சி நகரை மீட்டாய்."

ஆதித்த கரிகாலன் மீண்டும் குறுக் கிட்டு "தாததா! இதெல்லாம் எனக்கு முன்னமே தெரிந்ததுதான்! ஆனால் தக்கோலப் போரைப் பற்றியும் இராஜாதித்யர் வரலாற்றையும் எதனை தடவை கேட்டாலும் எனக்கு அலுப்பதில்லை. இப்போது இராஜாதித்யரைப் பற்றி எனக்கு எதற்காக நினைப்பூட்டினீர்கள்? அதை சொல்லுங்கள்!" என்றான்.

"சூழந்தாய் உன் பெரிய பாட்டனார் இராஜாதித்யர் சோழ சாமராஜ்யத்தை இலங்கை முதல் கங்கை நதி வரையில் விஸ்தரிக்க ஆணை கொண்டிருந்தார். அந்த ஆணை நிறைவேற்றாமலே உயிர் நீத்தார். அவரைப் போன்ற மகா வீரன் என்கிறேன். ஆதித்த கரிகாலன் என்று நாடு நகரமெல்லாம் பேசொழிந்திருந்து அவர் சாதிக்க நினைத்த காரியத்தை நீ சாதிக்கப் போகிறாய் என்று இது தமிழகமெங்கும் ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இராஜாதித்யரைப் போல நீயும் வஞ்சகத்திற்கு ஏமாந்து போகக் கூடாது என்பதற்காகவே அவருடைய வரலாற்றை உனக்கு நினைவூட்டினேன்..."

"தாததா! என் பெரிய பாட்டனார் போர்க்களத்தில் படைவார்களின் வஞ்சனைகளினால் உயிரை இழந்தார். அதை இப்போது எனக்கு எதற்காக நினைவூட்டுகிறீர்கள்? நான் போர்க்களத்துக்குப் போகவில்லையே? என்னை வஞ்சிக்கக் கூடிய படைவார்களின் மத்தியிலும் போக வில்லையே? என் தந்தையின் அதயந்த நண்பர்களுையல்லவா பாரக்கப் போகிறேன்? அவர்கள் என்னை எந்த விதத்தில் எதற்காக வஞ்சிக்கப் போகிறார்கள்?" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

"கேள், கரிகாலா! எதிரிகள் தொழுகையிலும் அழகு கண்ணீரிலும் கொடிய ஆயுதம் இருக்கக் கூடும் என்று கூறிய திருவள்ளுவர் பெருமான், வெளிப்படைகளைக் காட்டிலும் உட்படை கொடியது என்றும் கூறிவிருக்கிறார்:

'வாள்போல் படைவரை அஞ்சற்க

அஞ்சக்

கேள்போல் படைவர் தொடர்பு

வானைப் போல வெளிப்படையாக எதிர்த்து நிற்கும் படைவார்களிடம் பயம் வேண்டியதில்லை. சிறேந்திகளைப் போல நடிக்கும் படைவார்களிடமே பயப்பட வேண்டும் என்று சொல்லி விடுகிறார் சூழந்தாய்! கேளிரைப் போல நடிக்கும் படைவார்களின் மத்தியில் இப்போது போகிறாய் நான் வேண்டாம் என்று தடுத்தும் கேளாமல் நீ போகிறாய் ஏதோ ராஜ்யம் சம்பந்தமாகத் தகராறு நோந்து விட்டதாகவும் அதைத் தீர்த்து வைக்கப் போவதாகவும் உன்னை அழைத்திருக்கிறார்கள் சம்புவரைவன் மகன் ஒருத்தியை உன் கழுத்தில் கட்டிவிட்டதேறித்து உன்னை அழைத்திருப்பதாகவும் அறிவித்தான் ஆனால் அவர் களுடைய உண்மையான நோக்கம் இன்னதென்பது எனக்கும் தெரியாது. நீயும் அறிந்திருக்க முடியாது. உனக்குப் பெண் கொடுப்பதற்கு இந்தப் பாரத தேசத்தில் மண்ணாதி மண்ணாகப் பலர் காத்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சம்புவரைவன் மகன் தான் வேண்டுமென்பதில்லை. இராஜ்யத்தை உனக்குப் பாதி என்றும் மதுராத் தகனுக்குப் பாதி என்றும் பிரித்துக் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்வீக்கப் போகிறார்கள் என்றும் கேள்விப்படுகிறேன். அதில் என்ன குறு இருக்கமுடும், சூழ்ச்சி இருக்கமுடும், எனக்குத் தெரியாது எது எப்படியானாலும், நான் உடனே திருக்கோவலுக்குச் சென்று என்னுடைய பாதுகாப்புப் படைகளுையெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு வந்து வெள்ளாற்றங்கரையில் தங்கிவிடுப்பேன் சம்புவரைவர் அரண்மனையில் இருக்கும்போது உனக்கு ஏதேனும் சந்தேகம் தோன்றினால் எனக்கு உடனே சொல்லி அனுப்பு!"

இச் சமயம் ஆதித்த கரிகாலனுடைய கவனம் தன் பக்கம் இல்லை. என் பதையும் வேறு பக்கம் திரும்பிவிடுக்கிற தென்பதையும் மனையமான் கண்டார்.

"தாததா! அதோ பாருங்கள்!" என்று ஆதித்த கரிகாலன் கைக்கத்துடன் கூறிய வார்த்தைகளை அந்த வீரகிழவா கேட்டு, அந்தத் திசையை உற்று நோக்கினார்.

(தொடரும்)

பொண்ணியின் சிசுவனை

மூன்றாம் அத்தியாயம்

புதுநாள் புதுமை

தி

தித்த கரிகாலன்
கட்டிக் காட்டிய
தொழில் ஆறாய்
என்ற மண்டபம்
ஒன்று இருந்தது
அது கல் வேலை
யினால் ஆன மண்டபம்
வழிப் போக
கார்கள் வெயிலிலும் மழையிலும் தவற
வதற்காக யாரோ தாமதவான் அதைக்
கட்டியிருக்க வேண்டும் அந்த மண்டபம்
வெயிலிலும் மழையிலும் வெகு
காலம் அடிபட்டு முதுமையின் அந்
குறிகளைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது
மண்டபத்தின் முனைகளில் சிற்ப
வேலைப்பாடு உடைய உரு
வங்கள் சில காணப்பட
டன. அவை இன்னவை
என்று சிற்றுவாயின் மலை

யமாணுக்குத் தெரியவில்லை

யார்தந்தாளா. தாததா!" என்றான்
ஆதித்த கரிகாலன்

குந்ததா!" அந்த மண்டபத்தைத்
தானே சொல்லுகிறாய்! அந்நில வேறு
ஒன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லையே!"
மண்டபமும் வெறுமையாகத்தான்
இருக்கிறது. அதில் யாது இருப்பதாகக்
காணவில்லையே!" என்றான்

தாததா! உங்களுக்கு வயதாயி விட்
டது என்று இப்போதுதான் எனக்குத்
தெரியாகத் தெரிகிறது. அதனால் கண்
பார்க்கை ஒன்றிலிருக்கிறது. அதோ
பார்க்கை! ஒரு பெரிய இடத்தில் எத
தனைப் பெரிது! அதன் சிறுதன் எவ

அமரர் சிசுவன்

வனவு விரைம' கொடுமை' கொடுமை' அது தன் கால
களில் ஒரு சினைஞ்சிறு புறாவைப் பிடித்துக்கொண்ட
யிருக்கிறது. தெரியவில்லையா? இராஜானியின் கரிய நகல
கள் கிழித்துப் புறாவின் இரத்தம் சிந்துகிறதே. தெரியவில்
லையா? கடவுளே! இது என்ன வித்தை! அதோ இன்னொரு
புறாவைப் பார்ப்புகள். தாததா! அதைப் பப்பக்கராமான் இரா
ஜானியின் அருகில் வட்டமிடுகிறது! அது இராஜானியிடம்
எப்படிக்க கொடுக்கிறது! இராஜானியின் கால்களில்
அகப்படிக் கொண்டிருக்கும் புறா அதனுடைய காத
லனாக இருக்க வேண்டும்! காத
லனுக்கு உயிர்ப் பிரை

கொடுக்கும்படி அது
கொடுக்கிறது! தாததா! அதைப் புறா கொடுக்க
ிறது! அவ்வது இராஜானியிடம் எண்டைக்
குப் போகிறது! இறக்க அடித்துக் கொள்
வதைப் பார்த்தால் எண்டைக்குப் போவ
தாகவே தோன்றுகிறது கடவுளே! அதைப்
பெண் புறாவுக்கு என்ன ததிரியம்
பாருங்கள்! இராஜானியுடன் என்
டைக்குப் போகிறது! காதலனுடைய

உலிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக அந்தப்
பயங்கர சாட்சதனுடன் போராடப்
போகிறது' தாதகா' இராஜாணி மனம்
இரங்கும் என்று நினைக்கிறார்களா'
இரங்காது' இரங்காது' ஒருநாளும்
இரங்காது' இம் மாதிரி எத்தனையோ
புறங்களை அது கொண்டு நின்று
கொழுந்துக் கிடக்கிறது' சண்டாள
இராஜாணியே' இப்போ உன்னைக்
கொண்டு போகிறேன்" என்று
கூறிக்கொண்டே ஆதித கரி
காலன் பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு
கூழாய் கவலை எடுத்து விடு
எறித்தான். அந்தக் கூழாங்கல்
மண்டபத்தை நோக்கிச்
சென்று அதன் ஒரு முனை
யில் படகு விட்டுக் கீழே
விழுந்தது.

ஆதித கரிகாலன், "ரா
சதனை! உனக்கு தன்றாய வேண்ட
மும்" என்று சொல்லிவிட்டு, இடி
இடி என்று பயங்கரமாகச் சிரித்
தான்.

பேரப் பிள்ளையின் சித்த கவர்
நீனத்தைப் பற்றி ஏற்கெனவே கிழ
வருக்குச் சிற்று சந்தேகம் இருந்தது.
அது இப்போது இன்னும் அதிக
மாயிற்று.

தாதகா' ஏன் என்னை இப்படி
வெறித்துப் பாரகிறார்கள்' மண்டபத்
தின் அருகில் போய்ப் பாருங்கள்"
என்றான் கரிகாலன்.

அவ்விதமே மனையமான் மண்ட
பத்தைச் சற்று நெருங்கச் சென்று
கரிகாலனின் கல் விழுந்த இடத்தை
உற்றுப் பார்த்தான். அங்கே ஒரு சிற
்பம் காணப்படாது. அதன் சிற்பத்தில்
இராஜாணி ஒன்று தன் கால தகவல்கள்
ஒரு புறத்தைக் கொத்தித் தூக்கிக்
கொண்டிருப்பது போலவும், இன்
னொரு புறம் அதன் இராஜாணியின்
மீது கோபத்துடன் பாயப் போவது
போலவும் தத்துவமாக அமைக்கப்பட
ிருந்தது.

மனையமான் திரும்பி வந்து, "குழந்
தாய்! உனக்கு வயதாதி விட்டது
என்பது உண்மையான' கண் பாரவை

முன் போல துல்லியமாக இலகை அருகில் சென்று உறற்ப பார்த்த பிறகுதான் தெரிந்தது தலக சிறப வேலை" என்றார்.

"தலக சிறப வேலையா? சிறப அறபுதம என்று சொல்லுங்கள். தாததா' மகேந்திர வர்மா - மாமலவர் காலத்துச் சிறப சககரவர்த்தி யாரோ ஒருவன் இதைபும செயதிருக்க வேண்டும்! முதலில் பார்த்ததும் உண்மையாக நடப்பது போலவே எனக்குத் தோன்றி விட்டது" என்றான் கரிகாலன்.

"ஆதித்தா! அற்புதம் அத்தக் கலவிலே மட்டும் இலகை! உன் கண்ணிலும் இருக்கிறது; உன் மனத்திற்குள் னேபும இருக்கிறது. இந்த வழியாக எவ்வளவோ பிரயாணிகள் தினத்தோறும் போகிறார்கள் அவர்களில் முக்கால் வாசிப் பேர் இந்தச் சிறப அறபுத்ததைக் கவனித்துக் கூட இருக்க மாட்டார்கள். மற்றும் பலர் பார்த்தும் பார்க்காதது போலவே போய் விடுவார்கள் உன்னைப் போல ஒரு சிலர்தான் ஒரு சிறபத்தைப் பார்த்து இவ்வளவு ஆச்சரியப்படுவார்கள்."

"நான் ஆச்சரியப்படவில்லை, தாததா! கோப்பப்படுகிறேன் அந்தச் சிறபத்தை இப்போதே இடித்துத் தளனிவிட வேண்டுமென்று எனக்கு ஆகதிரம் உண்டாகிறது இவ்வளவு கொடூரமான சிறபத்தை அமைத்தவனை அதிகமாகப் புகழ்ந்து பாராட்டுவதுகூட எனக்குப் பிடிக்கவில்லை..."

"கரிகாலா! இது என்ன வித்தை! உன்னுடைய வைர நெஞ்சு எப்போது இவ்வளவு இனக்கம் கொடுத்தது? இராஜாணி புறாவைக் கொன்று தின்பது அதனுடைய இயற்கை சிங்க ராஜா ஆட்டினிடம் இரக்கம் கொள்ள ஆரம்பித்தால் அது சிங்க ராஜா அவல், அதுவும் ஆடாகத்தான் போய் விடும் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து அரக புரிய ஆசைப்படுகிறவர்கள் பகைவர்களையும் சதிகாரர்களையும் கொன்றுதான் ஆக வேண்டும் சககரவர்த்தியாயிருந்து உலகை ஒரு குடை நிழலில் ஆளப் பிறந்தவர்கள் பகைவரசர்களைக் கொன்று

தான் தீர வேண்டும். இராஜாணி புறாவைக் கொல்லாவிட்டால், அது இராஜாணியாயிருக்க முடியுமா? இதைப் பற்றி ஏன் உனக்கு இவ்வளவு கலக்கம்?" என்றார் மலையமான்.

"தாததா! தீங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரிதான்! ஆனால் அந்தப் பெண் புறா அப்படித் தவிப்பதைப் பார்த்த பிறகு இராஜாணிக்கு இரக்கம் வர வேண்டாமா? பெண்ணுக்கு இரங்கி ஆணை விடுதலை செய்ய வேண்டாமா? ஐயா! தீங்களே சொல்லுங்கள் உங்கள் பகைவன் ஒருவனை தீங்கள் கொல்லப் போகும் சமயத்தில் அவனுடைய காதலிகளுக்கே வந்து புகுஷ்ணுக்கு உயிர்ப் பிரசை கேட்டால் என்ன செய்வீர்கள்? அப்போது உங்கள் மனம் இரங்காமலிருக்குமா?" என்று கரிகாலன் கேட்டான்.

"அப்படி ஒரு பெண் குறுக்கே வந்தால் அவளை என் இடது காலினால் உதைத்து விட்டு என் பகைவனைக் கொல்லவேன் கரிகாலா! அதைப் பற்றிச் சந்தேகமே இல்லை. பகைவர்கள் 'தொழுத கைவினில்' ஆயுதம் வைத்திருப்பார்கள் என்றும், அவர்கள் 'அழுத கண்ணீரிலும்' ஆயுதம் மறைத்திருக்கும் என்றும் வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார் ஆண்களின் கண்ணீரைக் காட்டிலும் பெண்களின் கண்ணீர் அபாயமானது ஏனெனில், பெண்களின் கண்ணீருக்கு இனக்கம் செய்யும் சக்தி அதிகம் உண்டு அப்படி மனத்தை இனக் விட்டு விடுகிறவனால் இவ்வுலகில் பெரிய காரியம் எதையும் செய்ய முடியாது அவன் பெண்களிலும் கேடு கெட்டவனாவான்"

"தாததா! இது என்ன! பெண்களைப் பற்றி ஏன் தீங்கள் இவ்வளவு குறைவாகப் பேசுகிறீர்கள்! பெண்களைப் பற்றிக் குறைவாய்ப் பேசுவது என் தாயாரையும் குறைவு படுத்துவதாகாதா..."

'குழந்தாய்! கேள்! உன் தாயாரிடம் நான் வைத்திருந்த அன்புக்கு இந்த உலகத்தில் இதை ஒன்றுமே இல்லை எனக்கு ஆறு மகன்கள் பிறந்தார்கள்

பிமனையும். அர்க்கனனையும் ஒத்த வீரர்களாய் வளர்ந்தார்கள் அவ்வளவு பேரையும் புத்தகங்களில் பதி கொடுத்து விட்டேன் அவர்கள் இறந்த செயறி வந்த போதெல்லாம் நான் வருத்தப்பட வில்லை. ஆனால் உன் தாயாரை மணம் செய்து கொடுத்து அனுப்பி வைத்த போது, அவன் சாமராஜ்ய சிங்காதனத்தில் அமரப் போகிறான் என்று தெரிந்திருந்தும் என் மனம் அடைந்த வேதனைகளைச் சொல்ல முடியாது ஆனால் அந்த வேதனையை வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொண்டேனா? இல்லை! அவனிடத்தான் வெளியிட்டேனா? அதுவும் இல்லை! உன் தாயை மணம் செய்து கொடுப்பதற்கு முதல நான் அவளைத் தனியாக அழைத்து என்ன சொன்னேன் தெரியுமா? கேள், கரிகாலா! 'மகனே! மாநிலம் புரக்கப் போகும் மன்னனை நீ மணந்து கொள்ளப் போகிறாய்! அதற்காகக் காவல் கொள்ளாதே! மண்மதனையொத்த கத்தர்புகுஷனை நீ மணந்து கொள்ளப் போகிறாய்! அதற்காகவும் நீ காவல் அடையாதே! அவ்வளவு புகழ் வாயத்த கணவனை மணந்து கொள்வதினால் உனக்குக் கஷ்டத்தான் அதிகமாயிடுக்கும். உன் அரண்மனையில் பணி செய்யும் பணிப்பெண்கள் பலரும் உன்னைக் காட்டிலும் சத்தோஷமாயிருப்பார்கள். துக்கப்படுவதற்கும் வேதனைப் படுவதற்கும் உன்னை நீ ஆயத்தம் செய்து கொள்! உனக்குக் குழந்தைகள் பிறக்கா விட்டால் உன் புகுஷன் வேறு வதிரீகனைக் கட்டாயம் மணந்து கொள்வான். அதை நினைத்து நீ வேதனைப்படக் கூடாது. உனக்கு மக்கள் பிறந்தால் அவர்களை வீர மக்களாய் நீ வளர்க்க வேண்டும். அவர்கள் போர்க்களத்தில் உயிர் விட்டதாகச் செயறி வந்தால் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட விடக் கூடாது உன் கணவன் சத்தோஷ மாயிருந்தால் நீயும் சத்தோஷமாயிரு! உன் புகுஷன் துக்கப்பட்டால் நீ அவனைச் சத்தோஷப் படுத்தப் பார்! உன் பதி நோயப் பட்டால் நீ அவனுக்குப் பணியிடை செய! உன் கணவன் இறந்

தால் நீயும் அவனுடன் உடன்கட்டை ஏறி விடு! உன் நெஞ்சில் உதிரம் கொட்டினாலும் உன் கண்களில் மட்டும் கண்ணீர் சொட்டக் கூடாது! மலையமான் வம்சத்தில் பெண்களுடைய குலாச் சாரம் இது! என்று இவ்விதம் உன் அன்னைக்குப் புத்திமதி கூறினேன். அம் மாநிரியே உன் அன்னை இன்று வரை நடத்து வருகிறாள்; நடத்தி வருகிறாள். கரிகாலா! உன்னையும் உன் சகோதரனையும் இணையில்லாத வீரர்களாக வளர்த்து வந்திருக்கிறாள் உன் தந்தை நோயப்பட்ட பின்னர் இரவு பகலு அவர் பக்கத்திலிருந்து அவனே எல்லாப் பணியிடைகளையும் செய்து வருகிறான். உன் அன்னையை என் மகனாகப் பெற்றதை நினைக்கும்போதெல்லாம் என் தோள்கள் பூரிகின்றன!" என்றார் மலையமான்

"தாதா! என் தாயை நினைக்கும் போதெல்லாம் நான் அடையும் பெரு மிதத்துக்கும் அளவில்லை ஆனால் ஒன்று கேட்கிறேன், சொல்லுங்கள். என் தந்தையின் கொடிய பகைவன் ஒருவன் அவரைக் கொல்லுவதற்குக் கத்தியை ஒய்கிக்கொண்டு வருவதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என் தாயார் அப் பொழுது என்ன செய்வாள்? முன்னால் நின்று கண்ணீர் பெருக்கிக் கணவனைக் காப்பாற்றும்படி அப் பகைவனை வேண்டிக் கொள்வாள்? முக்கியமாக, அப்படி வருகிற பகைவன் என் அன்னைக்குத் தெரிந்தவனாகவும் இருந்து விட்டால்..."

"குழந்தாய்! உன் தாயார் ஒரு நாளும் அப்படிப் பகைவனிடம் உயிர்ப்பிச்சை கேட்க மாட்டாள். மலையமான் மகன் அவ்விதம் ஒருகாலும் தான் பிறந்த குலத்தையும் புருந்த குலத்தையும் அவமானப் படுத்த மாட்டான் அவளுடைய புகுஷனுடைய பகைவனைத் தனக்கும் கொடிய பகைவனாகவே கருதுவான். பகைவன் முன்னால் கை கூப்ப மாட்டான், கண்ணீரும் விட மாட்டான். கணவன் உயிர் துறந்தால் உடனே அவன் மீது விழுந்து தாளும் உயிரை விடுவான்! அவ்வது மனத்தைக்

கல்லாகச் செய்து கொண்டு உயிரோ
டிருப்பான், பனைவண்ணப் பழிக்குப் பழி
வாங்குவதற்காக மட்டுமே உயிரை
வைத்துக்கொண்டிருப்பான்!"

தைக் கேட்ட ஆதித்த கரி
காலன் ஒரு நெடிய பெரு
மூசக விட்டு, "நாததா! நான்
போய் வரலா?" என்றான்

"அவசியம் போகத்தான் வேண்
டுமா?"

"அதைப் பற்றி இன்னும் என்ன
சத்தேகம், நாததா! பாதி வழிக்கு மேலே
வந்தாதி விட்டதே?"

"ஆம், பாதி வழிக்கு மேல் வந்தாதி
விட்டது நானும் முதலில் உன்னைப்
போக வேண்டாம் என்றேன் அப்பறம்
போகும்படி சொன்னேன் உன் தம்பி
யைப் பற்றிய செய்தி கேட்ட பிறகு நீ
போவதை நல்லது என்று தீர்மானித்
தேன் அருள்மொழி வாய்மன இறந்திருப்
பான் என்று நான் தம்பவிலலை."

"நானும் அதை தம்பவிலலை."

"உன் தந்தையின் இனம்பிராயத்தில
லில் காலம் அவர் இருக்குமிடம் தெரி
யாமலிருந்தது அது போல அருள்
மொழியும் ஏதேனும் ஒரு தீவில ஒதுங்கி
யிருப்பான் சில நாளைக்கெல்லாம்
வந்து சேர்வான் என்றே தம்பு
கிறேன்" ஆனாலும் அச் செய்தி சோழ
நாட்டெங்கும் கொந்தளிப்பை உண்டாக்கி
விட்டிருக்கிறது என்று அறிவித்தேன் உன்
பெற்றோராகளும் கவலையில் ஆழத்
திருப்பார்கள் இச் சமயம் அவர்கள் பக்
கத்தில் இருந்து நீ ஆறுதல் சொல்லுவது
அவசியம் அப்படியே போகும்போது
பழுவேட்டையார்களின் விரோதியாகப்
போவதைக் காட்டிலும் சிநேகமாகப்
போவது நல்லது ஆகையினால்தான் நீ
சம்புவரையா அழைப்புகு இன்னங்கிப்
போவதற்குச் சம்மதித்தேன் அவன்
வேண்டுகென்றே என்னை அழைக்க
வில்லை. அழைத்திருந்தால் நானும்
வந்திருப்பேன்..."

"நாததா! எனக்காக அவ்வளவு
தூரம் நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள்"
என்னை அவ்வளவு கையினாலாகா

தவன் என்று என்னி விடமா
கனா?" என்று கேட்டான் கரிகா
லன்

"இல்லை, தம்பி! இல்லை! நீ எத
தகைய வீராதி வீரன் என்பது எனக்குத்
தெரியாதா! கொடிய ஆயுதங்களைத்
தரித்த பதினாயிரம் பகைவர்களின்
நடுவில் நான் உன்னைத் தன்னந்
தனியாக தம்பி அனுப்பவேன் ஆனால்
கண்ணீர் பெருக்கி உன் மனத்தைக்
கலங்கச் செய்கக் கூடிய ஒரு பெண்
னின் முன்னால் உன்னைத் தனியாக
அனுப்புவதற்கு மட்டும் பயப்படு
கிறேன்."

"சம்புவரையா மகன் அப்படியெல்
லாம் ஜால வித்தைகளில் தோந்தவன்
என்று நான் கேள்விப்பட்டவிலலை!
நாததா! ஆண் மக்கள் முன்னால் வரு
வதற்கே அஞ்சக்கூடிய பெண்ணாம்
அவன் கந்தமாறன் சொல்லியிருக்
கிறான் நானும் அப்படியெல்லாம் அவ
சரப்பட்டுத் தாய் தந்தையர் சம்மதம்
இல்லாமல் ஒரு காரியத்தைச் செய்து
விட மாட்டேன் உங்களுடைய பழங்
குடியில் பிறந்த இரண்டு பெண்கள்
இன்னும் மணமாகாமல் இருக்கிறார்கள்
என்பதும் எனக்குத் தன்றாகத் தெரி
யும்..."

"ஆதித்தா! அதைப் பற்றிச் சித்த
னையே எனக்கு இல்லை என முதத்
மகனுடைய பெண்கள் இரண்டு பேர்
திருமணப் பிராயம் வந்தவர்கள் இருக்
கிறார்கள்தான் ஆனால் அவர்களை
உன் கழுத்தில் கட்டும் எண்ணம்
எனக்குச் சிறிதும் இல்லை ஏற்கெனவே
சோழ நாட்டுச் சிறற்றராகப் பலரும்
என் மீது பொறாமைமும் பகைமைமும்
கொண்டிருக்கிறார்கள் இதுவும் வேறு
சோதது விட்டால் கேட்க வேண்டிய
தில்லை அதற்குப் பதிலாகச் சம்புவரை
யா மகனையே நீ கட்டிக் கொண்டால்
நான் ஒருவாறு திருப்தி அடைவேன்
எனக்கோ வயது அதிகமாகி விட்டது
உடல் தளர்ந்து விட்டது சில சமயம்
உள்ளமும் தெவிழ்ந்து விடுகிறது மற்ற
படியும் என அருமைப் பேரனைக்

காண மாட்டேனோ, இதுதான் உன்னை நான் பார்ப்பது கூட சி முறையோ என்றெல்லாம் சில சமயம் எண்ணிக் கொள்கிறேன். இனி மேல் என்னால் உனக்கு உதவி எதுவும் இல்லை. புதிய சிநேகிதர்கள் சிலர் உனக்கு அவ சிவம் வேண்டும். உன் விஷயத்தில் சிரத்தை கொள்ளக் கூடியவர்கள் வேண்டும். ஆகையால் சமய வரையர் மகனை நீ மணந்து கொண்டால் நான் உன் கையில் மிழ்ச்சியே அடைவேன்."

"தாதா! உங்கள் மிழ்ச்சிகளாகக் கூட அதை நான் செய்ய முடியாது. சமய வரையர் மானிக்கைக்கு நான் விருத்தாளியாகப் போவது அவருடைய சிநேகத்தை விருமபீழும் அவ்வ; அவர் மகனை மணம் புரியவும் அவ்வ நீங்கள் அதுபற்றி நிம் மதியாயிருக்கலாம்."

"அப்படியானால் எதற்காகப் போகிறாய், குழந்தாய்! என்னிடம் உன் கைமையைச் சொல்லக் கூடாதா? உன்னுடைய நண்பர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டு இருந்ததில் சில வார்த்தைகள் அவ்வப்போது என் காது விழுந்தன பெரிய பழுவேட்டையான அற்புத வயதுக்கு மேல் கலயாணம் செய்து கொண்டாணே. அந்த மோகினிப் பிராக உனக்கு ஓலை அனுப்பியிருக்கிறாள் என்றும், அதனாலேதான் நீ கடம்பூர்

வரச் சமமதித்தாய் என்றும் அவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். அது உன் கைமையா?"

"ஆம், தாதா! அது உன் கைமையான" என்றான் ஆதிதக் கரிகாலன்

"கடவுளே! இது என்ன காலம்!

கரிகாலா' நான் சொல்லதைக் கேள் நீ பிறந்த சோழ குலம் திராவிடாவோம் ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வரண்டியாக வந்து பெருமை பெற்ற குலம் உலுந்து டைய மூதாதைகள் சிலா உலகத்தை ஒரு குடையில் ஆண்ட சக்காவாதிகள் களையிருந்திருக்கிறார்கள் சில சமயம் உறைந்தாலும் அதன் கற்றுப் புறத்தை யும் மட்டும் ஆண்ட குறுநில மன்னர்கள் களையிருந்திருக்கிறார்கள் சிலா வகப்படுத்தி விதவகொண்டு திராவிட பிராணைப் போல இருந்ததுண்டு சில பல தாரகனை மணம் செய்து கொண்டு விடப் புதல்வர்கள் பகை நன்றதுண்டு சிலா சில பகைகள், சிலா திருமாலின் பகைகள் சிலா 'சாமி யுமில்லை, பூதமில்லை' என்று சொல்லி வந்தவர்கள் ஆனால் அவர்கள் யாரும் தங்கள் நடத்தையில் களங்க முண்டாக்குமாறு நடந்ததில்லை பிறன்மனை விழந்ததில்லை குழந்தைய' கன்னிப் பெண்கள் விருப்பவர்கள் எத்தனை பேரை வேண்டினாலும் மணந்து கொள் கள் பாட்டனின் தந்தை புகழ் பெற்ற பராத்தக சக்காவாதன் ஏழ் பெண்களை மணந்துகொண்டார் அவனையே போல நீயும் மணந்து கொள் ஆனால் பெரிய பழுதேண்டனையனை மணந்து கொண்ட மாயமோகிவியைக் கண்டெடுத்தும் பாராதே"

"மன்னிக்க வேண்டி தாததா' அந்த மாநிலி குறும் ஒன்றும் நான் செய்ய மாட்டேன் சோழ குலத்துக்கும் மனையமான குலத்துக்கும் களங்கம் உண்டெ பண்ண மாட்டேன்"

"அப்படியானால் அவன் அழைப்புக்காக ஏன் போகிறாய், குழந்தைய"

"உண்மையை உங்களிடம் சொல்லி விட்டே போகிறேன் அவருக்கு ஒரு சமயம் நான் ஒரு பெரிய தீவத செய்கேன் அதற்காக அவன் ம மன்னியபுக கேட்டுக் கொள்ளப் போகிறேன்" என்றான் கரிகாலன்

"இது என்ன வார்த்தை? ஒரு

பெண்ணிடம் நீ மன்னியபுக கேட்டுக் கொள்ளவாறுது' என காதலன் கேட்கச் சிக்கலில்லைபோ" என்றார் மனையமான

தித்த கரிகாலன் சிறிது நேரம் தலை குனிந்த வண்ணமாக இருந்தான். பிறகு மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு பாட்டனாரிடம் பழைய வரலாற்றை ஒரு வாய் கூறினான் வீர பாண்டியனைத் தான் தீயிடு சேன்று அவன் ஒளித் திருந்த திருநகை கண்டுபிடித்ததையும், நத்தின் குறுக்கிட்டு உயிர்பயிச்சை கேட்டதையும் தான் அந்தக் கேட்காமல் ஆத்திரப்பட்டு அவனைக் கொன்றதையும் அது முதல் தன் மணம் தீமாதியிலும்கூட அலைப்புறுவதையும் பற்றி விவரமாகக் கூறினான்

அந்த நாயகம் என்னை ஓயாமல் கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது, தாததா' அவனை ஒரு தடவை பார்த்து மன்னியபுக கேட்டுக்கொண்டால்தான் என மணம் தீமதி அடையும் அவனும் போனதைப்போலமும் மறந்து விடத் தயாராக இருப்பதாகக் காண்கிறது திராவிடத்தில் குழப்பம் விளையாமல் பார்த்துக் கொண்டதிலும் சிரத்தை கொண்டிருக்கிறான் அதற்காகவே என்னை அழைத்திருக்கிறான் போகும் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வெகு சீக்கிரமாகவே காஞ்சிக்குத் திரும்பி வரவேண்டும், தாததா' திரும்பி வந்ததும் என தாயினைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வருவதற்காகக் கப்பல் ஏறிப் புறப்படுவேன்' என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்

கரிகால மனையமான ஒரு பெருந்தகை விட்டு, இதுவரையில் விளங்காமலிருந்த பல விஷயங்களை இப்போது எங்களுக்கு விளக்கினான் இன்றுவரை மாமமாக இருந்த பல காரியங்களை அந்தமாதின் நன் விதவை வெல்ல யாராலும் முடியாது என்பது நிச்சயத்தான்" என்றார்

(தொடரும்)

விடக் கரைக்கு எழுந்திருந்துவா

இவ்விதம் துலா மாதத்திலே வா
காவிரியில் உதாளம் செய்வதாக
வந்து கூடியிருந்த ஜனக் கூட்டத்
தீவிரம் பேச ஆழ்வாரக்கடியான ஒரு
நாவலர் கிள்ளையை மண்ணில் நட
வைத்துக் கொண்டு, "நாவலோ நாவல்"
நாவலோ நாவல்" இந்த நாவலர் தீவிர
வைஷ்ணவ சமயமே மேலான சமயம்
என்று நினைத்து விவதற்கு வாதப் போ
புரிய வந்தது என்பன சைவர்கள்
சாக்தர்கள் அத்வைதிகள், சுயாதி
கர்கள் காளாமுகர்கள், புத்தர்கள்
சமணர்கள் யார் வேண்டுமானாலும்
வாதப் போ புரிய வரலாம் அவர்கள்
வெற்றி பெற்றால் அவர்களை என்
தான் மீது தூக்கி வைத்துக்கொண்டு
என்றை கற்றி உள்வரும் வந்தவன்
அவர்கள் தோற்றால் இப்படித் துணி
வைத் தவிர மற்றவைகளையும் இப்படி
கொடுத்து விட்டுப் போக வேண்டும்"
நாவலோ நாவல்" என்று கத்திக்
கொண்டிருந்தான் அவனுக்கு மூவ
னாகக் குத்திராட்ச மானஸ்கன், மகர
கண்டிகள் சமணர் உபகன், குண்ட
உபகன், பட்டு பீதாம்பரங்கள் பொற
கர்கள் ஆகியவை குவத்து விட நன்
இவற்றிலிருந்து அவன் வெகுநீரம்
வாதமிட்டுப் பலரை வாதப் போவில்
வென்றிருக்க வேண்டும் என்பது
தெளிவாகியிருந்தது அவனுக்குப்
பக்கத்திலே கூட்டம் மட்டம் ஒன்றும்
சொல்லு கொண்டு வந்தியத்தவன்
கையில் உதவிய கத்தியுடன் நின்று
கொண்டிருந்தான் இப்போது அவ
னுடைய அளையில் உத்தியை ஒரு
துணியும் கையில் ஒரு கத்தியும் பட்
தமதான் இருந்தன அவனுடைய
தோற்றத்தில் இருந்து ஆழ்வாரக்கடியான
மீது பலாதகாததைப் பிரயோகிக்கப்
பாத்தவர்களை அவன் கத்தியை விசிய
பயமுறுத்தி அனுப்பியிருக்க வேண்டும்
என்று தோன்றியது அதைச் சமயத்தில்
கூட்டமாகவும் கொஷத்துக்கொண்டு
வந்த சைவர் கூட்டம் ஒன்றைப்
பார்த்து அவன் கூறிய மொழிகளில் இரு
தும் அது வெளியாயிற்று

"சைவர்களை தீயாயமாக வாதப்
போர் செய்வோர் செய்யலாம்.
அகதுமீர் இந்த வைஷ்ணவன் மீது
யாராவது கையை வைத்தால் இந்த
வானகரு இளையவாராகன்" என்று
கூர்வது அவ கத்தியையும் இருமுறை
கழறினான் தோபத்துடன் வந்த
சைவர்கள் சாத்தமடைந்தார்கள்.
அவர்களில் ஒருவர், "ஓ! வைஷ்
ணவியை எத்தனை தீவிரமாக வாதத்
தில் ஜெயித்து விட்டதாக எண்ணிக்
காவம் கொள்ளுமீது திருநாளர
வந்தகரப் போர் அவர்களை வாதில
வென்று புறமுதுகிட்டு ஒட்ச செய
யக்கூடிய தம்பியானாடார் தம்பி
இருக்கிறார்!" என்றார்.

உபகன் திருநாளரத் தம்பியைத்
திருநாளரவாழ்ந்தது அன்றை பட்
டரிடம் வந்து வாதமிடச் சொல்
புகள் அவர்களுடைய ஒடுகியனை
இருந்ததாய் இருப்பினும்" என்று
கறினான் ஆழ்வாரக்கடியான்

பகமுறை அவன் நாவலோ நாவல்"
என்று கூறியும் யாரும் புத்திக வாத
மிட வரவில்லை எனவே, நாவல
கிள்ளையை எடுத்து விட்டதே சங்கு
சக்கரம் போலிருந்த வெற்றிக் கொடியை
ஆழ்வாரக்கடியான் நடட்டான். பக்
கத்தின் தீவிரம் எல்லாவற்றையும்
பார்க்கும் தோஷமிருந்த வைஷ்ண
வர்கள் சைவ சமய அவன் அருகில்
வந்து அவனையே தூக்கித் தோளில்
வைத்துக்கொண்டு.

"நாராயணனே தம் தெய்வம்!

நாமெல்லவாகும் துதிசெய்வம்!"

என்று பாடிக்கொண்டு கத்தாடி
வான்கள் வந்த அவர்கள் வீர வைஷ்
ணவியை எங்கள் இடத்தைக்கு வந்து
நீது அடுத்து செய்து அதன் வேண்டிம்"
என்று பிரார்த்தனாக்கள் அவருடைய
ஆதக" என்று ஆழ்வாரக்கடியான் கம்
பிரயோகக் கூறிவிட்டு, வந்தியத்தவ
னையும் அழித்துக்கொண்டு சென்
றான் இரண்டாம் புலியாதாரை, திருக்
கண்டமுது ததீயானனம் ஆகிய
வற்றை வாய் மூடாமல் ஒரு கை
பாரத்தார்கள் ஆழ்வாரக்கடியான்

தான் வரதப் போரில் சம்பாதித்த பொருள்களில், அங்க வஸ்திமமாக அணிவக கடைய பீதாம்பரம் ஒன்றை மட்டும் வந்தியத்தேவனிடம் கொடுத்து விட்டு மற்றவற்றை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களிடம் கொடுத்து அவற்றின் பெறுமானத்துக்குப் போர கரண்களை பெற்றுக்கொண்டான் வைஷ்ணவ சமயத்தின் பிழைமையை நிலை நாட்டிக்கொண்டு வடக்கே ஸ்ரீரத் வாரம் வளையில் போக வேண்டியிருப்பதால் தனக்குப் போற்காக தேவை என்பதாக அவன் தெரிவித்துக்கொண்டான் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் மனமுலந்து பொருள்களின் பெறுமானத்துக்கு அதிகமாகவே போர காகளை கொடுத்தார்கள் பெற்றுக் கொண்டு ஆழ்வார்க்கடியாற்றுப் வந்தியத்தேவனும் பிற்பகலில் கடம்பூரை நோக்கிப் பயணமானார்கள்.

வீனிடத்தில் பெரு வேளையும் போய்க் கொண்டிருந்தபடியால் அவர்கள் ஏறி வந்த குதினா

களைக் கொண்டு வர முடியவில்லை அவர்கள் நதையை கடந்த ஓடகுவ ஜனங்கள் அதிகமாக ஏறித்தேற படியால் படகு வட கரைபை அடை யும் சமயத்தில் கவிழ்ந்து விட்டது மற்றவர்களைப் போல் வந்தியத் தேவனும் ஆற்று வெள்ளத்தில் விழுந்து நீர்திக கரை கீரே வேண்டியதாயற்று அச் சமயம், அதனைக் காலமாக எத தனையோ நெருக்கடியான நிகழ்ச்சி களிலும் வந்தியத்தேவன் காயப்பாறிக் கொண்டு வந்த அவற்றுடைய அளக்க ச்சை கருணை அதில் அவன் பததாப படுத்தி வைத்தந்தை இலச்சினைகளும் இனையயிரட்டி தந்த ஒளையுங்கு நதி வெள்ளத்தில் போய் விட்டன அவற்றுடன் இத்தக போன காண்பங் களும் போய் விட்டன புதிய குதினா கள் வரவருவதற்குப் பணம் சேகரிப் பதற்காகவே பிறகுகுறிய ஏக்கத்தை அவர்கள் கையாண்டார்கள் ஏகதி

பலித்துக் கொஞ்சம் பணமும் கிடைத் தது ஆனால் அந்தக் கிராமாதரப பகுதிகளில் குதினா எங்கும் விளையாடக் கிடைக்காது என்றும் தெரித்தது கடம்பூர் கிராமத்தில் வாரம் ஒத்தான தடை பெறும் சதளத்தில் குதினனை குதினாக்கள் வீரபனைக்கு வரவரம் இல்லாவிடும் திருப்பாப்புவியூர் சென்று தான் வரவக வேண்டும்.

கடம்பூர்க்குப் போவதா, வேண்டாமா என்பது பற்றி அந்த நண்பர்களுக்குள் விவாதம் நடந்தது அதில் உன்ன சாதக பாதகங்களைப் பற்றி விவாதித்தார்கள் கடம்பூரில், அந்தக் கரீகாலின் வருகையைப் பற்றி ஏதேனும் செய்தி கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து புறப் பட ஏ விட்டாரா, எந்த வழியாக வந்திரா என்று ஏதேனும் தகவல் தெரிந்தால் தலந்து அவ்வவர்' ஆனால் கடம்பூரில் தெரிந்தவர்களின் கண்ணில படக கடந்து கந்தமாறனைச் சந்தக்க போது விட்டால் ஆபத்தாய்ப் போய் விடும் ஒதுவேளை படியேட்ட ரையின் பரிவாரங்கள் இதற்குள் வந்திருந்தால், அதுவும் தோல்வைதான்!-

வைஷ்ணவனை' உலகத்ததான் திரவில் கவா ஏறிக் குதிக்கத் தெரியும்' சம்பவமையா குதினா கையத்தில் தந்த இன்னு குதினாக்களைக் கொண்டு வந்து விட்டாயி' என்றான் வந்தியத்தேவன்

"தான் கவர் ஏறிக் குதிப்பேன். ஆனால் குதினாக்களுக்குக் கவா ஏறிக் குதிக்கத் தெரிய வேண்டுமே" என்றான் வைஷ்ணவன்

"பழுவூர்ப் பரிவாரங்கள் அவகே வந்திருந்தால், இன்னு குதினாக்களை அடித்துக் கொண்டு போகலாம் அவர்கள் முன்வெகு சமயம் கடம்பூரில் எவற்றுடை குதினையை விட்டபடியித் தார்கள் அவ்வவர்' அதற்குப் பழிக்குப் பழி வரவக வேண்டுமே" என்றான் வானர் குல வீரன்.

சில மாதங்களுக்கு முன்பு கடம்பூரில் அவர்கள் சந்தத்தது பற்றியும், அவற்று இது நடந்த அழாவ சம்பவங்களைப் பற்றியும் வழி நெடிக் போகிக் கொண்டு

வந்தாரை. இரு
வரும் குரியன்
அதை மிகவும்
மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்
அடைந்தார்கள்

க

டம்பூர்
அவர்கள்
எதிர்
பார்த்த

நது போல அமரக்கனப்படடுக கொண்டு
 லாவித்தது அரண்மனையும் கோட்டை
 லாசனும் கொடுகளும் தோரணங்களும்
 உதாங்கல். மாலைகளாலும் அலங்கரி
 கப்பட்டு விளங்கின கோட்டை வரலிலும்
 சரி, மந்திர கவளாச கற்றியும் சரி, முவள
 விட க காவல் படைமா இத்தது பட்டத்து இளவரசர். ஆதக கரிசன வ கற்றா
 என்றால், கேட க வேண்டுமா! அந் மெய்ததல். தனாக்கர்
 பெரிய பழ சூட்ட னையும ராணியுடன் வரப் போகறா
 இன்னு பிதாட்ட பரிவாரங்களும் வந்தவர்கள் சில
 தாளைக்கு னர் நட்புடல் பட்டுக

கொண்டுதானிருக்கும்.

இதையெல்லாம் பற்றிக் கடமூர கடைத் தெருவில் ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததை இர நண்பர்களும் கேட்டார்கள் ஜனங்கள் பேசவில்லை இரு சாராரும் இன்னும் வந்து போ வில்லை என்று தெரிந்தது சம்பவம் யா மகன் கத்தமாறன் ஆதிதக் கரி காலரை அழைத்து வரக் காலதிகை புறப்படடுப் போயிருக்கிறான் என்றும் தெரிந்தது இந்தப் பரபரப்பான பேசு க்ககளுக்கிடையில் சிலர் 'கட. க கொண்ட விட்ட' இவ்வரளை அருள் மொழிவாமனைப் பற்றியும் மேலைய குரவில் பேசினார்கள் அவ்வளவு பெரிய துக்க சம்பவம் நடந்திருக் குமபோது இவர்க லிருந்துகூடும் கனியாட்டங்களுக்கும் ஏற்பாடு நடந்து வந்தது பருத்திப் பிடிக்கவில்லை என்பது, ஜாடை மாடையாக அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தது தெரிந் தது

ஆழ்வார்க்கடியானும் வந்தியத் தேவனும் இந்தப் பேச்சுக்களை யெல்லாம் காது கொடுத்துக் கேளாத வர்கள் போல கேட்டுக்கொண்டு ன்னரத் தாண்டிப் போனார்கள் ன்ருக்குள் எங்கேயும் இரவு தங்க அவர்கள் வீதம்பவில்லை ன்ருக்கு அப்பால் சம்பத்தி எங்கேயாவது பாழடைந்த மண்டபம், அல்லது சை திரம் சாஷி இல்லாமலா போகும்' அப்படியில்லாமலிட்டால், இரவு நீந் தாராயணப்பாத்ததுக்குப் போய்த் தங்கி விடுவது நல்லது அங்கேயுள்ள பெரிய பெருமான கோயிலின் நூறுக்கால் மண்டபத்தின் திமந்தியாகப் படுத்து உறங்கலாம் முதல் நாள் இரவு திகழ்ச்சி களுக்குப் பிறகு ஓர் இரவு நல்ல தூக்கம் அவர்களுக்கு அவசியமாயிருந்தது

கடமூரூரத் தாண்டிச் சாலை போடு சிற்று திரம் சென்றதும் அடர்த்தியான மூங்கில் காடு ஒன்றும் அதற்குள் ஐயனார் கோயில் ஒன்றும் தெரிந்தன "வைஷ்ணவர்க" இனி மேல் என்னிட நடக்க முடியாது இரவு இந்தக் கோயிலில் படுத்திருக்கலாம் யா

கண்ணிலும் படாமல்தப்பத்தகு இது நல்ல இடம்" என்றான் வந்தியத் தேவன்

"அப்பனை' நீ சொல்வது தவறு' இம் மாதிரி இடங்களுக்கு நம்மைப் போல இன்னும் யாராவது வந்து சேர மாட் டார்கள் என்பது என்ன திசையம்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான.

அப்படி வந்திறவர்கள் குதிரை க்குடன வந்தார்கள்எனால ரொம்ப நல்லது என்றான் வந்தியத்தேவன்

இந்த மூங்கில் காட்டுக்குள் எத்தக் குதிரையும் நுழைய முடியாது மன்தார்கள் நுழைந்து செல்வதே கடின மான காரியம் ஆவிறதே"

எங்கேயாவது ஓற்றையடிப் பாதை ஒன்று இல்லாமற் போகாது கோயில் பூசாரி வரக்கடிய வழியேனும் இருந்து கானே ஆக வேண்டும்?"

குவரும் அடர்த்தியாக மண் டிக்கிடந்த மூங்கில் புதர் களைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து, கடைசியாகக் குறுக்கான ஓற்றையடிப் பாதை ஒன் னைக் கண்டுபிடித்தார்கள் அதன் வழியாக கடமூரில் முட்கள் க்ராமம் நடந்து போவது மிகவும் பிரயாணமாக இருந்தது இவ்விதம் சிற்று திரம் சென்ற பிறகு கொஞ்சம் விடை வெளி காணப்பட்டது அதில் சிறிய ஐயனார் கோயில் இருந்தது கோயிலுக்கு எதிரே பஸ்பிமும் அதை யொட்டி மண்ணினால் செயது காளவாயில் கடப்பட்ட யானைகளும் குதிரைகளும் வரிசையாக வைக்கப் பட்டிருந்தன ஐயனாருக்கு வேண்டுகல் செயது கோயிலும் பகதர்கள் இவ்விதம் மண்ணினால் செய்த குதிரைகளும் யானைகளும் கொண்டு வந்து வைப்பது வழக்கம்.

அவற்றைப் பார்த்ததும், வந்தியத் தேவன், "குதிரைகளைப் பற்றி இவ் வளவு கவலைப்படுகிறாயிம்' ஐய னாரைக் கேட்டு இரண்டு குதிரைகள் வாங்கிக் கொள்ளலாயிம்" என்றான்

"மண் குதிரையை நம்பி ஆறநில இறங்கக் கூடாது என்ற பழமொழி தெரியாதா" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்

"வைஷ்ணவனே! எங்கள் ஸ்வனா மிகவும் சக்தி வாய்ந்த தெய்வம் கேட்ட வரத்தை உடனே கொடுக்கக் கூடியவா உங்கள் விஷ்ணுவைப் போல் பகதானைத் தவிக்க விட்டு விட்டுப் பட்டப்பகலில் தூங்கிக்கொண்டிருப்பவா அவன்" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"அப்படியானால் இந்த மண் குதிரைகளுக்கு உயிர் கொடுத்தாலும் கொடுப்பார் என்று சொல்லு' ரொம்ப நல்லதாய்ப் போயிற்று பணம் மிச்சம்"

"உண்மையான பகதி இருந்தால் மண் குதிரைகளும் உயிர் பெறும்' பாரக்கப் போனால், நம்முடைய உடம்புகள் மட்டுமே என்ன? பிரம்மத்தேவன் மண்ணினால் செய்து உயிர் கொடுத்ததுதானே?"

"நங்கு சொன்னாய், நம்பி' இந்த உடம்பு மண்ணினால் செய்த உடம்பு என்பதை மறந்து விடுகிறோம் அதை அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே திருமண்ணைக் குழைத்துத் தெற்றியிலும் உடம்பிலும் இடிக் கொள்ளும்படி வைஷ்ணவ ஆச்சாரிய புகழர்கள் கட்டளைவிட்டிருக்கிறார்கள்!"

வந்தியத்தேவன் "உஷ!" என்று சொல்லி, ஆழ்வார்க்கடியானுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, இன்னொரு கையினால் எதிரே கட்டிக் காட்டினான் சூரியன் அதைமீதுச் சிறிது நேரம் ஆகி விட்டது நாலா புறமும் இருண்ட மூங்கில் தோப்புகள் சூழ்ந்திருந்த அச்சிறிய இடைவேளையில் மிக மங்கலாகத் தெரிந்த வெளிச்சத்தில் ஸ்வனாருடைய வாகனங்கள் உயிர் பெற்று அசைவதாகத் தோன்றின ஒரு பாணையும் ஒரு குதிரையும் இடம் பெயர்ந்து நகர்ந்தன கண்ணால் கண்ட இந்த அற்புதத்தை நம்புவதா, இல்லையா என்று தெரியாமல் வந்தியத்தேவன் சிறிது நேரம் திகைத்து நின்றான்

நான் ஆனாலும் ஸ்வனாருடைய அற்புத சக்தியை ஆழ்வார்க்கடியானுக்கு உட்கை கணத்தி விடக் கூடிய சந்தர்ப்பத்தை இழக்கவும் அவனுக்கு மனம் வாவில்லை 'வைஷ்ணவன்' பார்த்தா' என்று அவன் சொல்வதாகத் தான், ஆழ்வார்க்கடியான் அவனுடைய கையை இறுகிப் பிடித்து, சட்டியல் விரல் வைத்து சமிக்ஞை காட்டி, பின்னர் திறந்தனான் பின்னர் இறுகிப் பிடித்த கையினால் வந்தியத்தேவனைப் பற்றியவாறு அவனை இடித்துக்கொண்டு அந்த மூங்கில் புதர்க்குப் பின்னால் சென்று நன்றாக மறைந்து நின்றான்

தந்தையா பாணையும் அசைந்து சிறிது விளக்க கொடுத்தவர் அல்லவா' அப்படி விளக்க கொடுத்து இடை வேள் ஏற்பாடு இடத்தில் ஒரு மனிதனுடைய தலை மட்டுமே தெரிந்தது அந்தத் தலை அப்பாலும் இப்பாலும் திரும்பி நாலாபுறமும் பார்த்தது ஸ்வனாருடைய பன்மீது துக்கர்ப்பக்கத்தை இடமாதிரி ஒரு தலை மட்டுமே தோன்றி நாலா புறமும் சுழன்று வீழ்ந்த காட்சி மிகப் பயங்கரமான தந்தது எவ்வளவோ பயங்கரமான பாரத்திருந்த வந்தியத்தேவனுடைய மெய் சிவந்தது ஆனால் ஆழ்வார்க்கடியான் தன்னைப் பிடித்திருந்த கை சிறிதும் தடுக்க முறாமலும் தளராமலும் இருந்ததை அறிந்து வந்தியத்தேவன் தேடிவந்து கொண்டான்

இவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்தத் தலை எழும்பி மேலே வந்தது ஒரு மனிதனுடைய மார்பு வளையில் தெரிந்தது பிறகு அம் மனிதன் முடிமையான உருவத்துடன் கிளம்பி மேலே வந்தான் அம்மனிதன் வெள்ளை இடத்தில் ஒரு சிறிய பிளவு கர்ப்ப இடம் நுழைந்த பாதாள நிலத்துவாசகனது போல், பயங்கரமாக வானைத் திரித்துக்கொண்டிருந்தது

சற்று சற்றுப் பார்த்த பின்னர் அந்த மனிதன் யார் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை கட்டிய மானிக்கை

யில் பணிபுரண்டாக இருந்து
கொண்ட ரவிதாஸஸ்தைய சிவ
கும்பலிங்கம் சேந்தி ரந்த இடம்புகாரிதான்
அவன்

இதை இரவுமே சக காலத்தில் அறிந்து
கொண்டதும் ஒருவரைப்பொருவா பார்த்து
தங்கள் விவரப்பை சமிகளென்னாலேயே தெரி
வித்துக்கொண்டார்கள்

இடம்புகாரி திரைந்த துவாரத்தை அப்படியே
வி. சி. வி. சி. மறுபடியும் ஒருதலை கற்று முற்றும் பார்த்து
விட்டு ஹயனா கோயிலை நோக்கி நடந்தான் கோயிலை கதவைத்

திறந்துகொண்டு உள்ளே போனான்
சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் கோயிலுக்கு
குள்ளேயிருந்து முன்றுக்கு முன்றுக்கு
என்று வெளிச்சம் தெரிந்தது. கோயிலுக்குள்
விளக்கேற்றப்பட்டிருந்த
நெருப்பு என்பதை அறிந்துகொண்டார்கள்

"தம்பி! இதைப் பற்றி என்ன
நினைக்கிறாய்?" என்று முன்றுமுன்றுக்கு
குரலில் அடியாள் கேட்டாள்.

"ஐயனார் சகதியுள்ள தெய்வம்
என்று நினைக்கிறேன். குதிரைக்கு உயிர்
வந்ததைப் பாரக்கவில்லையா?" என்ற
நான் வந்தியத்தேவன்

"அது சரி! இப்போது வந்தாய்
அவனைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?"

"அவன் ஐயனார் கோயில் பூசாரி
போலிருக்கிறது நாமும் போய்ச் சுவாமி
நிர்ணயம் செய்யலாமா?"

"கொஞ்சம் பொறு! இன்னும்
பாராவது சுவாமி நிர்ணயத்துக்கு வந்த
கிராரகனா என்று பாரத்துக் கொள்ள
லாம்."

"இன்னும் யாழோளும் வந்தவர்கள்
என்று நினைக்கிறீர்களா?"

"பின் எதற்காக இவன் விளக்குப்
போடுகிறான்?"

"பூசாரி கோயிலுக்கு விளக்குப்
போடுவதில் ஆசிரியம் என்ன?"

"தம்பி! அவன் யார் என்று தெரிய
வில்லையா?"

"நன்றாய்த் தெரிகிறது கொள்ளிடத்
தின தென் கரையில் எனக்குக் குதிரை
வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாய்"
அந்த இடம்பனகாரி அவன்தான்! இப்போதும்
அவனிடம் குதிரை கேட்கலாம்
என்று பார்க்கிறேன்..."

"தல்ல போசனை செய்தாய்?"

"உமக்குப் பிடிக்கவில்லையா?"

"இடம்பனகாரி எனக்குக் குதிரை
வாங்கிக் கொடுத்தவன் மட்டும் அல்ல.
ரவிதாஸன் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்"

"அப்படி யானால், இன்னொரு தல்ல
போசனை தோன்றுகிறது."

"என்ன? என்ன?"

"இடம்பனகாரி ஐயனார் கைங்கரி
யத்திலிருந்து பட்டிக்குமபோது, அவன்
எங்கிருந்து வந்து முளைத்தான்
என்பதைப் பாரத்துத் தெரிந்துகொண்டு
வரலாம் என்று எண்ணுகிறேன்"

"அது எப்படி முடியும்?"

அவன் வெளியே வந்த துவாரத்தின்
மூலம் நான் உள்ளே போக முடியுமா?

"முடியலாம் ஆனால் அதில் உள்ள
அபாயங்கள்"

அபாயம் இல்லாத காரியம் எது?"

"அப்பறம் உன் இஷ்டம்."

'எவண்ணவிர' தீயகன் இங்கே
யிருந்து என்ன தடக்கிறதென்று பாரத்
துக்கொண்டிருக்கன்..."

"அதற்கென்ன கஷ்டம்? நான்
இருந்து பாரத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்
காயக வழி எங்கே போகும் என்று
உனக்குத் தெரிகிறதா?"

தோன்றுகிறது சுவாமி, தோன்று
கிறது! அது சரிதான் என்று தெரிந்து
கொள்ள விரும்புகிறேன்."

அதைத் தீ எதற்காகத் தெரிந்து
கொள்ள வேண்டும்?"

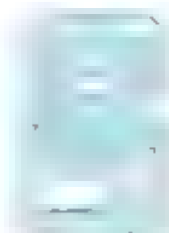
சத்தியம் ஒரு சம்பந்தத்தில் உப
யோகப் படலாம், யார் கண்டது?"

அச்சமாம் நெருத்த தூதரில் வேறு
பேசுக்க குரல்கள் கேட்டன

தாமதப்படுத்தத் தோயில்கை
எவண்ணவிர! நான் திருமயி வகுத்த
வளையில் இங்கேயே இருப்பீர்
அல்லவா! அல்லது ககிலன் வாலிக்
துச் செய்தது போல செய்து விடுவீர்?"

"உயிர் உள்ள வளையில் இங்கேயே
இருக்கிறேன் ஆனால் தீ திருமயி வகு
வது என்ன நிச்சயம்?"

சுயிர் இருந்தால் நானும் திருமயி
வகுவேன்..."

வலிதம் சொல்லிக்கொண்டே
வந்தியத்தேவன் நாலே பாய்ச்
சலில் துவாரம் தெரிந்த
இடத்தை நோக்கி ஓடினான்.
அதற்குள் இறங்கினான்.

மறுகணமே அதை இடுண்ட பன்னதில் மறைந்தான் பிலத்துவாரம் அவனை அப்படியே விழுங்கி விட்டதாகத் தோன்றியது.

கோவிலுக்குள் சென்றிருந்த இடம் பன்காரி வெளியே வந்து கறு முற்றுப் பார்த்தான் திறந்திருந்த துவாரம் அவன் கண்ணில் பட்டது உடனே அவன் மீட்டு சென்று பலி பீடத்துக்குப் பக்கத்தில் நாட்டப்பட்டிருந்த குலாயுதத்தைச் சுழற்றித் திருவினான்.

இடம் பெயர்ந்து அகன்றிருந்த பாணையும் குதிரையும் மறுபடியும் தெருங்கி வந்தன துவாரம் அடைபட்டு, இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டது.

இந்தக் காரியத்தைச் செய்துவிட்டு இடம்பன்காரி மறுபடியும் கோவில் வாசற்படியைண்டை வந்தான் அந்த சமயத்தில் ரவிதாஸன், சோமன் சாம பவன் முதலியவர்களும் வேறு நிறையிலிருந்து வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஆழவார்க்கடியான மூங்கில் காட்டுக்குப் பின்னால் இன்னும் நன்றாக மறைந்துகொண்டான்.

கோவில் வாசற்படியேல் ரவிதாஸன் உட்கார்ந்துகொண்டான் மற்றவர்கள் அவன் எதிரே தரையில் அமரத்தார்கள்.

"தோழர்களே! நாம் கைக் கொண்ட வீரதம் நிறைவேறும் சமயம் நெருங்கி விட்டது!" என்றான் ரவிதாஸன்.

"இவ்வாறுதான் ஆறு மாதமாக 'நெருங்கி விட்டது' 'நெருங்கி விட்டது' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம்!" என்றான் ஒருவன்.

"ஆம், அதில் தவறு ஒன்றுமில்லை ஆறு மாதமாகவே அதை நான் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது இப்போது விரைவிட இரு எண்ணக் கடிய நான் கண்களில் நெருங்கி விட்டது. ஆதித்த கரிகாலன் காஞ்சியை விட்டுக் கிளம்பி விட்டான் என்ற செய்தி வந்திருக்கிறது திருக் கோவலுர்க் கிழவன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தச் செய்த பிரயத்தனம் பலிக்க வில்லையாம்!"

"வழியில் வேறு யாராவது தடுத்து

நிறுத்த மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?"

"அடுத்த கரிகாலன் புன் வைத்த காளையின் வைக்கிரவன் அல்ல இனி யார் தடுத்தாலும் கைக் காட்டான்."

"அவனுடைய கால்களைச் சொல்லி அறுப்பது செய்து போய்ச் சேர்த்தால்..."

அது எப்படியே போய்ச் சேர் முடியும்? செய்து கொண்டே போன வாலி பன்னத்தான் காட்டில் கட்டிப் போட்டு விட்டு வந்தோமே?"

"அடுத்தான்" அவனை இன்று காளையின் தொன்னித் தன் வடகரை கீழே பார்த்தேன் அவனோடு நமது இனமொரு பனகவனுட சேர்ந்திருக்கிறான்..."

"அது யார்?"

"பாலி வைஷ்ணவ வேஷதாரி!"

அப்படியானால் நம் ஜாக்கிரதை யாற்றுகக் கவனமுடையதுதான் அவர்கள் ஆதித்த கரிகாலனைச் சந்திக்காமல் தடுக்கப் பாரக்க வேண்டும்."

"துமவை விட்டு வாலைப் பிடிக்கிற கதையாக இருக்கிறது கையில் அகப் பட்டவனை அங்கே ஒரு வழியாகத் தீர்த்திருக்கலாம் ராணி எதற்காக அவனை உலிப்படி விட்டுச் சொன்னான் என்று தெரியவில்லை..."

"தோழர்களே! எனக்கும அது அப்போது புரியாமல்தான் இருந்தது அப்பறம் தெரிந்துகொண்டேன் ராணி என்னையும் மீட்டு விட்டான் என்பதை ஒத்துக் கொள்கின்றேன் மிக முகநியமான ஒரு தோக்கத்துடன் தான் வந்தியத் தீவனை உலிப்படி விட்டு விட்டுச் சொன்னான் ராணி அதை நீங்கள் இப்போது தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை வந்தியத் தீவனைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம் ஆனால் அந்த வைஷ்ணவனைக் கண்டால் கிடுத்துப் தப்புகலாம் உரிமை வாங்கி விட்டு மறு காரியம் பாடுங்கள்" என்றான் ரவிதாஸன்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

பயங்கர நிலவறை

பி

லத்துவாரததுக்குள்
துழைந்த வந்தியத்
தேவன் சில படிகள்
இறங்கிச் சென்றான்
பிறகு சம தரையாக
இருந்தது. மிக மிக
இலேசாக வெளிச்சம்
தெரிந்தது பத்துப் பதினைந்து அடி
சென்றான் ஏதோ வண்டிச் சக்கரம்
கறுவது போல் ஒரு சத்தம் கேட்டது
நிமிர்வென்று இருள் வந்து கனிந்து
அவனை விழுங்கி விட்டது போலிருந்
தது சட்டென்று அவனை ஐயம் பற்றிக்
கொண்டது சம்பந்தமில்லாத காரியத்
தில் தலைவிடக் கூடாது என்று
பலமுறை தீர்மானித்துக்
கொண்டதை எண்ணினான்
தாம் புறப்பட்ட காரியம்
என்ன? எவ்வளவு முக்கிய
மானது? அதை விடுத்து

இப்போது இந்தப் பாதாளச் சுரங்க
வழியில் பிரவேசித்தோமே? இது எங்கே
கொண்டு போய்ச் சேர்க்குமோ, என்
னமோ? அங்கே என்னென்ன வகை
அபாயங்கள் காத்திருக்குமோ? என்ன
அறிவினமான காரியத்தில் இறங்
கினோம்? நம்முடைய அவசர புத்தி
நமமை விட்டு எப்போது போகப்
போகிறது? இந்த எண்ணங்கள் அவன்
கால்களை வேகத்தைக் குறைத்தன.
திரும்பிப் போய் விடலாம் என்று
எண்ணி, வந்த வழியே திரும்பினான்
படிகள் நட்குப்பட்டன. ஆனால்
மேலே துவாரத்தைக் காணவில்லை. நட
வித் தடவிப் பார்த்தான், பயனில்லை

அமரர் கதை

யாரோ மேலிருந்து துவாரத்தை முடிவிட்டிருக்க வேண்டும் வதவியத் தேவனுக்கு விபாதது விந்விவதது விட்டது. மேலும் பரபரப்புடன், முடபபட்ட துவாரத்தைத் திறப்பதற்கு முயன்றான் இதற்குள், யாரோ பேசும் குரல்கேட்பது போலிருந்தது வேறு வேறு குரல்கள் கேட்டன ஒரேவேளை அவன் எங்கிருந்து பிலததுவாரத்தில பிரவேசித்தானோ, அந்த ஐயனார கோலில வரவில்ல மனிதர்கள் பேசும் குரலாகவும் இருக்கலாம் இஹம்பன்காரி யாரையோ எதிர்பார்த்துத்தானே விளக்குப் போட்டான்? அவர்கள் வந்திருக்கலாம் இது உண்மையாகுமானால் அவன் அசமயம் பிலததுவாரத்தைத் திறக்க வழிகண்டுபிடித்து வெளிப்பெறுதல் பெருந்தவறாக முடியலாம். அவர்கள் எத்தனை நேரம் அங்கு உட்காரத்து பேசிக் கொண்டிருப்பார்களோ, தெரியாது இஹம்பன்காரியின் கூட்டானிகளான ரவிதாஸன் முதலிய சதிகாரர்களானால், தெருநேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கக் கூடும் அவர்கள் எதற்காக இங்கே கூடியிருக்கிறார்கள்? என்ன பேசுகிறார்கள்? என்ன சதி செய்கிறார்கள்? இதைபெல்லாம் அந்த வீர வைஷ்ணவன் கவனித்துக்கொண்டிருப்பான். நாம் இங்கே மூக்க முட்டுமபடி, உடம்பில் விபாததுக் கொட்டுமபடி, தீண்டு காதலிருப்பதைக் காட்டிலும், மேலே கொஞ்ச தூரம் போய்ப் பார்ப்பது தவறு துணிந்து இறங்கியது இறங்கியாவி விட்டது இந்தச் சரங்க வழி எங்கேதான் போகிறது என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது மேல் அவலவா...?

வவாறு முடிவு கட்டிக் கொண்டு வதவியத்தென பின்வைத்த காலை மறுபடி முன்வைத்து நடந்து செல்வத் தொடங்கினான் கீழே சமதரையென்றாலும் முண்டும் முரடுமாக இருந்தது பாறையைக் குடைந்து எடுத்து அந்தப் பாதாள் வழியை அமைத்திருக்க வேண்டும் அந்த வழி எங்கே போய்ச் சேரும் என்பது பற்றி அவன் மனத்தில்

ஓர் உத்தேசம் தோன்றியிருந்தது அநேகமாக அது கடம்பூர் சம்புவரைவர் மானிகைக்குள் போய் முடிய வேண்டும் அந்த மானிகையில் எங்கே போய் முடிவிறதோ, என்னவோ? ஒருவேளை போகக் கொ அறையில் முடியலாம், அவலது அரண்மனைப் பெண்டுகள் வரசம் செய்யும் அந்தப்பூரத்தில் முடியலாம் அரளாகளும் சிறறளாகளும் வசிகளும் அரண்மனைகளிலிருந்து அத்தகைய கரங்கப் பாதைகள் இருக்கும் என்பது அவன் அறிந்த விஷயத்தான் ஏதாவது பேரபாயம் நேரும் காலங்களில் அரண்மனைலிருந்து ஓடித் தப்பிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் நேரத்தால், அத்தகைய பாதைகளை உபயோகிப்பார்கள். அரண்மனைப் பெண்டுகள் அப்பறப்படுத்துவது அவசியமாதலால் அத்தகைய பாதைகள் அந்தப்பூரத்தில் சாதாரணமாக முடிவதுண்டு முகவியமான பொக்கிஷங்களை எடுத்துக் கொண்டு போவதும் அவசியமாதலால், பொக்கிஷ நிலவறை மூலமாகவும் அந்த வழிகள் போவது வழக்கம் இந்த வழி எங்கே போய் முடிவிறதோ, என்னவோ? இஹம்பன்காரி இவ் வழியாக வந்து வெளிப்பதிவிறப்பதால், அநேகமாகப் பொக்கிஷ அறைவில்தான் போய் முடியும் பெரிய படியேட்டை ரையரின் பொக்கிஷங்களை அவர் அறிவாமல் இளைய ராணி மூலம் இச் சதிகாரர்கள் குறைவிடுவது போல், சம்புவரைவரின் பொக்கிஷத்தையும் கொள்ளையிட்ட திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள் போலும்! ஆதித்த கரிகாலரும் மற்றவர்களும் விஞ்ஞானிகளாக வரலிருக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இவர்கள் இம் மாதிரி காரியத்தில் பிரவேசிப்பதன் காரணம் என்ன? ஒருவேளை வேறு கோக்கம் ஏதேனும் இருக்க முடியுமா? திருப்புறம்பயம் பள்ளிப்படைக் காட்டில் பார்த்ததும் கேட்டதும் வதவியத் தேவனுக்கு தினைவு வந்தது பழுவூர ராணியிடம் இருந்த மீன் அடைபாளம் பொறித்த தீண்ட வான் அவன் மனக் கண் முன்னே வந்து ஒரு கணம் ஜோலித்தது வதவியத்தேவனுக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது பொக்கிஷத்தைக்

இன்னும் பயங்கரமான நோக்கம் இவர்கள் வைத்திருந்தாலும் வைத்திருக்கலாம் இந்த வழி எங்கே போகிறதென்பதை நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டால் அவர் களுடைய கொடிய நோக்கம் நிறையேறாமல் தடுப்பதற்குப் பயன்பட்டாலும் பட்டலாம்

ரங்க வழியில் தடக்க ஆரம் பித்துச் சில திமிஷ நேரத்தான் உண்மையில் ஆயிரந்; ஆனாலும் இருண்ட வழியாயிருத்தபடியால் நெடுநேரமாகத் தோன்றியது. காற்றுப் போக்கு இல்லாதபடியால் மூச்சுத் திணறி வது. மேலும் விவரத்துக் கொட்டியது. ஐயனாரகோவிலிலிருந்து கடம்பூர் மானிகை எவ்வளவு தூரம் என்று எண்ணியபோது அவனுக்கு முதலில் மலைப்பா யிருந்தது ஆனால் மறு படியும் யோசித்தான் மானிகையின் முன் வர சலிலிருந்து வளைத்தும் கற்றியும் சென்ற தெருக்களின் வழியாகவும், பின்னர் காட்டுப் பாதைகளின் வழியாகவும் வந்த படியால் அவ்வளவு தூரமாகத் தெரிந்தது அரண்மனையின் பின்பகுதியிலிருந்து நேர் வழியாக வந்தால்

ஐயனா கோவில் அவ்வளவு தூரத்தில் இருந்து விலகிவிடுவது அம்பு விட்டால் போய் விழுக கூடிய தூரத்தான் இருக்குமே அது உண்மையானால், இதற்குள் அரண்மனை வெளி மதிவை அவன் நெருங்கி வந்திருக்க வேண்டுமே...?

ஆம்: அப்படித்தான். மேலே எங்கிருந்தோ திடீரென்று வந்தியத் தேவன் மேல் குளிர்ந்த காற்று குப்பென்று அடித்தது விபரத்து விந்து விந்துதது ஸாசனையடைபும நிலைக்கு வந்திருந்த வந்தியத்தேவனுக்கு அந்தக் காற்று புதுயிரா நகந்து அண்ணாந்து பார்த்தான் உயரத்தில் வெகு தூரத்தில் சிந்து வெளிச்சம் தெரிந்தது பேசக்கூரல்களும் கேட்டன மதில்கவரின மேல் ஆங்காங்கு வீரர்கள் இருந்து காவல் புரிவதற்காக அமைத்த கோத தளங்களில் அது ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் அதன் வழியாகச் கரங்குப் பாதையில் காற்றுப் புதுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்க வேண்டும் ஆனால் காற்றுத்தான் புகலாமே தவிர, மனிதர்கள் பேழ இறங்குவதற்கோ, மேலே ஏறுவதற்கோ அவகே வசதி ஒன்றுமில்லை என்பதையும் வந்தியத்தேவன் கண்டான்

கடமழர் அரண்மனைக்குள் புகுத்தாவி விட்டதென்ற எண்ணமும், மேலிருந்து வந்து அவன்மீது அடித்த குளிர்ந்த காற்றும் அவனுக்குப் புத்துயிரை அளித்துப் புதிய உறக்கத்தை உண்டு பண்ணின கரங்குப் பாதை போய்ச் செல்லும் இடம் இனி சமீபத்திலேதான் இருக்கும் அது பொக்கிஷ நிலவறைவாய் இருக்கமா? பெரிய பழ வேட்டையரைப் போல சம்புவரை யரும் ஏராளமான முதலும் பவனமும் ரத்தினமும் வைரமும் தங்க நானாயகங்களும் சோத்து வைத்திருப்பாரா? அவகே பார்த்தது போல இங்கேயும் அந்த ஐக்கவரியை குளியல்களுக்கிடையில் சேத்த மனிதனின் எலும்புக்கூடு கிடக்குமா? தங்க நானாயகனின் பேரில் சேத்தி வலை கட்டியிருக்குமா?

ம மாதிரி எண்ணிக்கொண்டே போன வந்தியத்தேவன் காலில் ஏதோ தட்டுப்பட்டிருந்த திடுக்கிட்டான் அப்படி அது படிக்கட்டு என்று தெளிந்து எதிரியம் அடைந்தான் ஆம், அந்தப் படிக்கட்டில் ஏறியானதும் பொக்கிஷ நிலவறை யைக் காணப் போவது நிச்சயம் இல்லாவிட்டால், பெண்கள் வகைகும் அந்தப்புரமாங்கிருக்கலாம் அப்படியானால், தனபாடு ஆபத்துத்தான் 'ஆ' கந்தமாறன் தங்கை மணிமேகலை' அந்தக் கருந்தித்து அழலி அவகே இருப்பான்' ஒத்தமயம் அவனை மனத்து கொள்ளும் போலனை தனக்கு இருந்ததை நினைத்தபோது வந்தியத்தேவன் புன்னகை புத்தான் அந்தப் புன்னகையைப் பார்த்து மகிழ அவரு யாரும் இல்லைதான் - ஒத்தவேளை அந்தப்புரத்து மாதா அவங்ககாலமாக இருக்கும் சமயத்தில், திடீரென்று அவர்களிடையே தான் தோன்றினால்' - இதை நினைக்க அவனுக்குச் சிரிப்பே வந்துவிட்டது'

சிரித்த மறுகணமே, அவனுடைய உடம்பில் இரத்தம் உறைந்து, இதயத்துடிப்பு நின்று, கண் விழிகள் மிதுங்கும் படியான பயங்கரத் தோற்றத்தை அவன் கண்டான் படிக்கட்டில் ஏறினான் அகலவா? மேல் படியில் கால் வைத்ததும், இனி ஏறுவதற்குப் படியில்லை யென்று உணர்ந்து நாம் எங்கே வந்திருக்கிறோம் என்பதை அறிந்து கொள்ளச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான் தூறு தூறு கொள்ளிக் கண்கள் அவனை உற்றுப் பார்த்தன அந்தக் கண்கள் எல்லாம் பயங்கரமான காட்டு மிருகங்களின் கண்கள் முதலில் ஏற்பட்ட பீதியில், வந்த வழியே திரும்பிவிட வந்ததனித்தான் ஆனால் பின்னால் வழியைக் காணோம் மேற்படியில் அவன் கால் வைத்ததும் பின்னால் ஏதோ சத்தம் கேட்டது கரங்கு வழி தானாக மூடிக்கொண்டு விட்டது போலும்' ஆனால் இது என்ன கோர பயங்கரம்? இவ்வளவு காட்டு மிருகங்களும் தனக்காக இங்கே காத்திருக்கின்றனவே! வேய்கைப் புலிகள் மிந்துக்கைகள், சிங்கங்கள், கரடிகள்

காட்டு எருமைகள், ஒதாய்கள் நரிகள், காண்டா மிருகங்கள் அதோ, இரண்டு யானைகள் எல்லாம் தன் மீது பாய வதற்கெல்லவா ஆயத்தமாக இருக்கின்றன' ஏன் இவற்றும் பாயவில்லை' - அதோ, எவ்வளவு பிரம்மாண்டமான பருந்து! தாயா' அந்த நாட்சை ஆதாத் ஆள் விழுவதி வெளவால்' தான் காண்பது கனவா' அல்லது இது என்ன' இப்போது ஒரு முதலை மடக கிரகீத, வானையப் பிளந்துகொண்டு கோரமான பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு, மடககிரகீத' முதலை தன்னளில் அல்லவா இருக்கும்' இது வேறுத் தனையல்லவா' காட்டு மிருகங்களாக மதையில் இந்த முதலை எப்படி வந்தது'

"அம்மா பிழைத்தேன்" என்று வாய

விட்டுக் கூறினான் வந்தியத்தேவன், தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த அந்த மிருகங்கள் எல்லாம் உயிர் உள்ள மிருகங்கள் அல்ல வேன்பதை உணர்ந்தான் சம்பவரையா குலத்தார வேட்டைப் பிரியர்கள் என்று கந்தமாறன் கூறியிருந்தது நினைவு வந்தது அந்த வம்சத்தினர் வேட்டையாடிக் கொன்ற மிருகங்களில் சில வற்றின் தோலைப் பதப் படுத்தி, உள்ளினை பருகி மைக்கோலும் அடைத்து, உயிர் விலங்குகளைப் போல வைத்திருக்கும் வேட்டை மண்டபம் ஒன்று அந்த மானிகையில் உண்டு என்று கந்தமாறன் கூறியதும் நினைவு வந்தது அந்த வேட்டை மண்டபத்துக்குள் இப்போது தான் வந்திருப்பதை வந்தியத்தேவன் அறிந்துகொண்டான் ஆயினும் முதலில் ஏற்பட்ட பீதியினால்

உண்டான உடம்பு நடுக்கம் நிற்பதற்குச்
சிறிது நேரம் ஆயிரறு

அடுத்த வினாடியில் அந்த மாபா
ஜாலம் நடந்தது

வனம் குயவொரு மிருகமாக
அருகில் சென்று பார்த்தான்
தொடர்பு பார்த்தான் அரைத்துப்
பார்த்தான் மீதத்தும் பார்த்தான்
அந்த மிருகங்களுக்கு உயிர் இல்லை
என்பதை திசையமாகத் தெரிந்துகொண்
டான் பின்னர், என்ன செய்வதென்று
யோசித்தான் வந்த வழி தானாக முடிவாக்
கொண்டு விட்டது அதை மறுபடியும்
கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வந்த வழியே
செல்வதா? அல்லது இந்தப் பயங்கர மண்
டபம் உடம்பு மாளிகையில் எந்து பருதி
யில் இருக்கிறது என்று கண்டுபிடிப்பதா?
வேறு எந்த அறைகளுள்ளேனும் இரு
கிருந்து வழி போகிறதா என்று கண்டு
பிடிக்கும் முயற்சியில் இறங்குவதா?
கவர்களில் எவருக்காவது கதவு இருக்
கிறதா என்று பார்த்துக்கொண்டு கதறிச்
கதறி வந்தான் வெளிப்படைபடாத
தெரியும் கதவு ஒன்றும் இல்லை கவர்
களைப்பெல்லாம் தொடர்பு பார்த்துக்
கொண்டும் தட்டிப் பார்த்துக்கொண்டும்
வந்தான் ஒன்றும் பயன்படவில்லை
நேரமாக ஆக வந்தியத்தேவனுக்குக்
கோபம் அதிகமாகி வந்தது இந்த அநா
வசியமான காரியத்திலே பிரவேசித்து
இப்படி வந்து மாட்டிக் கொண்டோமே
என்று ஆததிரம் ஆததிரமாக வந்தது
கவர்களின் ஓரமாகக் கதறி வந்துகொண்
டிருந்த போது ஒரிடத்தில் ஒரு யானை
யின் முகம் துளிகளையுடனும் தந்தங்களு
டனும் கவரோடு சோதனப் பொருத்தப்
பட்டிருப்பதைப் பார்த்தான்

"நாசமாயிப் போன யானையே! நீ
நகர்ந்து கொடுத்தல்லவா என்னை இந்தச்
சிறைச்சாலைக்குள் கொண்டு சேர்த்தாய்?"
என்று அந்த யானையை தோக்கித் திட்டி
னான் யானை பேசாதிருந்தது உயிர்
உள்ள யானையே பேசாது, உயிரில்லாத
தானும் உயிரும் அடைந்த யானை என்ன
செய்யும்? துளிகளையெல்லாம் ஆட்டாமல்
கமமா இருந்தது

"என்ன தான் கேட்கிறேன் பேசாமல்
இருக்கிறாய்" என்று சொல்லிக்கொண்டே
வந்தியத்தேவன் யானையின் தந்தங்களைப்
பிடித்துக்கொண்டு ஒரு திருகு திருகினான்

தந்தைத் திருகியதும் கவரோடு
ஒட்டியிருந்த யானையின் காது
அரைந்தது அரைந்தது மட்டு மல்ல
மடங்கித் தலாந்து கொடுத்தது அங்கே
கவரில் ஒரு பெரிய துவாரம் தெரிந்தது
அடங்கா விப்பபுடன வந்தியத்தேவன்
அந்தத் துவாரத்துக்கு அருகில் முகத்தை
தட்டி எட்டிப் பார்த்தான்

பார்த்த இடத்தில் ஒரு பெண்ணின்
முகம் தெரிந்தது அது ஓர் இனம் பெண்
னின் முகம் அந்த முகத்திலிருந்த பெரிய
கண்கள் இரண்டும் விரிந்து விழித்துக்
கொண்டிருந்தன ஆச்சரியம் ஆச்சரியம்
அந்தப் பெண்ணின் முகத்துக்கு அருகில்
வந்தியத்தேவன் தன்னுடைய முகத்தையும்
கண்டான் ஒரு பெண்ணுக்கு அவன் காத
லன் முதலம் கொடுக்க வந்தனித்தால் எப்
படி முகத்தை அருகில் கொண்டு
போவானோ, அந்த நிலையில் வந்தியத்
தேவன் தன் முகத்தையும் அந்தப் பெண்
னின் முகத்தையும் பார்த்தான் ஏற
கெனவே அகன்று விழித்துக்கொண்டிருந்த
அப் பெண்ணின் கண்கள் இப்போது இன்
னும் அகலமாக விரிந்து சொல்ல முடியாத
விப்பத்தைக் காட்டின விப்பபுடன சிறிது
பயமும் அப் யானையில் பிரதிபலித்தது
ஒரு கணம் அந்தப் பெண் முகம் அப்படிப்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தது அடுத்த கணம்
அவள் தன் செக்கச் சிவந்த இதழ்
களைக் குவித்துக் "க" என்று சபத
மிட்டாள்

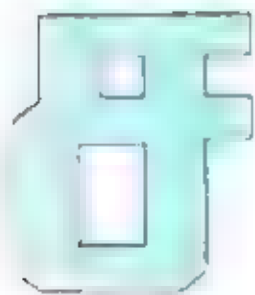
வந்தியத்தேவனைத் திடீரென்று நிமிச
பற்றிக்கொண்டது அந்தத் திமிலில்
யானைத் தந்தத்திலிருந்து தன்னுடைய
கைகளை எடுத்தாள்

அடுத்த கணத்தில் யானை யானை
யாகவும், கவர் கவராகவும் தின்றது
துவாரத்தையும் கானோம் பெண்ணை
யும் கானோம்.

சில வண்டின் ரீங்காரம் போல்
காதத் துளைத்த 'க' என்ற அந்தப்
பெண்ணின் குரலும் கேட்கவில்லை

வந்தியத்தேவனுடைய தொகுப் பட்
படப்பு அடங்கச் சிறிது நேரம் ஆயிரறு
நான் கண்ட தோற்றத்தைப் பற்றி
அவன் சித்தனையில் ஆழ்த்தான்

மணிமேகலை

ம் பு வ ர ய ரீ ன்
செல்வப் புதல்வி
யான மணிமேகலை
குதூகலம் நிறைந்த
பெண். தந்தையும்
நாயும் தமையன்
கத்த மாற னு ம்
அவனைக் குழந்தைப்

பிராயம் முதல் அன்பும் ஆதரவுமாய்ப்
பேணி வளர்த்து வந்தார்கள் சம்புவரை
யரின் அரண்மனையில் அவன் கொடுப
கோல அரசியாக விளங்கி வந்தான்.
அவன் இட்டதே மானிகைகளுள்
சட்டமாக நடந்து வந்தது சில காலத்
துக்கு முன்பு வரையில் மணிமேகலை
யின் வாழ்க்கை ஆட்டமும் பாட்டமும்
கனிவாட்டமும் கழிந்து வந்தது.
நான்கு மாதத்துக்கு முன்னால
அவனுடைய வாழ்க்கையில் முதன்
முதலாக ஒரு நடவடிக்கை ஏற்பட்டது.
அவனது விடுபபத்துக்கு விநோதமான
காரியத்தை அவன் செய்ய வேண்டும்
என்று விட்டுப் பெரியவர்கள் பிடி
வாதம் பிடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். "பிடி
வாதம் உதவாது" என்ற பாடத்தை
விட்டுப் பெரியவர்களுக்கு மணி
மேகலை எவ்வளவுதான் உபதேசித்தும்
பயன் தராது போலிருந்தது.

இரண்டு மூன்று வருஷமாகக்
கந்தமாறன் போரகணவகனிவிருந்து
திருமயி விட்டுக் கு வகுமபோதெல்லாம்
அவனுடைய சித்தேந்தன் வல்லவரை
யனைப் பற்றி அவன்மீடம் கூறுவான்.
அவனுடைய வீரதீர சாமாத்தியங்
களைப் பற்றியும், புதிது சாதுயத்தைப்
பற்றியும் வானவாய்ப் புகழ்வான்.
அழகில் மனமதன் என்றும், வீரத்தில்
அரசுகளின் என்றும், யுகத்தில்
விரைவான புகழான என்றும் விவத்து
வாணிப்பான். "அவன்தான் உனக்குச்
சரியான கணவன்; உன் துஷ்டத்

தனத்தை அடக்கி உன்னைக் கட்டுக்குள்
வைத்திருக்கக் கூடியவன்" என்பான்.
இதையெல்லாம் அடிக்கடி கேட்க
வேண்டுமென்று மணிமேகலைக்கு
ஆசையாயிருக்கும் அதேசமயத்தில்
வெளிப்படையாகக் கந்தமாறன் மீது
அவன் எரிந்து விழுவான்; அவனுடன்
என்னை பிடிப்பான்.

"இப்படி வேறுமனே சொல்லிக்
கொண்டேயிருக்கிறாயே" ஒருநாள்
அழைத்துக்கொண்டுதான் வாயேன்!
அவன் சாமாத்தியத்தைப் பார்த்து
விடுகிறேன்" என்பான்.

"ஆக! நும், ஆக! நும்!" என்று கந்த
மாறன் கறுவிகொண்டிருப்பான்.

மணிமேகலையும் ஒருவாறு வல்ல
வரையன் வந்தியத்தேவனைக் கற்
பனைக் கண்ணால் கண்டு, மாணன்
உலகில் அவனோடு பேசிப் பழகிச்
சிறித்து வினையாடிச் சண்டை
போட்டுச் சமாதானம் செய்து, - இப்
படியெல்லாம் புகற் கணவு காண்பதில்
காலம் போகி வந்தான் அவனுடைய
அதநாங்கத் தோழிகளிடம் சில சமயம்
தன் தமையனுடைய சித்தேந்தனான
வானவாய் வீரனைப் பற்றிப் பேசி
மகிழ்ந்தும் வந்தான்.

இதனைய இனிய புகற் கணவு
களுக்கு தாழ் மாதங்களுக்கு முன்னால
எதிர்பாராத ஓர் இடைபூறு நேர்ந்தது.

கந்தமாறன் வேறு ஸவரத்தில் பேச
ஆரம்பித்தான் "விடு வாசனும் பதவியும்
அததலதும் அற்ற அந்த அதானைப்
பையனை மறத்து விடு" என்று கூறலா
னான் தஞ்சாவூர் சிம்மாசனத்தில்
அவனை ஏற்றி வைக்கத் தீர்மானித்திருப்
பதாக ஆசை காட்டினான் பின்னர்,
ஒருநாள், தெனிவாகவே விஷயத்தைச்
சொல்லி விட்டான் ஏற்கெனவே
சின்னப் பழுவேட்டையரின் மகனை
மணந்தவனான மதுராந்தகனுக்கு

இவளையும் மனம்
புரிந்து கொடுக்கப் போவ
தாகக் கூறினான். மதுராந்தகன்
தான் அடுத்த சக்கரவர்த்தியாகப் போகி
றான் என்று ஜாடை மாடையாகச் சொன்னான் மது
ராந்தகனை மனந்தால நுன்று உலகங்களுக்கும் மணி
மேகலை சக்கரவர்த்தினியாக விளங்குவான் என்றும்,
அவள் வயிற்றில் பிறக்கும் பிள்ளையும் ஒதுவேளை சாம்
ராஜ்யம் ஆளும் பேறு பெறுவான் என்றும் கூறினான்.
இதற்கெல்லாம் அவளுடைய பெற்றோர்களும் ஒத்துப்
பாடினார்கள்.

னாவ மணிமேகலைக்கு இந்தப் பேச்சு ஒன்றும்
பிடிக்கவில்லை. வதலியத்தேவனைப் பற்றிக்
கேட்டுக் கேட்டு அவள் மனம் அவனிடம் ஈடு
பட்டிருந்தது. அது மட்டுமல்ல, மதுராந்தகன் வீர
மறவன் என்றும், போரக்களத்தைப் பார்த்து அறிபாதவன்
என்றும், தேறுவரை உடம்பெல்லாம் விழுதி பூசி,

குதிராட்சம்

அணித்து

சாமியார்

ஆகப் போவ

தாக்க

சொல்லி வந

தவன என்றும்

அறிந்ததான்

பொதாததாத

ஏற்கெனவே

அவனுக்கு ஒரு

கலயாணம் ஆகி

யிருந்தது. தகு

சாகூர் அரண்

மனைப் பெண்

கனோ மிகவும்

காவக்காரிகள்.

தப

களுக்குத்தான் நாகரி

கம் தெரியும் என்று

எண்ணி மற்ற ஊர்க்காரா

களை அலட்சியம் செய்கிற

வாகன இதைவெல்லாம் எண்ணி

மணிமேகலை மிக்க வரிசைக் கொண்

டான தஞ்சாவூர் சிம்மாசனம் கிடை

பதாபித்ததாலும் சரி, தேவியாகவந்த

தேவியத்திணுடைய சிம்மாசனம்

கிடைப்பதாபித்ததாலும் சரி, மதுராத்த

களை மனத்து கொள்ள முடியாது

என்று அடம் பிடித்தான்

அப்போது இன்னொரு செய்தி தெரிய

வந்ததுபாது அவளுடைய மன உறுதி

வதுவு அடைந்தது பெரிய படியிலே

மாரையா கடம்புருகு வந்திருந்ததுபாது

பிள்ளைக்கு இளையராணி கந்தவியை

வத்திருந்ததாகச் சொன்னார்கள்

ஆனால் அவள் அந்தப்பாடுக்குள்ள வா

வேயிலலை கடம்பூர் அரண்மனைப்

பெண்களைப் பார்க்கவும் இல்லை. இது

முதலில் விவரணை அளித்தது அரண்

மனைப் பெண்டிர் அதைப் பற்றிப்

பரிகாசமாகவும் நித்தனையாகவும்

பேசிக்கொண்டார்கள். இந்த கொடிய

கொஞ்சமாக உணர்வை தெரிந்தது அந்

பல்லக்கில் இளையராணி வாய்க்கலை

போன்றும் மதுராத்தகவதான் வந்திரு

தான் என்றும் அறிந்ததுபாது மணிமேக

லையின் அருவகுப்பு அதிகமாகிற்று

"சச்சி" இப்படியே பலத்துகொண்டு அந்

பல்லக்கில் பெண்

வேலும் தரித்துக்கொண்டு

வந்திருவாள்வா தான் மணலான

வாக வரிப்பின் ஒருதாலும் இல்லை"

என்று மணிமேகலை உறுதியடைந்தான்

மதுராத்தன் அந் பல்லக்கில் அரண்

மனைக்கு வந்திருந்த அதேசமயம்

கந்தவியின் சந்தித்தன வந்தியத்

தேவனும் வந்திருந்தான். அவள் அந்

தப்பாடுக்கு வந்து சற்று நேரம்

தான் இருந்தான். எங்கிருந்தோ

அப்போது மணிமேகலைக்கு

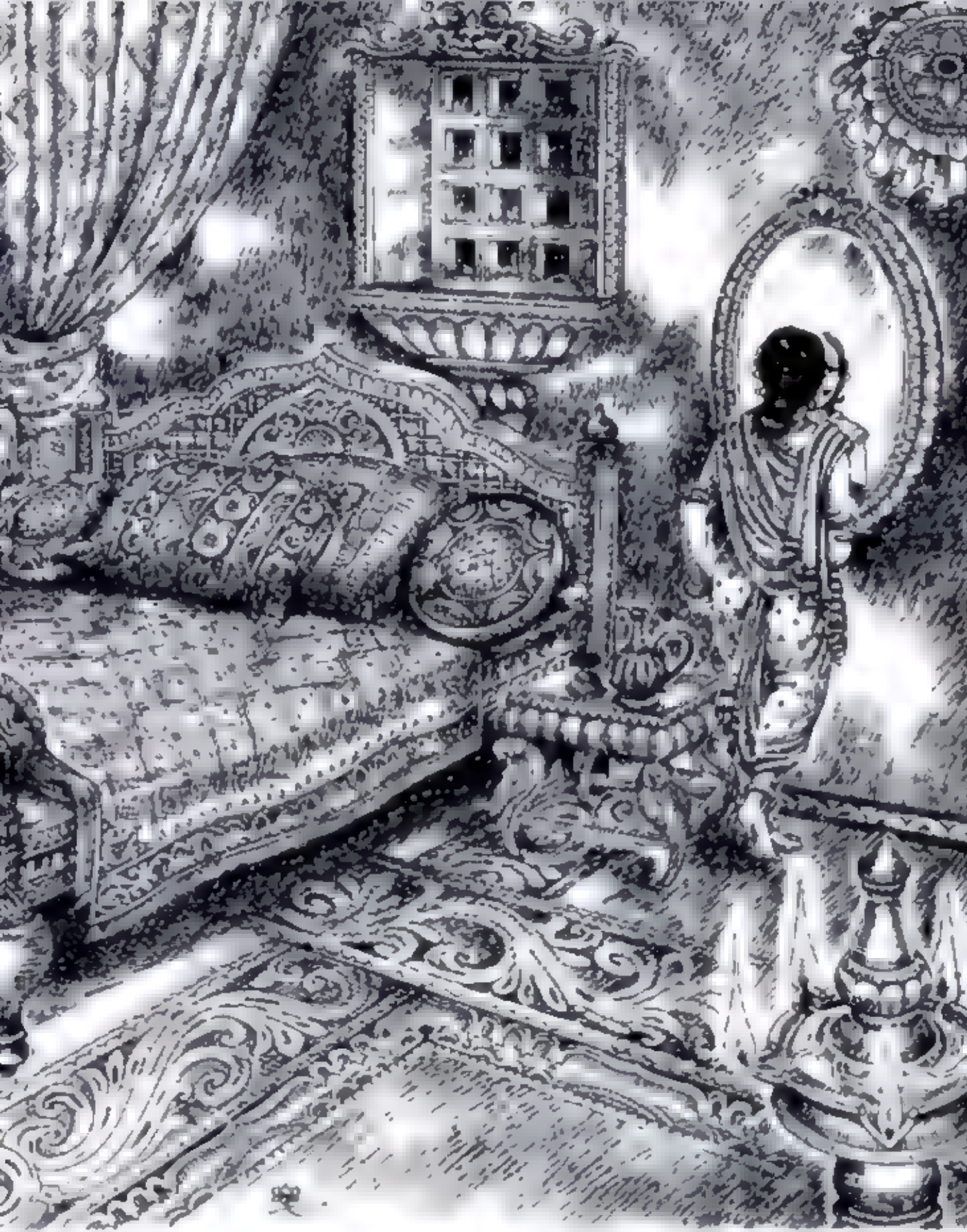
அளவிலலாத தானம் வந்து

பற்றிக்கொண்டது. மற்றப் பெண்

களின் பிள்ளைலேயே திணறான். வந்

தியத்தவனை கேட்கத் தேர். முகத்

துக்கு முகம், நன்றாகப் பார்க்கக் கட

விலகல ஆயினும் மற்றவர்களுக்கூப
பின்னால அரைகுறையாகப் பார்த்த
அளவிலேயே அவனுடைய களை
பொருத்திய புன்னகை தலுமயிய முகம்
அவன் உள்ளத்தில் பதிந்துவிட்டது

அவனுடைய குரலும் அவன் பேசிய
சில வார்த்தைகளும் அவனுடைய
ஞாபகத்தில் நிலைத்து விட்டன

ஆகையால் மறுபடியும் தமையன்
கத்தமாறலுடன் மணிமேகலை முடி

விலலா விவாதம் தொடங்கினான் முக
கன் படைத்த விவபெருமானே வந்து
சொன்னாலும் தான் மதுராததனை
ஒருக்காலும் மணக்க முடியாது என்
றான்.

வந்தியத்தேவனைச் சிறிது நேரமே
பார்த்திருந்தபோதிலும் அவனிடம் தன்
அத்தரங்கம் சென்று விட்டதையும்
அவன் குறிப்பாக உணரத்தின்னான்.

கத்தமாறனுக்கு இது அனவிலலாத
கோபத்தை உண்டாக்கிறது முதலில்
நல்ல வார்த்தையாகச் சொல்லிப் பாரத்
தான் பயன்படவில்லை பின்னர், "வந்
தியத்தேவன் என சிதேகிதன் அல்ல,
என் பரம விரோதி, என்னைப் பின்னர்
லிருந்து முதுகில் குத்திக் கொல்லப்
பார்த்தவன், அவனை நீ மணத்து
கொள்வதாயிருந்தால் உன்னையும் அவ
னையும் சோதனை கொண்டு விடு
வேன்" என்றான் முதுகில் ஏறபட
டிருந்த கத்திக் காயத்தைக் காட்டினான்
பாழலூர் இளைப்பாணியின் பரிவாண்
கிசைசையினால் தான் உயிர் பிழைத்து
எழுந்ததையும் கூறினான்.

"என பேரில் உனக்கு என்னதனை
விகலாசமாவது இத்தநாள், வந்தியத்
தேவனை மறத்து விடு" என்றான்.

கைக் கேட்ட பிறகு மணி
மேகலை மனம் உண்மையில்
மாரி விட்டது கத்தமாறனிடம்
அவன் மிக்க பிரியம் வைத்
திருந்தான் அவனைக் கொல்ல முயன்ற
பகைவனைத் தான் மணத்து கொள்வது
இயலாத காரியத்தான் ஆகையால் வந்
தியத்தேவனை மறக்க முயன்றான் ஆயி
னும் இலேசில் முடிவிற காரியமா
யில்லை அடிக்கடி, எதிர்பாராத சமயங்
களில், அவனுடைய புண்ணைத் தும்
பிய முகம் அவன் மனக்கண்ணின்
முன்பு வந்துகொண்டிருந்தது பகை
கனவுகளிலும் வந்தது, இராதநிரியில்
கண்ட கனவுகளிலும் வந்தது.

இதனாலெல்லாம் சில மாத கால
மாக மணிமேகலை அவளுக்கே இயற்
கையான குதுகலத்தை இழந்திருந்தான்
சோகமும் சோர்வும் அவனைப்

பிடித்தன கலயாணப் பருவம் வந்து
விட்ட துதான் இதற்குக் காரணம் என்று
முதியோர் நினைத்தாராகன பிராய
மொத்த தோழிகள் அவளை அது குறித்
துப் பரிசாசம் செய்தார்கள் வேடிகளை
விசையாட்டுகளை மூலம் அவளை உற்
சாகப்படுத்தத் தோழிமார்கள் முயன்
றார்கள் அது ஒன்றும் பலிக்கவில்லை.

மறுபடியும் சென்ற சில நாட்களாக
மணிமேகலை சிறிது உற்சாகம் கொள்
னத் தொடங்கியிருந்தான் மதுராத்
தகனுக்கு அவளை மணம் செய்து
கொடுக்கும் எண்ணத்தை அவன் பெற
நோக்களும் தன்மயன் கத்தமாறனும்
கைவிட்டதை அறிந்ததில் சிறிது உற்
சாகம் உண்டாயிற்று. சக்கரவர்த்தியின்
மூத்த புதல்வரும் பட்டத்து இளவரசரு
மான ஆதித்த கரிகாலருக்கு மணி
மேகலையைக் கொடுப்பது பற்றி
அவர்கள் ஜாடை மாடையாகப்
பேசியது அவன் காதில் விழுந்தது.

தித்த கரிகாலரின் வீர தீர
பராக்ஷிர்களைப் பற்றி அறி
பாதவர்கள் ஆண்களிலோ,
பெண்களிலோ, தமிழகத்தில்
யாகும் இல்லை அவர் ஏதோ காரணத்
தினால் மணம் புரிந்து கொள்ள மறுத்து
வருகிறார் என்பதையும் அறிந்திருந்
தார்கள் அப்படிப்பட்டவரை மணத்து
கொள்வது என்றால், அது கனவிலும்
க்குத் முடியாத பாகியம் அல்லவா? இத்தப்
பரத்த பரத கண்டம் முழு
வதிலும் எத்தனை ராஜகுலப் பெண்கள்
அத்தப் பேறு பெறுவதற்காகத் தம்ம
கிடக்கிறார்கள்? இதைப்பெல்லாம்
எண்ணி மணிமேகலை ஒருவாறு
உற்சாகம் கொண்டாள்.

காஞ்சியிலிருந்து ஆதித்த கரிகாலரும்
தஞ்சாவூரிலிருந்து பெரிய பழுவேட்
டையரும் கடம்பூர் மானிக்கைக்கு
விருத்தானிகளாக வரப் போகும் செய்தி
அவளுக்கு மீண்டும் பழைய மாதிரி
குதுகலத்தை அளித்தது இத்தத் தடவை
பழுவேட்டையர் தம் இளைப்பா
ணியையும் அழைத்து வருகிறார்
நத்தினி தேவி தன் தன்மயன் உயிரைக்

காப்பாற்றியவன் அவனதுடைய அழகையும் குணத்தையும் அறிவாற்றலையும் பற்றி மனிமேகலை கதமாறவிட மிகுந்து ரொம்பவும் கேள்விப் பட்டிருந்தான். இந்தப் புதிய கவயாணப் பேச்சுக்குக் காரணமானவனே பழுவூர் இளையராணியான என்றும் கதமாறன் சொல்லியிருந்தான் அவன் கடம்பூர் அரண்மனையில் இருக்கும்போது அவனைத் தக்கபடி உபசரிப்பதில் மனிமேகலை முன்னால் நிறக் வேண்டி என்றும் சொல்லியிருந்தான். மனிமேகலையின் உள்ளமும் அதற்குத் தக்க பரிபக்குவம் அடைந்திருந்தது. பழுவூர் ராணியிடம் தலையடிப்பாகச் சிதேகம் செய்துகொண்டு, அவனதுடைய பழக்கத்தினால் நஞ்சாவு அரண்மனையப் பெண்களை நாகரிகத்தில் தோற்கடிக்கக் கூடியவனாகத் தான் ஆகிவிட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான்.

ஆதலின் ஒரே வார காலமாக மனிமேகலை ஒரே உற்சாகத்தில் முழுவியிருந்தது. பரபரப்புடன் அரண்மனையில் அங்குமிங்கும் ஓடி, வித்ததானிகளுக்கு வேண்டிய வசதிகளை மேற்பாாஸை செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தான் முகவியமாக, பழுவூர் இளைய ராணிகளென்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அரண்மனையப் பகுதியில் சகல வசதிகளும் ஏற்படுத்தி வைப்பதில் அவன் கவனம் செலுத்தினான். தன்மைய வேறு சொல்லியிருந்தான் அவனவா? ஆகையால் அரண்மனையப் பணியாளர்களை வந்துத் எடுத்து விட்டான் அவனதுடைய தோழிகளையும் வளைத்து விட்டான். பழுவூர் ராணி தங்கப் போகும் அறைவிலே ஒவ்வொரு பொருளையும் முப்பது தலவை பெயர்த்து எடுத்து வெவ்வேறு இடத்தில் வைக்கும்படி வற்புறுத்தினான்.

இளவரசர் ஆதிதக் கரிகாலா தம் முடைய சிதேகிதாக்கூடன் தங்கப் போகும் அறைகளையும் அடிக்கடி போய்ப் பார்த்து வந்தான். வாரோ பார்த்திப்பேற்றின என்பவன் அவருடன் வரப் போகிறானாம் அவன் எப்படிய

பட்டவனோ, என்னமோ? - இந்தக் காலத்தில் யார் எவ்விதம் மாறுவார்கள் என்று யார் கண்டது? தன் தன்மையனுடைய சிதேகிதனாய் இருந்த வந்தியத்திருவன் ஆதிதக் கரிகாலரின் பரிவாரத்தைச் சோதனவனதான்' அவன் மட்டும் இதற்கைய சிதேகத் துரோகியாக மாற்றாதிருந்தால், இப்போது அவனும் வந்து கலந்து கொள்வான் அவனவா?

ஆம், எவ்வளவுதான் மனிமேகலை வேறு பரபரப்பான காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், அந்தச் சிதேகத் துரோகியை அடியோடு மறக்க முடியவில்லை.

பழுவூர் ராணி அன்று இரவே அநீதமாக வந்துவிடுவான் என்று சொன்னார்கள். ஆகையால் கடைசி கடைசியாக நத்தினியின் அறை அலங்காரத்தை மனிமேகலை மேற்பாாஸை செய்கொண்டிருந்தான். அப்போது பழுவூர் ராணிகளாகக் கவர் ஓரமாகப் பொருத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த முகம் பாரக்கும் கண்ணாடியின் எதிரில் வந்தான் தன்னுடைய முகத்தை அதில் பார்த்துக்கொண்டான் சிந்து நேரம் தின்று திணைமாகிவ பார்த்தான் அப்படியொன்றும் தன் முகம் அழகில் குறைத்ததல்ல என்று தனக்குத் தானே முடிவு செய்து திருப்தி அடைந்தான். கண்ணாடியை விட்டுப் போக எண்ணியபோது, அதில் இன்னொரு முகம் தெரிந்தது. அது தன் முகத்தின் வெகு அருகில் வந்து கண்ணத்தோடு கண்ணம் ஒட்டும் நிலைக்கு வந்து விட்டது. அவன் கண்களில் அடிக்கடி தோன்றிக் கொண்டேயிருந்த வானாசுர வீரனின் முகத்தான் அது அவனை அறியாமல் அவனதுடைய வாய் குவிந்து 'கக!' என்று சத்தமிட்டது.

அடுத்த கணம் கண்ணாடியில் அவன் முகம் மட்டுந்தான் தெரிந்தது. மற்றொரு முகம் மறைந்து விட்டது.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன

ஏழாம் அத்தியாயம்

வாலில்லாக் குரங்கு

ம

னிமேகலை சிதிது
நேரம் யோசனையில்
ஆழந்தான். தான் சற்று
முன் கண்ட தோற்றம்
வெறும் பிரமைதானா?
அல்லது கனவில்
கண்ட தோற்றமா?
கனவாக இருந்தால்

தான் தூங்கிக் கொண்டலல்லவா இருக்க
வேண்டும்? தன்னைத் தானே தொடர்பு
பார்த்துக் கொண்டான் இல்லை. தான்
தூங்கவில்லை. பழுலூர் இளைய
ராணிக்காக ஆயத்தமாகியிருக்கும்

அந்தப்புர அறை அல்லவா
இது? பனிக்குக் கண்ணாடி.
யில் தன் முகம் இதோ
நன்றாகத் தெரிகிறது. அதோ
குதலினக்கு எரிந்து

கொண்டிருக்கிறது கண்ணாடிக்கு
எதிரே கவரை உற்றுப் பார்த்தான்
அங்கே ஒரு இரகசிய வாசல் இருப்பது
அவளுக்குத் தெரியும் அதை வெளி
யில் இவ்வும திறக்கலாம். உன்னிருந்தும்
திறக்கலாம் மனிமேகலை அந்த
இடத்தில் வந்து கவர ஓரமாக நின்று
காளை கவரோடு ஒட்டி வைத்து சற்றுக்
கேட்டான். அவ்விடத்தில் கவரோடு
கவராக இருந்த இரகசியக் கதவு
மரத்தினால் ஆனதுதான் ஆகையால்
உள்ளே வேட்டை மண்டபத்தில் ஏதோ
ஒசைப்பட்டது போல் கேட்டது

அமரர் கல்கி

மணிமேகலை மேதுலாக இரகசியக் கதவைத் திறந்தான். வெள்ளை மண டப்பதில் எட்டிப் பார்த்தான். அதன் மீது பதிகம் பெரும் பத்திரிகை இருள் சூழ்ந்திருந்தது. ஒரு அளவையில் சிறிய அகல விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. திடீரென்று அது சிறிய விளக்கின் ஒளி மலகிற்று. அந்தக் கணம் முன் போல பிரகாசித்தது. பிதா ஓர் உருவம் அவ் விளக்கின் முன்புறமாகக் குறுக்கே சென்றது. போலிருந்தது. அது காரணத் தினால்தான் விளக்கு ஒருகணம் மன்றங்கு அடுத்த கணம் பிரகாசித் திருக்க வேண்டிய அப்படி விளக்கை ஒரு கணம் மன்றத்த உருவம் - அதன் முகம் - நான் சற்று முன் கண்ணாடி லில் கண்ட முகம்தான்? அல்லது இதுவும் தன் சித்தக் கோன்றது நான்?

மணிமேகலை எட்டிய பாரதத
படியே கையைத் தட்டினாள். "யார்
அங்கே?" என்று மெல்லிய குரலில்
கேட்டாள். பிற்புறகு ஒரு கைப்புக
குரல் கேட்டது. வெளவால் ஒன்று.
தாய் அம்ம கனாரில் தொங்கிப் பி. த
தன் தந்தை கிளப்பி தீவ் வென்று பார்த்து
பேரம் கனாரில் பின்னொரு பி. த
ஸ்தா பார்த்துகொண்டு தொங்கிறது
மறுபடியும் மிக மிக பி. தைதாய் பி. தாய்
சத்தம்

மணிமேகலை அங் வாசற்படியில்
தினற்படியே "அடியே" சததிரமதி"
என்று உரத்த குரலில் கூவினாள்

"ஏன் அம்மா!" என்ற பதில் வந்தது.

“கை வினகரு எடுத்துக்கொண்டு
உ.உ.கே இயது வா” என்றால் மணி
பெருக

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ஒரு
பணிப்பெண் கையில் வீசுகூடல்
வந்தாள்.

"இங்கேதான் தவறாக விளக்கு வரிடுறதே' எதற்கு அம்மா, விளக்கு?"

"வேட்டை மண்டபத்துக்குள்ளே
போய் பாரக்க வேண்டும். ஏதோ
ஒளி கேட்டது"

11 சென்னை இலாகா அடிநிலை
கொண்டிருக்கிறது. அதனால் இன்று என்ன

இருகைப் பேரறிந்து,

“இலவையடி! சற்று முன் இந்தப் பள்ளத்துக் கண்ணாடியின் மீது பார்த்துக் கொண்டிருந்த நீளை நினைவோடு என் பக்கத்துக்குப் பக்கத்துக் இன்னொரு முகம் தெரிந்தது!”

"அந்த முகம் எப்படி இருந்தது"
மனமதன் முகம் போட இருந்தது"
அந்தமனன் முகம் போட இருந்தது"
என்று கூறியது தப பண்புபெண சிந்த
தான்

எனனடி. சத்திரமதி' பரிசாசமா
செய்திராய்"

இவ்வளவு அடியை, இவ்வளவு நீங்கலு
அடிக்கடி கனலில் காண்பதாகக்
கொள்கிறார்களா? அவர்தான் இப்போது
கண்ணாடியில் தோன்றினாரோ?"

"ஆமாம். 'சுதிரமதி' ஆனால்
செய்ய செய்ய நினைப்போலிருந்
து

“எல்லாப் பெண்களுக்கும் இயல்புத்தான் ஒரு சமயம் சிதைவு பிழைப்பு. அப்படி உலகத்தை இன்னும் இன்னொரு தளத்தின் அப்படி இருக்கும் தளத்தைக் காட்டியல் தந்து வரும் இனவரசனைப் பார்த்து விட்டால் களானால், அதைப் பழைய முகம் அடியோடு மறந்து போய் விடும்.”

“அது இருக்கெடும்டி! இப்போதே
இந்த வேடடை மண்டபத்துக்குள்
பேரலய பார்க்கலாம், வா”

“வினா வேலை, அம்மா! வேட்கை
மனம் பதிகிட்டுத் துன்பம் அப்படிமா?
இருக்கும் சேவை வினாவும் போல
வீடு”

"பெரியார் பெருமையே"

“இருமலும் தும்மலும் வரும்
நானைக்கு எல்லோரும் வரும் சம
வதில்

“கமமர வரடடும்! வேட்டை
பாண்டி பக்கை அப்போது போதுதரு
பாரத்தேவராக வேண்டும். விளக்கை
அளந்தது அளந்தது விட்டால் எடுத்த
வர!”

இவ்விதம் கூறிகொண்டே மனமேகைய வேட்டை மண்டபத்துக்குள் பிரவேசித்தார். அப்போதுமே விளக்கூட எ

அவனைத் தொடர்ந்து வந்தான்

இருவரும் கற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்கள். எத்திரைக்காலிலிருந்த தீபத்துக்கு மேலாக நோக்கி உயிர் அற்ற மிருகங்களை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டே வந்தான் மணிமேகலையோ சில சமயம் நகர விலும் பார்த்தான். நகரயில் படித்திருந்த புழுதியில் அவருமியறும் கால கவடுகள் இருந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டான்

"அம்மா! அதோ!" என்றான் எதிரே

"என்னடி இப்படிப் பதறுகிறாய்?"

"அதோ அந்த வாலிலலாக் குரங்கு அசைந்தது போலிருந்தது"

"உன்னைப் பார்த்து அதன் சத்தோஷத்தைத் தெரியப்படுத்தியதாகும்?"

"என்ன அம்மா, என்னக் கேலி செய்கிறார்களே?"

"நான் பிரமை பிடித்து அலைகிறேன்

என்று நீ மட்டும் என்னைப் பரிகாசம் செய்ய விலைவா?"

"ஒருவேளை உங்கள் கண்ணாடியில் தெரிந்த முகம் அந்தக் குரங்கின் முகம்தானோ உன்னைமோ! நாம் வந்த வாசலுக்கு நேரே இருக்கிறது பார்க்குங்கள்..." குரங்கு மறுபடியும் அசைகிறது"

"சேலி! உன் விளக்கின் நிழலடி! விளக்கின் நிழல் அசையும்போது அப்படிக்குரங்கு அசைவது போலத் தெரிகிறது. வா, போகலாம்! இங்கே ஒரு வரையும் காணோம்"

'அப்படியானால் அந்தக் குரங்கு முகம்தான் கண்ணாடியில் தெரிந்திருக்க வேண்டுமெல்லாவிடில் அதோ மேலே உட்கார்ந்திருக்கிறதே. அந்த ஆதனையின் முகமாக

இருக்கலாம் அது நம்மைப் பார்த்து எப்படி விழிகிறது. பாருங்கள்!"

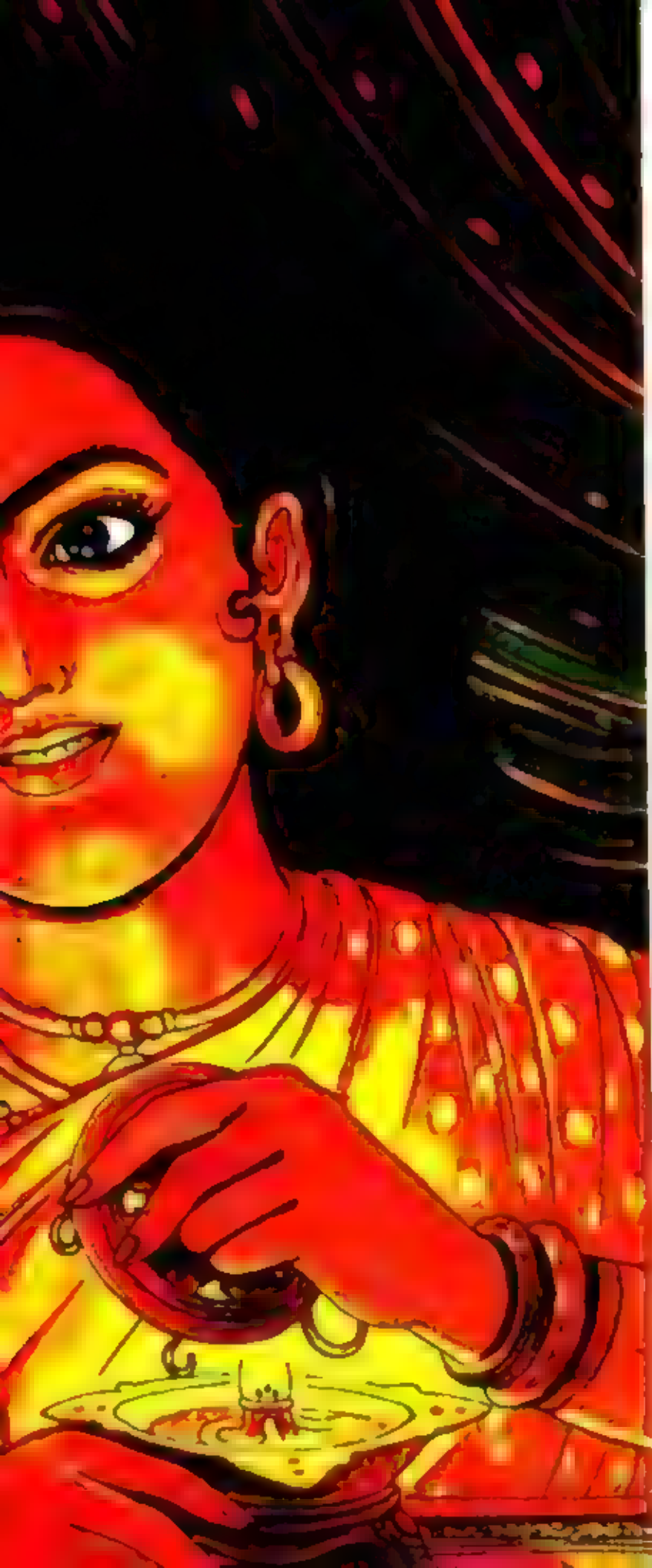
"என்னை ஏன் சேர்த்துக் கொள்கிறாய்? உன் அழகைப் பார்த்துச் சொக்கிப் போய்த் தான் அந்த ஆதன அப்படிக்கண் கொட்டாமல் பார்க்கிறது"

"பின்னே, தங்களைக் கண்ணாடியில் எட்டிப் பார்த்த முகம் யாருடைய முகமாயிருக்கும்?"

"அடியே! எனக்குத்தான் சித்தப் பிரமை என்று நீ முடிவு கட்டி விட்டாயே! என்கணவில அடிக்கடி தோன்றும் முகம் கண்ணாடியிலும் தோன்றி விடுகலாம். அந்தக் கற்றி முகத்தைப் பார்த்த கண்ணால் இந்தக் குரங்கையும் ஆதனையையும் பார்க்க வேண்டி வந்ததே என்று எனக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறது வாடி, போகலாம்! கண்ணாடியில் இன்னொரு நடவடிக்கை அந்த முகம் தெரியுமா என்று பாரக்கிறேன்."

இரண்டு பெண்களும் மறுபடியும்

வந்த வழியே புதுத்து அந்தப்
புர அறைக்குள்ளே போனார்
கள்

லி ல ல ல ல
குரங்குக்குப்
பி ன ன ன
லிருந்து வந்

தியத்தேவன் வெளியில்
வந்தான். இரண்டு மூன்று
தடவை துமமி மூக்கில் புது
திருத்த தூசி துப்பைகளைப்
போக்கிக்கொண்டான்

தன்னை அவனவு தன்
றாக மறைத்திருந்த வாயில்
லாக குரங்குக்குத் தனது
தன்றிப்பச் செலுத்தினான்

“ஓ குரங்கே! நீ வாழக்
அந்தப் பணிப் பெண் என்
முகத்தை உன் முகத்தோடு
ஒப்பிட்டான். அப்போது
எனக்குக் கோபமாயத்தான்
இருந்தது. வெளியில் வந்து
வட்டகாமா என்றுகூட
எண்ணினேன் தவம்பேனை
வாயப் போலிற்று மனத்தை
அடக்கிக்கொண்டேன் நீ
மட்டுமே இங்கே ஆள
உயரத்துக்கு தன்றிரா விட
டால் என்கிற என்ன ஆகி
விடுகிறாய்? அந்தப் பெண்
கனிடம் அகப்பட்டுக்
கொண்டிருப்பேன்! குரங்கே!
நீ தன்றாவிடுக்க வேண்டும்”

இப்படிச் சொல்லி முடிக்க
முன்போதே அந்தப் பெண்
கனிடம் அகப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தாலும் அப்படி
ஒன்றும் விபரீதமாகப் போலி
ராது என்ற எண்ணம் அவன்
மனத்தில் தோன்றியது
அவர்கள் யார் என்பதை
முன்னமே ஊகித்துக்கொண்
டிருந்தான்

அவர்கள் பேசிய வார்த
தைகள் யாவும் அவன்
காதில் தன்றாய விழுந்தன
அதிலும் மணிமேகலை

காத்த குரலில் கணீர என்று பேசினான் கணலில் கண்ட முதலத்தைப் பற்றியும் கண்ணாடியில் பார்த்த முதலத்தைப் பற்றியும் அவன் ஏதோ பேசியானே. அது என்ன? பழைய சம்பவங்கள் அவனுக்கு நினைவு வந்தன. கந்தமாறன் அடிக்கடி இவனிடம் தன்னைப் பற்றிப் பேசி விகுப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறான். முன் நடவடிக்கை இந்த மானிக்கைக்கு வந்திருந்ததுபோது அவனை அரை குறை யாகப் பார்த்துச் சென்றதும், கந்த மாறன் அவனை வேறு பெரிய இடத் தில் மனம் செய்து கொடுக்கப் போவ தாகச் சொன்னதும் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. இந்தப் பேதைப் பெண் ஒரு வேளை அவளுடைய மனத்தை மாற்றிக் கொள்ளாமல் இருக்கிறாள், என்று.

அதைப் பற்றி யோசிப்பதற்கு இப்போது தேரம் இல்லை வெளியேறும் வழியைப் பார்க்க வேண்டும் யானைத் தந்தப் பிடியுள்ள வழி அந்தப் புரத்துக்குள் போகிறது ஆகையால் அது தனக்குப் பயன்படாது. தான் வந்த வழியைத்தான் தேடிப் பிடிக்க வேண்டும் இரகசிய வழிகளின் கதவு களை உடைக்கிறது நிறப்பதற்கும் வெளியேறினது நிறப்பதற்கும் வேல வேறு முறைகள் உண்டு என்பது அவனுக்குத் தெரிந்ததே நிறப்பது எப்படி என்று கஷ்டப்பட்டுக் கண்டு பிடிக்கலாம் ஆனால் இரகசிய வழி எங்கே இருக்கிறது என்று தெரிந்தால் அல்லவா நிறப்பதற்கு வழி உண்டு பிடிக்கலாம்? கவரை எவ்வளவு கற்றுப் பார்த்தாலும் ஒன்றும் தெரியவில்லை வெளிச்சமும் போதவில்லை தான் புத்த இடத்துக்குப் பக்கத்திலே முதலை ஒன்று கிடந்தது என்பது அவன் நினைவுக்கு வந்தது அங்கே போய் அருகிலுள்ள கவர்ப் பகுதியைப் பெல்லாம் நடவிய பார்த்தால், ஒரு வேளை வெளியேறும் வழி புலப் படலாம்.

வவாறு நினைத்து முதலைக்கு அருகில் சென்று கற்றுப் பக

கத்துச் கவரைபெல்லாம் நடவீத் நடவிய பார்த்தான் ஒன்றும் பயன் படவில்லை. தேரமாக ஆகக் கவலை அதிகரித்து வந்தது இது என்ன தொகலை? தனதாக இந்த சிறைச் சாலைவில் அகப்பட்டுக் கொண் டோமே? கடவுளே! அந்தப்புரத்துக்குள் புதுவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை போலிருக்கிறதே! அப்படி அந்தப் புரத்துக்குள் புத்தகால் அதில் எத்தனை அபாயங்கள்! ஒதுபுவனை மனிமேகலை தன்னிடம் அனுநாபம் காட்டலாம் ஆயினும் அவனிடம் தான் இங்கே இப்படி இரகசியமாக வந்ததற்கு என்ன காரணம் சொல்வது? "உன்னிடம் கொண்ட காதலினால் வந்ததேன்" என்று சொல்லலாமா? அது எவ்வளவு கொடூரமான பொய்யாயிருக்கும்? துணிந்து அதற்கைய பொய் சொன் னாலும் அவன், தம்புலரனா? மனி மேகலை மட்டும் தனியாக இருப்பான் என்பது என்ன நிச்சயம்? மற்றப் பெண் பிள்ளைகளுக்கிடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டால்...! சம்புலரைவர் அறித் தால் கட்டாயம் தன்னைக் கொன்றே போடுவார்!

மறுபடியும் வந்தியத்தேவனுடைய கவனம் தரையில் கிடந்த முதலை யின் மீது சென்றது அதன் பேரில் அவனுக்குக் கோபம் வந்தது "முத லையே! எத்தகாக இப்படி வாயைப் பிளந்து கொண்டே இருக்கிறாய்?" என்று சொல்லிக்கொண்டே அதை ஒயி ஓர் உதை உதைத்தான் உதைத்த டுபோது முதலை கொஞ்சம் நகர்ந்தது அதே சமயத்தில் கவர் ஓரமாகத் தரையில் ஒரு சிறிய பிளவு தெரித் தது.

'ஆகா! தானா வழியை அடைத் துக்கொண்டிருக்கிறாய்? முட்டாள முதலையே! முன்னாலேயே சொல் வதற்கு என்ன?' என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தியத்தேவன் குனிந்து முதலையைப் பிடித்து நகர்தினான் முதலை நகர் நகர் கவர் ஓரத்தில துவாரம் பெரிதாகி வந்தது கீழே படிக்கும் தெரிந்தன.

எட்டாம் அத்தியாயம்

இருட்டில் இரு கரங்கள்!

க

டம்பூர் அரண்மனையில்
இரகசிய வழிகளின் வாசை
கள் எவ்வளவு சாமாத்தி
யமாக அமைக்கப் பட்டிருக்
கின்றன என்பதை எண்ணி
வந்தியத்தேவன் விவரமான

அரை நூற்றாண்டு அவற்றைக் கிரித்து
அறிந்தவன் அவசரமாக இறங்கிவா
வந்தியா முன்னாலு அபாயம் நீரவாயம்
பாடுப படிக்கில் இறங்குமப்பாது

முதலை நகரத்து வீட்டால் கவர்
இருக்கில் அகப்படடுக கொண்டு
திண்டாட வேண்டியதாகும்

முதலை அசையாமல் திறவிறதா என்று
தொன்துப பாரத்து விட்டு, வந்தியத்
தேவன் துவாரத்தண்டை வந்து கீழ்
கால் எவக்கப் போனான் 'ஆ' அது
என்ன' பில வழியில் காண்டி சந்தம்
கெடவிறதே' வகுந்தது மார்' ஓடுபிலை
ஆழவாரக்கடி யானாய்க்குக்குமார்

தன்னைத் தேடி வருகிறானோ' அவன் இவகு சேராமல் தடுத்து விடுவதே நல்லது. இல்லை, இல்லை' வருகிறவன் ஒருவன் இல்லை ஐந்தாறு பேர் வருவது போல காலடிச் சத்தம் கேட்கிறது அப்படி யானால், இடுமபன்காரியும் அவனுடைய கூட்டாண்களுமாயிருக்கலாம் வந்தியத் தேவன் ஒரே பாயச்சலாகப் பாயந்து சென்று மறுபடியும் வாலிலலாக் குரங்கின் பின்னால் மறைந்துகொண்டான் ஆகா! இரகசிய வழியைத் திறந்து வைத்து விட்டு வந்து விட்டோமே' அதனால் ஏதேனும் சர்ப்பேகம் ஏற்படுமோ' இல்லை, இல்லை' நாம் வரும்போது அந்த வழி திறந்து தானிருந்தது நாம் மேற்படியில் ஏறிய பிறகுதான் வழி மூடிக்கொண்டது' ஆகையால் திறத்திருப்பதே நல்லதாய்ப் போயிற்று அதோ, துவாரத்தின் வழியாகத் தலை ஒன்று தெரிகிறது இடுமபன்காரியின் தலைதான்' இதோ மேற்படியில் ஒரு காலை வைத்து நின்று கற்று முற்றும் அவன் பார்க்கிறான் ஒரு கால் மட்டும் கீழே இருக்கிறது துவாரம் தானாக மூடிக் கொள்ளாமல் இருக்கும் பொருட்டு அப்படி அவன் ஒரு காலைக் கீழ்ப்படியில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான் போலும்'

அட்டே' இந்தப் பக்கத்தில் என்ன வெளிச்சம்' கவரில் பாணை முகம் இருந்த இடத்தை விட்டுப் பெயர்கிறதே! அந்தப் புர வழி புலப்படுகிறதே! அந்த வாசல் வழி யாக வருகிறது யாா' அதோ மணி மோகனவல்லவா தானே கையில் விளக்கு ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறான்?

இடுமபன்காரி ஒரே பாயச்சலில் மேலேறி வருகிறான் அவன் வந்த வழி மூடிக் கொண்டிருந்து இடுமபன்காரி தன் தலைப்பாகைத் துணியை எடுத்துக் கொண்டு அருகிலேயிருந்த புலியின் மேலுள்ள தாளை அவசரமாகத் தட்டத் தொடங்குகிறான்' இந்த நாடகத்தின் முடிவுதான் என்ன?

மணிமோகனை கை விளக்காத தூக்கிப் பிடித்து நாலுபுறமும் பார்த்தான் இடுமபன்காரியின் மீது அவன் பார்வை விழுந்ததும் அவனை அதிசயத்துடன் நோக்கினான்

இடுமபன்காரி தூக்க தடுவளைத் திறத்தி விட்டுப் பதிலுக்கு மணிமோகனையை

வியப்புடன் பார்த்தான்.

"தாயே! இது என்ன' இந்த வேண்டிய இவகு எதற்காக வந்தது" என்றான்

"இடுமபா' நீதான்' என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்" என்று மணிமோகனை வினவினான்

"அம்மா! நான் வருகிற விருந்தாளிகளை இந்த வேட்டை மண்டபத்துக்கு அழைத்து வந்து காட்ட வேண்டியிருக்கு மல்லவா? அதற்காகச் சத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன் சின்ன எஜமான காஞ்சிகுப் போகும்போது அவ்விதம் கட்டளைவிட்டுச் சென்றார்கள்."

"ஆம், இடுமபா! இந்த அரண்மனை விஸேய சின்ன எஜமானுக்கு உன்னிடமும் என்னிடமுந்தான் நம்பிக்கை பழுவூர் ராணிபம்மா தங்கப் போகிற அளையில் ஏற்பாடு சரியாயிருக்கிறதா என்று பாத துக்கொண்டிருந்தீர்கள் அப்போது இங்கே என்னமோ சத்தம் கேட்டது தயக்கத்தான் இருக்கும் என்று நினைத்தேன் வேறு யாருக்கு இந்த அரண்மனையின் இரகசிய வழிகள் தெரியும்' எத்தனை நேரமாக நீ இங்கே வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?"

"ஒரு நாழிகைக்கு மேலே இருக்கும், தாயே! இன்னும் ஒரு நாழிகை வேலை இருக்கிறது தாங்கள் தனியாகவா இங்கே வந்தீர்கள்' அந்த வாயாடிப் பெண் சத்திர மதி எங்கே?"

"ஏதோ சத்தம் கேட்கிறது என்று நான் அவனைப் போய்த் தந்தையை அழைத்து வரச் சொன்னேன் நீதானே இவகு இருக்கிறாய்' நான் போய் அவனைத் தடுத்து திறத்தி விடுகிறேன்."

வலிதம் சொல்லிக் கொண்டே மணிமோகனை விளக்காத தூக்கிப் பிடித்து இடுமபன்காரியின் முக மாறுதலைக் கவனித்தான். அடுத்தாற்போல், வாலிலலாக் குரங்கை நோக்கினான் முன்னொரு நடவை அடைந்தது போல் அது அடைந்ததையும் பாததுக்கொண்டான்.

"ஆம், தாயே! எஜமானுக்கு இன்று எவ்வளவோ அலுவல் தாங்கள் போய் அவரைக் கூப்பிட வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டு நிம்மதியாகப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள் எல்லா வேலைகளையும்

உள்ள பாரததூத கொள்கி நோ" என்றான் இடுமயனகாரி

மணியென மறுபடியும் வந்த வழியே உண்டா போனதான இரகசியக் கதையுடிக கொண்டு

இடுமயனகாரி வானை முகத்தில் புதித செய்து சற்று நேரம் கவனம் காது கொடுத்து சற்று நேரம் அங்கே அங்கே சதைய ஒன்று இன்ன ஒன்று தசைய அங்கே பிறகு தியர் வந்தான் பிறகு துவாரத்தைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு இப்படி வளை கீழே பாட்கள் இறங்கி விழுந்தாண்டான்

பித்ததுவாரத்தின் உட்புறமிருந்து ஆந்தையின் தாள் போது பதினாறு இடம் பனகாரி ஆனந்த குரல் ஒன்று உதித்தான்

பிஸ் வழியில் ஆட்கள் வந்து வந்த சதைய மேட்டது

பன்னா காரியங்கள் வெகு துர்வாசு தண்டபெற்றன

மெனவாகி ஒன்று சட்டெனவென்று விறகை அடித்துக்கொண்டு பறந்து

இடுமயனகாரி அதைப் பார்த்தான்

மணவான் கது அவன் பீரில் வாலின் காக குரல் துரல் என்று விழுந்தது

அது தமர்வென்று விழுந்த பிங்கு தினால் இடுமயனகாரியின் முழங்காட்கள் படித்து அவன் தடுமாறினான் அதனால் இவ்வாறு இரண்டு பாட்கள் அவன் கீழே இறங்கி விழுந்துபடையின்றி

தன் பீரில் விழுந்தது இவன்தென்று முதலில் இடுமயனகாரிக் கத தெரியாமல் யால் அவன் களர் அடித்துக்கொண்டு கைகளை மீட்டு சதரினான்

பிறகு உலிரற்ற வாலிலலாக குரங்கு எப்படி போ தவறிக் தன் பீரில் விழுந்திருக்கிறது என்று தெரிந்தது மனத்தைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு அதைத் தூக்கி திறுததப் பார்த்தான்

இதற்குள் சலிந்தான் மனிதனுடைய காய்கள் போன்ற இரண்டு காய்கள் போல் விழுந்து துவாரத்துக்குள் வந்து அவனை இவ்வாறு கீழே தள்ளி அடிக்கின

இடுமயனகாரியினால் அதை கம்பலை முடிவளில்லை ஒரு கணம் அவனைப் பெருமாரித் திடுக்கிட்டுக்கொண்டது

மறுபடியும் மீண்டும் கீழே பார்த்தான் வாலிலலாக குரங்கு தளையிழங்கு

துவார வழியில் இறங்கிவிட்டபின்னாலும் அதன் பாரதி உடம்பு வளைவில் கீழே வந்த பிறகு துவாரக் கதவு தெருவி வந்திருப்பதைப் பார்த்தான்

இரண்டு மணி நேர காய்களாகத் தோன்றியவை தவறுண்டைய மனம் பார்த்ததாகத் தான் இருக்க வேண்டிய என்று நிச்சயம் செய்துகொண்டான்

இதற்குள் பித்ததுவாரத்தின் வந்தவர்கள் தெருவி வந்து விட்டார்கள் முன்னால் வந்த 7 மிதானம் அப்போது என்ன இது' எதற்காக இப்படி உளர் அடித்துக்கொண்டு அடர்வார்' அப்படியே சத்தமும் உண்டா? தூங்கு திரும்பிப் போகமா' என்று கேட்டான்

"வேண்டாம், வேண்டாம்' அப்படியே ஒன்றுமில்லை பித்த துவாரக் கதையைத் திறந்துபோது இந்த ராசக் குரங்கு எப்படி போ இடம் போகிறது என் தலை மீட விழுந்து விட்டது' ஒரு கணம் தவறும் பித் அண்டது விட்டேன் இப்போது இந்தக் குரங்கு மீடல்பா போகாமல் கீழே ஏமா வாரால் வழியை அடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது கொஞ்சம் பொறுங்கள் இருக்க காய்கள் அதற்கு வழியைச் சரிப்படுத்தி விடுவிறேன் என்றான் இடுமயனகாரி

முனி விழுந்த இடுமயனகாரியை மேலேவிழுந்து அமுக்கித் தள்ளிய காய்கள் யாகுடைப காய்கள் என்பதை நோக்கம் கவனித்திருப்பார்கள் வந்தவர்களுடைய அந்தரம் மீட சிச சந்தர்ப்பத்திலும் அவன் பக்கம் இருந்தது சரியான சமயத்தில் அவனுக்குச் சரியான யுகதி தோன்றியது இடுமயனகாரி பித்ததுவாரத்தின் படிக்கலில் தீவிரப்படி செல்லவாலைப் பார்த்த குரங்குதல அவன் தலை மீது வாலிலலாக குரங்கைத் தள்ளினான் பிறகு அவன் தவறுண்டை முகத்தைப் பாக்க முடிவாகப்படி நின்று கொண்டு கைகளினால் அவனைப் பிடித்துக் கீழே அமுக்கினான் அதன் பின்னர் வாலிலலாக குரங்கையுடன் கீழாகத் துவாரத்தினுள் தள்ளினான் கனி சிலாக முதலில்லையும் நகரத்தி விட்டான்

இவ்வளவுமேல் சில கணம் நேரத்தில் செய்து முடித்துவிட்டு வந்தவர்களுடன் யானை முகத்தன்மை ஒடினான்

யானைத் தந்தைகளைப் பிடித்துத் தன் பலவகொண்ட மட்டும் அழகுநீர் தீர்ப்பினான்

கவரில் வழி கண்டபிறகு ஆனா மணிமேகலை உள்ளிருந்து வந்து போன்ற விசுவாசம் வழி அல்ல வட்ட வடிவமான குறுகலான வழி அது கதவுக்குள் கதவு வீழ்கலாம் மழை கதவுகளும் திறப்பது எப்படி என்று யோசனை அது சமயம் அல்ல அதற்குள் சதிகாரக கூட்டம் வேட்டை மண்டபத்துக்குள் புத்தது விடலாம் பிறகு தான் தப்பியது தூய்மையாகி விடும்

ஆகவே திறந்த வழி குறுகலான வழியாக இருந்தாலும் அதற்குள் புத்தது விட வேண்டியதுதான்

தீர்மானித்தபடியே காரியத்தை திறை வேறந்த துணிந்து அந்த வட்ட வடிவமான துவாரத்துள் வந்திவந்தேவன் புத்ததான் அவனுடைய தளையும் கைகளும் பாதி உடம்பும் உள்ளே வந்து விட்டன மீசைம பாதி உடம்பு உள்ளே புத்தது பிரயாசையாக இருந்தது கைகளினால் தாவிப் பிடித்துக் கொள்ள ஒன்றும் அகப்பட வில்லை இச் சமயத்தில் உள்ளேயிருந்த தீபம் அணைந்து இருள் குழந்தது

வந்திவந்தேவன் அபயம் கேட்கும் குரலில் "சத்திரமதி" சத்திரமதி" என்னாக காப்பாற்ற" என்றான்

கைகவென்று சிரிக்கும் பெண்ணின் குரல் கேட்டது

"சத்திரமதி" நீ இப்போது இருந்து கொண்டு தானா வேடிக்கை பார்க்கிறாய்" இது நன்றாகிடுகின்றதா"

அதற்குப் பதிலாக மறுபடியும் சிரிப்பு அடைக தொடர்ந்து "நீ இப்படி அகப்படாதில் திட்டிடுகின்றதாக துழைவது மட்டும் நன்றாகிடுகின்றதா" என்று ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டது

அது மணிமேகலையின் குரல் என்று வந்திவந்தேவன் தெரிந்ததுகொண்டான்

ஆகவே வேண்டுமென்றே "சத்திரமதி" நீ வரச் சொன்னதினால் காளை வந்தான்" பின்னால் ஆகக் வந்திருந்தான் சீகரம என்னை எடுத்து விட்டு இவ்வாவிட்டால் விபரீதம் வரும்" என்றான்

"சத்திரமதி இவ்வளவு கேட்டிக் காரியம் இருக்க சீகர என்னும் அவனாகும் சொத்துப் புத்தி காரிகிறான்"

"ஒய்யா" தாய்கள் இளவாசி மணி

மேகலையா' அம்மணி' இந்த ஒரு தடவை மட்டும் என்னை மன்னித்துக் காப்பாற்றி விடுவான்' இனி மேல் தீர்மானித்த படியே காரியம் செய்வோம் இன்னும் உங்களுக்கு கோடி முயற்சியும் உண்டா" என்று கெஞ்சினான் வந்திவந்தேவன்

இருளில் இரு மெல்லிய கரங்கள் வந்திவந்தேவனுடைய தோள்களைப் பிடித்துத் தாய்க் கொள்ள மெள்ளக் கீழ்த்தளவில் இருக்கி விட்டன கவரில் தோன்றிய துவாரம் மூடிக்கொண்டது

இளவாசி' உங்களுக்கு அனந்தகோடி வந்தனம்" என்றான்

"கொஞ்சம் பொறு" தான் உன்னை என்ன செய்யப் போகிறேன் என்று தெரிந்துகொண்டு வந்தனம் செலுத்து"

"தாய்கள் என்னை என்ன செய்தாலும் சீதான் கொண்காராகவிட்டிருந்து என்னைத் தப்புவதற்காகனா, அதுவே போதும்" அந்த அக்கா கைகளினால் சாவளக்க காட்டிலும் தங்களுடைய மணிகரத்தினால் சாகும்படி நோத்தால் அது என்னுடைய பாக்கியத்தான்"

"அட்ட அப்பா" பெரிய வீராதி வீரனா வீடுககிறாய்" அப்படி உன்னைத் தேடி வரும் கொண்காராகன யா" கொஞ்சம் பொறு முதலில் விளக்கு ஏற்ற உள் முகம் எப்படியிருக்கிறது என்று பார்க்கிறேன்"

"அம்மணி" என முகத்தை மறுபடியும் பார்க்க வேண்டுமா" தாய்கள் கண்ணாடியில் பார்க்குகொண்ட போது பின்னால் தின்ற பாதத் தூய்மை முகத்தான் என முகம் சத்திரமதிதான் வானத்தானே" என்றான் வந்திவந்தேவன்

இருட்டில் சிரிப்பின் ஒலியும் கை வளையக் கதவுகளும் ஒசையும் கேட்டன

வந்திவந்தேவன் அந்த அகற்றக்குள் தன்னை நீட்டிப்போது அந்த அகற்றில் எரித்துக்கொண்டிருந்த விளக்கை மணிமேகலை மூடி விட்டாள் அதனால் இருட்டாயிற்று இப்போது அதன் மூடியை அகற்றினதும் தீபம் கட்டி விட்டு ஒளிர்த்தது அதன் ஒளியில் வந்திவந்தேவனுடைய முகத்தைப் பார்த்த வண்ணம் மணிமேகலை மெய்மறந்து தின்றான்

பக்கத்து வேளாண் மண்டபத்திற்குள் துருவென்று பலா பிரிவெடுக்கும் சத்தம் அசைமலம் கேட்டது

(தொடரும்)

யொன்னியின் செல்வன்

ஒப்பதாம அதிபாணம்

நாய குளித்தது

ய

னிமேகலை வந்தியந
தேவனுடைய முகந
தைப் பார்த்த வண்ணம்
நின்றான்

வந்தியநதேவனுடைய
புன்னகை பூரித்த வண்ணம்
நின்றான். இதைப்

பெண்ணிடம் என்ன சொல்வது? அப்படித் தப்பிச் செல்வது என்ற அவன்
மனம் சித்தந்ததுமொன்று வந்தது

இதே சமயம் எங்கேயோ ஓரத்தி
லிருந்தது ஒரு குரல், "அம்மா! என்னை
அழுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டது

"பூக்கையடி, உன் பைக்கையடி
பார்" என்றான் மணிமேகலை உட்கார்
அவனுடைய திணைப்பு தவிர்த்து

ஒற்றுடன் வந்தியநதேவன் முகத்தை

வந்தியநதேவன் அவன் அழகு உடைய
பக்கத்திற் தாண்டி உட்கார் பின்னர்
வந்தியநதேவன் கண்ணில் கட்டி
அந்த அழகிலுள்ள ஒற்று தாயை
அழைத்துச் சென்றான் உட்கார்ந்து
நாளைக்கு தாய் தாய் என்னமென்று
சொல்லும்? உட்கார்ந்தே என்ன அழகு
நாளைக்கு உட்கார்ந்து அது உட்கார்" என்று
கேட்டான்

"ஆம் அம்மணி"

"எப்போது எப்போது பார்த்து உன்னை
அழைக்கிறேன்"

"ஒற்று முன்னால்தான்! அடுத்த
அழகை நான் காணவில் பின்னாது
பார்த்தது தவிர்ப்பாது தவிர இதுவரை
வந்து பார்த்து விட்டு உன் உட்கார்ந்தான்
தவிர உன் உட்கார்ந்தது அவன் என்னமென்று

தது. 'நாஸிக' நீ என்னுடைய
தகவு வந்து இருக்கிறாயா? வேண
மையதற்கு வந்திருவார்களென்ப பய
ததி அனுப்பச் செய்கரியமா
க்கும்" என்றான். அது தங்களை காதி
வில்லை போலிருக்கிறது"

மணிமேகலை இதைக் புரிந்த
கணமாக "காதிர் விழுந்திருந்தால்
என்ன கமமா விட்டிருப்பேன்?"
றான்

இளவரசி தங்களை தொழி பேசிட
ரப்பிப்பதில் என்ன பயன்? என
மும் வாலிலைக் குரங்கின் முகம
று போலிருந்தால் அதற்கு சந்திரமதி
'ன செயலா?"

"உமது முகத்துக்கும் வாலிலைக் குரங்
முகத்துக்கும் வேறு தூரம்!"

குரங்கின் முகத்துக்கும் அதற்கு
வே தொங்கிய ஆந்தையின் முகத்துக்
கள்ள தூரம் போலிருக்கிறது"

"உமது முகம் குரங்கு முகமே அல்ல,
தை முகமும் அல்ல. ஆனால்,
ங்கின் பிண்ணாபெல்லாம் உமமிடம்
ருக்கிறது சில சமயம் ஆந்தையைப்
ரவமும் விழுகிறீர்! ஏறு முன்னால்
தோ இந்தக் கண்ணாடியில் எட்டிப்
ர்த்து விழித்தது நீதானே?"

"ஆம், இளவரசி. தான்தான்!"

"எதற்காக உட்கார் பின் வாங்கிக் கத
வச் சாத்திக்கொண்டீர்?"

"இந்தக் கண்ணாடியில் என
கத்துக்கு அருகில் ஒரு தேவ கன்னிகை
ன் முகம் போலத் தெரிந்தது அந்த
து கன்னிகை என முகத்தைப் பாரத்
ப பயந்து கொண்டே போகிறாள்
ன்று நான் பிடித்திருந்த யானைத்
தத்தில் இருந்து கையை எடுத்தேன் கதவு
னாகச் சாத்திக்கொண்டது"

"அந்த தேவ கன்னிகை யார் என்பது
ங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"அந்த கண்ணம் எனக்குத் தெரிய
லை பிறகு நினைத்துப் பார்த்துத்
தரித்துக்கொண்டேன்"

"என்ன தெரிந்தது
காண்டீர்?"

"நான் பார்த்தது தேவ
ன்னிகை அல்ல; தேவ
ன்னிகைகள் ஓடி வந்து

அடி பணிவதற்குரிய மணிமேகலை தேவி.
கடம்பூர் சம்புவளையரின செல்வக்
ருமாரி என்று தெரித்துக்கொண்டேன் என
னுடைய ஆகுமி நண்பன் கத்தமாறனு
டைய அருமைத் தங்கை என்பதும் நினை
வுக்கு வந்தது"

மணிமேகலைவின் புகுவங்கள்
தெரிந்தன எனமும கோபமும கலந்த
புன்கிரிப்புடன், 'அப்படியா' என தமை
யன் கத்தமாறன் தங்களுடைய ஆகுமி
நண்பனா?" என்றான்

"அதில் என்ன சந்தேகம், இளவரசி!
நான் மாதங்களுக்கு முன்னால் நான்
இங்கு ஒருநாள் வந்திருந்தது நினை
வல்லவா' அதன்புரத்துக்குக்கூட வந்து
தாயமாராளுக்கு வணக்கம் செலுத்
தினேனே' அது ஞாபகம் இல்லையா?"

"நன்றாய் ஞாபகம் இருக்கிறது அதற்
குள் மறந்து விடுமா' அந்த வல்லவனையார்
வந்தியத்தவர் எனமும வானாருவத்து
இளவரசர் தாங்கள்தானா?"

"ஆம், இளவரசி தங்குவதற்கு அரண்
மனையும் ஆளுவதற்கு இராஜ்யமும்
இல்லாமல் அனையன்' என்ற குலப்
பெயரை மட்டும் தாங்கிக்கொண்
டிருக்கும் அந்த ஏழை தான்தான்' ஒரு
காலத்தில் தங்கை தமையன் என்னிடம்
தங்களைப் பற்றி எல்லையோ சொல்லி
யதுண்டு ஒரு காலத்தில் தானும் கந்த
மாறனும் வட பெண்ணை நதிக்கரையில்
காவல் செய்துகொண்டிருந்தபோது,
தங்களைப் பற்றி அடிக்கடி சொல்லு
வான் தானும் ஏதேதோ கனவு கண்டு
கொண்டிருந்தேன் பிறகு அந்த
எண்ணத்தை மறந்து விட்டேன்"

ணிமேகலைவின் உள்ளத்தில்
ஓர் அநிசயமான எண்ணம்
தோன்றியது. இவன் தன்
னைக் குத்திக் கொல்ல
முயன்றதாகக் கத்தமாறன்

உறினான் அது எதற்காக இருக்கும்?
ஒருவேளை தன்னைப் பற்றியதாகவே

அமரர் கல்கி

இதற்குமோ' தன்னை இவனுக்கு மனம்
செய்து கொடுக்கப் போவதில்லை என்று
சொன்னதற்காகக் கத்தமாறனுடைய
சண்டையிட்டிருப்பானோ? - இந்த
எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் இப்படி
புயலை உண்டாக்கியது.

அதை அவன் கோபப் புயலாக
மாற்றிக்கொண்டான்.

"ஐயா! அதைப் பழைய கதைப்பை
லாம் இப்போது வேண்டாம் இந்த
அரண்மனையில் நீர் கன்னத்தனமாகப்
புத்ததின் காரணத்தைச் சொல்லும்'
இல்லாவிடில் உடனே என் தோழியை
அழைத்துத் தந்தைக்குச் சொல்லி
அனுப்ப வேண்டும்" என்றான்.

"இளவரசி! தான் இவரு வந்த
காரணத்தை முன்னமே சொன்னேன்'
சில கொலைகாரர்கள் என்னைக்
கொல்லுவதற்காகத் துரத்திக்கொண்டு
வந்தார்கள் அவர்களிடமிருந்து தப்பி
ஒடி வந்தபோது பூமியில் ஒரு துவாரம்
தெரிந்தது அது ஏதோ இடையப் பாறை
என்று அறிந்துகொண்டேன் அதன் வழி
யாக ஒடித் தப்பிக்கலாம் என்று வந்த
போது, அந்த வழி இப்போது கொண்டு
வந்து சேர்த்தது"

"ஐயா! கதை வீரா என்றால் உயக்கி
தரும் தானும் எத்தனையோ அனுகூல
சூரர்களைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறேன்
ஆனால் உமமைப் போல ஒட்டத்தின்
சூரனைப் பற்றிக் கேட்டதில்லை உத்தா
சூரனை உமமிடம் பிரசை வாங்க வேண்டிய
துதான்"

வந்தியத்தேவன் மனத்தில் கரிர் என
றது தான் அசட்டுப் பெண் என்று
நினைத்த மனிதர்களை இப்படித் தன்
னைக் குத்திக் காட்டுமபடி ஆக்விட்ட
தல்லவா?

"தேவி! அவர்கள் ஏழெட்டுப் போ'
தான் ஒருவன் அவர்கள் ஆயுதப்பாணிகள்
என்னிடம் ஆயுதமே இல்லை என்று
தடைய அருமை வேல கொன்னிடத்து
வேளத்தினில் போய் விட்டது "

"ரொம்ப தல்லது' அதைப் படுபாத
வேல், சிதேகிதனைப் பின்னாலிருந்து
குத்திக் கொல்லும் வேல் ஆற்றாதி
போனதே தல்லது"

வந்தியத்தேவனுக்குத் தூக்கி வாரிப்

போட்டது
அவன் பதிக
சொல்ல வாயெ
டுப்பதற்குள்
மணிமேகலை
உணர்ச்சியாக
கறி விடா
கொண்டார்
கனிடா தப்பிப்
பதற்காக ஒடி
வந்தா! கொலை
செய்வதற்காக
இவரு வந்தா!
என்று இட
ட்டான்

வந்தியத்
தேவன்
தூய்
காலை வந்தான்
என்ப போது
துடித்துச் சில
சிலர் தார

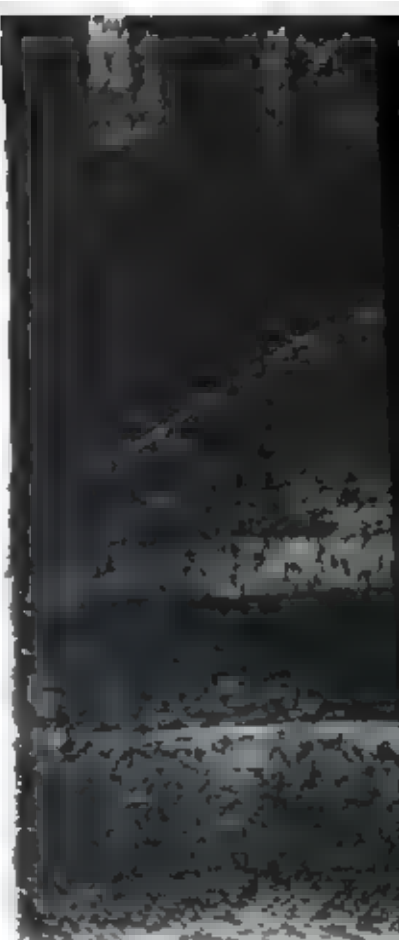
யணர்! தான் யாரைக் கொலை செய
வதற்காக இப்போது வர வேண்டும்' என ஆ
யர் சிதேகிதனை அருமைத் தங்கை
எயவர்' எதற்காக" என்றான்

தான் என்ன கண்டேன்' 'அருமை
சிதேகிதன்' என்று வாய் உராமல் பொய்
சொல்லுகிறீர்? அப்போர்ப்பட்ட
அருமை சிதேகிதன் பின்னாலிருந்து டுது
கிட்டிருக்கிற கொல்லுவதற்கு நீர் பாவ
யடைவார்' அது எதற்காகவோ, அதே
காரணத்துக்காக இப்போது என்னை இவ்
கொலை செய்வதற்கு நீர் வந்திருக்க
லார்

"உடவுனே! இது என்ன விஷயம்?
தான் கத்தமாறனின் முதுகில் குத்தி
யேன்? அப்படிப்பட்ட காரியத்தைச்
செய்வதற்கு முன்னால் என் கைகள்
வெட்டிக் கொண்டிருப்பேனே? இன்
வார்! இந்தனைப் படுபாதகமான பொய்
எயத் தல்கனிடம் யார் கூறினார்கள்?"

என அண்ணனை கூறினால் வேறு
யாராவது கூறிவிடுவதால் தான் மயமீயை
இதக்க மாட்டேன்

கத்தமாறன் இப்படித் கூறினால்
அப்படியானால் தான் உணர்ச்சியில்

தரிசை நான்
மறத்து விட
வேண்டும் என்று
வற்புறுத்தினான்”
“எதற்காக?”

“இராஜ்யம்
ஆளும் பேரரசர்
கள் தங்களை
மணந்து கொள்
னக் காதற்குப்ப
தால் தங்களை
நான் மறத்து விட
வேண்டுமென்று
வற்புறுத்தினான்.”

“தீரும் அடி
யோடு என்னை
மறத்து விடமா
ஆகும்?”

“என்னால்
அடி யோடு
மறக்க முடிய
வில்லை. ஆனால்
அது முதல் தங்

தார்ப்பாகதியாஸ்தான்’ யா’ 11. அவனை
முதுகில் தக்கித் தஞ்சாவூர் மதில் கவ
ந்தது. அங்குப் போட்டி நடந்தார்கள். ருத்
தையாடிக் கி. ருத். அவனை தான் தூக்
கிக்கொண்டு போய்ச் சேத்தன். அழகன்
தடிவரையில் சேத்தனாக காப்பாற்றினான்.
அதற்கு எவ்வளவு கண்டித்த பெருமையா
யிது? இளவரசர்’ எதற்காக. அவனை தான்
செல்லம் தயாள் சேனாம’ ஏதாவது
காரணம் சொன்னான்.

சொன்னான் சொன்னான்? தீ’ என்
அழகன் பழித்து. அவன் சண்டை பிடித்
தான் என்று திரைக்கதா தஞ்சாவூர்
பொருள்கள் என்னவென. அழகன் என்று
சொன்னான். அதுவால் கத்தமாறன்
கொப்பல்காண்டு உபமை தனதாய்
முன் ததாய் தக்கித் தீர் சண்டை
படிக் கண்டித்தாக்காய். இவ்வாறு தந்து
அவனைத் தக்கி விட்டான். இத்தல்
லாம் உன்னையா, இன்னையா.”

‘போய்’ போய் பங்கதியால் போய்
தங்களை அவன் சண்டை என்று சொல்
வதற்கு முன்னால் என் தங்களைத்
துண்டித்துக்கொண்டி தப்பிவிட’ கத்த
மாறன் அவ்வாறு அவனுடன் உபகா

களை என் அருமைச் சகோதரியாக்க கரு
த்த தொடங்கினான் இளவரசர்’ உடனே
கத்தமாறன்’ உன்னை அழைத்துப்
போங்கள்’ அவருது அவனை இப்பே
அழைப்புகள் ஏன் இதற்கைய பெரும
பொருளைய அவன் சொன்னான் என்
றாவது தெரிந்து கொள்கிறேன் அவருது
உன்னைப் போய் அவன் அப்படி
எண்ணிக்கொண்டிருந்தால், அத்தத்
தப்பெண்ணத்தைப் போக்குகிறேன்.”

தஞ்சாவூர் ஆரம்பித்த காரியத்தை
இப்பே டூதநி செய்து விடலாம் என்று
வந்தீராகருட.”

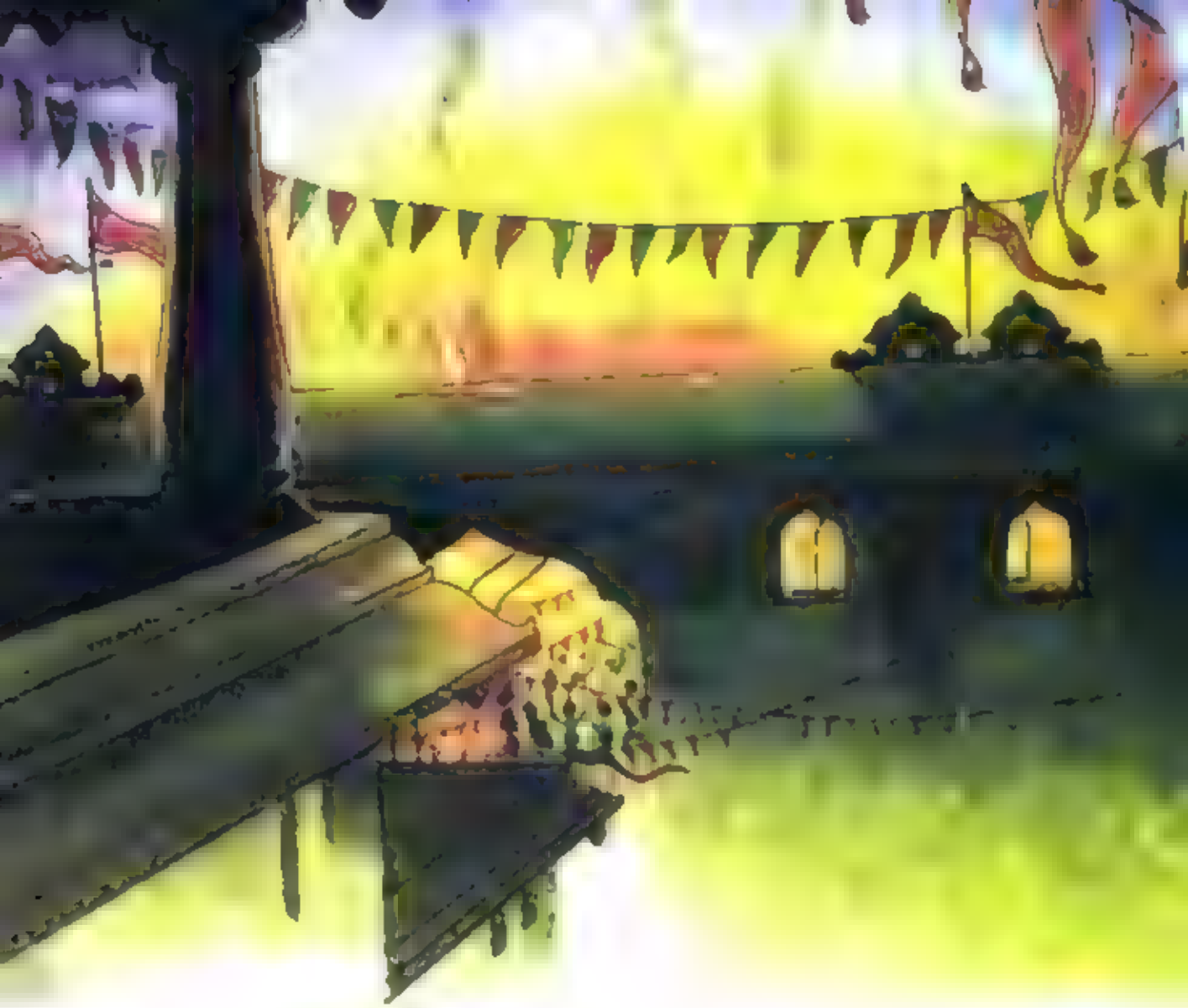
‘அப்படி என்றால்.”

“அப்பே அவனைக் கொல்ல முயன்
நீர் அதை முயற்சி பவிக்கவில்லை.”

“உடவுன்’ கத்தமாறனைக் கொலுது
வதற்கு அவனுடைய அரண்மனையைத்
தெடியா வந்தீவன்.”

‘இதற்கு வழியாக வந்தது வேறு
எதற்காக?”

‘அதோ, உறவுக் கேள்விகள்’ என்
னைக் கொல்ல வந்தவர்கள் அடுத்த
அழைக்க இன்னும் இருக்கிறார்கள்
அவர்கள் நடமாடும் சத்தமும் பேசும்

ஒரள்களும் கேட்கவில்லையா?"

"அவர்கள் எதற்காக உம்மைக் கொல்ல வர வேண்டும்?"

"அவர்களைப் பார்த்தால் மந்திர வாதிகள் போலிருக்கிறது ஒருவேளை நா பலி கொடுக்கும் கூட்டமாவிருக்கலாம் "

"சகல இலட்சணங்களும் பொருந்திய இராஜகுமாரனாகிய உம்மை அதற்காகப் சித்தநாகன் போலிருக்கிறது " என்று கூறி மணிமேகலை சிரித்தாள்

"அதுதான் எனக்கும் அதிசயமாக இருக்கிறது இந்த ஆத்தை விழி விழிகளும் குரங்கு முஞ்சிக்காரனை அவர்கள் எதற்காகப் பிடிக்க வந்தார்கள் என்று தெரிய வில்லை உங்கள் பேச்சைக் கேட்ட பிறகு ஒரு சந்தேகம் உருவாகிறது ஒருவேளை

என நண்பன் கந்தமாறனை இப்படிப் பட்ட ஏற்பாடு செய்திருப்பானோ என்று அவனிடம் என்னை உடனே அழைத்துச் செல்லுங்கள்! நான், அவனுடைய தப்பிப்பிராயத்தைப் போக்கிக் கொள்ளட்டும். இல்லாவிட்டால் என்னை அவன் கைவிடாமல் கொண்டு விட்டதும் கொலைகாரர்களை எதற்காக ஏவ வேண்டும்? அம்மணி! உடனே கந்தமாறனை அழைத்து விடுங்கள்!"

"ஐயா! அவ்வளவு அவசரப்பட வேண்டாம் கந்தமாறன் ஊரில் இல்லை" எங்கே போலிருக்கிறான்?"

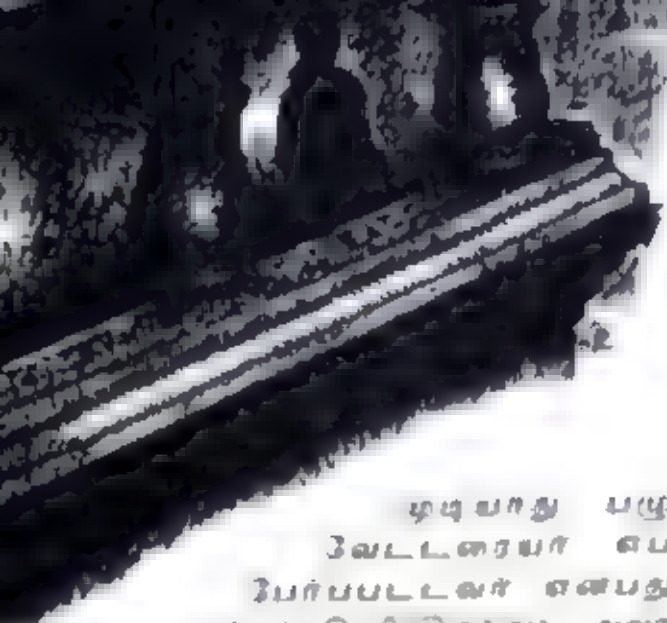
"காஞ்சிக் குக கரிகாலரை அழைத்து வரப் போலிருக்கிறான் நாளை இரவு எல்லாரும இங்கு வந்து விடுவார்கள்

அதுவளையில் தீ "

"அதுவளையில் என்னை இயக்கிய இரக்கச் சொல்கிறார்களா' அது தயாய் மலல"

"இயக்க இரக்கச் சொல்கிறார்களா இன்னும் சற்று தூததுக்கெல்லாம் இயக்க படிப்பு இன்னையானி இயக்க விடுவான். பிறகு ௪ காகைய இயக்க வர

முடியாது பழு
வேட்டையா எப
பெர்பபட்டவர் என்பது
உமக்குத் தெரிந்திருக்கும். அவர்
உமமை இவர்களைக் கண்டால் உடனே
கண்ட துண்டமாய் வெட்டிப் போட்டு
விடச் சொல்கிறார். 'ஆ' அக்கிரமத்தால்
நான் பெண்டாட்டியின் பேரில் என்
வனவு ஆகை" என்று சொல்லி மணி
மேகலை சீர்த்தான்.

வந்தியத்தையன் முயற்சி எவ்வளவு
வேட்டையா வந்தபோது உமத்தை
பெல்லாம் தீண்டிவிட்டுக்கொண்டான்.

"அப்படியா? பழுவேட்டையாக்குகுப்
பழுவு இன்னையாணிப் பேரில் கொம்ப
கொம்ப ஆகையா" என்று கேட்டான்.

"அது நாடு கடந்த எல்லாம் தொத்த
விஷயம் ஆயிற்றே! போன தடையை
எட்டு மாதங்களுக்கு முன்னால் இவர்களை
ஒரு தடையை அவர்கள் வந்திருந்தார்கள்
பழுவு ராணி அந்தப்பாத்தலுக்கு வர
கூடக் கிழவா விடவில்லை! அப்படி
கண்ணாமூலம் கத்தாமாறு பாதுகாக்கிறார்.
இந்தத் தடையை சில நாள் இவர்களை இவர்களை
பார்க்கிறார்களாம் பழுவு ராணிக்குத்
தனி அந்தப்பாதுமே வேண்டியவன்று ஒன்று
தட்புடன் இந்தத் தடையைவந்து எவ
கண்ணெல்லாம் பார்க்கப் போகிறார்களோ,
பார்ப்பதற்குக் கிழவர் விடப் போகி
றாரோ, தெரியவில்லை."

"அப்படியானால் நான் இப்பொழுது
என்ன செய்யட்டு?"

"அதுதான் நானும் யோசித்துக்
கொண்டிருக்கிறேன். 'ஆ' ஒரு யோசனை
தோன்றுகிறது. என் தமையன் கத்த
மாறனுடைய தனி ஆயுத அறை ஒன்று
இந்த மாளிகையில் இருக்கிறது. அதன்
உமமைக் கொண்டு வரக்கூடிய தாளை

தாளைக் கத்தமாறன் வந்துவிடுவான்
அதுவளையில் அங்கியை இரும் தீர்
தொடங்குதல் உமமை, பொய்யைக் கத்த
மாறனிடம் நீரில் திணித்து விடலாம்
இளவரசர் அது முறையன்று' மிகவும்
ஆபத்தான காரியம்"

என்ன ஆபத்து?"
அங்கியை நான் எப்படி வந்து சேர
தல் என்று கத்தமாறன் கேட்டால்
என்ன பதில் சொல்லுவது?"

என்னது உளையடி சொல்லுகிறது?"
என்னது உளையடி நான் இப்போது
தாளை எதைக் கொண்டு நம்பவில்லையோ?
அந்த அறையில் என்னதைத் தேடி வந்த
ஆட்கள் இருக்கும்போதே?"

'நயர்' அதை இப்போதே சேர்த்து
விடுகிறேன்

என்ன சேர்த்துக் கொடுக்கிறாள்?

'அந்த அறைக்குள் சென்று அந்த
மலர் தாளைப் பார்த்து விசாரிக்கப்
போகிறேன் அவர்கள் உமமைக் கொல்ல
வந்தவர்களா' அல்லது தீர் அழைத்து
வந்தவர்களா என்று தெரிந்துகொண்டு
வருகிறேன்."

இப்போது அவர்கள் பொல்லாத துஷ
தர்கள் தாளை அவர்களிடம் தனிவாக
அவ்வாறு தீர்க்கொண்டால்

என் அரண்மனையில் வர என்னை
என்ன செய்ய முடியும்? இதைப் பார்ப்ப
கள்" என்று உம் மணிமேகலை யாருக்
கூடத் தெரியாமல் தன் இப்போதே சொகி
யிருந்த விஷயம் கத்த மாறனை எடுத்துக்
காட்டினாள்

யாரும் என்விட்ட வர் முடியாது!
அப்படி எதாவது ஆபத்து வருவதாயிருந்
தால் தீர்தான் குராத் குரர் இங்கே
இருக்கிறேன்"

அம்மணி! என்னிடம் தற்செய்யம்
ஆபதம் ஒன்றுமில்லை."

'வல்லவாளுக்குப் புலனும் ஆபதம்
என்று தீர் கேட்டதில்லையா? உமது
பெயரே வல்லவரையா ஆயிற்றே! ஆயு
தம் எல்லாம் இருந்தால் பெண் பிள்ளை
கள் கூடக் கண்டை போடுவார்களே
ஆண் பிள்ளைகள் எதற்கு? உமக்கு விண்

வண்ண வேண்டிய அந்த அந்த அன்ற
 மீள் தூக து புக் கொண்டிருந்தவன்
 எங்கள் அண்ணனை வேண்டுகோள்
 தான் மயங்குகளை அவன்தான் இது
 வந்த நகர வேண்டிய அவர்களுள் என்
 கத தெரிந்தவர்கள் என்று சொன்று
 கந்து அவர்கள் எதற்காக இப்போது வந்
 திருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து
 கொண்டு வந்தேனே அதற்கு அந்த
 தூக வேண்டிய அந்த அந்த மாத
 கள் குறித்ததுதான் பக்கத்தில் போல
 சிறிது மறைத்து நிலுவகை!"

வலிதம் சொல்லிக்கொண்டே
 மண் போகளை வேண்டி
 அன்றைய பாதம் தீர்த்த
 வாசற் பக்கம் சென்று அதன்
 கதவைத் திறக்க முயன்றான்

வந்தவருடைய அவசரமாக நான்
 மாதங்கள் குறித்தான் அந்தச் சேன்று
 சற்று மறைத்து நின்றான்.

பாதங்கள் குறித்தான் அதற்குள் தீர
 திருக்கள் அந்த நாளின் தற்செயலாகப்
 பாதத்தான் அது தானே கோட்டை
 கள் குறித்து அவன் சென்று தெரிந்தது
 அதற்குள் படிப்படியாக அமைந்
 திருந்தது அவ்வொரு படிப்படியாக வாழ்
 வினை, மதகளை தான் முதலில் இதைக்
 கருவிகள் அந்தக் கவலைகள் புகுந்தான்
 மேல் சற்று அண்ணாந்து பாதத்தான்
 படிக்கள் மேற்களை வளரவில்லை போல
 தூக்கத் தெரிந்தது

இதற்குள் மணி 11.00 மணி வேட்டை
 மணி பாதங்கள் கதவைத் திறந்துகொண்டு
 உள்ளே பிரவேசித்தான்

அவன்மேல் எதிர்பார்த்த வந்தியத்
 தீவன் வந்ததான் அந்த சமயத்தில்
 மணி 11.00 மணிக்கு அப்பத்து ஒன்றும் இந்த
 வந்தியின்னை என்று மனததைத் திடப்
 படுத்திக்கொண்டான்

இதற்குள் அந்த அன்றைய இன்
 வெள்து பக்கத்தில் கந்து ஒரு கதவு தாக்க
 தது அம்மா! அம்மா! என்று கவல்
 கொண்டு சந்தையினை என்னை வந்தான்

வந்தியத் தீவன் தந்தியிட உள்ள
 அவன் தண்ணீர் பாதத்து விட மணி 11
 பாதங்கள் இதைக் கருவிக் களஞ்சித்தது
 குள் துண்டித்தான்

"அம்மா! அம்மா! தஞ்சாவூர்
 காரர்கள் போல வாசலில் வந்து வி
 டார்கள். மகாராணி உடனே து
 களை அழைத்து வாசல் கொடியார்கள்"
 என்று கதவுகளைக் கற்று மாற்ற
 பாதத்தான் அவன் எதிரில் தாக்க நக
 வேண்டி மணி 11.00 கதவைத் திறக்கப்
 போனான்

கதவை அந்தக் கன்று பாதத்தான்
 வந்தவருடைய களஞ்சித்ததுதான் இது
 பத்து தெரிந்து போல விடம் ஆகையால்
 அவன் மனவாகை சில படிக்கள் மேல்
 சிறிதான்

ஒரு விண்ணின் மீது அவன் முழுவ
 கால் இடித்து அது சபித்தது

வந்தவருடைய மீது அந்த நது
 மேலும் சில படிக்கள் ஏறியான் அவன்
 களை களஞ்சித்தான் மேற்களைக்கால்
 படிக்கது என்ன வந்தான் அந்த மேல்
 படைக்கல் வந்தவருடைய தீவனுடன்
 மண்ணை முட்டியபோது சிறிது மேல்
 சென்றது

மீது சந்தையுடன் தோன்றி வந்தியத்
 தீவன் அப் படைக்கையைக் கைகளினால்
 கைமீது தூக்கினான் அது நன்றாக
 மேல் போனதுடன் தாக்க இடத்தின்
 முகமாக வேளாண்மை வந்தது தாக்கின்
 கைகள் சென்று கதவைத் திறக்க
 கொண்டு நகந்து ஒரு பக்கத்தில் வானத்
 தன் விண்ணைக் கருவிகளைக் கதா
 தன் வந்தவருடைய தீவனுடன் மண்ணை
 உதர்கததினால் துண்டித்து

படைக்கலை நன்றாக கதாதி விட
 மேல் ஏறியான் மாரிங்கையன் மேல்
 மகன் ஒரு பாதம், தான் வந்தியப்
 பாதக்களைத் தான் அதனுள் அந்தப் பாதத்
 துண்டித்தான் தான் அவன் கைமீது
 காரறு வாங்கிக்கொண்டு படுத்திருந்த
 பாதத்தான் தெரிந்தவர்களின் மனத்தில்
 சென்று சிந்தனைகளின் கொடிய
 சந்தையுடன் மண்ணைப் பாதத் தெரிந்து
 கொண்ட அதே இடத்தான்

படைக்கலை துள்ளி மண் போல
 ஏறியான் ஏறிய பாதக் களஞ்சித்தது
 அப்படி ஒரு வழி தந்தவருடைய களைத்
 படிப்பது களஞ்சித்த மண்ணைத் தோண்டி
 தான் அந்தப் பாதத் தீவனுடன் போல
 கவும் அதிசயப்படவும் அவகாசம்

இலை அபகித்து தப்பிச் செல்லும் வழியைப் பார்க்க வேண்டும்.

இதனை நேரமும தனக்கு உதவி செய்த அதிஷ்ட தேவதை இனியும் உதவி செய்யாமலா இருக்கப் போகிறது'

வ

நதியதேவன் தாலாபுறமும் கற்றிப் பார்த்தான். எங்கு நோக்கினாலும் கொடிகளும் நோணங்களும் பறந்து அந்த

அரண்மனைப் பிரதேசம் முழுவதும் கண்கொள்ளாக காட்சியளித்து அடர்ந்த இரத்தோபசாரம் எனப்படுகின்ற போலும்!

வந்தியத்தேவன் அடி மேல் அடி வைத்து மெள்ள மெள்ள நடந்தான் என்று முற்றும் பார்த்துக்கொண்டு நடந்தான் மேல் மச்சில் எங்கும் மனித சரணம் இல்லை. அந்த வளையில் நம் அதிஷ்டத்தான் பிறகு கொஞ்சம் விரைவாகவே நடத்தான்.

முன்னோடு தடவை அவன் படுக்கிறதே நல்ல மாடத்துக்கு வந்து சேர்தான் அபகித்து பார்த்தபோது அரண்மனையின் வெளிப்பதிவும், பதிலுக்கும் மாளிகைக்கும் நடுவில் நூத முற்றமும், குளவக கதறு நடந்த இடமும் காணப்படட்டை ஆனால் இந்த இடங்களிலும் மனிதர்கள் யாரும் காணப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் கண்டுபிடிப்பது அவ்வளவு கடினமான காரியமாயில்லை. அரண்மனையின் முன் வாசலில் ஒரே அல்லாலகல் லாலமாயி் நூத்து நூறுகள் கணக்கான தீவாத்திகள் வெளிச்சம் தந்தன. மேன் தாளங்கள் பேரிகை முழக்கங்களால் மனிதர்களின் வாழ்ந்தொலிகளும் கலந்து பேரொலியாகக் கிளம்பியது. படிவட்ட னையின் பரிவாரங்கள் அரண்மனை வாசலை நேருங்கி வந்து வீட்டபடியால், அவர்களை வாழைபதற்காக எல்லாரும் அவர்களைப் போழிடுக்கிறார்கள். அதன்கீழ்தான் இங்கேயெல்லாம் ஜன் சஞ்சாரம் இல்லை. ஆகா' உண்மையில் அதிஷ்ட தேவதை வந்தியத்தேவன் பக்கத்தில் இருந்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. தப்பிச் செல்வதற்கும் எவ்வளவு அருமை யான சந்தாயம்' அளவு நாழிகைக்கு

முன்னாலும் இதற்கை சம்பாவின திராது. அனா நாழிகை மின்னால வந்தாலும் இம்மாதிரி வசதி கிடையாது.

சீயாக்கோனை நடந்த இடத்துக்குச் சம்பமாக வந்து வந்தியத்தேவன் இன்னொரு தடவை கற்று முற்றம் பார்த்தான். ஒருவருமில்லை. கீழே குனிந்து பார்த்தான். அவர்களும் யாரும் இல்லை. எதிரில் மதில் கவளாய் பார்த்தான். அவர்களும் யாரும் ஆ' இது என்ன மதில் மேல், கிளைகளுக்கு நடுவில் ஒரு 'முகம்' ஆழவாக்கடி யாணுடைய முகம் போல தெரிகிறதே 'சச்சி' விண் பிரமை' முன்னோடு தடவை ஆழவாக்கடி யாணுடைய முகம் போல தெரிந்த இடம். அது' ஆகையால் அவன் மனம் அவனை அப்படி ஏமாற்றி விட்டது' அதுவும் ஒரு நல்லதற்கத்தான். மதில் மேல் ஏற்க குதித்துத் தாண்டுவதற்கு அதுதான் சரியான இடம். அதை அவ்வுடைய உண்மையாகக் காட்டி நாயகப்படுத்தி விடுகிறது. வாழைபடி முடிந்து வாசலில் திறக்கக் கூடாமல் உள்ள வந்தியத்தேவன் அவன் தப்பித்துச் செல்ல வேண்டாம். முறத்தில் எப்படி இருக்கவது 'ஆ' இதை ஒரு வழி' இப்போது முறத்தில் ஒரு கோட்டை போட்டிருக்கிறது குளவக கதறுக்காகப் போட்டிருக்கும் கோட்டை போலும். கோட்டைக்காகப் புதைத்திருந்த சூங்கி மரம் ஒன்று வெடித்துயாந்து மேல் மச்ச வளையில் வந்திருந்து வந்தியத்தேவன் அங்கே தாவிப் பிடித்துக்கொண்டு சேரவேண்டுமென்று கீழே இறங்கினான். மீண்டும் கற்று முற்றம் பார்த்தான். ஒருவரும் இல்லை. மச்ச மேலே தான் என்று முன் வைந்த இடத்தில் கிணர் கிணர் சத்தம் கேட்டது. ஆகா' மனிதர்களை தளவைத் தீட்டி வந்தான் போலும்' பொல்லாத பேண்' இர சம்பாவி அவன்ிடம் அகப்பட முக்கொண்டால் நம் பாடு தீர்த்தது.

முறத்தில் திறந்த வெளியை ஒரே ஓட்டமாக ஓடி வந்தியத்தேவன் கடந்தான். மதில் கவா ஓடமாக நன்று திறம்பிப் பார்த்தான். மச்சின் மீது ஒரு பேண் உருவம் தெரிகிறது. மனிதர்களைப்போ சந்தாமதி போ தெரியவில்லை. யாராங்கிறதாலும் தான் முறத்தை ஓடிக்

கடத்ததைப் பார்த்திருக்க வேண்டும் தலையெளையாக்க கச்சை போல விலை அவன் பாராதித்தாலும் நன்றாயிருக்கட்டும்' மகராஜ்யாதிருக்கட்டும்'

இவ்விதம் மனதிறகன் வாழத்தக்க கொண்டு மதில் கவர் ஓர்மாக வந்தியத்தவன் வினாத்து நடந்தான் மதில் மேல் ஆழவாக்கடியாறுண்டி ய முகம் தெரிந்த இடம் வந்துவிட்டது அங்க கவரில் ஏறுவது எப்படி' இவ்வளவு உயர் மாறி இருக்கிறீர்' கவரில் பிடித்துக் கொண்டவதற்கு மேல் பள்ளம் ஏன்றுமில்லை' உடவுடன் 'இந்தா ஓ உயர்வம்' குளவக கத்துக் கொட்டி கைகளைக் கொண்டிருக்கிற கழிகள் சில ஏற்றுக் குரத்தில் விடத்தன் அமை மிஞ்சிய போளவை போளும்' ஓர் பாயச்சலாகப் பாயத்து அந்தக் கழிகளில் ஒன்றை எடுத்து வந்தான் மதிலின் பேரில் சாயத்து வைத்தான் கழிலின் உயரத்துக்கும் மதிலின் உயரத்துக்கும் சரியாக இருந்தது ஆனால் கழி கவரில் தலைத்து தீரக் கிணங்கிய' ஏறுமீபோது தழவி விட்டால்' தழவி விட்டால்' கீழ் விழ வேண்டியதுதான்' அதற்காகக் கைகளைக் காட்டிக்கொண்டு கமரா இருந்து என்ன பயன்?

கழியை இரண்டொரு தடவை அடிக்கிப் பார்த்துவிட்டு அதன் வழியாக ஏறத் தொடங்கினான் பாந்தர் கவர் ஏர்வ போது கழி தழுவத் தொடங்கியது 'தொலைந்ததாம்' கீழே விழுந்தால் எல்லாப் கொறுபவி விட்டும்' என்று எண்ணுவதற்குள், கழி மறுபடியும் உறுங் யாக தின்று மேலேநீங்கு ஒரு காய அதைப் பிடித்துக்கொண்டது போல் தோன்றியது' ஊக்குப் பைத்தயம் பிடிப்பதுதான் பாக்கி' என்று எண்ணிக் கொண்டு வந்தியத்தவன் மேலே ஏறினான் மதில் கவரின் மேல் முன்னடை அவன் பிடித்துக்கொண்டதும் கழி தழுவிக் கீழே விழுந்தது' அது விழுந்த சககம் இடி புழக்கம் போல் அவன் காது வியுத்தது தலையெனை' கோட்டை வாசலில் ஆவாரம் இப் போது இன்னும் அதிகமாய் நகிறது ஆகையால் பாா காதலும் விழுந்திராது'

ஆனால், எதிரே அந்தப்புர மேல் மாடத்தில் திறை பெண்' அவன் காது வியுத்திருக்கும்'

மதில் மேல் தாவி ஏறி திறைபடி மறுபடி ஒருதடவை வந்தியத்தவன் அந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தான் இன்னமும் அப் பெண் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தாள்'

வந்தியத்தவனுடைய கிருகஞ்சுருளம் அவளை விட்டுப் போகவில்லை' போய் வந்தேறாள்' என்று சொல்கிற பாவனை யாகக் கைகள் ஆட்டிவிட்டு, மதிலின் அப்புறத்தில் இரங்கத் தொடங்கினான் இரங்குவதில் அவ்வளவு கஷ்டம் இல்லை ஏனெனில், மதில் கவரின் உவன்புறம் உட்புறத்தைப் போல் மட்டமாக இல்லை சில மேடு பள்ளங்கள் இருந்தன பக்கத்திலிருந்த மரங்களின் கிளைகள் சில கவரின் மீது மேறி சாயத்து கொண்டிருந்தன அவற்றின் உதவி கொண்டு சரசரவென கீழே இறங்கினான் மணிமேகலைபைத் தான் எய்தாந் விட்டு வந்தது பற்றி தினைத்த போது அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது அந்தச் சிரிப்பை எதிரொலிப்பைப் போல் இன்னொரு சிரிப்பு எங்கிருந்தோ வந்தது வந்தியத்தவனுடைய இரத்தம் அவனுடைய உடம்பில் உறைந்து போய்ற்று கைகள் நடுங்கின கீழே குதிப்பதற்காகப் பார்த்தான் தாய் ஒன்று அங்கே அவன் மீது பாயக் காததுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான் மேலே ஏறுவதைப் பற்றி இனி யோசிப்பதற்கே இல்லை' கீழே குதித்துத்தான் ஆக வேண்டாம் தந்திரதால், இந்த தாயின் வாயில் ஒரு பிடி சதைகளையாவது கொடுத்தது தீர் வேண்டும்' என்று முன் கொட்டி சிரிப்புச் சத்தமா' அல்லது தாய் குறைத்த சத்தமா' பக்கத்திலுள்ளாவது மறைத்து நின்று தாயை ஏவி விட்டிருப்பார்களா' மேலே ஏறுவதில் அப்பா அங்கமா' கீழே குதிப்பதில் அப்பா அங்கமா' வந்தியத் தேவனுடைய உள்ளம் ஊசலாடியது' அவனுடைய கால்களும், எழும்பி எழும்பிக் குதித்த தாயின் வாயில் அகப்படாமல் இருப்பதற்காக ஊசலாடின'

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பத்தாம் அத்தியாயம்

மனித வேட்டை

வ

ததியதேவன் நாயின் வாயில் அகப்படாமல் தரையில் குதிகப் பார்ப்பதா, அலகது மறுபடியும் மதில் கவரின் மேல் ஏறுவதா என்று நீலிர் மாகக் கித்தித்துக்கொண்டிருந்தான். அதே சமயத்தில் பக்கத்திலிருந்த மரங்களின் மறைவில் யாராவது ஒளித்திருக்கிறார்களா என்றமகர்மையாகக் கவனித்தான் ஒரு மரத்தின் மறைவில் வெள்ளைத் துணி தெரிவது போலிருந்தது. சற்று முன் நாயின் குளாப்பூச சத்தத்தோடு மனிதனின் சிரிப்புக் குரல் கலந்து கேட்டது நினைவுகூர்வதற்கு மனிதர் யாராவது உண்மையில் மறைந்திருந்தால்? ஒரு மனிதனோ? பல மனிதர்களோ? அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் குதிப்பது பெருந் தவறாக

முடியும். நாயின் வாயிலிருந்து நபர் னாலும் மனிதர்களின் கையில் அகப்படுமபடி தேரிடலாம். அரண்மனை மேல் மாடத்தில் துத்து பாரகருமபோது ஆழவாக்கடியாழ்வுடைய முகம் மதில் கவர் மேல் தெரிவது போலத் தோன்றியது. அந்த வைஷ்ணவன் தான். அவனார் கோவிலில் காத்துக் காத்துப் பார்த்து அனுத்ததுப் போய் இங்கு வந்து நான் ஏலி வீட்டு வேடிக்கை செய்கிறானா, என்ன? எல்லாவற்றுக்கும் உபபிட்டுப் பாரததால் போகிறது. "வைஷ்ணவரே! வைஷ்ணவரே! இது என்ன வேடிக்கை?" என்றான் மறுபடியும் ஒரு சிரிப்பூச சத்தம் கேட்டது. அது ஆழவாக்கடியான குரல் அல்ல. ஆகை

அமரர் கல்கி

யால திருமப மதில் மேல் ஏறி அரண்மனைக்குள் இறங்குவதுதான் சரி பெரிய பழுவேட்டையரின் வாழ்வறுபு நட்புடல்களில் எப்படியாவது தப்பித்துக் கொள்ளலாம் அல்லது கரங்க வழி இருக்கலி இருக்கிறது மணிமேகலை வீட்டம் மீண்டும் கொஞ்சம் கெடுக்கமணி யம் செய்தாற போகிறது இல்லாவியில பழுவூர் இளையராணியின் தயவைய சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டியது தான்' இதுவரை தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்காதவன் இப்போது மட்டும் காட்டிக் கொடுத்து விடுவான்' "

வந்தியத்தேவன் இறங்கிய வழியில் மறுபடி மேலே ஏறத் தொடங்கினான் தாய இன்றும் உயரமாக எழுவரிக் குதித்துக் குரைத்தது

மீண்டும் சிறிப்புச் சத்தம் கேட்டது மரத்தின் மறைவிலிருந்து ஓர் உருவம் வெளியே வந்தது அதன் கையில் ஒரு வேல் இருந்தது

அவன் தேவராணன் என்பதை வந்தியத்தேவன் தெரிந்துகொண்டான்

தேவராணன் வந்தியத்தேவன் கவரில் தொங்கிய இடத்திற்கு அருகில் வந்தான்

"அப்பனே! உன் உயிர் வெகு கேட்டி" என்றான்

"அதுதான் தெரிந்திருக்கிறதே' ஏன் மறுபடியும் என்னிடம் வருகிறாய்" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்

"இத்தத் தடவை நீ தப்ப முடியாது" என்று கூறித் தேவராணன் தன் கையில் இருந்த வேலை வந்தியத்தேவனை நோக்கிக் குறி பார்த்தான்.

வந்தியத்தேவன் தன்னுடைய ஆபத்தான நிலையை உணர்ந்துகொண்டான் பாதிசகவரில் தொங்கிக்கொண்டிருப்பவன் கீழேயிருந்து வேலினால் குத்தப் பாரப்பவனுடன் எப்படிச் சண்டையிட முடியும்' குதித்துத் தப்பப் பாரக்கலாம் என்றால், வேட்டை தாய ஒன்று மேலே பாயக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது

"தேவராணா' ஜாக்கிரதை' உலகம் எதுமானி பழுவூர் ராணியின் கட்டளைபை நம்பக்கப்படுகதிக் கொள்' என்னை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம் என்று உலகநாக்கு ராணி சொல்லி

விடுக்கவில்லையா?"

தேவராணன் ஒரு பேயச் சிறிப்புச் சித்திலி ஓ "பழுவூர் ராணி என் எதுமானி அல்ல எந்த ஊர் ராணியும் என் எதுமானி அல்ல பத்திரகாளி தூக்கா பரிமேசுவரீதான் என்னுடைய எதுமானி" என்றான்.

'என் குலதேயவழிம் தூக்கா பரிமேசுவரீதான்' அவனுடைய அருளி னாவதான் தடுக்கடலில் எரிந்த கப்பலிலிருந்து தப்பித்து வந்ததன் என்னைத் தொடராயானால் தூக்கை உன்னை அதம் செய்து விடுவான்" என்றான் வந்தியத்தேவன்

'நீ தூக்கையின் பக்தன் என்பது உண்மையானால் இப்பொழுது எனக்கு ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டும் அப்போதுதான் உன்னைக் கொல்லாமல் விடுவேன்" என்றான் தேவராணன்

"என்ன செய்ய வேண்டும்! - முதலில் உன்னுடைய தாயை அப்பால் போகச் சொல்லு"

"இத்தப் பக்கம் ஒரு வீர வைஷ்ணவன் வந்தான் அவனைத் தேடிப் பிடிப்பதற்கு நீ ஒத்தாண் செய்தால் உன்னைக் கயமா விட்டு விடுகிறேன்"

எதற்காக அவனைப் பிடிக்க வேண்டும்" என்றான் வந்தியத்தேவன்

'தூக்கா தேவிக்கு ஒரு வீர வைஷ்ணவனைப் பரி கொடுப்பதாக தான் சபதம் செய்திருக்கிறேன் அதற்காகத் தான்" என்றான் தேவராணன்

தந்தச் சமயத்தில் வந்தியத்தேவன் மகில் கவரில் பிடித்துத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த சிறிய செடி வேரோடு பெயர்த்து வர ஆரம்பித்தது

வேலின் முனையில் சிக்காமல் எப்படித் தேவராணன் கழுத்தின் மேல் குதிப்பது என்று வந்தியத்தேவன் யோசித்துக்கொண்டே அதை வீர வைஷ்ணவன் என் அருமைச் சினைகிதன் அவனுக்கு ஒதுப்பாதும தான் துணாகா செய்ய மாட்டான் அவனுக்குப் பதிலாக என்னையே பரி கொடுத்து விடு" என்றான்

அப்படியானால் இந்த வேலுக்கு

இப்போதே இரையாகி விடு!" என்று தேவரானை வேண்டித் தூக்கி வந்தியத் தேவன் மீது குறி பார்த்தான்.

வந்தியத்தவன் செடியை விட்டு விட்டு வேளின் முனைக்கு அடியில் அந்தத் தாவிப் பிடித்துக்கொண்டு கீழ் குதித்தான். குதித்த வேகத்தில் தரைவில் மலலாந்து விழுந்தான். தேவரானை அந்த அதிர்ச்சியைச் சமாளித்துக் கொண்டு வேண்டித் தூக்கினான்.

அந்தச் சமயத்தில் பின்னாலிருந்து ஓர் கருமம் ஒடி வந்து தன் கையில் இருந்த தடியினால் தேவரானை தலைவில் ஒயி ஒரு போடு போட்டது.

தேவரானை வந்தியத்தேவன் பேரில் பொத்தென்று விழுந்தான்.

ஓய் தன் எஜமானைத் தூக்கியவன் பேரில் பாய்ந்து ஆரவாக்கடியான அதற்கும் கித்தமாலிகுத்தான். தன்னுடைய மேல் துணிவை விட்டுத் தாவித் தலை மீது போட்டான். நாய் சில விளாடி நோக்குகதக கண் தெரியாத குகுடாவிலிருந்து அச் சமயம் கருக்குப் போட்டுத் தயாராக வைத்திருந்த கால்கு கொடியை அதன் கழுத்தை எறிந்து வைஷ்ணவன் நாளை ஒரு மாத நோடு சோத்துப் பலமாகக் கடியான.

இதற்குள் வந்தியத்தவன் தேவரானைத் தன் மூலிருந்து தூக்கித் தள்ளி விட்டு எழுந்தான்.

தேவரானை வைஷ்ணவனுடைய ஓர் அடியில் தினைவு இழந்து ஞாபகரையாகி விடத்தான் இரவும இன்னும் சில காட்டுக் கொடிகளைப் பிடுங்கி அவனுடைய கால்களையும் கைகளையும் கட்டிப் போட்டார்கள்.

பிறகு வந்தியத்தவன் வேளையும் ஆரவாக்கடியானை கைத் தடியையும் எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினார்கள்.

சம்புவரையர் மாளிகையின் வாசற் பக்கத்தைத் தவிர மற்ற மூன்று பக்கங்களிலும் நெடுத் தூரத்துக்குக் காடு மண்டிக் கிடத்தது. அதற்குள் புருத்து விட்டால் வெளியில் வருவது கஷ்டம். ஆகையால் வந்தியத்தவனும் ஆழ வாரக்கடியானும் மதில் கவர் ஓர் மாகவே விரைந்து சென்றார்கள்.

விரைந்து நடக்கும்போதே ஆழ வாரக்கடியான "நீ புத்திசாலி என்று தினைத்தேன். நான் தினைத்தது தவறு என்று இப்போது தெரிந்தது" என்றான்.

"அவசரப்படாதே கரங்க வழியில் புருத்ததைச் சொல்கிறீரா? அந்த அலமாக எவ்வளவு பயங்கரமான மாடங்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறேன் தெரியுமா?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"அது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். 'வைஷ்ணவனைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு ஒரு நாளைச் செய்கிறாயா?' என்று தேவரானை கேட்டதும், 'ஆகட்டும்' என்று

சொல்லித் தொலைப்பதற்கு என்ன
 வீணாக ஏன் அபாயத்துக்கு உள்ளாக
 வேண்டும்" என்றான் வைஷ்ணவன்
 "எல்லாம் சகலாச் தோஷத்தான்"
 என்றான் வந்தியத்தேவன்
 "யாருடைய சகலாசத்தைச் சொல்
 றாய்' இதிகைய தவறு
 செய்வுமபடி

தான் உனக்கு ஒருதாளும் சொன்னதாக
 தினைவிலகையே"
 "உமளமச் சொல்லவிலகலை, ஐயா'
 பொன்னியின் செல்வரைச் சொல்லு
 கிறேன் அவரைப் பார்த்துப் பழுவிய
 பிறகு பொய் சொல்லுவதற்கு உன்னம்
 இடம் கொடுக்கவிலகலை "
 "உயிர் தப்புவதற்

காகக் கூடலா? அவ்வளவு சததிய சத்தனாகி விட்டாயா?"

"அது மட்டுமல்ல நீர் எங்கேயோ பக்கத்தில் மறைத்திருக்கிறீர் என்று எனக்குத் தெரியும் நான் உமமைப் பிடித்துக் கொடுக்கிறேன் என்று தேவரானனிடம் சொல்லதை நீர் கேட்டுக் கொண்டிருந்து அதை உண்மை என்று நம்பி விட்டால் இந்த ஆபத்துச் சமயத்தில் எனக்கு உதவி செய்ய வந்திருப்பீரா?"

"அப்பனே' உன் அறிவுக்கூர்மை அபாரம், சந்தேகமில்லை உண்மையில், தேவரானன் கேட்ட கேள்விக்கு நீ என்ன பதிலு சொல்லப் போகிறாய் என்று கேட்க நான் மிகுந்த ஆவலாய்த நான் இருந்தேன்!"

"பாரதீரா' நீர் ஒரு சந்தேகப் பிராணி என்று நான் கருதியது சரியாய்ப் போய்ற்று அதைத் தவிர, எப்போப்பட்ட நன்மை வருவதாயிருந்தாலும் வாய வாரத்தைக்குக் கூடச் சிதேகத் துரோகமாக எதுவும் நான் சொல்லும் வழக்கமில்லை ஆனால் நீர் 'அய்யனார் கோவிலில் காத்திருக்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு இவரு வந்தது எப்படி' கரங்க வழியில் நான் திரும்பி வந்திருந்தால் உமமைக் காணாமல் திண்டாடி யிருப்பேனே!" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"கரங்க வழியில் நீ திரும்பி வந்திருந்தால் உயிரோடு வந்திருப்பது சந்தேகத்தான் நீ கரங்க வழியில் புருத்த சிந்தி நேரத்துக்கெல்லாம் சதிகாராக அநில புருத்தார்கள் நீ புத்திகாஸியாகையால் திசையம் வேறு வழியாகத்தான் வந்து வாய அநேகமாக இங்கே கவா ஏதிக குதித்து வரக் கூடும் என்று எண்ணி னேன்."

"அவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டா இவ்விடத்துக்கு வந்தீர்?"

"அது மட்டுமல்ல கரங்கப் பாதையில் புருத்த சதிகாராக தேவரானனை மட்டும் வெளியில் காவலுக்கு வைத்து விட்டுச் சென்றார்கள். அவர்கள் திரும்பி வரும்போது அய்யனார் கோவிலில் யாரும் இல்லாமலிருக்க வேண்டாமா? அதற்காக, ஏதோ

சமிகைஞ் சொல்லிவிட்டுப் புருத்தார்கள் போலிருக்கிறது ஆனால் அது எனக்குத் தெரியாது எல்லாகும் கரங்கத்துக்குள் புருத்து விட்டார்கள் என்று நினைத்தேன் நீ உனின் போய் அகப்படடுக் கொண்டிருக்கிறாயே என்று வேறு கவலையாயிருந்தது கரங்கப் பாதையை வெளியிலிருந்து திறப்பதற்கு என்ன உபாயம் என்று தெரிந்து கொள்ளவும் விருமபினை ஆகையால் பஸ்பிடத் தின் அருகில் சென்று அதைத் திருப்ப முயன்றுகொண்டிருந்தேன் காகடிச் சததம் கேட்டுத் திருக்கிடடுத் திரும்பிப் பார்த்தேன் தேவரானன் கையில் வேலுடன் வந்துகொண்டிருந்தான் என்னைக் கண்ட இடத்தில் கொன்று விட்ட சதிகாரக் கூட்டத்தார் வெகு நாளைக்கு முன்பே தீர்மானித் திருத்தார்கள் அது எனக்குத் தெரியும் என கையிலோ ஆயுதம் இல்லை ஆகையால் ஓட்டம் பிடிப்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை தேவரானனும் தொடர்ந்து ஓடி வந்து கொண்டிருத் தான் அடர்ந்த காடாக இருந்தபடியால் அவனால் என்னைப் பிடிக்க முடிய வில்லை வேலை எதிர்ப்பும் முடிய வில்லை கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு என்னை அவன் தொடர்ந்து வர வில்லை என்று தோன்றியது வேடையைக் கைவிட்டு விட்டான் என்று எண்ணிக் காட்டிலிருந்து இனி இராஜ பாட்டைக்குப் போய் விடலாம் என்று உத்தேசித்தான் சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு குடிசை தெரிந்தது அதில் ஒரு சிறிய விளக்கு மிணுக்கு மிணுக்கு என்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது அதைக் குடிசையில் இராஜ பாட்டைக்கு வழி கேட்கலாம் என்று நினைத்து அதை அணுகினேன் சற்றுத் தூரத்திலிருந்து உறுப்ப பாரத்தேன் நல்லவேளையாய்ப் போய்ற்று குடிசை வாசலில் தேவரா னன் நின்றுகொண்டிருந்தான் ஒரு பெண் பிள்ளையும் ஒரு நாயும் அவன் அருகில் தின்றார்கள் தேவரானன் பெண் பிள்ளையிடம் ஏதோ சொல்லி விட்டு நாயை அழைத்துக்கொண்டு மறு படியும் புறப்பட்டான் நாய் நான் நின்ற திசையை நோக்கிக் குரைத்தது. ஆகவே

அபாயம் இன்னும் அதிகமாயிற்று இராஜ பாடடைக்குப் போகும் உத்கை சததைக் கைவிட்டுக் காட்டு வழி விடவேய் புகுத்து ஒடி வந்தேன் நாய அடிக்கடி குரைத்துக்கொண்டு வந்த படியால் அவர்கள் எங்கே வகுதிராக் கள் என்பதை நான் கனகிக முடிந்தது ஒடி வந்துகொண்டிருக்கும்போதே மூளையும் வேலை செய்துகொண்டிருந்தது இரவு முழுவதும் காட்டில் கற்றிக்கொண்டிருப்பது அரைதன்யம் எப்படியும் அவர்கள் வந்து பிடித்து விடுவார்கள் கையில் வேலும் கடிய தேவரானனையும் வாயில் பலவூடன்கடிய வேட்டை நாயையும் ஏக காலத்தில் சமாளிப்பது கலயம் அல்ல அச் சமயத்தில் இப் பெரிய மானிகை யின் மதில் கவா தெரிந்தது மதிலில் ஏறி உள்ளே குதித்து விட்டால் எப்படியாவது சமாளித்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணினேன் அப்படியே ஏறி விட்டேன் அச் சமயம் தீ அரண்மனை மேன் மாடத்தில் ஒடி வந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன் தீ மதில் ஏறி வெளியே குதிப்பதற்குத்தான் ஒடி வகுதிராய் என்று தெரிந்துகொண்டு மறு படியும் கீழே குதித்தேன் நாம் இரண்டு பேருமாகச் சோத்து தேவரானனையும் அவனுடைய நாயையும் சமாளித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டது இதற்குள் நாய குரைக்கும் சபதம் கேட்கிய பக்கத்திலிருந்த மரத்தின் மேலே ஏறிக் கொண்டு, நாயும் தேவரான னும் நான் ஏறிவிருந்த மரத்தை அணு கிதான் வந்தார்கள் அதற்குள் தீ மதில் கவரிலிருந்து இறங்கியது தேவரானனின் கண்ணில் பட்டது போலும் நாயையும் அழைத்துக்கொண்டு தீ இறங்குமிடத்தை தெருவினான் பிறகு நடந்ததெல்லாம் உனக்குத் தெரியும்..."

"வைஷ்ணவரே! விதியின் வலிமை யைப் பற்றி உமது அபிப்பிராயம் என்ன?" என்று வத்தியத்தேவன் கேட்டான்

"இது என்ன கேள்வி! நிம்மனென்று விதியின் பேரில் உன்னுடைய எண்ணம் போனது, ஏன்?"

"ஒவ்வொருவனும் பிறக்கும்போதே

'இன்னாருக்கு இன்னபடி என்று பிரம்ம தேவன் தன்மையில் எழுதி விடுவதாகச் சொல்கிறார்களே' அதை நீர் நம்பி கிந்தி, இல்லையா?"

"இல்லை" எனக்கு விதியில் நம்பிக் கையிலலை விதியை முழுதும் நம்புவதா யிருந்தால், பரந்தாமனிடம் புகதி செய்து உய்யலாம் என்பதற்குப் பொருள் இல்லாமற் போய் விடும் அல்லவா, ஆழ்வார்கள் என்ன சொல்லிவிடுகிறார்களென்றால் "

"ஆழ்வார்கள் எதையாவது சொல்லிவிடுக்கட்டும் எனக்கு விதியில் பூரண நம்பிக்கை உண்டாகிவிடுகிறது விதியின்படிதான் எல்லாம் நடக்கும் என்று கருதுகிறேன் இல்லாமற் போனால் இன்றைக்கு நான் தப்பித் துக்கொண்டு வந்திருக்க முடியாது "

"அப்படின' விதியினால் தீ தப்பித்து வரவில்லை மதியின் உதவியினால் தப்பித்து வந்தாய்..."

"இல்லவே இல்லை; என் மதி என்னை ஆழ்த தெரியாத அபாயத்தில் கொண்டு போய்ச் சோதத்து விதி என்னை அதிலிருந்து களையற்றியது..."

ப்படி அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே காட்டைக் கடத்து வந்து விட்டார்கள் கடம்பூர் அரண்மனையின் முன் வாசல் அங்கிருந்து தெரிந்தது அங்கு ஒரே அக் கோக்கல்கொலமாக இருந்ததும் தெரிந்தது பழுவேட்டையாரின் யானை, குதிரை, பரிவாரங்கள் வெளியிலிருந்து வாசலை தெருவி வந்து கொண்டிருந்தன அம்மாமாக அல்ல கரிகப்பபட்டிருந்த அரண்மனை வாசலில் சம்புவரையரும், அவருடைய பரிவாரங்களும் வரவேற்பதற்குக் காததிருதரர்கள் நுற்றுக்கணக்கான தீவரத்தின இரவைப் பகலாக்கிக் கொண்டிருந்தன பேரிகைகள், முரக கள், கொம்புகள், தாரைகள், தப்பட் டைகள் ஒன்று சேர்ந்து முழுவின்

ஆழ்வார்க்கடியான் வத்தியத் தேவனுடைய கையைப் பிடித்து இடித்து "வா! போகலாம் யாராவது

நமமைப் பார்த்து விடப் போகிறார்கள்" என்றான்.

"இந்தப் பக்கம் ஒரவரும் பாரக்க மாட்டார்கள் பார்த்தாலும் என்னு ண் டி விதி என்னைக் காப்பாற்றும்."

அப்படியாவது எதற்காக இப்பித ிற்க ிவண்டாம்?"

"பெரிய பழுதிவட்டரையா யானை யீது வந்து இரங்கும் காட்சியைப் பாரக்க ிவண்டாம்."

"அது மட்டுந்தான்?"

பழுது ராணி நகுதிவி அவருடன் யானை யீதில் வந்து இரங்குகிறாள். அவளு டு நகு பல்லக்கில் வந்திருக்கிறாள் என்று பாரக்கவும் விசும்புகிறேன்.

"தாயி" விதி எப்போதும் சனகந் அணுகலாக இருக்கும் என்று என் ணாதித ஓடு மாய்கொடுக்கின்ற உரு

வத்தில் வந்து உன்னைக் குடை கவிழ்க்காது கவிழ்த்து விடும்."

"அப்படிபெலலாம் மயங்கி விடு கிறவன் தான் அல்ல, வைஷ்ணவரே' அதற்கு வேறு ஆட்கள் இருக்கிறார்கள்"

கம்பீரமான யானை வந்து அரண் மனை வாசலில் நின்றது அதன் பிம்பிக்கு பெரிய பழுதிவட்டரையா இரங்கினா அவரைத் தொடத்து பழு ளு இளைய ராணியும் இரங்கினாள்.

"ஓ" இந்தத் தடவை இளைய ராணி ழுடு பல்லக்கில் வரவில்லை பகிரங்க மாகிவ அழைத்து வந்திருக்கிறார்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

அளந்த தெரிந்து கொள்ளத்தான் விசும்பினன் இனிப் போகலாம்" என்று வந்தியத்திதவன் பின்னால் சென்றான்.

ஆனால் இப்போது ஆழவாராகடி
என்ன மீன செலவதற்கு அவையளவு அவ
சாயமா. விவசாய மேலும் அந்த இ: த
நிலைய திறனுகொண்டிருந்தான் பழ
லா இளைய ராணி நந்தினியைக் கண
கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்

தற்செயலாகவே, அக்கூறு அவரது
எடைய மீனா சக்தியினால் இழக்கப்
பட்டிருந்தாணா எனப்போக நந்தினி
அந்தப் பக்கம் திரும்பிய பார்த்தாள்

ஆழவாராகடியானது எடைய முகம்
இருண்ட மரங்களின் மத்தியிலிருந்து
எட்டிய பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைக்
காத்து கவனித்தாள்

அவள் முகத்தில் உடனே பிதிவின்
சாயல் பரவியது.

இளைய ராணியின் முக மாறுகளைப்
பெரிய பழுவைட்டையா கவனித்தாள்

அவள் பார்த்த திசையை அவரும் ஒரு
தடவை காத்து நோக்கினாள்

இரண்டு மருவங்கள் தெய்வம்
வளர்ந்திருந்த மரங்களின் இருண்ட
நீழலில் மறைந்துகொண்டிருந்தன

உடனே சம்பவநாயகர் காத்தாடு
பித்தா கொண்டார்

சம்பவநாயகர் தம்முடைய வீரர்களில்
இருவர்களுக்கு பித்தா கட்டினாயிட்டு

பழுவைட்டையாரும் இளையராணி
யும் அமோகமான வாதிய கோஷம்
கூங்கிடைவில் அரண்மனை வாசல்
வழியாக உள்நே பிர்வெந்ததார்கள்

தே சமயத்தில் இரண்டு
குதிரை வீரர்கள் அரண்
மனை மகிழ்ச்சி கூர்வீருந்த
காட்டிற்குள் பிரவேசித்தார்கள்

பி

கள்

குதிரைகளைக் காட்டுகளுள் அவர்கள் கஷ்டத்துடன் செலுத்திக் கொண்டு போனார்கள்

வெகுதூரம் சென்றும் யாரும் இதுபயதாகத் தெரியவில்லை. கிட்டத்தட்ட காட்டைக் கடந்து அப்புறத்தில் சம வேளியாக இருந்த திறந்த மைதானத்தண்டை வந்து விட்டார்கள்.

"அண்ணே! காட்டில் ஒருவரும் இல்லை. கிழலரின மனப்பிராந்ததான" என்றான் அவர்களில் ஒருவன்

அச்சமயம் நாய ஒன்று அவர்களுக்கெதிரே ஊளைவிட்டுக்கொண்டு வந்தது

"நம்பி! நாய எப்போது ஊளைவிடும் தெரியுமா?" என்று மற்றவன் கேட்டான்

"யாராவது செத்துப் போனால் ஊளைவிடும்" என்றான் முதலில் பேசியவன்

"பேய், பிசாக், வேதாளம் முதலி

யவைகளைக் கண்டாலும் ஊளை விடும்" என்றான் இன்னொருவன்

"உன்னைப் பார்த்துத்தான் பிசாக் என்று தினைத்துக்கொண்டு விட்டேன், என்னவோ?"

"இல்லை, நம்பி! உன்னை வேதாளம் என்று எண்ணிக்கொண்டு விட்டது"

இச் சமயத்தில் அவர்களுடைய தலைக்கு மேலே பல்பகரமான பேய்ச் சிறிபனைக் கேட்டு இருவரும் திடுக்கிட்டு அண்ணாந்து பார்த்தார்கள்

இரண்டு பேரின் தலைக்கு மேலேயும் இரண்டு மரக்கிளைகளில் இரண்டு வேதாளங்கள் உட்கார்ந்திருந்தன

இரண்டு வேதாளங்களும் அந்த இரண்டு வீரர்களின் கண்ணத்திலும் பளிர் என்று அறைந்து, கழுத்தைப் பிடித்து நெட்டிக் கீழே தள்ளின

மீறத், அந்தப் பொல்லாத வேதாளங்கள் குதிரைகளின் மீது ஏற்கொண்டு காட்டைக் கடந்து திறந்த மைதானத்தில் விசைத்து சென்றன

பதினொன்றாம் அத்தியாயம்

தோழனா? துரோகியா?

விழுந்தா நிதி வெள்ளாற்றில் கலக்கும் வனப்பு வாய்ந்த இடத்தைத் தாண்டி ஆதிக்க கரிகாலனும் அவனுடைய தோழர்களும் பரிவாரங்களும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்

முதல் நாள் இரவு திருமுதுஞ்சைதங்க இளவரசருக்கு நடந்த உபசாரங்களைப் பற்றியும், அந்த கேந்திரத்தில் உர்து கொண்டிருந்த ஆலயத் திருப்பணியைப் பற்றியும் அவர்கள் பேசிக்கொண்டு வந்தார்கள்

"திருமுதுஞ்சைதங்க கந்தரமூர்த்தி நாயனார் செய்த காரியம் எனக்கு ரொம்பப் பிடித்திருக்கிறது" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்

"எதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறாய்?" என்று ஆதிக்க கரிகாலன் கேட்டான்

"கிழவியைப் பாட மாட்டேன் என்று

சொன்னதைத்தான்"

"அது என்ன? எனக்குத் தெரியாதே? விவரமாகச் சொல்" என்றான் ஆதிக்க கரிகாலன்

கந்தர மூர்த்தி நாயனார் கேந்திர யாத்ரிசை செய்துகொண்டு வந்த பொழுது திருமுதுஞ்சை என்னும் விருத்தாசலத்துக்கு வந்தார் வழக்கம் போல அந்த ஊர் சிவாலயத்துக்குச் சென்றார் பட்டர்கள் நாயனாருக்குக் கவாமி தரிசனம் பண்ணுவதினது. "எங்கள் ஊர் இறைவன் பேரினும் பதிகம் பாடி அருள் வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்

"யாரப்போம் இந்த ஆலயத்திலுள்ள கவாமியின் பெயர் என்ன" என்று கந்தரர் கேட்டார்.

திருமுதுஞ்சை என்ன பெயரைக் கொண்டு அந்தச் சிவாலயத்திலுள்ள கவாமிக்கு விருத்தவிரகவரர் என்று பெயர்

குட்டியிருந்தார்கள். பட்டர்கள் அதைப்
பெயரைச் சொன்னார்கள்

நாயனாரின் முகம் கருப்பிறை போலும்
போலும் கிழவனையா பாட வேண்டும்
என்று மனத்தில் எண்ணிக்கொண்டு,
"போகட்டும், அம்மனப் பெயர் என்ன"
என்று வினவினார்

"வித்தகிரிகவரி" என்றார்கள் கோவில்
பட்டர்கள்

'கவரி'க்குத்தான் கிழவர் என்று
பட்டம் குட்டினார்கள், அம்மனையும்
கிழவியாகவி விட்டார்கள்' கிழவனையும்
கிழவியையும் என்னாக பாட முடியாது
போய்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுச்
சுத்தாறாததி நாயனார் கோயிலாக
கோவில் விட்டுச் சென்றார்

சுத்தாறாததி நாயனாரால் பாதிக்கப்
பட்டப் பெறாவிட்டால் தங்கள் ஊர்
ஆலயத்துக்கு மகிமை ஏற்படாது என்று
பட்டர்கள் கத்தினார்கள்.

ஆகையால் ஆலயத்தில் இன்னொரு
அம்மனைப் பிரதிஷ்டை செய்து 'பாலாம்பி
பிளக' என்று பெயர் குட்டினார்கள்

மறுபடியும் சுத்தாறாததி நாயனார்
இருந்த இடத்துக்குப் போய் அவரிடம்
மேற்படி விவரத்தைச் சொல்லிக்
தி அம்பவும் திருமுத்துகளும் ஆலயத்துக்கு
விஜயம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்க
கொண்டார்கள் சுத்தாறாததி நாயனார்
பெரிய மனம் செய்து மீண்டும் அந்த
ஊர்க்குச் சென்று பாலாம்பினை சமீபத்

தி சுத்தகிரிகவரி மீது பாதிக்கப் பட்டத் துதித்
தார்

ததக் கதைகளைக் கேட்டு
விட்டு ஆதிதக் கரிகாலன்
உடல் குறுங்கு குறுங்கு
செறிதான்

"பெரிய படிவேட்டையரிடம் வந்த
கவிஞன் யாராவது ஒருவேளை சுத்தா
றாததினையே போல சொல்லியிருப்பான்
கிழவனையும் கிழவியையும் பாட மா
ட்டன் என்று கருதிருப்பான் அதற்காகத்
தான் அவர் தந்தியை மணந்துகொண்ட
பாதிக்க, என்னவோ" என்றான்

இதைக் கேட்டுப் பார்த்துப்போனாரும்
கத்தலாரும் விடித்து விடித்து செறிதார்
கள் அப்படி அவர்கள் செறித் செறிவிட
குதினா மெல்லித்து கீழ் விடித்து விடு
வார்கள் போலிருந்தது

செறித்து ஒய்க்க பிரத, பார்த்துப்பேந்
தான், 'கடவுள் முதுமை என்பதாக
ஒன்றை எதற்காக ஏற்படுத்தியிருக்க
கொட்டா, தெரியவில்லை அவரவர்களும்
அவரவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட வயது
வயதில் ஒரே மாதிரி இருந்து விட்டுச்
சொல்லு என்று ஏற்படுத்தியிருக்கக்
கூடாது" என்றான்

கடவுள் என்ன ஏற்படுத்தினால்
என்ன முதுமை அடைவதும் அடை
யாததும் நம்முடைய கைவிடல்தான்
இருக்கிறது" என்றான் கரிகாலன்

"அது எப்படி முடியும்" என்று கந்த மாறன் கேட்டான்

"அப்பிடிவையும் அரவானையும் கெழவர்கள் என்று தாம் எண்ணு வதுண்டா"

மற்ற இரவுதான் ஒன்றும் கறாமல் மென்னமாயிருந்தார்கள்

தந்தையர் அண்ணமனைச் சித்திர மணி பதிகம் என முதலாளிகளின் சித்திரங்கள் எல்லாம் எழுதப்பட்டிருக்க லின்றன. விஜயாலய சோழர், ஆந்தக சோழர் பாரதக் கக்காவாதி எல்லாம் முதிய பிராயத்தவராகக் காட்சி அளிக்கிறார்கள். ஆனால் என பெரிய பாட்டினர் இராஜாதித்யா எப்படி லிருக்கிறார் நவ யௌவன வீர புர ஷாராக விளங்குகிறார் இராஜாதித்யா இளம் வயதில் இறந்து போனார் அத னால் என்னைக்கும் அவர் யௌவனம் தங்காத பாகவ்யஸாலி ஆனார் நம்மிட யாருக்கு அந்தளவைய பாகவ்யம் கிடா திறதோ, தெரியவில்லை"

மற்ற இரவுதான் இரதப் பிரக க அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் மென்னமாயே இருந்தார்கள்

"ஏன் திடீரென்று மென்னமாயி லீ மானா' சாவு என்றால் உங்களுக்கு ஏன் இவ்வளவு பயம்! இந்த உடம்பு போனால் இன்னொரு புதகம் புதிய உடம்பு கிடைக்கிறது எதற்காக மாணத் துக்கு அஞ்ச வேண்டும்' என்னுடைய நண்பன் வந்தியத்தவன் இங்கே இந்த தூர என்னை ஆட்சாதிப்பான் அவ னைப் போன்ற உறசாக புருஷனைக் காண்பது அரிது ஏம் வேகத்தின் வாசலில் கொண்டு போய விட்டாலும் அவன் குதுகலமாயச் சிரிப்பான்" என்றான் இளவரசன் கரிகாலன்

அரசமயத்தில் அவர்களுக்கு எதிரே சாலைகளில் நின்று குதிரைகள் புழுதி னைக் கிளப்பிக்கொண்டு வேக வேகமாக வரவதை அவர்கள் பார்த்தார்கள் கண்ட முதல் திறக்கும் போதில் அக் குதிரைகள் அவர்களை நெருங்கி வந்து விட்டன. அவை வந்த வேகத்தைப் பார்த்தால் இளவரசர் போஷி எதிரில் வரவதைக் கூடக் கவனிப்பாமல் தாண்டிப் போய விடும் எனத் தோவறியது

அவ்வளவு அகம்பாவம் பிடித்தவர்கள் யார் என்று பார்ப்பதற்காகக் கந்தமாறனும் பாரதிபேந்திரனும் வேலகளை நீட்டிச் சாலைகளின் குறுக்கே வழி மறிக்க ஆவதற்குமானார்கள்

ஆனால் வந்த குதிரைகள் அவர் களுக்குச் சிந்து தாரத்தில் தடால் என்று பிடித்து இழுத்து நிறுத்தப்பட்டன

வந்தியத்தவனும் அருவாராகடியானும் குதிரைகள் மீது வந்து கீழ் குதித்தார்கள்

வந்தியத்தவனைக் கண்டதும் இள வரசன் ஆதித்த கரிகாலனுக்குக் குது கலம் தாங்கவில்லை. அவனும் குதிரை மீது வந்து கீழ் குதித்து முன்னேறிச் சென்று வந்தியத்தவனைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டான்

"நம்பி' உங்ககு வயது நூறு இப் போதுதான் உன் பெயரைச் சோலவி ஒரு கண் தோங்குட ஆகவில்லை" என்றான் கரிகாலன்

கந்தமாறனும் பாரதிபேந்திரனும் இதக் காட்சியைப் பார்த்து அடைத்த அருண் அவர்கள் முகத்தில் தெரிந்தது. அவர்கள் சற்று முன்னால் குதிரையைச் செலுத் திக்கொண்டு போய் நின்றார்கள்.

சிந்து தாரத்தில் இன்னும் சில குதிரைகள் வரவதை அவர்கள் கண்டார்கள் சில நிமிஷத்துக்கெல்லாம் அந்தக் குதிரைகளும் வந்து நின்றன. அந்தக் குதிரைகளின் மீது வந்தவர்கள் கட்டியுட ஆட்கள் என்பதைக் கந்தமாறன் கவனித்தான் அவர்களிடம் நெருங்கிச் சென்று விவரம் கேட்டான்

முன்னர், இளவரசன் ஆதித்த கரிகாலனிடம் வந்தான் "கோமகனே! இந்த வந்தியத்தவன் தங்களுக்கும் நன் பன், எனக்கும் சிடுக்கிதனாகத்தான் இருந்தான் ஆனால் இவன் மீது தான் குற்றம் கமத்த வேண்டியதாயிருக்கிறது. இவன் சிந்தை துப்பால் இவன் என்னை புதுகில் குதிரை பதிகாயப் படுத்தினான்! ஆகையால் இவன் விஷயத்தில் தாங்கள் ஐக்கியமையாயிருக்க வேண்டும் என்று எச்சரிப்பது என கடமையாகிறது" என் னான் கந்தமாறன்

(தொடரும்)

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

வேல் முறிந்தது!

க

ததமாறன் அவனுடைய அருமை நண்பனாக விரும்பி வந்தியத்தேவன் மீது கூறிய குற்றச் சாட்டைக் கேட்டு ஆதித்த கரிகாலன் இடி இடி என்று உடல் குலுங்கச்

சொந்தான்

“கந்தமாறா! வந்தியத்தேவன் உன் முதுகில் குத்தி விட்டான் என்றா சொல்லுகிறாய்? நீ என்னத்திற்காக அவனுக்கு முதுகு காட்டினாய்?” என்று கேட்டு விட்டு, மறுபடியும் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்கத் தொடங்கினான்

கந்தமாறனுடைய கரிய முகம் சிவந்தது. கண்கள் கோவைப் பழம் போலாயின. உதடுகள்

“ஐயா! தாய்கள் இதைச் சிரிக்கக் கூடிய விஷயமாகக் கருதுகிறார்களா?” என்று கேட்டான்

“கந்தமாறா! நான் சிரிக்கக்கூடாது என்று சொல்லுகிறாயா? சிரிப்பு என்பது மனிதர்களுக்குத் தெய்வம் கொடுக்கிறதும் ஒரு வரப் பிரஸாதம் மாடு சிரிக்காது, ஆடு சிரிக்காது, குதிரை சிரிக்காது, சிங்கம் சிரிக்காது. வேடிகளை விடையாட்டுகளில் மிகக் பிரியம் உள்ள நரங்களை கூடச் சிரிப்ப திவலை மனித ஜனமம் எடுத்தவர்கள் மட்டும்தான் சிரிக்க முடியும் அப்படி சிரிக்க, நீ என்னைச் சிரிக்கக் கூடாது

அமரர் கஸ்கி

என்கிறாயே? நான் கூடச் சிரித்து ரொம்ப காலமாயிற்று. தண்பா' இப்போது நான் சிரிக்கும் சத்தத்தைக் கேட்டு எனக்கே ஆச்சரியமாயிருக்கிறது நீ என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கக் கூடாது என்கிறாயே?" என்றான் ஆதிதத கரிகாலன்.

"ஐயா! தாங்கள் சிரித்து மிழிவது பற்றி எனக்கும் சந்தோஷம்தான்! ஆனால் நான் இந்தச் சூராதி சூரனுக்கு முதுகு காட்டியதாக எண்ணிக்கொண்டு சிரிக்க வேண்டாம் நான் எதிர்பாராத சமயத்தில் பின்னால் மறைந்திருந்து இவன் என்னைக் குத்தினான் தூக்கா தேவியின் அருளாலும் நத்தினி தேவியின் அன்பான சிகிச்சையினாலும் நான் பிழைத்து எழுந்து வந்தேன் இவன் செய்த அந்தத் துரோகச் செயலைக் குறித்துத் தாங்கள் விசாரித்து நியாயம் செய்யுங்கள். அல்லது நானே இவனைத் தண்டிப்பதற்கு எனக்கு உடனே அதிகாரம் கொடுங்கள்!" என்றான் கத்தமாறன்.

"தண்பனே! நானே அவசியம் விசாரித்து நியாயம் வழங்குகிறேன். செம்பியன் சூலத்து மன்னர்களிடம் ஒருவன் நியாயம் கேட்டு, அவனுக்கு நியாயம் கிட்டவில்லை என்ற பேசை இதுவரையிலே கிடையாது எங்கள் பரம்பரையின் ஆதி மன்னனாகிய சிபி, புறாவுக்கு நியாயம் வழங்குவதற்காகத் தன் சைதன்யத் துண்டு துண்டாக வெட்டிக் கொடுக்கவில்லையா? எங்கள் சூலத்தைச் சோதன மனுத்திச் சோழன் பசுவுக்கு நியாயம் வழங்குவதற்காகத் தன் குமாரனையே பசி கொடுக்கவில்லையா? நீ புறாவை விட பசுவை விட, மட்டமானவன் அல்ல உனக்கு நான் நியாயம் வழங்க மறுக்க மாட்டேன் இவனை நான் விசாரிக்கும் வரையில் பொறுமையாயிரு! வல்லவரையா! உன் பிரயாணத்தைப் பற்றிய மற்ற விவரங்களைச் சொல்வதற்கு முன்னால, கத்த மாறனுடைய குற்றச்சாட்டுக்கு நீ மறுமொழி சொல்லி விடுவது நல்லது என்ன சொல்லுகிறாய்? இவனை நீ பின்னாலிருந்து முதுகில் குத்தியது உண்மையா? அப்படியானால், அதற்கைய

வீர வடசனமில்லாத நீசத்தனமான காரியத்தை ஏன் செய்தாய்? எதற்காகச் செய்தாய்?" என்று கேட்டான்.

"இவ்வரசே! நான் இந்த வீராதி வீரனைக் குத்தவும் இல்லை, முதுகில் குத்தவும் இல்லை, அதுவும் பின்னால் நின்று முதுகில் குத்தவும் இல்லை முதுகில் குத்தப்பட்டு நினைவிழந்து இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தவனைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு போய்ச் சேத்தன் அமுதன் வீட்டில் போட்டுக் காப்பாற்றினேன் ஆனால் அப்படி இவன் உயிரைக் காப்பாற்றியதற்காக நான் இப்போது வருத்தப்படுகிறேன் இவனை மாரியிலே குத்திக் கொல்லாமற் போனோமே என்று பச்சாத்தாப்பப் படுகிறேன் சிதேக தர்மத்தை முன்னிட்டு என் அரசுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையைப் புறக்கணித்து விட்டேன் ஐயா! இவன் என்னைச் சிதேகத் துரோகி என்று சொன்னான், ஆனால் இவன் சிதேகத் துரோகி மட்டுமல்ல, எதுமானத் துரோகி இவன் முதுகில் குத்தப்பட்டது எங்கே, எந்த சந்தர்ப்பத்தில் என்று கேளுங்கள்! தஞ்சாவூர்க் கோட்டையின் இரகசிய கரங்க வழியாக இவன் யாரைப் பழுவேட்டையைர் அரண்மனையில் கொண்டு போய் விட்டுத் திருமயினான் என்று கேளுங்கள் பெரிய பழுவேட்டையாரின் பொக்கிஷ நிலவறையில் இவன் அன்றிரவு யாரைப் பார்த்தான் என்று கேளுங்கள் ஆடிமாதம் பதினெட்டாம் பெருக்கு தினத்தில் இவனுடைய கடம்பூர் மானிகையில் என்ன நடந்தது என்று கேளுங்கள் அன்றைக்கு அங்கே மூடு பலலக்கிலே மறைத்துக்கொண்டு வந்தது யார் என்று கேளுங்கள்!"

இந்தச் சமயத்தில் கத்தமாறன், உடல் நடுங்க, தாக்குழற, "அடே! அறப்ப பயலே! நிறுத்து உன் அபத்தப் பேச்சை! இல்லாவிட்டால் இதோ இந்த வேலுக்கு இரையாவாய்!" என்று கூறி வேலைக்கையில் எடுத்தான்.

ஆதிதத கரிகாலன் அவனுடைய படபடப்பைக் கண்டு சிற்று விப்பப்படைத் தான் கத்தமாறனுடைய கையில்லிருந்த வேலைப் பிடுங்கித் தனது இரும்பை

யொத்த கரங்களினால் அதன் அடிக் காமரை வளைத்தான். வேல படார் என்று முறித்தது அதன் இது பகுதி களையும் ஆதித்த கரிகாலன் வீசித் தூர எறித்துவிட்டு, "ஐக்கிரதை" என சிறைத் திரைகள் என முன்னாலேயே சண்டை வீடுவதை நான் கமமா பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது பார்த்திபேத் திரை" இவர்களில் யாராவது இனி வேலையோ, வாணையோ, கையில் எடுத்த தால் உடனே அவனைச் சிறைப்படுத்த வது உன் பொறுப்பு" என்றான்.

உடனே வத்தியத்தேவன் தன்னிட மிருந்த வானை எடுத்துப் பார்த்திபேத் திரைமீடம் கொடுத்தான் பார்த்திபேத் திரையும் வேண்டா வெறுப்பாக அந்த வானைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

"கந்தமாறா! உன்னுடைய குற்றச் சாட்டுக்கு வல்லவரைவன் மறுமொழி கூறினான் அதன் உண்மையைக் குறித்து நானே சாவுகாசமாக விசாரித்துத் தீர்ப்புக் கூறுகிறேன் அவன் கேட்ட கேள்வி களுக்கு நீ விடை சொல்லப் போகிறாயா?" என்று கரிகாலன் கேட்டான்.

கந்தமாறன் தட்டுத் தடுமாறி மென்று விழுங்கிக்கொண்டு, "ஐயா! அந்த விஷயங்களைப் பற்றி நான் யாரிடமும் சொல்லுவதில்லை என்று சத்தியம் செய்கிறேன்" என்றான்.

பார்த்திபேத்திரன் இப்போது தலை விட்டு, "அரசே! இவர்கள் ஒருவரை யொருவா குற்றம் சாட்டுவது ஏதோ பெண்ணைப் பற்றிய விஷயமாகக் காண்கிறது ஆகையால் இவர்களைத் தனித் தனியாகக் கேட்டுத் தெரித்து கொள்வது நலம்" என்றான்.

"ஆம், பார்த்திபா! நானும் அப்படித் தான் கருதுகிறேன் நீங்கள் மூன்று பேரும் தனித்தனியாகப் பழுவூர் இனையராணியைப் பார்த்து அவளுடைய மோக வலையில் விழுந்திருக்கிறீர்கள் ஆகையினால்தான் ஒருவரை ஒருவர் விழுங்கி விடப் பாரக்கிறீர்கள்" என்று கரிகாலன் கூறிவிட்டு மறுபடியும் சிரித்தான்.

பார்த்திபேத்திரனுடைய முகம் சிணுங்கியது அவன், 'பிரபு' தாங்கள்

இன்றைக்கு எந்த முக்கிய விஷயத்தை யும் இலேசாகக் கருதிச் சிரிக்கத் தீர் மானித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது நல்லது. நானும் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி விடுகிறேன் இந்த வத்தியத் தேவன் பேரில் எனக்கும் பல சத்தேகங் கள் இருக்கின்றன முக்கியமானதை மட்டும் இப்போது சொல்லுகிறேன் இவனைத் தீப்பிடித்த கப்பலிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காகவே தங்கள் அருமைச் சகோதரர் நடுக்கடலில் கடும் புயலில் குதித்தார் பிறகு பொன்னியின் செல்வரைக் காணவே இல்லை. இவன் மட்டும் அன்றிருந்த மேனிகு அழிவில் காமல் கொட்டாப் புனியைப் போல இங்கே வந்து முனைத்திருக்கிறான். தங்கள் சகோதரர் என்ன ஆனார் என்று இவனைக் கேளுங்கள் அவரைக் கடல் கொண்டிருந்தால் அதற்கு இத் தப் பாதகனே காரணமாவான்" என்றான்.

கரிகாலன் வத்தியத்தேவனைப் பார்த்து, "இதற்கு என்ன மறுமொழி சொல்லுகிறாய்?" என்று கேட்டான்.

"ஐயா! நான் இவருடைய கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லுவதற்கு முன்னால், இவா ஒரு கேள்விக்கு விடை சொல்லடும் பொன்னியின் செல்வரை இலங்கையில் இருந்து இவாதான் தம்முடைய கப்பலில் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட டார் முதன் மத்திரி அதிருத்தமும் சேனாதிபதி பூதி விக்ரமம் கேசரியும் இலங்கையிலேயே இருக்கும்படி பொன்னியின் செல்வரைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள் ஆயினும் தமையன் கட்டளைப்படி பெரிதாய் மதித்து இவரைச் இவருடைய கப்பலில் ஏறிக் கிணம்பினார் அவரை ஏன் இவா பத்திரமாகத் தங்களிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கவில்லை? நடுக் கடலில் பொன்னியின் செல்வா குதித்தபோது இவா ஏன் பார்த்துக்கொண்டு தின்றார்? ஏன் இவரைச் சைரத் தடுக்கவில்லை? ஏழையும் அதானையுமான என்னைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பொன்னியின் செல்வா தம் உயிர்க்குத் துணிந்து இறங் கினாரே? வீர பலவன் குலத்தின்

தோன்றலாகிய இவரும் இவருடைய
ஆடகரும் இளவரசரைப் பாதுகாப்
பதற்காக ஏன் கடலில் குதிக்கவில்லை?
அவரைக் கடல் கொண்டு போவதை
வேடிக்கை என்று

எண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டு நிம்
நாகனா?"

பார்த்திபேந்திரனுடைய முகத்தில்
எனக்கும் கொள்கும் வெடித்தது. அவனு
டைய கைகள் துடித்தன:

உதடுகளும் துடித்தன,
உடல் ஆடியது

"ஐயா! இந்த மூடன்
என் மீது குறறம்
கமத்துவிறான் என்று
தோன்றுகிறது
இவ்வரசரை
நானே கொன்று
விட்டுடன்
என்று கூடச்
கொலுதுவான்
போலிருக்கிறது
இதை நான் ஒரு
கணமும் பொறுத்துக்
கொண்டிருக்க முடியாது"
என்றான்

கரிகாலன் அவனை உற்று
நோக்கி, "பாரதிபா! நான்
நான் கொன்னேனே? என்
அருமைத் தோழர்களைய
நீங்கள் மூன்று பேரும்
ஒருவரைப்பொருவர்
கடித்துத் தின்றீர்

விடும் நிலைக்கு வந்து விட்டார்கள். இதற்கெல்லாம் நான் உங்கள் பேரில் குற்றம் சொல்லவில்லை. அதைப் பழுவூர் ராணியின் சக்தி அப்படிப்பட்டது என்பதை நானே உணர்ந்திருக்கிறேன். நீயும் கந்தமாறனும் குதிரை மீது ஏறிச் சற்று முன்னால் மெதுவாகப் போய்க்கொண்டிருங்கள். இவனுடைய பிரயாண விவரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டு நான் சற்றுப் பின்னால் வருகிறேன். உங்கள் குற்றச்சாட்டுகளைப் பற்றி விசாரித்து உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கிறேன். ஆனால் ஒன்று நிச்சயமாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நீங்கள் மூன்று பேரும் சிதேகமாக இருந்தே நீர் வேண்டும் ஒருவருக்கொருவர் சண்டை போட்டுக் கொண்டீர்கள் என்றால், அதைக் காட்டிலும் எனக்கு அதிகப்படி உண்டாகுவது வேறொன்றுமில்லை!"

பா

ரத்திபேந்திரனும் கந்த மாறனும் வேறு வழி இன்றித் தந்தம் குதிரை மீது ஏறி முன்னால் சென்றார்கள்.

சென்றார்கள்.

அப்போது ஆழவார்க்கடியான வந்தியத்தேவன் அருகில் வந்து அவன் காதோடு "அப்பனே! நீ வெகு கெட்டிக்காரனாகி விட்டாய்! பொய்யும் சொல்லாமல் உண்மையையும் வெளி விட்டாமல் வெகு சாமாந்தியமாகப் பேசித் தப்பித்துக்கொண்டாய்" என்றான்.

அப்போதுதான் ஆதித்த கரிகாலன் பார்வை அவரு வந்த ஆழவார்க்கடியான் மீது விழுந்தது.

"ஓகோ! இவன் யார்? எப்போதோ, எங்கேயோ பார்த்த முகமாக இருக்கிறதே!" என்று கேட்டான்.

"ஆம், அரசே! சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என்னைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள்!"

"உன் குரல் கூடக் கேட்ட குரலாகத் தானிருக்கிறது."

"ஆம், ஐயா! மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மிக முகவியுடைய ஒரு தருணத்தில் என குரலைக் கேட்டார்கள்."

ஆதித்த கரிகாலனின் முகத்தில் திடீரென்று ஒரு கரிய நிழல் வேகமாகப் படர்வது போலிருந்தது.

"மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் முகவியுடைய தருணம். அது என்ன? வைகை நதித் தீவில் பகைவனைத் தேடி அலைத்தபோது நான் கேட்ட குரலா? அப்படியும் இருக்க முடியுமா?"

"அந்தக் குரல் என குரல்தான். அரசே! பகைவன் ஒளிந்திருந்த இடத்தைத் தங்களுக்கு மரத்தின் மறைவிலிருந்து சொன்னவன் நான்தான்!"

"ஆகா! என்ன பயங்கரமான தினம் அது! அன்றைக்கு எனக்குப் பிடித்திருந்த வெறியை நினைத்தால் இன்று கூட உடல் தடுங்குதிறது வைஷ்ணவரே! நீ ஏன் அன்று காட்டில் மறைந்திருந்தாய்? எதற்காக உன்னை அரைரியாக மாற்றிக்கொண்டாய்?"

"அரசே! சற்று முன் தாங்களே சொன்னீர்களே! தங்களுக்கு அன்று பிடித்திருந்த வெறியைப் பற்றி! எதிரில் கண்டவர்களைப் பெல்லாம் வெட்டி விழத்தெரிவித்துப் போனீர்கள். சில காலம் நான் உயிர் வாழ விரும்பினேன்."

"அது மட்டுந்தான் காரணம்? 'அரைரி வெளி வந்து எனக்கு வழி காட்டட்டும்' என்று எவ்வளவோ முறை தொண்டை வளிக்கக் கூவினேனே! அப்போதும் நீ, ஏன் வெளி வரவில்லை?"

"நான் வளர்த்த சகோதரி - இப்பொழுது பழுவூர் இளையராணி - அவளுடைய தீராத கோபத்துக்கு ஆளாக நான் விடுமபவிலலை..."

"அவளுடைய தீராத கோபத்துக்கு நான் மட்டும் ஆளாகலாம் என்று எண்ணினாயாக்கும்! அட சண்டாளா!" என்று கூறி ஆதித்த கரிகாலன் இடையிலிருந்த கத்தியை உருவினான்.

வந்தியத்தேவன் பயந்து போனான். ஆழவார்க்கடியானுடைய வாழவு அன்றோடு முடிந்தது என்றே எண்ணினான். மிக தயக்கத்துடன் "ஐயா! இந்த வைஷ்ணவன் முதன் மந்திரியிடமிருந்து வந்திருக்கிறான். இவன் கொண்டு வந்த செயதியைக் கேட்டுக் கொண்டு பிறகு

இவனைத் தண்டிப்புகள்" என்றான்

"ஆகா! இவனைத் தண்டித்து என்ன பிரயோஜனம்? இனி யாரைத் தண்டித்து என்ன பயன்?" என்று கூறிக் கரிகாலன் கத்தியை உறையில் போட்டான்

கரிகாலனின் கோபத்தைக் கண்டு வந்தியத்தேவன் பயந்தது போல ஆழ்வாராக கடியான் பயத்ததாகத் தெரியவில்லை முகத்தில் வித்திரமான புன்னகையுடன், "அரசே! தங்கள் கோபத்தை என் பேரில் திருப்புவீரர்கள் என்று எண்ணித்தான் இத்தனை தாளும் தங்களை தான் நேரில் சந்திக்காமலிருந்தேன் என் பேரில் என சகோதரி கொண்ட கோபமும் இன்னும் நீரவில்லை இன்று வளரவில் என்னைப் பார்ப்பதற்குப் பிடிவாதமாக மறுத்துக் கொண்டிருக்கிறான் ஆனால் தங்கள் பேரில் அவளுடைய கோபம் நீர்தது விட்டதாகக் காணவிறது நத்தினி தேவி

வின் அன்பான திருமுக ஓலையைப் பார்த்து விட்டுத்தானே தாங்கள் கடம்பூர் அரண்மனைக்கு விடுத்துக்குப் புறப்பட்டீர்கள்?" என்றான்.

"ஆகா! துஷ்ட வைஷ்ணவனே! அது உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது?" என்று கரிகாலன் கேட்டான்

"ஐயா! முதன்மத்திரி அதிருத்தரின் பணியான தான் முதன் மந்திரிக்குத் தெரியாமல் இத்தச் சோழ ராஜ்யத்திலு எதற் சிறிய காரியமும் நடக்க முடியாது" என்றான் ஆழ்வாராகடியான்

"பார்த்துக் கொண்டே இரு! ஒருநாள் அத்த அன்பில் அதிருத்தனையும் உனையும் சோத்துத் தோப பிரஷ்டம் செய்து விடுகிறேன்" இப்போது இருவரும் ஈதிரை மீது ஏறிக் கொண்டுவர்கள்! என இரு பக்கத்திலும் வந்துகொண்டிருங்கள் பேசிக்கொண்டே போகலாம்" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்

பதினமூன்றாம் அத்தியாயம்

மணிமேகலையின் அந்தரங்கம்

க

டம்பூர் மானிகையில் விருத்தினர் பகுதியில், விசேஷமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த அந்தப் புரத்து அறையில், சப்ரமஞ்சக கட்டிலில் நத்தினி சாய்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

அவளும் அன்றைக்கு மிக தன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு விளங்கினாள் அவளுடைய முகம் என்றுமில்லாத எழிலுடன் அன்று திகழ்ந்தது அவள் புகழ் கனவு கண்டுகொண்டிருக்கிறாள் என்பது அவளுடைய பாதி மூடிய கண்களிலிருந்து தெரிந்தது கண்களின் கரிய இமைகள் மூடித் திறக்கும்போதெல்லாம் விழிகளிலிருந்து மின்னலைப் போன்ற காத்த ஒளிக் கிரணங்கள் தோன்றி மறைந்துகொண்டிருந்தன இதிலிருந்து அவள் பார்ப்பதற்கு அரைத் தூக்கத்தில் இருப்பதாகத்

தோன்றினாலும் அவளுடைய உன்னம் உதவேகதுடன் சித்தித்துக்கொண்டிருந்தது என்பது தன்றாகப் புலனாயிற்று

இன்னும் சிறிது கூர்ந்து கவனித்துப் பார்த்தால், அவளுடைய பாதி மூடிய கண்களின் பார்வை அந்த அறையின் ஒரு பக்கத்தில் அகிற குண்டத்திலிருந்து கிளம்பிக்கொண்டிருந்த புகைத் திரளின் மீது சென்றிருந்தது என்பதை அறியலாம் குண்டத்திலிருந்து புகை திரளாகக் கிளம்பிச் சுழி சுழியாக வட்டமிட்டுக்கொண்டு மேலே போய்ச் சிதறிப் பரவிக் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து போய்க்கொண்டிருந்தது அந்த அகிற புகைச் சுழிகளிலே நத்தினி என்னென்ன காட்சிகளைக் கண்டாளோ, தெரியாது நிமிரென்று அவள் ஒரு பெரு மூச்சு விட்டாள் அவளுடைய பவன் இதழ்கள் "ஆம், ஆம்" தான் கண்ட கனவுகள் எல்லாம் இந்தப்

புகைத் திரளில் தோன்றும் கழிகளைப் போலவே ஒன்றுமில்லாமல் போயின இந்தப் புகைத் திரளாவது அருமையான தறுமணத்தைத் தனக்குப் பின்னால் விட்டு விட்டு மறைகிறது என்பதைக் கண்டுகண்டிப்போவோர் போன்றவையெல்லாம் வேதனையும் துன்பமும் அவதூறும் அபரீததீயுத்தான்” என்று முணுமுணுத்தன.

அச் சமயம் “தேவி! தேவி! உன்னே வரலாமா!” என்று மணிமேகலையின் மெல்லிய குரல் கேட்டது.

“வா, அம்மா, வா! உன்னுடைய விட்டில் நீ வருவதற்கு என்னைக் கேட்பானேன்?” என்றான் நத்தினி.

மணிமேகலை அந்தக் கதவைத் திறந்துகொண்டு மென் நடந்துதான் வந்தான் ஆனால் அவளுடைய முகத் தோற்றத்திலும் நடக்கும் நடையிலும் கையின் வீச்சிலும் உறாகம் ததும்பிய பாடியால் அவள் துள்ளிக் குதித்து ஆடிப் பாடிக்கொண்டு வருவதாகத் தோன்றியது.

நத்தினி சிறிது நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, கட்டிலுக்குப் பக்கத்திலிருந்த தந்த பீடத்தைக் காட்டி, அதில் மணிமேகலையை உட்கார்ச் சொன்னான்.

மணிமேகலை உட்கார்ந்துகொண்டு, “தேவி! தங்கனிடம் நான் எப்படி எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று என் தமையன் எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறான் தென் தேசத்தாரின் நாகரிகத்தைப் பற்றி ரொம்பவும் சொல்லியிருக்கிறான் கேட்காமல் கொன்னாமல் திடீரென்று இன்னொருவர் அறைக்குள் துழைவக் கூடாது என்று தெரிவித்திருக்கிறான்” என்றான்.

“தென் தேசத்தாரும அவர்களுடைய நாகரிகமும் தாசமாயப் போகட்டும் உன் அண்ணன் எனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்ததையெல்லாம் உடனே மறந்து விடு” என்கதை ‘தேவி’ என்றோ ‘மகாராணி’ என்றோ ஒருபோதும் கூப்பிட்டாதே! ‘அக்கா’ என்று அழை”

“அக்கா! அக்கா! அடிக்கடி உங்கனிடம் நான் வந்து தொத்தரவு செய்வது உங்களுக்குக் கஷ்டமாயிராதல்லவா?”

“நீ அடிக்கடி வந்து தொத்தரவு செய்வது எனக்குக் கஷ்டமாயத்தானிருக்கும், என்னை விட்டுப் போகாமல் இயக்கேயே இருந்து விட்டாயானால் ஒரு தொத்தரவும் இராது!” என்று கூறி நத்தினி புன்னகை புரிந்தான்.

அந்தப் புன்னகையில் சொகிப்போன மணிமேகலை சற்று நேரம் நத்தினியின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டு, “தங்களைப் போன்ற அழகியை நான் பார்த்ததே இல்லை சித்திரங்களிலே கூடப் பார்த்ததில்லை” என்று சொன்னான்.

“பெண்ணே! நீ வேறு என் மீது மோகம் கொண்டு விடாதே! ஏற்கெனவே நான் ஒரு ‘மாய மோகினி’ என்பதாக ஊரெல்லாம் பேசொலிக்குகிறது என்பக்கத்தில் வரும் ஆண் பிள்ளைகளை மயக்கி விடுகிறேன் என்று என்னைப் பற்றி அவதூறு பேசுகிறார்கள்!”

“அக்கா! அப்படி யாராவது அவதூறு பேசுவது என் காதில் மட்டும் விழுந்தால் அவர்களுடைய நாகரை ஒட்ட அறுத்து விட்டுத்தான் மறு காரியம் பார்ப்பேன்!” என்றான் மணிமேகலை.

“ஊராரைக் குற்றம் சொல்லுவதில் பயனில்லை, மணிமேகலை! நான் கிழவரைக் கலியாணம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன் அல்லவா? அதனால் அப்படித்தான் பேசுவார்கள்!”

மணிமேகலையின் முகம் கருங்கிறது. “ஆம், ஆம்” அதை நினைத்தால் எனக்குக் கூட வருத்தமாகத்தானிருக்கிறது என் தமையனும் சொல்லிச் சொல்லி வருத்தப்பட்டான் அதற்காக ஒருவரைப் பற்றிக் கண்டபடி அவதூறு பேசலாமா, என்ன..?”

“பேசினால் பேசிக்கொண்டு போகிறார்கள், மணிமேகலை! அப்பேர்ப்பட்ட சீதா தேவியைப் பற்றிக் கூடத் தான் ஊரில் அவதூறு பேசினார்கள் அதனால் சீதைக்கு என்ன தண்டம் வந்து விட்டது? என் விஷயம் இருக்கட்டும், உன்னைப் பற்றிச் சொல்லு!”

“என்னைப் பற்றிச் சொல்லுவதற்கு

என்ன இருக்கிறது, அக்கா!"

"அடி, கன்னி! இன்று மாலையில் வந்து உன் மனத்திலுள்ள அந்தரங்கத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்று நீ கூறி விட்டுப் போகவில்லையா? இப்போது என்ன சொல்லுவதற்கு இருக்கிறது என்கிறாயே?" என்று கூறிவிட்டு நத்தினி மணிமேகலையின் அழகிய கன்னத்தை இலேசாகக் கிள்ளினாள்.

"அக்கா! எப்போதும் எனக்கு இப்படியே தங்களுடன் இருந்து விட வேண்டும் என்று ஆசையாயிருக்கிறது எனக்குச் சுயமவரம் வைத்து, பெண்கள் பெண்களையே கலயாணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று ஏற்படுத்தினால்தான் தங்களுக்குத்தான் மாலைவிடுவேன்" என்றான் மணிமேகலை.

"என்னை நீ பார்த்து முழுமையாக ஒருநாள் கூட ஆகவில்லை! அதற்குள் இப்படி மாயமால் வாதத்தைக் பேசுகிறாயே? அதைப் பற்றி எனக்கு சத்தோஷம்தான் எனக்குப் பிரியமான தோழி உன்னைப் போல ஒருத்தி இல்லையே என்று எவ்வளவோ தாப்பபட்டுக் கொண்டிருந்தேன் சோழ நாட்டின் சிறைச் சார் விட்டுப் பெண்கள் எல்லாகும் அந்தப் பழையாறைய் பிரசுரத்தான தேடிக் கொண்டு போவார்கள் நீ ஒருத்தியாவது எனக்கு மிச்சமிருக்கிறாயே? - ஆனால் நீ ஏற்று முன் கூறியது நடவாத காரியம் பெண்ணுக்குப் பெண் மாலைவிடுவது என்பது உலகிலுள்ளதும் நடத்திலலை யாராவது ஓர் ஆண் பிள்ளையைத்தான் நீ மனத்துக் கொண்டு நிர வேண்டும்..."

"கன்னிப் பெண்ணாகவே இருந்து விட்டால் என்ன, அக்கா?"

"முடியாது, கன்னே! முடியாது! கன்னிப் பெண்ணாயிருக்க இந்த உலகம் உன்னை விடவே விடாது உன் அம்மாவும் அப்பாவும் விட மாட்டார்கள் உன் தமையனும் விட மாட்டான் யாராவது ஓர் ஆண் பிள்ளையின் கழுத்தில் உன்னைக் கட்டி விட்டால்தான் அவர்கள் மனம் நிம்மதி அடையும் அப்படி நீ கலயாணம் செய்து கொள்வது என்று ஏற்பட்டால், யாரை மனத்துக் கொள்ளப் பிரியப்படுகிறாய்,

சொல்லு!"

"பெயரைக் குறிப்பிட்டுக் கேளுங்கள் அக்கா! சொல்கிறேன்!"

"சரி, சரி! அப்படியே கேட்கிறேன் சில பகுதியில் சிறந்த மதுராத்தகத் தேவரை மனத்துக் கொள்ள விரும்புகிறாயா? அல்லது வீரநீர்ப் பராகிரமங்கள் மிகுந்த ஆதித்த கரிகாலருக்கு மாலைவிடப் பிரியப்படுகிறாயா?"

தி

உரென்று மணிமேகலை எதையோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல் கலகலவென்று வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.

"ஏன் சிரிக்கிறாய், மணிமேகலை? நான் பரிகாசம் செய்கிறேன் என்று எண்ணிக்கொண்டாயா? இந்த விஷயத்தை முடிவு செய்வதற்காகவே என்னை உன் தமையன் இங்கே முக்கியமாக வரச் சொன்னான் இன்னும் சற்று நேரத்திலுள் கரிகாலர் இங்கே வந்துவிடக் கூடும் உன் தமையனும் வந்துவிடுவான். உன் அந்தரங்கத்தை அறிந்து சொல்லுவதாக அவனுக்கு நான் வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்" என்றான் நத்தினி.

"என் அந்தரங்கம் இன்னதென்று எனக்கே தெரியவில்லையே, அக்கா! நான் என்ன செய்யட்டும்?"

"எதற்காகச் சிரித்தாய், அதையாவது சொல்" என்று கேட்டான் நத்தினி.

"மதுராத்தகர் பெயரைச் சொன்னதும் ஒரு விஷயம் ரூபகத்துக்கு வந்தது நான் மாதத்துக்கு முன்பு அவர் இந்த விட்டுக்கு ஒரு நடவை வந்திருந்தார் தாங்கள் வழக்கமாக வரும் மூடு பலகையில் ஏறிக்கொண்டு ஒருவரும் பார்க்காமல் திரை போட்டுக்கொண்டு வந்தார் அந்தப் புரத்தில் எங்களுக்கு அந்த இரகசியம் தெரியாது தாங்கள் தான் வந்திருக்கிறீர்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தோம் 'பழைய ராணி ஏன் அந்தப் புரத்துக்கு வரவில்லை?' என்று ஒருவரையொருவர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம், அக்கா! பெண்களைப் பெண்கள் கலயாணம் செய்து கொள்ள முடியாது என்று ஏற்று முன் சொன்னீர்கள் அல்லவா? மதுராத்தகரை நான்

மணந்து கொள்வது ஒரு பெண்ணை மணம் புரித்து கொள்வது போலத் தான்."

நத்தினி புனைகை புரித்து, "ஆம், ஆம்" மதுராத்தகரை நீ வீகுமப மாட்டாய என்றுதான் நானும் நினைத்தேன் உன் அண்ணனிடமும் சொன்னேன் மதுராத்தகத் தேவர் முன்னமே என மைத்துனர் மகனை மணந்து கொண்டிருக்கிறார் அவன் ரொம்ப அகம்பாவக்காரி அவனாடன் உன்னால் ஒருநாள்குட வாழ்களை நடத்த முடியாது அப்படியானால், இளவரசர் கரிகாலரிடம் நீ மனததைச் செலுத்தி விட்டாய் என்று சொல்லு" என்றான் நத்தினி.

"அப்படியும் சொல்ல மாட்டேன், அக்கா! அவரை நான் பார்த்ததே இல்லை எப்படி என மணம் அவரிடம் சென்றிருக்க முடியும்?"

"அடியே! இராஜகுலத்துப் பெண்கள் பார்த்து விட்டுத்தான் மனததைச் செலுத்துவது என்பது உண்டா? கதைகளிலும் காவியங்களிலும், சித்திரங்களையும் பார்த்து விட்டும் காதலினைக் கேட்டு விட்டும் காதல் கொண்ட பெண்களைப் பற்றி நீ அறிந்ததில்லைவா?"

"ஆம், ஆம்" அறிந்திருக்கிறேன் ஆதித்த கரிகாலர் வீராதி வீரா என்று உலகமெல்லாம் அவர் புகழ் பரவியிருக்கிறதென்றும் அறிந்திருக்கிறேன் அக்கா! வீர பாண்டியனுடைய தலைநகர ஆதித்த கரிகாலர் ஒரே வெட்டில் வெட்டி விட்டாராமே! அது உண்மையா?"

ந

த்தினியின் முகம் அச் சமயம் எவ்வளவு பயங்கரமாக மாறி யது என்பதை மணிமேகலை உவவிக்கவிலை.

நத்தினி சில வினாடி நேரம் வேறு பக்கம் பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டுத் திரும்பினான் அதற்குள் அவன் முகம் பழையபடி பாரபேயரை மயக்கும் மோகன வசிகரத்துடன் விளங்கியது.

"மணிமேகலை! ஒருவனுடைய தலைநகர ஒரே வெட்டில் வெட்டி விடுவது பெரிய வீரம் என்று கருதுகிறாயா! அது பயங்கர அகரத்தனம் அல்லவா?" என்றான்.

"நீங்கள் சொல்வது எனக்கு விளங்க வில்லை, அக்கா! பகைவனின் தலைநகர வெட்டுவது வீரம் இல்லைவா? அது எப்படி அகரத்தனமாகும்?"

"இந்த மாதிரி யோசனை செய்து பார! உனக்கு ரொம்ப வேண்டியவன் ஒருவனை அவனுடைய பகைவன் தலைநகர வெட்டி வருகிறான் என்று வைத்துக் கொள் உன் தமையனை எண்ணிக் கொள் அவனது நீ மணம் செய்து கொள்ள உத்தேசித்திருக்கும் காதலன் ஒருவன் இருப்பதாக நினைத்துக்கொள், அவன் காயம் படடுப் படுத்த படுக்கை யாகக் கிடக்கும்போது, இன்னொருவன் - அவனுடைய பகைவன், - கத்தியை ஒய்கிக்கொண்டு தலைநகர வெட்டி வருகிறான் என்று எண்ணிக் கொள் அப்படி வெட்டி வருகிறவனுடைய வீரத்தை நீ மெச்சிப் பாராட்டுவாயா?" என்று கேட்டான் பழுவூர் சாணி.

மணிமேகலை சற்று யோசித்து விட்டு, "அக்கா! மிக விசித்திரமான கேள்வியை நீங்கள் கேட்கிறீர்கள் ஆயினும் எனக்குத் தோன்றும் மறுமொழியை நான் சொல்லுகிறேன் அதற்கைய நினைமை எனக்கு ஏற்பட்டால், நான் கம்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டேன் கொல்ல வருகிறவனுடைய கையிலிருந்து கத்தியைப் பிடுபடி அவனை நான் குத்திக் கொன்று விடுவேன்!" என்றான்.

நத்தினி மணிமேகலையை ஆர்வத்துடன் கட்டித் தழுவிக்கொண்டான் "என உன்னே! தலை மறுமொழி சொன்னாய்! இவ்வளவு புத்திசாலியாகிய உனக்கு தலை உணவன் வாய்க்க வேண்டுமே என்று எனக்குக் கவலையாயிருக்கிறது ஆதித்த கரிகாலர்குட உனக்குத் தக்க மணவாளர் ஆவாரா என்பது உத்தேசத்தான்" என்றான் நத்தினி.

"நானும் அப்படித்தான் எண்ணுகிறேன் கரிகாலருடைய குணாதிசயங்களைப் பற்றிக் கேட்ட பிறகு அவரை நினைத்தால் எனக்குச் சற்றுப் பயமாகவே இருக்கிறது என்னுடைய அந்தரங்கத்தை, என மனத்திலுள்ளதை, உனப்படி சொல்லாவிடமா, அக்கா?" என்று கேட்டான் மணிமேகலை.

(தொடரும்)

மொன்மணிபின் செல்வன்

பதினான்காம் அத்தியாயம்

செல்வன்

நினை மனிமேகையை
மூலகையம் சற்று நிமித
இப் பிடித்துக் கொண்டு
அவருடைய மலாந்த
கண்களை ஊடு ரவி
தொட்கின்றான்

"என கண்மணி! உன் அந்தாங்கத்தை
நீ எனவிடா சொல்லாது வைத்துக்
கொண்டே வந்து யாரைப் போனா,
வைத்த நான் பழக்கமாய் நடிப்பவா
ஒந்தான் கூட ஆகியவனை கேட்டு
பழக்கம் தோழியிட நான் அந்தாங்க
தைச் சொல்ல வேண்டும்" என்றான்

இவரை, அகலா! உங்களைப் பாரா
தாய் எனக்கு வேறான பழக்கமாய்
தொழி மாந்தியே தோழியுற்று வா!
மேலா சொல்லாத விஷயத்தைத் தங்கள்
மேலா சொல்லாது என கண்மணி தான்

நெறு, யாரிடமும் கேட்கக் கூடாத
காரியத்தைத் தங்களிடம் கேட்கு
தாரியமும் உண்டாகிறது..."

"அப்படியானால் கேளு கண்ணே"
உருவென்த தோற்றம் என்று கை
னில் சொல்லுகிறார்களே, அது உன்
மாயாக ஏற்படக் கூடுமா, அகலா! நம்
மகிழ்வு மூலம் இவ்வாறாயிற்று அவர்
இப்படிப் போலவே தோன்றுமா?"

"வே மையங்களில் அப்படித் தோன்
றுவ ஏதுமில்லை நான் அங்குள்ள ஆண்
வைத்திருந்தால், அவருடைய உருவம்
மதிரில் இல்லாவிட்டாலும் இப்படி
போலத் தோன்றுவ ஏதுமில்லை. அந்த
மாய துவேஷம் வைத்திருந்தால் அவரு
டைய உருவமும் தோற்றம் அளிக்
காமல் கண்ணாறுகள் வ கைத் தி மே
டதில்லைவா, மனிமேகையை' ஏன்"

தூடகம் கடப் பாரததிருப்பரையே' கமஸஸூக்துக கிருஷ்ணனின் பேரில் ரொம்பத் துன்பமும் ஆனகயால் கண்ட திடமெல்லாம் கிருஷ்ணனாகத் தோன்றியது கத்தியை விசி விசி ஏமாந்து போனான் கபடின்னை எனனும் கோரி கைக்கக் கண்ணன் மீது கோபம். ஆனந்த அவஸூக்துக கண்ணன் உருவம் திரும்பத் திடத்தெல்லாம் தோன்றுமாய் தானையும் மாதனையும் நதியின் வேளத்ததைவும் கண்ணன் என்று கட்டித் தட்டிக் கொள்ளப் போய் ஏமாற்றமுடைவாயாய் அடிபை, மணிமீகனை' உண்ணை அந்த மாநீரி மயக்கி விட்ட மாயக கண்ணன் யாரடி?"

"அக்கா! முதன் முதலாக நான் மாதத்துக்கு முன்னால்தான் அவரை நான் தோலிப் பாரத்தின் அக்காவு முன்னால்தான் என தன்மையன் கத்தமாறன் அவரைப் பற்றி அடிக்கடி சொல்லிவந்தான். அப்போதெல்லாம் அவர் உருவம் என கண்ணன் தோன்றுவதில்லை. ஒர்த்து என பாரத்த மீது அடிக்கடி என கண்ணன் அவர் தோன்றி வந்தார் பகலிலும் நில் சமயம் எதிர்ம அவருடைய உருவம் நிரப்பது போலிருக்கும்..."

"தோற்றுக்கூட அந்த மாயாவியின் உருவெனத் தோற்றத்தை நீ கண்டாய் அல்லவா?"

"ஆம், அக்கா! உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?"

"எல்லாவிடம் மந்திர சக்தி உண்டு என பந்தப் பற்றி உங்களு யாராவது சொல்லவில்லையா?"

"ஆம், சொன்னார்கள் அது உண்மை தானா, அக்கா?"

"நீயே பார்த்துத் தெரிந்து கொள் உன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு அந்த வேளவன் கத்தா புருஷன் னா என்று பிணங்கிடமானால், என மந்திர சக்தியினால் கண்டு சொல்லுகிறேன்"

"சொல்லுங்கள், பாரக்கலாம், எனக்கும் அவர் பெயரைச் சொல்லக் கூட மாமிருக்கிறது"

கத்தன் சிறிது தோட கண்ணின்மைகளை நடிக்கொண்டிருந்து விட்டுத் திறந்து, "உன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை"

கொண்ட ஆளாக் காதலன் வரலா குடத்தில் வந்த வல்லவனாய் வந்தியத் தேவன்! இல்லையா?" என்றான்.

"அக்கா! உங்களுடம் மந்திர சக்தி இருப்பது உண்மையான" என்றான் மணிமீகனை

"அடி, பெண்ணே! எப்போது உன் உள்ளத்தை அவ்வளவு திரும்பு ஒருவருக்குப் பறி கொடுத்த விட்டாயோ, அப்போது என உன் தன்மையின் ம அனதப் பற்றிச் சொல்லவில்லை' மதுராத்தகருக்கு ஆனந்த காடெல்லாம் கரிகாலரை தீயகே குழங்கு விண் பிரதத்தனம் செய்வாய்' எனனை அநாவசியமாக தீயகே வரவழைப்பானே?"

"அக்கா! என தன்மையன் கத்த மாற்றுகத் அவரைப் பிடிக்கவில்லை"

"அழகாயிருக்கிறது" உன் தன்மையன் கண்ணால் செய்து கொள்ளப் போகிறான்' ஆனால் கத்தமாறன்காபின் வந்த தவத்தெலையைப் பற்றி உங்களுச் சொன்னாய் என்றாய் தீயகே அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்ததும் உன் தன்மையன்தானே?"

மூரம் கத்தமாறன்தான் அவரைப் பற்றிச் சொன்னான் அந்தப்படித்துக்கு ஒரு நாளைக்கு அழைத்துக்கொண்டும் வந்தான் ஆனால் பிற்பாடு அவன் மயம் மாறி விட்டது அதற்குக் காரணமும் தீயகேத்து குஞ்சாழி' என தன்மையன் அவர் கத்தியால் மதுரில் குதகி விட்டாராம் அக்கா! உங்கள் அரண்மனையில் என தன்மையன் காதத்தோடு படுத்திக் கிடந்தான்' உங்கள் அன்பான பாயிர்பரிவால்தான் அவன் உயிர்பிழைத்து எழுந்தானாமே!"

நான் செய்ததை உன் தன்மையன் அதி கப்படுத்திக் கூறுகிறான் அது போனால் போகுகிறேன் தீயப்போது நீ என்ன செய்வாய்' உன் மனத்தைக் கவராதவன் தீயப்படி உன் தன்மையனுக்கு விநோத்யாகி விட்டானே?"

ஆனால் இவர் என்ன சொல்கிறார், தெரியுமா?"

அமரர் கல்கி

"இவர் என்றால், யார்?"

"அவர்தான்! தீவகன் சற்று முன் பெயர் சொன்னார்களே, அவர்தான்! கந்த மாறனை அவர் குத்தவேயில்லையென்று ஆணையிடுகிறார் வேறு யாரோ குத்த தஞ்சாவூர் கோட்டை மதிலுக்குள் போட்டிருந்தார்கள் என்றும், அவர் எடுத்துக்கொண்டு போய்க் காப்பாற்றியதாகவும் சொல்கிறார்."

"இதை எப்போதடி அவர் உனக்குச் சொன்னார்?"

"நேற்றுதான்!"

"நேற்று அந்த வந்தியத்தையனை நீ தேரில் பார்த்தாயா, என்ன? அவனுடைய உருவெளிதே தோற்றத்தைக் கண்டதாக வல்லவா கூறினாய்?"

"அதுதான் அக்கா, எனக்கு ஒட்டி மனக்குழப்பமாயிருக்கிறது நேற்று நான் பார்த்தது அவர், அல்லது அவருடைய உருவெளிதே தோற்றமா என்று தெரிய வில்லை நேற்று நடந்தவற்றை என்னவினால, எவ்வளவு ஒதுக்கண்பு மாதிரி இருக்கிறது அக்கா! சில சமயம் மனிதர்கள் செத்துப் போனால் அவர்களுடைய ஆவி வந்து பிசும் என்று சொல்லுகிறார்கள் அது உண்மையா?" - இந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட போது மணிமேகலையின் குரலில் அளவிலாத பீதி தொனித்தது.

ந

தனியின் உடலும் நடுவ் கிறது. எங்கேயோ உச்சி மேட்டைப் பார்த்த வண்ணம் "ஆம்; அது உண்மைதான்! அற்புதங்களில் மாண்டவர்களின் ஆவி அப்படி உயிர்ப்பிடிப்பவர்களை வந்து சுற்றும் ஒன்றுதான் தன்னை வெட்டிக் கொன்று விட்டார்கள் என்றால், சில சமயம் தூய்மையும் வரும் சில சமயம் உடம்பு மட்டும் தனிதாக வரும் இன்னும் சில சமயம் இரண்டும் தனித்தனியாக வந்து 'பழி வாங்கினாயா' என்று கேட்கும் என்றான்.

பிறகு மணிமேகலையைப் பார்த்து உரத்த குரலில், "அடி பெண்ணே! நீ எந்த கால இந்தக் கேள்வி கேட்டாய்? உன் காதலனுக்கு அப்படி ஏதாவது தோந்திருக்கும் என்று பயப்படுகிறாயா? உன் மனத்தில்

இந்த சந்தேகத்தை யார் கிளப்பி விட்டார்கள்?" என்றான்.

"இந்த அரண்மனையின் ஆய்வக காரன் ஒருவன் இருக்கிறான் அவனைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினை அவனை யாரோ நேற்றைய அடித்துப் போட்டு விட்டார்களாம் அவனுக்குப் பதிலாக அவன் பெண்டாட்டி தேவராட்டி வந்தாள் அவள்தான் சொன்னாள்..."

"சச்சி! அதையெல்லாம் நீ நம்பாதே!"

எனக்கும் நம்பிக்கைப்படவில்லை வேறும் ஆவி வடிவமாயிருந்தால், தொட முடியாதல்லவா, அக்கா!"

"ஆவியையும் தொட முடியாது, உருவெனத் தோற்றத்தையும் தொட முடியாது நீ ஏன் கேட்கிறாய்? உன் உள்ளத்தைக் கவரத்தவனை நீ நேற்றுத் தொடர்பு பார்த்தாயா, என்ன?"

"அதுதான் ஒட்டி குழப்பமாயிருக்கிறது தொடர்பு பார்த்தது போலவும் இருக்கிறது, ஆனால் வேறு சில விஷயங்களை நீனைத்துப் பார்த்தால் சந்தேகமாகவும் இருக்கிறது."

"நீய்து நடத்தையெல்லாம் விவரமாகச் சொல்லிப் பெண்ணே! நான் உன் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்கிறேன்!"

"அக்கா! நான் ஏதாவது முன் பிள்ளைகளின்மேல் கேள்வி கேட்டதே தெரியுமா கொஞ்சங்கள்" என்றான் மணிமேகலை பிறகு அவள் கூறினாள் "நேற்று நான் கிட்டத்தட்ட இந்த நேரத்தில் உயிர் இருந்தேன் என தன்மையன் சொல்லிப் போயிருந்தபடி தங்களுக்கு உயிர் வேண்டிய சௌகரியம் எல்லாம் பணிப்பெண்கள் சரியாகச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று கவனிப்பதற்காக வந்தேன் ஒரடிநேரம் இந்த இருக்கும் கண்ணாடிமீது என் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்..."

"உன் அழகை நீயே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாயாக்கும்..."

"அப்படி யோன்றும் இல்லை, அக்கா! எனக்கு இவ்வுடனம் எனக்குத் தெரியாதா, என்ன?"

"உன் முக வடிவத்தைக்கு என்ன குறைவு வந்தது? ரதியும் இந்திரானியும் மீள்கையும் ஊரவையும் உன்னைப்

பாத்ததுப் பொறாமைப்பட மட்டி 1 17
களை”

“அவர்கள் எல்லாரும் உங்கள் கால
தாசி பெற மாட்டார்கள், அக்கா!”

“சரி, சரி” போல சொல் கண்ணாடி
யில் உன் முகத்தைப் பாத்ததுக் கொண்
டி நத்தாய்...”

“அப்போது திடீரென்று இன்னொரு
முகம் கண்ணாடியில் தெரிந்தது என
முதலதுக்கு அருகில் தெரிந்தது

“அது உன் காதலன் முகத்தாயே”

“ஆமாம் எனக்குத் தூக்கம் வாரிப்
போட்டது...”

‘எதற்காகத் தூக்கி வாரிப் போட
வேண்டும்’ தோன அடிக்கடி அவற்று
டைய முகத்தைக் கண்களில் மாப்பதுண்டு
என்று சொன்னாயே’ உருவெளித் தோன
றத்தைக் காமப்பதுண்டு என்றும்
கறினாயே”

“அதற்கும் இதற்கும் கொஞ்சம்
விதையாசம் இருந்தது கண்களில் வரப்
போது எந்திச் சற்றுத் தூக்கம் தெரி
யும் உருவெளித் தோனாகத்தான் அப்
படித்தான் ஆனால் இங்கே மீண்டும்
விந்தது சொல்லக் கூச்சமாயிருக்க
ிறது”

பாதகமின்மை, சொல்லடி களளி”

“மீண்டும் விந்தது கண்களின் புகத்
மிட வந்திறைதப் போல இருந்தது தக்க
மிட தெந் தாமசிப் பாத்ததன் வந்ததும்
இன்மை புகத் கண்ணாடியில்தான் அந்த
முகம் தெரியவில்லை எனக்கு ஒரு
சந்தேகம் உண்டாயிற்று இந்த அமைதப்ப
பக்கத்தில் உள்ள வேட்டை மண்ட
பததில் இடறியக் கதவை உலகலக்கத்
திறந்து காட்டினேன் அல்லவா” தோன
கண்ணாடி அந்தக் கதவுக்கு மேல் வைத்
திருந்தது ஆனகரால் அந்தக் கதவைத்
திறந்து வேட்டை மண்டபத்தின் நுழை
யாராவது எட்டிப் பாத்ததிருப்பாக்களை
என்று தோன்றியது அப்படியே நுக்க
முடியாது என்று எண்ணினேன் அன
லிய புருஷன் ஒருவன் அந்த வேட்டை
மண்டபத்தில் எப்படி வந்திருக்க
முடியும்” ஆகிலும் சந்தேகத்தைத் தீரத்
துக் கொள்வதற்காகக் கதவைத் திறந்து
வேட்டை மண்டபத்துக்குள் போய்ப்
பார்த்தேன்...”

நங்கள் இதற்குள் ஆர்வத்துடன் கேட
கத் தொட வந்திருந்தான் ‘வேட்டை
மண்டபத்தில் அந்தத் திருடன் ஒன்றி
திருந்தான்’ அப்படி நிக் கொண்
டானா” என்று கேட்டான்

“என்ன அக்கா அவளைத் திருடன்
என்கிறார்களே”

திருடன் என்றால், நிறுத்த திருடனா’
உன் மனத்தைக் கவராத திருடனரை
சொல்வேன் அடி’ அவன் வேட்டை
மண்டபத்தில் இருந்தான்”

அதுதான் அந்தவம்’ அவர் அவர்க
இன்மை அதற்குப் பதிலாக எங்கள்
அனாமதஸப் பணியான இம்மபன்காரி
அந்த அன்றையக் கருகம் செயற்கொண்
டி நத்தான் அவற்றுடைய முகம் அப்
வர்பா போல வரவில்லை உள்ள காடு
வெட்டிக் கதாபன் முகம் மாற்றி இருக்க
தும் இங்கே வேறு யாராவது வந்த
துண்டா’ என்று கேட்டான் ‘இல்லை’
என்று சாதித்து விட்டான்

அவன் உயரம் சொல்லிவிடுப்பான்
என்று கருதுகிறாயா”

அது என்னமோ எனக்குத் தெரியாது
ஆனால் இன்னொரு ஆள் அந்த மண்
டபத்தில் ஒன்றி நுப்பதாகத் தோன்றியது
‘திருடன்தான் வெளியாகி நான்’ என்று
தான் இந்த அழைக்கத் திருடன் வந்து
வாட்டான்

“திருட்டு வெளியாயிற்று”

‘கவலகன்’ தான் இந்த அழைக்கின்
வந்து வேட்டை மண்டபத்துக்குள் ஏதா
வது போக்கதான் கேட்கறது என்று
கவலித்துக்கொண்டிருந்ததன் பேச்சுக்
கால் கேட்டது திடீராக எந்தா விழ
கற் கதவுப் கேட்டது தான் என்ன
சொல்லாம் என்று யோசித்துக்கொண்
டி நத்தான் போகத் துக்கக் கதவு அடைந்தது
தான் விளக்கை மறைத்து வைத்து விட்
டுக் காதலன்கொண்டிருந்தான் இந்தக்
கதவிடைய வட்டமான ஒரு சிறிய கட்
கதவு இருக்கிறது அதைத் திறந்து
கொண்டே ஓர் உருவம் இங்கே வரப்
பாத்தது அப்பம்’ அப்பம்’ என்னைக்
காப்பாற்று’ என்று குரல் கேட்டது
குரலும் உருவமும் அவளையே போல
கொள்கப்பட்டயால், அவர் இந்த அறை
யில் வந்தவதற்கு சதவிச் சதவியிட்டு

வினகதைப் போட்டேன். பார்த்தால் அவரேதான்"

"மணிமேகலை! இது என்ன அநிசயமடி! விகிரையாதிதயன் கதை நயப் போல அவலவா இருக்கிறது"

இன்னும் கேள்விகள் தாறு மாறாக உயவில் கண்டு வந்தவனா நீநீர் பார்த்தும என கள்ளம் பூசித்தது. உடம்பு சிலிர்த்தது ஆனால் கண்கள் கோபக துடன் அவரிடம் போயினேன். பணிகள் வசிகளும் அந்தப்புரத்தில் எப்படி அவா திருத்ததனையாகப் பிரவேசிக்கலாம் என்று கேட்டேன் அவனாக கொல்லு வதற்காக யாரோ சிலா தூததிகொண்ட வதற்காக கூறினார் உயிருக்குப் பந்த நோடும் பயங்கொள்ளி என்று பரி களித்தேன் அறந்த தாயிடம் ஆயுதம் இல்லை என்று சம்பந்தமே கூறலா பிறகுதான் என தன்மயனை அவர டுதுமல குத்தியதைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித் தான் இவ்விலை இல்லை என்று சத்தியம் செய்தார், அகலா!

நீயும் அதை நம்பிவிட்டாயாகமே!

"அப்போது நம்பும்படியாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் பிறகு உத்தரவாசல லாம் போகக்கூட போது எதை நம்புவது எதை நம்பாமலிருப்பது என்ற உத்தர வில்லை"

"பிறகு இன்னும் என்ன அநிசயம்

உட்கிறது"

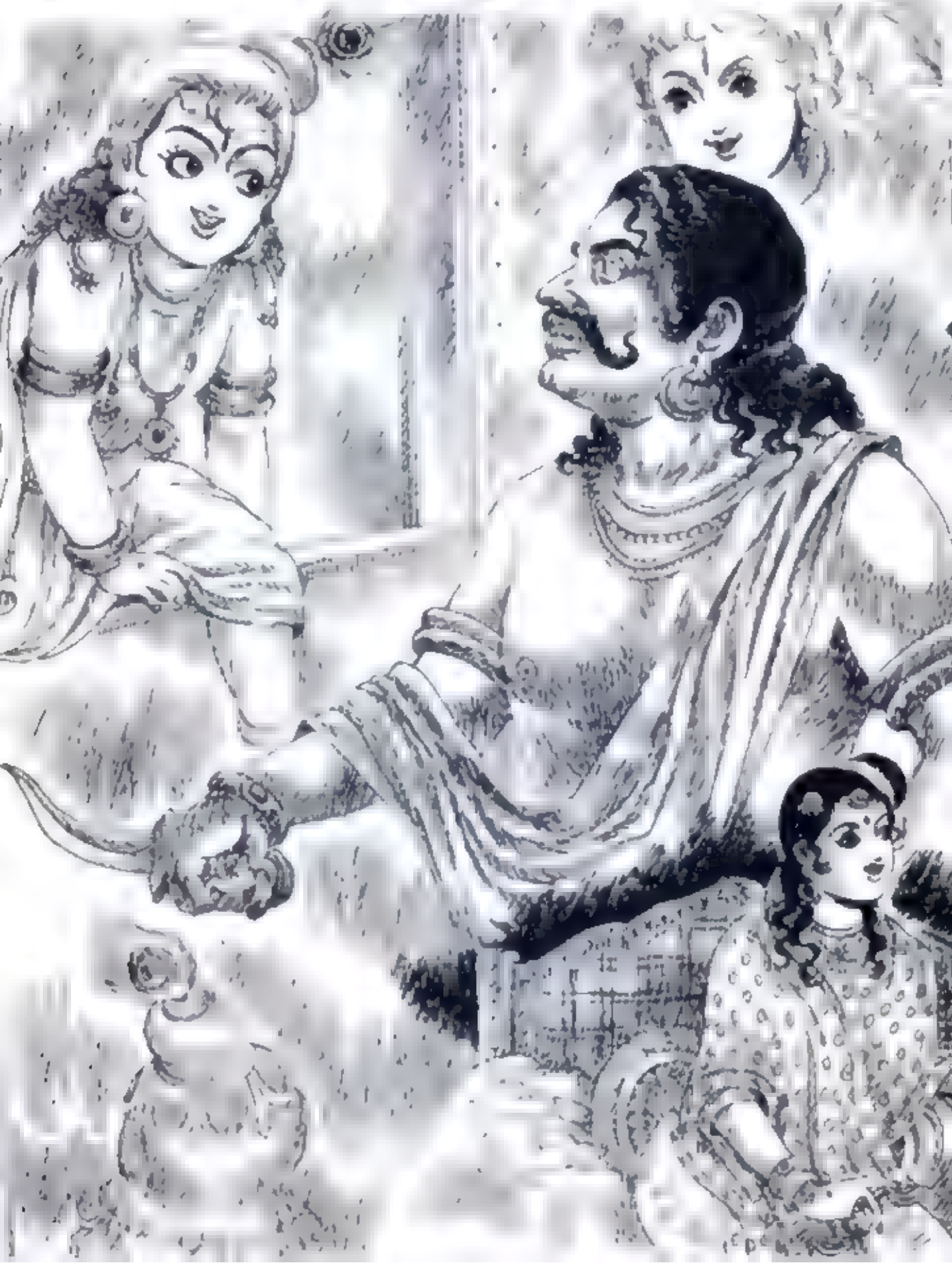
அவருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே என் ஒரு காதினால் அடுத்த அறையில் ஏதாவது சத்தம் கேட்கிறதா என்று கவனித்துக்கொண்டிருத்தேன். பல நாட்களாகும் சத்தமும் பேசுக்கூரல் களும் கேட்டேன் ஆகையால் அவரைக் கொல்வதற்கு யாரோ தொடர்ந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையாகவே இருக்கலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். கேள்விகள் அகலா! அந்தச் சம்பந்தம் இருப்ப போது மனம் எப்படியாவது அவனாக கப்பாற்ற வேண்டும் என்று உறுதிக்கொண்டது அவரைக் கொல்ல வந்தவர்கள் யார் என்றும் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினேன். இதம்பன்காரி இருக்கலாம் உட்கையாக இருப்பாள்! அப்படியானால் அவன் இவருக்கு உட்கையா, இவரைக் கொல்ல வரு வ்வாக்களுக்கு உட்கையா என்றும் அறிய விரும்பினேன். வேட்டை மண்டபத் துக்குள் வரும் பூக்களையே கரங்க வழு இவ்வளவு பேருக்குத் தெரிந்திருப்பதை நன்றாகத் தான் உணர்வாறு அந் நூல் பேசுகள் இப்பேர தங்கப் போதி ர்களை எப்பதை எண்ணிய போது கலகை அதிகமா ளற்று தகப்பனானைக் கூப்பிட்டதுபலாம்

என்று தள்ளுகிறாள். அதற்கு மாதிரி
வாழ்கின்ற இவர் அந்நியர்களுடன்
வந்திருப்பதைத் தவிர்ப்பதற்காக
உடனே இவர் கைகளை அகற்று வந்து

விடுகிறார். அந்தவாறு இவரை இப்படியே
என்று தூக்கமுடைய சோகலிலிட்டு
இவரை கைவிட்டு விட்டுத் திரும்பி
வர மாட்டான் என்று மார்தறுவது
வந்தவர்களைத் தடுக்கவேண்டி

பார்ப்பவன் உள்ளே ஐந்தாறு . அவர்கள் பிரமித்து நின்றதாகத்
 . நினைவு மறக்காத மனம் அவர் . தோன்றியது . அவர்களை அளவிடும்
 மூலமாக இத்தகையவர்கள் பார்த்தால் எவ் மனதிற்கும் கிடைக்காது
 எவ்வளவு பார்த்து விட்டால் . அவர் பார்த்து . அவர்கள் பார்த்ததைப்

"அங்க வயிற் பல் பனிப்பெயர்
கன நி ளத்தாக்க அக்கா' அவாகன்குத
தொய்யம் பாய்ந்தக் டிடிவாது

"அதிசயமாகத்தானிருக்கிறது... இதை
வெளியே பற்றி உன் தகப்பனாரிடம் தீ
தெரிவிக்கவில்லையா?"

"தெரிவிக்கவில்லை. அக்கா' தகப்
பனாரிடம் சொல்லக் கூசாமாகவும்
இருக்கிறது; பயமாகவும் இருக்கிறது. ஒரு
வேளை அவர் இங்க வந்திருக்கக்
லாம் உண்மையாக இருந்தால்..."

அம்மம் புத்தாக்கிடம் இதைப்
பற்றி எல்லாம் சொல்லி அப்பதே கூலியு
அவாகன்குத சொன்னாலும் புரியாது

என தலைவளிடம் சொல்லாமல்
வேண்டாம் என்று போதித்துக் கொண்
டிருக்கிறேன்..."

அவளிடம் சொன்னால் கிட்டாய்
தகப்பனாக டிடிவம் உன் தலைவளுக்கு
இப்போது எப்படியாவது உன்னைக்
கிரகித்துக்கக் கூலியைப் பணியி
வைத்து விட வேண்டாம் என்றிருக்
கிறது.

அக்கா' நீங்கள்தான் எனக்கு உதவி
செய்ய வேண்டும் கருதமாறவருக்கு
உங்கனிடம் மாம்ப விகவாசம் நீங்கள்
சொன்னால் கேட்பான்..."

"அடி பெண்ணே! நான் எந்த நீர்க
கதையே இங்க வந்தேன். அதற்கு
விதாதாக எவ்வளவு உதவினாயி
கேட்குறாய்? வேறு கேட்குகா? நீ
எப்படியே கிரகித்துக்கக் உன்னை
மணம் செய்து கொடுக்கும் போதனை
யைக் கவனிப்பாய். மற்றவளைய
பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதே!
அவள் உன்னை விழுமபுவாள் என்பது
என்ன நிச்சயம்?"

"அதைப் பற்றி நான் கவலைப்பட
வில்லை. அக்கா' அவர் என்னை விழும
னாலும் விழுமபாவிட்டாலும்..."

பெண்களின் தலை எழத்தே அப
படித்தான் போதும் புத்தாக்கை எப்படி
து கருகொண்டாய். பெண்கள் அவர்
கருக்காக உயிரை விட வேண்டிய
தென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது' ஏதோ உன்
அக்காவுடம் எப்படி இருக்கிறதென்று
நாக்கலாம் மறுபடியும் நேற்று மாநி
ல்கையும் நீர்கதால் என்னிடம் சொல்
வாய் அவ்வளவு?"

"உங்கனிடம் சொல்லாமல் வேறு
யாரிடம் சொல்லது அக்கா' நேற்றாவு
ஒரு கனவு கண்டேன். அந்தக் கனவு
சொல்லிவிட விழுமபுகிறேன்..."

"பகற் கனவு கண்டது போதாது
என்று திரிந்துப் போது கனவு கண்
டதாய் அது என்ன' மறுபடியும் அவள்
கனவின் வந்து உன்னை எப்பற்றி விடப்
போனாள்?"

இவளை இவளை' இது வேறு
விஷயம் கனவாகியே பாய்க்காய்ந்தக்
கிறது காண நீர்கதில் காணும் கனவு
பல்கதம் எவ்விராக்கியே அது
உண்மைதானா. அக்கா!"

கனவையே சொல் நீர்க கனவு! வேறு
விஷயம் என்றால் இவ்வளவு என்ன
போதும் பற்றிக் கனவு கண்டாய்?

இவளைய பற்றிக்கதாய் இவளை
யாரிடம் ஒதுக்கக் கருதவால் துத வந்த
கிறது போல் இருக்கது இவர்கதையால்
அபகிம் ஒன்றும் இவளை அப்பால் கனவு
எனில் ஒரு கரு பண்பை உவந்து பின்பு
கொண்டது இருக்கது கனவு அங்குத தாயி
எந்திருக்கொண்ட பாரந்தனை இவளாக
ருத்த வந்திருப்பவை நான் பருவம் தந்தி
வந்தது என்ற எண்ணத்துடன் ஒரு
வேளை அந்தக் கனவையும் அவ்வளவு
புக்கம் கொடுத்தது அவள் என் தலைவளை
கருகிடாறன் ' ஒ' என்று அன்றிக்
கொண்டி விழித்திருந்தனை என்னை
பெண்கள் வந்திருப்பவர்களால் கொட்ட
கண்கள்க் கருத்து வேறு நீர்க என்னை
காக்கக் கருக்கக்கொண்டிருக்கது கனவு
அவ்வளவு கருப் போல் இருக்கது இது
ஒருவேளை பல்கது விடும் அக்கா

அடி பெண்ணே! உன் மணம் உன்
னையிடம் இருப்பிப் போய் கருந்து
நித்தாயக் கருத்தது பிள்ளை போலத்
தொன்றுகிறது கனவிலே கண்டது நீர்க
போலத் தோன்றுகிறது' கனவு நீர்கதே என்
கருகினை ததாய் தாவதால் எப்படியாக
கா' என்றால் நீ என்னை விட ஒரு படி
கிட்டே போய்விட்டாய்' என்றான் கருவி

இந்தச் சமயத்தில் கருதாதே உன்னை
வந்தான் அவர்கள் வந்து கொண்டு
கிருக்களாம்' விட நாக்கை எப்பத
தாண்டி வந்து விடார்களாம்' என்று
தெரிவித்தான்

(தொடரும்)

வொண்டியின் சிசுவனா

பூர்வ கதை

ராஜ இராஜ சோழன் என்று சரித
திரப் புகழ் பெற்ற அருள்மொழி
வரமன், கந்தர சோழ சக்கர
வர்த்தியின் இரண்டாவது மகன்
குழந்தைப் பிரபந்தின் காரிசி
நதியின் கிழக்குவிட்ட அவனை ஒரு பெண்
மணி காப்பாற்றினாள் அதன் பிறகு வொன்
னியின் இயலாமை எந்தே அவன் அழகு
கம்பட்டு வந்தான்

பொன்னியின் செல்வனும் பூர்வன்
தமக்கை குந்தவை தேவியும் ஒருவரால்
ஒருவர் மிகுந்த அன்பு வைத்திருந்ததோடு
சோழ நாட்டு மக்களின் உள்ளங் கவர்ந்த
தவர்களாகவும் விளங்கினார்கள்

குந்தவையின் தூண்டு
தலின் பேரில் அருள்மொழி
இவங்கைப் போர்க்களத்
துக்குச் சென்ற வீரப் புகழ்
பெற்றான். இவங்கை மக

களுக்கு உகந்த பய நற்பணிகள் செய்வான்
பழைய புத்த வினாசங்களைவும் கதம்பங்
களையும் புதுப்பித்துப் புத்த சுவகந்தாரின்
நன்மதிப்பையும் பெற்றான் அவர்கள் மூன்
வந்து அளித்த இவங்கை அரசரிமையை
மறந்தவர்கள்

இவங்கையில் வெறுகொண்டவள் போல
அவையதற்கொண்டிருந்த ஓர் ஊமைப்
பெண்ணைச் சேதித்த அருள்மொழிவரமன்
அவளே தன்னைக் காரிசி வெள்ளத்திலிருந்து
காப்பாற்றியவள் என்று அறிந்தான் தனது
தந்தைக்கும் அப் பெண்ணுக்கும் காதல் இருந்
ததையும் அவளுக்கு இரண்டு குழந்தைகள்
பிறந்ததையும் அவள் சித்திரங்களை வளாக்

அமரர் கஸ்கி

காடடியதன் மூலம் தெரிந்துகொண்டால் அவனிடமிருந்து குழந்தைகள் யாராவிருக்கக் கூடும் என்றும் யூசித்தான்.

சுந்தர சோழ கைவலாததி பாரிச வாயு வாய் வீக்கப்பட்டு மரணப் படுக்கையில் இருந்தார். அருத்தாற்போல பட்டம் பாருக்கு ஏற்பது பற்றி நாடெங்கும் பேச்சு எழுந்தது. அவரது மூத்த புதல்வன் ஆதித்த கரிகாலன் காஞ்சியில் அவர் பிரதிநிதியாகவும், வட திசைச் சோழாதிபதியாகவும் விளங்கி வந்தான்.

ஆதித்தன் மதுரையின் கடைசி மன்னனாகிய வீர பாண்டியனைப் போர்க்களத்தில் முறியடித்து துரத்திச் சென்ற பொன்றான் பாண்டியனைக் கொல்ல ஆதித்தன் வானை ஒவியப்போது நத்தினி என்ற அழகிய பெண் அகத்த தஞ்சை மூயனறான அப்பெண் சிறுமி யாக இருந்தபோது ஆதித்தனின் வினை யாட்டுத் தோழியாக இருந்து பின் பாண்டி நாடு சென்றவன் அவன் பாண்டியனுக்காக மனநாடியதையும் மீறி பாண்டியனைக் கொன்றதாய் கரிகாலனைக் குற்ற உணர்வு வீசித்தது.

அச்சமயம் சோழ நாட்டின் பழுத்துச் சிற்றரர்களான சினைப் பழுவேட்டையரும் பெரிய பழுவேட்டையரும் பேரதிகாரம் செலுத்தி வந்தனர். இவர்களை மீறி யாரும் சுந்தர சோழரைப் பார்க்கக் கூட முடியாத குழுவாய்விவது வீர பாண்டியனின் மரணத் துக்குப் பின் நத்தினி, சிறுவரான தனாதிகாரி பெரிய பழுவேட்டையரை மணந்தான். சிறுவர் அவளுக்கு அடிமைப்பாளர். அவன் தூண்டுதலால் சுந்தர சோழரின் புதல்வா களிடம் துவேஷம்கொண்டு அனாதவாகனின் பெரிய தந்தையான சிவஞான கண்டரா தித்தனின் புதல்வன் மதுராந்தகனுக்குப் பட்டம் கட்டத் திட்டம் தீட்டி கடம்பூர் சம்புலதரையா மற்றும் பல சிற்றரர்களின் ஆதரவையும் பெற்றார்.

மதுராந்தகனைச் சிவஞானச் செயலனாக வளர்த்திருந்தான் கண்டராதித்தனின் மனைவி செம்பியன் மாநேலி அவனுக்கு அரசாளும் ஆசையை ஏற்படுத்தி அதை வெறியாக வளரச் செய்தான் நத்தினி.

சோழ நாட்டில் செவ்வாக்கு மிகுந்த வேறு இரு சிற்றரர்களான திருக்கோவலூர் மனைய

மாணும் கொடும்பாளூர் பெரிய வேளார் பூதினிக்மிரம் கோரியும் சுந்தர சோழரின் புதல்வர்களுக்கே அரசரிமை கிடைக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தனர்.

சுந்தர சோழர் இராஜ்யம் தமக்குப் பிறகு பிள்ளை படுவதை விரும்பாமல் தம் புதல் வர்களைத் தஞ்சைக்கு அழைத்துச் சமரச ஏற்பாடு செய்ய விரும்பினார். மதுராந்தகனுக்கே சிம்மாசனத்தை உரிமைபாக்க அவர் தயாராவிருந்தபோதிலும் செம்பியன் மாநேலி அதற்கு ஒப்பவில்லை.

பழுவேட்டையரின் ஆதிக்கத்திலிருந்த தஞ்சைக்குப் போக விரும்பாத ஆதித்த கரிகாலன் நத்தனின் கட்டளையை ஏற்பதற்குப் பதில் அவரைக் காஞ்சியில் தான் கட்டுவித்த பொன் மாளிகையில் வந்து தங்கும்படி அழைத்து தனபன் வந்தியத்தேவன் மூலமாக ஓலை அனுப்பினான். தஞ்சை செல்லும் வழியில் தனது தனபனும் கடம்பூர் சம்புலதரையா மகனுமான சுந்தரமாளனின் இவ் வத்திய தங்கினான். வந்தியத்தேவன் அங் பிரவு ஆதித்த கரிகாலனுக்கெதிராகவும் மதுராந்தகனை மன்னாக்கவும் அங்கு பல சிற்றரர்கள் கூடிச் செயலுக்கொண்டிருந்த சிதையப் பற்றித் தெரிந்துகொண்டால் தஞ்சையை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தபோது சோழ நாட்டு மூதன் மந்திரி அகிருத்தப் பிரம்மராவரின் தம்பிக்கைக்குப் பாததிர்மான ஓற்றை ஆழவார்க்கடியான அவனுக்கு அறிமுகமானான்.

சோழ குலத்திடமும் சோழ நாட்டிடமும் மிகுந்த விகவாசம் கொண்டிருந்தார் அகிருத்தர். நாட்டில் நடந்துகொண்டிருந்த சித்த திட்டங்கள் சோழ நாட்டின் மகோக்ஷை வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கும் என்பதால் அவரும் சமரசத்தையே விரும்பினார்.

தீஞ்சைக்கு ஓலை எடுத்துச் சென்ற வந்தியத்தேவன் குடத்தை ஹோதிடர் வீட்டில் குத்தவைப்ப பிராட்டியைச் சேதித்தான். முதல் சேதிப்பயிலேயே அவர்கள் ஒருவர்பால் ஒருவா அன்பு கொண்டனர். குத்தவை விருப்பப்படி இவ்வுகையிலிருந்த அருளமொழி வரமனுக்கு ஓலை எடுத்துச் சென்றான். வந்தியத்தேவன் அகில இராஜ்யத்துக்குப் பேர்பாயம் வந்திருக்கிறது, உடனே

புறப்பட்டு வரவும் என்று குத்தகைவ எழுதியிருந்தான் இளவரசன் அருள்மொழி புறப்பட ஆயத்தமாகப்போது, அண்ணா ஆதித்த கரிகாலன் அவனைக் காஞ்சிக்கு வடனே வரச் சொல்லியிருப்பதாகப் பாரதி பேத்திரன் செய்தி கொண்டு வந்தான். உத்தர கோழர் ஆணையின் பேரில் அவனைக் கைது செய்துகொண்டு போக வந்ததாகக் கூறிக்கொண்டு பழுதுவட்டாரையின் ஆட்களும் வந்தார்கள்.

நத்தையின் கட்டளைப்படி நடப்பதே தன் முதல் கடமை என்று கருதி அருள்மொழி வாமன் புறப்பட்டான். கப்பல் நடுக்கடலில் குராவளிக் காற்றில் சிக்கிக்கொண்டது. அச் சமயம் வந்தியத்தேவனைக் காப்பாற்ற அருள்மொழி கடலில் குதித்து விட்டான். இருவரும் பூங்குழி என்னும் ஓடக்காரப் பெண்ணைக் காப்பாற்றப்பட்டனர்.

இளவரசனுக்குக் குளிர் காய்ச்சல் கண்டது. பூங்குழியும் அவள் அந்தான் சேந்தன் அருத்தனும் அவனை நாளைப் படகினில் குடாமணி விஹாரத்தில் பத்திரமாகக் கொண்டு சேர்த்தார்கள்.

பொன்னியின் செல்வன் கடலில் முழுகி விட்டதாகப் டாஸிய வந்ததியினாய் சேழ நாடு முழுவதும் மக்களிடையே பெரும் கொத்தளிப்பு ஏற்பட்டது.

வந்தியத்தேவன் பழையாறையிலிருந்த குத்தகையை பிரிப்புக்கு அருள்மொழி பற்றிய உண்மையைத் தெரிவித்தான். அச்சமயம் கடம்பூர் சம்பவகரையர் மாளிகைக்கு விருந்துக்கு அழைக்கப்பட்டு வந்த கரிகாலனுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நிகழக்கூடும் என்று பூரித்த குத்தகைவ கரிகாலன் அவரு சொன்ன நத்தினி பெரிய பழுதுவட்டாரையர் போன்ற வாகளைச் சேதிப்பதைத் தடுக்க வந்தியத் தேவனை அழைப்பினான். தடுக்க முடியா விட்டால் ஆதித்த கரிகாலனுடன் இருந்து அவனைப் பாதுகாக்கும்படி கூறி அனுப்பினான்.

குத்தகைவவும் கொடும்பாளூர் இளவரசி வாணதியும் அருள்மொழி வாமனை திரைகிய மாகச் சேதித்தனர். அவன் இன்னும் சிறிது காலம் நாளை குடாமணி விஹாரத்திலேயே இருப்பது நவையு என்று குத்தகைவ கூறினான். வாணதிக்குத் தன் பேரில் இருந்த காதலை அருள்மொழி வாமன் புரிந்து கொண்டான்.

கீடம்பூர் செல்லும் வழியில் திருப்பறம் ஓளம் பள்ளிப்படைக் காட்குல் வந்தியத் தேவன் மறமொரு சதியைப் பற்றி அறிந்து கொண்டான். நத்தினியும் மத்திரவாதி ரவி தாலனும் அவர்களுடைய கட்டாளிகளும் ஒரு சிறுவனைச் சிம்மாச்சத்தில் அமர்த்தி, அவனைக் குழத்து நின்று சபதம் எடுத்துக் கொண்டார்கள். அவனைப் பாண்டிய இளவரசன் என்று கருதுகிறார்கள் என்றும் கோழர் வசப்பட்டுப் பாண்டிய நாட்டை மீட்டு, மீண்டும் பாண்டிய சாம்ராஜ்யத்தை அவர்கள் வதாபிக்க எண்ணுகிறார்கள் என்றும் இதற்காக ஒரே சமயத்தில் பல கொலைகளைப் பல முனைகளில் அவர்கள் செய்ய எண்ணுகிறார்கள் என்றும் வந்தியத்தேவன் புரிந்து கொண்டான். அக்கூட்டத்தாரிடம் பிடிபட்ட வந்தியத்தேவனிடம் ஏனோ நத்தினி இரக கம்பகாண்டு அவனை ரவிதாலனைக் கொலைவாசியிருந்து தப்புகிறதான் கட்டுண்ட சித்த வந்தியத்தேவனை ஆழவார்க்கடியால் விழக்கடி இருவரும் கடம்பூர் நோக்கிச் சென்றார்கள்.

கீத்தமாறனும் பாரதிபேத்திரனும் கடன் வர ஆதித்த கரிகாலன் கடம்பூர் நோக்கிச் சென்றான். தாதன் மனவயமானிக் அறிவுரையை மீறி கடம்பூர் மாளிகைக்குச் செல்வ முயலெடுத்தான். அவரு நத்தினியைச் சேதித்து மன்னிப்புக் கேட்க எண்ணினான்.

கீடம்பூர் நோக்கிச் செல்வையில் ஆழவார்க்கடியாளும் வந்தியத்தேவனும் ஐயனார் கோயில் ஒன்றினை அடைந்தனர். அக் கோயிலிலிருந்து ஒரு கரங்குப் பாதை கடம்பூர் அரண்மனைக்குச் செல்வதை ஊகித்த வந்தியத்தேவன் அதன் வழியே கடம்பூர் அரண்மனையை அடைந்து சம்பவகரையர் மகன் மணிமேகலையைச் சேதித்தான். அவருக்குத் தன் பேரில் காதல் இருப்பதைப் புரிந்துகொண்டான். அரண்மனையிலிருந்து தப்பிச் சென்று மீண்டும் ஆழவார்க்கடியாளுடன் சேர்த்து கொள்ள, இருவருமாகக் கடம்பூர் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த ஆதித்த கரிகாலன் சேதமாறன் பாரதிபேத்திரன் ஆகியோரை எதிர்கொள்ளப் புரிகளில் புறப்பட்டனர்.

வந்தியத்தேவனைப் பார்த்ததும் அவனைச் சிநேகை நுரேமி என்றும் ராஜத

வருகிறதும் குற்றம் சாட்டுவர் கதமாவதும் பாரதநிபேதநிரலும் திசுழிக்குந்த

ககவப்பை ஆதித்த கரிகாலன் கடுமையான சமரிகளை மூலம் அடக்கி விட்டு திசுழந்த உண்மைகள் குறித்து வந்திப்பதேவனை விவரிக்கவானாக

பதினைத்தாம் அத்தியாயம்

இராஜோபசாரம்

கடம்பூர் சம்பு வரைவர் மானி கையின் முன் வாசல அன்று மாலை கண்டறியாத அற புதல் காட்சிகளைக் கண்டது கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் ஜனங்கள் நிரல் நிரலாக தெருக்கியடித்துக்கொண்டு திணறார்கள் ஆண்களும் பெண்களும் விறுவாகளும் விறுமிகளும் வயோதிகர்களும் அக் கூட்டத்தில் இருந்தார்கள் இடமாகக் காலுனறி திரகவும் முடியாத சிறுவர்

களும் சிறுவிகளும் கோலுனறி திணறார்கள். தாங்கள் பிறரால் அங்குமிங்கும் தள்ளப்படுவதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர்கள் ஆதித்த கரிகாலரின் வீரத் திரு முகத்தைப் பாராகும் ஆரவத்தினால் தள்ளாடிக் கொண்டு திணறார்கள் சிறுவர் விறுமியர் தாங்கள் ஜனக் கூட்டத்தின் நடுவே நகக்கப்படுவதைப் பொருட்படுத்தாமல் முண்டியடித்துக்கொண்டு முன்னால் வர முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள் யெனவன்பெண்கள் தங்களுக்குள்ள இயற்கையான உச்சத்தை அடியோடு கை விட்டு அன்னிய புகழார்களின் கூட்டத்தினிடையே இடித்துப் பிடித்துக்கொண்டு முன்னால் வரப் பிரயத்தனம் செய்தார்கள் யெனவன்புகழார்களோ, அதற்கைய இளம் பெண்களைச் சிறிதும் இலட்சியம் செய்யாமல், அவர்களின் மீது கடைக்கண் பாராவையைக் கூடச் செலுத்தாமல், இளவரசரை தனதாகப் பார்க்கக் கூடிய இடங்களைப் பிடிப்பதினாலே கவனம் செலுத்தினார்கள்

அவர்களில் பலர் கடம்பூர் மானி கைக்கு எதிரிலும் பக்கங்களிலும் உள்ள மரங்களின் மீதெல்லாம் ஏறிக்கொண்டிருந்தார்கள் இன்னும் அநேகர் அந்த மானிகையின் வெளிமதில கவரின் பேரிலும் ஏற முயன்று, அரண்மனைக் காவலர்களால் கீழே இழுத்துத் தள்ளப் பட்டார்கள்

பச்சைக் குழந்தைகளை இருப்பில் வைத்துக்கொண்டு இளம் பெண்கள் எத்தனையோ பேர் அக் கூட்டத்தில் பல இன்னல்களை அனுபவித்துக்கொண்டு திணறார்கள். அமுத குழந்தைகளிடம் அவற்றின் தாய்மார்கள் 'கண்ணோ! அழாதே! வீரத் தமிழகத்தின் மகா வீராதி வீரர் - 'வீர பாண்டியன் தலை கொண்ட' ஆதித்த கரிகால சோழர் வரப் போகிறார்! அவ

ரைப் பார்க்கும் பேறு பெற்றால் தீயும் ஒருநாள் அவரைப் போல் வீரனாவாய்" என்று சொல்லிச் சமாதானப்படுத்த முயன்றார்கள். இம் மாதிரியே காதலர்கள் தங்கள் காதலிகளிடமும் தந்தைமார்கள் தங்கள் புதல்வர்களிடமும் ஆதித்த கரிகாலரைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த விதமாக ஆதித்த கரிகாலரின் வீரப் புலமையையும் அக் காலத்தில் பரவியிருந்தது. பன்னிரண்டாவது பிராயத்தில் போர்க்களம் புகுந்து கையில் கத்தி எடுத்துப் பகைவர் பலரை வெட்டி வீழ்த்தியவரும், சேலூர்ப் போர்க்களத்தில் பாண்டிய சைன்யத்தை முறித்தது, வீர பாண்டியன் பாண்டியனைத்துக்கு ஒடிப் பாதைக் குகையில் ஒளித்து கொள்ளும்படி செய்தவரும், பத்தொன்பதாவது பிராயத்தில் வீர பாண்டியனுடைய ஆபத்துதணிப் படையைச் சின்னாபின்னம் செய்து அவன் ஒளிந்திருந்த இடத்தைக் கண்டுபிடித்து அவன் தலையை வெட்டி கொண்டு வந்தவருமான இளவரசரைப் பார்ப்பதற்கு வார்தான் ஆர்வம் கொண்டாமைக்குக் முடியும்?

த்தகைய வீர புருஷரைப் பற்றிச் சொன்ற மூன்று நூறு வருஷ காலமாகப் பற்பல வதத்

திகக் கலாவி வந்தன ஆதித்த கரிகாலருக்கு புலராஜ பட்டாபிஷேகம் ஆன பிறகு கந்தர சோழ சக்கரவர்த்திக்கும் அவருக்கும் மனததாங்கல் வந்து விட்டது என்றும், ஆதித்த கரிகாலர் தமக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வருவதைச் சக்கரவர்த்தி விரும்பவில்லை யென்றும் சிலர் சொன்னார்கள். மூன்றொரு காலத்தில் சோழ நாட்டு இளவரசன் ஒருவன் காஞ்சியில் தனி ராஜ்யம் கீழ்பித்துப் பலவாறு பெருங்குலத்தைத் தொடங்கி வைத்தது போல் ஆதித்த கரிகாலரும் காஞ்சியில் தனி அரசை ஏற்படுத்த விரும்புகிறார் என்றார்கள் சிலர் அவருடைய தம்பி வாகிய அருள்மொழிவர்மனிடம் சக்கரவர்த்தி அதிக அன்பு காட்டிப் பட்சபாதமாக நடந்து கொண்டதால் ஆதித்த கரிகாலருக்குக் கோபம் என்றார்கள் வேறு சிலர் இன்னும் சிலர் இதை அடியோடு மறுத்து, கரிகாலனையும் அருள்மொழியையும் போல் நேய பாவமுள்ள சகோதரர்கள் இருக்க முடியாது என்று காதல்தார்கள் இளவரசருக்கு இன்னும் திருமணம் ஆகாமலிருந்தது பற்றியும் பலர் பலவாறு பேசினார்கள். அரச குலத்து மங்கை யாரையும் கரிகாலர் மணப்பதற்கு மறுதனித்து ஆலயபட்டர் மகனை மணந்து அரிவாசனம் ஏறுவிக் எண்ணியதுதான் தந்தைக்கும் மகனுக்கும் வேற்றுமை நோத்த காரணம் என்றும் சிலர் சொன்னார்கள். ஆதித்த கரிகாலருக்குச் சித்தப் பிரமை என்றும், பாண்டிய நாட்டு மந்திரவாதிகள் குளிய வித்தைவினால் அவரை அரைப் பைத்தியமாகி விட்டார்கள் என்றும், அதனாலேயே சக்கரவர்த்திக்குப் பிறகு அவர் சோழ சிங்காதனம் ஏறுவதைச் சிறைக்காரன் விரும்பவில்லை யென்றும் சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

எது எப்படியிருந்தாலும், அந்த மகா வீரரைப் பார்ப்பதற்கு ஜனங்கள் அளவில்லாத ஆர்வம் கொண்ட

டிருத்தார்கள் கடம்பூர் மானிகைக்கு இளவரசர் கரிகாலா விஜயம் செய்யப் போகிறார் என்ற செய்தி பரவிய நிலிருந்தே கற்றுப் பக்கங்களில் பெருப் பிளாசை உண்டாகியிருந்தது. அன்று மாலை வரப் போகிறார் என்று தெரிந்த பிறகு அக்கம் பக்கத்தில் இரண்டு காத தூரம் வரையில் இருந்த எல்லா ஊர்களிலிருந்தும் மக்கள் வந்து திரண்டு விட்டார்கள்.

அந்தக் கூட்டத்தை ஜன சமுத்திரம் என்று சொல்வது மிகப் பொருத்தமாக இருந்தது. ஆயிரமாயிரம் ஜனங்களின் கண்டங்களிலிருந்து எழுந்த பேச்சுக் குரல்கள் கருத் தெரியாத ஒரே இனச் சலாபச் சமுத்திர கோஷத்தைப் போலவே கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. மானிகையின் முன் வாசலுக்கு எதிரே இளவரசரும் அவருடைய பரிவாரங்களும் வருவதற்கு அரண்மனைக் காவலர்கள் வழி வகுத்து நின்றார்கள். பின்னாலிருந்த ஜனங்கள் வந்து மோதிய படியால் முன்னாலிருந்தவர்கள் தகாத்து வந்து அவவழியை அடைக்கப் பார்த்ததும், காவலர்களால் தள்ளப்பட்டு அவர்கள் மீண்டும் பின்னால் சென்றதுமான காலி, சமுத்திரக் களையில் அலைகள் வந்து மோதி விட்டுப் பின் வாங்குவதையொத்திருந்தது.

மரத்தின் மேல் இருந்த ஒருவன் நிமிர்ந்து "அதோ வருகிறார்கள்" என்று கூவினான் "எங்கே? எங்கே?" என்று ஆயிரம் குரல்கள் எழுந்தன. ஒரு குதிரை அதிவேகமாக வந்தது. கூட்டத்தைச் சிந்தும் பொருட்படுத்தாமல் புகுந்து பாய்ந்து வந்தது. குதிரையின் காலடியில் சிகரிக் கொன்னா மலிருக்கும்படி ஜனங்கள் இருபுறமும் நெருக்கியடித்துக்கொண்டு தகாத்து கொண்டு வழி விட்டார்கள். "இன்னு சம்புவரையன்" என்று கத்தினார்கள். ஆம், வந்தவன் கத்தமாறன்தான். கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லாமல் கத்த மாறன் வேகமாகக் குதிரையைச் செலுத்திக்கொண்டு போய்க் கோட்டை வாசல் அருகில் நிறுத்தி விட்டுக் கீழே

குதித்தான். அங்கே நின்றுகொண்டிருந்த சம்புவரையனையும் பழுவேட்டரை யனையும் பார்த்து வண்டி விட்டு, "இளவரசர் வருகிறார். ஆனால் கிதம அவ்வளவு கவாநீங்கதில் இல்லை. திடீர், திடீர் என்று கோபம் வருகிறது. முன்னெச்சரிகளை செய்வதற்காகவே வந்தேன். தலையடியாக இராஜோப சாரம் செய்து வரவேற்க வேண்டும். அவர் ஏதாவது தாறுமாறாகப் பேசினாலும் பதில் சொல்லாமலிருப்பது தகவது" என்றான். இவ்விதம் கூறி விட்டு அங்கே நிற்காமல் மேலே அண்ணாத்து பார்த்தான். முன் வாசல் கோபுரத்தின் மேன் மாடியில் அரண்மனைப் பெண்கள் காதற்குப்பது தெரிந்தது. உடனே கேள்வி, அங்கே ஒரு பக்கம் இருந்த மசகப் பக்களின் வழியாக மேலே ஏறிச் சென்றான்.

பெண்கள் இருக்குமிடத்தை அடைந்ததும் கத்தமாறனுடைய கண்கள் மற்றவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் தத்தினி. தேவி இருக்குமிடத்தை தேடிக்கண்டு பிடித்தன. அவன் அருகில் சென்று, "தேவி! தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றினால் இளவரசரை அழைத்து வந்தேன். அதோ வந்துகொண்டிருக்கிறார். ஆனால் மதம் பிடித்த யானையைப் போல இருக்கிறார். அவரை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறோமோ, தெரியவில்லை" என்றான்.

"ஐயா! அதைப் பற்றி என்ன கவலை? மதம் பிடித்த யானையை அடக்கி ஆளவதற்குத் தங்கள் சகோதரியின் இரு கண்களாகிற அபஞ்சங்கள் இருக்கின்றன" என்றான் தத்தினி.

மணிமேகலை "அக்கா! இது என்ன பேச்சு?" என்றாள்.

கத்தமாறன் "மணிமேகலை! பழுவூர் ராணி கூறுவதில் தவறு ஒன்றுமில்லையே! ஆதித்த கரிகாலரைப் போன்ற வீராதி வீரரைப் பதியாகப் பெறத் தவருசெய்ய வேண்டாமா?" என்றான்.

மணிமேகலை பதில் சொல்வதற்குள் தத்தினி குறுக்கிட்டு, "ஐயா! இளவரசன் தான் இன்னும் யாரேனும் வரு

கிறார்கள்?" என்று கேட்டான்.

"ஆம், ஆம்" பாரதி பிந்திர பல்லவனும் வந்தியத்தேவனும் வகுகிறார்கள்."

தந்தினி மணிமேகலைவைக் குறிப்பாகப் பார்த்து விட்டு, 'எந்த வந்தியத்தேவன்' தங்களுடைய சித்திரத்தை என்று சொன்னார்களே, அவனா?" என்றாள்.

"ஆம், என்னைப் பின்னாலிருந்து குதிக கொடல் பார்த்த அந்தப் பரமசித்திரத்தான அவன் எங்கிருந்தோ எப்படியோ வந்து குதித்து வெள்ளாற்றங்கரையில் எங்கனோடு சேர்த்து கொண்டான் இளவரசனுடைய தாடணையத்துக்காகப் பாரதினை, இல்லாவிடில் அவர்களே அவளை என் கதிக் குரையாக்கியிருப்பேன்" என்றாள்.

மணிமேகலையின் முகம் கருவியுடைய புகழங்களை தெரிந்தன "அண்ணா அவர் உங்க முதுகில் குதியத்து உண்மையாக இருக்கும் படத்தில் அவரை எதற்காக இந்த மானிக்கைகள் வர விட வேண்டும்?" என்றாள்.

"கண்ணே! நீ பேசாமலிரு! அதெல்லாம் புகழாக்களின் விஷயம் இதனைக் குறிப்பிட்டுக் கொளவார்கள் இன்றைக்குக் கட்டிப் புரளவார்கள்" என்றான் தந்தினி.

கந்தமாரன் புனைகை புரிந்து "அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை இளவரசரின் முகத்துக்காகப் பாரக்க வேண்டியதாயிற்று ஒரோ கடை கடை யாகப் புஷ்பம் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறார்களே! தங்கள் இயிருந்து பொழிகிற மலர் மழையினால் இளவரசரின் கோபம் தணிந்து அவர் சாதகம் அடைந்து விடுவார் அந்த வந்து விட்டார்கள் தான் கீழே போகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டு விடுவிடுவென்று மசைப் படியினில் இறங்கிப் போனான்.

ந்த முன் வாசல் மேல் மாடத்திலிருந்து பார்க்கும்போது கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் பரந்திருந்த ஜன சமுத்திரத்தின் நடுவே, கழிக காற்றினால் ஏறாடும் நீர்

கழலைப் போல் ஓரிடத்தில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது அந்தச் சுழலின் மத்தியில் அகப்படிக் கொண்ட தாவாயைப் போல மூன்று குதிரைகளும் அவற்றின் மேல் வந்த வீரர்களும் சில சமயம் தோன்றினார்கள் மறுகணம் ஜன சமுத்திரத்தின் பேரலைகளினால் அவர்கள் மறைக்கப் பட்டார்கள்.

அவ்விதம் ஏற்பட்ட சுழல் மேலும் மேலும் பிரயாணம் செய்து கோட்டையின் முன் வாசலை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. கடைசியில், கோட்டை வாசலுக்கே வந்து விட்டது.

கோட்டை வாசலை அடைந்த மூன்று குதிரைகள் மீதும் வீறதிருந்தவர்கள் ஆந்தை கரிகாலரும் பாரதிபிந்திரனும் வந்தியத்தேவனும்.

அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்த யானை குதிரை பரிவாரங்கள் எல்லாம் வெகு தூரம் பின்னாலேயே அந்தப் பெரிய ஜன சமுத்திரத்தினால் தடை செய்யப்பட்டு நின்றவிட்டன.

குதிரைகள் வந்து மானிக்க வாசலில் தின்றும் ஒரு பெரிய முழக்கம் எழுந்தது இப்போது பேரின்களை, திருநாடு கொம்புகள், முத்தூறு தானைகள், ஐந்து தம்பட்டங்களிலிருந்து எழுந்த அந்தப் பெரு முழக்கத்தைக் கேட்டு அந்த மாபெரும் ஜன சமுத்திரத்தின் பேரினர்களையும் ஒருவாறு அடங்கியது.

வந்தியங்களின் பெரு முழக்கம் சிந்து நீரம் ஒலித்துவிட்டுச் சட்டென்று அடங்கி நின்றது.

அப்போது ஏற்பட்ட நிசந்தத்தில் கட்டியால் கூறுவான் மேனமாடத்தை அடுத்திருந்த ஒரு மேடை மீது நின்று இடி முழக்கக் குரலில் கூவினான்.

"சூரிய வம்சத்திலே பிறந்த மனு மாதா, அந்த வம்சத்திலே புறாவுக்காக உடலை அறுத்துக் கொடுத்த சிவ சக்கரவர்த்தி, சிவ சக்கரவர்த்திக்குப் பின்பு தோன்றிய இராஜாக்காரி, அவருடைய புதல்வர் பாக்காரி, பகவுக்கு நியாயம் வழங்குவதற்காகப் புதல்வனைப் பலி கொடுத்த மனுநீர் சோழன், இமய மலையில் புலி இலச்சினை பொறித்த கரிகால் பெருவளத்தான், தலங்கினி,

தெருவின்னி, பெருத்தின்னி, குள முற்றத்து
துஞ்சிய கின்னிவளவன், குராய் பன்னி துஞ்சிய
கின்னிவளவன் எழுபத்திரண்டு சிவாலயம் எடுப்பித்த
கோப்பெருஞ் சோழர், இவர்கள் வழி வழித் தோன்றிய
தொன்னுறும் ஆறும் புன் கமத்த பழையாறை விஜய
பாடயச் சோழர், அவருடைய குமாரர் கலையமலை
யிலிருந்து புகார் நகரம் வரையில் காவேரி நதி நீரத்தில்
என்பத்திரண்டு சிவாலயம் எடுப்பித்த ஆதித்த
சோழர், அவருடைய குமாரர் இரட்டை மண்டகத்துக்
கன்னர தேவன் படைகளை முறியடித்து ஆறூர்த்
துஞ்சிய தேவர், அவருடைய குமாரர் கழம் முதல் சீடபுலி
நாடு வரை ஒரு குடை நிழலில் ஆறும் பழையாறைப்
பாரத்தக் கத்தர சோழ சக்கரவர்த்தி, அவருடைய மூத்த
குமாரர் - கோப பெருமகனார் - வடதிசை மாதண்ட
நாயகர் - புலராஜ சக்கரவர்த்தி - வீரபாண்டியன் தலை
கொண்ட ஆதித்த கரிகால் சோழர் விஜயம் செய
திருக்கிறார்! பராக்! பராக்! பராக்!" என்று அக் கடடியால்
உறுவோன் கூறி முடித்ததும் மழை பெய்து இடி இடித்து
ஓய்ந்தது போலிருந்தது

உடனே அவன் அருகிலிருந்த இன்னொரு கடடியாக்
காரன் "கொல்லிமலை மன்னன் - ஓர் அம்பல சிவ
கதையும் கரடியையும் மாணையும் பன்றியையும்
சேர்த்துத் துணைத்த வீரன் வல வில ஓர் அவனுடைய
பரம்பரையில் வழி வழித் தோன்றிய ராஜாதிராஜ ராஜ
மாததாண்ட வீர கம்பீர சம்புவரைபன் - சோழ சக்கர
வர்த்தி குலத்திற்கு என்றும் துணைவன் - வீர தாராயன்
ஏரிலின் காவலன் - ஸுபாவீரம் வீரப் படைவீன் தண்ட
நாயகன் - தனது சிறு அரண்மனையில் எழுத்தாடுனி
லிருக்குமாறு கோப பெருமகனார் ஆதித்த கரிகால்
சோழரை மன மொழி மெய்களால் உவந்து வரவேற்
கிறான்! சோழ குலத் தோன்றலின் வரவு தவவரவு ஆகுக்"
என்று கூவினான்

அவன் அவ்விதம் பேரிடி போன்ற குரலில் கூறி முடித்
ததும் மேல் மாடியிலிருந்து மலர் மாரி பொழிந்தது
ஆதித்த கரிகாலனும் வந்தியத்தேவனும்
அண்ணாந்து பார்த்தார்கள் அவர்க
இருந்த பல பெண்களின் கத்தர முகங்
களுக்கு நடுவில் வந்தியத்தேவனுக்கு
மணிமேகலையின் மலர்த்த புன்னகை
புடன் கூடிய முகம் மட்டும் தெரிந்தது
வந்தியத்தேவனும் ஒருகணம் புன்முறு
வல் செய்தான். உடனே தன் காரியம்
எவ்வளவு தவறானது என்பதை உணரத்
தவன் போல வேறு திசையை நோக்
கினான்

அதே சமயத்தில் மேலே நோக்கிய
ஆதித்த கரிகாலனின் முகத்தில்

முன்ன விடக் கடுகுபு அநிகமாவிறறு
அவன் குதிரை மீதிருந்து கீழ் குதித்தான்
மற்ற இருவரும் குதிரை மீதிருந்து
இறங்கினார்கள்

இதற்குள் மறுபடியும் வாததீயங்களின்
கோஷம் முழங்கத் தொடங்கி விட்டது. சற்று
அடங்கிவிருந்த ஜன் சமுத்திரத்தின் ஆரவாரம்
பேரொலியும் மீண்டும் பொங்கி எழுந்து
விட்டது.

விருந்தாளிகளும் அவர்களை வரவேற்பதற்கு
வாசலில் தின்றவர்களும் கோட்டை வாசல்க
ளுள் புருந்தார்கள். உடனே கோட்டை வாசலின்
கதவுகள் படார், படார் என்று சாத்தப்பட்ட
ன.

ஆதித கரிகாலன் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு,
"ஏன் இவ்வளவு அவசரமாகக் கதவைச் சாத்து
கிறார்கள்? தஞ்சைக் கோட்டையில் என் தந்
தையைச் சிறை வைத்திருப்பது போல் என்
னையும் இங்கே சிறை வைக்கப் போகிறார்களா,
என்ன? என்றுடன் வந்த பரிவாரங்கள் என்ன
ஆவது?" என்று கேட்டான்.

இரு கிழவர்களும் சில கண நேரம் திகைத்
துப் போய் தின்றார்கள்.

பழுவேட்டரைவர் முதலில் சமாளித்துக்
கொண்டு, "கோமகனே இந்தச் சோழ சாம்
ராஜ்யத்திலுள்ள லட்சோப லட்சம் ஜனங்
களின் அன்பு திறைத்த உணவாகனே தங்
களையும் தங்கள் தந்தையையும் சிறைப்படுத்தி
யிருக்கின்றன. தனியாகச் சிறை வைப்பது
எதற்கு?" என்றார்.

"இளவரசர் தங்களுடைய தரிசனத்துக்காக
வந்திருக்கும் பெருந் திரளான மக்கள் இந்தச்
சிறிய குடிசைக்குள் புருத்தால் என்ன ஆவது'
அவர்கள் வெளியில் திறகுமபோது அக்கம
பக்கமுள்ள தோப்புகள் எல்லாம் குரங்குகள்
அழித்த மதுவனம் போல ஆகி விட்டன ஜனக்
கூட்டம் கலைந்ததும் தங்களுடன் வந்த பரி
வாரங்களை உள்ளே அழைத்து வகுவிநோம்
அதுவரைவில தங்களுக்கு வேண்டிய பணி
களைச் செய்ய இங்கே பணியாளர்கள்
பலர் இருக்கிறார்கள் " என்றார் மெய்யரை
வர்.

இச்சமயம் கோட்டை வெளி வாசலில்
ஜனங்களின் ஆரவாரம் அதிகமானது போலக்
கேட்டது.

கரிகாலன் கத்தமாறனிடம், "சுன் னா
மேல் மாடிக்குப் போக வழி எங்கே?" என்று

கேட்டான்

கத்தமாறன் மக்கப் படிக்க
இருந்த இடத்தைச் சுட்டிக்
காட்டியதும் கரிகாலன் அத்தப்
பாக்கி நோக்கி விடு விடு
வென்று நடந்து சென்றான்.
கத்தமாறனும், வத்தியத்தேவ
னும், பார்த்திபேந்திரனும்
உடன் சென்றார்கள்.

மெய்யரைவர், பழுவேட்
டரைவரைப் பார்த்து, "இது
என்ன? வழியோடு போகிற
சனியனை விலைக்கு வாங்கியது
போல் வாங்கிக் கொண்
டோமே? இவனுடைய மூளை
சரியாயிருப்பதாகவே தோன்ற
வில்லையே? சின்னப் பிள்ளை
களின் பேச்சைக் கேட்டு இந்தக்

காரியத்தில தலைவிட்டுமாம்" என்றார்.
"அப்படி என்ன மோசம் வந்துவிடப் போகிறது? காரியம் நடத்தால நடக்கட்டும்; நடக்காவிட்டாலு போகட்டும்" என்றார் பழுவேட்டரைவர்.

"காரியத்தைப் பற்றியே நான் சொல்லவில்லை. நம் வீட்டில இருக்கும் போது ஏதாவது ஏடாகட்டமாக நடக்கக் கூடாது அல்லவா? நிமித்தம் ஒன்றும் சரியாக இல்லை அவ்வாறு மதம் பிடித்த யானையைப் போல இருக்கிறான் முகத்தின் கடுகடுப்பையும் நாகில் விஷத்தையும் பாரத்தீர்கள் அல்லவா?"

"சில நாள் பலனைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுமைவாயிருக்க வேண்டியதுதான். அந்தப் பலவன் பார்த்தி பேந்திரன் அவனைக் கட்டுக்குள்

வைத்திருக்க உதவியாகிருப்பான் இன்னொரு துஷ்டச் சிறுவன் பின்னோடு வந்திருக்கிறானே, அவனைத் தான் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை அவன் ஒற்றன் என்றுகூட எனக்குச் சந்தேகம் முன்னால் நாம் கட்டம் போட்ட அன்றைக்குக் கூட அவன் இங்கு வந்திருந்தான் அல்லவா? நேற்று மாலை இந்தக் கோட்டைக்கு வெளியில் மரத்தின் மறைவில் நின்றிருந்தவனும் அவன்தான்"

'அவன் என் மகனுடைய சிநேகிதன் அல்லவா? ஆகையால் அவனைப் பற்றிப் பயம்வலை இப்போது எதற்காகப் பெண்கள் இருக்கும் இடத்துக்கு அவசரமாகப் போகிறார்கள்? நாமும் போவோமா?"

இச் சமயம், மச்சப்படி வகையில்

போன பார்த்திபேந்திரன் திருமயி வந்து, இரு பெரும் குறுநில மன்னர் பேசிக்கொண்டிருந்த இடத்தை அணுவி னான் சம்புவரைவர் கடைசியாகக் கூறிய வார்த்தைகள் அவன் காதில் விழுந்தன.

"ஐயா' இளவரசர் விஷயத்தில், உங்களுக்கு வேறு என்ன சந்தேகம் இருந்தாலும், பெண்கள் சம்பந்தமான சந்தேகம் மட்டும் வேண்டியதில்லை பெண்களை அவர் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை" என்று சொன்னான்

பழுவேட்டரையர் புன்னகையுடன், "அப்படியானால் அவரை நாம் இங்கே அழைத்ததின் தோக்கம் எப்படி, நிறைவேறும்?" என்று கேட்டார்.

"அது சம்புவரைவர் திருமகனின் அதிர்ஷ்டத்தையும் சோழ சாமராஜ்யத் தின் அதிர்ஷ்டத்தையும் பொறுத்தது"

"பார்த்திபேந்திரர்' மணிமேகலை யின் அதிர்ஷ்டம் ஒரு புறம் இருக்கட்டும்' வரும்போதே எதற்காக இளவரசர் இவ்வளவு கடுகடுத்த முகத்துடன் வருகிறார்? எதற்காக இப்படி விஷமாகப் பேசுகிறார்? அவரை நீ எப்படி யாவது இங்கிருந்து சமாதானமாக அழைத்துப் போனால் போதும் என்று தோன்றுகிறது" என்றார் சம்புவரைவர்.

"வெள்ளாற்றங் கரை வரையில் இளவரசர் கமுகமாகவும் குறுகல மாகவும் வந்தார், பின்னர் இந்த வந திபத்தேவனும் வைஷ்ணவன் ஒரு வனும் வந்து சேர்த்தார்கள் அவர்கள் ஏதோ சொல்லியிருக்க வேண்டும். அது முதல் இளவரசரின் குணம் மாறியிருக் கிறது."

"நாங்களும் அப்படித்தான் நினைத் தோம் இப்போது என்ன செய்யலாம்' அந்தத் துஷ்டப் பையனும் உங்கனோடு வந்திருக்கிறானே?"

"தீங்குக் கொஞ்சம் பொறுமையா யிருங்கள். நான் எல்லாம் சரிப்படுத்தி விடுகிறேன். அந்தப் பையனுடன் எனக் கும் ஒரு சண்டை இருக்கிறது அதை நான் சமயம் பார்த்துத் தீர்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றான் பார்த்தி பேந்திரன்.

ரீகாலனும் மற்ற இருவரும் முன் வாசல மேன்மாடத்துக்குச் சென்றபோது அங்கிருந்த பெண் கள் திருமயிப் படியில் இறங்கி வரும் சமயமாயிருந்தது

கரிகாலன் கத்தமாறனைப் பார்த்து, "நண்பனே' தாயமார்களைப்பெல்லாம் தமக்காக இங்கு வந்து காத்திருக்கும்படி செய்யலாமா' அது பெருந்தவறு. நாம் அல்லவா இவர்கள் இருக்குமிடம் சென்று நமது வணக்கத்தைச் செலுத்த வேண்டும்" என்று கூறிவிட்டுப் பெண் மணிகளுக்கு வணங்கி வழி விட்டு தின நாள ஒவ்வொருவராக இறங்கியபோது கத்தமாறனிடம் யார் யார் என்று கேட் குத் தெரிந்துகொண்டான் தத்தினியைப் பார்த்ததும் "ஓ' பழுவூர் இளைய பாட்டி அல்லவா' உண்மையாகவே வந்திருக்கிறார்களா' மிகவும் சந் தோஷம்" என்றான் தத்தினி ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனைத் தன் கூரிய கண்களால் பார்த்துவிட்டுச் சென்றான். அப் பார்வையின் தீட்சையத்தினால் கரிகாலனுடைய உடம்பு சிறிது நடுங் கிறது மறுகணமே அவன் சமாளித்துக் கொண்டு, பின்னால் வந்த மணிமேக லையைப் பார்த்து, "ஓகோ' இவன் உன் தங்கை மணிமேகலையாக இருக்க வேண்டும். சித்திரத்தில் எழுதிய கத்தர்வ கன்னிகையைப் போல் இருக்கிறான். இவனுக்கு விரைவில் ஒரு நல்ல மாப் பிள்ளையைப் பார்த்துக் கலியாணம் பண்ணி வைக்க வேண்டும்" என்றான் மணிமேகலை வெட்கத்தினால் குழித்த கன்னங்களுடன் வந்திபத்தேவனைக் கடைக் கண்ணால் பார்த்து விட்டு மடமடவென்று கீழே இறங்கினான்

பெண்கள் எல்லாரும் சென்ற பிறகு கரிகாலன் அந்த மேல் மாடத்தின் முகப் புகூச் சென்று நின்றான் வாசலில் அப்போதுதான் கலையத் தொடங் கியிருந்த ஜனக் கூட்டத்தினிடையே மறுபடியும் பேராரவாரம் எழுந்தது ஜனங்கள் திருமயிக் கோட்டை வாசலண்டை வரத் தொடங்கினார் கள்

அந்த மேல் மாடத்தையொட்டித்

தனியாக நின்று அமைத்திருந்த மேடையில் கட்டியங்கூறுவோன் திறப்பதைக் கரிகாலன் கவனித்தான். அவனைச் சமிக்ஞையினால் அருகே வகுமபடி அழைத்தான். வந்தவுடன் ஜனங்களுக்குச் சில விஷயங்களை அறிவிக்கும்படி கூறினான். கட்டியங்கூறுவோன் திருமபிச் சென்று பேரிக்கையைச் சில தடவை முழக்கினான் பின்னர், ஜனங்களைச் சமிக்ஞையினால் பேசா திருக்குமபடி கேட்டுக்கொண்டான். ஆதித்த கரிகாலரின் விருதுகளில் சிலவற்றை விடுத்துச் சிலவற்றை மீண்டும் கூறிவிட்டு "அத்தகைய சோழர் குலக் கோமகனார் இந்தக் கட்டியர் மானிகையில் ஒரு வாரம் - பத்து நாட்கள் வரை தங்கியிருப்பார். கற்றுப் புறமுள்ள ஊர்களுக்கெல்லாம் விஜயம் செய்வார். அப்போது அந்தந்த ஊர் மக்களை நேரில் கண்டு அவரவர் குறைகளைப்பெல்லாம் கேட்டு அறிந்து கொள்வார்" என்று கூவினான்.

அவ்வளவுதான் இதுவரையில் அந்த ஜனக்கூட்டத்தில் எழுந்த ஆரவாரமெல்லாம் திசைபதம் என்று சொல்லும்படியாக அவ்வளவு பெரிய பேரினரைச் சலி எழப்பிடித்தது. குறுகல்க் குரல்களும் வாழத்தொலிகளும் கரகோஷ ஒசையும் சேர்ந்து கலந்து எழுந்து கற்றுப் பக்கம் பெரு தூரம் சென்று வீரநாராயண ஏரி விவிரிந்து எழுப்பத்து நானு கணவராய்களின் வழியாகப் பாயத்த தன்னார் வெள்ளத்தின் ஒசையையும் அமுங்கி விடுமபடி செய்தன.

சீம்புலரைவரும் பழுவேட்டரை வரும் பாரத்திபேந்திரனும் அவர்கள் முன்னால் நின்ற இடத்திலேயே நின்றுகொண்டிருந்தார்கள் ஆதித்த கரிகாலன் அவர்கள் நின்ற இடத்தை தெருங்கியதும, "பாரத்திபேந்திரா! ஏது நீ இங்கேயே நின்று விட்டாய்? இந்தக் கிழவர்களுடன் சேர்ந்து நீயும் சதியாலோசனை செய்வதென்கொண்டாய்? விட்டாயா?" என்று கேட்டான்.

கிழவர்கள் இருவரும் திடுக்கிட்டுக்

கரிகாலனுடைய முகத்தைப் பார்த்தார்கள் அவன் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்துகொண்டிருந்தது.

சம்புலரைவர் சிறிது சமாளித்துக்கொண்டு, "கோமகனே" என்று முன்கிறை என்நீர்கள் இப்போது சதி என்கிறீர்கள் இந்தக் குடிசையில் நாங்கள் விருத்தானியாகத் தங்கியிருக்கும்போது தங்களுக்கு அனுவனவேனும்தீங்கு நேராது என்று ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன் அவ்விதம் தேர்வதற்கு முன்னால் என் உடலிலிருந்து உயிர் பிரித்து போயிருக்கும்" என்றார்.

"ஐயா! எனக்குத் தீங்கு நேரும் என்று நான் அஞ்சுவதாக எண்ணினீர்கள்? ஒரு வடசை பாண்டிய நாட்டுப் பகைவர்களின் மதறியில் இருக்கும்போதே எனக்குத் தீங்கு நேரும் என்று நான் அஞ்சியதில்லை. என் அருமைச் சிறேந்திகளின் மதறியில் இருக்கும்போது அஞ்சுவானேன்? ஆனால் தங்களுடைய இந்த மானிகையைக் குடிசை என்று மட்டும் கூற வேண்டாம்! ஆகா! இதைச் சுற்றியுள்ள மதில் கவர்கள் எவ்வளவு உயரம்? எவ்வளவு கனம்? தஞ்சாவூர்க் கோட்டை மதிலை விடப் பெரியதாக வலவலா இருக்கிறது? எந்தப் பகைவர்களை முன்னிட்டு இவ்வளவு பத்தோபஸ்தாகக் கோட்டை கட்டியிருக்கிறீர்கள்?" என்றான் கரிகாலன்.

"இவ்வரசே! எங்களுக்கு என்று தனிப் பகைவர்கள் யாரும் இல்லை சோழ குலத்தின் பகைவர்கள் எங்கள் பகைவர்கள், சோழ குலத்தின் நண்பர்கள் எங்களுக்கும் நண்பர்கள்."

"நங்கள் வாக்குறுதி எனக்கு மிக மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது இதைத் தங்கள் குமாரன் கத்தமாறனிடமும் சொல்லி வைப்புகள் என்னுடைய தண்பனாகிய வாணர் குலத்து இளவரசனைக் கத்த மாறன் தன்னுடைய பகைவன் என்று கருதி வகுக்கிறான் இது பெரும் பிழை யல்லவா?" என்று ஆதித்த கரிகாலன் கூறியபோது, கத்தமாறன் தலையைக் குனித்துக்கொண்டான்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பொன்னியின் செல்வன்

பொ

யினுக்கும் மதிலுக்கும் இடையிலேயே தலா முற்றப் பகுதியிலே கததமாறன் வழி காட்டிக்கொண்டு

செல்வன், கரிகாலன் கதது முற்றும் பார்த்துக்கொண்டு நடத்தான். மற்ற நாட்களும் பின்னொட்டித் துள்ளினான்

குரவைக் கததுக்காக மேடையும் கொட்டையையும் போட்டிருந்த இடத்தை அடைந்ததும் கரிகாலன் தினதான்

'ஓகோ! இது என்ன' இங்கே என்ன நடக்கப் போகிறது" என்று கேட்டான்

கோமகனே! தங்களுக்கு விருப்ப மாலிருந்தால், இங்கே குரவைக் கதது வைக்கலாம் என்று கததேசம்

'ஆகா! ரொம்ப நல்லது' குரவைக் கதது வைப்புகள், விலுப்ப பாட்டு வைப்புகள், கரிகால் வனவர் நாடகம், விஜயாலய சோழர் நாடகம் எல்லாம் வைப்புகள், பகலெல்லாம் காட்டில் வேடையாடுவதில் கழிப்போம் இவ்வேலாம் பாட்டிலும் கததிலும் கழிப்போம். சம்புலரைவரே! என் பாட்டை மகையமாள் என்கது என்ன சொல்லி அதுப

அமரர் கல்கி

பின்னர், தெரியுமா? கடம்பூர் சம்புவரையன் மாளிகையில் இருக்கும் போது, 'இரவில் தூங்காதே!' என்று சரிசரிக்கை செய்தான் தான் என பாட்டனுக்கு என்ன மறுமொழி சொன்னேன், தெரியுமா? 'பாட்டா! தான் பகலிலும் தூங்குவதில்லை, இரவிலும் தூங்குவதில்லை, தான் தூங்கி முன்று வரும் ஆகிறது ஆகையால் தான் தூங்கும்போது விரோதிகள் எனக்கு ஏதேனும் தீங்கு செய்து விடுவார்கள் என்று பயப்பட வேண்டாம். தான் விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே யாராவது தீங்கு செய்வதால் தான் செய்யலாம் அவ்வளவு துணிச்சலுள்ள ஆண் மகனாய் இருக்கிறான்?' என்று மலையமாயுக்குத் தெரியும் சொல்லி விட்டு வந்தேன்" என்று கூறி விட்டுக் கரிகாலன் கடகடவென்று சிரித்தான்.

சம்புவரையர் கோபத்தினால் நடுங்கிய குரலில், "ஐயா! தாங்கள் தூங்கினாலும் சரி, விழித்துக்கொண்டிருந்தாலும் சரி தங்களுக்கு எவ்வும இந்த மாளிகையில் இருக்கும்போது தீங்கு செய்யத் துணிய மாட்டான்" என்றார்.

"ஆம், ஆம்! கடம்பூர் சம்புவரையர் மாளிகைக்குள் எனக்குத் தீங்கு செய்யக் கூடியவன் யார்? இரக்க முடியும்? அவருக்கு வெளியிலிருந்து இவ்வளவு பெரிய மதில் கல்கினைத் தாண்டி யார் வர முடியும்? யமன்கூட வர முடியாது கடம்பூர் சம்புவரையர் என்றால் யமன்

கூடப் பயப்படுவானே! அத்தகை திருக்கோவலூராக் கிழவனாரின் வீண் கவலையைப் பற்றி சங்களுக்குச் சொன்னேன் வயதாதி விட்டதல்லவா? சில போதக்கு வயதானால் மயினை தெரியம் குறைத்து விடுகிறது அடுத்ததற்போல், என பழுவூர்ப் பாட்டனைப் பாருங்கள்! எவ்வளவு மிடுக்காக நடந்து வருகிறார்? அறுபது பிராந்தத்தைக் கடந்தவர் என்று யாராவது சொல்ல முடியுமா?"

என்று கூறிச் சிறு தகை செயதாள் கர்
காவன

பழுவேட்டரைவர் இதற்கு ஐந்து
மொழி ஏதேனும் சொல்ல வேண்டும்
என்று எண்ணித் தமது 'தெ'ன
டைையைக் களைத்துக்கொண்டார். புது
சிவக காளையைப் போல முழுவதும்

"பாருங்கள்" பெரிய பழுவே
ட்டரைவர் தொண்டையைக் களைத்தாள்.
பாரெல்லாம் தடுங்கும் என்று சொல்

லுவது எவ்வளவு சரியாயிருக்கிறது!
கத்தமாதா! வதநிவததேவா! பார்த்தி
பேத்திரா! நீங்கள் எல்லாம் பழுவூர்ப
பாட்டன் வயதில் இவ்வளவு திடமாக
இருப்பீர்கள் என்று யோசித்துப்
பாருங்கள். ஒரேவளை அவரைப் போல்
தொண்டையைக் களைப்பீர்கள்
ஆனால் அவர் வயதில் அந்தப்புரத்
துக்குப் புதிய பெண்ணைக் கொண்டு
வர மாட்டார்கள் தாதா! தங்களுடன்

இணையராணியையும் அழைத்து வந்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறதே! முன் வாசல் மாடத்தில் பார்த்தேன்! இணையராணி எப்படிப் பிரயாணம் செய்து வந்தார்கள்? மூடுபல்லக்கிலா? ரததிலா? அல்லது வண்டியிலா?"

பழுவேட்டையார் அப்போது குறுக்கிட்டது. "யானை மீது அம்பாரியில் வைத்து நாடு திரும்புவதாம் அறிய அழைத்து வந்தேன்" என்று பெருமிதத்துடன் கூறினார்.

"அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும். தாதா! இனிமேல் எப்போதும் அப்படியே செய்யுங்கள்! மூடு பல்லக்கில் மட்டும் அழைத்து வர வேண்டாம். அதனால் பல விரஸமான வதந்திகள் ஏற்படுகின்றன ஒரு வேடிக்கையைக் கேளுங்கள் பழுவூர் இணையராணியின் மூடு பல்லக்கில் சில சமயம் என சித்தப்பன் மதுராத்தகன் இரகசியமாக ஏறிக் கொண்டு ஊர் ஊராகப் போய் வருகிறானாம்! இப்படி ஒரு வதந்தி நாடெங்கும் பரவியிருக்கிறது" என்று கரிகாலன் கூறி இடி இடியென்று சிரித்தான்.

ஆனால் அங்கிருந்த மற்றவர்கள் யாரும் சிரிக்கவில்லை ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் ஒவ்வொரு விதக் கலக்கம் ஏற்பட்டது.

வந்தியத்தேவன் தன் மனத்திற்குள் "ஐயோ! எப்பிராபட்ட தவறு செய்து விட்டோம்! இந்த வெறி மீடித்த மனிதரிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விட்டோமே! ஒன்றையும் மிச்சம் வைத்துக் கொள்ளாமல் பகிரங்கப்படுத்தி விடுவாரா போலிருக்கிறதே!" என்று எண்ணிக் கலங்கினான்.

பெரிய பழுவேட்டையாரின் உள்ளம் எரிமலையின் உட பிரதேசத்தைப் போல நீயும் புனையுமாகக் குழம்பிக் கொடுத்ததுக் கனன்று நீயும் புனையும் எரிமலை வாயின் வழியாக வருவதற்கு முன்னால் உண்டாகும் பயங்கர உறுமலைப் போல அவர் மீண்டும் தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டார்.

அவர் பேசுவதற்கு முன் பாரதி பேசுதிரன் ஓர் அடி முன்னால் பெயர்ந்து வந்து, "கோமகனே! பழுவூர்

இணையராணியை நான் வெகு சிறிய காலத்தான் பார்த்துப் பழக நேர்ந்தது. அதற்குள்ளேயே அவர் எத்தகைய பத்தினித் தெய்வம் என்பதை அறிந்து கொண்டேன் பழுவூர் ராணியைப் பற்றி யாரேனும் அவதூறு கூற முற்பட்டால் அவனை அந்தக் கணமே என வாங்குகு இரையாகுவேன்! இது சத்தியம்" என்று சொன்னான்.

கந்தமாறன் பின்னால் ஒரு அடி வந்து நின்று, "என் கையில் கத்தி எடுக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. பழுவூர் இணைய ராணியைப் பற்றி அவதூறு கூறுவதென்பது என கையினாலேயே கடித்தை நேரித்துக் கொண்டு விடுவேன் இது சத்தியம்" என்றான்.

இதைக் கேட்ட வந்தியத்தேவனும் ஒரு அடி முன் வந்து, "நானும் அப்படித்தான்! பழுவூர் ராணியைப் பற்றி யாரேனும் தவறாகப் பேசினால், என கண் பார்வையினாலேயே அவனைக் கட்டெரித்து விடுவேன்" என்றான்.

"ஆஹாஹா! கொஞ்சம் பொறுங்கள். தண்பார்களே! என்னிடம் சண்டை கருவத்து விடுவீர்கள்? போலிருக்கிறதே! பார்த்தீர்களா, தாத்தா தமிழ்ப் பெண்குலத்தின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றுவதில் இவர்கள் எவ்வளவு துடிப்புடன் இருக்கிறார்கள்! ஆனால் பழுவூர் இணையராணியைப் பற்றி ஊர் ஊர், அவதூறு சொல்லுவது. சொல்லுவது, நாணம் கேட்கக் கூடாது. கமமா இருக்க மாட்டான். இந்த வீராதி வீரர்கள் வருஷரையில் அப்படி அவதூறு சொல்வதை நான் உயிரோடு வைத்துக் காட்டேன் பழுவூர் இணையராணியின் மூடு பல்லக்கைப் பற்றிதான் குறை சொல்லுகிறார்கள்! அத் கோழை மதுராத்தகன் பழுவூர் ராணியின் மூடு பல்லக்கில் ஊர் ஊராக இரகசியப் பிரயாணம் செய்கிறானாம்! எப்போது ஆண் மகன் ஒருவன் மூடு பல்லக்கில் இரண்டு பக்கத்திலும் நிரை விட்டுக்கொண்டு பிரயாணம் செய்கிறானோ, அப்போது இணையராணியும் அப்படிப் பிரயாணம் செய்தால் சில அனாதைங்கள் வினையக்கூடும் அல்

லவா...?"

"கோமகனே' பராத்தக சக்கரவாத தீயின பேரணும் கண்ட ராதித்தருடை ய திருமகனுமான மதுராத்தகத் தேவர் எதற்காக மூடு பலலக்கில் பிரயாணம் செய்ய வேண்டுமாம்? எனக்கு ஒன்றும் விசயகவிலையைய" என்றான் பாரத்தி பேந்திர பல்லவன்.

"அதன் காரணமும் ஒரு வேடிக்கை யான காரணத்தான்' மதுராத்தகன் மூடு பலலக்கில் ஏறிக்கொண்டு ஊர் ஊரா கப் போய்த் தன் கட்சிக்குப் பலம் திரட்டிக்கொண்டு வருகிறானாம்."

"எதற்காகப் பலம் திரட்டுகிறது?"

"எதற்காகவா' என தகப்பனாருக்குப் பிறகு சோழ ராஜ்ய மிமமாசனத்தில் அவன் ஏறுவதற்காகத்தான்' எப்படி யிருக்கிறது கதை? சில மாதங்களுக்கு முன்பு ஒருதான் இந்தக் கடம்பூர் மானி கைக்குக் கட அவன் அப்படி மூடு பல லக்கில் இரக்கியமாக வந்திருந்தானாம் தன்னிரவில் சதியாலோசனைக் கூட்டம் ஒன்று இங்கே நடத்ததாம் பாரத்தி பேந்திரா' திருக்கோவலூர் கிழவனா நீயும் என்னுடன் இருத்தபோது தானே இதைப்பெல்லாம் சொன்னார்' மதுராத் தகனுக்குச் சிமமாசனம் ஏறுவதற்கு உன்ன ஆர்வத்தினால் அவரைப்பட்டு என் தன்மையைக் கொஞ்சம் சீக்கிர மாகவே சொர்க்கத்துக்கு அனுப் பினாலும் அனுப்பி விடுவான் என்று சொன்னாரே' அதெல்லாம் உனக்கு நினைவில்லையா?"

"நினைவுக்கு வருகிறது. இளவரசே' அதையெல்லாம் அப்போதும் தான் நம்பவில்லை இப்போதோ, சித்தி கூட நம்பவில்லை தஞ்சாவூருக்குப் போய்த் தங்கள் தந்தையை நேரில் தரிசித்து விட்டு வந்த பிறகு..."

"நீ மட்டும் என்ன' தானால் கூடத் தான் நம்பவில்லை நம்பியிருந்தால் இந்தக் கடம்பூர் மானிகைக்கு விருத் தானியாக வந்திருப்பேனா?" என்று கூறிக் கரிகாலன் மீண்டும் எதையோ நினைத்துக்கொண்டவன் போல சிரித் தான்.

கடம்பூர் சம்புவரையர் தொண்டை

நயக் களைத்துக்கொண்டு. "கோம கனே' திருக்கோவலூர் மலைமான் குலத்துக்கும் எங்கள் குலத்துக்கும் நீண்ட கால விரோதம் என்பது தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்" என னார்.

"தெரியாமல் என்ன' அதை விரோ தங்களைப் பற்றிச் சங்கப் புலவர்கள் பாடியிருக்கிறார்களே' கொல்லிமலை வலவில் ஓரியை மலைமான் திரு முடிக்காரி சண்டையில் கொன்றான் வலவில் ஓரியின் வம்சத்தில் நீங்கள் வந்தவர்கள் ஆகையால் அந்த விரோ தத்தை இன்னமும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்"

"கோமகனே' வலவில் ஓரியின் சாவுக்கு உடனே பழி வாங்கப்பட்டது வலவில் ஓரியின் உறவினனாகிய அதிய மான் நெடுமானாளுந் திருக்கோவலூர் மீது படையெடுத்ததுச் சென்று அதை ஊரையும் அழித்தான். மலைம மானுடைய முனாருர் மலைக்கோட்டை யையும் தரைமட்டமாக்கினான்..."

"சம்புவரையரே' அதியமான் மட்டும் தனியாக அதைக் காரியத்தைச் செய்து விடவில்லை என் முன்னோனாகிய சோழன் கிணரி வளவனுடைய உதவி யைக் கொண்டுதான் மலைமான் மீது அதியமான் வெற்றி அடைந்தான் அந் தப் பழைய கதையெல்லாம் இப்போது எதற்கு..."

"நாங்கள் மறந்து விட்டாலும், மலைமான் மறப்பதில்லை ஏதாவது எங்கள் பேரில் அவன் குற்றம் சாட் டிக்கொண்டிருக்கிறான்..."

"நான்தான் சொன்னேனே' கிழ வருக்கு வயதாமி விட்டது. ஆகையால் புத்தியும் தடுமாறுகிறது தான் இங்கே இருக்கும்போது எனக்கு ஆபத்து ஒன்றும் வராமல் பாதுகாப்பதற்காக அவன் ஒரு பெரும் சையதத்தை திரட்டிக்கொண்டு வராமல் இருக்க வேண்டுமே என்றுகூட எனக்குக் கொஞ்சம் கவலையாயிருக்கிறது"

"இளவரசே' அப்படி ஏதேனும் தங் களுக்குச் சந்தேகம் இருந்தால்" என்று சம்புவரையர் தடுமாறினார்

"எனக்குச் சந்தேகமா? இவ்வயே இவ்வை மலையமாளோடு எங்கள் உறவு இரண்டு தலைமுறையாகத்தான் பழுவேட்டையோடு எங்கள் உறவு ஆறு தலைமுறையாகத் தொடரத்து வந்திருக்கிறது பழுவூர் அரரே இவனே வந்திருக்கிறார் அவர் சோழ குலத்துக்கு

விரோதமாக ஏதும் செய்யலாம் என்று திணைக்க எண்குறு பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா" என்று கரிகாலன் கூறிப் பைத்தியம் சிரிப்புச் சிரித்தான்

பழுவேட்டையார் கம்பீரமான குரலில் "இளவரசே! சோழ குலத்துக்கு விரோதமாக தான் எதுவும் செய்ய

மாட்டேன், இது தெய்வம் தாம் தியா
யத்துக்கு விபராதமாகவும் எதுவும் எய
பொழுதும் செயல் மாட்டேன். இது
இருமடங்கு தெய்வம்" என்றார்

"ஆமாம், ஆமாம்! தாம் தியாயம்
என்பதாக ஒன்று இருக்கத்தான் இருக்க
ிறது. அதைப் பற்றித் தயக்கிடம்

பேசித் தெரிந்து கொள்ளத்தான் வந்தேன்
வேட்கையாகும் நேரமும், கடவுள் பார்க்கும் நேரமும் போக
ஒழித்த நேரத்தில் ஏறு தாம் தியாயத்
தையும் பற்றிப் பேசலாம்! சம்புலரை
யரே! இந்தப் பிரம்மாண்டமான
அரண்மனையில் தானும் என் சிதே

கிதாபுள்ள தயவுதராத எந்த இடத்தை ஏற்படுத்திவிடுகிறார்கள்" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

"ஐயா! தயவுதராத பழுவூர் மன்னருக்கும் பின் கட்டில் விடுத்திருக்கிறீர். 'பூங்குழலியை ஒதுக்கி விட்டிருக்கிறீர்' என மறப்படி வாக்கடியை ஏற்றார்களேயல்லாமல் என்னோடு முன் கட்டி இப்பே வைத்துக் கொள்வீன்."

"ஒகோ! இன்னும் சிறைச்சாலைகளும் வரப் போகிறார்களா?"

"ஆம் இன்னும் தயவுதராத இப்பே சதியைத்தராத கற்றுப் புறமுள்ள தறுகை மன்னர்கள் எல்லாரும் ஆவார்.

விரும்பினார்கள் பலரும் வருவார்கள்."

"வரட்டும்; வரட்டும்! எல்லாருமே வரட்டும்! ரோமப் படைகள் போகிறது முடிவு செய்ய வேண்டியதை ஒரு வழியாக முடிவு செய்து விடலாம். மதுராந்தகனுடைய சதியாலோசனை ஒருபுறம் இருக்கட்டும். நானே உங்களுடன் சேர்த்து ஒரு சதியாலோசனை செய்ய விரும்புகிறேன் அதற்கு இந்த மானிக்கையைக் காட்டிலும் தகுந்த இடம் கிடைக்காது!" என்றான் கரிகாலன்.

பதினேழாம் அகநாற்பாடம்

பூங்குழலியின் ஆசை

நா

கைப்பட்டியைத் திறிசுத்து கோழிகளை வகைகளில் சேர்த்து ஒட்டையில் பூங்குழலியின் படகு போய்க்கொண்டிருந்தது. பூங்குழலியோடு சேத்தன் அழகன் அப் படகில் இருந்தான். படகு கோழிகளையே நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஒட்டைக் கரைவில் தங்க நிறத் தாமரையுடைய மட்டை விதித்து மன்னத்தை அள்ளி எங்கும் விசைக்கொண்டிருந்தன.

ஒரு தாமரையின் மீது பச்சைக் கிளி ஒன்று பறந்து வந்து உட்கார்ந்தது. அது உட்கார்ந்த இடத்தில் நுழையுமா என்று ஆர்வத்துப் பால் ஆடிவந்து பச்சைக் கிளியும் அதனுடன் ஆடி விட்டுப் பிறகு அதன் தங்க நிற மடலைத் தன் பவன நிற மூக்கினால் கொதவியது.

படகு நெருங்கியதும், பச்சைக் கிளிக் கிழி' கிழி' என்று கத்திக்கொண்டு பறந்தோடி விட்டது.

'பிறந்தால் பச்சைக் கிளியாகப்

பிறக்க வேண்டும்!" என்றான் பூங்குழலி.

"தீ அவ்விதம் என்னுள் நிறைய! அதற்கு எதனைக் கவலையோ, எவ்வளவு கஷ்டமோ, யார் கண்டது?" என்றான் சேத்தன் அழகன்.

"என்ன கவலை, கஷ்டம் இருந்தாலும், இஷ்டம் போல் எல்லை வறந் வானத்திலு் பறந்து செல்ல முடிவிறதல்லவா! அதைக் காட்டிலும் இன்பம் வேறு உண்டா?" என்றான் பூங்குழலி.

"அப்படியே பறந்து திரியும் பச்சைக்

கிளியைப் சிலா பிடித்துக் கண்டில் அடைத்து விடுகிறார்கள்” என்றான் சேத்தன் அழுதான்.

“ஆமாம், ஆமாம்! அரண்மனைகளில் வாழும் இராஜ குமாரிகள் பச்சைக் கிளிகளைக் கண்டுக்குள் அடைத்து வைக்கிறார்கள்” குரூர ராட்சஸிகள்! கிளிகளைக் கண்டில் அடைத்துவிட்டு அவற்றுடன் கொஞ்சி விளையாடுகிறார்கள்” தான் மட்டுமே ஏதேனும் ஓர் அரண்மனையில் சேடிப் பெண்ணாவிருந்தால் கண்டில் அடைபட்ட கிளிகளுக்கே விஷம் வைத்துக் கொண்டு விடுவேன் கிளிகளைப் பிடித்துக் கண்டில் அடைக்கும் இராஜ குமாரிகளுக்கும் விஷத்தைக் கொடுத்து விடுவேன்.”

“தீ இப்போது பேசுவதைக் கேட்டால், உன்னையும் குரூர ராட்சஸி என்றுதான் சொல்லுவார்கள்.”

“சொன்னால் சொல்லடும்! தான் ராட்சஸியாவிருந்தாலும் இருப்பேன். இராஜ குமாரியாவிருக்க மாட்டேன்”

“இராஜ குமாரிகளின் மீது சனக ஏன் இதனை கோபம், பூசுமுழலி பார்க்கப் போனான், அவர்கள் பேரிலும் பரிதாபப்பட வேண்டியதல்லவா? கண்டில் அடைபட்ட பச்சைக் கிளிகளைப் போலத்தான் அவர்களுமே அரண்மனைக்குள் அடைபட்டுக் காலங் கழிக்க வேண்டியிருக்கிறது தயைத் தவறி அவர்கள் வெளியில் புறப்படாமல், எத்தனை இரக்கியம்! எத்தனை ஜாக்கிரதை! உன்னைப் போல அவர்கள் படகில் ஏறிக்கொண்டு, தன்னதனியாக ஒட்டியிலும் கடலிலும் போக முடியுமா? இஷ்டப்படி துள்ளித் திரியும் மாண்பு போல் காட்டில் சுற்றி அலைவ முடியுமா?”

“அவர்களை யார் அடைத்து விடக்கூடாது சொல்கிறார்கள்” தான் சொல்லவில்லையே! இஷ்டமிருந்தால் அவர்களும் காட்டில் அடைத்து திரிவது தானே?”

“இஷ்டம் மட்டும் போதாது அவரவர்களுடைய பிறப்பு வளப்பையும் பொறுத்தது கிளியைப் போல நீயும்

வானத்தில் பறக்க விடுமபுறியாய்— அது முடிவற்ற காரியமா? கடற்கரையில் தீ பிறந்து வளரத்தாய் அதனால் இவ்வளவு கயேடசையாக இருக்க முடிகிறது அரண்மனையில் பிறந்து வளரத்தவர்களால் அது முடியாது இன்னும் ஒரு விசித்திரத்தைக் கேள் சில தான் கண்டில் அடைபட்டு இராஜ குமாரிகளின் கைவினால் உணவு அருந்திப் பழக்கப்பட்டு கிளிகள், பிறகு கண்டைத் திறந்து விட்டாலும் ஒடிப் போகவில்லையென்பதில்லை சிறிது தூரம் பறந்து வட்டமிட்டு விட்டு, பிறகு கிரீச், கிரீச் என்று கத்திக்கொண்டு கண்டுக்கத் திரும்பி வந்து விடும் தஞ்சையிலும் பழையாறையிலும் உள்ள அரண்மனைகளில் இதை தானே தேரில் பார்த்திருக்கிறேன்.”

“அவ்விதம் கண்டில் அடைப்பது வதவது தான் ஒரு நாளும் சமமறக்க மாட்டேன் தான் கிளியாவிருந்தால் சொல்கிறேன் என்னைக் கண்டில் அடைத்து வைத்து அழுதாட்ட வரும் இராஜகுமாரியின் கையை வெடுக்கென்று கடித்து விடுவேன்...”

“கண்டில் அடைபட்ட கிளியாவிடக் கஷம் தீ விருமப் மாட்டாய் அரண்மனையில் அடைபட்ட அரசினவருமரியாவிருக்கவும் தீ விருமப் மாட்டாயல்லவா?”

“மாட்டவே மாட்டேன் அதைக் காட்டிலும் விஷத்தின்று உயிரை விட்டு விடுவேன்!”

“அதுதான் சரி! அப்படியானால் அரண்மனையில் வாழும் இராஜகுமாரைகள் கைவிடாமல் செய்து கொள்ளவும் தீ ஆசைப்படக் கூடாது”

மீழ வானத்தில் கருமேகங்கள் திரண்டு கொண்டிருந்தன அவைப் போது பனீ பனீ என்று மின்னல்கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன இடியின் குழறல் இலேசாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது

சேத்தன் அழுதான் கடைசியாகச் சொன்னதைக் கேட்டதும் பூசுமுழலியின் கண்களிலிருந்து பனீ என்று மின்னல் கறைகள் புறப்பட்டன.

“தான் இராஜ குமாரனைக் கை

யாணம் செய்து கொள்ள ஆணைப் படுவதாக உனக்கு யார் சொன்னது?" என்று கோபமாகக் கேட்டான்.

"எனக்கு யாரும் சொல்லவில்லை. நானாகத்தான் சொன்னேன். உன் மனத்தில் அதனையே ஆணை இல்லாவிட்டால் நல்லதாய்ப் போய்ற்று நான் சொன்னதை மறந்து விடு!" என்றான் சேந்தன் அமுதன்.

சிறு நேரம் அந்தப் படகில் மௌனம் குடிகொண்டிருந்தது. சேந்தன் அமுதன் துடுப்பினால் படகு தளையும் சத்தமும், வறட்டுத் தவளைகளின் குரலும், கடற் பறவைகளின் ஒலியும் கடல் அலைகளின் ஒலையும், அவ்வப்போது கிழத திசையில் இடி முழக்கமும் கேட்கக்கொண்டிருந்தன.

சேந்தன் அமுதன் தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டு மனதையும் கைரீயப்படுத்துக்கொண்டு 'பூங்குழலி' என அந்தரங்கத்தை வந்தியத்தினை உன்னிடம் வெளியிட்டதாகக் கூறினாய் அல்லவா? அந்தப் பறநீ உன் கருத்தைத் தெரிவித்தால் நல்லது. அதோ கோடிக்கரையின் கலங்கரை விளக்கம் தெரிகிறது. இனி உன்னோடு நனியாகப் பேசும் சந்தர்ப்பம் கிட்டாமற் போகலாம். நான்தான் நானும் புறப்படும் செல்ல வேண்டும் தஞ்சையிலே என நாயாரைத் தனியாக விட்டு வந்து வெகு நாளாகிறது!" என்றான்.

"வந்தியத்தினை உனக்காக ஏன் தூது சொல்ல வேண்டும்? உனக்கு வாய் இல்லையா? கேட்க வேண்டியதை நேரில் கேட்டு விடேன்!" என்றான் பூங்குழலி.

"சரி! கேட்கிறேன். நீ என்னைக் கலியாணம் செய்து கொண்டாய்?" என்று சேந்தன் அமுதன் கேட்டான்.

"எதற்காக என்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளும்படி கேட்கிறாய்?" என்றான் பூங்குழலி.

"உன் பேரில் எனக்கு அந்தரங்கமான ஆணை இருக்கிறது. அதனால்தான்!"

"அந்தரங்கமான ஆணையிருந்தால் கலியாணம் செய்து கொண்டுதான் நீ வேண்டுமா?"

"அப்படியொன்றும் 'நீ' வேண்டுமென்பதில்லை. உனக்கு அப்படி இருந்து வருகிறது..."

"உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொண்டால் எனக்கு நீ என்ன தருவாய்? நான் வேண்டுமே அரண்மனை வாழவும் ஆடை ஆபரணங்களும் யானை குதிரைகளும் பலகைத் பணிப் பெண்களும் உன்னால் தர முடியுமா?"

"முடியாது! அவற்றுக்கெல்லாம் மேலான அமைதியுள்ள வாழ்க்கையைத் தருவேன். கேள், பூங்குழலி! தஞ்சை நகரப் புறத்தில் அழகான பூந்தாட்டத்தின் மத்தியில் எனக்கு இரகசியம் அநிலம் என அன்னையும் நானும் தான் வகித்தோம். நீ அவரு வந்து விட்டாயானால், உன் வாழ்க்கையே மாறுதல் அடைந்து விடும் என அன்னை உன்னை அன்போடு எவ்வளவு ஆதரித்துப் பாதுகாப்பான பொழுது விடிந்ததும் எழுந்திருந்து நம் வீட்டைச் சுற்றியுள்ள கோடிகளிலும் மாடிகளிலும் குழுவும் மலர்களின் இருவரும் சேர்ந்து சித்திர விசித்திரமான மாலைகளாகக் கட்டலாம் மாலைகளை நான் திருவரைத் தனிக் குளத்தார் ஆலயத்துக்கும் தூக்கா பரிமேசுவரியின் ஆலயத்துக்கும் கொண்டு போய்க் கொடுத்தே விட்டு வருவேன். அதற்கு நீ எங்கள் தோட்டத்திலுள்ள தாமரைக் குளத்தில் குளித்து விட்டு என அன்னைக்கு விட்டு வேலைகளில் உதவி செய்யலாம். மாலை நேரங்களில் நாம் மூவரும் தாமரைக் குளத்தில் தண்ணீர் மொண்டு கொண்டு போய்ப் பூச் செடிகளுக்கு ஊற்றலாம். மாலை ஆனதும் நான் உனக்கு அடிதிலும் இனிய தெய்வத் தமிழ்ப் பதிகங்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பேன். உன்னுடைய மதுரமான குரலில் அவற்றைப் பாடினால், பாடிய உன் நாவும் இனிகளும், கேட்கும் என்காதும் இனிகளும் தமக்கு விருப்பம் இருந்தால் ஆலயங்களுக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசித்து விட்டு அத் தெய்வப் பாடல்களைப் பாடி விட்டு வரலாம். கோரிக்கை வரும் பகதாளும் கேட்டு மகிழ்வார்கள். பூங்குழலி

இதைக் காட்டிலும் இனிய வாழ்க்கை, மகிழ்ச்சி அளிக்கும் வாழ்க்கை உலகில் வேறு என்ன இருக்க முடியும்? யோசித்துப் பார்த்துச் சொல்கு”

இவ்விதம் சேத்தன் அமுதன் கூறியதைப்பெல்லாம் கேட்டு விட்டுப் பூங்குழலி கலகலவென்று சிரித்தான்.

“அமுதா! நீ இவியதென்று கருதும் வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சொன்னாய்! ஆனால் தான் எத்தகைய வாழ்க்கை வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். தெரியுமா? வானுலகத்துக்குச் சென்று தேவேந்திரனை மணந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன் தேவேந்திரனுடைய ஐராவதத்தில் ஏறி வானத்தில் பிமக மண்டலங்களுக்கு மத்தியில் பிரயாணம் செய்ய விரும்புகிறேன் தேவேந்திரனுடைய கைவிலிருந்து வஜ்ராயுதத்தைப் பிடுங்கி மேகக் கட்டங்களின் மீது சிரயோயிக்க ஆசைப்படுகிறேன் வஜ்ராயுதத்தினால் தாக்கப்படும்போது அந்தக் கரிய மேகங்களிலிருந்து ஆவியம் பதினாயிரம் மின்னல்கள் கறை கறையாகக் கிளம்பி வான மண்டலத்தைச் சூழ ஆறாகப் பின்பபதைப் பாரக ஆசைப்படுகிறேன் இப்போதெல்லாம் வானத்திலிருந்து இடி விழுந்தால் எங்கேயோ கடலில் அடித்து காட்டில் விழுந்து மறைந்து விடுகிறதல்லவா? நான் அப்படி இடிகளை வினாக்க மாட்டேன் அசாகனும் அரகிகளும் இராஜகுமாரர்களும் இராஜகுமாரிகளும் வாழும் அரண்மனைகளாகப் பார்த்து அவற்றின் மேலே இடிகளைப் போடுவேன் அந்த அரண்மனைகள் இடிந்து விழுந்து மண்ணாடு மண்ணாவதைப் பார்த்துக் கனிப்பேன் தேவேந்திரன் ஓர் இவனை என்னை மணந்து கொள்ள இஷ்டப்படா விட்டால் வாயு தேவனிடம் செல்வேன் அவனுக்கு ஏற்கெனவே பல மனைவிகள் இருந்தாலும் பாதகம் இல்லையென்று என்னை மணந்து கொள்ளச் சொல்லுவேன் அவ்வளவுதான் பிறகு இந்த உலகத்தில் எப்போதும் புயற்காறும் கழிக காறும் சண்டமாந்தரும் அடித்துக்கொண்டிருக்கும் பெரிய பெரிய மரங்கள் பெயர்த்து மாட மாளிகைகளின் மீது விழுந்து

அவற்றை அழிக்கும் கடலில் போகும் மரக்கலங்கள் சண்டமாந்தத்தினால் தாக்குண்டு துளை துளைக்க சிதறிப் போகும் அந்தக் கப்பல்களில் பிரயாணம் செய்வார கொத்தனிகளும் கடலில் விழுந்து தவிப்பார்கள் அவர்களில் இராஜகுமாரர்களும் இராஜகுமாரிகளும் இருந்தால் அவர்கள் ஆழ்கடலின் அடிவாரத்துக்குப் போகும் என்று விட்டு விட்டு, மற்றவர்களை மட்டும் போனால் போகிறதென்று தப்ப வைப்பேன் வாயு தேவனும் ஓர் இவனை என்னை மணந்து கொள்ள மறுத்தால் அகில இந்தியிடம் செல்வேன் அப்பறம் கேட்க வேண்டுமா? இந்த உலகமே நீப்பற்றி எரிய வேண்டியது தான்...”

“பூங்குழலி! போதுமா? தீறுத்து ஏதோ ஓர் மனக் கசப்பினால் இவ்விதமெல்லாம் நீ பேசுகிறாய் மனமந்திரி யோசித்துப் பிசுவிலலை உன் மனநிலையை அறிந்து கொள்ளாமல் உன்னிடம் தான் கலியாணப் பேச்சை எடுத்தேன் என தவறுதான். அதற்காக என்னை மன்னித்து விடு? கடவுள்தான் உன்னுடைய மனக் கசப்பைப் போக்கி அமைதி அளித்து அருள் வேண்டும் அதற்காக நான் அல்லும் பகலும் பிரார்த்தனை செய்கு வருவேன்” என்றான்.

உட்காத்திருந்த பூங்குழலி திடீரென்று எழுந்து தின்றான் ஓடைக் களையில் இருந்த ஓர் மாதின் பக்கமாக உற்றுப் பார்த்தான் சேத்தன் அமுதனும் அந்தத் திளையை நோக்கினான் மரக்கிளைகளின் மத்தியில் ஓர் பெண்மணியின் முகம் தொந்தது சேத்தன் அமுதன் ஓடுகளும் அங்கி நின்றவனின் முகத்தில்தான் அன்னவனின் முகம் சாயலடக்கண்டு திகைத்துப் போனான்.

பிணனி, அவன் தன் அன்னை இவளையென்பதை அறிந்துகொண்டான் பூத்த நிலில் வசிப்பதாகப் பூங்குழலி கூறிய தன் பெரியம்மாவாக இருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்துக்கொண்டான்.

பூங்குழலி படகிலிருந்து தாவி ஓடைக் களையில் குதித்து அந்தப் பெண்மணியை நோக்கி விரைந்து ஓடினான்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

இ

டைக் கரையில் ஒரு மரத்தின் பின்னால் பாதி மறைததும் மறை யாமலும் நின்ற ஊமை ராணியைப் பூங்குழல் பார்த்தான். எதிர்பாராத சம்பவத்தில்

எதிர்பாராத இடத்தில் அவனைக் கண்ட தனின் பூங்குழல்களுள் நெருங்கிய திகைப்பு உண்டாயிற்று அவன் மனதில் ஊமை ராணிக் குப் பிரியம் இல்லை என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது படிகெட்டுச் சேந்தன அழகன் இருக்கிறானே, அவனைக் கண்டு ஒருவேளை அதனை ஓடி விடுவானோ? - என்ற எண்ணம் அவன் மனத்தில் தோன்றிய அத்தக்கணமே

அவனுடைய அதனை ஓடிக் கொட்டவில்லை பூங்குழல் கிட்டி வந்து ஓடத் தவிர்த்து ஊடைக் களையில் குத்தித் மேட்டில் ஏறிப் பார்த்தான். அதனை நெருங்கி நின்றான் அந்தக் கிடிகுளம் மறைந்ததைக் கவனித்தான்

இதற்குள் சேந்தன் அழகனும் களையில் குத்தித் மேட்டில் ஏறிப் பூங்குழல் தின்ற இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான்

பூங்குழல் பூங்குழல் நெருங்கிப் பூங்குழல் தின்ற பார் என்று கேட்டான்

"உனக்குத் தெரியவில்லைவா,

அழகன் கல்கி

அமுதா?"

"தீர்ச்சியடையச் சொல்லத் தெரியவில்லை; ஒதுவேனா..."

"ஆமாம், என அதைத்தான்! நீ செத்துப் போனதாக நினைத்துக்கொண்டிருந்த உன் பெரியம்மாதான்!"

"ஆமாம்; அம்மாவின் ஜாடை கொஞ்சம் இருந்தது போல நினைப்பது"

"வெறுமனே ஏதாவது சொல்லாதீர்! நினை அதைக்கூடப் பெரிய அதைக்கூடம் உருவ ஒற்றுமை ஒன்றும்கூடக் குணத்தில ஒற்றுமையும் இல்லை. வீட்டில் கட்டிப் போட்டிருக்கும் பசு எங்கே? கட்டில் எதேசனையாகத் திரியும் சிங்க ராணி எங்கே?"

"சரி, அப்படியே இருக்கட்டும் ஏன் உன்னைப் பார்த்ததும் சிங்க ராணி ஒடிப் போய் விட்டாள்?"

பூங்குழலி சிரித்து விட்டு, "என்னைக் கண்டு ஓடவில்லை, உன்னைப் பார்த்து விட்டுத்தான் ஓடினாள் அயல மனிதர்களைப் பார்ப்பதற்கு அவன்கூடப் பிரியமிருப்பதில்லை" என்றான்.

"நான் அயல மனிதன் அல்லவே!"

"அதைக்கு அது தெரியாதல்லவா? தெரிந்துகொண்டால் உன்னைப் பார்த்து விட்டு ஓட மாட்டாள். ஆனால் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னால் ரொம்பவும் தயங்குவாள்"

"பூங்குழலி! இப்போது என்ன செய்யப் போகிறாய்?"

"அதைப்போல நீட்டிப் பிடிக்கப் போகிறேன்."

"நானும் வரட்டுமா?"

"எதற்காக?"

"பெரியம்மாவை நேரில் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்வதற்காகத்தான்"

"எதற்காகப் பெரியம்மாவை நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்?"

சேந்தன் அமுதன் தன் பெரியம்மாவின் பழைய வரலாற்றைச் சிந்தித்து பூங்குழலியிடம் அறிந்துகொண்டிருந்தபடியால் அவனைப் பார்க்க ஆவலாய்ந்தான். அதுடன் பெரியம்மா தன் கட்சியிலிருந்து பூங்குழலியின் மனநிலை மாற்றுவதற்கு உதவி செய்யக் கடமை என்ற ஆசையும் அவனுக்கு இருந்தது.

"எத்தனையோ காரணங்கள் இருக்கின்றன ஆனால் பெரியம்மாவைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவதற்கு காரணம் வேண்டுமா, என்ன?" என்றான்.

பூங்குழலி சற்று யோசித்து விட்டு, "சரி, வா! போகலாம் உன்னையும் அழைத்துச் சென்றால் பெரியம்மாவைப் பிடிப்பது சற்றுப் பிரயாசையாக இருக்கும் ஆனாலும் யார விடுகிறார்கள்? படகை இங்கேயே கட்டிப் போட்டு விட்டுப் போகலாம்!" என்றான்.

அவ்விதமே படகை ஒரு தாழம்பூப் புதரின் அடியில் மறைவாக விட்டுக் கட்டியும் போட்டு விட்டு இருவரும் போடிககரைக் காட்டை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

தடந்துகொண்டே சேந்தன் அமுதன் "பூங்குழலி! பெரியம்மா இலங்கைத் தீவிலும் பூதத் தீவிலும் இருக்கிறாள் என்று சொன்னார்களல்லவா?" என்றான்.

"ஆமாம், சில சமயம் இலங்கைத் தீவிலும் சில சமயம் பூதத் தீவிலும் இருப்பாள்"

"இங்கே அடிக்கடி வருவதுண்டா?"

"இல்லை, அபூர்வமாகத்தான் வருவாள். நான் வேறு நான் அவளைப் போய்ப் பார்க்காமலிருந்தால் வருவாள்"

"இப்போது உன்னைப் பார்க்கத்தான் வந்திருக்கிறாள்?"

"இந்தத் தடவை வேறு காரியமாக வந்திருக்கிறாள் என்று நோன்றுகிறது"

"வேறு என்ன காரியம்?"

அவனுடைய கவிகாரப் புதலவன் கடலில் முழுகிப் போய் விட்டானா, தப்பிப் பிழைத்துக் கரை சேர்ந்தானா என்று தெரிந்து கொள்வதற்கு வந்திருக்கலாம். இவ்வரசா கப்பலிலிருந்து புறப்படப் பிறகு, கடலில் கழிக்காற்று அடித்தது அதைக்கூடத் தெரியும் அல்லவா?"

"அதுவா மா! இவனுடைய கவிகாரப் புதலவரா? அப்படியானால் பெரியம்மாவின் சேந்த மகன் யார்?"

"அதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒருநாள் இவ்வாவிட்டால் ஒருநாள் அந்த இரகசியத்தை நான் கண்டு

பிடித்துத் தெரிந்து கொள்ளப் போகிறேன்."

"சொத்த மகன் உயிரோடிருக்கிறானா, அல்லது இறந்து போய் விட்டானா?"

"ஆம், அவன் இறந்து போயிருக்கவும்கூட யாருக்குத் தெரியும்" என்று சொன்னான் பூங்குழலி.

சு

ரதுப் பொறுத்து, "அமுதா! அதைப்பற்றிப் பார்த்தாயே? உன் அன்னையில் முக ஜாடையாயிருப்பதாகச் சொன்னாய். வேறு யாருடைய முகமாவது ரூபகத்துக்கு வந்ததா?" என்று கேட்டான்.

"ஏதோ ரூபகம் வந்து பொருத்தோன்றுகிறது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. மேகத்தினை போட்டு மறைத்து போலிருக்கிறது."

"பழுவூர் இளைவரானியை நீ அடிக்கடி பார்த்ததுண்டா?"

"சில சமயம் பார்த்ததுண்டு ஆனால் நீ சொன்ன பிறகு யாருடைய முக ஜாடை என்று தெரிகிறது தந்தினி தேவியின் முகத் தோற்றம்தான். ஆசையாய் மாறிருக்கிறதே! அது எப்படி ஏற்பட்டிருக்கும், பூங்குழலி? நீ எப்படி அந்த ஒற்றுமையைக் கண்டுபிடித்தாய்?"

"அதையை அடிக்கடி நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பழுவூர் இளைவரானியைச் சில தினங்களுக்கு முன்னால்தான் இந்த கோழிக் களையில் பார்த்தேன். முகத் தோற்றத்தின் ஒற்றுமை உடனே எனக்குத் தெரிந்து போய்விட்டது."

"காரணம் என்னவாயிருக்கும்?"

"அதைப்போலான ஒருதான் கண்டுபிடிக்கப் போகிறேன் இன்றைக்கு அதையைப் பார்த்ததும் அதைப் பற்றிக் கேட்கலாமென்றிருக்கிறேன்."

"அதைத்தான் ஊமையாழிற்றே? எப்படி அவளுடன் பேசுவாய்?"

"நீ என தாயாரோடு பேசுவதில்லையா, அமுதா!"

"ஜாடையினால் பேசவேண்டி பிறந்தது முதல் பழக்கம் அப்படியும் புதிய விஷயம் ஒன்றைப் பற்றிச் சொல்வதாயிருந்தால் கஷ்டந்தான்!"

தால் கஷ்டந்தான்!"

"பெரிய அதனையும் நானும் அப்படித்தான் ஜாடையினால் பேசிக் கொண்டோம். ஜாடையினால் பேச முடியாததைத் தெரிந்தால் எழுதிக் காட்டிக் கொண்டோம்..."

"ஒஹ் குடும்பத்தில் அக்கா, தங்கை இருவரும் ஊமையாகப் பிறந்தது எவ்வளவு கஷ்டமான விஷயம்! அவர்களைப் பெற்றவர்களுக்கு அதனால் எவ்வளவு துன்பமாயிருந்திருக்கும்?"

"அது மட்டுமல்ல சிறு வயதில் அக்காவும் தங்கையும் ஓயாமல் சண்டை போட்டுக் கொண்டவர்களாம். அதனால்தான் பாட்டனார் பெரிய அதையை மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு போய்ப் பூத்த தீவில் குடியேறி வசித்து வந்தாராம். பெரிய அதனையின் பேரில் தாத்தாவுக்கு ரொம்ப ஆசையாம். குழந்தை பிறந்தவுடன் அவளுக்கு ராணியாகும் போகம் இருக்கிறது என்று யாரோ சொன்ன ஒரவன் சொன்னான். அதனால் குழந்தை ஊமை என்று தெரிந்ததும் அவருடைய மன வேதனை ரொம்ப அதிகமாயிருந்ததாம்..."

இ

ப்படிப் பேசிக் கொண்டே அவர்கள் காட்டில் புஞ்சு தாக்கன் வெகு தோம தேடி அலைந்தும் ஊமை ராணியைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

"அமுதா! நீ எவ்வளவு விருப்பத்தோட்தான் அதையைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. உன்னைக் கண்டு வேண்டுகென்றே மறைத்து கொள்கிறான்."

"என அதிர்ஷ்டம் அல்லளவுதான் தான் தினைத்தது எதுவும் நடைபெறுவதில்லை தான் போகட்டுமா?"

"எப்படிப் போவாய்? இந்தக் காட்டிலிருந்து உன்னை தான்தான் வெளியிலே கொண்டு போய் விட வேண்டும்."

இந்தச் சமயத்தில் ஓர் அதிசயமான குரலின் ஒலி காட்டுக்குள்ளேயிருந்து வந்தது. அது மனிதக் குரலாகவும்

இதன் மூலம் உலகமெங்கும்
உருபம் இதுவருவதால்
இதன் மூலம் உலகமெங்கும்

இது உலக மெல்லு உலக மெல்லு
இது உலக மெல்லு உலக மெல்லு
இது உலக மெல்லு உலக மெல்லு

‘அழகு’ சத்தம் செய்யாமல் என்னைத்
தொடர்த்து வா” என்று கூறினான்

சூரர் வந்த திக்கை நோக்கி
இருவரும் மெள்ள நடந்து
சென்றார்கள் என்று நோத்
துக்கெல்லாம் அநியமமான
வாட்சி ஒன்றைக் கண்டார்கள்

உள

ஊம் ராணி
ஒரு மரத்
தின அடிப
பகுதியில்

சாய்ந்து நின்றுகொண்டிருந்தான்
அவனிடைய கையில் இளஞ்சூளிகள்
சில வைத்துக்கொண்டிருந்தான்
அவனைச் சுற்றிலும் ஒழெட்டு
அழகிய மான்கள் நின்றுகொண்டிருந்தன
அவன் கையில் இருந்த
தண்டகளைத் தின்பதற்கு அவை
போட்டியிட்டன. அவனிடைய
தோளின் பிது ஒரு சிறிய மான் ஆடி
உட்கார்ந்து தன் கிணங்கு சிறிய
அழகிய கண்களால் அவனிடைய
முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது

இந்த அபூர்வமான தோற்றத்தைக்
கண்டு பூங்குழலியும் அமுதனும்
சிறிது நேரம் அசை
யாமல் நின்றார்கள்

முதலில் ஊமை

ராணியின் தோள் மேலிருந்த மான்
குட்டிதான் அவர்களைப் பார்த்தது
பார்த்ததும் தோள் பிதுருந்து துள்ளிக்
கீழே குதித்தது

மற்ற மான்களும் அவர்களைப்
பார்த்து விட்டன. எல்லா மான்களும்
அவர்கள் நெருங்கி வந்தால் பாய்ந்து
ஒடுவதற்கு ஆவதற்கு நின்றன

பின்னர் ஊமை ராணியும் அவர்
களைப் பார்த்தான் அவன் தொண்டை
யிலிருந்து இன்னொரு விசித்திரமான
ஒலி வந்தது

அதைக் கேட்டதும் மான்கள் எல்
லாம் துள்ளிப் பாய்ந்து ஒடிப் பாய
விட்டன

“அகத்தைக்கு மனிதர்களின் பானை
மட்டுந்தான் தெரிவாது மிருகங்களின்
பானை துளிராய்த தெரியும்” என்று
பூங்குழலி சொல்லிக்கொண்டே, ஊமை
ராணியிடம் சமீக்கைச் செய்தான்

ஊமை ராணி இம்முறை ஓட

விவலை பூங்குழலியைப் பார்த்துப் பதில் சமிக்ஞை செய்தான்

பூங்குழலி நெருங்கி வந்ததும் ஊமை ராணி அவனைக் கடடி அணைத்துக் கொண்டு உச்சி மோத்தாள்

சேந்தன் அழுதான் சற்றுத் திரித் தலைபி நின்றுகொண்டிருந்தான்

அத்தையும் மருமகளும் சிறிது நேரம் மென்ன பாஷையில் பேசினார்கள்

பின்னர் பூங்குழலி அழுதனை அருகில வரும்படி அழைத்தான்

ஊமை ராணி அவனை மேலுங்கேழும் சில தடவை உறுபுப் பார்த்து விட்டு அவன் தலை மீது கை வைத்து ஆசை உறும் பாவனையில் சிறிது நேரம் இருந்தாள்.

பின்னர் கையை அவன் தலை யிலிருந்து எடுத்துவிட்டுப் பூங்குழலியைக் கையை இழுத்துக்கொண்டு போனாள்.

மூன்று பேரும் ஒடைக் கரைக்கு வந்தார்கள்.

ஊமை ராணி அங்கேயே உட்கார்ந்துகொண்டு பூங்குழலிக்குப் போய் வரும்படி சமிக்ஞை காட்டினாள்

பூங்குழலி 'வா' அழுதா' விட்டுக்குப் போகலாம் அதை வர மாட்டாளாம் இங்கே சாப்பாடு கொண்டு வர வேண்டுமாம்" என்றான்

இருவரும் கவலகரை விளக்கை நோக்கிப் போனார்கள்.

"பூங்குழலி' எனக்கு என்ன சொல்கிறாய்" என்று அழுதன் கேட்டான்

"உன்னோடு தஞ்சைக்கு வரலாம் என்ற எண்ணம் எனக்கு இருந்தது அது இப்போது சாததியிலலை அதைக்கு அவதூடைய செலவச் சலீகாரப் பிள்ளையைப் பாரக் வேண்டுமாம் ஆகையால் மறுபடியும் நாகைப்பட்டியைப் பிரயாணம் எனக்கு இருக்கிறது நீயும் உடன் வந்தால் அதை உடனே ஓடி மறைந்தாலும் மறைத்து விடுவான் அவனிடம் தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விவரங்களையும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது"

சேந்தன் அழுதன் பெருமூச்சு விட்டு, "தான் கொடுத்த வைத்தது அவ்வளவு தான் அப்படியானால், இப்போதே

உன்னிடம் விடை பெற்றுக் கொள் கிறேனே" என்றான்

"இல்லை, இல்லை' விட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டு விட்டு உன் மாமன் முதலியவர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு போ' இல்லாவிட்டால், என்னிடம் எல்லாரும சண்டைக்கு வருவார்கள்"

வ

ழியில் இன்னொரு இடத் தில் ஒரு புதரின் மறை வில் நின்று ஒரு பெண் ணும் ஆணும் பேசிக்

கொண்டிருப்பதை அவர்கள் பார்த்தார்கள்

"ஆகா' அண்ணி ராக்கமமாள் போலிருக்கிறது இன்னமும் இரகசியப் பேச்சு முடிந்தபாடாக இல்லை இப்போது வந்திருப்பவர்கள் யார்' அதைப் பாண்டிய நாட்டு ஓற்றர்கள் தானா' வேறு யாராவதா?" என்று பூங்குழலி தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டான்

ராக்கமமாள் புதர் மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டு வந்தான் பூங்குழலியைப் பார்த்ததும் சிறிது திடுக்கிட்டான் ஆனால் அதை உடனே மறைத்துக் கொண்டு வேகமாக அவர்களண்டை நெருங்கி வந்தான்

"பூங்குழலி' இத்தனை நாட்கள் எங்கே தோலைத்து போயிருந்தாய்' உன் அப்பாவும் அண்ணனும் ரொம்பக் கவலைப்பட்டோர் போனார்களே" என்றான்

"எதற்காகக் கவலைப்பட்ட வேண்டும்' தான் விடை விட்டுப் போவது இது தான் முதல் தடவைமா?"

"இந்தத் தடவை உன் அதை மகளையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டாயல்லவா' ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் நீங்கள் கலியாணம் செய்து கொண்டு விடுவீர்களோ என்று கவலை"

'அண்ணி' இந்த மாநில அடையப் பேச்செல்லாம் என்னிடம் பேச வேண்டாம் என்று எத்தனை தடவை சொல்லி யிருக்கிறேன்' இன்னொரு தடவை இவ்வாறு பேசினாயோ..?

"இல்லையடி, பெண்ணே' இல்லை'

தீ உள் அதனை மகனைக் கலியாணம் செய்கொண்டால் எனக்கு என்ன' அரச குமாரனைக் கலியாணம் செய்து கொண்டால் எனக்கென்ன' இவ்வகையில் நுந்து உள் பெரிய அதனை வந்து உன்னையத் தீதிக்கொண்டி நுத்தான அவனை நீ பார்த்து விட்டாயா" என்றான்

"இல்லை, இன்னும் பாரகவில்லை" என்று சொன்னான் பூவகுழலி

விடு சோவதற்குள் சேந்தன் அழ தனிடம் தனிவாகப் பேசும் சந்தாய்ப்பம் விடைத்தப்பாது "அழகா' ஜாக்விதை' அண்ணி பாண்டிய நாட்டுச் சதி காராகிளாடு சோந்தவன் அவன் உள் வானையப் பிடுகப் பாரப்பான் ஒன்றுக்கும் பதில் சொல்லாதி" என்றான்

'இவகு நான் இருக்கும் இன்னும் சிந்து சோழம் ஊனையாகிய இருந்து விடுகிறேன் என்றான் சேக்குள் அழ தன்

வி

ன்று பறபகல்ல பூவ குழலி மறுபடியும் நாகைப்பட்டினத்தை நோக்கித் தன் ஓடத்தைச் செலுத்தி

னான் படகில் ஊமை ராணி வீற்றிருந்தான்.

ஊமை ராணியின் அருகில் இருக்கும் போது பூவகுழலி எப்போதும் மன தீமமதி அடைவது வழக்கம் ஒத்த உணர்ச்சியுள்ள அவர்களுடைய உள் எங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அவலிதம் அமைதியை அளிப்பதுண்டு

ஆனால் இம்முறை பூவகுழலியின் மனத்தில் அதற்கைய திடமதி ஏற படவில்லை.

சில நாளைக்கு முன்பு அந்த ஓட தில் பொன்னியின் செல்வனை உண்டாவு இழந்தி நந்த நிலையில் அழைத்துப் போனது அவளுக்கு அடிக்கடி நினைவு வந்தது அந்த இராஜ குமாரனை இங் னொரு இராஜ குமாரியிடம் சோப பிப்பதற்காகிய தான் அதனைக் கஷ டத்திற்கு உள்ளானதை எண்ணியப்பாது அவளுடைய இதயத்தில் 'கருக'கென்ற வேதனை ஏற்பட்டது

சேந்தன் அழதனை 'ஊருக்குப் போ'" என்று பிடித்துத் தன்னியது போல் அனுப்பி விட்டதை எண்ணிய போது அவன் உன்னம் இரங்கியது

இந்த எண்ணங்களைத் தவிர, அன்று அவளுடைய தந்தை தியாகவிடங்கக் களையா செய்த எச்சரிக்கை அடிக்கடி நினைவுக்கு வந்துகொண்டி நுத்தது

குந்தாய்' என்றுடைய போக்கு வரத்துகளைக் கொஞ்சம் கட்டுப் படுத்துக்கொண்டால் நன்றாகிக்கும் யா யாரா புதுப் புது மனிதர்கள் இயக்க வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் எதற்காக வந்திறார்கள் என்று தெரியவில்லை இராஜ்யத்தில் சித்திதா சதிகள் நடத்துகொண்டிருக்கின்றன அவற்றில் நீ அகப்படடுக் கொள்ளாதி' தாமமுடைய குடுமப்பம் என்கென்றைக்குப் சோழ குலத்து மன்னா குடுமபத்துக்குக் கடமைப்பட்டது' இதை மறந்து விடாதி" என்று அவளுடைய தந்தை கூறினார்.

தந்தையின் எச்சரிக்கையோடு அண்ணியின் இரகசிய நடவடிக்கை களையும் சோத்து எண்ணியபோது பூவகுழலிக்கு எளையிலொத்த திடில் உண்டாயிற்று ஒதுவனை அந்தப் புது மனிதர்கள் தன்னைத் தேடிக்கொண்டுதான் வந்திருப்பாரானோ' தன்னைத் தொடர்வதின் மூலம் பொன்னியின் செல்வன் இருக்க மிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முயல்வாரா கிளோ' தன் மூலமாக அது வெளிப் பட்டால் எவ்வளவு பெரிய குற்றமாக முடியும்...?

பூவகுழலியின் மனக் கலக்கத்தை அதிகமாகக் கூடிய விதமாக ஓடை யின் கரைப்பாரக் காடுகளில் சை சலப்பூச சைதங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அப்போது காற்றே அடிக்கவில்லை எட்டுத் திசைகளும் சதி செய்து கொண்டி காற்றைப் பிடித்துத் தடுத்தி வைத்திருப்பது போல் இருந்தது

அப்படியிருக்கும்போது ஓடைக் கரைக் காடுகளில் சைசலப்பு ஏற்படக் காரணம் என்ன?

ஊமை ராணிக்கு இந்தத் தொந்தரவு

ஒன்றுமில்லை அவளுக்குக் காது கேட்காது ஆகையால் சைலென்ஸ் சத்தமும் காசும் வீழாது அவளிடம் அளதப் பற்றி யோசனை கேட்கவும் முடியாது.

ஆனால் கைமை ராணிக்கு அதிசயமான வேறு சில சக்திகள் கண்டு கண்காணப் பார்த்தும் காதால் கேட்டும் தெரிந்து கொள்ள முடியாத விஷயங்களை ஆறாவது புலனின் உதவியைக் கொண்டு அவள் கண்டு கொள்வாள்.

அவள் அறிவாத அபாயம் ஒன்றும் தன்னைத் தேடிவர முடியாதல்லவா?

இது என்ன? அதைதான் கைமை யோடு அடக்கடி ஒடைக கரையை அணைத்துப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறாள் உண்மையிலே அபாயம் ஏதேன்றும்தொடரத்து வருகிறதா?

அதாவது ஒடைக கரையை அடக்கடி பார்ப்பதின் காரணம் சீக்கிரம் வெள்யாவி விட்டது பூயத்தூலியின் கவனத்தை அது போக்குவதாயிருந்தது.

ஒரி தன் ஐந்தாறு மாண்கள் ஒடைக கார்ப புதாகன் இடைலில் தெரித்தும் தெரியாமலும் தின்ற படகை எட்டிப்

பெருந்தான்! தீயனாக இருக்கப் பட்டான்
விண்ணை! கண்ணம் ருளியைப் பார்த்தான்!

அவன்! மானகணையினைப் போன்ற அழகான
பெண்ணின் கவலை வேறு எதுவும் தீயனாக!
மானகணையினைப் பார்த்துக் கவலை எதுவும்
மேல் தாக்கவந்தான்! தன்னை
தாக்கித் தெரிவிக்கவந்தான்!
கவலை மீது தான்! தீய
மனது அழகான பெண்ணின்
கவலை வேல்களையும்
தெரிவிக்கவந்தான்!
தீயனாகவந்தான்! அது

வந்தான்!

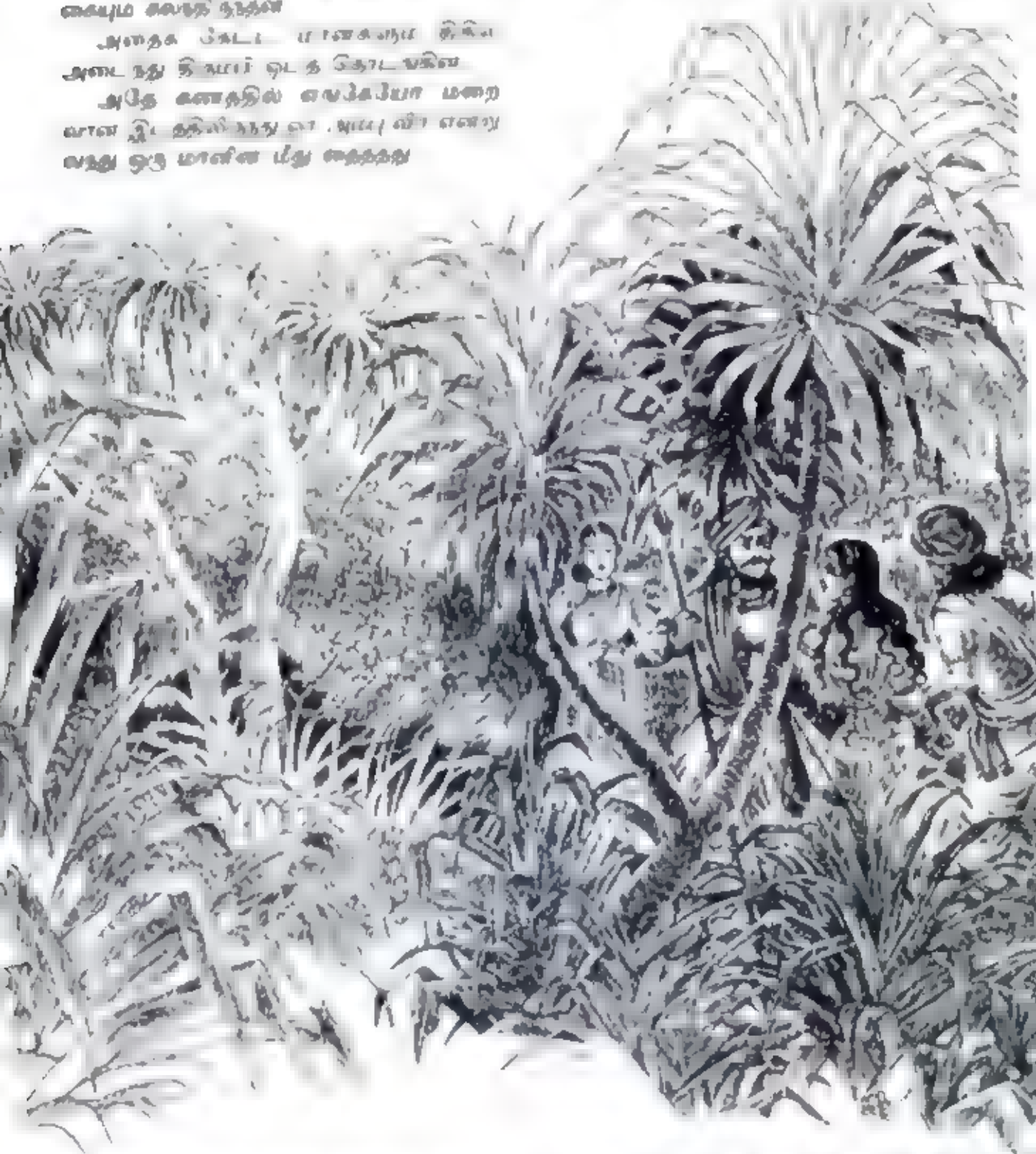
தீயனாகவந்தான்! தீயனாகவந்தான்!
அழகான பெண்ணின் கவலை வேல்களையும்
தெரிவிக்கவந்தான்! தீயனாகவந்தான்!
தீயனாகவந்தான்! தீயனாகவந்தான்!

கனம் ராணியின் தொண்டைப்
 வீதந்து ஒரு யானை மான ஒன் மெய்யிற
 அது அன்று காணவில்லை. இது தான்
 மீடல் தீவனம். அதன் தகவல் எவரின்
 கையம் கைவிடுதல்

அந்தக் கட்டை மானகொள் தீவன
 அது நு தீவன ஒடத் தொடவகை
 அதே கனத்தில் எவகேயோ மறை
 வான தீவன தகவல் அது விவரம்
 வந்து ஒரு மானின் மீது கைதகவல்

அவன் மானின் மீதுதான் அது. தன்
 அந்த மானதின் காலம் முதல்துப் புது
 கனப்பு கைகொள் தகவல் கை மான
 அந்த மானதின் மீது ஒரு மீடல் வந்து

அது கைத மான தீவன தீவன
 ஒவமிட்டது
 கைத மான மீடல் தகவல்
 தானை குதித்து கைகொள் தீவன
 தொகை ஒடினான்

அவனின் கைகொள் தொகை அது
 கனின் மான கைகொள் வேலாத்தகவல் இது
 தன் கைத தகவல் அது கைகொள்
 கை. அது கைத வந்த தகவல் மான
 கைகொள் பட்டான்
 கைத மான தகவல் ஒட மானதான்.

முடியவில்லை தப்பி ஓடுவது இயலாத
வாசியம் என்று அறிந்ததும் ஊமை ராணி
மமமா தீண்டு விட்டாள்

தூண்டி போ தீர்த்துக் வந்து அவ
ஞாயக எண்கணக்க கயற்றளவு பண்ணாத
துக் கட்டினாராள்

இவ்வளவுப் பூங்கூழி பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிற போதிலும் விளையு போத
தில் தீர்த்து விட்டாள் ஊமை ராணி
கயற்றளவு கயற்றளவு கயற்றளவு
என்பதை அறிந்ததும் பூங்கூழி பார்த்து
தந்து பாயந்து கதலி தக்காளி ஆடி
வந்தாள். கையில்லாத துடுப்பை
ஒலிக்கொண்டு வந்தாள்.

ஊமை ராணியைக் கறி தீண்ட
கொள் தந்தது போ பூங்கூழி
ஆடி வந்தாள். கயற்றளவு கயற்றளவு
துக்கொண்டு போய் படிகு தாக்கிப்
போட்டுக் கயற்றளவு தீறுகிக் கயற்றளவு
விட்டாராள்

பிறகு தீர்த்துத் தீண்டினாள் அவ
கயற்றளவு கயற்றளவு கயற்றளவு
கயற்றளவு அழைத்துக்கொண்டு
சில விதாடி தீர்த்துத்
மறைத்து விட்டாராள்
தொடரும

பொன்ஸரியின் செல்வன்

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

இரிப்பும் நெருப்பும்

பூ

யுக்ருழலி தன்னைப் படகுடன் சேர்த்துக் கடடி யிருத்த கடடுக் கனை அவிழக்க அவசர அவசர மாக முயன்றான் அது அவ்வளவு இவருவான் காரி

யமாக இவ்வகை சண்டாளப் பாவிகள்! கவிஞரைத் தாறு மாறாக விட்டு முடிச்சுக்கு மேல் முடிச்சாவு போட்டிருந்தார்கள் பூயுக்ருழலியின் சிறிய கத்தி படகின் அடியில் கிடந்தது. ஒரு கரத்துக்காவது விடுதலை கிடைத்தால் கத்தியை எடுத்துக் கடடுக்கனை அடுத்து எறிவான். ஆனால் பாவிகள் மணிக்கடடுகளைச் சேர்த்துத் தான் பலமாகப் பின்புறத்தில் கடடி யிருந்தார்கள். பூயுக்ருழலி மிகவும் கஷ்டப்

பட்டுக் குனிந்து பற்களினால் கத்தியின் பிடியைக் கவனி எடுத்துக்கொண்டான். பற்களினால் கெளவிய வண்ணமே கத்தியை ஒரிடத்தில் அறுத்தான். கைகளின் கடடுச் சிறிது தளர்த்து ஒரு கையை மிகவும் பிரயாசையின் பேரில் கடடிலிருந்து விடுதலை செய்ந்து கொண்டான் பிறகு கவிஞனை அறுப்பது சிறிது எளிதாயிற்று.

கடடுக்கனிலிருந்து முழுவதும் விடு வித்துக் கொள்வதற்கு ஏறக்குறைய ஒரு நாழிகை நேரம் ஆகிவிட்டது.

இந்தச் சமயத்தில் ஓடைக்கரை மீது காலடிச் சத்தம் கேட்டது. பிறகு ஒரு நிழல் தெரிந்தது. தன்னைக் கடடிப் போட்டவர்களின் ஒருவன்தான் திரும்பி வருகிறான் போலும்! அவ்வது தான் கடடுக்கனை அவிழ்த்துக்கொண்டு தப்பி வந்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்வதற்

காக ஒருவனைப் பின்னால் விட்டு வைத்துச் சென்றிருக்கிறார்களே போலும்! அவன் தன் கண் முன்னால் தெரிந்ததும் கையில்லாத கத்தியை அவன் மீது எறித்து கொண்டு விடுவது என்று பூங்குழலி தீர்மானித்துக்கொண்டு அதற்கு ஆயத்தமாகக் கத்தியைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால் எத்தகைய ஏமாற்றம்!

"பூங்குழலி! பூங்குழலி!" என்று சேத்தன் அமுதனுடைய குரல் கேட்டது.

அடுத்த வினாடி அமுதனுடைய பயப் பிராந்தியுற்ற முகம் ஒடைக் கரையில் மேலிருந்து எட்டிப் பார்த்தது.

பூங்குழலி கத்தியை இடுப்பில் செருகிக்கொண்டான்.

அமுதனும் அவனைப் பார்த்து விட்டான். "பூங்குழலி! நீ உயிரோடு இருக்கிறாயா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே பாய்ந்து ஓடி வந்தான்.

"நான் உயிரோடிருப்பது உனக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறதாக்கும்! வேண்டுமானால் உன் கையாலேயே கொண்டு விட்டுப் போய் விடு! ஆனால் அவ்வளவு தைரியம் உனக்கு எங்கிருந்து வரப் போகிறது?" என்றான் பூங்குழலி.

"சிவ சிவா! எவ்வளவு கொடூரமான வார்த்தைகளைக் கூறுகிறாய்! நான் எதற்காக உன்னைக் கொல்லப் போகிறேன்? நீதான் உன் வார்த்தைகளினால் என்னைக் கொல்லுகிறாய்!" என்றான் அமுதன்.

"பின்னே, சற்று முன்னாலேயே ஏன் வந்திருக்கக் கூடாது? கடடுக்களை நானாக அறுத்து விடுவீதற்கு கொண்டு வந்திருக்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் போனேன், தெரியுமா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே பூங்குழலி எழுந்து நிற்க முயன்றான். கால்கள் கவிழ்களில் தாறு மாறாகச் சிக்கிக் கொண்டிருந்தபடியால் தடுமாறி விழப் பார்த்தான்.

அமுதன் அவறிப் புடைத்துக் கொண்டு அவனைப் பிடித்து விழாமல் தடுத்தான்.

"ஐயேயோ! இப்படியா பாவிகள் உன்னைக் கடடிப் போட்டு விட்டுப் போனார்

கன்' உடம்பெல்லாம் தடித்துப் போயிருக்கிறதே?" என்றான்.

"இப்போது இவ்வளவு கரிசனப் படுகிறாயே! சற்று முன்னாலேயே வருவதற்கு என்ன?"

"மறுபடியும் அப்படியே கேட்கிறாய்? உனக்கு இப்போப்பட்ட ஆபத்து வரவருக்கிறது என்று நான் என்ன கண்டீடன்? நீ என்னைப் 'போ' 'போ' என்று விரட்டினாய். நான் போய்க்கொண்டிருந்தேன்..."

"பின், எதற்காகத் திரும்பி வந்தாய்? ஒருவேளை நான் செத்துப் போயிருந்தால் என் உடலைத் தகனம் செயது விட்டுப் போகலாம் என்பதற்காகவா?"

"சிவபெருமான தொண்டையில் விஷத்தை வைத்துக்கொண்டார், நீ நாகவிலேயே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய் உனக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்த்திருக்கலாம் என்று உன் அண்ணி சொன்னதைக் கேட்டு ஒட்டோடியும் வந்தேன் அதற்கு நல்ல பரிசு கிடைத்தது!"

தற்குள் படவிலிருந்து ஒடைக் கரையில் இறங்கிவிருந்தான் பூங்குழலி.

"இந்தக் கத்தியை உன் மீது எறியலாம் என்றிருந்தேன். நீ தப்பித்தாய் இந்த கத்தியினால் என் அண்ணியை முதலில் குத்திக் கொண்டு விட. ஒத்தான் மறு காரியம் பார்க்கப் போகிறேன் அதன் சண்டாளி எங்கே இருக்கிறான்?"

"என்னை விட்டுவிட்டு உன் அண்ணியின் பேரில் எதற்காகப் பாய்கிறாய்? அவன் பேரில் எதற்காக இந்தனை கோபம்? உன்னைப் பற்றி எனக்கு அவன் சொன்னது குற்றமா?"

"அவன்தான் என அதைையைக் காட்டிக் கொடுத்தவன் புதர் மன்றலில் அவன் யாருடனோ இரகசியமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்ததை நீ கூடத்தான்

அமுதன் கல்கி

பாரததாயே” என்றான் பூங்குழலி

“தீ நினைப்பது தவறு” உன் அண்ணி,
யாருடன் என்ன இரகசியம் பேசிக்
கொண்டிருந்தானோ, என்னமோ? உன்
அத்தைதான் அவன் காட்டிக் கொடுக்க
வில்லை என்பது நிச்சயம். உன்
அத்தைதான் பலாத்கார
மாகப் பிடித்துக்கொண்டு

போனவர்கள் உன் அன்னியையும் மரத்தோடு சேத்துக் கட்டி விட்டுப் போய் விட்டார்கள். அவனாகைய தலையில் அடித்துக் காயப்படுத்தி விட்டும் போய் விட்டார்கள்..."

"இது என்ன வேடிக்கை? நமதுவதற்கு முடியவில்லையே' உன்னை அவன் ஏமாற்றி விட்டிருக்கிறான்' தலவது. நீ ஏன் திரும்பி வந்தாய். அன்னியை எவ்விடத்தில பார்த்தாய். - எல்லாம் விவரமாகச் சொல்லு" என்று பரபரப்புடன் பூங்குழலி கேட்டான்.

68

நான் அமுதன் அவலாரே விவரமாகக் கூறினான். அவன் தஞ்சாவூர் செல்லும் சாலையில் போய்க்கொண்டிருந்தான். பூங்குழலியைப் பிரித்து போக மனமின்றித் தயக்கத்துடனேதான் போய்க்கொண்டிருந்தான் அப்போது பக்கத்துக் காட்டிலிருந்து ஏதோ கூச்சலும் அவறும் குரலும் கேட்டன பலர் விவரத்து நடந்து வரும் சத்தமும் கேட்டது சேத்தன் அமுதன் சாலை ஓரத்து மரம் ஒன்றின் பின்னால் மறைந்துகொண்டான் கையில் வேலுபிடித்த வீரர்கள் ஏழெட்டுப் போகாட்டு வழியாகத் திடுதிடுவென்று நடந்து வந்து இராஜ பாட்டையில் நீயே விசித்தார்கள் அவர்களுக்கு மத்தியில் ஒரு பெண் பிள்ளை இருப்பது போலத் தோன்றியது மனிதர்களிடையில் சற்று இடைவெளி தெரிந்தபோது மத்தியில் இருந்தவன் பூங்குழலியின் அதனை மாநீரி தோன்றினான் அவன் அதனை யாக இருக்க முடியாது அது தன்னுடைய மனப்பிரமை என்று சேத்தன் அமுதன் எண்ணிக்கொண்டான்

அந்த வீரர் கட்டம் சென்ற பிறகும் காட்டிற்குள்ளேயிருந்து ஒரு பெண் பிள்ளையின் கூக்குரல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது சேத்தன் அமுதன் முதலில். 'நமக்கு என்னத்திற்கு வம்பு' நம் வழியை நாம் போய் விட்டலாம்' என்று நினைத்தான் ஆனாலும் மனம் கேட்கவில்லை யார் அவருவது என்று பார்த்து. தன்னால் ஏதேனும் உதவி செய்யக்

கூடுமானால் செய்யலாம் என்று எண்ணிக் கூக்குரல் வந்த நினைவை நோக்கிப் போனான் அவகே ராக்கம் மான மரத்தில கட்டப்பட்டிருந்ததைக் கண்டான் அவன் தலையிலிருந்து இரத்தம் வழிந்து முகமெல்லாம் ஒரே கோரமாயிருந்தது அமுதனுக்கு அருகில் தெருங்கவே பயமாயிருந்தது மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு சென்று கட்டுகளை அவிழ்த்து விட்டான் அவிழ்க் கும்போதே 'இந்த அக்கிரமம் யார் செய்தது' எதற்காகச் செய்தார்கள்' என்று முன் சாலையில் வந்து ஏறின மனிதர்கள் யார்' அவர்கள் மத்தியில் ஒரு பெண் பிள்ளையும் போன்று போலிருந்ததே' அவன் யார்' என்றெல்லாம் கேட்டான் 'ஆம். தம்பி' அவர்கள் உன் பெரியமமாலைக் கட்டி இருந்துக் கொண்டு போகிறார்கள் அதைத் தடுப்பதற்கு நான் முயன்றேன் அதற்காகத் தான் என்னை இப்படி அடித்துக் கட்டி விட்டுப் போனார்கள். உன் மாமன் மகனும் பெரியமமாவும் படகிலேறிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். படகிலிருந்துதான் பெரியமமாலைக் கட்டி இருந்து வந்தார்கள் பூங்குழலியின் கதி என்ன ஆயிரத்தோ தெரியவில்லை ஓடிப் போய்ப் பாரா" என்றான் சேத்தன் அமுதன் திடுக்கிடாது பூங்குழலியைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டான் அச்சமயம் ராக்கம்மான், 'கொஞ்சம் பொறு. தம்பி' பூங்குழலியும் அந்த ஊமைப் பிச்சாகப் படகில் ஏறி எங்கே புறப்பட்டார்கள்' உனக்குத் தெரியுமா' உன்னை ஏன் விட்டு விட்டுப் போனார்கள்' நீ எங்கே தனியாகக் கிளம்பினாய்' என்று கேட்டான் இப்படி அவன் கேட்டது. முகவியமாக 'ஊமைப் பிச்சாக' என்று சொன்னது. சேத்தன் அமுதனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. 'எல்லாம் அப்பறம் சொல்லுகிறேன்' என்று கூறிவிட்டு. காலவாயை நோக்கி ஓடி வந்தான் பூங்குழலியையும் அந்த மனிதர்கள் அடித்துப் போட்டிருப்பார்களோ, ஒருவேளை கொன்றே இருப்பார்களோ என்ற பதைபதைப்பின் வந்தான் பூங்குழலி உயிரோடிருப்பதையும் இரத்தக் காயமில்லாமலிருப்பதையும் பார்த்ததும்

அவனுக்கு ஆறுதல் உண்டா
யிற்று.

இந்த விவரங்களைக் கூறி விட்டு
"பூங்குழலி! இப்போது என்ன
சொல்லுகிறாய்? உன் அண்ணியின்
பேரில் நீ கோபித்துக்கொண்டது தவறு
தான் அல்லவா?" என்று சேத்தன் அழு
தன் கேட்டான்.

"நீ சொல்லு

வதைக் கேட்டால் அப்படித்தான்
தோன்றுகிறது அவளை எத்த
இடத்தில் விட்டு விட்டு வந்தாய்
அங்கே போய்ப் பாரக்கலாம்,
வா!" என்றான் பூங்குழலி.

அவன் அங்கேயே இருப
பாள் என்பது என்ன நிச
சயம்?"

"அவகே இல்லாவிட்டால் அக்கம் பக்கத்தில் இருப்பான இல்லாவிடில் நமமைத் தேடிக்கொண்டு வருவான் அமுதா! நானும் என் அத்தைபும் படகில் ஏறி எங்கே புறப்பட்டோம் என்று அண்ணி கேட்டான் அல்லவா?"

"ஆம், கேட்டான்."

"இ அதற்கு மறுமொழி சொல்ல வில்லையே? நிச்சயந்தானே?"

"நிச்சயந்தான். 'ஊமைப் பிசாக' என்று அவன் சொன்னதும் எனக்கு உண்டான அருவருப்பினால் மறுமொழி சொல்லாமலே வந்து விட்டேன்."

"இனிமேல் நல்ல வார்த்தையாகக் கேட்டாலும் சொல்லாதே! நாங்கள் எங்கே புறப்பட்டோம் என்பதை அவன் ஏன் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறான்? அதற்கு ஏதோ காரணம் இருக்க வேண்டும் அல்லவா? அமுதா! அதைதயைப் பிடித்துக்கொண்டு போனவர்களுக்கும் அண்ணிக்கும் தொடர்பு இல்லை என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. அண்ணியின் மூலமாக அவர்கள் உள் வறித்துக்கொண்டு, தங்கள் காரியம் முடிந்ததும் அவனை அடித்துக் கடடிப் போட்டு விட்டுப் போயிருக்கலாம். அப

படியில்லா விட்டாலும், அண்ணி வேறு ஏதோ துர்நோக்கத்துடனேதான் எங்களைத் தொடர்ந்து வந்திருக்க வேண்டும் ஆகையால் அவனுடன் ஜாக்கிரதையாகவே நடந்து கொள்! முழுதும் அவனை நம்பி மோசம் போய் விடாதே..!"

"பூங்குழலி உன் அண்ணியின் சத்தி தானதில் உன் அண்ணன் ஊமையாக இருந்து விடுவான் என்று சொல்லி யிருக்கிறாய் அல்லவா? அதுபோல் நானும் இருந்து விடுகிறேன். பேச வேண்டியதை நீயே பேசிக்கொள்..."

இதைக் கேட்ட பூங்குழலி சிரித்தான்

"உன் சிரிப்பு என் செவிகளுக்கு இன்னமுதமாயிருக்கிறது திருநாவுக்கரசரின் தேவாரப் பதிகத்தைப் போல இனிக் கிறது" என்றான் அமுதன்.

"ஏதோ தவறிச் சிரித்து விட்டேன் அதைக் கேட்டு ஏமாந்து விடாதே! என் உள்ளத்தில் அனல் பொங்குகிறது. நெஞ்சில் நெருப்புப் பற்றி எரிகிறது!"

"நெஞ்சின் தாபத்தைத் தணிப்பதற்கு இறைவனுடைய கருணை வெள்ளத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த உபாயம் வேறு இல்லை!" என்றான் சேந்தன் அமுதன்.

இருபதாம் அத்தியாயம்

மீண்டும் வைத்தியர் மகன்

சி

றிய தேரம் பூங்குழலியும் அவருடைய அதை மகனும் காட்டு வழியில் மென்தமாக நடந்து சென்றார்கள்

பூங்குழலி ஒரு நெடு மூச்சு விட்டு, "அமுதா! உனக்கும் எனக்கும் ஏதோ ஜன்மந்தரத் தொடர்பு இருக்குமென்று தோன்றுகிறது" என்றான்.

"பூர்வ ஜன்மங்களைப் பற்றி இப்போது யாருக்கு என்ன கவலை? இந்த ஜன்மத்தைப் பற்றி ஏதாவது நல்ல செய்தி இருந்தால் சொல்லு!" என்றான்

சேந்தன் அமுதன்

"முந்தைய பிறவிகளின் தொத்தம் இந்தப் பிறவியிலும் தொடரும் என்று சொல்லுகிறார்கள் அல்லவா? அது உண்மையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இன்று உச்சி வேளையில் 'உன்னைப் பிரிந்தபோது, இனி உன்னைப் பார்க்கப் போவதே இல்லை' என்று எண்ணினேன் இரண்டு நாழிகைக்குள்ளாக உன்னை மறுபடி பார்க்கும்படி நோத்தது "

"அதற்காக வருத்தப்பட வேண்டாம். இதக் காட்டு வழியைக் கடந்து நஞ்சா ஜா சாலையை அடைந்ததும் நான் என் வழியே செல்வேன் நீ உன் இஷ்டம் போல் போகலாம். "

"உன்னை நான் அப்படித் தனியே விட்டு விடப் போவதில்லை அண்ணி. உன்னைக் கண்டு பேசிய பிறகு உன்னுடன் நான் தஞ்சாவூருக்கு வரப் போகிறேன். என அதைக்கூட நோத்த துன்பத்துக்குப் பரிசாரம் தேடப் போகிறேன். சோழ சக்கரவர்த்தியின் சத்திராசனத்திலே சென்று முறைவிடப் போகிறேன்."

"பூங்குழலி' சக்கரவர்த்தியின் சத்திராசனத்தை அடைவது அவ்வளவு எளிது என்று கருதுகிறாயா? நம் போன்றவர்கள் தஞ்சாவூர்த் கோட்டைக்குள்ளேயே பிரவேசிக்க முடியாதே?"

"என் முடியாது? கோட்டைக் கதவு திறக்காவிட்டால் கதவை உடைத்துத் திறப்பேன். அது முடியாவிட்டால் மதில் கவரில் ஏறிக் குதித்துப் போவேன்."

"அரண்மனை வாசலில் காவலிடுக்கும் சேவகர்களை என்ன செய்வாய்?"

"நான் போடுகிற உச்சைகை கேட்டு அவர்கள் மிரண்டு போய் என்னைச் சக்கரவர்த்தியிடம் அழைத்துப் போவார்கள்."

"சின்னப் பழுவேட்டையாரை அப்படியெல்லாம் மிரட்டி விட முடியாது. அவருடைய அநுமதியில்லாமல் யமன் கூடச் சக்கரவர்த்தியை அணுக முடியாது என்று தஞ்சாவூர்ப் பகவத்களில் ஜனங்கள் பேசிக் கொள்வது வழக்கம். அதனாலேதான் சக்கரவர்த்தி இன்னும் உயிரோடிருக்கிறார் என்று சொல்வதுவதையும் கேட்குகிறேன்."

"சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்க முடியாவிட்டால், பழுவேட்டையார்களுடைய பாரத்து இந்த அகவிரமத்துக்குப் பரிசாரம் உண்டா, இல்லைவா என்று கேட்பேன்! அவர்கள் தக்க பரிசாரம் செய்வாவிட்டால், முதன்மத்திரி பிரமமராவரிடம் போவேன். அதிலும் பயனில்லாவிட்டால், பழையாறையிலுள்ள ராணிகளிடம் போய் முறைவிடுவேன். என் அதைவிடக் கதி என்ன ஆயிற்று என்று தெரிந்து கொள்ளும் வரைவில ஓரிடத்தில் தங்க மாட்டேன். அவளுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்ரூப பரிசாரம் கிடைக்கும் வரைவில இரவு பகல் தூங்க மாட்டேன். அண்ணி என் அதைகளை

'ஊமைப் பிராக' என்று சொன்னான் அல்லவா? நானும் ஒரு பிராகமாக மாறி நாடு திரும்பலாம். கதறி அவைவேள் 'திதி' 'திதி' என்று அலறிக்கொண்டு அலைத்து திரியேன். அமுதா! நீயும் என்னோடு வருவாயா...?"

"தீசையமாய் வருவேன் பூங்குழலி! நீ விஞ்ஞான வகுப்பை ஆனால் ஏன் நீ உன் மனத்தை இப்படியெல்லாம் குழம்ப விடுகிறாய்? எங்கெல்லாமோ வெகு தூரத்துக்குப் போய் விட்டாயே! முதலில், உன் அதைகையைக் கண்டு பிடித்துக் காப்பாற்ற வேண்டியதல்லவா முக்கியமான காரியம்? அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போன துஷ்டர்களிடமிருந்து அவனை விடுதலை செய்ய வேண்டாமா? உன் தந்தை, அண்ணன் முதலியவர்களிடம் சொல்ல வேண்டாமா...?"

"அமுதா! என் அதை தெய்வீக சக்தி உள்ளவன் அவளுக்கு யாரும்தெரிந்தமான கெடுதலும் செய்ய முடியாது தமயந்தி வேட்கை எரித்தது போல உன் பார்வைவினாலேயே எரித்து விடுவான். ஆகையால் அவனைப் பற்றிக்கூட எனக்கு அவ்வளவு கவலைவில்லை. ஆனால் இதன் சோழ ராஜ்யத்தில் பட்டப் பகலில் இவ்வளவு பெரிய அகவிரமம் நடக்கிறதே? - இதற்குப் பரிசாரம் தேடுவதே என் முக்கியமான வேலை! பராதக சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலிருந்து இந்த நாட்டில் தாமராஜ்யம் நடப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். மகா சிவ பகதராவிய கண்டராதித்த மன்னர் அரசு புரிந்த நாட்டில் பகவும் புலியும் ஒரு துறையில் தன்னைக் குடித்தது என்று பெருமை பேசிக் கொள்கிறார்கள். கந்தர சோழரின் அரசாட்சியின் கீழ் சோழ நாட்டில் எத்தச் சிறு பெண்ணும் இரவு பகல் எத்த நேரத்திலும் பயமின்றிப் பிரயாணம் செய்யலாம் என்று பறை பறைத்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியெல்லாம் புகழ் பெற்ற இராஜ்யத்தில், ஒரு மூதாட்டியை, - காது கேளாத, பேசாத தெரியாத ஒரு பேதை ஸ்திரீயை, - பட்டப் பகலில் துஷ்டர்கள் பிடித்துக்கொண்டு போவதென்றால், அது எப்படிப்பட்ட அகவிரமம்?

என் அதைதையப் பற்றிக் கூட எனக்கு அவ்வளவு கவலை இல்லை இன்றைக்கு என் அதைதக்கு தோத்தது தானைக்கு எனக்கு தோலாம் அல்லவா? இன்னும் இந்த நாட்டிலுள்ள கணனிப் பெண்கள் பலருக்கும் தோலாம் அல்லவா?"

சேந்தன் அமுதன் இப்போது குறுக்கிட்டு, "ஆமாம், அதைதைய அபாயம் இந்த நாட்டில் இப்போது இருக்கத்தான் இருக்கிறது கந்தர சோழர் தோயாளி பாசிப் படுத்ததிலிருந்து சோழ நாட்டில் தர்மம் தலைமீறாகி விட்டது கூட்டுக் காவல் அறற்பு போய்விட்டது கணனிப் பெண்களுக்கு அபாயம் எங்கே என்று காதலிருக்கிறது ஆகையால் கணனிப் பெண்களெல்லாம் கூடிய சீக்கிரம் கலி பாணம் செயதுகொண்டு விடுவதுதான் நல்லது!" என்றான்

பூங்குழலி கலகலவென்று சிரித்தான் "அமுதா! ஒரு கணனிப் பெண் உன்னைக் கலியாணம் செயதுகொண்டால், அவனை உன்னால் காப்பாற்ற முடியுமா? உனக்குக் கதி எடுத்துப் போர் செய்யத் தெரியுமா?" என்று கேட்டான்

"மலர் எடுத்து மாலை தொடுக்கவும் பதிகம் பாடிப் பரமனை துதிக்கவுத் தான் நான் கற்றிருக்கிறேன் கதி எடுத்து புத்தம் செய்ய நான் கற்க விலலை அதனால் என்ன? துடுப்புப் பிடித்துப் படகு தள்ள நீ எனக்கு கற்றுக் கொடுத்து விடவில்லையா? அதுபோல வான் எடுத்துப் போர் செய்யவும் கற்றுக்கொண்டு விடுகிறேன் மதுராந்தகத் தேவர் சிங்காதனம் ஏறி இராஜ்யம் ஆள ஆசைப்படும்போது, நான் கதிச் சண்டை கற்றுக் கொள்வதுதான் முடியாத காரியம்" என்றான் சேந்தன் அமுதன்

தற்குள் பூங்குழலியின் அண்ணியைக் கட்டிப் போட்டிருந்த மரத்தடிக்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கே அந்த மாதரசியைக் காண விலலை அவளுடைய மண்டையில் பட்ட காயத்திலிருந்து தரையில் சிதிலியிருந்த இரத்தத் துளிகளைச் சேந்தன் அமுதன் பூங்குழலிக்குக் கட்டிக் காட்

டினான்

"தன்றாக அடித்து விட்டிருக்கிறார்கள் அதைதையப் பிடித்துக்கொண்டு போனவர்களுக்கு அண்ணி உளவு சொல்லவில்லையென்பது நிச்சயமாகிறது ஆனால் அவன் வேறு யாருக்காக என்ன உளவு பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் என்பதை எப்படியாவது கண்டுபிடிக்க வேண்டும்!" என்றான் பூங்குழலி

"மாமன் மகனே! இதைக் கேள்! இங்கே நடந்திருப்பதெல்லாம் காரணம் தெரியாத மாமமான் காரியங்களாக இருக்கின்றன இரகசியத்துக்குள் இரகசியமாகவும் கழலுக்குள் கழலாகவும் இருக்கின்றன எல்லாம் இராஜாங்கத்தோடும் இராஜ வம்சத்தாரோடும் சம்பந்தப்பட்ட சிக்கல்களாக இருக்கின்றன இவற்றைக் குறித்து நீயும் தானும் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? தமமை நாமே ஏன் சங்கடத்துக்கு உள்ளாகிக் கொள்ள வேண்டும்?"

"அமுதா! எவ்வளவு பெரிய இராஜாங்க விஷயமாயிருந்தால் என்ன? எத்தகைய மாமமாக இருந்தால்தான் என்ன? என் அதை சம்பந்தப்பட்ட காரியத்தில் நான் கவலை எடுத்துப் பாடு படாமலிருக்க முடியுமா? உன் பெரியமமாவின் கதியைப் பற்றி நீ சித்திக்காமலிருக்க முடியுமா?

"என் மனத்தில் பட்டதை நான் சொல்கிறேன், பூங்குழலி! நான் பார்த்த ஏழெட்டு மனிதர்களுக்கு தடுவில் ஒரு பெண் பிள்ளையும் சென்றான் என்று சொன்னேன் அல்லவா? அவன் என் பெரியமமாவாக இருக்கக் கூடும் என்றும் சொன்னேன் அல்லவா? அவன் நடந்து போன விதத்தைப் பார்த்தால், கட்டாயப்படுத்தி அவனை அழைத்துப் போனதாகத் தோன்றவில்லை தன் இஷ்டத்துடனே யதேச்சையாகச் சென்றவன் போலவே காணப்பட்டது..."

"இருக்கலாம், அமுதா! அப்படியும் இருக்கலாம் என் அதைவிட இயல்பே அப்படி! எங்கேதான் அழைத்துப் போகிறார்கள் என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக அவனே இஷ்டப்படட்டுப் போயிருக்கலாம் அவளுக்கு விருப்ப

யிலலாவிட்டால், ஆகிரம் பேருக்கு நடு விலிருந்தும் அவன் தப்பிச் சென்று விடுவான். கோட்டை கொத்தளங்களும் பாதாளச் சிறைகளும் கூட அவனைப் பதிர்ப்படுத்தி வைக்க முடியாது. ஆகையினால்தான் அதைக்கு நோத்த ஆபத்தைப் பற்றி நான் அவ்வளவு கவலைப்படவில்லையென்று சொன்னேன். அதைக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்ரப பரிகாரம் இதுவரையில் முக்கிய நோக்கம் அந்த அநீதி இயந்திரக்கு இழைக்கப்பட்டதன்று. இருபத்தைந்து ஆண்டு களுக்கு முன்னால் செய்யப்பட்ட கொடும் அநீதி' அதற்குப் பரிகாரம் கிடைக்கும் வரையில் எனக்கு நிம்மதி இல்லை" என்றான் பூங்குழலி.

"கடவுளே! எவ்வளவு அசாதியமான காரியத்தில் உன் மனத்தைப் பிரவேசிக்க விட்டிருக்கிறாய்?" என்று சேந்தன் அழதன் கூறி ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான்.

சற்றுத் தூரத்தில் பேசைக் குரல் கேட்டது. ஒரு குரல் பெண் குரலாகத் தோன்றியது. பேசியவர் கண்கள் தஞ்சாவூர் இராஜபாளையம் சந்திரபயில் அழகுறும் பூங்குழலியும் கண்டார்கள்.

அண்ணி ராக்கமமாண்டன் பேசிக் கொண்டிருந்தவன் பழையாறை வைத்தியர் மகன் என்று அறிந்ததும் பூங்குழலியின் முகத்தில் அருவருப்பின் அறிகுறிகளாப்பட்டது.

ராக்கமமாண்டன் பூங்குழலியைப் பார்த்ததும் "அடி பெண்ணே! பிழைத்து வந்தாயா? உன்னைக் கொண்டு போட்டிருப்பார்களோ என்று பயத்து போனேன். இதைப் பாரா' உன் அதைையைக் காப்பாற்ற முயன்றதில் என் மனஸ்தையில் எவ்வளவு பெரிய காயம்' வைத்தியர் மகனிடம் காயத்துக்கு மருந்து ஏதேனும் இருக்கிறதா என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்" என்றான்.

"கரையர் மகளுக்கு ஏதேனும் காயம் பட்டிருக்காதுமே மருந்து போட்டுக் குணப்படுத்துகிறேன்" என்றான் வைத்தியர் மகன்.

பூங்குழலி அவனுக்கு மறுமொழி

சொல்லாமல், "அண்ணி! அதைையைப் பிடித்துக்கொண்டு போனவர்கள் எந்தப் பக்கம் போனார்கள்? உனக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டான்.

"நான் பாலக்கலியை தஞ்சாவூர் சாஸனியாடு போனதாக இந்த வைத்தியர் மகன் சொல்லுகிறான்..."

"அண்ணி! நானும் அழகுறும் அதைையைத் தொடர்ந்து போகிறோம். அப்பாவிடம் சொல்லி விடு! லா, அமுதா!" என்று பூங்குழலி அங்கிருந்து உடனே போகத் தொடங்கினான்.

பிப்போது வைத்தியர் மகன் "பூங்குழலி! சற்று நில்! உங்க ளால் அவர்களைத் தொடர்ந்து போக முடியாது. இங்கிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் காத்திருக்க குதிரைகள் மீதேறி அவர்கள் போகிறார்கள் என விடம் குதிரை இருக்கிறது நான் வாயு வேக மிணா வேகமாய்க் குதிரையை விட்டுக்கொண்டு சென்று அவர்கள் போய்ச் செரும இடத்தைக் கண்டுபிடித்து உங்களுக்கும் சொல்விவன் அதற்குப் பிரதியாக நீ எனக்கு ஓர் உதவி செய்ய வேண்டும் நீயும் உன் அதைையும் பட்டில் ஏறிக் கொண்டு எங்கே போவதற்குக் கிளம் பிளீர்கள்! அதை மட்டும் சொல்லிவிடு!" என்றான்.

பூங்குழலி, "அண்ணி! இவருடைய உதவி எங்களுக்குத் தேவையில்லை! நாங்கள் போகிறோம் அப்பாவிடம் மட்டும் சொல்லி விடு!" என்றான்.

வைத்தியர் மகன் அப்போதும் விடவில்லை. "ஆகா! கரையர் மகனின் கர்வத்தைப் பாரா' என உதவி தேவை இல்லை யாம்! பெண்ணே! உனக்கு ஏன் என் பேரில் இதனை கோபம்? நீ அரச குமாரனைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதை நானா குறுக்கி நின்று தடுத்தேன்? என்னை வயிதெது ஏமாற்றி விட்டுப் பட்டில் ஏறிக் கொண்டு போனாயோ? அந்த வானாகுலத்து வந்தியத்தேவனால் உலா உன் ஆசைக்குகத்த இராஜ குமாரனை நடுகூடலில் தள்ளிக் கொண்டு விட்டான்? என பேரில் கோபித்து என்ன பயன்? என்று சொல்லிவிட்டு 'ஹா ஹா ஹா' என்று பேய்ச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

பூங்குழலி என்னளில் தீபபொதி பறக்க அவளை ஒரு தடவை விழித்துப் பார்த்து விட்டு, அமுதனுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு சாஸையோடு மேலே சென்றான்.

கொஞ்ச தூரம் போனதும், "அழகா! நீ கத்தி எடுத்துப் போ! செய்க கற்றுக் கொண்டதும் முதலில் இதந்த தீராத தனாகிய வைத்தியர் மகனின் உயிரை வாங்க வேண்டும் உன் கதிகுக்கு முதல் பரி இவன்தான்!" என்றான்.

ரவும் பகலும் வழி நடத்து பூங்குழலியும் சேந்தன் அமுதனும் தஞ்சாவூரை நோக்கிச் சென்றார்கள் ஏழெட்டுக் குதிரை வீரர்கள் ஒரு பெண் மணியை அழைத்துச் சென்றதைத் குறித்து வழியில் விசாரித்துக்கொண்டு போனார்கள் பாதி வழி வரையில் கொஞ்சம் தகவல் கிடைத்தது அப்பறம் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை ஆயினும் தஞ்சாவூர் வரையிலும் போய்த் தேடிப் பார்த்து விடுவது என்று போனார்கள்.

சேந்தன் அமுதனுக்கு இந்தப் பிரயாணம் வெகு உற்சாகமாயிருந்தது பூங்குழலியுடன் பேசிக்கொண்டு சென்றது உற்சாகத்துக்கு ஒரு காரணம்; கத்திப் பயிற்சி கற்றுக்கொண்டே போனது மற்றொரு காரணம் கோடிக்கணக்கான அருகியே பூங்குழலிக் குத தெரிந்த ஒரு கொல்லுப் பட்டரையில் அவன் கத்தி வாங்கிக்கொண்டிருந்தான் போகும் போதெல்லாம் அதைச் சுழற்றிக் கொண்டே போனான் சில சமயம் எதிரில் பனகலன் வருவதாகவும் அவனுடன் சண்டை போடுவதாகவும் எண்ணிக் கொண்டு கத்தியைத் தாறுமாறாக விசினான் அவ்வப்போது பூங்குழலி அவனுக்குக் கத்தியை இப்படிப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும் இப்படிச் சுழற்ற வேண்டும் என்று கற்பித்துக் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

இதனால் இரண்டு பேருக்குமே பிரயாணம் உற்சாகமாயிருந்தது.

தஞ்சாவூர்க் கோட்டை என்னெதிரே நெம்பட்டபோது தான் வந்த காரியத்தை எப்படிச் சாதிப்பது என்ற கவலை பூங்குழலிக்கு ஏற்பட்டது அவனுடைய

கவலைவைச் சேந்தன் அமுதனும் சேர்ந்து பரிந்துகொண்டான்.

கோட்டைக்குள் பிரவேசிப்பதே பிரம்மப் பிரயத்தனமாக காரியமாயிற்று' பூங்குழலி எண்ணியுள்ள காரியங்களை யெல்லாம் எப்படி நிறைவேற்றுவது?

வந்தியத்தேவனுடைய அகடவிகட சாமாத்தியங்கெல்லாம் சேந்தன் அமுதனுக்கு நினைவு வந்தன அவனுடைய சாமாத்தியங்களில் பத்தில ஒரு பங்கு தனக்கு இருக்கக் கூடாதா? அல்லது அந்த வந்தியத்திலே இத்தச் சமயம் இங்கே வரக் கூடாதா?

வந்தியத்தேவனாயிருந்தால் இத்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எப்படி நடந்து கொள்வான் என்று சேந்தன் அமுதன் சித்திக் கூட தொடங்கினான்.

அச்சமயத்தில் சாஸையில் மூடு பல கைகு ஒன்று வந்தது சூரியன் மேற்குத் திசையில் மறைந்து இன்ன சூழ்ந்து வந்த நேரம் மூடு பலகுகின் மேல் திரையில் பனை மரச் சித்திரங்கள் காணப்பட்டன.

"ஆகா! பழுவூர் இளைப்பாணியின் பலகுகுப் போலல்லவா காண்கிறது? கோட்டைக்கு வெளியிலேயே பழுவூர் இளைப்பைச் சந்தித்து முத்திரை மோதிர இலச்சிணையைப் பெற முடியுமானால் எவ்வளவு சென்கரியமாயிருக்கும்!" என்று அமுதன் எண்ணினான் இதைப் பூங்குழலியிடமும் வெளியிட்டான் அவனும் அது தவல் யோசனைதான் என்று கொண்டான்.

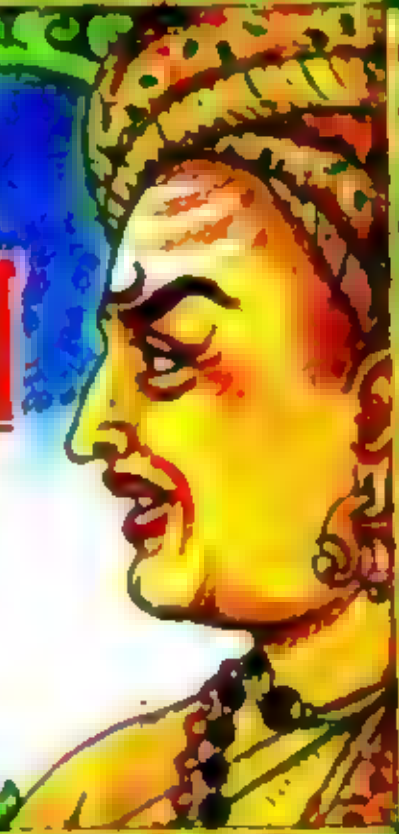
ஆனால் மூடுபலகுகின் உள்ே இருக்கும் ராணியை எப்படிப் பார்ப்பது? சிவிகைக்கு முன்னும் பின்னும் காவலர்கள் போகிறார்களே? பலகுகின் அருகில் போக முயன்றாலே அவர்கள் தடுப்பார்கள் அல்லவா?

"அழகா! கைவைப்படாதே! தஞ்சாவூர்க் கோட்டை இன்னும் அரைக் காதம் இடக்கிறது அதற்குள் நமக்கு ஏதேனும் சந்தர்ப்பம் கிட்டாமற் போகாது!" என்றான் பூங்குழலி.

எதிர்பாராத விதத்தில் அச் சந்தர்ப்பம் அவர்களுக்குக் கிட்டியது.

(தொடருமா)

யொன்னியின் செல்வன்

இருபத்து ஒன்றாம் அத்தியாயம்

பல்லக்கு ஏறும் பாக்கியம்

அ

நத ஆண்டில வழக்க
மாக மாரிக காலம்
ஆரம்பிக்க வேண்டிய
காலத்தில ஆரம்பிக்க
விடலை

இரண்டு தடவை
மறை தொடங்குவது போல் தொடங்
கிச் சட்டென்று நின்று விட்டது

காவேரி ஆற்றிலும் அதன் கிளை
நதிகளிலும் தண்ணீர்ப் பிரவாகம் வர
வரக் குறைந்து வந்தது

புது நடைய் தட்ட வயல்களுக்குத்
தண்ணீர் வரத்து இல்லாமல் பயிர்கள்
வாடத் தொடங்கின

"எல்லாம் வாய் நடந்திரதின்னால்
வந்த விபத்து!" என்று
மக்கள் பேசிக் கொள்ளலா
னார்கள்

"நாட்டுக்கு எல்லா விதத்

தினம் பிடை வரும் போலத் தோன்று
கிறது' இராஜபக காரியங்களில் கழிப்பம்,
இளவரசரைப் பற்றித் தகவல் இல்லை,
அதற்கு மேல் வானமும் ஏமாற்றி விடும்
போலிருக்கிறது" எனப்பவை போன்ற
பேச்சுக்களை வழி நெடுகிலும் சேத்தன
அடிதழும் பூங்குழலியும் கேட்டுக்
கொண்டே வந்தார்கள்

மறை பெயராமலிருந்தது அவர்களு
டைய பிரயாணத்துக்கு என்னவோ
செனகரியமாகத்தானிருந்தது

அன்று காலைவிலிருந்து வெயில்
கனீர் என்று அடித்தது பிற்பகலில்
நாங்க முடியாத புழக்கமாயிருந்தது
இராஜபாட்டையில் மரங்களின்

அமரர் கல்கி

குளிர்ந்த நிழலில் சென்றபோதே அவர்களுக்கு விவரத்துக் கொட்டியது.

"இது ஐப்பசி மாதமாகவே தோன்றவில்லையே? வைகாசிக் கோடை மாநிரியல்லவா இருக்கிறது?" என்று ஒரு வருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு போனார்கள்.

U முவேட்டரைவரின் அரண்மனைப் பல்லக்கு அவர்களைத் தாண்டிச் சென்ற சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு திடீரென்று குளிர்ந்த காற்று வீசத் தொடங்கியது.

சாலை மரங்களின் இலைகள் காற்றில் அசைந்தாடிச் சலசலவென்று சத்தத்தை உண்டாக்கின.

வடமுகத்துத் திக்கில் இருந்து வருவது போலத் தோன்றியது.

வானத்தின் அடிமுகட்டில் இருண்ட மேகத் திரள்கள் தலை காட்டின.

சிறிது நேரத்துக்குள்ளே அந்த மேகக் கூட்டங்கள் யானை மததை மதவ் கொண்டு ஓடி வருவது போல வானத்தில் மோதி அடித்துக்கொண்டு மேலே மேலே வரலாயின.

இளங்காற்று பெருங் காற்றாக மாறியது. பெருங் காற்றில் சிறிய மழைத் துளிகள் சீறிக்கொண்டு வந்து விழுந்தன.

சிறு தூறல் விழத் தொடங்கிக் காலநாழிகை நேரத்தில் 'சோ' என்ற இரைச் சலுடன் பெருமழை கொட்டலாயிற்று.

காற்றிலும் மழையிலும் சாலை ஓரத்து விசுடங்கள் பட படபாடடைச் சொல்லி முடியாது சடசடவென்று மரக்கிளைகள் முறித்து விழத் தொடங்கின. அப்போது அவற்றில் அடைக்கலம் புகுத்திருந்த படசிகள் சிச்சிட்டுக்கொண்டு நாலா திசைகளிலும் பறந்தோடின.

சாலையில் போய்க்கொண்டிருந்த ஜனங்களும் தாலாபுறமும் சிதறி ஓடினார்கள்.

காற்று மழையிலிருந்து தப்புவதற்காகச் சிலர் ஓடினார்கள். மரக்கிளைகள் தலையில் விழுந்து சாக நேரிடுமோ என்ற பயத்தினால் மறறவர்கள்

ஓடினார்கள்.

அண்ட கடாசங்கள் வெடிப்பது போன்ற இடி முழக்கத்தைக் கேட்டு அஞ்சி வேறு சிலர் ஓடினார்கள்.

மழை பிடித்துக்கொண்ட சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் பகற் பொழுது சென்று இரவு நெருங்கி வந்தது.

அன்றிரவே தஞ்சாவூர்க் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்து விட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைச் சேத்தன் அமுதனும் பூங்குழலியும் கைவிட்டு விட்டார்கள்.

சேத்தன் அமுதனின் தத்தவனக்குடித்துக்கு அன்றிரவு போய்ச் சேரத்தால போதும் என்று தீர்மானித்தார்கள்.

மழைக் கால இருட்டில் ஒருவரை யொருவர் கைநிரப்படுத்திக் கொண்டு ஜாக்கிரதையாக நடத்தார்கள்.

"பூங்குழலி! தடுக்கடலில் எவ்வளவோ புயல்களையும் பெரு மழையைப் பார்த்தவனாயிற்றே நீ மலை போன்ற அலைகளுக்கு மத்தியல படகு விட்டுக்கொண்டு போகிறவன் ஆயிற்றே! இந்த மழைக்கு இவ்வளவு பயப்படுகிறாயே?" என்றான் சேத்தன் அமுதன்.

"தடுக்கடலில் எவ்வளவுதான் புயல் அடித்தாலும் மழை பெய்தாலும் தலையில் மரம் ஓடித்து விழாதல்லவா? விழுந்தால் இடிதானே விழும்?" - என்றான் பூங்குழலி.

இவ்விதம் பூங்குழலி கூறி வாய் மூடி வதற்குள் அவர்களுக்கு எதிரே சற்றுத் தூரத்தில் சடசடவென்று மரம் முறித்து விழும் சத்தம் கேட்டது.

சேத்தன் அமுதன் பூங்குழலியின் கையைக் கெட்டியாகப் பற்றிக்கொண்டு மேலே செல்வதை நிறுத்தினான்.

"இனி அவரைப்பட்டுக்கொண்டு போவதில் உபயோகமில்லை சாலை ஓரத்தில் இங்கே சில மண்டபங்கள் இருக்கின்றன அவற்றில் ஒன்றில் சிறிது நேரம் தங்கி மழையின் வேகம் குறைந்த பிறகு மேலே போகலாம்" என்றான் சேத்தன் அமுதன்.

"அப்படியே செய்யலாம் ஆனால் மண்டபத்தை இந்த இருளில் எப்படிக்கண்டுபிடிப்பது?" என்றான் பூங்குழலி.

"மின்னல் மின்னும்போது பார்த்தால்

தெரிந்து விடும் இருபுறமும் கவனமாகப் பார்க்க வேண்டும்" என்றான் சேத்தன் அமுதன்.

வா

ன த னை யு ம
பூ மி னை யு ம
பொ ண் னொ ணி
மய மாக கிக் கண்

களைக் கூசச் செய்த ஒரு மினைவ மினைவியது

"அதோ ஒரு மண்டபம்!" என்றான் சேத்தன் அமுதன்.

பூங்குழலியும் அந்த மண்டபத்தைப் பார்த்தான் அதே மினைவ வெளிச்சத்தில் அவர்களுக்கு முன்னால் சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு பெரிய மரம் விழுந்து விடப்பதையும் பார்த்தான் விழுந்த மரத்தினடியில் சிலர் கிக்குகொண்டிருப்பது போலத் தோன்றியது

"அமுதா! விழுந்து விடந்த மரத்தைப் பார்த்தாயா? அதனடியில்" என்றான்

"ஆமாம், பார்த்தேன் அந்தக் கதிதமக்கும ஏற்பட்டு விடப் போகிறது சீக்கிரம் மண்டபத்துக்குப் போய்ச் சேரலாம்" என்று கூறி விட்டு அமுதன் பூங்குழலியின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு மண்டபம் இருந்த திசையைக் குறி வைத்து விரைந்து சென்றான்

இ

ருவகும் மண்டபத்தை அடைந்தார்கள். சொட்ட நனைத்திருந்த துணிகளிலிருந்து தண்ணீரைப்

பிழித்தார்கள் துணியைப் பிழித்த பிறகு பூங்குழலி தன் தண்ட கூந்தலையும் பிழித்தான்.

பிழித்த ஜலம் மண்டபத்தின் தரையில் விழுந்து சிறு காலவாய்களாக ஓடியது

"அடடா! மண்டபத்தை சுரமாகி விட்டோமே!" என்றான் பூங்குழலி

"மண்டபத்துக்கு அதனால் தீவகு ஒன்றுமில்லை ஜலதோஷம், காயச்சலவத்து விடாது' நீ இப்படிச் சொட்ட நனைத்து விட்டாயே!" என்றான் அமுதன்

"நான் கடலிலேயே பிறந்து வளர்த்தவன் எனக்கு இன்னொரு பெயர் 'சமுத்திர குமாரி' என்னை மறைத்தன்னீர் ஒன்றும் செய்து விடாது" என்றான் பூங்குழலி

அவளுடைய உன்னம் அப்போது தஞ்சாவூர்க் கோட்டைக்கு அருகிலிருந்த சாலை ஓர் மண்டபத்திலிருந்து நாகைப் படிகளைத்துச் சூடாமணி விஹாரத்துக்குப் பாயத்து சென்றது 'சமுத்திர குமாரி' என்று அவளை முதன் முதலாக அழைத்தவர் அந்தச் சூடாமணி விஹாரத்தில் அல்லவா இருந்தார்?

"பூங்குழலி! என்னுடைய நத்தவன்மும் குடிசையும் சிறிது தூரத்திலே தான் இருக்கிறது மறை விட்டதும் அங்கே போய விடலாம் என் நாயார் உன்னைச் சரியாகக் கவனித்துக் கொள்ளுவான்" என்று அமுதன் கூறிய வார்த்தைகள் பூங்குழலியின் காதில் அரை குறையாக விழுந்தன.

ம

றுபடியும் பளிச்சென்று கண்ணைப் பறித்தது ஒரு மினைவ அதன் ஒளியில் அவர்கள் முன்னம் அரை குறையாகப் பார்த்த காட்சி நன்றாகத் தெரிந்தது இருவரும் திடுக்கிட்டுப் போனார்கள்

சாலையில் ஏறக்குறைய அந்த மண்டபத்துக்கு எதிரே ஒரு பெரிய ஆலமரம் வேரோடு பறிக்கப்பட்டு விழுந்து விடத்தது விசாலமாகப் படர்ந்திருந்த அதன் கிளைகளும் விழுதுகளும் தாறு மாறாக முறித்தும் சிதைத்தும் விடந்தன.

அவற்றுக்கடியில் இரண்டு குதிரைகளும் ஐந்தாறு மனிதர்களும் அகப் பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்

அப்படி அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களை விடுதலை செயது காப்பாற்றுவதற்காக வேறு சிலர் முயன்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது அவசரம் அவசரமாக அவர்கள் முறித்து விடந்த கிளைகளை அப்புறப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள்

"ஐயோ!" "அப்பா!" "இங்கே!" "அங்கே!" "சீக்கிரம்" என்பவை போன்ற குரல்கள் மறைச் சத்தத்தினிடையே

மலினமாகக் கேட்டன.

இவற்றையெல்லாம் விட அதிகமாகச் சேத்தன அழுதன. பூங்குழலியின் கவனத்தை வேறொன்று கவராதது விழுந்த கிடந்த மரத்துக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு பலலக்கு தரையில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் அருகில் இரண்டு ஆட்கள் மட்டும் நின்றார்கள். மற்றவர்கள் விழுந்த மரத்தினடியில் அகப்படடுக்கொண்டவர்களைக் காப்பாற்றுவதில் முனைந்திருந்தார்கள் போலும்.

"அழுதா' பலலக்கைப் பார்த்தாயா?" என்று கேட்டான் பூங்குழலி.

"பார்த்தேன். பழுலூர் இளைப்பாணிப்பைப் பலலக்குப் போல இருந்தது."

"விழுந்த மரம் அத்தப் பலலக்கின் மேலே விழுந்திருக்கக் கூடாதா?"

"கடவுளே! ஏன் அப்படிச் சொல்வதாய்? பழுலூர் ராணியைப் பார்த்து அவள் மூலமாக ஏதோ காரியத்தைச் சாதிக்கப் போகிறதாகச் சொன்னாயே!"

"ஆமாம், இருந்தாலும், அத்தப் பழுலூர் இளைப்பாணியை எனக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை!"

"பிடிக்காவிட்டால், அவன் பேரில் மரம் முறிந்து விழ வேண்டுமா, என்ன?"

"சாதாரணப் பட்டவர்களின் தலை விலேதான் மரம் விழ வேண்டுமா? ராணிகளின் தலைவிலே விழக் கூடாதா? அது போனால் போகட்டும் இப்போது நாம் பலலக்கின் அருகில் சென்று பழுலூர் ராணியைப் பார்த்துப் பேசலாமா? கோட்டைக்குள் போவதற்கு அவளுடைய உதவியைக் கேட்கலாமா?"

"அழகுதான்! ராணியைப் பேசிக் காண்பதற்கு தலல சமயம், தலல இடம் பலலக்கின் கிட்டப் போனால் மழைக்கால இருட்டில் திருட வருகிறோம் என்றெண்ணி நமகை அடித்துப் போட்டாலும் போடுவார்கள்."

"ராணியை நான் பார்த்து விட்டால், அப்பறம் காரியம் எளிதாகி விடும்."

"அது எப்படி?"

"என் அண்ணியின் பெயரைச் சொல்வேன் அல்லது மந்திரவாதி ரவி

தானை அனுப்பினான் என்பேன்."

"தலல யோசனைதான்! ஆனால் ராணியின் அருகில் நெருங்க முடிந்தால் அல்லவோ? அதோ பார், பூங்குழலி!"

மீ

ண்டும் ஒரு மின்னல் மின்னியது. அதன் வெளிச்சத்தில் இரண்டு பேர் பலலக்கைத் தாக்குவது தெரிந்தது. ஆகா! கிளம்பி விட்டார்கள்! இல்லை, இல்லை! மண்டபத்தை நோக்கியல்லவா பலலக்கு வருவது போலக் காண்கிறது?

ஆம், சிறிது தூரத்தில் பலலக்கு மண்டபத்தின் முகப்புக்கு வந்து சேர்ந்தது. பலலக்கைச் சுமந்து வந்தவர்கள் அதை இறக்கி வைத்தார்கள்.

"பழுலூர் இளைப்பாணி நமகைத் தேடிக்கொண்டல்லவா வருகிறான்?" என்றான் பூங்குழலி.

அழுதன் அவளுடைய கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு மண்டபத்தின் உட்புறத்தை நோக்கி நகர முயன்றான். ஆனால் பூங்குழலி அவ்விதம் நகர மறுத்தான்.

இதற்குள் "யார் அங்கே?" என்று ஒரு அதட்டும் குரல் கேட்டது. பலலக்கைச் சுமந்து வந்தவர்களில் ஒருவரின் குரல் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, "பயப்படாதே, அண்ணே! உங்களைப் போல் நாங்களும் வழிப்போக்காகத்தான் மழைக்கால மண்டபத்தில் வந்து ஒதுங்கி விடுகிறோம்!" என்று சொன்னான் பூங்குழலி.

"சரி, சரி! பலலக்கின் அருகில் வர வேண்டாம்!" என்றது அதே குரல்.

"நாங்கள் ஏன் பலலக்கின் அருகில் நெருங்கப் போகிறோம்? பலலக்கில் ஏறுவதற்குப் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டாமா?" என்றான் பூங்குழலி.

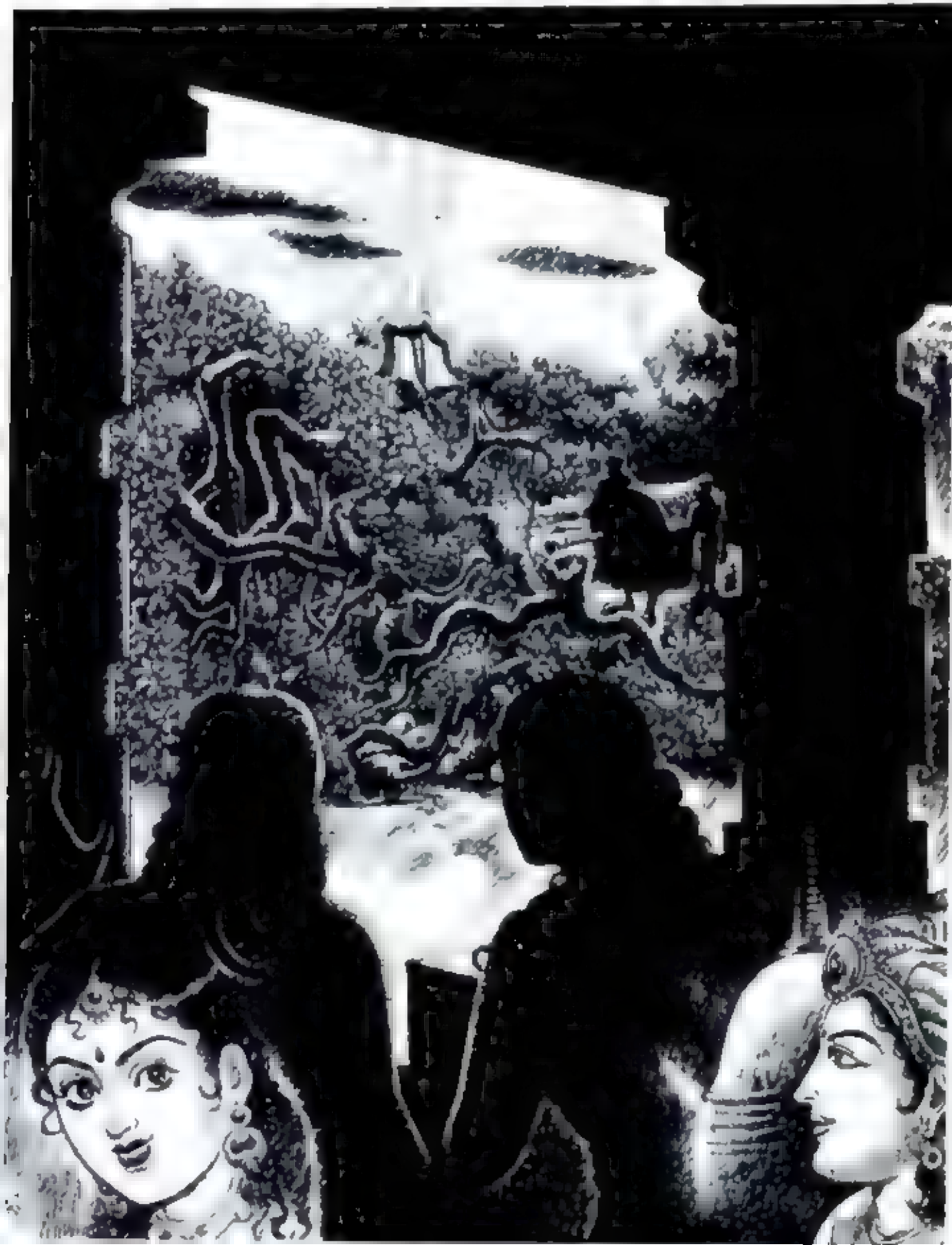
சேத்தன் அழுதன் "வனஞ்சுவர் பெருமான்கூட இதைப் பற்றிச் சொல்லிவிடுகிறார் முற்பிறப்பில் செய்த வினைப் பயனைப் பற்றிக் கூறும்போது." என்று தொடங்கினான்.

"போதும் போதும்! வாயை மூடிக்கொண்டு கமமா இருங்கள்! தீங்கள்

எத்தனை பேர்"

"தாய்கள இரண்டு பேர்தான்
இன்னும் இரண்டு குழை பேர் வந்தாலும்
இந்த மண்டபத்தில் மழைக்கு ஒதுங்
கலாம்." என்றான் அழகன்

தான் உண்மையென்று தம்பியளையே
அழகன் சொன்னான் அந்த மண்டபத்
தின் உட்புறத்தில் தான் இன் மனறவில்
முன்றாவது மன்கள் ஒருவன் தின்றது
அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை

U

ல்லக்குச் சுமந்தவன், "நான் அப்போதே சொன்னேன். மழை வந்ததும் மண்டபத்தில் போய் ஒதுங்கலாம் என்றேன்; கேட்கவில்லை அதனால் இந்த சங்கடம் தோத்தது" என்று தன் தோழனிடம் சொன்னான்.

"இப்படி ஆகும் என்று யார் அப்பா, கண்டது? மழை வலுப்பதற்குள் கோட்டைக்குள் போய் விடலாம் என்று எண்ணினோம் இந்த மட்டும் பலகடிக் மேல் மரம் விழாமல் போச்சே" என்றான் அவன் தோழன்.

இச் சமயம் இன்னொரு பிரகாசமான மின்னல் மின்னியது

சேதன் அமுதன் - பூங்குழலி இவர்களுடைய கண்களும் கவனமும் பலகடிகின் பேரிலேயே இருந்தது

ஆகையால் அந்த மின்னல் வெளிச்சத்தில், பலகடிகின் திரையை விலக்கிக் கொண்டு ஒரு பெண்மணி தாங்கள் நின்ற திசையை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்ததை அவர்கள் பார்த்தார்கள் அப்படி நோக்கிய பெண்மணியின் முகம் அவர்களைப் பார்த்து இன்னார் என்று தெரிந்துகொண்டு புன்னகை புரிந்ததையும் கவனித்தார்கள்

மறுவினாடி மண்டபத்திலும் வெளியிலும் இருள் சூழ்ந்தது

மிக மெவலிய குரலில் பூங்குழலி "அமுதா பார்த்தாயா?" என்றான்

"ஆம், பார்த்தேன்."

"பல்லக்கில் இருந்தது யார்?"

"பழுவூர் இளைய ராணிதானே?"

"பழுவூர் ராணியைப் போலவேதான் இருந்தது ஆனால் கொஞ்சம் சந்தேகமாக இருந்தது."

"சந்தேகமில்லை; நிச்சயந்தான்."

"எது நிச்சயம்?"

"பழுவூர் ராணி அல்ல; பித்துப் பிடித்த என அதை ராணிதான் பலகடிகில் இருக்கிறாள்!"

"உஹ! இரைந்து பேசாதே!"

"இரைந்து பேசாவிட்டால் காரியம் நடப்பது எப்படி?"

"என்ன காரியம்?"

"எதற்காக இத்தனை தூரம் வந்தோமோ, அந்தக் காரியத்தான் அதை யைக் கண்டுபிடித்து விட்டோம் அவளை விடுவித்து அழைத்துப் போக வேண்டாமா?"

"இப்போது அது முடியாத காரியம், பூங்குழலி! பலகடிகு எங்கே போய்ச் சேர்கிறது என்று பார்த்துக் கொள்வோம். பிறகு போகிறது விடுதலை செய்வதற்கு வழி தேடலாம்"

"துமையை விட்டு விட்டு வானைப் பிடிக்க வேண்டும் என்கிறாயே? அதை வலம் முடியாது இப்போதே அதை யை விடுதலை செய்தாக வேண்டும் உனக்குப் பயமாலிருந்தால் நீ கமமா இரு"

"விடுதலையாவதற்கு உன் அதை சமமதிக்க வேண்டாமா? பல்லக்கில் ஏறி ஜாம் ஜாம் என்று போய்க்கொண்டிருக்கிறாள் எங்கே போகிறாள், எதற்காக, யார் அவளைப் பிடித்து வரச் செய்தது என்றெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?"

"பாதாளச் சிறைக்குக் கொண்டு போகிறார்களோ, என்னமோ? அப்பறம் தமமால் என்ன செய்ய முடியும்?"

"ஏன் முடியாது? பாதாளச் சிறையில் நானே இருந்து வெளி வந்தவன்தான். அரண்மனைகளில் எனக்கும் கொஞ்சம் செலவாக்கு உண்டு உன் அதை யை எப்படியாவது நான் விடுதலை செய்கிறேன். இப்போது நீ கமமா இரு"

பூங்குழலியும் அச்சமயம் பொறுமைபுடன கமமா இருக்கத்தான் வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான் அப்போது அவர்கள் சிறிலும் எதிர்பாராத காரியம் ஒன்று நிகழ்ந்தது

மூடு பல்லக்கின் விலகிய திரை இன்னும் தன்றாய விலகுவது போலிருந்தது அதன் உள்ளிருந்து ஓர் உருவம் வெளியே வந்தது சத்தம் சிறிதுமின்றிப் பூனை நடப்பது போல் நடந்தது. அடுத்த வினாடி அவர்கள் அருகில் வந்து விட்டது.

இவ்வளவும் நல்ல இருட்டில் நடந்த படியால், மண்டபத்தின் அடிப்படியில் நின்ற காவலர்கள் கண்ணில் படவில்லை

பலலக்கிலிருந்து வெளி வந்தவன் ஊமை ராணிதான் என்பதைப் பூங்குழலி அந்த இருளிலும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு விட்டான்.

ஊமை ராணி அந்த இரண்டு பேரின கைகளையும் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு அம் மண்டபத்தின் பின் பகுதிக்கு விரைந்து சென்றான்.

பூங்குழலியைத் தழுவிக்கொண்டு உச்சி முகந்து, அவனைப் பார்த்ததில்தான் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தான்.

பின்னர், அதைக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் சமிக்ஞை பானையில் சிற்று நேரம் சம்பாஷணை நடந்தது.

அந்தக் காரிருளில் அவர்கள் ஒரு வருகுகொருவர் எப்படித்தான் பேசிக் கொண்டார்களோ? ஒருவர் கருத்தை ஒருவர் எவ்வாறுதான் தெரிந்து கொண்டார்களோ? அது நம்மால் வினவக் சொல்ல முடியாத காரியம்.

பூங்குழலி சேத்தன் அமுதனிடம், "அத்தை சொல்லுவது உனக்குத் தெரிந்ததா? என்னைப் பலலக்கில் ஏறிக் கொண்டு போகச் சொல்கிறான்

அவனை உன் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகச் சொல்லுகிறான்?" என்றான்.

"உன் சம்மதம் என்ன? பூங்குழலி!" என்று அமுதன் கேட்டான்.

"அத்தை சொல்கிறபடி செய்யப் போகிறேன் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வரச் சொன்னவர்கள் இன்னார் என்று தெரிந்து கொண்டவதற்குச் சரியான உபாயம் அல்லவா?"

"யோசித்துச் சொல்லு! பூங்குழலி! உபாயம் சரிதான்! அதில் என்ன அபாயம் இருக்குமோ?"

"அமுதா! நீ கவலைப்படாதே! அதை சொன்னபடி செய்வதினால் எனக்கு ஓர் அபாயமும் ஏற்படாது. அப்படி ஏற்படுவதாயிருந்தால், என் இருப்பில் இதக் கதறி இருக்கவே இருக்கிறது!" என்று சொன்னான் பூங்குழலி.

அத்தையை மறுபடி ஒருமுறை தழுவிக்கொண்டு விட்டுப் பூங்குழலி அவனைப் போலவே சத்தம் செய்யாமல் நடந்து சென்று, பலலக்கில் புகுந்து திரையையும் விட்டுக்கொண்டான்.

இருபத்து இரண்டாம் அத்தியாயம்

அநிருத்தரின் ஏமாற்றம்

மு

தன்மத்திரி அநிருத்தப் பிரமமராயர் சில தினங்களுக்கத் தலைநகரிலேயே தங்கியிருந்தார் அவரைக் காண்பதற்கு அரசாங்க அதிகாரிகள், சிறைச்சர்கள், சேனைத் தலைவர்கள், அயல் நாட்டுத் தூதர்கள், வாததகக் குழுக்களின் பிரதிநிதிகள், ஆலய நிர்வாகிகள், நென் மொழி வடமொழி விதவான்கள் முதலியோர் வந்த வண்ணமிருந்தார்கள். ஆதலின் அவருடைய மாளிகையின் வாசலில் ஜே. ஜே என்று எப்போதும் ஜனக்கூட்டமாக இருந்தது.

அநிருத்தா தமக்கென்று தனியாகக் காவல படை வைத்துக் கொள்ள விலையை பரிவாரங்களும் மிகக் குறைவாகவே வைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஆகையால் பழுவேட்டரைவர்களோடு அவருக்குத் தகராறு எழுவதற்குக் காரணம் எதுவும் ஏற்படாமலிருந்தது.

ஆன போதிலும், சின்னப் பழுவேட்டரைவர் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார் முதன் மத்திரி தஞ்சை நகரில் தங்க ஆரம்பித்ததிலிருந்து கடடுக்காவல் குறைத்து போயிருந்தது முதன் மத்திரியைக் காண வேண்டுமென்ற வியாஜத்தில், கண்டவர்கள் எல்லாம் கோட்டைக்குள் துழைந்து கொண்டேயிருந்தனர்.

அநிருத்தா தமக்கென்று தனியாகக் காவல படை வைத்துக் கொள்ள விலையை பரிவாரங்களும் மிகக் குறைவாகவே வைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஆகையால் பழுவேட்டரைவர்களோடு அவருக்குத் தகராறு எழுவதற்குக் காரணம் எதுவும் ஏற்படாமலிருந்தது.

தாரகன், சக்கரவர்த்தி
யின் அரண்மனையை அடுத்து
முதன் மந்திரியின் மாளிகை இருந்த
படியால், அரண்மனை வட்டாரத்திலும்
துளக்கூட்டம் அதிகமாகிக்கொண்
டி இருந்து முதன் மந்திரியின் பெயரைச்
சொல்லிக் கொண்டும் அவருடைய
இலட்சினைகளைக் காட்டிக் கொண்டும்

அநேகம் பேர் அங்கே
வந்து அவரைப்
பார்த்து வண்ணமிருத்
தார்கள்

இதைப்பெயலாம் ஓர
னவு கட்டுப்படுத்த வேண்
டும் என்று சின்னப் பழு
வேட்டையை விசுவமினார

ஆனால் தேரில் முதன்மத்திரியிடம் போய்ச் சண்டை பிடிப்பதற்கு வேண்டிய துணிச்சல் அவருக்கு இல்லை. பெரிய பழுவேட்டரைக்கும் இருந்தால், இருவருமாக யோசித்து ஏதேனும் செய்யலாம் இந்தச் சமயம் பார்த்துப் பெரிய பழுவேட்டரையர் கடம்பூருக்குப் போய் விட்டதனால், சின்னவரான காலாத்தக கண்டருக்கு ஒரு கை ஒடித்தது போல் இருந்தது.

கோட்டைக்குள் துணக் கூட்டத்தைச் சேர்த்துக் கட்டுக் காவலுக்கு வந்து விண்ணிப்பது போதாது என்று, முதன் மத்திரி அநிருத்தர் அடிக்கடி ஏதாவது சின்னப் பழுவேட்டரையரிடம் உதவி கேட்கும் பாவனையில் அவருக்குக் கட்டளை அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்.

சில நாளைக்கு முன்பு கோடிக்கரைக்கு அனுப்புவதற்குச் சில வீரர்கள் வேண்டும் என்று கேட்டார் காலாத்தக கண்டரும் ஆட்களைக் கொடுத்து உதவினார் பிறகு, தேறறைக்கு, உயாருலத்துப் பெண்மணி ஒருவரைத் திருவைவாற்றி விடுத்த அழைத்து வர வேண்டுமென்றும், அதற்குப் பழுவூர் அரண்மனையின் மூடு பலகைக்கு ஒன்றும், சிவிகை தூக்கிகளும் வேண்டும் என்றும் சொல்லி அனுப்பினார் சின்னப் பழுவேட்டரையர் இந்தக் கோரிக்கையையும் நிறைவேற்றினார். ஆனால் மனதிற்குள், "இதப் பிரம்மராயன் ஏதோ குழ்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறான். அவ்விதம் மூடு பலகையில் வைத்து வரவழைக்கக் கூடிய உயர் குடுமபத்துப் பெண்மணி யார்? எதற்காக இங்கே வகுக்கிறான்? இதை எப்படியும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் இததகைய சத்தாப்பத்தில தமையனார் இங்கே இல்லாமற் போய் விட்டாரே?" என்று அவர் மனக் குஞ்சலப்பட்டது.

மு

தன் மத்திரி அநிருத்தரின் மானிக்கைக்கு மூடு பலகையில் வந்தது யார் என்று தெரிந்து கொள்ள இன்னொரு மனிதனும் ஆவல் கொண்டிருந்தான். அவன் வேறு யாரும இல்லை, அநிருத்தப் பிரம்மராயரின் அருமைச் சீடனான ஆழவார்க்கடியான்தான்.

பெருமழை பெய்த அன்றைக்கு மறுநாள் காலையில் அநிருத்தப் பிரம்மராயர் ஸ்தான பானம், ஜபதபம், பூஜை புனல் காரம் ஆகியவற்றை முடித்துக்கொண்டு மானிக்கையின் முன் முகப்புகு வந்து சேர்த்தார். தமமைக் காண்பதற்கு யாரார் வந்து காத்திருக்கிறார்கள் என்று சேவகனைப் பார்த்துக்கொண்டு வரச் செய்தார் காத்திருத்தவர்களில் ஆழவார்க்கடியான் ஒருவன் என்று தெரிந்ததும், அவனை உடனே கூட்டி வகுமபடி ஆக்ஞாபித்தார்.

ஆழவார்க்கடியான் தன் குருநாதரின் முன்னால் விரைந்து வந்து பய பகதி வினயத்துடன் நின்றான்.

"திருமலை! போன காரியம் என்ன ஆயிற்று?" என்று அநிருத்தர் கேட்டார்.

"குருவே! மன்னிக்க வேண்டும் தோலவியடைத்து திரும்பினேன்" என்றான் ஆழவார்க்கடியான்.

"ஒருவாறு நான் எதிர்பார்த்ததுதான். ஆதித்த கரிகாலரைச் சந்திக்க முடிய வில்லையா?"

"சத்தித்தேன், ஐயா! தாய்கள் சொல்லச் சொன்ன செய்திகளையும் சொன்னேன். ஒன்றும் பயனில்லை. இளவரசரைக் கடம்பூர் அரண்மனைக்குப் போகாமல் தடுக்க முடியவில்லை."

"இளவரசர் இப்போது கடம்பூரில்தான் இருக்கிறாரா?"

"ஆம், குருவே! சமயுவரையரின் மானிக்கையில் அவர் பிரவேசித்ததைப் பார்த்து விட்டுத்தான் வந்தேன். இளவரசருக்குச் சமயுவரையர் இராஜோபசார வரவேற்பு அளித்தார் கற்றுப்பூறத்து மக்கள் காட்டிய உற்சாகத்தையோ வர்ணிக்க முடியாது."

"அதெல்லாம் எதிர்பார்க்கக் கூடியது தான் கடம்பூர் மானிக்கைக்கு இன்னும் யார், யார் வந்திருக்கிறார்கள்?"

"இளவரசருடன் பார்த்திபேந்திரனும் வந்தியத்தேவனும் வந்திருக்கிறார்கள் இங்கிருந்து பெரிய பழுவேட்டரையர் இளைவராணியுடன் வந்திருக்கிறார் இன்னும் நடுநாட்டையும் திருமுனைப்பாடி நாட்டையும் சேர்த்த பல சிற்றரசர்களையும் அழைத்திருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன்."

"திருக்கோவலூர் மலையமான்?"

"மணிமுத்தா நதி வரையில் இளவரசர்"

சுருள் வந்து திரும்பிப் போய்விட்டாள்”

“அந்த வீரக கிழவன் கமமா இடக்க
மாட்டான் இதற்குள் காலியம் திரட்டத்
தொடங்கிவிடுவானா தெற்கேயிருந்து
கொடுமபாணாப் பெரிய வேளான் பெரிய
சைன்பத்துடன் வந்துவதாகக் கேள்விப்
படுகிறேன் இந்த ராஜபத்துக்குக் கெடு ஒள
றும் வராமல் கடவுள்தான் காய
பாற்ற வேண்டும் நினைவை”

நீ வரும் வழியில்
சொழி நாட்டு
மக்கள் என்ன
பெசிக கொண்
டிருக்கிறார்கள் என
பது ஏதேனும் காதில்
விழுந்ததா”

“சின்ன இனவர

சருக்கு நோத்த கடல் விபத்தைப் பற்றியே அதிகம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் பழுவேட்டைவர்கள் மீது ஒரே கோபமா விடுக்கிறார்கள் சிலர் தங்களுக்கும் சோதனக் குறை கூறுகிறார்கள் "

"ஆம், ஆம், குறை கூறுவதற்கு அவர் சருக்கு நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது திருமலை' சீக்கிரத்தில் இந்த முதன் மத்திரி உத்தியோகத்தை விட்டு விட எண்ணி விடுகிறேன்..."

"குருவே! தாங்கள் அப்படிச் செய்தால் எனக்கும் விடுதலை கிடைக்கும் ஆழ வராகளின் பாசரங்களை நாடெங்கும் பாடி யாத்திரை செய்து ஆனந்தமாய்க் காலங் கழிப்பேன் எப்போது உத்தியோகத்தை விட்டு விடப் போகிறீர்கள், ஐயா"

"இராஜ்யத்திற்கு விபத்து நேராமல் பாதுகாக்கக் கடைசியா ஒரு முயற்சி செய்து பார்க்கப் போகிறேன் அது முடிந்ததும் விடப் போகிறேன் "

"அது என்ன முயற்சி, குருவே"

"அந்த முயற்சியில் மிக முக்கியமான முதற்படி ஏறியாகி விட்டது திருமலை' உன்னால் முடியாது என்று நீ கைவிட்டு விட்ட ஒரு காரியத்தில் நான் வெற்றி பெற்று விட்டேன்..."

"அதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை, ஐயா! அது என்ன காரியமோ"

"சுழற்சியில் பித்துப் பிடித்தவன் போலத் திரிந்துகொண்டிருக்கும் ஓர் ஊமை ஸ்திரீயைத் தேடிப் பிடித்து அழைத்து வரச் சொன்னேன் அல்லவா' உன்னால் அந்தக் காரியம் முடியவில்லை என்று திருமலை' வந்து கூறினாய் அல்லவா" என்று அநிகுததர் கேட்டார்

"ஆம், ஐயா! அந்த ஊமை ஸ்திரீ "

"நேற்றிரவு நம் அரண்மனைக்கு அவளைக் கொண்டு வந்தாகி விட்டது "

"ஆகா! அதிசயம்! அதிசயம்! இதை எப்படிச் சாதித்தீர்கள்?"

"சின்ன இனவரசர் தபயிப் பிழைத் தாரா இவ்வையா என்று தெரிந்து கொள்ள அந்த ஊமைப் பெண் கோடிக் கரைக்கு வருவாள் என்று எதிர்பார்த்தேன் வந்தால் அவளைப் பிடித்துக் கொண்டு வரும்படி ஆட்களை அனுப்பி விடுத்தேன் தலலவேளையாக, அவள் அதிக தொந்தரவு கொடுக்காமலே வந்து விட்டாள் இந்த வேடிக்கையைக் கேள்,

திருமலை' திருவையாற்றிலிருந்து அவளை மூடு பலலக்கில் வைத்து அழைத்து வரச் செய்தேன் இதற்காகப் பழுலூர் இளைய ராணியின் மூடு பலலக்கையே அனுப்பி வைத்தேன் "

"ஐயா! நேற்று மாலை பெரும் புயலும் மழையும் அடித்ததே!"

"ஆம்; அதனால் வழியில் தடங்கல் ஏற்பட்டது எனக்குத் கூடக் கவலையாகத் தானிருந்தது நேற்று நன்னிரவு நேரத்துக்குப் பலலக்கு வந்த பிறகுதான் நிம்மதி யாயிற்று "

"ஓகா! நன்னிரவு ஆகி விட்டதா? தாங்களும் அத்தனை நேரமும் விழித் திருந்து வரவேற்பு அளித்தீர்களா?"

"விழித்திருந்தேன் ஆனால் வரவேற்பு பதற்கு நான் போகவில்லை. விட்டுப் பெண்களை விட்டே வரவேற்கச் செய்தேன் வெறி பிடித்தவளாயிற்றே, என்ன தகராறு செய்கிறாளோ என்று கவலை யாகத்தானிருந்தது தலலவேளையாக, அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லை நன்றாகச் சாப்பிட்டு விட்டு உடனே உறங்கி விட்டாள் திருமலை' உன்மைவைச் சொல்லப் போனால், இன்னமும் அவளைப் பார்க்கும் விஷயத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம் பயமாயத்தானிருக்கிறது நீ இச்சமயம் வந்தது தலலதாய்ப் போயிற்று !"

"குருவே! தாழ்ம அந்தப் பெண்மணியைப் பார்ப்பதற்கு மிகக் ஆவலாய்க் கிறேன்..."

"அப்படியானால், வா! அத்தப்புரத் துக்குப் போகலாம் உன்னை ஏற்கெனவே அவளுக்குத் தெரியும் அல்லவா' நீ சின்ன இனவரசருக்கு வேண்டியவன் என்பதும் தெரியும். ஆகையால் உன்னிடம் சிறிது கருமமாக இருக்கக் கூடும்."

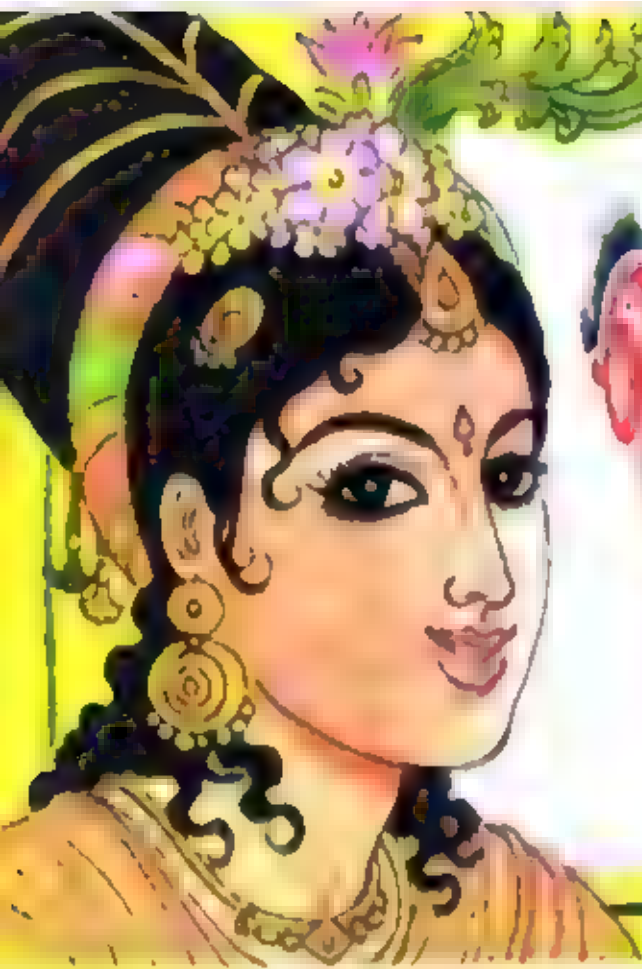
குருவும் சீடனும் மானிக்கையின் பின் கட்டுக்குச் சென்றார்கள் தாதிமார்களிடம் நேற்றிரவு வந்த பெண்மணியை அழைத்து வரும்படி அநிகுததப் பிரமமராயர் கட்டளையிட்டார்

தாதிமார்கள் அந்த ஸ்திரீயை அழைத்துக்கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள்.

அநிகுததர் அவளைப் பார்த்துத் திகைத்துப் போய் தின்றார்.

ஆழவராக்கடியானின் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

இருபத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்

ஊமையும் பேசுவோ?

இ

தான்

அவர்களிடம் மெல்லிய குரலில்
பதிலைக் கொடுத்தான். அவர்கள் மறுமொழி
கொண்ட பிறகு அந்த அறையை விட்டு
அப்பால் போகச் செய்தான்.

ஆழவாரகடியாளைப் பார்த்து,
நினைவில் பதிலைத் தவறு தோன்றியது
தாமதமாகத் தோன்றியது" என்றான்.

"ஆம், ஐயா! அப்படித்தான் எனக்கு
தோன்றியது" என்றான் சில

'இவன் ஊமம் பெண்; கமலா இரு

பது பிரயாசத்தான் இருக்கலாம்."

"அவ்வளவு கூட இராது"

தான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த
மாதிரிக் கூடப் பாய்ம திறப்பு இருக்க
வேண்டா.

அதற்கு மேலேயும் இருக்கும்

ஆம், ஆம்; நீ இவர்களைத் தீண்டி
மதாக்கித் தீயனப்ப பார்த்துக் கொள்ள
அல்லவா?"

ஆம்; ஐயா! பார்த்து, தவறக் கூட
தவறப்படி இருக்க அழைத்து வரவும்
முயன்றேன், முடியவில்லை"

'இந்தப் பெண் மத்தாமினி தேவி
அல்லவோ?'

இல்லை, குருதேவரே! நினைப்பதை
அந்த அம்மைவார இல்லை."

அப்படியானால் இவள் வாரா
நினைப்பது எப்படி இருக்க வந்து தோ

தான்?"

இவனையே கேட்டு விட்டால், 'பிராக்ரது' என்றான் ஆழ்வாராக கடியான்.

"எனமயிடம் கேட்டு என்ன பயன்?"

'குந்திதவயி' இவன் எனமதான் என்பது.."

"அதைத்தான் தாதிமாரகனிடம் கேட்க என ஆவதற்குத்தான் இவன் ஒன்றுமே பிசுவிலை என்றார்கள்."

'குந்திதவயி' இவனை அவ்வாறாக கண்டித்து அழைத்து வந்தவற்றை யான் அறியாவிடுந்தேன்."

'ஆகா' அந்த மூடவ் பதாவது நவறு செய்கு விட்டானா, என்ன?"

எந்த மூடவ், குந்திதவயி' தாலகை இதனைக் காரியங்களுக்கு மூடனை அனுப்பி வைத்திருப்பானா?"

"புதிதொலியாகக் காணப்பட்டான் பழையாறையாக நாம் சேன்றித்த அன்று, வாணா குந்தது வல்லவனா வனுடன் ஒரு வாலபன் சண்டையிட டான் அல்லவா?"

'ஆம், பழையாறை வைத்தியா மகன் பிளாகபாணி"

'அவனைதான்' என்னையும் வல்ல வனாயினையும் கரிகாலனார் சேர்க்க அனுப்பிய பிறகு, அந்த வைத்தியா மகனார் சேர்வதற்கு விடுதலை செய்து அனுத்தது வாய் பண்ணினை நம் ஒற்றா படைத்த தந்தவன் என்று கண்டித்து அலுவலக கோடிகளாககு அனுப்பினை முன்னம் அவன் கோடிகளாககுப் போய்ப் பழக்கப் பட்டவனாம்."

அவனதான் இந்தப் பெண்ணை விபுல அழைத்து வந்தானா?"

"அடைவாளம் எல்லாம் சரியாகச் சொல்லி அனுப்பினை அவற்றை திருவையாற்றில் கொண்டு வந்து நோத்து விட்டுக் காரியம் வெற்றி என்று செய்தி அனுப்பியிருந்தான்..."

"ஐயா! நான் நோற்றப் போன காரியத்தில் வெற்றி

அடைந்த அதிப பததிசாலி ஒற்றை இப்போது எங்கே' இந்தப் பெண்ணைக் குந்தி அவனையே கேட்டு விடுவது நல்லதல்லவா?"

நல்லதுதான், ஆனால் பிறறாய் அயலுக்கு எதிர்ப்பாட்டில் ஒரு விபத்து நோந்துவிட்டது.."

"அடாடா! அவனுக்கு என்ன விபத்து, எப்படி நோத்தது?"

சிவன்களின் நினைவால் அவற்றை வந்துகொண்டிருந்தான் இந்திய பிறகு கோலாகதன் வாய் வெண்டி என்ற தான் கிட்டனையிடிக் குந்த படியால் அந்தப்படியே அந்தி மாலை நோத்தினை திருவையாற்றில் குந்தி புறப் பட்டது, முன்னிவை வெளையில் கோ டினை நெருங்குகொண்டிருந்தார்கள் தமையன்று புயல் அடித்த செய்திதான் எனக்குத் தெரிந்திருக்குமே..."

ஆம், ஐயா! நான் கூடப் புயலாகுப் பயந்து சாலை ஓடது யாததினா மண்டப் ஒன்றில் சிறந்து நோம் தங்கியிருக் கும்படி நோத்தது."

"கோலாகதர் சற்றுத் திரிதில் சிவன்கை வந்தபோது சாலையில் பெரிய மாரா ஒன்று வேயாடு பெயாந்து விழுந்து விட்டது அதிஷ்ட வசமாகப் பல்லகனின் மீது விழாமல் பின்னால் வந்தவர்கள் மீது விழுந்தது வைத்தியா மகன் பிளாகபாணி விழுந்த மாததி யில் அகப்பட்டுக்கொண்டான்

வலாறு முதன் மதிரி கூறிய போது, ஒரு பெண் குரல், அந்தச் சண்டையின் தலை யில் மரம் மட்டுந்தானா விழுந்தது' இது விழவில்லையா' என்று ஆதர்த்ததுடன் கூர்ந்து கேட்டது

முதன் பதிரி அதிருந்தான் அன் விவாத விவாபுடவ் பூபதழ்நையை நோக் கினா அவனை சற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே, உருமனை இப்போது

சுமந்தி

பேசியவன் இந்தப் பெண்தானா?" என்றார்.

"ஆம், ஐயா' அப்படித்தான் தோன்றியது."

"இது என்ன விநயை' செவிட்டுக்குக் காது கேட்குமா' ஊமையும் பேசுமா" என்றார் அந்நிதநர்.

"செவிட்டுக்குக் காது கேட்பதும், ஊமை பேசுவதும் மிகவும் விநயையான காரியங்கள்தான் ஆனால் சாவ சக்தி வாய்ந்த விஷ்ணுநாதரின் பகதராகிய நாவகன் மனம் வைத்தால் எந்த அந்நிதநர் நடவாது' ஆழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருப்பது என்னவென்றால்..."

"போதும்' ஆழ்வாரை இப்போது இங்கே இடித்தது தோத்தாவு செய யாதே' இது விஷ்ணு பகவானின் கருணையினால் நடந்தது அல்ல ஏதோ தவறு நடந்திருக்கிறது இந்தப் பெண் தமமை ஏமாற்றியிருக்கிறாள் இவள யார்' இவளிடையே நோக்கம் என்ன' எதற்காக இவள் இதனை நேரமும் செவிட்டு ஊமை போல நடத்தினாள்"

"நாத்தேவரீ' இந்தப் பெண்ணையே கேட்டு விடலாமே?"

"அப்பேன்' உன் முகத்தில் தவழும் புண்ணைப்ப பார்த்தால், உனக்கு ஒரு வேளை தெரிந்திருக்கக் கூடுமோ என்று தோன்றுகிறது சரி, இவளையே கேட்டு விடுகிறேன் பெண்ணே' நீ செவிட்டு இல்லையா' நான் பேசுவது உனக்குக் காது கேட்கிறதா..."

"ஐயா' நான் செவிடாயிருக்கக் கூடாது என்று சில சமயம் விரும் பியதுண்டு ஆனால் எனக்குக் காது கேட்பது பற்றி இப்போது சந்திதாஷ்ப படுகிறேன் அதைச் சண்டாளன் வைந் தியா மகன் தனையில் மரம் ஒடிந்து விழுந்த செயற்கையைக் கேட்டேன் அல்லவா' கலாமி' அவன் செத்து ஒழிந்தானா?" என்றான் பூங்குழலி

'ஆகா' உனக்குக் காது கேட்கிறது பேசவும் பேசுகிறாய் நீ ஊமை அல்ல" என்றார் அந்நிதநர்.

"திசையமாய் இந்தப் பெண் ஊமை இல்லையா?" என்றான் சீடன்.

'ஆகா' நான் ஊமைவிலலை என பதைக்கண்டுபிடித்து விட்டாகனே' சோழ சாமராஜயகந்திலேயே மிக்க அந் வானி முதனமந்திரி அந்நிதநப் பிரமம ராயர் என்று நான் கேள்விப்பட்டது சரிதான்" என்றான் பூங்குழலி.

"பெண்ணே' என்னைப் பரிகாசமா செய்கிறாய்' ஜாகிரதை' நீ ஊமை விலை விட்டால் நேற்று இரவு இங்கு வந்ததுவிரிந்து பேசாமலிருந்தது ஏன்' ஊமை போல நடத்திது ஏன்' உன்மையைச் சொல்லு" என்று கேட்டார் முதன் மந்திரி அந்நிதநப் பிரமமராயர்

"ஐயா' நேற்றிரவு இங்கு நான் வந்து சேரும் வரையில் பேசாத தெரிந்தவனாகவே இருந்தேன் என்னை வாயாடி' என்று கூடச் சில சொல்லு வதுண்டு முதன் மந்திரியின் அரண் மனையைப் பார்த்து, இங்கு எனக்கு நடந்த இராஜோபசாரங்களைப் பார்த்ததும் பிரமித்து ஊமையாய்ப் போனேன் தங்கள் அரண்மனையப் பெண்மணிகள் என்னுடன் சமீகனாக மூலமாகப் பேசினார்கள் அவர்கள் எல்லாரும் ஊமை என்று எண்ணி நானும் சமீகனாகியாது மறுமொழி சொன்னேன் தங்களிடையே பேசவைக்கேட்ட பிரக்த, எனக்குப் பேசக் திளைவு வந்தது "

"நீ பெரிய வாயாடி என்பதில் சந்தேகமில்லை உன்னை எப்படித்தான் அந்த வைத்தியர் மகன் பிடித்துக் கொண்டு வந்தான் என்பதை நினைத்தால் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது அவன் முட்டாளாயிருந்தாலும் சாமாந்திய சாவிதான் "

"கலாமி' அதைப் பாரி மகன் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு வரவில்லை அதற்குப் பிரயத்தனப்பட்டிருந்தால், இதனை நேரம் அவன் யம்மலாகத் துக்கு திசையமாக யாததிரை செய்து கொண்டிருப்பான்" என்று கூறிப் பூங்குழலி தன் இதழில் செருகியிருந்த கத்தியை எடுத்துக் காட்டினான்

"பெண்ணே' உனக்குப் புண்ணிய மாயப் போகட்டும் கத்தியை இடுப் பில் செருக்க கொள் அவன் பார்வ உனக்கு ஏன் இதனை தீர்ப்பம்' அவன்

தான் எவ்வளவு பிடித்து வரவில்லை என்றாயே?"

எவ்வளவு அவன் பிடித்துக்கொண்டு வரவில்லை. அவன் எவ்வளவு அவன் ஆட்கள் பாக்கி இருக்கிறார்கள். அவன் பிடித்து விட்டு வந்தார்கள் என்பது அண்ணியை மாதிரி இருக்கிறார்கள். அவன் கொண்டு வந்திருக்கிற மகன் தனக்கு இதை ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை என்று என்னிடம் சொன்னான்.

'அந்தவளையில் அவன் புகுந்தான் தான் தான் கொண்டுபோய் அவன் நடந்துகொண்டிருக்கிறான்.'

ஐயா, 'மகன் மாதிரியே' அந்த தூதரையை அனுப்பியது தங்கள் தாயா' வாயிலுள்ள பேரையாட்கள் என்பதை எவ்வளவு பிடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள் என்பதும் தங்கள் தாயா'.

சன் அந்தவளையில் கொண்டு வந்த தாயை சன் அந்தவளையில் அப்படி வந்தான், நீ கவனமாக விளக்கத்துக் காவலா கியாக விட வந்திருக்கீ என்பது வேண்டும்' என்று அந்தந்தக் கேட்டான்.

'ஐயா' அவ்வளவு அந்தவளையில் பதிலளித்தான் தான்."

ஆகா' கயாக விட வந்திருக்கிற இவ்வளவு வாயாடியவன் ஒரு மகன் இருக்கிறான் என்பது எனக்கு இதுவரை தெரியாமற் போய்ற்று."

இதை வெளியில் சொல்ல வேண்டாம், ஐயா!"

"ஏன், பெண்ணே!"

'சொழி சம்பாஜியத்தின் மகன் மருதிரி பிரமபாயத்திற்கு தெரியாத வாய் எதுவுமே இல்லை என்று நாட்டில் மூலம் பிரசித்தமாய் இருக்கிறது. தங்களுக்கு ஒன்று தெரியாது என்று ஏற்பட்டிருக்கிற மகன்களுக்கும் மருதிரி பாயத்திற்கு பங்கம் வந்து விடாதா?"

'பெண்ணே' என்பது மருதிரி பாயத்திற்கு தெரியாத கவலை இல்லை எனக்கு தெரியாத இன்னொரு செய்தியை மருதிரி சொல்லி விடுகான். அந்தவளையில் பிடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள் என்பது தான். அவன் இப்போது எங்கே தான்

அனுப்பிய பலகையில், நீ எப்படி ஏறிக் கொண்டாய்' எவ்விடத்தில் ஏறிக் கொண்டாய்" என்று அந்நகுதக் கேட்டார்.

ஐயா! வாயிலுள்ள உண்மையாகிய என அந்தவளையில் தங்கள் எதற்காகக் கவனப்படுத்தி கொண்டு வர ஆட்களை அனுப்பினார்கள்."

'மகன்' அந்த உன்னிடம் கொல்லு வந்தவன். அது பெரிய இராஜாங்க சம்பந்தமான விஷயம்."

"தந்தையே! அப்படியானால், தங்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்கு நானும் மறுமொழி சொல்ல இயலாது."

சொல்லுமபடி செய்வதற்கு வழிகள் இருக்கின்றன."

"என்னிடம் பலிக்காது!"

"பெண்ணே! உன்னைப் பாதாளச் சிறைக்குடத்துக்கு அனுப்புவேன்."

அந்தப் பாதாளச் சிறையிலும் எவ்வளவு அடைத்து வைத்திருக்க முடியாது."

"பாதாளச் சிறைக்கு ஒரு தடவை போனவர்கள் திரும்பி வருவதில்லை."

நீ தாயி வந்த ஒருவனை எனக்குத் தெரியா, ஐயா! நன்றாக கூடச் சேந்தன் அழகத்துடன் பேசிக் கொண்டுதான் பிரயாணம் செய்தேன்..."

அவன் தான் சேந்தன் அமுதன்."

அவன் என்னுடைய இன்னொரு அந்தவளையில் மகன் அவனும் நானும் மருதிரி பாயத்தின் கொடிக்களையிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறோம்."

"எதற்காக, மகனே?"

'இந்தத் தஞ்சாவூரிலுள்ள மாட மாளிகை கூட கோபுரங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று வேகு காலமாக ஆசை கொண்ட சக்கரவர்த்தி சந்திர கோழரைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்றும் ஆவலுடன் கொண்டிருக்கிற சக்கரவர்த்திக்கு உடல் நலமில்லையென்று சொன்னார்கள்' இப்போது எப்படியிருக்கிறது. ஐயா! நான் பார்க்கலாமா?"

அப்படிச் செய்தான் இருக்கிறது. மகனே! அப்படித்தான் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் சக்கரவர்த்தியைத் தரிசிக்க

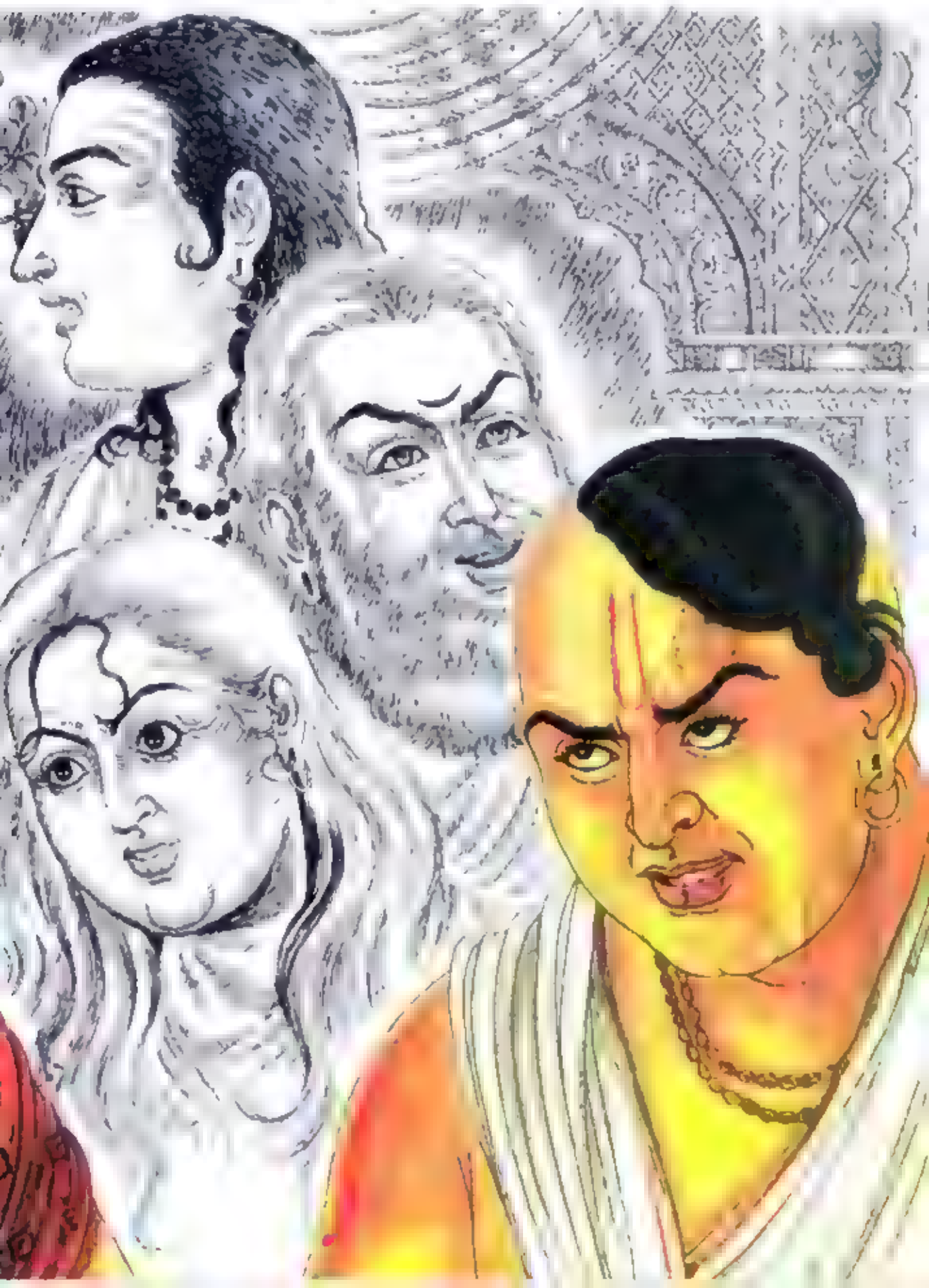
2.11 67.03.27 67.03.28 67.03.29 67.03.30 67.04.01
- 67.04.02 67.04.03 67.04.04 67.04.05 67.04.06 67.04.07 67.04.08
67.04.09 67.04.10 67.04.11 67.04.12 67.04.13 67.04.14 67.04.15 67.04.16 67.04.17 67.04.18 67.04.19 67.04.20 67.04.21 67.04.22 67.04.23 67.04.24 67.04.25 67.04.26 67.04.27 67.04.28 67.04.29 67.04.30

$\rho_{11} = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} + \frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2}$, $\rho_{12} = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} - \frac{1}{2} \right) = 0$, $\rho_{21} = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} - \frac{1}{2} \right) = 0$, $\rho_{22} = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} + \frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2}$
 $\rho_{11} = \frac{1}{2}$, $\rho_{12} = 0$, $\rho_{21} = 0$, $\rho_{22} = \frac{1}{2}$
 $\rho_{11} = \frac{1}{2}$, $\rho_{12} = 0$, $\rho_{21} = 0$, $\rho_{22} = \frac{1}{2}$

മലയാളം ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന
മലയാളം ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന

മലയാളം ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന
മലയാളം ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന

10

தன் மத்திரி அநிகுதப பிரமம்
ராவர் தமது சீடனாகிய ஆழ
வரி அககடி யானைய பரிசுது
"ஒருவரது எனக்கு இப்போது

"ஒருவாறு எனக்கு இப்போது

பார்த்தாயா? அது என்ன
தேரம் என வாயை திற
பார்த்தாய்' சுகிரம் சொல்கிறார்

புது டிசைனிங் லீஸ் மெய். ககதல்

தேவன், தேவ (தேவ) என்னும் பெயர் உடைய
பெரியோர்கள் இத்தகைய தேவன் தந்த
வாமலு கமலா இத்தகையே? அது
இதன் தந்தை (தந்தை, என்னும்) தந்தை
தாரகன்"

[illegible]

"அபகாரம், சூகீதவதே" அபகாரம்.

நிறுத்தினாலும் நிறுத்தலாம். அந்த மாதாசினய நிறுத்த முடியுமா? இவ்வகை விடைய முயன்று பார்த்துத் தோல்வி அடைந்தவனதான்' மேலும் அந்த அம்மாய்க்குது என்ன என அடைவானம் தெரியுமா பார்த்துப் மீண்டும் முடிப போவாராகம். பிறகு வாராஜம் அவரைப் பிடிக்க முடியாது..."

"அதை நினைத்தால், வைத்தியா மகன் கொடிக்காரன் என்று தோன்றுகிறது இதனை நிரம் அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டான் அல்லவா?"

'குந்தவன்' இந்த விஷயத்தின் தங்கள் எனக் சரியல்லவென்று தோன்றுகிறது மந்தாவினி தெவிதாம் விருமபத்தாள் வந்திருக்க வேண்டும் தஞ்சையை தெருவியதும் அவருடைய மனம் மாறியிருக்க வேண்டும்..."

இருக்கலாம், இருக்கலாம் ஆனால் இதைத் தான் அங்கு திரம் அந்தக் கனாபு மகன் போயிருக்க முடியாது இவ்வெல்லாம் காரணம் மனையுமாக இருக்கதல்லவா? சம்பந்தமேதான் எவ் கொளவது இருக்க வேண்டும் திருமலை எப்படியாவது அவனைப் பிடித்தாக வேண்டும் ஒருவேளை இந்தப் பெண்ணுக்கு அவன் தங்குமிடம் தெரிந்திருக்கலாம் மகனே' உன் பெயர் என்ன?"

"பூங்குழலி, ஐயா"

"ஆகா! அழகான பெயர்! பெயர் வைப்பதில் தயாகவிடவாரின் சாமாததி அத்துக்கு இன்னும் விடையாது பூங்குழலி' உன் அதனை எங்கே தங்கியிருப்பான் என்று எனக்குத் தெரிந்திருக்கும் தெரிந்தால், சொல்லு' அவளுக்குத் துள்ளும் கெடுதல் நேராது."

பூங்குழலி சிறிது யோசித்து விட்டு, "கவாமி' என் அதனை இப்போது இருக்கக்கூடிய இடம் எனக்குத் தெரியும். அவளை எதற்காகத் தங்கள் பிடித்துக் கொண்டு வாச் செய்தார்கள் என்று சொன்னால், நானும் அவள் இருக்குமிடத்தைச் சொல்லலாம் "

'பூங்குழலி' அது பெரிய இராஜாங்க விஷயம் அண்ணமனைவைப் பற்றிய

இரகசியம் எனவிடம் சொல்ல முடியாது"

"நானும் சொல்ல முடியாது!"

'இந்தப் பெண்ணுடைய பெயர் என்ன யப்படாது

"ஐயா' ஐந்திரபந்தனையை நிறைவேற்றுவதாய்ந்ததாம் "

"ஆகா' எனக்கு இந்தப் பெண் திரபந்தனை போடுகிறாள்' அது என்ன "

'என் அதனைப்பற்றித் தஞ்சையிலே மாதனத்தல் பற்றி வைத்து மணி உதட்டம் குட்டுவதாயிருந்தால் அவளை தானே அழைத்து வகுவிடுவன் "

"திருமலை' இந்தப் பெண்ணுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது "

'அதை இப்போதுதான் கவனிசன, குந்தவன்' இவளை ஒன்றுமேடக்கிய வேண்டாம் இவள் அருந்த இருக்குமிடம் எனக்குத் தெரியும் இவள் அதனை மகன் தென்னை அழகன் கொட்டக்கூடு என்று திரபந்தம் பிடித்தாள் தந்திர இருக்கிறான் அவளும் அவளது அன்னையும் தனக்குளத்தார் கொய்க்கு குப் புறப் பைக்கியம் செய்கிறவர்கள் அவர்களை தங்கள் தென்னை பெண்மணி இருக்கிறாள் என்று உன் சில ஆட்களை அனுப்பினால், அழைத்து வகுவிடுவன்" என்றான் அழகனாகடி யான் பூங்குழலி திருமலையை எரித்து விடுகிறான் போலப் பார்த்துவிட்டு,

"அப்படி ஏதாவது செய்தால், நான் இப்போதே கைகொடுக்கிறேன் அண்ணமனை மனைவாள் செய்கு புறையிடுவன்' தங்கள் செய்யும் அகிரமம் கைகொடுக்க அறிவுமபடி செய்வன்" என்றான்

'திருமலை' இவனைப் பார்த்துச் சிறைக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டியது தான், வேறு வழி இல்லை" என்றான் அநிகுத்தப் பிரமமராயர்.

"என் அருகில் யாராவது வந்தால் கொண்டு விடுவன்" என்று பூங்குழலி மடியில் செருகி வைத்திருந்த கத்தையை எடுத்துக்காட்டினான்

'ஐயா' இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துச் சிறைக்கு அனுப்ப வேண்டிய திருமலை அத்தகுப் பதிகாக இனைய பிராட்டி குந்தனை தெவிடின் மான் கைக்கு அனுப்பி வைக்கலாம் இனைய

பிராட்டி இப்போது இங்கேதான் இருக்கிறாள்
அவா இந்தப் பெண்ணின் எய்துதலுக்காக தெரிய
வைப்பாள்' இளையபிராட்டிக் குமார இதைப்
பெண்ணின்னா ஆக வேண்டிய காரியம் ஏதாவது
இருக்கலாம்' என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

'எதனால் சொல்லுகிறாய்' இளையபிராட்
டிக் குந்தப் பெண்ணின் மூலமாக என்ன காரி
யம் ஆக வேண்டியிருக்கப் போகிறது'.

"குந்திதவரே' தங்களுக்குத் தெரியுமா' நெறு
மாலை இவ்வு அடிதத புயல் போழ்தான் நகர
கரையோரமாக அதாவதம் செய்துவிட்டிருக்க
கிறதாம்' தங்கள் அரண்மனை வாசலில் காலா
புறயிருந்தும் தாதர்கள் வந்து காத்திருக்கிறார்கள்

"ஆம், ஆம், அவர்களுையெல்லாம் நான் இப்
போது பாரக்க வேண்டிய அத்தனை இந்தப்
பெண்ணிடம் பேச்சுக் கொடுத்ததில் அவை நிரை
விணர்விட்டது இவன் கணையாகவே இருந்திருக்க
தால் எவ்வளவு நன்றாயிருந்திருக்கும்

'கேள்வி முறையில்லாமல் கொண்டு வரவே
லாம் அல்லவா'" என்று முடிந்ததான பூவ
தழல்

'நாளைப்படின்னதற்குப் பெரிய ஆபத்து
என்று கேள்விப்படுகின்றன கடல் போய் வந்து
நகரையே ஆழ்க அடித்து விட்டதான் சொல்
கிறார்கள்

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதன் மூலம்
அதிருத்தா, பூவதழல் இருவரும் நகரில் உள்ள
புறம்

அதைப் பற்றித் தங்களிடம் விசாரிப்பதற்கு
இளையபிராட்டியை ஒத்திவனை இங்கே வந்தா
லும் வரக்கூடிய" என்று முடிந்ததான ஆழ்வார்க்க
டியான்

அவன் சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள்ளே
அரண்மனை வாசலில் ஜய கோஷம் எதிர்ப்பு
கேட்டான்

'திருமலை' தீ எப்போது நான் தங்கடி
பெற்றாய்' இளையபிராட்டிக் குமார வந்திரா
போலிருக்கிறது" என்று சொல்லிக்கொண்டு
அதிருத்தர் எழுந்து வாசலை நோக்கி நடந்தார்

அதற்குள் அதே வாசல் வழியாக தந்தையை
தேவியும் வாசலையும் உள்ளே பிரவேசித்தார்கள்

பூவதழல் அவர்களைக் கொண்டு தப்பதைப்
பார்த்ததும் இளையபிராட்டியின் திருமுகத்தின்
குடி கொண்டிருந்த கவலைக் கரம் மறைந்து,
விப்படிம உவகையும் ஒரேயே பிரதாபமாக

(தொடரும்)

பொன்னியின் செவ்வன்

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம்

இளவரசியின் அவசரம்

இளவரசிகளை உபசரித்து வரவேற்றுப் பீடங்களில் உட்கார்ச் செய்த பிறகு அநிருத்தர் தாமத அமர்ந்தார்.

"தேவி! என்னைப் பாராக்க வேண்டுமென்று சொல்லி அனுப்பினாய் நானே வந்திருக்க மாட்டேனா? இவ்வளவு அவசரமாக வந்த காரணம் என்ன? சக்கரவர்த்தி சௌக்கியமாயிருக்கிறார் அல்லவா?" என்று கேட்டார்.

"சக்கரவர்த்தியின் தேக சுகம் எப்போதும் போலிருக்கிறது, ஐயா! ஆனால் மனசுதான் கொஞ்சமும் சரியாக இல்லை. பிறகு இரவு அடித்த கடுமையான தளையின் மனததை ரொம்பவும் பாதித்திருக்கிறது. இரத்தினியெல்லாம் அவர் தூங்கவில்லை குடிசைகளில் வாழும் ஏழை எளிய மக்கள் என்ன கஷ்டப் பட இருப்பார்கள் என்பதை

எண்ணி அடிக்கடி புலம்பினார் பொழுது விடிந்தவுடன் தங்களைப் போலப் பாராக்குமாடிச் சொன்னார். புலம்பியால் கஷ்ட நஷ்டம் அடைந்தவர்களுக்கு கெவலாம் உடனே உதவி அளிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமாம். அதைத் தங்கனிடம் சொல்லுவதற்காகவே முக்கியமாக வந்தேன்!" என்றான் இளைய பிராட்டி சூதனை.

தேவி! இந்த எளியவனால் என்ன செய்ய முடியும்? முதன் மந்திரி என்ற பெயர்தான் எனக்கு என்பது நங்களுக்குத் தெரியாதா? பெரிய பழுவேட்டையார் இந்தச் சமயம் ஊரை விட்டுப் போயிருக்கிறார். பொருஷத்தை இறுக மெய் பூட்டிக்கொண்டுதான் போயிருப்பார். அவருடைய சமமதமின்றிக்

அமரர் கல்கி

காலாந்தக கண்டரால கூடப் பொக்கிஷ
சாலைபைத் திறக்க முடியாது! கஷ்ட
நஷ்டங்களை அடைந்தவர்களுக்கு நான்
என்ன உதவி செய்ய முடியும்? வாசலில்
பலர் வந்து காத்திருப்பதைத் தாங்கள்
பார்த்திருப்பீர்கள். ஆனால் அவர்களைப்
பார்ப்பதற்கே எனக்கு வெடிகமாயிருக்
கிறது அதனால்தான் வெளியில் செல்
வதற்கே தயங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்”
என்று அதிருத்தப் பிரம்மராயர் பஞ்சப்
பாட்டுப் பாடினார்.

“ஐயா! அதைப் பற்றித் தாங்கள்
கவலைப்பட வேண்டாம். என்னுடைய
சொந்த உடைமைகள் அனைத்தையும்
கொடுக்கிறேன். என் அன்னையும்
அவ்விதமே கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்
கிறார்கள். சக்கரவர்த்தியின் அரண்
மனையில் உள்ள எல்லாப் பொருள்
களையும் தாங்கள் எடுத்துக் கொள்ள
லாம். தந்தை அவ்விதம் சொல்லி
அனுப்பினார்கள் ஏழைகளின் கஷ்ட
ங்களுக்குத் தாற்காலிக சாத்தியாக
வேளும் ஏதேனும் ஏற்பாடு செய்யுங்
கன்...”

“தங்களுடைய சொந்த உடைமைகள்
பாண்ப படைக்குச் சோனப் பெரி
கொடுத்ததாகவே இருக்கும் சோழ நாடு
முழுவதும் தேற்றுப் புயல் அடித்திருக்
கிறது எங்கெங்கே என்னென்ன
தோற்றிருக்கிறது என்ற செய்திகளே
இன்னும் கிட்டவில்லை இதோ நிற
கிறானே, என் பரமானந்த சீடன், இவன்
பெரும் பயங்கரமான செய்தியைச்
சொல்லுகிறான். கடல் பொங்கி எழுத்து
கோடிக்கரை முதல் தாக்கப்பட்டடி
னம் வரையில் கடலோரமுள்ள ஊர்
களையெல்லாம் மூழ்கடித்து விட்ட
தாம்...”

த்த வார்த்தைகளைக் கேட
டதும் அங்கிருந்த மூன்று
பெண்களின் முகங்களும்
பீதிகரமான மாறுதலை
அடைந்ததை அதிருத்தர்
கவனித்தார் உடனே அவர் தொடர்ந்து
ஆறுதலாகக் கூறினார்.

“ஆனால் அதை நான் நம்பவில்லை.
இவன் கூறுவது வெறும் வதந்திதான்.

புயலைக் காட்டிலும் வேகமாக வதந்தி
பரவியிருக்கிறது. கடற்கரைப் பகுதி
யிலிருந்து செயதி வருவதற்கே இன்
னும் தேரமாகவில்லை. குதிரை மீது
தூதர்கள் வந்தாலும் இன்று மத்தியானத்
துக்கு மேலேதான் இங்கு வந்து சேர
முடியும். இதற்கிடையில் நம்மால்
செய்யக் கூடிய உதவிகளையெல்
லாம் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய
லாம்.”

இளையபிராட்டி குத்தவை தன்
மனக் குழப்பத்தைச் சிதிது சமாளித்துக்
கொண்டு, “ஐயா! தாக்கப்பட்டினம்
பற்றிய வதந்தி என காதிலும் விழுந்தது
அதைப் பற்றியும் தங்கனிடம் பேசலாம்
என்று வந்தேன் இப்போதுதானே குடா
மணி விஹாரத்துக்கு நாம் நிவந்தங்கள்
அளித்து விட்டு வந்தோம்? விஹாரத்
துக்கு விபத்து நேர்த்தால், பாலம், அநில
உள்ள பிஷுக்கள் என்ன செய்வார்
கள்?” என்று கூறிவிட்டு, பூங்குழலி
நின்ற இடத்தை நோக்கினாள்.

“ஐயா! இந்தப் பெண் இங்கே
எப்படி வந்தாள்? கோடிக்கரைத் தியாக
விடங்களின் மகன் பூங்குழலி அல்லவா
இவன்?” என்று வினவினாள்.

“ஆமாம், தியாகவிடங்களின் குமாரி
தான் ஆனால் அவரைப் போல் சாது
வல்ல ரொம்பப் பொல்லாத பெண்
தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத காரியங்
களில் தலையிடாத தொத்தரவு
விளைவிப்பவன்” என்றார் முதன் மத்
திரி.

இளையபிராட்டிக்கு வேறு வித
ஐயப்பாடு தோன்றியது அருள்மொழி
வைப் பற்றி உளவு அறிவதற்காகத்தான்
பூங்குழலியை இங்கே அதிருத்தர்
தருவித்திருக்கிறாரோ? தந்திர விததை
களில் கை தோத்த மத்திரியாவிறறே?
எப்படியிருந்தாலும் பூங்குழலியின்
சாரியில் தான் இருக்க வேண்டுமென்று
நீர்மாளித்துக்கொண்டு, “அப்படி
பொன்னுமில்லைவே? பூங்குழலி மிக
நல்ல பெண் ஆவிறறே? இங்கே, வா,
அம்மா! முதன்மத்திரி ஏன் உன் பேரில்
கோபமாயிருக்கிறார்? அவருக்கு ஏதே
னும் தொத்தரவு கொடுத்தாயா?” என
றாள்.

பு

புதுமுலி சற்று நெருங்கி வந்து, "தேவி! முதன் மத்திரியையே தாங்கள் கேளுங்கள்! நான் முதன்மத்திரிக்குத் தொத்தரவு கொடுத்தேன், அவர் எனக்குத் தொத்தரவு கொடுத்தாரா என்று கேளுங்கள்" என்றான்.

"ஓகோ! தீயம் கோபமாகத்தான் இருக்கிறாய்! இங்கே வா, பெண்ணே! என் அருகில் உட்கார்ந்து கொள்" என்று கூறி இணையபிராட்டி பூங்குழலியைத் தன் அருகில் உட்கார் வைத்துக்கொண்டாள்.

"ஐயா! இந்தப் பெண்ணை எதற்காகத் தருவித்தீர்கள்? ஏதாவது முக்கியமான காரியமா?" என்று கேட்டான்.

"அம்மணி! நான் இந்தப் பெண்ணைத் தருவிக்கவில்லை. இப்படி ஒரு பொல்லாத பெண் இருக்கிறாள் என்ற செயதியே எனக்குத் தெரியாது. இவனாகவே நான் " என்று அறிஞர்தா தயங்கினார்.

"தேவி! முதன் மத்திரி ஏன் தயங்குகிறார்? மிச்சத்தையும் சொல்லச் சொல்லுங்கள்!" என்றான் பூங்குழலி.

"இவனாகவேதான் இவளுடைய அதைையைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான்"

"யார் இவளுடைய அதைை? ஓகோ! சேத்தன் அமுதனின் அன்னையா? கோட்டைக்கு வெளியில் அவ்வளவு அவர்களுடைய வீடு இருக்கிறது?"

"இல்லை, அமுதனின் அன்னை இல்லை. இவளுக்கு இன்னொரு ஊமை அதைை இருக்கிறாள். இளவரசி! தயக்கமும் தெரிந்திருக்க வேண்டிய செய்திதான். சூழ நாட்டுக் காடுகளில் பித்துப் பிடித்தவன் போல் திரிந்து கொண்டிருந்த ஊமை ஸ்திரீ ஒருவர் உண்டு. அந்த மாதரசியை இங்கே ஒரு முக்கியமான காரியத்துக்காக அழைத்து வர விருமபிள்ளை அதற்காகப் பெரு முயற்சி செய்தேன். கடைசியில், வெற்றி விட்டது. அந்தச் சமயத்தில்..."

கு

உடனே பாரக்க வேண்டும்" என்று

ததவை தேவி சொல்ல முடியாத பரபரப்பை அடைத்து, "உண்மையாகவா? அந்தப் பெண்மணி இப்போது இங்கே இருக்கிறாள்? நான் உடனே பாரக்க வேண்டும்" என்று

சொல்லிக்கொண்டே பீடத்தை விட்டு எழுந்தான்.

"மன்னிக்க வேண்டும், தேவி! வெற்றி விட்டும் சமயத்தில் இந்தப் பெண் குறுக்கிட்டுக் காரியத்தைக் கெடுத்து விட்டாள்" என்றார் முதன் மத்திரி.

குத்தவை மிக்க ஏமாற்றத்துடன் திரும்பவும் உட்கார்ந்து, "பூங்குழலி! இது உண்மையானா? என்ன காரியம் செய்து விட்டாய்?" என்றான்.

"தேவி! என் அதைையை அழைத்து வருவதற்கு முதன்மத்திரி கையாண்ட முறையைக் கேளுங்கள். அப்போது என் பேரில் குற்றம் சொல்ல மாட்டார்கள்!" என்றான் பூங்குழலி.

பிறகு, முதன்மத்திரி நடந்தவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறினார்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த இணைய பிராட்டி, "அப்படியானால், இந்தக் கோட்டைக்குப் பக்கத்திலேதானே எங்கேனும் இருக்க வேணும்? தேடிப் பார்க்கலாமே!" என்றான்.

"நல்லவேளையாகத் தேடிப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் கூட இல்லை. சேத்தன் அமுதன் குடிசையில் இன்று காலை வில் பார்த்ததாக என் சீடன் சொல்லுகிறான்" என்றார் முதன்மத்திரி.

"அப்படியானால், ஏன் வீண் காலதாமதம்! மற்றக் காரியங்கள் எல்லாம் அப்புறம் பாராத்துக்கொள்ளலாம். நாமே போய் அழைத்து வருவோம். தாங்கள் வருவதற்கில்லா விட்டால் நான் போய் வருகிறேன். வானதி! புறப்படு, போகலாம்" என்றான்.

ஆழவார்க்கடியான் அப்போது குறுக்கிட்டு, "தேவி! சற்று யோசித்துச் செய்ய வேண்டும். புதிய மனிதர்கள் கூட்டமாய் வருவதைக் கண்டால் அந்த அம்மான் மிரண்டு ஓடத் தொடங்கி விடலாம். பிறகு, புயலைப் பிடித்தாலும் அந்த அம்மணியைப் பிடிக்க முடியாது" என்று சொன்னான்.

"ஆம், திரும்பவை சொல்லுவது சரி தான். நம்மைப் பார்த்ததும் பூங்குழலியின் அதைை மிரண்டு ஓடத் தொடங்கி விடலாம். நமது பிரயத்தனமெல்லாம் வீணாகி விடும்! நீ என்ன யோசனை சொல்கிறாய், திரும்பவை" என்று முதன் மத்திரி கேட

டார

"இந்தப் பெண்மணிஸையே போய் அழைத்து வரும்படி சொல்லுங்கள் இந்த உலகத்தில் அந்த மாதரசிஸைக் கட்டுகின்ற கைக்கக் கடியவர்கள் இரண்டே போதான்' அவர்களில் இந்தப் பெண் ஒருத்தி"

"இளனொருவர் யார்?" என்று முதன் மந்திரி கேட்ட தற்கு. ஆழ வாகக்கடியான சிறிது நயங்கி 'இளனொருவர் கட்டில் முழுகி விட்டதாக ஊரெல வாம வதந்தியாயிருக்

கிறது" என்றாள்

கு

ந்தைவ தேவி அதைக்
கவனியாதவள் போல்,
பூங்குழலியைப் பார்த்து,
"கரைவர் மகனே!"

உடனே போய், உள்
அதையை இப்போது அழைத்து வர்
அவளுக்கு இப்போது ஒரு கெடுதியும்
தேராது. மிக முக்கியமான காரிய
மாக உள் அதையை உடனே நான்
பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது! எனக்

காக இந்த உதவி செய்வாய் அவ்வளவு?" என்றான்.

"ஆகட்டும். அம்மா! முயன்று பாரக் கிறேன். ஆனாலும் முதன் மத்திரி இப்படிப்பட்ட உபாயத்தைக் கடைபிடித்திருக்க வேண்டியதில்லை முன்னாலேயே எனக்குத் தெரிந்திருந்தால்."

"ஆமாம், விஷயங்களை மறைத்து வைப்பதில் இம்மாநிரி அசந்தாப்பங்கள் நேரத்தான் நேருகின்றன அதை நானே உணர்ந்து வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன் சீக்கிரம் அதைகளை அழைத்துக் கொண்டு வா' அதற்குப் பிறகு இன்னொரு முகவியமான வேலை உனக்கு இருக்கிறது" என்றான் இளையபிராட்டி.

"திருமலை! நீயும் இந்தப் பெண்ணோடு போய் விட்டு வா' கோட்டை வாசல வழியாக நீங்கள் வருவதில் ஏதேனும் சிரமம் இருந்தால், நமது அரண்மனைக்கு வரும் இரகசிய வழியில் அழைத்துக் கொண்டு வா!" என்றார் அநிருத்தர்.

பூங்குழலியும் ஆழ்வார்க்கடியாளும் போன பிறகு, குதவை முதன்மத்திரியைப் பார்த்து, "ஐயா! வாசலில் வந்து காதலிருப்பவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி அனுப்பி விட்டு வாருங்கள் மிக முகவியமான காரியங்களைப் பற்றித் தங்கனிடம் ஆலோசனை கேட்க வேண்டியிருக்கிறது" என்றான்.

"இதோ வந்து விடுகிறேன். தாயே! எனக்கும் தங்கனிடம் பேச வேண்டியிருக்கிறது" என்று சொல்லி விட்டு

அநிருத்தர் சென்றார்.

இதனை நேரமும் மெனனமாக இருந்த வானதி, "அக்கா! பூங்குழலிக்கு இன்னொரு முகவியமான காரியம் என்ன வைத்திருக்கிறாள்?" மறுபடியும் நான்குபட்டினத்துக்கு அனுப்பப் போகிறாள்?" என்று கேட்டாள்.

"ஆம், வானதி! நீ வினாகக் கவலைப்படாதே! பொன்னியின் செல்வனுக்கு ஆபத்து ஏன்றும் நேரத்து விடாது."

"நானும் அவளுடன் நான்குபட்டினத்துக்குப் போகிறேனே, அக்கா!"

"நீ போய் என்ன செய்வாய்? உன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேறு யாராவது வேண்டுகிறே?"

"அதெ ஓடக்காரிக்கு என்னைக் கண்டால் பிடிக்கவேயில்லை, அக்கா!"

"எப்படியடி அவன் மனத்தை நீ கண்டுபிடித்தாய்?"

"என்னுடன் அவன் பேசவே இல்லை!"

"நீயும் அவனோடு பேசவில்லை, அவனும் உன்னோடு பேசவில்லை."

"நான் அடிக்கடி அவன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன் அவன் என்னை ஒரு தடவை கூடத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை அவனுக்கு ஏதோ என் பெரில் கோபம்!"

"ஆமாம்டி, வானதி! இந்த நாட்டில் உன்னைக் கவியாணமாகாத கன்னிப் பெண்களுக்கெல்லாம் உன் பெரில் கோபமாய்த் தானிருக்கும் அதற்காக நீ வருத்தப்படுவதில் பயனில்லை" என்று சொன்னான் இளையபிராட்டி குதவைதேவி.

இருபத்து ஐந்தாம் அத்தியாயம்

அநிருத்தரின் குற்றம்

மு

தன்மத்திரி நம் அரண்மனை ஆசாரவாசலில் காதலிருத்தவர்களைப் பார்த்துப் பேசி அனுப்பி விட்டு வினரவிலேயே திரும்பி வந்தார்.

"அம்மணி! ஏதோ என்னால் முடிந்த வரைக்கும் ஏற்பாடு

செய்திருக்கிறேன் புயலினால் சேதங்களை அறிந்து வர நாலா பக்கமும் ஆட்களை அனுப்பியிருக்கிறேன் இளைப்பமுடேட்டரையருக்கும் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறேன், நம் இருவரின் பொறுப்பிலும் பொருஷ சாலைவைத்திருந்து விட வேண்டும் என்று."

"ஐயா! பெரிய பழுவேட்டரையரின்

மானிகையைப்போட்டி நிலவறைப் பொக்கிஷம் ஒன்று இருக்கிறதாமே' அதிலுள்ள கணக்கிலலாத பொருள்கள் குவித்து இருப்பது உண்மையா' பெரிய பிராட்டி ஒருதடவை சொன்னார்கள் "

"அதைத் திறந்தால் அதிலுள்ள பொருள்கள் கொண்டு ஆயிரம் பெரிய கோவில்கள் புதிதாய்க் கட்டலாமே என்று அந்த அம்மாளுக்கு எண்ணம் தான்கூட அந்த நிலவறைக்குள் போனதில்லை. அம்மா! அதற்குள் ஒரு தடவை போகிறவர்கள் உயிரோடு திரும்புகிறதில்லை" என்றார் முதன்மத்திரி

"அது போகட்டும். ஐயா! அந்த உண்மை தான் இவர்கள் அழைத்துக் கொண்டு வந்து விடுவார்களா' கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமற் போய் விடுமோ என்று எனக்குக் கவலையாய் இருக்கிறது" என்றான் குத்தவை

"தாயே! அந்த மாதரசியைப் பற்றித் தங்களுக்கு என்ன தெரியும்' எப்படித் தெரிந்தது' தாங்கள் ஏன் அவளைப் பற்றி இவ்வளவு பரபரப்பு அடைந்திருக்கிறீர்கள்?" என்றார் அழகுதாய்.

"ஐயா! சில திண்புகளுக்கு முன்பு சக்கரவர்த்தியே என்னிடம் அந்த மாதரசியைப் பற்றிச் சொன்னார்."

"என்ன' அவள் உயிரோடிருப்பதாகச் சொன்னாரா, என்ன?"

"இல்லை. ஐயா! இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் நடந்த திகழ்ச்சிகளைச் சொன்னார் அவன் இறந்து போய் விட்டதாகவே எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார் அதனாலேதான் அவருடைய சித்தம் கலங்கிப் போயிருக்கிறது அந்த உண்மை தாய் கடலில் விழுந்து இறந்து போய் விட்டதாகத் தாங்கள்தான் தெரிந்து கொண்டு வந்து என் தந்தையிடத்தில் சொன்னீர்களாம்' பின், அந்த மாதரசி உயிரோடிருக்கும் செய்தி தங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?"

"தங்களை அதே கேள்வி கேட்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன் தங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது, தேவி?"

"அதற்கென்ன. சொல்லுகிறேன் வாணா' குலத்து வீரர் சமுதாயத்துப் போய்த் திரும்பி வந்தாரே, அவர் முதலில் சொன்னார் பிறகு என் தம்பி அருள்மொழி "

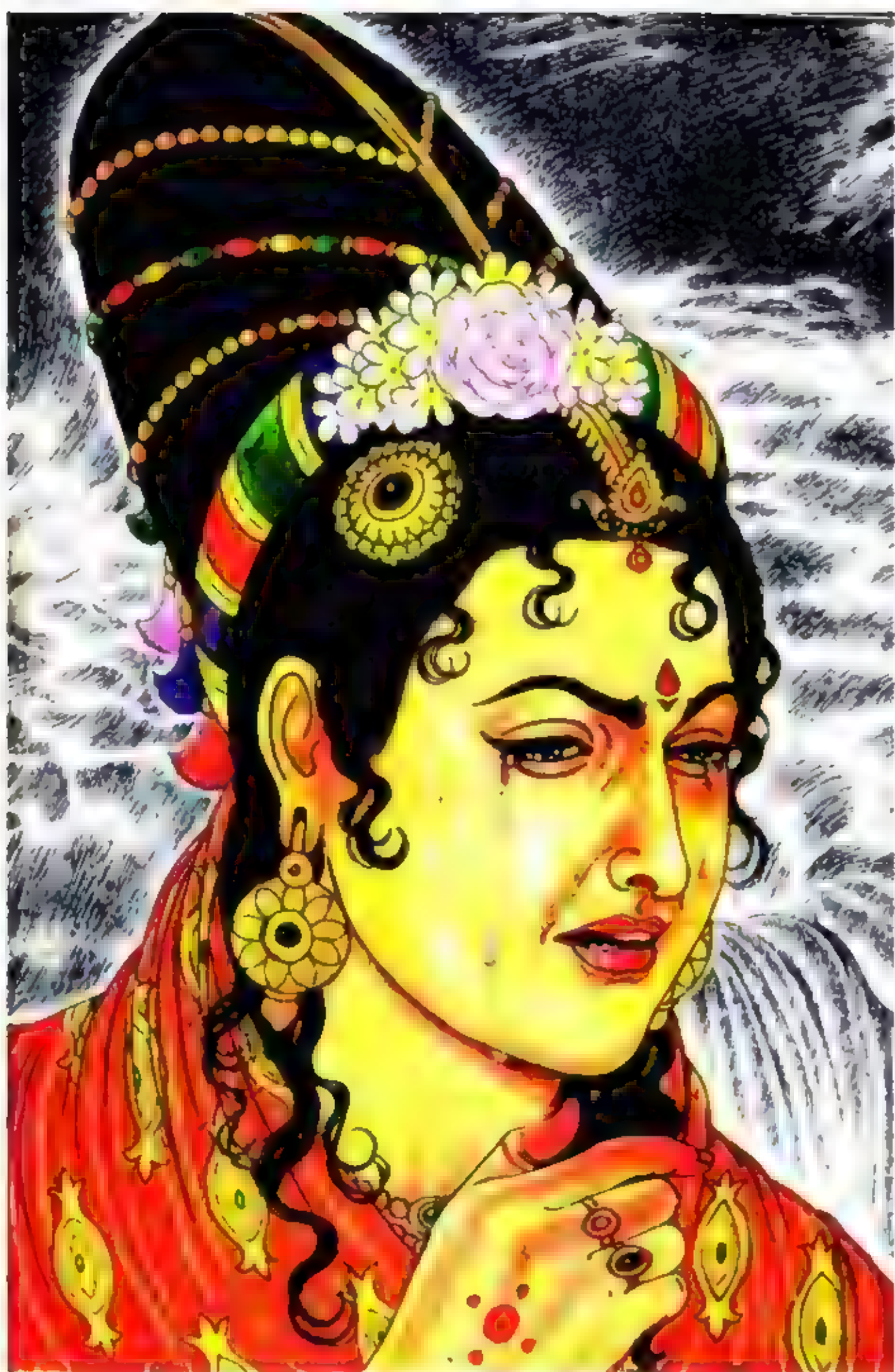
என்று கூறிவிட்டு, குத்தவை தன் தவறைத் தானே உணர்த்தவன் போல வாயைக் கையினால் பொத்திக்கொண்டான்

"தேவி! இவ்வரசர் அருள்மொழி வாமரைப் பறந்த தாங்கள் என்னிடம் சொல்ல விரும்பவில்லையென்றால், சொல்ல வேண்டாம். தாங்கள் அந்தப் பெயரைக் குறிப்பிட்டதை நான் அடிபோடு மறத்து விடுகிறேன்."

"இல்லை, ஐயா! தங்கனிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விடுவது என்ற எண்ணத்துடனேயே வந்தேன் விஷயங்களை மூடி மறைத்து வைப்பதினால் தீமைதானே தவிர நன்மை ஒன்றுமில்லை என்பதைக் கண்டுக்கொண்டேன் தேற்றிவு எனக்கு அது நன்றாய்த் தெரிந்தது ஐயா! என இளைய சகோதரனைக் கடவுட்கொண்டு போய் விடவில்லை பொன்னியின் செல்வனைச் சமுத்திர ராஜன் காப்பாற்றிக் கரையில் சோதனா அவன் இப்போது நாகைப்பட்டினத்திலுள்ள புத்த வீஹாரத்தில் இருக்கிறான் அவனைப் பார்ப்பதற்காகவே நான் நாகைப்பட்டினம் போய்குத்தேன் ஆனால் தங்களுக்கு இது எல்லாம் தெரியும் என்று எனக்கு ஒரு சந்தேகம் உண்டு "

"தாங்கள் சந்தேகித்தது தியாயமே ஆனால் தேவி, தெரிந்ததாக நான் காட்டிக் கொள்ளவில்லையே' வேறு யாருடைய காரியத்தில் தலையிட்டாலும் தங்களுடைய காரியத்தில் தலையிடுவதில்லை என்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்னுடைய ஆட்களுக்கும் அவலிதமே கட்டளைபிட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் தாங்கள் செய்வது எதுவும் உசிதமாகாததான் இருக்கும் என்பது என் நம்பிக்கை. நானும் மலைய மாணும் கொடுமபாளர் வேளாளும் அடிக்கடி பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். 'இளையபிராட்டி மட்டும் ஆள் பிணை பாய்ப் பிறத்திருந்தால், இந்த அகில உலகத்தையும் சோழர்களின் வெண் கொற்றக் குடையின் கீழ்க்கொண்டு வந்து தனியாகச் செலுத்தி ஆண்டு வருவான்' என்று "

"அந்த மாதிரி எண்ணம் எனக்கு இருத்தது உண்மைதான் நான் பெண்ணாகப் பிறத்திருந்தபோதிலும் என் சகோதரர்கள் மூலமாக அந்த மன்னாரதம் நிறைவேறும் என்று ஆசையுடன் இருந்தேன் அந்த

இருபத்தைந்து
வருஷங்களுக்கு முன்னால்
நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக்
குந்தவையிடம் சொன்னார்
சுந்தர சோழர்...

ஆசையை இப்போது விட்டு விட்டேன் ஐயா! இராஜ்ய விஷயங்களில் பெண்கள் தலையிடவே கூடாது என்று முடிவு செய்து விட்டேன் பாருங்கள்' என் சகோதரனை நாகைப்படடினம் சூடாமணி விஹாரத்தில் இருக்கும்படி செய்தேன் அதன் விபரீத பலனைப் பாருங்கள்"

"ஒன்றும் நோத்து விடவில்லையே, தாயே! பொன்னியின் செல்வனை நடுக் கடலில் காப்பாற்றிய சமுத்திர ராஜன் இப்போது கரையில் பத்திரமாயிருக்கும்போது நீங்கு வினைத்து விடுவானா?"

"ஐயா! நாயகன் உடனே என் தந்தை விடம் வந்து இவ்வாறு கதிரியம் சொல்லுங்கள்."

"ஆகா! சக்கரவர்த்திகுத் தெரியுமா, என்ன! இளவரசர் சூடாமணி விஹாரத்தில் இருக்கும் செய்தி"

"நேற்று இரவுதான் சொன்னேன் சொல்லும்படியாக நேர்த்துவிட்டது"

"ஆகா! இன்னும் கொஞ்ச நாள சொல்லாமலிருந்திருந்தால் தனறாயிருந்திருக்கும் நாயகன் செய்திருந்தது மிக தல்ல ஏற்பாடு என்று நினைத்தேன் தேவி! சோழ நாடு முழுதும் ஒரே கொந்தளிப்பாயிருக்கிறது நேற்று அடித்த புயல் காரணமாக வெளியில் ஏற்பட்ட கொத்தளிப்பு, சில நாளாகவே சோழ நாட்டு மக்களின் உணத்தில் பொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது மதுராத்தகர் மீதும் பழுவேட்டரைவாகன மீதும் ஜனங்கள் ஒரே கோபமாயிருக்கிறார்கள் சக்கரவர்த்தியைச் சிறையில் வைத்திருப்பதாக எண்ணுகிறார்கள் இளவரசரைச் சிறைப்படுத்திக்கொண்டு வரக் கூப்பல்கள் அனுப்பப்பட்டதையும் அறிந்திருக்கிறார்கள் இளவரசரைப் பழுவேட்டரைவர்களுதான் கடலில் மூழ்கடித்து விட்டதாகப் பலர் தம்புகிறார்கள் இச் சமயத்தில் இளவரசர் இந்த நாட்டில் இருப்பது தெரிந்தால் மக்கள் கொடுத்த எழுவாராக இளவரசரின் தலையில் இப்போதே மணிமகுடத்தைச் சூடி விட வேண்டும் என்று பெருங் கிளர்ச்சி செய்வார்கள் பழுவேட்டரைவாகனம் எண்டைக்கு எப்போது முகாததம் ஏற்படும் என்று காத்நிருக்கிறார்கள், கொடும் பாணர் பெரிய வேளார் பெரும்படை திரட்டிக்கொண்டு தஞ்சையை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறார் தேவி! சோழ

நாட்டில் இரத்த வெள்ளம் ஓடப்போகிறது என்று அஞ்சுகிறேன் இதப் பெரிய சாமராஜ்யம் சகோதரர் எண்டையினால் அழித்து விடுமோ என்று பயப்படுகிறேன் அப்படி ஒன்றும் நேராமலிருக்க வேண்டுமென்று அல்லும் பகலும் ஸ்ரீரங்கநாதரைப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருக்கிறேன்"

"என்னுடைய பிரார்த்தனையும் அதுவேதான், ஐயா! என் சகோதரர்கள் இதச் சாமராஜ்யத்தின் சிம்மாசனத்தில் ஏற வேண்டுமென்ற ஆசையை நான் விட்டு விட்டேன் என்னைப் பொறுத்த வரையில், மதுராத்தகனுக்கே முடி சூட்டுவதில் இப்போது எனக்கு ஆட்சேபம் ஒன்றுமில்லை"

"தங்களுக்கு ஆட்சேபமில்லை, தாயே! ஆனால் மக்களுக்கு ஆட்சேபம் இருக்கிறதே! சக்கரவர்த்தி இன்னும் பலவாண்டு இவ்வுலகில் வாழ வேண்டும் ஆனால் விதி வசத்தினால் அவருக்கு ஏதாவது நேர்த்து விட்டதென்றால், அன்றைய நின்மே இருந் சோழ நாடு முழுதும் ரண் களமாயிவிடும்."

"ஐயா! அதற்கைய தூக்கி விட வேண்டியே நோத்து விடுமோ என்று எனக்குப் பயம் அதிகமாயிருக்கிறது நேற்றிரவு சக்கரவர்த்தியின் நிலை மிக்க கவலைகிடமாயி விட்டது அதனாலேதான் அவரிடம் பொன்னியின் செல்வன் பத்திரமாயிருக்கிறான் என்று சொல்ல வேண்டியதாயிற்று ஆனால், சொல்லியும் அவர் தம்பவல்லலை! அவருக்கு நான் வெறுமே ஆறுதல் சொல்வதாக எண்ணிக்கொண்டார் பல வருஷங்களுக்கு முன்னால் மாண்டு போன 'பழிகாரி'யின் ஆவி அவருடைய புதலவர் களின் மீது பழி வாய்ந்ததாக எண்ணிப் பிரமைகொண்டு பிதறுகிறார்."

"அந்தோ! கடவுளே! என்ன விபரீதம்? நேற்று இரவு நடந்ததையெல்லாம் விவரமாகச் சொல்லுங்கள்"

"அதற்காகத்தான் வந்தேன், ஐயா! சொல்லித் தங்களுடம் யோசனை கேட்பதற்காகவே வந்தேன் முன் நடவை கத்தர சோழர் மருத்துவ சாலை ஏற்படுத்துவதற்காக நான் வந்த சமயத்தில், சக்கரவர்த்தி எனக்கு அந்தப் பழைய வரலாற்றைக் கூறினார் சமுநாட்டை அடுத்த

தீவில் தாம் ஒதுங்க நேர்ந்தபோது, கரைவர் மகள் ஒருத்தி தமமைக் கரடிக்கு இரை யாகாமல் காப்பாற்றியது பற்றிச் சொன்னார் பின்னர் அத தீவிலேயே சில மாத காலம் சொப்பன சொக்க லோகத்தில வாழுவதுபோல் அந்தப் பெண்ணுடன் வாழ்ந்திருத்ததைப் பற்றிச் சொன்னார். பின்னர் இந்தத் தருகைபுரிகு அவர் அழைத்து வரப்பட்டதையும், இளவரசராக முடி சூட்டப்பட்டதையும் கூறினார் அரண்மனை வாசலில் கடியிருந்த கூட்டத்தின் மத்தியில் கரைவர் மகனைப் பார்த்ததையும், ஆகுமிர நண்பராகிய தங்கனை விட்டு அவனைத் தேடிக்கொண்டு வரச் சொன்னதையும், தாங்கள் தேடிப் போய்த் திரும்பி வந்து அவன் கடலில் விழுந்து இறந்தான் என்று தெரிவித்ததையும் கூறினார் அது முதல் அடிக்கடி அந்தக் கரைவர் மகன் ஆவி வடிவத்தில் வந்து தமமைத் துன்புறுத்துவதாகவும் சமீப காலத்தில் அவன் வருகை அதிகமாகியிருப்பதாகவும் சொன்னார்..."

"தேவி! அதையெல்லாம் நீங்கள் நம்பியீர்களா?"

"தந்தை கூறிய வரலாறு அவ்வளவு அதிசயமாயிருத்தபடியால் என் மனமும் மிகக் சூழ்மையிட்டு இறந்து போனவனின் ஆவி வந்து தந்தையைத் தொத்தாவுபடுத்துவது சிதைப் பிரமைவாயிருக்கலாம் என்று நினைத்தேன் பிறகு யோசித்துப் பார்க்கப் பார்க்க வேறு சில ஐயங்கள் உண்டாயின வானது ஒரு தான் இரவு சக்கரவர்த்தியின் கூக்குரலைக் கேட்டு விட்டுப் போய்ப் பார்த்தான் பழுவூர் இளைப்பாணி மாதிரி ஓர் உருவம் மன்னரின் எதிரில் நிற்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு ஸாச்சித்து விழுந்தான் அது முதல் அந்தக் கரைவர் மகனுக்கும் இந்தப் பழுவூர் இளைப்பாணிகும ஏதேனும் சம்பந்தம் இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது வல்லவனையரும் அருள் மொழியும் கூறியதிலிருந்து அது உறுதியாயிற்று ஐயா! தந்தினி தேவி ஒருவேளை அந்தக் கரைவர் மகனின் புதல்வியாயிருக்க முடியுமா?"

"தங்களைப் போலவே நானும் ஊர்க்கத்தான் முடியும், நாயே! உருவ ஒற்றுமையைப் பார்த்தால் அப்படித்தான் கருத வேண்டியிருக்கிறது ஆனால் அநிலிருந்து

மட்டும் நிச்சயிக்க முடியுமா? ஒருவேளை கரைவர் மகனின் கடைசி தங்கையாகக் கூட தந்தினி தேவி இருக்கலாம் இதை யெல்லாம் பற்றி நிச்சயமாகத் தெரித் தவர்கள் இப்போது மூன்று பேர்தான் இருக்கிறார்கள்..."

அவர்கள் யார், கவாயி!"

"ஒருவர்தான் பெரிய பிராட்டி செம்பியன் மாதேவி அவருடைய உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு இரகசியம் இருந்து வேதனை செய்து வருகிறது ஆனால் அது இன்ன தென்பதை அவராகச் சொன்னாலொழிய, நாம் போடு தெரிந்து கொள்ள இயலாது மகானாகிய கண்டராதித்தர் காலமாகும் தறுவாயில் பெரிய பிராட்டி அதை அவரிடம் கூறினார் என்பது எனக்குத் தெரியும் கண்டராதித்தர் என்னிடம் சொல்லத் தொடங்கினார் இரண்டு வாரத்தை சொல்வதற்குள் அவருடைய மூச்சு நின்றுவிட்டது..."

"மற்ற இருவரும் யார், ஐயா?"

"மற்ற இருவரும் பேசத் தெரிவாத ணமைகள், சேத்தன் அமுதனின் அண்ணையும் பெரியளனைபுத்தான் இவர்களில் சேத்தன் அமுதனுடைய அண்ணையிடமிருந்து தாம் ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ள இயலாது செம்பியன் மாதேவி யிடம் அவன் அளவிலாத பக்தி உள்ளவன் அந்தத் தேவி உயிரோடுக்கும் வளரவில்லை ஒன்றும் தெரிவிக்க மாட்டான் ஆகையினால்தான் அவருடைய தமக்கை மந்தாவினியை #ழ நாட்டிலிருந்து அழைத்து வருவதற்கு நான் பெரும் பிரயத்தனம் செய்துகொண்டிருந்தேன் "

"ஆகா! அந்தக் கரைவர் மகனின் பெயர் மந்தாவினியா? அவன் உயிரோடிருப்பது தங்களுக்கு எப்போது தெரிந்தது?"

"தேவி! இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அது எனக்குத் தெரிந்த விஷயத் தான்."

"என்ன? என்ன? இருபத்தைந்து வருஷங்களாகத் தெரிந்துமா, என் தந்தையிடம் தாங்கள் சொல்லவில்லை? ஐயோ! அவன் இறந்து விட்டான் என்ற எண்ணத்தினால் என் தந்தை எத்தனை மனோவேதனைக்கு உள்ளானார் என்பதெல்லாம் தங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியும், நாயே! தெரியும்."

“தெரிந்துமா அவரிடம் உண்மையைச் சொல்லாதிருந்தீர்கள்?”

இ

திருத்தர் ஒரு நெடிய பெரு முச்சு விட்டார். அவர் உள்ளத்தில் ஒரு போராட்டம் திகழத்தது என்பதை அவர் கடைய முகம் எடுத்துக்காட்டியது. பின்னர் அவர் கூறினார்:

“தேவி! இப்பதைத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால நான் ஒரு குற்றம் செய்தேன். முதன்முதலாக அதை இப்போது தங்க னிடத்தான் சொல்லுகிறேன். கரையா மகனைத் தேடி வரும்படி தங்கன் தந்தை என்னை அனுப்பினாரா அவ்வாறு விளையாடக் குதிரை மீது செல்லும் ஆட்களுடன் நானும் போனேன் கோடிக்கரை போய்ச் சோந்தோம். அவகே கொந்தளித்துக்கொண்டிருந்த கடலில் அவன் கலங்கரை விளக்கின் உச்சியிலிருந்து விழுந்து விட்டான் என்பதை அறிந்தோம். அந்தப் பயங்கரக் காட்சியை நேரில் பார்த்தவர்கள் சொன்னார்கள். தியாக விடங்கரே நடுங்கிய குரலில் நாக்குமுறக் கூறினார். அதைத்தான் நானும் தஞ்சாவூருக்கு வந்து என் தண்பரிடம் தெரிவித்தேன்...”

“இதிலு தங்கன் குற்றம் என்ன, ஐயா?” என்றான் குந்தவை.

“குற்றம் இதுதான்! கரையார் மகன் கடலில் விழுந்தானே தவிர, அதிலே முழு கிச சாகவிலைஸ் அத்தகைய கொந்தளித்த கடலில் படகு விட்டுக்கொண்டு வந்த வளைஞன் ஒருவன் அவனைக் கண்டெடுத்துப் படகில் ஏற்றிக் காப்பாற்றி விட்டான். கோடிக்கரைக்கு வெகு தூரத்துக்கு அப்பால் அவன் வந்து கரை வேறினான். திருமயி வரும் வழியில் நான் அந்தக் கரையேறும் படகைப் பார்த்தேன். அநில இருந்த பெண் யார் என்பதையும் தெரிந்துகொண்டேன். அந்தப் படகுக் காரனிடம் நிறையப் பொன் கொடுத்து அவனைப் பத்திரமாக இலங்கைக்குக் கொண்டு போய்ச் சோக்கும்படியும் அங்கேயே இருக்கும்படியும் கூறினேன். அவனும் சம்மதித்துச் சென்றான். நான் திருமயித் தஞ்சைக்கு வந்து கரையார் மகன் கடலில் விழுந்து மாண்டு விட்டதாகக்

கூறினேன். தங்கன் தந்தைக்கு தன்மை செய்வதாக நினைத்துக்கொண்டுதான் மன மிந்து அத்தகைய குற்றத்தைச் செய்தேன். அந்தக் குற்றம் இதனைக் காலத்துக்குப் பிறகு இப்படி ஒரு விபரீதமான விளைவை உண்டாக்குமென்று எதிர்பார்க்க வில்லை...”

இ

சையபிராட்டி குந்தவை அப்போது குறுகவிட்டு. “ஐயா! தங்கன் செய்தது குற்றமாயிருந்தாலும் என் தந்தைக்கு தன்மை செய்யும் எண்ணத்துடனேயே செய்தார்கள். பிறகு அக் கரையார் மகனைப் பற்றித் தங்கன் கேள்விப்பட்டு வந்தீர்களா?” என்று கேட்டான்.

“ஏன்! அடிக்கடி கேள்விப்பட்டுத்தான் வந்தேன். இளவரகப் பட்டம் குட்டிக் கொண்டதும் கத்தர சோழர் மதுரைப் போர் முனைக்குப் போனாரா நான் காகி கேட்கிறதற்குச் சென்றேன். சில ஆண்டுகள் அங்கேயே தங்கி வேதாகம சாஸ்திரங்கள் பயிலு வு விட்டுத் திருமயி வந்தினை அப்போது பழையாறையில் ஈசானப்பட்டரின் தந்தை அந்தக் கரையார் மகனோடு அந்தரங்கமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு விவந்தேன். அவர் ஒரு அதிசயமான செயற்கையைச் சொன்னார். அந்தக் கரையார் மகன் பெரிய பிராட்டியின் அரண்மனைத் தோட்டத்தில் வந்து சில நாள தங்கியிருந்ததாகவும், இரட்டைக் குழந்தைகளை பெற்று அங்கேயே போட்டு விட்டு ஒடிப் போனதாகவும் கூறினார். எப்போதாவது நினைத்துக்கொண்டு குழந்தைகளைப் பார்ப்பதற்காக அவன் இரக்கியமாக வருவதுண்டு என்றும் தெரிவித்தார். குழந்தைகள் என்ன ஆயின என்று கேட்டேன். அவர் சொல்ல மறுத்து விட்டார். அது செமியன் மாநேவிக்கு மட்டுமே தெரிந்த இரக்கியம் என்றும் கூறினார். நானும் அதைப் பற்றி அதிகம் கிளறாமல்குப் பத்துநாள் தலலது என்று கமமா விட்டு விட்டேன். தேவி! அருள்மொழி குழந்தைப் பிராவதில் காவேரி நதியில் விழுந்து விட்ட போது, அவனைக் காவேரி அன்னை காப்பாற்றினாள் என்று எல்

லாகும் சொல்லுவார்கள் அல்லவா' அப்படிக்காப்பாற்றியவன் உண்மையில் கரைவர் மகன்தான் என்று என மனத்தில் அச்சமையே தோன்றியது."

"தாங்கள் உன்னதநில தோன்றியது உண்மையானது. ஐயா! அருள்மொழி சமுதாப்தில் அந்த மாதரசினையப் பார்த்து விட்டு வந்து அவ்வாறுதான் சொன்னான் ஆனால் இந்த விதத்தைக் கேளுங்கள்' என தந்தை என்ன எண்ணுகிறார் தெரியுமா' கடலில் விழுந்து இறந்த கரையா மகன்தான் ஆவி வடிவத்தில் வந்து நம் மக்கள் மீது பழி வாங்குவதாக எண்ணுகிறார் நேற்றிரவு வெளியில் கடும் புயல் அடித்தபோது என தந்தையின் உணர்வு புயலும் வேகத்தை அடைந்தது இரவு முழுதும் அவர் தாங்களே இலையை என்னையும் தாங்களிடமிலையை பழைய கதைகளையெல்லாம் மறுபடி சொன்னார். 'கடலில் விழுந்து இறந்த அந்தப் பழிகாரி தான் இப்போது என் பேரில் பழி வாங்குகிறான் அவன்தான் என் அருள்மொழியைக் கடலில் முழக்க அடித்துக் கொண்டு விட்டான்' கரிகாலனையும் அவன் பழி வாங்காமல் விட மாட்டான்" என்று அடிக்கடி அவறினார் 'என் ஒரு மகனாவது உயிரோடிருக்கும்போது என்னைக் கொண்டு போக மாட்டாயா, யமனே' என்று கதறினார் அவருக்கு எவ்வளவோ நான் சமாதானம் சொல்லியும் கேட்க வில்லை. அதன் பேரிலேதான் நான்கப்பட்டினம் புத்த விஹாரத்தில் அருள்மொழி வர்மன் பத்திரமாயிருப்பதைப் பற்றி அவரிடம் சொல்ல வேண்டி நோத்தது."

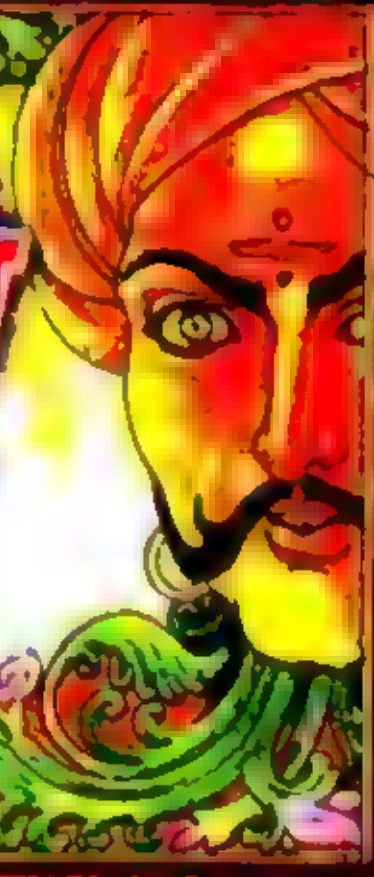
"அதற்குப் பிறகு சுகரவர்த்தி சிறிது ஆயுதம் அடைந்தாரா?"

"அதுதான் இலையை அதன் பிறகு சித்தப் பிரமை இன்னும் அதிகமாகி விட்டது முதலில் அச் செயலினை அவர் நம்பவே இல்லை ஆனால் நானே நேரில் பார்த்து விட்டு வந்தேன் என்று சொன்ன பிறகு நம்பினார் ஏன் அவனை அழைத்துக்கொண்டு வரவில்லை என்று கேட்டார் குளிர் கரத்துக்குப் பிறகு பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய உடல் பலம் வர வில்லை என்றும், விளரவில் அழைத்துக் கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்வதாகவும் கூறினேன் ஆனால் அவனை இப்போது

இங்கு அழைத்து வருவதால் இராஜ்யத்தில் ஏற்படக்கூடிய குழப்பத்தைப் பற்றியும் இலேகாகச் சொன்னேன் இதைக் கேட்டதும் அவருடைய மனப்போக்கு வேறு விதமாகத் திரும்பிவிட்டது 'இந்த இராஜ்யத்தான் என பிள்ளைகளுக்கு வம்சாக ஏற்பட்டிருக்கிறது இராஜ்யம் அவர்களுக்கு இலையென்று தீர்தால் என் புதல்வர்கள் உயிரோடு கைமாயிருப்பார்கள் அதற்காகத்தான் அவர்களை இங்கு அழைத்து வர இவ்வளவு அவசரப் படுகிறேன்' என்றார் திடீரென்று இன்னொரு பீதி அவர் மனத்தில் குடி கொண்டது உகிரமான புயல் காற்றினால் நேற்றிரவு அரண்மனையெல்லாம் விடு விடுதல் போலிற்று ஒரு தடவை பேரிடி இடித்து ஓய்ந்ததும் என தந்தை வெறி கொண்டு விட்டார் 'மகனே' அருள்மொழியை இனி நான் பார்க்கப் போவதில்லை கீழைக் கடலில் தோன்றும் புலகாற்றுக்களையும் கழிக்காற்றுக்களையும் பற்றி எனக்கு நன்றாவத் தெரியும் இன்று அடிக்கும் புயலினால் கடற்கரையில் தென்னை மர உயரம் அலைகள் எழும்பும் உள் தாட்டில் வேகு தாரம் கடல் பொங்கி வந்து முழக்க அடிக்கும் காவிரிப்பாட்டினத்தை அன்றொரு தான் கடல் கொண்டது போல நான்கப் பட்டினத்தையும் கொண்டு போனாலும் போய் விடும் அதிலும் கடற்கரைக்கும் காலவாய்க்கும் மத்தியில் உள்ள புத்த விஹாரம் ஒரு நாளும் தப்பிப் பிழைக்காது. அந்தப் பழிகாரி கரைவர் மகன் கடலில் என் மகனைக் கொண்டு போக முடிய வில்லை அதற்குப் பதிலாகக் கரை விலேயே வந்து என் மகனைக் கொல்லுப் போகிறான்' நான் போய் இதோ அவனைத் தடுத்து என் மகனைக் காப்பாற்றப் போகிறேன்' என்று கதறிக்கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்றார் அந்த முயற்சியில் தனாச்செய்ந்துப் படுகையில் விழுந்தார் ஐயா! அப்போது என் தந்தை வீக்கி அழுத குரலைக் கேட்டால் கவலும் மனமும் உருகி விடும்" என்றான் இன்று பிராட்டி அவருடைய கண்களில் தப்ப போது நான்கு தாளையாகக் கண்ணீர் வழிந்துகொண்டிருந்தது

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வனா

இருபத்து ஆறாம் அத்தியாயம்

வீதியில் குழப்பம்

கு

ததவை கண்ணீர் வீடு வதைப் பார்த்துவிட்டு வாஸதியும் விமமத தொடங்கினாள் உலகத்தில் எத்தனையோ இனப் பூண்பங்களைப் பார்த்தவரான அந்நதப் பிரமமராயரின இக்குழ நெஞ்சமும் இனையது

“நாயி! சக்கரவர்த்தி இப்போது பறும் கடை பகளுக்கெல்லாம் காரணமானவன இருதப் பாவிதான் எனன் பிராயசசித்தம் செய்து அந்நதப் பாவததைத் தீர்த்துக் கொள்ளப் போகிறேனா, தெரியவில்லை” என்றா

“ஐயா! தங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை ஆயினும் எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லுகிறேன்

அந்நத களையா மகன் இறந்து விடவில்லை, உயிரோடிருக்கிறான் என பதைத் தந்தைக்குத் தெரிவித்து விட்டால், அவருடைய பூண்பம் தீர்த்து மன அமைதி ஏற்பட்டு விடும் அதைச் சொல்லுவதற்காகவே தங்கனிடம் வந்தேன் எப்படியாவது என பெரியனனையை அழைத்து வர ஏற்பாடு செய்யுங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்ள வந்தேன் ஆனால் தங்கனின் அதற்குப் பிரயத்தனம் செய்திருக்கிறார்கள்” என்றான் இனையபிராட்டி

“ஆம், அம்மா! நானும் அந்தக்கை முடிவுக்குத்தான் வந்திருந்தேன் மந்தாகினிதேவி உயிரோடிருக்கும் விவரத்தைச் சக்கரவர்த்தியிடம் தெரி

அமரர் கல்சிகி

வித்து விடத் தீர்மானித்துவிட்டேன். ஆனால் வெறுமனே சொன்னால் அவா நம்ப மாட்டா முன்னே நான் கூறியது பொய், இப்போது சொல்லுவதுதான் உண்மை என்று எவ்விதம் அவரை நம்பச் செய்வது? அதற்காகவே அந்தத் தேவியை இங்கே அழைத்து வரச் செய்த பிறகு சொல்ல எண்ணினேன். நேரிலே பார்த்தால் தம்பியே தீர வேண்டும் அல்லவா? அதற்காகவே முக்கியமாக இவங்கைத் தீவுக்குச் சென்றிருந்தேன். ஆனால் தங்கள் தம்பியோடும் பெரிய வேளாரோடும் சதி செய்வதற்காக நான் சூழ நாட்டுக்குப் போனேன் என்று பழுவேட்டையர்கள் சக்கரவர்த்தியிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது இவ்வலை என்று நீய் பிப்பதற்காகவேனும் மத்தாமினி தேவியைத் தங்கள் தந்தையின் முன்னால் கொண்டு போய் திறத்தப் போகிறேன்" என்றார் அந்நிகரம்.

"ஐயா! அந்த மாநிரி திடீரென்று கொண்டு போய் திறத்தினால் தந்தைக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேரிட்டாலும் நேரிடலாம் முன்னால் தெரிவித்து விட்டுத்தான் அவர்களைப் பாரக்கச் செய்ய வேண்டும்" என்றான் இவ்வலை பிராட்டி.

"ஆம், ஆம், அவ்வாறுதான் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறேன். இந்த விடக்கு மத்தாமினி தேவி வந்து சேரத்ததும் போய்ச் சொல்லலாம் என்று நினைத்தேன். இன்று காலை அரண்மனைக்கு வரவே எண்ணியிருந்தேன். அதற்குள் தியாகவிடங்களின் மக்கள் தடுவிலை தலையிட்டு எனக்கு ஏமாற்றத்தை அளித்து விட்டான். அந்தப் பொல்லாத பெண்ணுக்கு ஒரு தான் தகுந்த தண்டனை விதிப்பேன்" என்றார் முதன் மந்திரி.

"ஐயோ! அப்படி ஒன்றும் செய்யாதீர்கள். அவன் தலையெண்ணோ, பொல்லாத பெண்ணோ, நான் அறியேன். ஆனால் அருள்மொழியைக் கடலில் முழுகிப் போகாமல் காப்பாற்றியவன் பூங்குழலி அல்லவா?"

"கடவுள் காப்பாற்றினார் என்று சொல்லுங்கள், தாயே! பாற்கடலில்

பன்னிகொண்ட பகவான் காப்பாற்றினார். அவருடைய அருள் இவ்வலைவிட்டால், இந்தச் சிறு பெண்ணால் என்ன செய்து விட முடியும்? ஜோதிட சாஸ்திரம் உண்மையானால், கிரகங்கள் - நட்சத்திரங்களின் சஞ்சார பலன்கள் மெய்யானால், இவ்வரசரைக் கடலும் தீயும் புயலும் பூகம்பமும் கூட ஒன்றும் செய்யமுடியாது..."

"இறைவன் அருளினதி எதுவும் நடவாதுதான். ஆனால் இறைவனுடைய சகதியும் மனிதர்கள் மூலமாகத்தானே இயங்க வேண்டும்? பூங்குழலியை மறுபடியும் நாகைப்பட்டினத்துக்கு அனுப்ப எண்ணியிருக்கிறேன், ஐயா! அல்லது, தாங்கள் வேறு விதமாக எண்ணினால், - பகிரங்கமாகவே அருள் மொழியை இங்கு வரச் செய்யலாம் என்று கருதினால்..."

"இவ்வலை, தாயே! இவ்வலை! நிம்மாதனம் யாருக்கு என்பது நிச்சயமாகும். வரைக்கும் அருள்மொழிவராமனாப் பற்றி மக்கள் அறிந்து கொள்ளலாம். மன்குப்பதே தலவது தங்கள் தந்தையை இன்று முடிவாகக் கேட்டுவிட எண்ணியிருக்கிறேன். மதுராந்தகருக்குப் பட்டம் கட்டுவதாயிருந்தால், தங்கள் தம்பியை மறுபடியும் சூழ நாட்டுக்குத் திருப்பி அனுப்பி விடுவது தலவது அருள்மொழிவரமா இங்கு இருக்குமபோது மதுராந்தகருக்கு மகுடம் குட்டச் சோழ நாட்டு மக்கள் ஒருநாளும் உடனடி மாட்டார்கள். சோழ நாடு பெரும் துணைமாலும்; சோழ நாட்டின் திசையில் எல்லாம் இரத்த வெள்ளம் பெருகி ஓடும்."

"ஐயா! அப்படியானால் பூங்குழலியையும் சேத்தன் அமுதனையும் மறுபடி நாகைப்பட்டினத்துக்கு அனுப்புவதே தலவதல்லவா?"

"அதுதான் தலவது சக்கரவர்த்தி வித்தம்பினால் ஒருமுறை அருள்மொழிவரமா இரகசியமாகத் தஞ்சைக்கு வந்து விட்டுத் திரும்பிப் போகலாம்" ௩௨

"ஆம், ஆம்" மத்தாமினி தேவியும் அருள்மொழியும் உயிரோங்குக் கிறார்கள் என்பதை ஒருமுறை நினை

ணால் பார்த்துத் தெரிந்து கொண் டாலதான் சக்கரவர்த்தியின் உணர்வு அமைதி அடையும்."

"பெரிய இனவரசரைப் பற்றித் தங்கள் தந்தைக்கு எவ்விதக் கவலையும் இல்லை அல்லவா?"

"இல்லவே இல்லை ஆதிதத கரி காலனுக்கு அபாயம் விளைவிக்கக் கூடியவர்கள் இந்த உலகத்திலேயே இல்லை என்று சக்கரவர்த்தி நம்பி யிருக்கிறார் நாங்கள் என்ன நினைக் கிறீர்கள், ஐயா!"

"எனக்கு என்னமோ அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லை. போர்க்களத்திலு டு பெரிய இனவரசர் அலகாய குர்தான் ஆணாய் மற இடங்களில் அவரை ஏமாற்றுவதும் வஞ்சிப்பதும் கஷ்ட மல்ல பழுவேட்டையர்கள் அவரை விரோதிக் கிறார்கள் பழுவூர் இளை யரணி அவருக்கு எதிராக ஏதோ பயங் கரமான இரகசியச் சூழ்ச்சி செய்து வரு கிறான் இந்த இரண்டு செய்திகளையும் கரிகாலனுக்கு என் சீடன் மூலம் சொல்லி அனுப்பினேன். ஆயினும் பலன் இல்லை. தஞ்சாவூருக்கு எவ் வளவு சொல்லியும் வர மறுத்தவர் கட்டமூர் சமயவரையர் மானிகைக்குப் போயிருக்கிறார்"

"ஐயா! பழுவூர் இளை யரணி எங்கள் சகோதரியாயிருக்கக் கூடும் என்று நான் என் தமையனுக்குச் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறேன் அருகிலிருந்து காப்பாற்றும்படியும் வானர்குலத்து வீரருக்குச் சொல்லி அனுப்பினேன். ஆகா! வல்லவரையர் மட்டும் இப் போது இங்கே இருந்திருந்தால், நாகைப் பட்டினத்துக்கு அனுப்பியிருக்கலாம்"

"அந்தப் பிள்ளை ஏதாவது சங் கட்டத்தில் அகப்பட்டுக் கொள்ளா மலிகுப்பதற்கு நானும் என் சீடனை அனுப்பியிருப்பேன். இப்போது கூடத் தங்கள் பூங்குழலியை அனுப்பினால், யின்னோடு திருமலையையும் அனுப்ப உத்தேசிக்கிறேன்."

"போனவர்கள் இன்னும் வந்து சேர வில்லையே? என் பெரியன்னை வந்து விட்டால் என் தெருவிருந்து முக்

கால்வாசி பாரம் இறங்கி விடும், ஐயா! அவர் வந்தவுடனே, நாங்கள் என் தத் தையைச் சந்தித்துச் சொல்லி விடு வோம் அல்லவா? நான் என் அன னையிடம் அடியிலிருந்து எல்லாக் கதையும் சொல்லியாக வேண்டும்..."

"ஆகா! மலையமான் மகளுக்குத் ததான் எத்தனை மனத் துன்பங்கள்! அதோடு, திருக்கோவலூர் கிழவனுக்கு இடெல்லாம் தெரியுமபோது அவன் என்ன செய்யப் போகிறானோ? தன் பேரப் பிள்ளைக்குப் பட்டம் இல்லை என்று தெரிந்தால், இந்த நாட்டையே அழித்து விடுவேன் என்று ஒருவேளை மலையமான் கிளம்பக் கூடும்..."

"என் பாட்டனாரைச் சரிக்கட்டும் வேலையை என்னிடம் விட்டு விடுங் கள். இந்தப் பெண் வானதி இருக் கிறானே, இவளுடைய பெரிய தகப் பனாரைப் பற்றித்தான் எனக்குக் கவலையாயிருக்கிறது. கொடுமபாளையப் பெண் சோழ சிங்காதனத்தில் ஒருதான் வீற்றிருக்கப் போகிறான் என்று அவர் ஆசை கொண்டிருக்கிறாராம் இந்தப் பெண்ணின் மனத்திலேகூட அந்த ஆசை இருக்கிறது..."

வானதி இப்போது குறுக்கிட்டு, ஆதிரை நிறைந்த குரலில், "அக்கா..." என்றாள்

பித்தச் சமயத்தில், வானதி மேலே பேசுவதற்குள், பூங் குழலி உள்ளே பிரவேசித்தாள். அவள் தனியாக வந்து கண்டு மூன்று பேரும் சிறிது துணுக்குறறார்கள்

"கனரவர் மகனே! உன் அத்தை எங்கே? திருமலை எங்கே?" என்று முதன்மத்திரி பரபரப்புடன் கேட்டார்.

"ஐயா! என் கர்வம் பங்கமுற்றது. நான் சொல்லிப் போனபடி அதையை இங்கு கொண்டு வந்து சேர்க்க முடிய வில்லை."

"தங்கள் போவதற்குள்ளேயே கானோமா? அல்லது வருவதற்கு மறுத்து விட்டானா? அப்படியானால்..."

"இல்லை, ஐயா! கோட்டைக்குள்ளே

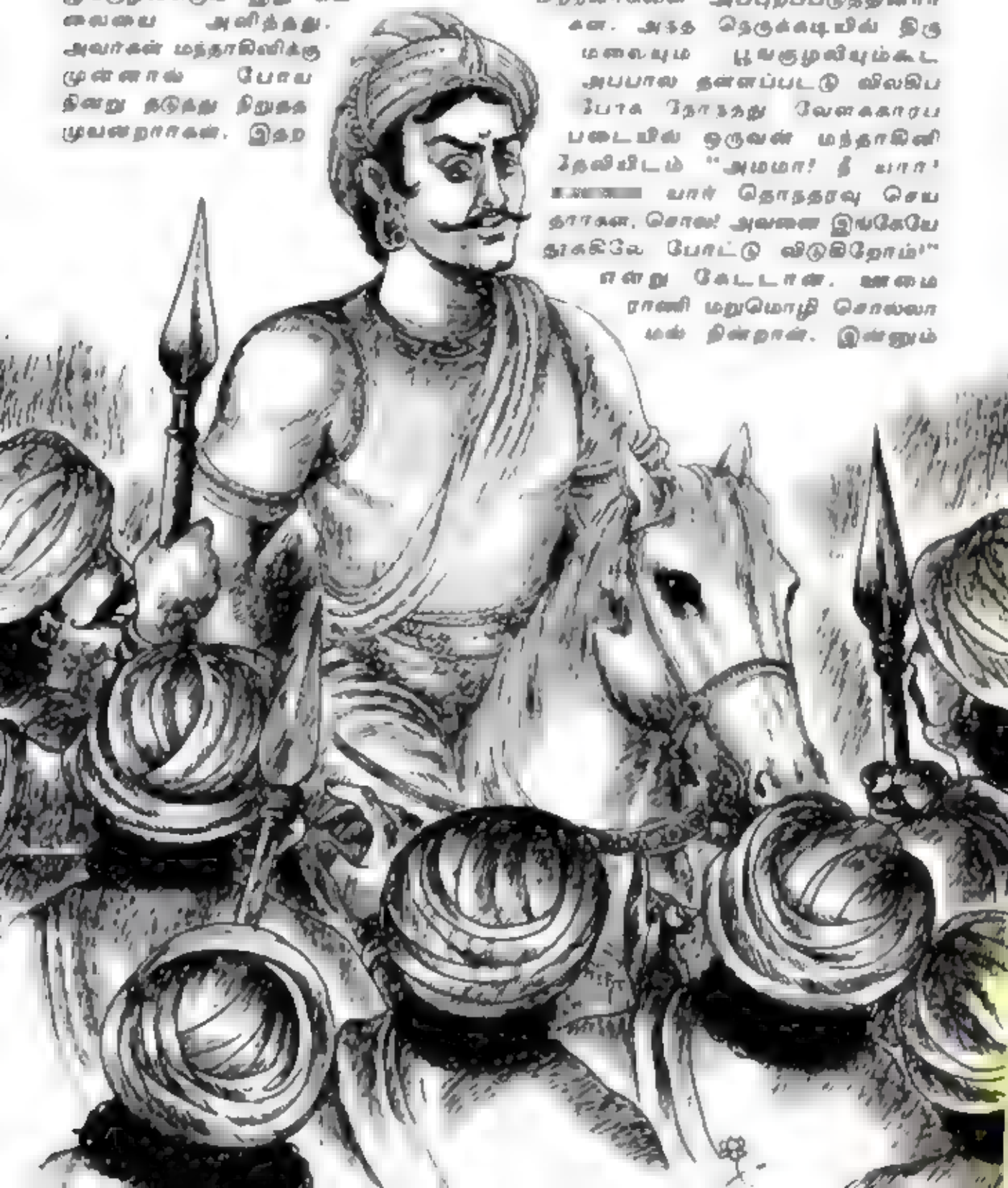
அழைத்துக்கொண்டு வந்து விட்டோம் அதற்குப் பிறகுதான் துணக் கூட்டத் திலே அகப்பட்டு அதை காரணமாற் போய் விட்டா" எனறான் பூங்குழலி பின்னர், அச்சம்பவம் பற்றிய பின்னரும் விவரங்களைக் கூறினான்:

மத்தாமினி தேவி தலவவேளைவாகச் சேத்தன் அமுதன் வீட்டிலேயேதான் இருந்தான் அவன் அங்கேயே இருக்கும் படியான காரணங்கள் நேர்ந்திருந்தன தேவதிரவு அடித்த புயலில் அமுதனுடைய வீடு சின்னா பின்னமடைத் திருத்தது தோட்டத்திலிருந்த மரம் ஒன்று விட்டுக் கூரை மேலேயே விழுத் திருத்தது சேத்தன் அமுதனோ முதல் தானிரவு மழையில் தனைத்த காரணத்தினால் கடும் கரம் வந்து படுததுப் பிதறிகொண்டிருந்தான் இரண்டு சகோதரிகளும் விழுந்த மரங்களை அகற்றி விட்டைச் சரிப்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள் பூங்குழலியைக் கண்டதும் மத்தாமினி மகிழ்ச்சி அடைந்தான் திருமலையைக் கண்டு கொஞ்சம் தயங்கினான் அவன் நமஸம்ச் சேத்தவன் என்று பூங்குழலி கூறிய பிறகு தைரியம் அடைந்தான் வழியில் பூங்குழலியும் திருமலையும் ஊமை ராணியிடம் என்ன சொல்லுவது, எவ்வாறு சொன்னால் அவன் தயங்காமல் தங்களுடன் வருவான் என்று பேசி முடிவு செய்திருந்தார்கள் அந்தப்படியே பூங்குழலி அவன் அதைவிடம் கூறினான் சக்கரவாத்தி நோயப்பட்டபு படுத்த படுக்கையா விருப்பதாகவும், எந்த நேரத்திலும் இத்த மன்னுலகை விட்டுப் போய் விட்டா மென்றும், அவருடைய மூச்சுப் பிரிவதற்கு முன்னால் ஊமை ராணியை ஒரு தடவை பார்க்க ஆசைப் படுகிறார் என்றும், ஊமை ராணியை அவர் இத்தனை காலமாகியும் மறக்கவில்லை யென்றும், அவனைப் பார்த்தால் ஒரு வேளை அவர் புதிய பலம் பெற்று இன்னும் சில காலம் உயிர் வாழக் கூடும் என்றும் சமிக்ஞை பாஷையில் தெரியப் படுத்தினான் அதற்காகவேதான் முதன்மத்திரி அநிருத்தப் பிரம்மராயர்

அவனை எப்படியாவது பிடித்து வர ஆட்களை அனுப்பியதாகவும், முதன் மத்திரியின் அரண்மனைவிலேதான் முதல் தானிரவு தான் தங்கியிருந்ததாகவும் கூறினான் சக்கரவாத்தியின் அருமைப் புதல்வி குத்தவை தேவி ஊமை ராணியைத் தன் தந்தையிடம் அழைத்துப் போவதற்காக முதன் மத்திரி வீட்டில் காத்திருப்பதாகவும் தெரியப் படுத்தினான் இதைப்பெல்லாம் ஒருவாறு தெரிந்துகொண்ட பிறகு மத்தாமினி பூங்குழலியுடனும் திருமலையுடனும் புறப்பட்டு வர இசைந்தான் கோட்டை வாஷுகு அவர்கள் வந்து சேந்த போது, சக்கரவாத்தியின் வேளக்காரப் படைவீனர் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள் போகட்டும் என்று மூன்று பேரும் ஒதுங்கி நின்றார்கள் வேளக்காரப் படைவை மத்தாமினி கண் கொட்டாத ஆவததுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் வேளக்காரப் படைவைத் தொடர்த்து ஒரு பெருங் கூட்டம் கோட்டைக்குள்ளே பிரவேசித்தது அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தவும் கோட்டைக் கதவுகளைச் சாத்தவும் காவலர்கள் செய்த முயற்சி பலிக்க வில்லை "இந்தக் கூட்டத்தோடு நாம் போக வேண்டாம், முதன் மத்திரி அரண்மனைக்குப் போகப் பிரத்தியேகமான கரங்க வழி இருக்கிறது அதன் வழியாகப் போகலாம்" என்றான் திருமலை இதைப் பற்றிப் பூங்குழலி அவருடைய அதைக்குச் சொல்லப் பிரயத்தனப்பட்டான், ஊமை ராணி அதைக் கவனியாமல் கோட்டைக்குள் போகும் கூட்டத்தோடு சேர்த்துப் போகத் தொடங்கினான், திருமலையும் பூங்குழலியும் பின்னோடு சென்றார்கள் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்த பிறகு, திருமலை வேறு தனி வழியாகப் போகலாம் என்று சொன்னதைப் பூங்குழலியின் அதை பொருட்படுத்தவில்லை கூட்டத்துடன் கலத்தே சென்றான் கூட்டத்தைப் பார்த்துப் பயப்படும் கபாலம் உடையவன் இம் மாதிரி செய்வதைக் கண்டு மற இருவருக்கும்

வியப்பாவிடுதது. கொஞ்ச தூரம் போன பிறகு கட்டத்தில் சிலர் மந்தாமினியைக் குறிப்பாகக் கவனிக்க ஆரம்பித்தார்கள். "இந்த அம்மாளைப் பார்த்தால் பழுவூ இளைப்பாணிவின ஜாஸ்தியாக இவ்வையா" என்று ஒரு வருக்கொருவர் பேசிக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். திருமலைக்கும் பூங்குழலிக்கும் இது கவையை அளித்தது. அவர்கள் மந்தாமினிக்கு முன்னால் போய் நின்று நடுத்த நிறக்க முயன்றார்கள். இதர

குள் ஆழவாக்கடியைப்பார்த்தவர்கள் சிலர் "இவ்வையாடா எவ்வையா" பெண பிள்ளையைத் தொந்தரவு படுத்துகிறாள்?" என்றார்கள். இந்த வாதத்தைக் காதின விழுந்தது வேளக்காரப்படையில் பின்னால் போனவர்கள் திருமயி வந்தார்கள். ராணியைச் சூழ்ந்துகொண்டு மற்றவர்களை அப்பறப்படுத்தினார்கள். அந்த நெருக்கடியில் திருமலையும் பூங்குழலியும்கூட அப்பால் தள்ளப்பட்டு விலகிப் போக நோத்தது வேளக்காரப்படையில் ஒருவன் மந்தாமினி நெலியிடம் "அம்மா! நீ யார்" என்று யார் தொந்தரவு செய்தார்கள், சொல் அவளை இங்கேயே தூக்கிடே போட்டு விடுகிறோம்!" என்று கேட்டான். ஊமை ராணி மறுமொழி சொல்லாமல் நின்றாள். இன்னும்

சிலர் கேட்டதற்கும் அவன் பதில சொல்லவில்லை இதற்குள் ஒருவன் "இவனைப் பார்த்தால் பழுவூர் ராணி ஜாடையாக இல்லையா?" என்றான் இன்னொருவன், "அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். அதனாலேதான் இவ்வளவு காலமாயிருக்கிறான்" என்றான், "பழுவூர்க் கூட்டமே கர்வம் பிடித்த கூட்டம்" என்றான் மற்றொருவன் இந்த நிகழ்ச்சிகள் சின்னப் பழுவேட்டாரையின் அரண்மனைக்குச் சமீபத்தில் நிகழ்ந்தன ஆகையால் என்ன சச்சரவு என்று தெரிந்து கொள்வதற்காகப் பழுவூர் வீரர்கள் சிலர் அவகே வந்தார்கள் "பழுவூர்க் கூட்டமே கர்வம் பிடித்த கூட்டம்" என்று வேளக்கார வீரன் ஒருவன் கூறியது அவர்கள் காதுல் விழுந்தது "யாரடா பழுவூர்க் கூட்டத்தைப் பற்றி நித்தனை செய்கிறவன்" இவகே முன்னால் வரட்டும்" என்றான் பழுவூர் வீரன் ஒருவன் "நான்தான்டா சொன்னேன்! என்னடா செய்வாய்" என்று வேளக்கார வீரன் முன் வந்தான் "நீங்கள்தான்டா கர்வம் பிடித்தவர்கள். உங்கள் கர்வம் பங்கமடையும் காலம் தெருவகி விட்டது!" என்றான் பழுவூர் வீரன் "ஆகா! எங்கள் இளவரசரைக் கடலில் மூழ்கடித்து விட்டதனால் இப்படிப் பேசுகிறாயா? உங்களைப் போன்ற பாதகர்கள் இருப்பதாலேதான் புயல் அடித்து ஊரெல்லாம் பாழாகிவிட்டது!" என்றான் கூட்டத்தில் ஒருவன் பழுவூர் வீரன், "என்னடா சொன்னாய்?" என்று அவனைத் தாக்கப் போனான் வேளக்கார வீரன் அவனைத் தடுத்தான் பின்னர் கூட்டத்தில் கை கலப்பும் குழப்பமும் கூசலும் எழுந்தன "பழுவூர் வள்ளல்கள் வாழுக" என்று சிலரும், "முன்று உலகம் உடைய கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி வாழுக!" என்று சிலரும் கோஷமிட்டார்கள் "கொடுமபாளூர் வேளார் வாழுக!" "திருக்கோவலூர் மலையமான் வாழுக!" என்ற குரல்களும் எழுந்தன. அச்சமயத்தில் சின்னப் பழுவேட்டாரையே குதிரை மீது ஆரோகணித்து

அவரு வந்து சோந்தார் அவரைக் கண்டதும் சண்டை நின்று ஜனங்களும் கலைத்து நாலாபுறமும் தெறி ஓடினார்கள் வேளக்காரப் படைவீரர் முன்னால் சென்றார்கள் பழுவூர் வீரர்கள் காலாத்தக் கண்டரைச் சூழ்ந்து கொண்டு நடத்ததைத் தெரிவித்தார்கள் பூங்குழலியும் ஆழ்வாக்கடியானும் விதி ஓரத்தில் ஒதுங்கினார்கள் கற்றுமுற்றும் கூாத்து கவனித்தார்கள் மத்தாசினியைக் காணவில்லை

"ஐயோ! இது என்ன! இப்படி நோத்துவிட்டதே! தலைதகரில் அர சாட்சி அழகாக நடக்கிறது! அதைவை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது? ஏதாவது கெடுதல் நோத்திருக்குமோ? யாரேனும் பிடித்துக்கொண்டு போயிருப்பார் களோ?" என்று பூங்குழலி கவலைப் பட்டான் காலாத்தக் கண்டரும் பழுவூர் வீரர்களும் போன பிறகு நாலாபுறமும் தேடிப் பார்த்தார்கள் மத்தாசினியைக் காணவில்லை திருமலை "நான் இன்னும் சிற்று தேரம் தேடிப் பார்க்கிறேன் நீ சீக்கிரம் சென்று முதன் மத்திரியிடமும் இளையபிராட்டியிடமும் சொல்லு! நாம் இரண்டு பேர் மட்டும் தேடினால் போதாது முதன் மத்திரியும் இளையபிராட்டியும் ஏதேனும் ஏற்பாடு செய்வார்கள்" என்றான் பூங்குழலி போவதற்குத் தயங்கினான் மறுபடியும் ஆழ்வாசக் கடியான், "நான் சொல்வதைக் கேள் உன் அதைக்கு ஒன்றும் நோத்திருக்க முடியாது ஜனககூட்டத்தில் யாபிரா தெரிந்த மனிதன் ஒருவனை உன் அதை பார்த்திருக்கிறான் அவன்குரு திகையே கவனமாக நோக்கி யதிலிருந்து ஊக்கிடுறேன் அதனாலேதான் கூட்டத்தோடு சோந்துயிந்தான் இப்போதும் அவனைத் தொடர்ந்துதான் போயிருக்கிறான் என்று தோன்றுகிறது எப்படியும் கண்டுபிடித்து விடலாம். நீ போய் முதன் மத்திரியிடம் சொல்லு!" என்றான் பூங்குழலி முதன் மத்திரியின் அரண்மனைக்கு வந்து சோந்தான்.

இதையெல்லாம் கேட்ட குத்தவை

பெரிதும் கவலை அடைந்தான். அநிருத்தர் அவ்வளவு கவலை கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. "பார்த்தீர்களா, இளவரசி! கலகப் பிராக எப்போது சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்று காதலிக் கொண்டிருப்பதை அறிந்துகொண்டிருக்கிறீர்களா? அருள்மொழி வர்மா உயிரோடிருக்கிறார் என்று தெரிய வேண்டியதுதான் ராஜ்யமெங்கும் நீ மூண்டு விடும்!" என்றார்.

"நாங்கள் முதன் மத்திரியாவிடம் குமலையில் அப்படி ஒன்றும் நேரால் இப்போது, என பெரியனனையைப்

பற்றிச் சொல்லுங்கள். நான் பயத்தது போலவே ஆகி விடும் போலிருக்கிறதே! அவரை எப்படிச் சுண்டுபிடிப்பது?" என்று கேட்டான்.

"அந்தக் கவலை தங்களுக்கு வேண்டாம் கோட்டைக்குள் வந்துவிட்ட படியால் இனி நான் அறியாமல் வெளியில் போக முடியாது அதற்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன். தேடவும் ஏற்பாடு செய்கிறேன். இனி, சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்காமல் மந்தாமினி தேவி இவ்விடம் விட்டுப் போகவும் மாட்டாள்" என்றார்.

இருபத்து ஏழாம் அத்தியாயம்

பொக்கிஷ நிலவறையில்

புங்குழலி மந்தாமினி தேவியை விட்டுப் பிரிந்த இடத்தில் நாம் இப்போது அந்த மாதரசியைத் தொடர்ந்து அவசிய மாகிறது. அவள் கூட்டத்திலும் குழப்பத்திலும் மறைத்து விட்ட காரணம் பற்றி ஆழ வாய்க்கடியான கூறியது உண்மையே யாகும் வேனக்காரப் படைபுடன தொடர்ந்து கோட்டைக்குள் பிரவேசித்த கூட்டத்தில் மந்தாமினி ரவிதாஸன் என்னும் சதிகாரனைப் பார்த்துவிட்டான் ஏதேனும் ஒரு புலன குறைவாயுள்ளவர்களுக்கு மற்றப் புலன நன்கு இயங்குவது இயலபவ்வா? மந்தாமினிகளோ காது கேளாது, வாய் பேராது அவ்வளவுக்கு, அவளுடைய கண் பார்வை கூர்மையாக்குந்தது ஆழ வாய்க்கடியானும், பூங்குழலியும் மந்தாமினி தேவியையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் ஆகையால் அவர்கள் கண்ணிற்குப் பட்டாத ரவிதாஸன் மந்தாமினியின் பார்வைக்கு இலக் கானான்.

வரப் போகும் தன்மை நிலைகளை

முன்னாலேயே அறிந்து கொள்ளக் கூடிய இயற்கையான உணர்ச்சி அறிவும் மந்தாமினிக்கு இருந்தது ஆதலின் ரவிதாஸன் ஏதோ தீய காரியத்துக்காகவே இங்கே வந்திருக்கிறான் என்பதை அவன் உணர்ந்துகொண்டான் ஏறகெனவே ஈழ நாட்டில் அருள்மொழி வாமனை ரவிதாஸன் கொல்ல முயன்றதையும் அவன் அறிந்திருந்தான் அல்லவா? ஆதலின் கூட்டத்தோடு கூட்டமாகத் தஞ்சையின் வீதிகளில் சென்ற போது அவன் பார்வை ரவிதாஸனை விட்டு அகலவில்லை.

குழப்பத்தின் உச்சமான நிலையில் சின்னப் பழுவேட்டையார் குதிரை மேலேறி வந்த சமயத்தில் ஜனக்கூட்டம் சட்டசட்டென்று கலைத்ததல்லவா? அச்சமயம் ரவிதாஸனும் இன்னொரு மனிதனும் ஒரு சந்து வழியில் அவசரமாகப் புகுந்து செல்வதை மந்தாமினி பார்த்தான் உடனே அந்தத் திசையைக் குறிவைத்து அவனும் வேகமாகச் சென்று அதே சந்து வழியில் பிரவேசித்தான்.

இது சிகழ்ந்த ஒரு நிமிட நேரத்தில், ஜனக் கூட்டத்தினால் மோதித் தள்ளப்பட்ட நிகுமலையும் பூங்குழலியும்

மத்தாவினியைக் கவனிக்க முடிய
வில்லை மத்தாவினி எத்து வழியில
புகுந்த பிறகு இரண்டொரு தடவை
திருமயிப்பார்த்தான திருமலையும்.
பூங்குழலியும் வருகிறார்களோ என்று
அவர்களைக் காண
வில்லை ஆனாலும்
ரவி தாஸனைத்
தொடர்வதே முக்கிய
மான காரியம் என்று
தன்மனம் சொன்
றான். இந்த வரலாற

நினை ஆரம்பத்தில் வந்தியத்தேவனை
காலாந்தக கண்டரின் ஆட்களிடமிருந்து
தப்பிச் சென்ற வழியிலேயே ரவி
தாஸனும் அவனுடைய தோழனையும்
முன்னம நாம் சத்தித்திருக்கிறோம்
திருப்புறமபயம் பள்ளிப்படைவிலே நன்
னிரவு சதி கட்டத்திலே நாம் புகுந்த
சோமன் சாமபவன் என்பவன்தான்
முன்ன

அவனிருவரும் அதிலே
மாகச எத்து பொந்துகளில்
நுழைந்து சென்றார்கள் ஆய

காங்கு விழுந்து விடாத மரங்களைப்
பொருட்படுத்தாமல் தாண்டிக்

குறித்துச் சௌந்தார்கள் மறைந்த தன்னார் தேவகியதால் ஏற்பட்டிருந்த சேறறுக் குட்டைகளையும் கவனியாமல் சௌந்தார்கள் இன்னமும் இலேசாகக் காற்று அடித்துக் கொண்டிருந்த படியால் மரக் கிளைகள் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தன கிளைகளிலிருந்து அவ்வப்போது தன்னார் துளிகள் சலசல வென்று விழுந்தன தங்களை யாரும் பின் தொடர்வார்கள் என்ற எண்ணமோ அவர்களுக்கு கவலையுமே இல்லை ஆகையால் அவர்கள் திருமயிப் பாராமலே விரைந்து சௌந்தார்கள் திருமயிப் பாரத்திருந்தாலும் மத்தாமினி தேவியை அவர்கள் பாரத்திருக்க முடியாது

கடைசியில், அவர்களுடைய துரிதப் பிரயாணம் பெரிய பழுவேட்டரை வருடைய அரண்மனைத் தோட்டத்தின் பின் மதில் ஓரத்தில் வந்து நின்று புயலினால் வேருடன் பறிக்கப்பட்ட மரம் ஒன்று அந்த மதில் மேலே விழுந்து முறித்து விடத்தது ரவிதாஸனும் சோமன் சாமபவனும் அந்த மரத்தின் மீது எளிதில் ஏறி மதிலைக் கடத்து அப்பால் தோட்டத்தில் குறித்தார்கள் அவர்கள் குதிப்பதைப் பார்த்த மத்தாமினி தேவியும் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அதே மரங்களின் மீது ஏறி அப்பாலிருந்த தோட்டத்தில் இறங்கினான்.

ரவிதாஸன் சோமன் சாமபவனைச் சேறறுத் தூரத்திலேயே நிறுத்தி விட்டுப் பெரிய பழுவேட்டரையரின் அரண்மனையை அணுகினான். பெரிய பழுவேட்டரையரும் பழுலூர் இளையராணியும் இல்லாதபடியால் அரண்மனை குளியமாகக் காணப்பட்டது எனினும் பெண்களின் பேசுசொல்லு மட்டும் கேட்டது

ஒருமுறை இரண்டு தாதிப் பெண்கள் அந்த மானிகளின் பின் முகப்புக்கு வந்தார்கள் தோட்டத்து மரங்கள் பல முறித்து விழுந்து விடத்ததைப் பார்த்தார்கள் "ஆகா! அனுமார் அழித்த அசோக வனம் மாநிரியல்லவா இதுகிறது" என்றான் ஒருத்தி "தமமுடைய சிதாதேவி இங்கே இச் சமயம் இருத்திருந்தால், ரொம்ப மனவேதனைப் பட்டிருப்

பாள்" என்றான் இன்னொருத்தி சேறறு நேரம் இவ்விதம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு அவர்கள் திருமயிப் பாரத்தின் செல்லம் சமயத்தில் ரவிதாஸன் வாயைக் குவித்துக்கொண்டு ஆத்தைக் குரல் போன்ற ஒலி உண்டாக்கினான். தாதிப் பெண்கள் இருவரும் திருமயிப் பாரத்தார்கள் ரவிதாஸன் நன்றாக மறைந்து கொண்டிருந்தான் தாதிக்களில் ஒருத்தி "பாரடி! பட்டப் பகலில் கோட்டான் கதறுகிறது! நேற்று அடித்த புயலில் ஆத்தைக்கும் புத்தி சிதறிவிட்டது!" என்றான் இன்னொருத்தி ஒன்றும் சொல்ல வில்லை

சேறறு நேரத்துக்கெல்லாம் மறுமொழி சொல்லாமல் சௌந்தர்கள் திருமயிப் பாரத்தின் பழுலூர் அரண்மனைக்கும் பொக்கிஷ நிலவறைக்கும் நடுவில் இருந்த வலத்த மண்டபத்துக்கு வந்து சேர்த்தான். இந்த மண்டபத்திலேதான் வந்தியத் தேவன் பழுலூர் ராணியைச் சந்தித்தான் என்பது வாசகர்களுக்கு நினைவிற்குக் கலாம் அங்கே வந்து நின்ற அந்தத் தோழிப் பெண் தோட்டத்தை உற்றுப் பார்த்தான் மறுபடியும் ஆத்தையின் குரல் கேட்டது. குரல் வந்த இடத்தை நோக்கி அந்தப் பெண் நடத்து வந்தான் மரத்தின் மறைவிலிருந்து ரவிதாஸனும் முன்னால் வந்தான் காத்த சக்தி கொண்ட கண்களால் அவனை விழித்துப் பார்த்தான்

"மத்திரவாதி! வந்து விட்டார்களா? இளையராணி உட இங்கே இல்லையே? எதற்காக வந்தாய்?" என்று கேட்டான்

"பெண்ணே! இளையராணி அனுப்பித்தான் வந்திருக்கிறேன்" என்றான் ரவிதாஸன்.

"போன இடத்திலும் ராணியைத் தீ விடவில்லையா? இங்கே எதற்காக வந்தாய்? யாருக்காவது தெரிந்தால்."

"தெரிந்தால் என்ன முழுவி விடும்?"

"அப்படிச் சொல்லாதே! சின்னப் பழுவேட்டரையர் எங்கள் பேரில் சந்தேகம் கொண்டிருக்கிறார் என்னை அழைத்து ஒருதான் கடுமையாக எச்சரித்தார் மறுபடியும் மத்திரவாதி வந்தால் தமயிடம்

வந்து சொல்ல
கேண்டும் என்று
கட்டளைவிட டிருக்க
கிரார்."

"அவன் கெட்டான்,
'போ' அவர்களுடைய
காலமெல்லாம் நெருங்கி
விட்டது நீ ஒன்றும் கவ
னப்படாதே' நினைவை
யின் சாவி வேண்டும் சிக

கிரம கொண்டு வந்து கொடு" என்றான் ரவிதாஸன்

"ஐயையோ! நான் மாட்டேன்"

"இதோ பாரா, உன் எஜமானியின் மோதிரம்" என்று ரவிதாஸன் இளைப ராணியின் முத்திரை மோதிரத்தைக் காட்டினான்

"இதை நீ எங்கே திருடினாயோ, என்னவே, யார் கண்டது?"

"அடி பாலி' என்னையா திருடன் என கிறாய்' இளைபராணியே என்னைக் கண்டு தடுங்குலுக்கைப் பார்த்து விட்டுமா இப்படிச் சொல்கிறாய்' பாரா' இன்றிரவே ஒன்பது பிரககன வந்து உன்னை உயிரோடு மயானத்துக்குத் தூக்கிச் சென்று "

"வேண்டாம், வேண்டாம்! உன் பிரககன் எல்லாம் உன்னிடமே இருக்கவும் எனக்கென்ன வந்தது' இளைபராணியின் மோதிரத்தைக் காட்டினால் நீ கேட்டதைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தது விடுகிறேன் ஆனால் அவசரப்பட்டுத் தோட்டம் அழிந்து விடப்பதைப் பாரக்க அடிக்கடி பெண்ணை இங்கே வருகிறார்களெல்லாகும் சாப்பிடும் சமவத்திலு நான் உன்னிடம் சாவினயக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறேன் அதுவரை பொறுத்திரு" "

"ஆகட்டும், எனக்கும் கொஞ்சம் சாப்பாடு கொண்டு வா' சாப்பிட்டே இரண்டு நாட்கள் ஆகிறது நிறையக் கொண்டு வா" என்றான் ரவிதாஸன்

தாதிப பெண் போன பிறகு ரவிதாஸனும் சோமன் சாம்பவனும் விழுத்து கிடந்த மரம் ஒன்றின் மேல் உட்கார்த்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்

அவர்கள் அறியாத வண்ணம் மத்தா கினியும் சற்றுத் தூரத்தில் மறைவான இடத்தில் உட்கார்த்துகொண்டான்

ரவிதாஸனும் தாதிப பெண்ணும் பேசியது ஒன்றும் அவளுக்குப் புரியா விட்டாலும் ஏதோ நடக்கப் போகிற தென்று ஊகித்துக்கொண்டான்

வெகு நேரம் கழித்து அந் தாதிப பெண் திரும்ப வந்தான் ரவிதாஸன் எழுந்து முன்னால் போனான் அவன் கொண்டு வந்திருந்த சோற்று மூட்டையையும் சாவிக்கொதலையும் வரங்கிக் கொண்டான் பிறகு, வஸந்த மண்டபத்தை

அடைத்து அங்கிருந்து பொக்கிஷ தில வறைக்குச் சென்ற தடைபாளையில இரு வரும் சென்றார்கள் ஒரு சாவி, இரண்டு சாவி, மூன்றாவது சாவினயும் போட்டுத் திருபரீய பிறகு, பூட்டுத் திறந்தது தில வறையின் உள்ளே ஒரே சூம்மிருட்டாக இருந்தது

ரவிதாஸனும் தாதிப பெண்ணைப் பார்த்து, "அட்டா' ஒன்று மறந்து விட்டேனே! இந்த இங்கு டறையில் விளக்கு இல்லாமல் எப்படிப் போவது' ஒரு விளக்காவது தீவாததியாவது கொண்டு வா!" என்றான்

"பட்டப் பகலில் தீவாததியும், விளக்கும் எப்படிக் கொண்டு வருவேன்' யாராவது பார்த்துச் சந்தேகப்படடாவு?"

"அது எனக்குத் தெரியாது' உனக்கு அவ்வளவு சாமாததியம் இல்லை என்றா சொல்கிறாய்' நான் நம்ப மாட்டேன் தீவாததியாவது தீபமாவது கொண்டு வா' இல்லாவிடில் இராததிரி பன்னிரண்டு கொன்னிவாய்ப் பிரககனை அனுப்பி "

"ஐயையோ' கம்மா இரு! எப்படியாவது கொண்டு வந்து தொலைக்கிறேன்" என்று கூறினான் அந்தத் தாதிப பெண்

"அதற்குள் தானும் சாப்பிட்டே முடிக்கிறேன்" என்றான் ரவிதாஸன்

தோழிப பெண் அரண்மனையை நோக்கிச் சென்ற பிறகு ரவிதாஸனும் சோற்று மூட்டைகூடன தோட்டத்துக்குள் பிரவேசித்தான் சோமன் சாம்பவனிகூட வந்தான் அவனிடம் சோற்று மூட்டையைக் கொடுத்தது, "ஒருவேளை இரண்டு மூன்று நாட்கள் நிலவறைவிலேயே நீ இருக்கும்படி, தேரலாம்' சரியான சந்தாய்பம் கிடைக்க வேண்டும் அல்லவா' ஆகையால் இந்தச் சோற்று மூட்டையையவைத்துக் கொள், வேலை எடுத்துக் கொண்டு என்னோடு பைமிட்டாமல் வர' அந்தப் பெண் தீவாததி கொண்டு வர்ப் போகிருக்கிறான் அதற்குள் நீ நிலவறைக்குள் புதுது விட வேண்டும்!" என்று சொன்னான்

இருவரும் துரிதமாகச் சென்றார்கள் மத்தா கினியும் அவர்கள் அறியாமல் பின் தொடர்ந்தான்

(தொடரும்)

வாண்னியின் செல்வன்

இருபத்து எட்டாம் அத்தியாயம்

பாதுளப் பாதை

நா

தபுறமும் தனறாகப்
பாரததுவிட்டு ரவி
தாஸன் திறத்திருந்த
திலவறைக் கதவைச்
கட்டிக் காட்டிக்
சோமன் சாம
பவனை அதன்

உள்ளே போகச் சொன்னான்
"மதலில் இருட்டிக் கண் தெரியாது
அதற்காகக் கதவின் அருகில் போ
தன்றுவிடாதே" உன்னே கொஞ்சம்
நுரமாகவே போய் தினு கொள்"
என்றான்

சோமன் சாமபவன் திலவறைக்குள்
புத்தத்தும் அவனை இருள் விழுவில்
விட்டது போலிருந்தது

பிறகு, ரவிதாஸன் தடைபாளைத்
வழியாகத் திரும்பி நத்தினி
தேவியின் வஸந்த மண்டபம்
வரையில் சென்றான். அவ்விருந்து

பழியை உடையதின் அண்ணமனைப்ப
பாரததுக்கொண்டிருந்தான் தாத்ப
பெண்ணைத் தவிர வேறு யாராவது
வந்துவிட்டால் அவனும் திலவறைக்குள்
அவசரமாகச் சென்று கதவைச் சாத்தி
திகொளவது அவசியமாகிருக்கலாம்
அல்லவா?

ரவிதாஸன் அவ்விதம் வஸந்த மண்ட
பத்தைத் திறந்துகொண்டு அண்ணமனை
வாசஸையே பாரததுக்கொண்டிருந்த
மையத்தில, மத்தாமினி சிந்தும் சத்தமினி
நகத்து வந்து திறத்திருந்த திலவறைக்குள்
மீர்வசரித்தான். அபாரத காடுகளில்
தன்னிலில் எத்தனைப்பா தான் இருந்து
பழக்கப்பட்டவர்க்கு அத்த திலவறை
யின் இருட்டு ஒரு பிரமாதமா என்ன?

அமரரி கல்கி

சில வினாடி நேரத்தில் கண் தெரிய ஆரம்பித்தது ரவிதாஸனுடன் வந்தவன் சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு தூணுடன் முட்டிக்கொண்டு தலதலதப பாததான இவன் அதற்கு நோமாறான நினைவில் சேன்றான் அங்கே ஒரு படிக்கட்டு காணப்பட்டது திலவன்றப் பாளத அங்கே கீழே இறங்கிச்சென்றது படிக்கின் வழியாக இறங்கிக் கீழே தின்றுகொண்டான்

சோமன் சாமபவனுக்கு ஏதோ நின்று சததம் கேட்டிருக்க வேண்டும் "யா! அது! யா! அது!" என்று குரல் கொடுத்தான் அது திரந்தித்த வாகை வழியாகப் போய் ரவிதாஸனுடைய காதிக்கு இலைகளாக விழுந்தது

அதிசயமத்தில் அரண்மனை வாசல வழியாகத் தாதிப் பெண் கையில் தீவாததிப்புடன் வந்துகொண்டிருந்ததை ரவிதாஸன் பார்த்தான் தான் முன்னால் சென்று சோமன் சாமபவனுக்கு எச்சரிக்கை செய்வதற்காக விளரந்து நடந்தான் திலவன்ற வாசற்படிக்குள் புத்தத்தும், "சாமபவா! எங்கே இருக்கிறாய்" என்னைக் கூப்பிட்டாயா?" என்றான்.

"ஆமாம்; கூப்பிட்டேன்"

"அதற்குள்ளே அவசரமா? உன் குரல் வெளியிலே யாருக்காவது கேட்டால் என்ன செய்கிறது? உன்னை இங்கே இப்படியே விட்டு விட்டுப் போய் விடுவேன் என்று நினைத்தாயா?"

"இல்லை, இல்லை! ஒரு விஷயம் கேட்பதற்காகக் கூப்பிட்டேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே சோமன் சாமபவன் ரவிதாஸனை அழைக்கி வந்தான்

இச்சமயத்தில் திலவன்றின் வாசலில் பிரகாசமான வெளிச்சம் தெரிந்தது 'ஒக்கா' அதன்ப பெண் தீவாததிப்புடன் வந்து விட்டாள் போ! போ! தூரமாகச் சென்று தான் மறைவில் தலை சிக்கிரம்" என்றான் ரவிதாஸன்

சோமன் சாமபவன் அவசரமாகப் பின் வாங்கிச் சென்றான்

அடுத்த வினாடி திலவன்றின் வாசலில் தாதிப்பெண் கையில் தீவாததிப்புடன் வந்து தின்றான் "மந்திரவாதி! மந்திரவாதி! எங்கே போனாய்" என்றான்

"எங்கேயும் போகவில்லை! உங்க காகத்தான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்"

என்று கூறிக்கொண்டே ரவிதாஸன் அவனை அழைக்க தீவாததியைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டான்

"பெண்ணே! வெளியில் கதவைப் பூட்டிக்கொள் இன்னும் ஒரு நாழிகைக்கெல்லாம் சாவிப்புடன் திரும்பி வா! கதவைத் தட்டிப் பா! தான் குரல் கொடுத்தால் திரந்து விடு! ஒருவரும் இல்லாத சமயமாகப் பார்த்துத் திர!" என்றான் ரவிதாஸன்.

"ஆகட்டும மந்திரவாதி! ஆனாலும் உங்கத் எச்சரிக்கை செய்கிறேன் சினைப் பழிவேடனையருக்கு ஏதோ சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது நீ அகப்பட்டிருக்கொண்டால் என்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டாயி?" என்று கேட்டுக் கொண்டான் தாதிப்பெண்.

"பெண்ணே! வினாக்க கலவரப் பட்டாயித் தான் தான் சொன்னேனே! காட்டுக்க கண்டிப்பாக இருக்கக்கூடம் தெருவி விட்டது"

"என்னை ஏன் மறுபடி வந்து கதவைத் திறக்கச் சொல்லுகிறாய்? திலவன்ற யிவிடுவது வெளியில் போவதற்குத்தான் வேறு வழி இருக்கிறதே"

"அந்த வழி இன்றைக்கு உபயோகப் பட்டது வேட்டாற்றில் வேண்ம கரை புரண்டு ஓடுகிறது நீ போ! சரியாக ஒரு நாழிகைக்கெல்லாம் திரும்பி விடு"

தூ திப்பெண் வெளியில் சென்று கதவைச் சாத்தினாள். அவள் வெளியில் கதவைப் பூட்டிய அதே சமயத்தில் ரவிதாஸன் உட்புறத்தில் தாளிட்டான் பின்னர், கையில் தீவாததியைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு சோமன் சாமபவன் இருக்குமிடம் நோக்கி விளரந்து வந்தான்

"சாமபவா! என்னை என்னமோ கேட்க வேண்டுகின்றேன் சொன்னாயே! இப்போது கேள்" என்றான்.

"நீ இதற்கு முன் ஒரு நடவை இங்கு வந்தாயா" என்று சோமன் சாமபவன் கேட்டான்

"ஒரு நடவை என்ன? பல நடவை வந்திருக்கின்றன நாம் சொத்து வைத்திருக்கும் போதுள்ளல்லாம் வேறு எங்கிருந்து வந்ததென்று நினைத்தாய்" என்றான்

T 673 76 T 674 677

3. 1955 4. 1956 5. 1957 6. 1958
 7. 1959 8. 1960 9. 1961 10. 1962
 11. 1963 12. 1964 13. 1965 14. 1966
 15. 1967 16. 1968 17. 1969 18. 1970

2011年1月1日

$$R_1 = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{R_1} + \frac{1}{R_2} \right) \quad \text{and} \quad R_2 = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{R_1} + \frac{1}{R_2} \right)$$
[illegible]

$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

$\frac{d}{dt} \left(\frac{\partial L}{\partial \dot{x}} \right) = \frac{\partial L}{\partial x}$

[illegible]

41 28 47 8 46111 2 28 1011 111 111 111

போலத தெரித்தது. காலடிச் சேதமும் தண்டாகக் கேட்டது."

"உள்ளதுடைய தெதப் பிரமையாயிடுக மும் இந்த நிலவறையே அப்படித்தான் இரட்டில தீழல போலத தெரியும் திடரென்று வெளிச்சம் தோன்றி மறையும் விசித்திரமான ஒசைகள் எல்லாம் கேட்கும் இவகு துழைந்தவர்கள் சிலா பயப பிராந்தியினாயிலிய சேத்துப் போயிடுகிறார்கள். அவர்களுடைய எலும்புகளுக்கென அவசரபிக் கிடக்கின்றன பழுதெட்டாரையன வேண்டுமென்ற அந்த எலும்புகளுக்கென எடுக்காமல் விட்டு வைத்திடுகிறாய் ஒதுவரும் அரியாமல் இந்த நிலவறைக்குள் துழைந்தவர்கள் எலும்புகளுக்கெனப் பார்த்துப் பயத்து சாகட்டும் என்று."

'அப்படி யாதற்குத் தெரியாமல் இந்த நிலவறையிலே பிரவேசிக்க முடியுமா என்ன?'

"சாதாரணமாக யாரும் துழைய முடியாது என்னைத தவிர அப்படி யாரும் துழைந்திருப்பார்கள் என்று தோன்றவில்லை நானும் இளைப்பராணி அல்லது அவளுடைய தோழியின சதவியினால்தான் இவகு வந்திருக்கிறேன்."

"பிஸ்கோ மனிதர்களின் எலும்புகளுக்கெனப் பற்றிச் சொன்னாயே"

"அதுவா! பழுதெட்டாரையன யாரையாவது பயங்கரமாகத் தண்டிக்க விஞ்மபினால், நிலவறைக் கதவை இலைசாகத் திறந்து வைத்து விடுவான் போகவிஷ நிலவறையைப் பற்றிக் கேட்டிருப்பவர்கள் பொருளாசையினால் இதில துழைவார்கள் அப்பறம் இதை விட்டு வெளியில் போவதில்லை."

"நீ ஒதுவனைத் தவிர இவகு வந்தவன் யாரும் வெளியில் போவதில்லை என்றா சொல்லுகிறாய்?"

"முன்பெல்லாம் அப்படித்தான் இப்போது இன்னாடு பேரைய பற்றி எனக்குச் சந்தேகமாயிடுகிறது."

"யாரைச் சொல்லுகிறாய் என்று எனக்குத் தெரியும் வல்லவரையனையும், கத்திமாறையையும் சொல்லுகிறாய்"

"ஆமாம்."

"அவர்களை நாம் இன்னும் உயிரோடு விட்டு வைத்திடுகிறோமே"

எதனைத் தடவை உனக்குச் சொல்லது' வல்லவரையனை ஒரு முகவியமான காரியத்துக்காகத்தான் இளைப்பராணி விட்டு வைத்திடுகிறான் கத்தி போழ்வுடைய குலம் தசிக்மப்போது வந்தியத் தேவனும் சாவான் அதற்குக் காலம் நேரங்கெவிட்டது வா' வா' இந்த நிலவறையிலுள்ள கரபகப் பாந்தகளையெல்லாம் உனக்குக் காட்டுகிறேன் ஒரு காரியத்தில் மட்டும் ஜாக்கிரதையாயிடு' இப்பே நவாதிகள் குவியல் வைத்திடுகும் மண்டபம் ஒன்றிடுகிறது அதன் நுறு வதுஷ்பகனாகச் சோழர்கள் சோத்து வைத்தி நவாதிகளையெனக் குப்பல் குப்பலாகப் போட்டு வைத்திடுகிறார்கள் அவர்க் போய் மட்டும் அகப்படிக் கொள்ளாத்த அந்த நவாதிகளையெனப் போகத்தெல் மனத்தைப் பறி கொடுத்து விட்டால், நீ வந்த காரியத்தைப் பற்றது போனாலும் போய் விடுவாய்"

"ரவிதாஸா' யாரைப் பார்த்து இந்த வாததை சொல்கிறாய்' உன்னைப் போல நானும் வீர பாண்டியனுடைய தலைவற்ற உடலின் மீது சேதியம் செய்து கொடுத்தவன் அல்லவா?"

"யா இல்லை என்றார்கள்' அந்த நவாதிகள் குவியல்களைப் பார்த்த போது என மனக்கூடச் சிறிது சலித்துப் போய்விட்டது. அதனால்தான் எச்சிக்கை செய்தேன் இதுக்கட்டும், வா, போகலாம் முதலில் சோழன் அரண்மனைக்குப் போகும் வழியை உனக்குக் காட்டுகிறேன் அதைக் காட்டிவிட்டு நான் போன பிறகு நீயே சாவகாசமாக இந்த நிலவறை முழுவதையும் கவிரிப் பார்த்துக்கொள் பின்னொரு காலத்தில் உபயோகமாயிருக்கலாம்."

ரவிதாஸன் தீவாதிகளையப் பிடித்துக்கொண்டு மேலை நடத்தான் சோமன் சாமபவன் பக்கத்திலேயே சேன்றான்

கன

பின்னொரு சமயம் பெரிய பழுதெட்டாரையரும் இளைப்பராணி நத்தினியும் சேன்ற அந்த பாந்தகில் அவர்கள் சேன்றார்

திவாததிலின் புனை குழந்த வெளிச்
 சத்தில திலவன்றையின் தூண்டுகளும்
 அவற்றின் திழுகளும் கரிய பெரிய
 பூதங்களைய போல தோன்றின இத்தில
 வாழும் வெளவால்கள் பயங்கரமான
 குட்டிப் பேய்களின் தோற்றம் கொண்
 டிருந்தன ஆங்காங்கு பிர்மமாண்டமான
 சிலத்திக் கூடுகளும் அவற்றின் மத்தியில்
 ராட்சஸ சிலத்திய பூச்சிகளும் காணப்
 பட்டன தளரலிலோ வித்திர வடி
 வங்கள் கொண்ட ஜீவராசிகள் சில
 அதிவேகமாகவும் சில மிகவும் மெது
 வாகவும் ஊர்ந்து சென்றன ரவிதாஸன்
 கூறியதுபோலவே இனத் தெரியாத
 பலவிதச் சத்தங்கள் கேட்டன வெளியே
 இன்னமும் அடித்துக்கொண்டிருந்த
 புயலின் சத்தமும் எப்படியோ எங்
 கிருந்தோ அந்தச் சுரங்க திலவன்றைகள்

வந்து எதிரொலி செய்தது

சோமன் சாமபவன் திடீரென்று
 திடுக்கிட்டு நின்ற. "ரவிதாஸா! ஏதோ
 காலடிச் சத்தம் போல கேட்கவில்லை?"
 என்று கேட்டான்

"கேட்காமல் என்ன? நம்முடைய
 காலடிச்சத்தம் கேட்கத்தான் கேட்கிறது
 விண்ணாக மிரண்டு விடாதே! இப்போது
 நானும் இத்தகையபோதே இப்படி பயப்
 பட்டாயானால், இங்கே இரண்டு மூன்று
 தினங்கள் எப்படியிருப்பாய்?" என்றான்
 ரவிதாஸன்

"நான் ஒன்றும் பயப்படவில்லை த்
 போன பிறகு விண் பிராந்திகளுக்கு உள்
 ளாவதைக் காட்டிலும் த் இத்தகைய
 போதே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள
 விடும்புகிறேன் இந்த திலவன்றைகள்
 புத்ததவர்கள் சிலா இப்படியே சேத்துப்

போனார்கள் என்று சொன்னால் உலா” என்றான் சோமன் சாம்பவன்.

“ஆமாம், அவர்களுடைய ஆய்வு இப்போது உலாவிகொண்டிருக்கிறது. அதனால் என்ன? பேய்கள்தான் நம்மைக் கண்டு பயந்து அலறுகிறார்கள் என்று உறுதியாகியிருக்கிறது. இந்த நிலவறை மீது பயப்படாமல் இருந்து எப்படியோ தப்பி வெளியேறியிருக்கிறார்கள். எதற்கு? போய் பிச்சைகளைப் பார்த்து நானும் நீயும் ஏன் பயப்பட வேண்டும்?”

“பேயும் பிச்சைமும் இருக்கக்கூடும். அதற்கெல்லாம் யார் பயப்படுகிறார்கள்? வேறு பிரான்கள், விஷ ஜூதங்கள் இப்போது இருக்கலாம் அல்லவா?”

“பாம்புகளும் தேய்களும் பயப்படப் போகிறார்கள்? நம்மைக் கண்டாலே அவை வளைகளில் போய் ஒளிந்துகொள்ளும்.”

“இருந்தாலும் இரண்டு மூன்று நாட்கள் இப்போது இருக்கிறது என்றால் போய்விடுவதாகத்தான் இருக்கிறது” ரவிதாஸன். அதற்கு முன்னாலேயே ஒரு வேளை சந்தாபயம் கிடைத்தால்.”

“வேண்டாம், வேண்டாம்! அதைத் தவறு மட்டும் செய்துவிட்டே” இன்னொரு குரல் செவ்வாய்க்கிழமை புதன், வியாழன் இரண்டு நாளும் நீ காதற்குக் வேண்டும் கதற சோழன் தனிமையாக இருக்கும் நேரம் எது என்பதைப் பார்த்து வைத்துக்கொள் கதற சோழனுடைய பட்ட மகிஷி எப்போதும் அவர் அருகிலேயே இருப்பான் வெள்ளிகிழமை இரவு தீச்சையமாகத் தூக்கப் பாய்கவியின் கோலிலுக்குப் போவான் அன்று இரவு தான் நீயும் உன் காரியத்தை முடிக்க வேண்டும் கதற சோழனுடைய குரல் நிர்மூலமாகும் நான் வெள்ளிகிழமை தான் முன் பின்னாக ஏதாவது நடந்தால் காரியம் கெட்டுப் போகலாம்” என்றான் ரவிதாஸன்.

பப்படிப் பேசிக் கொண்டே இருக்கும் விரைவாக நடந்தார்கள் சோமன் சாம்பவன் மட்டும் கற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டே போனான் ஆயினும் அவர்கள் அறியாமல் தூண்களின் மறைவில் ஒளிந்தும் சிந்தும் சததுமின்றிப் பாயத்தொ

அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த உண்மை ராணி அவர்கள் கண்ணில் படவில்லை.

தீவனறைக் கரங்கத்தின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து இவ்வொரு பக்கத்துக்கு அவர்கள் வந்து சேரத்தான்கள் அவர்களுக்கெதிரே நெடுந்தகவா நின்றது அதில் எங்கும் வாசல் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை ஆனால் கவரின உச்சியில் ஒரு சிறு பலகணி வழியாகக் கொஞ்சம் வெளிக்கீழ் வந்தது.

ரவிதாஸன் தீவாததினையச் சாம்பவன் கைவிட கொடுத்த விட்டு அதைச் செவ்வுத்தான் கவரில் ஆங்காங்கு நீட்டிக் கொண்டிருந்த முண்டு முரடுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு ஏறினான் பலகணி வழியாகச் சிந்து நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டுக் கீழே சர சரவென்று இறங்கினான்.

அதப்ப பலகணி வழியாக வெளியில் குதிக்க வேண்டுமா? அதுதான் வழியா” என்று சாம்பவன் கேட்டான்.

“இல்லை, இல்லை அதைப் பலகணி வழியாக, எல்தான் நுழைந்து செல்லலாம் ஆனால் அது வழியாகப் பார்த்தால் சோழன் அரண்மனை தெரியும். அந்த அரண்மனையிலும் முக்கியமான இடம் தெரியும்” என்றான் ரவிதாஸன்.

கதற சோழன் படுத்திருக்கும் இடமா?” என்றான் சாம்பவன்.

ஆமாம், அங்கே ஐன் நடமாட்டம் எப்படியிருக்கிறது என்பதை இந்தப் பலகணியின் மூலமாகப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம் இப்போது என்னுடன் வா’ தான் செய்கிறதை நன்றாய்ப் பார்த்துக் கொள்”

இவ்விதம் கூறிவிட்டு ரவிதாஸன் கீழே குவிந்தான் சற்றுப் பார்த்து வட்ட வடிவமான ஒரு கலவின் மீது காலை வைத்து அழகிக்கொண்டு இரண்டு கைவினாலும் ஒரு சதுர வடிவமான கலையைப் பிடித்துத் தள்ளினான் கீழே ஒரு வழி காணப்பட்டது.

கடவுளின் தீவனறைக்குள்ளே ஒரு பாதாளப் பாதையா” என்று வியந்தான் சோமன் சாம்பவன்.

ஆமாம், இந்தப் பாதை இருப்பது பெரிய பழுதேட்ட ஸ்தலமையும் இன்ன

ராணியையும் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது நுனறாவதாக எனக்குத் தெரியும். இப்போது உனக்கும் தெரியும்' பாதையைத் திறப்பது எப்படி என்று தெரிந்துகொண்டாய் அல்லவா?"

இருவரும் அப்பாஸ்தலில் இறங்கிச் சென்றார்கள் தீவாதலியின் வெளிச்சம் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மறைந்தது.

ஊமை ராணி தான் மறைந்து தீவா இடத்தில் இருந்து ஒரே பாயச்சலாக அங்கு வந்தான் திறக்கிறத வழியை உற்றுப் பார்த்தான் அதில் இறங்குவதற்கு ஓர் அடி வைத்தான் பிறகு புனாபலாசனை செய்தவளாய்ச் சட்டென்று காலை வெளியில் எடுத்தான்.

சிறிது நேரம் போசனை செய்து கொண்டிருந்துவிட்டு, முன்னம் ரவி தானை கவரின் மீது ஏறிய இடத்தை நோக்கினான் அவர்க் ஒரே பாயச்சலாகப் பாயந்து சென்று அவன் ஏறியது போலவே தானும் கவா மீது ஏறினான் பலகணியை அடைந்ததும் அதில் ஏறி உட்காந்துகொண்டு அப்பால் பார்த்தான். கவரை ஒட்டினாற்போல தோட்டமும் அதற்கப்பால் அழகிய மாடமாளிகையும் தென்பட்டன அந்த மாளிகையைப் பாரகிறதும் அவன்க்கு உடம்பு சிலிர்கிறது அதற்குள்ளே தனக்கு உயிரினும் இவ்வியவாகன இரக்கிறார்கள் என்பதை அவன் உள்ளுணர்ச்சி கூறியது இரக்கிய வழியாகப் போகிறவர்கள் தனக்குப் பிரியமானவர்களுக்குத் தீவா செய்யும் நோக்கங் கொண்டவர்கள் என்பதையும் உணர்ந்தான் அவர்களுடைய தீய நோக்கத்தைத் தடுக்கும் ஆற்றலைத் தனக்குக் கொடுத்து அதன் பின்னாடி மென்று அவன் அந்தாராதமாவில் குடி கொண்டிருக்கத் தெய்வத்தைப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டான்.

கீழே இறங்கியிட லாமா என்று அவன் எண்ணிய சமயத்தில், சற்றுத் தூரத்தில் தெரிந்த மாளிகையின் மேன் மாடத்தில் ஓர் அதிசயக் காட்சி தெரிந்தது சற்று முன் அந்த இடனுடாந்த நிலவறை யிலிருந்த ரவிதாஸனும் சோமன் சாம்பலனும் அதில் ஏறித் தூண்களின் மறை யில் ஒளிந்து தீவராக அரண்மனை யின் உட்பக்கமாக உற்று உற்றுப்

பார்த்தார்கள் அப்போது பகல் நேரமாத லால் அந்த மாளிகையின் மேன்மாடம் நுனறாய்த் தெரிந்தது ரவிதாஸன் கையில் தீவாதலி இரண்டை சாம்பலன் கையில் வைத்து மட்டும் இருந்தது ரவிதாஸன் அந்த வேலை வாங்குகக்கொண்ட மாளிகையின் உட்புறத்தை நோக்கி அதை எறி வதற்காகக் குறி பார்த்தான் ஊமை ராணியின் நேரக அச்சமடைய நின்று விட்டது போலிருந்து நல்ல வேளையாக, ரவிதாஸன் வேலை எறியவில்லை எறிவது போல் பாலனை செய்து விட்டுச் சோமன் சாம்பலனிடம் திரும்பக் கொடுத்து விட்டான் மறுகணம் அவர்கள் இரண்டும் அங்கிருந்து மறைந்து விட்டார்கள்.

இ

ஊமை ராணியும் பலகணி யிலிருந்து கவா வழியாகக் கீழே இறங்கினான். கரங்கப் பாதை தென்பட்ட இடத் தைப் பார்த்துக்கொண்ட மறைந்து நின்று இன்னும் சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் அந்தப் பாதையில் மறுபடி தீவாதலி வெளிச்சம் தெரிந்தது இரு வரும் வெளியில் வந்தார்கள் காவகப் பாதையை மூடினார்கள்.

"இதைத் தீவாக்கும் வழியை நுனறாய்த் தெரிந்து கொண்டாயல்லவா" என்று ரவிதாஸன் கேட்டான்.

தெரிந்துக்கொண்டேன் இனி சைக் குக் கவலை வேண்டாம். ஒப்புக் கொண்ட, காரியத்தைச் செய்யமாக்கா செய்து முடிப்பேன்' என்ற பாரமுறு டைய வாழ்க்கை வெள்ளிகழிவன் போடி முடிவடைவது இம்மாதிரி தீவாதலிகளும் உலகம் காரியத்தைச் செய்யுங்கள்" என்றான் சாம்பலன்.

இளைப்பாணி கூரிகாரனைப் பார்த்துக்கொள்வான் அதைப் பற்றிக் கவலைவில்லை அந்தக் குட்டியுடைய கடலிலிருந்து தப்பி வந்து காண்கப்பட டிஸ்ததில் இருப்பதாகக் காண்கிறது ஆனால் இந்தத் தடவை அவன் தப்ப முடியாது அவனைக் காப்பாற்றி வந்த இன்னாடு பெண் பாய்களும் இப்போது இத்தற்காலில் இருக்கின்றன ஒடக் காப்ப பெண்களையும் ஊமைச்செய்யும்

கட்டாததன் பாரதத்தை அந்த வீர வைஷ்ணவத் துரோகிகட
இயக்கதான் இருக்கிறான் ஆகையால் தட்டிப் புல்லிய இனித
தப்ப முடியாது நாசகப்பட்டிருந்ததுகூட கொல்கத்தனை
அனுப்பப் போகிறேன். கந்தர சோழனுடைய குலம் இந்த
விவாசிக் கிழமை நசிந்து விடுப

அப்புறம் மதுராத்தகத் தைவன் இருப்பானே'

'அவன் இருந்தால் இருக்க வே அப்படிப்பட்ட ஒரு
பேரை இன்னும் சில காலத்துக்குச் சோழ நாட்டுச் சிலகா
தளத்தில் இருந்து வருவதுதான் நமது பாண்டிய சகா
வாதந்தரம் வயது வா விண்ணொரு அளவா'

இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே அவதானும் சோமன்
சாமபவனும் வந்த வழியோடு விளங்கு செவரர்கள்

இருபத்து ஒன்பதாம் அதிகாரம்

சோழ நாடு

இ

வர்கள் மன்றத்திற்கு வந்தனம் ராணி
காங்கப்பாளைத் தைவன் இருந
துக்கு வந்தான். உற்று உற்றுப்
பார்த்துப் பாளைவைத் திறப்பதற்கு
முயன்றான் முடியவில்லை தவ்
தான் அப் பாளைவைத் திறந்த
போது அவன் தூரத்தில் தின்ற
படியால் திறக்கும் வழியை

அவன் கவனித்துப் பார்த்துக் கொள்ள முடிய
வில்லை

இரண்டு பேரில் ஒருவனாவது அங்கக் க
டாயம் திரும்பி வருவான் என்று அவன்
மனத்தில் சூசையமாகப் பட்டிருந்தது ஆகை
யால் அவன் தந்தையின் காதற் தக்கத் தா
மாவந்தான்

அவன் எதிர்பார்த்தது வீண போக
வில்லை ரங்கபவன் அவனின் அனுப்பி
விட்டுச் சோமன் சாமபவன் அங்கே
கூடியார் வந்தான் அவன் கையில் நீலாதத்
இருந்தது ஆனால் முன்னக காட்டிலும்
மங்கலாக எரிந்து ரவிதானிடம் அவன்
எவ்வளவோ எதிர்பார்த்ததான்
பெரிதான். ஆவியும் அவன் மனத்தில்
பிதி போகவில்லையென்பது உற்றுமுற
றும் மிரண்டு பார்த்துக்கொண்டு
வந்ததிலிருந்து தெரிகிறது

கரங்கப்பாளைத் திறந்த இடத்தின்
அருகில் வந்து அவன் பிதியுடன்

உட்கொடுத்துக்கொண்டான்

சென்று தோத்துக்கொண்டான் தீவாகதி அண்ணந்துவிட்டது

பிறகு அவன் கவனிப்பை சமீபிலேயே மீதி குறை பலகணியை அடிக்கடி அவன் ன்மத்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்

அதன் வழியாக உள்ளே வந்த வெளிச் சமீபிற்று சிறிதாக மலக மன்றத்து கொண்டிருந்தது

தவறாக அவன்சமீப மலகச் சூரியன் அனதமித்ததுவிட்டது என்று அறிந்த பிறகு அவன் காயகப்பாஸ்துனை மறுபடியும் திறக்கத்தொடங்கினான் இப்போது மத்தானி அது சமீபமாக வந்து தின்றுகொண்டான்

பாஸ்து திறந்தது போய் சாமயவன் அதனுள் இறங்கப் போனான்.

அப்போது அந்த கல்லறையில் அவனுக்கு வெகு சமீபத்தல். கிந்தி என்று கீழ்த்த ஓடக தால் ஒன்று கீட்டது போய் சாமயவன் தன் வாய்க்காலில் எத தனை போ பாவகாயகளைப் பார்த்தவன் தான் அன்றும் அந்த பாத்தியான் அடியாறுவாய்மாய் ஒரு சத்தத்தை அவன் கீட்டதில்லை போ எப்பதிக ஒன்று இருந்து அதற்கு தாலும் இருந்தால். அது இப்படித்தான் இருக்க வேண்டிய என்று தோன்றியது முதல் து னை அகதாய் கீட்டதும் சாமயவன் தாயகி தன்றான் அதன் எந்தொலி நாகும வன்றால் காதலித்தான் இரண்டாம் து னை அந்த ஓடக தாளாக கீட்டதும் அவன் உடம்பின் போய்கொண்டிருந்ததிடீர் குறை தொடங்கியது ஏனென்ற து னை இன்னும் சமீபத்தல் கீட்டி பிறகு அவனுடைய கறுத துண்டதுவிட்டது அந்த இரண்டாம் கல்லறையில் வழி துறை கவனிப்பாமல் குருட்டாம போகக்கூட ஓடத் தொடங்கினான்

வன் மன்றத்திலும் ஊனம் ராணி அந்தப் பாஸ்துயில் இறங்கினான் சில படிக்கள் இறங்கிப் பிறகு சம தையாக இருந்தது அதன் விதி விதி என்று நடந்து போனான் போய் சாமயவன் அவன் இறங்குவதைப் பார்த்திருந்தது திவாய் வந்தாலும் அவனைப் பிடித்தற்கூட முடியாது அவவளவு விளவாக நடந்தான் தாகத்துக்குப் போதும்

தொண்டில்லாத இருண்ட வழியைப் போய் தோன்றியது ஆயினும் அதற்கும ஓர் முடிய இருந்தது செய்குததான் கவனிப்படித்த இடத்தில் மேலே இடை வெளி சிறிது தெரிந்தது சில படிக்களும் கைகத்த தென்பட்டன அவற்றின் வழியாக ஏறியபோது தளையில் திமரென்று முட்டியது பாதாளப் பாஸ்துயின் படிக்கள்களும் மேலே தளல் முட்டிய இடத்துக்குள் நடுவில் சிறிய சிறிய இடைவெளிகள் காணப்பட்டன அவற்றுள் ஒன்றில் துண்டித்து வெளியில் வந்தான் கறுத்தும் பெரிய பெரிய பூத வடிவங்கள் தென்பட்டன சூத திவல் பிரம்மமாண்டமான நிலை வடிவங்களைப் பார்த்தவனான படியால் அதற்கு காய்சி அவளுக்குத் திவகப்பை சண்டி பன்னவிலையை தான் வெளி வந்த பாஸ்து எங்கே முடிக்கிறது என்பதை தவறாய்க் கவனித்துக் கொண்டான் பத்துத்தளல் இராவணன் தன் இரபது கைகவினாதும கைகால் கிளியப் பெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டிருந்தான் மனைக்கு மேலே சிவனும் பாவதியும் வீற்றிருந்தார்கள் இராவணன் மனைமையத் தாக்கிய இடத்தில் கீழே பன்னமாய்ந்தது மேலே தாக்கி கீழ்க்கிய மனைமைய அவனுடைய இரபது கைகளும் தாயகிக்கொண்டிருந்தன அவற்றில் இரண்டு கைகளுக்கு மத்தியில் இருந்த இடை வெளி வழியாக அந்தச் சிறப் மண்டபத்துக்குள் தான் பிரவேசித்திருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டான் கைகால்வகிந்த அடியில் அப்படி ஒரு பாஸ்து இருக்கிறதென்பது சாதாரண மாகப் பாரப்பவர்களுக்கு ஒருநாளும் தெரியாது அதன் அடியில் இறங்கிப் பாரக்கலாம் என்ற எண்ணமும் யாதும் தோன்றாது சமயத்தால் ஒளிந்து கொண்டுவதற்குக் கூட அது சரியான மன்றவிடந்தான்.

சில மணி நேரம் அந்தச் சிற்பச் சுரவ கப்பாஸ்துயின் அதிசயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு மத்தானி அச்சிறப் மண்டபத்தைக் கற்றினான் வெளிச் சமீபிக்க துண்டாய்ந்த போதியும் இரவில பார்த்துப் பழக்கமுற அவனுடைய காய் கண்களுக்கு எல்லாம் தவறாய்த தெரிந்தன

ஓட்டத்தில் சோழ குலத்து முன்

ஸோகனில ஒருவரான சிபிச சக்தர
 வாத்நி புறாவின் உயிராக காக்கத் தம்
 உடலின் சதைகளை அறுத்துக் கொடுக்
 கும் காட்சி சிலை வடிவத்தில் இரத்தது
 சிபியின் வம்சத்தில் பிறந்தவர்களான
 படிபினால் அவை போ சோழர்களுக்கும்
 'செம்பியன்' என்றும் பட்டம் உரிய
 தாய்ற்று' அதன் சிற்பத்தைக் காண
 வாகக் கவனித்துப் பார்த்த பிறகு ஊமை
 ராணி அப்பால் சென்றாள் பிரம்மாண்ட
 மான சிவபெருமானுடைய சிலையின்
 சிரஸிலிருந்து கவளை நதி கீழ் விழும
 காட்சி ஒரு சிற்பத்தில் அமைந்திருந்தது
 அருகில் பகிரதன் கைகப்பிய வண்ணம்
 தின்று கொண்டிருந்தான் கீழ் விழுந்த
 பாகிரதி ததி ஒரு பிரம்மாண்ட மான
 ரிஷியின் வாய வழியாகப் புத்தது காது
 வழியாக வெளியேறியது அப்படி வெளி
 யேறிய கவளையில் ஒரு சிறிய முனிவா
 குண்டுகையில் தன்னார் மொண்டு
 கொண்டிருந்தார் அவர்தான் குறு
 முனிவர் என்று பெயர் பெற்ற அகஸ
 தியராக இருக்க வேண்டும் அதைக்
 குண்டுகையை அவர் இன்னொரு சிறிய
 மலையின் மீது கவிழ்த்தார் குண்டுகை
 யிலிருந்து பெருகிய நதி வாவரப் பெரி
 தாடிகொண்டு சென்றது இந்தச் சிற்பக்
 கவளையிலும் காடுவரிலிலும் அவற்றை
 அமைத்தபோது தன்னார் பெருகுவதற்கு
 ஏற்பாடும் செய்திருக்க வேண்டும்
 ஆனால் இப்போது அவற்றில் தன்னார்
 இல்லை காடுவரி தன்னுடைய வளைந்து
 மலைப் பாறைகளின் வழியாகவும் மர
 மடர்த்த சோலைகளின் வழியாகவும்
 சென்றது அதன் இருபுறமும் அங்கு
 சிவன் கோயில்கள் இருந்தன கடைசி
 வாகக் காடுவரி கடலில் கலக்க வேண்டிய
 இடத்தில் அதன் சிற்ப மண்டபத்தின்
 மதில் கவர் இருந்தது ஏதோ சந்தைப்
 பட்டு ஊமை ராணி அதை இடத்தில்
 மதில் கவரில் கையை வைத்து அடக்கி
 னாள் சிறிய கதவு ஒன்று திறந்தது
 அதன் வழியாக வெளிப்போயினாள்
 அவள் வெளியேறிய இடம் அரண்
 மனைத் தோட்டம் அதற்கு அப்பால்
 வெகு சமீபத்தில் அரண்மனையின்
 உன்னதமான மாடங்கள் காணப்பட
 ன கற்றுமுற்றும் பார்த்தான் மகவிய அதி
 மாணலின் வெளிச்சத்தில் தோட்டத்தில்

யாதுநிலை என்று தெரிந்தது பழுவை
 டையரின் தோட்டத்தில் விழுந்து
 கிடந்தது போலியை இயக்கவும் மரங்கள்
 புர்த்து விழுந்து கிடந்தன ஆகையால்
 தோட்டத்தில் யாராவது இருந்தாலும்
 அவன் சிற்ப மண்டபத்திலிருந்து வெளி
 யுத்ததைப் பார்த்துக்கூடி யடிபாது இன்
 னும் நன்றாய் இருட்டிருக்க என்று சிற்ப
 மண்டபத்தைச் சாட்டியே தின்று
 காத்நிருந்தான் ஒருவேளை கையில்
 வேலைபுனைவ அந்த யாதுநிலை
 வந்தாலும் வாககும் ஆகையால், சிற்ப
 மண்டபத்துக்குள்ளும் அடிக்கடி எட்டிப்
 பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அரண்மனையில் தீப்புகள் ஒவ
 வொன்றாகக் கட்டாவிட்டு எரியத்
 தொடங்கிய சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம்
 அரண்மனை முழுதும் ஒரே தீராதமய
 மாகக் காட்சி அளித்தது கீழ் அறை
 களில் ஏற்றிய தீப்புகள் பல்கணிகளின்
 வழியாக வெளியில் ஒளி வீசின மேல்
 மாடங்களில் ஏற்றிய தீப்புகள் வானத்து
 நட்சத்திரங்களுடன் போட்டியிட்டிருக்
 கொண்டிருந்தன

"ஐயோ! பகல வேளையைக் காட்
 டிதும் இவ்வு மிகவும் அபாயகரமான
 தாகத் தீதாவதுகொத்த" என்று மததா
 லிளி எண்ணினாள்

அரண்மனையை தீதுபுறமும் தன்
 றாக கற்றுப் பார்த்தான் சிற்ப மண்
 டபத்துக்குச் சமீபமாக இருந்த அரண்
 மனையப் பத்தியிலே மட்டும் அதிக
 விளக்குகள் இல்லை என்பதைக் கவ
 னித்துக்கொண்டான் காடுவரி வேளத்த
 திலிருந்து தான் எடுத்துக் காப்பாற்றிய
 தன் உயிருக்குயிரான செல்வக்
 குடபாஸை இவ்வகையில் கொல்ல
 முயன்ற பாதகனும் அவனுடைய
 தீதாழ்வும் அரண்மனையின் இந்தப்
 பத்தியில்தான் மேல் மாடத்தில் ஏறி
 தின்றார்கள் அவர்களின் இன்னொரு
 கவனிப்பிருந்து வேலை வாங்கி யார
 பீதோ எவ்வுது போல் தறி பார்த்த
 இடம் இறுதாய் நல்ல வேளையாக இந்
 தப் பத்தியில் அதிகமாக தீப்புகள் ஏற்ற
 வில்லை அதற்குக் காரணம் யாதாந்
 துக் கட்டம் 'நன்னது அதுவும் பிசுபிததில்
 தெரிந்து போகிறது

ந ஸராக அளதமித்து அரணமனைத
 தோட்டி தந்த இரகா குந்தகவு பீஸ
 மத்தாயின் சிறுப மனா பததன வாசல்
 விந்தது மீரண பீரம மான பீஸததது ப
 பாயந்து சென்று அரணமனைத அளத தான அரண
 மனைதின் அத்தப பீஸ பதததில் வட்ட வடிவமாய் தாழ
 வாரங்கனும் அவறறைத தாயி தினற வர்சை வர்சையாய்
 தானகனும் பல் தீட வகனில் பீஸ மட்ட தததத ஏறும பததக
 திகனும் காணப்படல தாழ்வாரங்களில் பெரிய விந்ததுகன்கத
 சமைதல் சைய சதவும பீரமமான மான தாமிர பாதகாய்கள
 பததாயப் பீரண ததத பல்வகதகள் ஓடித்த சீபகாதனங்கள்
 இப்படிப் பல் பொதுகள் இத்ததன் அவறறன் மத்ததில் சிறு
 தீராக கறரிப் பாதததுவா தி மத்தாயின் கன சீராக ஓது பதத
 கட்டிப் பீஸ துண்ப தது ஏறலான கீழ் இத்ததது பீரண பீஸ பீரண
 மட்ட தததத வட்ட வடிவமாய் தாழ்வாரங்களும் அவறறின் பீர
 களாளைத தாய்தய சித்தத வரத்த மட்ட துணகனும்
 வேளைபாத அளாத பல்வகன்களும் பீர மனைதகனும்
 அவறறின் பன்வகத கல் பீரண கனும் காணப்படல மனத
 சததம அறாதகத தோன்றப் அத பீரண மட்ட கட்ட வகனில்
 மத்தாயின் கறரி கறரி அளதததன் மட்ட ததன் உட புறத்தல்
 கீழ்விந்தது தீப வெள்சை வடிவளைத கனந அபகி பீராத
 துண மனைதல் துறு வட்ட பிப்பாதததான

ஆகவே, அப்படி பரிகாரம் என்ன?
பரிகாரம் கண்டறியாதது தவிர்ப்பேன். 1917
பரிகாரம் கண்டறியாதது பரிகாரம்

[illegible][illegible]

ஒரு ஒரு சீபந்தான அந்த மண்டபத்
தில் எரிந்தது அதுவும் கடவுளாகத் து
கில் இருந்த விளக்கத் துண்டின் மீது
பொத்ததால் 6 மங்கலான வெளிச்சத்
தையே தந்து கொண்டிருந்தது

கருநாடகப் பேரவைகளை முதலில் மட்டு
தாமின் பரிசுதான அவதானல் முதலில்
தன உள் துருவியான சேவகதான மகன
புலகதில் எவபனத அந்நிதான மறுபரி
கனவியு அனன புலனம சில் துனவ
மனவனான இட வகவிலிதது பரிதத் து
ந்நான அனவ அனவன வலவிய சரி
பரி எவபது அனவனவு தனவாகத் தெரி
பரி.

கரநி நெறவாகாளைய பரதது விநி
யிக மிகத காககதது வ பநதாகவி
க பிஸ்வ பதகநி நநவளைய பரததன
அவறதடைய பநதக ஓநகளைய மத
பிகது விட்டது

[illegible]

ஆகவே, அவை இப்போது என்னடி மாநில
பொய்க்குகிறார்?

தாய் துன்பமாய் என்று சொல்லக் கூடிய
அந்த நாட்களுக்குப் பிறகுமே மந்திர
கிஸ் அவளாய் பலதடவை அவாறி
வாழை பார்த்துக்கொள்ள காண்பி
ந்ததில் உலகமாய் படகுகளில் அவா
கொண்டிருந்து கனியில் அடங்கிப் புகி
களில் மறைவில் ஒளிந்திருந்து பார்த்துக்கொ
ண்டிருந்தவர்களின் தொகுக்களில் வெண்
பூவில்கள் புது புது தங்க ரத்தில வந்து
வளம் வந்ததுபாது கூட தந்தாடு கூட
மாய் என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால்
கனியில்கள் அவளாய் பார்த்துக்கொண்டிரு
ந்தாள். ஆகவே புது அந்தக் காலத்திற்
குள்ளேதான் இப்படி மாறிப் போய் ந
கொண்டிருந்ததில் தாடியும், மீளையு
வளர்த்திருந்தன. கனியில்கள் ஒட்டி
உலகத்துப் போய் நகரின் நெறியிலே கரு
கவகன். ஆகவே அந்தக் காலங்களில் ஒரு
காலத்திலே குடி கொண்டிருந்த காலத்திலே
வளம் போய் நகரின் நெறியிலே இப்படியும்
மளந்தான் மாறுவது உண்டா? இல்லாத
தவம் வளம் தந்ததனால் பிடிக்கப்பட்ட
வர்கள் பலரை நீண்ட நாள்களாக
குடி பிறகு உலகப் போதும் மையத்திலே
உண்டா? அல்லாததனால் பார்த்துக்கொண்டிரு
ந்தாள். ஆகவே அந்தமாய் தங்கக் குரியனவ
போய் பிடுக்கித்துக்கொண்டிருந்த
இவ்வுலகம் கனியில்கள் தங்கமாய் முடிபு
அவ்வளவாக மாறிப் போய் நகரின்

புதுகலைகள் இவருடைய அந்நிம
காலமும் தெருவிவிட்டதோ!

திருவென்று மருதாங்கிக்கு அன்று
மாலை தான் பார்த்த பம்புகருக காட்சி
நனைவுகரு வந்தது அவன் அசைமலம்
தவற இடத்தில்தான் ரஸிதாஸன் என்றும்
கொண்டிருப்பது அன்று. ய தோழனும்
கவனமாக அங்கிருந்துதான் வேல
பரங்க குறி பார்த்தார்கள் ஒதுவனை
யி புலிக் பதிகதிருப்பவா மீது எறியத்
தான் குறி பார்த்தார்களோ?

இந்த தீர்மானம் மத்தியில்
உடனடியாக வெட வெட வேண்டு நடு
யது கண்களை கற்றுக்கொண்டு வந
து மரக்கம் வரும் பீரவிருத்த
தீர்மானம் கெட்டியாகப் பிடித்து
கொண்டு காக்களை கவனி தீர்
மமாமித்துக்கொண்டான்

செட்டிநாடு

பிரான்னியின் சிசுஸ்வின்

முப்பதாம் அத்தியாயம்

குற்றச்சாட்டு

சு

ததர சோழ சக்கர வாகதியின் காலமும் உடலும் சிவநாணாகப் பெரிதும் கைத்து போயிருந்தது புயல் அடித்த இரவு அவர் தூய கலையே பூண்டவனென்று இன்னையிரும்பு முதன் மந்திரியிடம் கூறியது மிகையாகித் திகைக்கக் கூறப்படலாய். அன்று பகற்பொழுதும் அவர் மனம் சஞ்சலம் படிகொண்டுதானிருந்தது பிற்பகலில் சிவனாய் பழுவேட்டைநகர்ப் புகுந்து அவருடைய சஞ்சலத்தை அதிகப்படுத்தி விட்டார் முகவராக, முதன் மந்திரி அநேகநாள் மீது அவர் பல குற்றங்களைச் சுமத்தினார் அவர் தனது கைகளு வந்தது முதல் கோட்டைக்குள் ஐயங்களை வரவது பற்றிய கட்டுதல்கள்

எல்லாம் உடைந்துவிட்டன என்று கூறினார். முதன் மந்திரியைப் பார்ப்பதற்கு வகுவிதோம என்ற விவாஜததினால் கண்டவர்கள் எல்லாம் கோட்டைக்குள் நுழைந்தார்கள் என்றும், இதனால் சக்கரவாகதியின் பாதுகாப்புக்கே பங்கு விளைவலாம் என்றும் கறிப்பிட்டார் அந்த இரண்டு குற்றங்களையும் கோட்சக்கரவாகதி தாக்கத்த தாமே புயல்களை செயலுக்கொண்டார். அவற்றை அவர் முக்கியமாகக் கருதவில்லை.

ஆனால் மேலும் காலாததக் கண்டா கமத்திய குற்றங்களைப் பற்றி அவஸ்தா அடைதியம் செயல் முடியவில்லை. அன்று வெள்ளிமேல் தனது வந்த ஐயங்களுக்கும் வேண்டுகாரப் படைப்பின்கூடும்

அமரர் கல்கி

விதிலில் விவாதம் முற்றிப் பெருங்கல வரமாகி விடக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டதென்றும், அச்சமயம் நல்லவேளை யாகத் தாம் அங்கே செல்ல நோத்த படியால் விபரீதம் எதுவும் நேரிடாமல் தடுத்த இடு சாராரையும் சமாதானப் படுத்தி அனுப்பியதாகவும் கூறினார் முதன் மந்திரி அதிருத்தர் ஒழுக்கத்தில் மிகச் சிறந்தவர் என்று நாடெல்லாம் பிரசித்தமாயிருக்க, அவருடைய நடவடிக்கை அதற்கு நேர்மாறாயிருக்கிறதென்றும், கோடிக்கணையிலிருந்து யாரோ ஒரு ஸ்திரீயைப் பலவந்தமாகக் கைப்பற்றி அவர் கொண்டு வந்திருக்கிறார் என்றும், பழுவூர் அரண்மனைப் பலலக்கையும் ஆடகனையும் இந்தக் காரியத்துக்கு உபயோகப்படுத்தியதாகவும், எதற்காக என்பது தெரியாமல் தாம் ஆடகனையும் பலலக்கையும் அனுப்பி விட்டதாகவும், ஏதாவது அபரீததி ஏற்பட்டால் அது பழுவூர்க் குடும்பத்தின் தலையில் விடும் என்றும் கூறினார் கடைசியாக, இன்னொரு சந்தேகாஸ்பதமான சம்பவத்தைப் பற்றியும் சொன்னார் "பெரிய பழுவேட்டரைப் பர் அரண்மனைக்கு யாரோ ஒரு மந்திரவாதி அடிக்கடி வருவதாக அறிந்து தான் கவலைகொண்டிருந்தேன் அவன் இன்னயராணியைப் பார்க்க வருவதாக அறித்தபடியால் நடவடிக்கை எடுக்கத் தயக்கமாயிருந்தது ஆயினும், அந்த அரண்மனையின் மீது ஒரு கணைவத்திருக்குமபடி ஓர் ஒற்றனை நியமித்திருந்தேன். இன்றைக்கு யாரோ ஒருவன் பொக்கிஷ மந்திரியின் அரண்மனைத் தோட்டத்தில் பின்புறமாகச் சுவர் ஏறிக் குதித்ததைப் பார்த்ததாக அந்த ஒற்றன் வந்து சொன்னான் உடனே அவனைக் கைப்பற்றி வரச் சில ஆடகளை அனுப்பினேன் அவர்கள் ஒருவனை அரண்மனைத் தோட்டத்தில் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்து வந்தார்கள் யார் என்று பார்த்தால், முதன் மந்திரியின் அருமைச் சீடனாகிய ஆழ்வார்க்கடியான் என்று தெரிய வந்தது 'எதற்காகச் சுவர் ஏறிக் குதித்தாய்' என்று கேட்டதற்கு அவன் மறுமொழி சொல்ல மறுத்து விட்டான் 'முதன் மந்திரியின் கட்டளை' என்றான் சக்கரவர்த்தி' இப்படியெல்லாம் இந்த

அதிருத்தப் பிரம்மராயர் செய்து வந்தால், தஞ்சைக் கோட்டைப் பாதுகாப்புக்கு தான் எப்படிப் பொறுப்பு வகிக்க முடியும்' என தமையனாரும் ஊரில இல்லாதபடியால் இதைப்பெல்லாம் தல்கன்காநில போட வேண்டியதாயிற்று"

இவ்வாறு சினைப் பழுவேட்டரைப் பர் முறையிட்டது சக்கரவர்த்தியின் மனக் குழப்பத்தை அதிகமாகிறது "ஆகட்டும்; இன்று மாலை அதிருத்தர் இங்கே வருகிறார் இதைப் பற்றியெல்லாம் விசாரிக்கிறேன் முக்கியமாக, கோடிக்கணையிலிருந்து ஒரு பெண்ணைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து வரச் சொன்ன விஷயம் என மனத்தைப் புண்ணாக்கியிருக்கிறது அது உண்மைதானே, தனபதி' சிறிதும் சந்தேகம் இல்லையே" என்று கேட்டார்

"சந்தேகமே இல்லை, பலலக்குத் தூக்கிகளும் அவர்களுடன் வந்த வீரர்களும் நேற்று தன்னிரவில் என்னிடம் வந்து சொன்னார்கள் தஞ்சைக் கோட்டையை அணுகியபோது புயலில் சிக்கிக்கொண்டார்கள் சாலையின் மரம் ஒன்று பெயர்ந்து விழுந்து சிலருக்கு அபாயம் ஏற்பட்டதாம் சிலிக்கை மீது விழாமல் தப்பியது பெரும்புண்ணியம் என்று சொன்னார்கள் நல்லவேளையாக, ஸ்திரீ ஹத்திதோஷம் ஏற்படாமற் போயிற்று' இதைப் பற்றி விசாரிப்பதோடு, ஆழ்வார்க்கடியான் காரியத்தையும் சக்கரவர்த்தி தீர்விசாரணை செய்ய வேண்டும்" என்று தெரிவித்து விட்டு, காலாத்தகண்டார் சக்கரவர்த்தியிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார் அதிருத்தர் வரும் சம்பவத்தில் அங்கே இருக்கச் சினைப் பழுவேட்டரைப் பர் விடுமபலிலலை தாறுமாறாகச் சம்பந்த மில்லாத கேள்வி ஏதேனும் தமமை முதன் மந்திரி கேட்டுத் தின்தர் செய்யக்கூடும் என்ற அச்சம் அவர் மனத்திற்குள்ளே இருந்தது முக்கியமாக, சக்கரவர்த்தியிடம் புயலினால் அவதிக்குள்ளான ஜனங்களுக்கு உதவுவதற்காகப் பொக்கிஷ சாலையைத் திறந்து விடுமபடி அதிருத்தர் தம் முன்னாலேயே உத்தரவு வாய்வி விட்டால் பெரிய தொல்லையாகப் போய்விடும் நாளைக்குத் தமையனாரின் முன்னால் எப்படி முகத்தைக் காட்டுவது'

பி

திருத்தருடைய வரவை அன்று
காளையிலிருந்தே சக்கரவர்த்தி
எதிர்பாரத்துக்
கொண்டிருந்

கொண்டதாகவும் கூறினான் "அவர
கனிடம் உன்மைக் காரணத்தைச்

தார். ஆனால் குரியன்
அஸ்தமிக்கும் சமயத்தில்
தான் முதன் மத்திரி வந்
தார். அவருடைய திட
தெஞ்சமும் இப்போது
சிறிது கலங்கிப் போயி
ருத்தது. அவர் எவ
வனவோ ஜாகிரதை
யுடன் போட்டிருத்த
திட்டம் தவறிப் போய
விட்டது. மத்தாமினி
யைப் பற்றி ஏதேனும்
செய்தி கிடைக்கும்.
பின்னர் சக்கரவர்த்தி
யைப் போய்ப் பார்க்க
லாம் என்று அவர்
அரண்மனைக்குப்
போவதைத் தன்னிப்
போட்டுக்கொண்டிருந்
தார். பிற்பகலில் ஆழ
வார்க்கடியான் வந்து
பெரிதும் தாமசங்கட
மான செய்தியைத்
தெரியப் படுத்தினான்
ஊமைராணி போலிருக்
கக் கூடும் என்று தான்
ஊகித்த குறுகிய சந்து
வழியில் சென்றதாகவும்,
ஒரு ஸ்திரீ பழு
வேட்டையார்
அரண்மனைத்
தோட்டத்து மதில
கவரில் ஏறிக் குதித்
தது போல் தோன்றி
யதென்றும், அவன்
ஊமை ராணியாக இருக்
கக் கூடும் என்று
எண்ணி அவளும் அந்த
மதில் கவரில் ஏறிக்
குதித்ததாகவும், தோட்
டத்தில் தேட ஆரம்பிப்
பதற்குள்ளே சின்னப்
பழுவேட்டையாரின்
ஆட்கள் வந்து பிடித்துக்

சொல்ல முடியவில்லை. ஐயா' அதனாலே தான் தங்களுடைய பெயரைக் கூறி விடுதலை பெற்று வர வேண்டியதாயிற்று" என்றான்

இந்த விவரம் முதன்மத்திரிகரூப பெருங்கவையை உண்டாக்கிற்று

"இந்தத் தஞ்சாவூரக கோட்டையில் இவ்வளவு அரண்மனைகள் இருக்கிறபோது, பெரிய பழுவேட்டையாரின் மானிகை விலேயேதானா அவன் பிரவேசிக்க வேண்டும்' பரிசுரமாக ஆள் விட்டுத் தேடச் சொல்லக் கூட முடியாதே' ஆனாலும், பாக்கலாம் பெரிய பழுவேட்டையார் ஊரில் இருக்கத்து ஒரு விதத்தில் நல்லதாய்ப் போயிற்று அரண்மனையைச் சுற்றிலும் காவல் போட்டு வைக்கலாம். அவ்வரண்மனைக்கு உள் நேயம் எனக்கு ஓர் ஆள் இருக்கிறான் அவனுக்கும் சொல்லி அனுப்புகிறேன்' இருந்தாலும், இந்த ஒடக்காரப் பெண் எவ்வளவு தாமசாகத்தான் உண்டாக்கி விட்டாள்" என்றார் முதன்மத்திரி

"கவாமி! ஓடக்காரப் பெண் குறுகிவிட்டா லிட்டாலும் ஊமை ராணி தங்கன விசுவப்பதினையடி நடந்திருப்பாள் என்பது நிசையமில்லை எப்படியாவது ஓடிப் போகத்தான் முயன்றிருப்பாள்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"எனக்கென்னவோ ஒரு நம்பிக்கை இருக்கிறது இதனை தூரம் வந்தவன் சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்காமல் போக மாட்டான் என்று நம்மால் முடிந்த முயற்சிகளையெல்லாம் செய்து பார்க்கலாம் ஆனால் இனி மேலும் சக்கரவர்த்தியைப் பாப்பதற்குப் போகாமல் காவத்தாழ்துவது முறையன்று நீயும் அந்த ஓடக்காரப் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு என்னுடன் வா' இரண்டு இள வரசர்களைப் பற்றிய எல்லாச் செய்தி களையும் சக்கரவர்த்திக்குத் தெரியப் படுத்தி விட வேண்டும் சின்ன இளவரசரைக் கடலிலிருந்து கரை சேர்த்த ஓடக்காரப் பெண் தேரில் அதைப் பற்றிச் சொன்னால் சக்கரவர்த்திக்கு நம்பிக்கை உண்டாகலாம்" என்றார்

மு

தன்மந்திரி அந்நேரத்திலும் அவருடைய சீடனும் பூங்குழலியும் சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள் அரண்மனை முகப்பிலேயே இளைய பிராட்டியும் வானதியும் அவர்களுக்காகக் காத்திருந்தார்கள் ஊமை ராணி அகப்படவில்லையென்ற செய்தி இளைய பிராட்டிக்கும் கல்கத்ததை அளித்தது அவள் பெரிய பழுவூர் மன்னரின அரண்மனைத் தோட்டத்தில் புத்தத் செய்தி கல்கத்ததை அதிகப்படுத்தியது இதிலிருந்து விபரீத விளைவு ஏதேனும் ஏற்படாமலிருக்க வேண்டுமே என்ற கவலையும் ஏற்பட்டது

"நாயா' பெரிய பழுவூர் மன்னரின மானிகையிலிருந்து வெளியேறுவதற்குச் சரங்க வழி இருக்கிறதாமே' அதன் வழியாகப் போய்விட்டால்?"

முதன் மந்திரிக்கு வந்தியத்தேவனின் நினைவு வந்தது "நாயே' அந்த வழியைக் கண்டுபிடிப்பது அவ்வளவு கலப்பாயிருக்குமா' எல்லாருமே வானாருவதது

வாலிபனைப் போன்ற அதிர்ஷ்ட சாலியாங்குப்பார்களா' ஆயினும் கோட்டைக்கு வெளியிலும் ஆட்களை நிறுத்தி வைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்" என்றார்

பின்னர் ஆழ்வார்க்கடியானையும் பூங்குழலியையும் இளைய பிராட்டியுடன் விட்டுவிட்டு முதன்மந்திரி மட்டும் சக்கரவர்த்தி படுத்திருந்த இடத்துக்குச் சென்றார் சக்கரவர்த்திக்கும் அவர் அருகில் வீற்றிருந்த வான் மகாபீதவீகரும் வழக்கமான மரியாதைகளைச் செலுத்தி விட்டு, புயலினால் சோழ நாட்டெங்கும் தோந்துள்ள சேதங்களைப் பற்றி விசாரித்துத் தக்க ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்த தினால் சேகிரமாக வர முடியவில்லை என்று சக்கரவர்த்தியிடம் தெரியப்படுத்திக்கொண்டார்.

அந்த ஏற்பாடுகளைப் பற்றிய விவரங்களை அறிந்துகொண்டதில் சக்கரவர்த்திக்குச் சீறிது திருப்தி உண்டாயிற்று

"தனாதிகாரி இல்லாத சமயத்தில்தங்கனாவது இப்போது இயற்கை இயற்கை' அது நல்லதாய்ப் போய்ற்று! ஆனால் இது என்ன நான் கேள்விப் படுவது' கோடிக்கணக்கிலிருந்து யாரோ ஒரு கூதிரியைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து வந்திருக்கிறாயோ' என்று முன் கோட்டைத் தளபதி சொன்னார் பிரம்மராயர்' இம்மாதிரி நடவடிக்கையை உமமிடம் நான் எதிர்பார்க்கவில்லையே' ஒதுவனை அதற்கு மிக அவசியமான காரணம் ஏதேனும் இருந்திருக்கலாம் அப்படியானால் எனக்குத் தெரிவிக்கலாமல்லவா' அல்லது எல்லாருமே நான் தோயாளியாகிவிட்டபடியால் என்னிடம் ஒன்றுமே சொல்ல வேண்டியதில்லை என்னை எதுவும் கேட்க வேண்டியது மில்லை என்று வைத்துக் கொண்டு விட்டோர்கள்' அதன்மொழிவார்மன் கடலில் முழுகாமல் தப்பிக் கரை சேர்த்து நான்கப்பட்டினம் புத்த விஹாரத்தில் இருப்பதாகக் குத்தவை கூறுகிறான் அதைப் பற்றிச் சந்தேகப்படுவதா, வந்ததப்படுவதா என்று எனக்குத் தெரிய வில்லை கரை ஏறியவன் ஏன் இவ்விடத்துக்கு வரவில்லை' அவன் தப்பிப்

பிழைத்துப் பதிரமாக இருக்கும் செய்தியை ஏன் இதுவரை எனக்கு ஒரு வரும் தெரியப்படுத்தவில்லை? மந்திரி' என்னைச் சுற்றிலும் நான் அநியாயம் என்னவெல்லமோ தடைபெறுகிறது என்றுடைய ராஜ்யத்திலுள்ள எனக்குத் தெரியாமல் பல காரியங்கள் நிகழ்கின்றன இப்படிப்பட்ட நிலையில் உயிர்ப்பாடிருப்பதைக் காட்டிலும் "என்று சக்கரவர்த்தி கூறி வந்தபோது அவர் தொண்டை அடைத்துக்கொண்டது கண்களில் கண்ணீர் ததுமயி நின்றது

குறுக்கே பேசக் கூடாதென்ற மரியாதையினால் இதனை நேரம் கம் மாயிருந்த அந்நகர இப்போது குறுக்கிட்டு, "பிரபு' நிறுத்துங்கள்' தங்களுடன் எனக்கு நட்பு ஏற்பட்டு நாரபது ஆண்டுகள் ஆகின்றன இவ்வளவு நாளும் தங்களுடைய தலையுக்கு எதிரான காரியம் எதுவும் செய்யவில்லை இனிமேல் செய்யமாட்டேன் தங்களுக்கு விண்ணொலி கொடுக்க வேண்டாம் என்ற காரணத்துக்காக இரண்டொரு விஷயங்களைத் தங்களுடம் சொல்லாமல் விட்டிருக்கலாம் அது குற்றமாயிருந்தால் மன்னித்து விடுங்கள் இப்போது நாங்கள் கேட்டவற்றுக்கெல்லாம் மறுமொழி சொல்கிறேன் கருணை காத்து அமைதியாயிருக்க வேண்டும்" என்று இரக்கமாகக் கேட்டுக்கொண்டார்.

"முதன் மந்திரி' இந்த ஜனமத்தில் எனக்கு இனி மன அமைதி இல்லை அடுத்த பிறவியிலாவது மன அமைதி கிட்டுமா என்று தெரியாது என அருமை மக்களும் என ஆருயிர் தண்பராகிய முதன்மந்திரியும் எனக்கு எதிராகச் சதி செய்யும்போது..."

'பிரபு' தங்களுக்கு எதிராகச் சதி செய்பவர்கள் யார் என்பதைச் சீக்கிரத்தில் அறிந்துகொள்வீர்கள் அதைப் பாதகத்துக்கு நான் உடந்தைப்பட்டவன் அல்ல இந்த முதன் மந்திரி பதவியை இப்போது நான் பெயருக்காகவே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் பெரிய பழு வேட்டையாடும் இந்தப் பதவியைக் கொடுத்து விடுகிறேன் என்று முன்னமே பல தடவை சொல்லியிருக்கிறேன்

இப்போதும் அதற்குச் சித்தமாயிருக்கிறேன் என பேரில் சித்தமாவேனும் தங்களுக்கு அந்நபதி இருந்தால் "

"ஆம், முதன் மந்திரி, ஆம்' எந்த நேரத்திலும் என்னைக் கை விட்டுப் போய்விட தீவகன் எல்லோருமே சித்தமாயிருக்கிறார்கள் என் மூர்க்கப் போருமவரையில் என்னுடன் இருந்து என்னுடன் சாகப் போகிறவன் இந்த மலையமான் மகன் ஒருத்திதான். நான் செய்திருக்கும் எததையோ பாவங் களுக்கு மத்தியில் ஏதோ ஒரு புண்ணியமும் செய்திருக்கிறேன் ஆகையினால் நான் இவனை என வாழ்க்கைத் துணைவியாகப் பெற்றேன்" என்றார் சக்கரவர்த்தி

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் சக்கரவர்த்திக்கு அருகில் கட்டிலில் வீற்றிருந்த வானமகாதேவிக்கு விம்மலுடன் அழகை வந்துவிட்டது அவள் உடனே எழுந்து அடுத்த அறைக்குச் சென்றாள்

"மன்னர் மன்னா! மலையமான் மகளைப் பற்றித் தாங்கள் கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சத்தியம் அவருடைய திருவயிரில் பிறந்த மக்களும் தங்களுடம் இணையற்ற பக்தி விக் வாசம்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

"ஆனாலும் என் வார்த்தையை அவர்கள் மதிப்பதில்லை என கட்டளைக்கும் கீழ்ப்படிவதில்லை எனக்குத் தெரியாமல் ஏதோதா செய்கிறார்கள் நீரும் அவர்களைத் தோற்று கொள்கிறீர்' அருள் மொழிவாமன் கட்டிலிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்து நாசப்பட்டினம் புத்த விஹாரத் திலிருப்பது உமக்கு முன்னமே தெரியும் அல்லவா' ஏன் என்னிடம் சொல்ல வில்லை?"

'மன்னிக்க வேண்டும் பிரபு' அந்த விவரம் நேற்று வரையில் எனக்கு நிச்சய மாயத் தெரிந்திருக்கவில்லை இவ்வரசரின் உயிருக்கு ஆபத்து நேரிட்டிராது என்று மட்டும் உறுதியாயிருந்தேன் அவர் பிறந்த வேளையைக் குறித்துச் சோதிடக்காரர்கள் எல்லாகும் கூறியிருப்பது பொய்யாகி விடாதல்லவா"

"முதன் மந்திரி' சோதிட சாஸ்திரத்

இனால் நேரக்கடிய தீயகுணங்கு
அளவ இல்லை. இந்த பிராஜை
நிலிருந்து சோதிடக்காரர்கள் எ
லாரையும் அபயப்படுத்தி வி
டாவினார்கள். அதுமொழியை
ஜாதகத்தை குறித்து சோதிட
காரர்கள் கூறியிருப்பதை வைத்து
கொண்டுதான் நான் உயிரோடிரு
கும்போதே அவனை சிமந்தத்தை
ஏறி விடுவதற்கு எல்லாகும் பிர
யத்தனப்படுகிறார்கள். தீரும் அவ
களைச் சேர்த்தவாதானே?

உதயமாக இல்லை. பீரடி
அதற்கு மாறாக, சின்ன இளவரசர்
சிறிது காலத்துக்கு இந்தச் சோழ
நாட்டுக்குள் வராமலிருந்தால்
தலையென்று எண்ணியேன்
இவர்களுக்குப் போய்க்குந்த

போது இளவரசரிடம் அவலிதமே
சொல்லி விட்டு வந்தேன். ஆனால் நான்
இப்பால் வந்தவுடன் பழுவேட
டாரையர்கள் ஆட்கள் இளவரசரை
சிறப்படுத்திக்கொண்டு வர இவ
ர்களுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். தாங்களும்
அந்தச் சமயம் அங்கே இருக்கிறார்கள்
இந்தச் செய்தி நாடு நகரமெல்லாம்
பரவியிருக்கிறபடியால், ஜனங்கள் பழ
வேட்டாரையர்கள் மீது ஒரே கோபமா
யிருக்கிறார்கள். அவர்களைதான் இ
ளவரசரை ஏறி வந்த கப்பலை வேண்டு
மென்று கடலில் ஈழக்கித்து விட்ட
தாக ஜனங்களினிடமிருள் பச்சைய்
யிருக்கிறது.

போய். முதல் மந்திரி! போய் எ
ல்லாம் முழுப் போய் பார்த்துப்பேசு
பகலவன் எல்லாம் என்னிடம் கூறி
விட்டான் பழுவேட்டாரையர்கள்

அனுபவிய கப்பலில் இளவரசன் வரவில்லை பார்த்திபநதாஸுடைய கப்பலில் வந்தான் வழியில் வேண்டுமென்று கடலில் குதித்தான் இவனொரு எரிந்த கப்பலில் இறந்த யாழ்ப்பாணவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக என்று சொல்லி, பார்த்திபநதாஸை தடுத்தும் கேளாமல், கொத்தளித்த கடலில் குதித்தான் இப்போது யோசிக்கமுடிகாது எல்லாமை பொய்யென்றும் என்னை ஏமாற்றுவதற்காகச் செய்யப்பட்ட குழ்ச்சி என்றும் தோன்றுகிறது இந்தக் குழ்ச்சியில் கந்தளையும் சம்பந்தப்பட்டவள் என்பதை நினைக்கும் போதுதான் எனக்கு வேதனை தங்கவில்லை இந்த உலகம் எனக்கு எதிராகப் போனாலும் கந்தலை என்னுடைய இரப்பான என்று எண்ணி விடுந்தேன் ஒரு தகப்பன் தன் மகனிடம் சாதாரணமாகச் சொல்கிற தங்கக் கூடிய வரலாறுகளையெல்லாம் சொன்னேன்

"அரசாக்கரசர்' இளையபிராட்டி தங்களுக்கு எதிராகச் சதி செய்வதாய் உலகமே சொன்னாலும் நான் நம்ப மாட்டேன். தங்களுக்கும் நம்பக்கூடாது

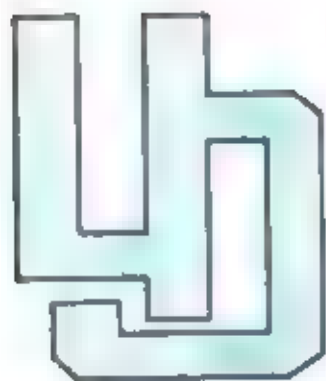
இளையபிராட்டி ஒரு விஷயத்தைத் தங்கனிடம் சொல்லவில்லை என்றால், அதற்குக் காரணம் அவசியம் இருக்க வேண்டும் சின்ன இளவரசர் தம் சிநேகிதனைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கடலில் குதித்ததில் பொய் ஒன்றுமில்லை இளவரசனையும் அவருடைய சிநேகிதரையும் கடலிலிருந்து காப்பாற்றிக் கரை சேர்த்த ஒடக்காரப் பெண் இப்போது அடுத்த அறையில் இருக்கிறாள் இப்பொழுது தந்தவற்றையும் தேரிலுபாத்து அறிந்தவன் அரசர் அவனைக் கூப்பிட்டான்" என்றார் அதிருத்தர்

சக்கரவர்த்தி மிக்க ஆலலுடன், "அப்படியா? உடனே அவனை அழைத்துவர முதன்மந்திரி! கோடிக்கரை யிலிருந்து நீர் பலவந்தமாகப் பிடித்து வரச் சொன்ன பெண் அவள்தானா" என்றார்.

"பழுவேட்டையரின பலலகடில் வந்த பெண்தான் அடுத்த அறையில் காத்திருக்கிறாள் இப்போது அழைக்கிறேன்" என்று அதிருத்தர் கூறிக் கையைத் தட்டியதும், பூங்குழலியும் ஆழ்வார்க்கடியானும் உள்ளே வந்தார்கள்.

முப்பத்து ஒன்றாம் அத்தியாயம்

முன் மாலைக் கனவு

பூங்குழலியைச் சக்கரவர்த்தி உறுப்ப பார்த்துவிட்டு "இந்தப் பெண்ணை நான் இதுவரை பார்த்ததில்லை யல்லவா? ஆனால் முகஜாடை சற்றுத் தெரிந்த மாதிரி இருக்கிறது. பிரம்ம

ராயரே' இவள் யார்" என்று கேட்டார்

"இவள் கோடிக்கரைத் தியாக விடங்கர் மகள் பெயர் பூங்குழலி"

"ஆகா! அதுதான் காரணம்" என்று சக்கரவர்த்தி கூறினார் பிறகு வாய்க்குளியே, "இவள் அதனையின் முக ஜாடை கொஞ்சம் இருக்கிறது ஆனால் அவளைப் போல இவளை ரொம்ப வித்தியாசம் இருக்கிறது" என்று முணு முணுத்துக்கொண்டார்.

அவா முணுமுணுத்தது பூங்குழலியின் காதில் இலேசாக விழுந்தது அதுவரையில் சக்கரவர்த்தியைப் பூங்குழலி பார்த்ததில்லை அவர் அழகில் மனமத்தை மிஞ்சியவர் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தான் இளவரசரைப்

பெற்ற தந்தை அப்படித் தான் இருக்க வேண்டுமென்றும் எண்ணியிருந்தான். இப்போது உடல் தோயினாலும் மன தோயினாலும் ஸ்கார்ப பட்டுத் தோன்றிய சக்கரவர்த்தியின் கருவதனைப் பார்த்துத் திகைத்துப் போனான். தன் அதனை யைக் கைவிட்டது பற்றிச் சக்கரவர்த்தியிடம் எண்டை பிடிக்க வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்ததை நினைத்து வெடிகினான். பயத்தினாலும் வியப்பினாலும் கூச்சத்தினாலும் சக்கரவர்த்தியைத் தரிசித்தவுடனே வணக்கம் கூறுவதற்குக் கூட மறந்து நின்றான்.

"பெண்ணே! உன் தந்தை தியாக விடங்கர் கைமா?" என்று சக்கரவர்த்தி அவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

அப்போதுதான் பூவ குழலிக்குச் சுவ நினைவு வந்தது. இவங்கை முதல் மிருஷணா நதி வரையிலுஞ் குடை நிழலில் ஆளும் சக்கரவர்த்தியின் சந்ததியில் தான் நிற்பதை உணர்ந்தான். உடனே தரையில் விழுந்து நமஸ்கரித்து விட்டு எழுந்து கை கூப்பி வணக்கத்துடன் நின்றான்.

சுந்தர சோழர் அதிசய தரைய் பார்த்து, "இந்தப் பெண்ணுக்குப் பேச வரும் அல்லவா? ஒருகால இவள் அதனையப் போல் இவளும் ஊமைவா?" என்று கேட்டபோது, அவர் முகம் மனவேதனையினால் கருப் பிவது.

“சககரவாததி” இந்தப் பெண்ணுக்குப் பேச தெரியும் ஒன்பது வதிகள பேசக் கூடியதை இவள் ஒருத்தியே பேசி விடுவான் தங்களைத் தரிசித்த அதிர்ச்சி வினாவ திகைத்துப் போயிருக்கிறான்” என்றார் அறிஞர்தர்.

“ஆமாம். என்னைப் பார்த்தால் எல்லாருமே மென்மலாகி நின்று விடுகிறார்கள் என்னிடம் ஒருவரும் ஒன்றும் சொல்வதில்லை” என்றார் சககரவாததி.

மறுபடியும் பூங்குழலியைப் பார்த்து. “பெண்ணே” இளவரசன் அருள்மொழி வாமனை நீ கொந்தளித்த கடலிலிருந்து காப்பாற்றினாய் என்று முதன் மந்திரி சொல்கிறார் அது உண்மையா” என்று கந்தர் சோழர் கேட்டார்.

பூங்குழலி தயங்கித் தயங்கி. “ஆம். பிரபு” அது குற்றமாக இருந்தால்” என்றாள்.

சககரவாததி சிரித்தார் அந்தச் சிரிப்பின் ஒலி பயங்கரமாகத் தொனித்தது.

“பிரமமராயரே” இந்தப் பெண் சொல்லுவதைக் கேள்விகள் “அது குற்றமாயிருந்தால் என்கிறான் இளவரசன் உயிரை இவள் காப்பாற்றியது ‘குற்றமாயிருந்தால்’ என்கிறான் என மகன் கடலில் முழுகிச் செத்திருக்க வேண்டும் என்று தான் ஆசைப்படுகிறேன் போலிருக்கிறது அப்படிப்பட்ட ராட்சதன் தான் என்று இவளிடம் யாரோ சொல்லி விடுகிறார்கள் முதன் மந்திரி” நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் இப்படித்தான் என்னைப் பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்களா” என்று கேட்டார் கந்தர் சோழர்.

“பிரபு” இவள் பயத்தினால் ஏதோ சொல்லி விட்டாள் அதைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம் பெண்ணே” இளவரசரை நீ காப்பாற்றியதற்காக இந்தச் சோழ நாட்டே உனக்கு நன்றிக் கடன்பட்டிருக்கிறது சககரவாததியும் அளவிலலாத மகிழ்ச்சி அடைந்திருக்கிறார் அதற்காக நீ என்ன பரிசு வேண்டுமோ, அதைக் கேட்டுப் பெறலாம் இப்போது, நடந்ததைப்பெல்லாம் சககரவாததியிடம் விவரமாகக் கூறு” பயப்படாமல் சொல்லு” என்றார்.

“முதலில், ஒரு விஷயத்தை இந்தப் பெண் சொல்லட்டும் இளவரசனைக் கடலிலிருந்து காப்பாற்றியதாகச் சொல்லுகிறானே” அவள் இளவரசன் தான் என்பது இவளுக்கு எப்படித் தெரியும்” முன்னம பார்த்ததுண்டா” என்றார் சககரவாததி.

“ஆம். பிரபு” முன்னம் சூழ நாட்டுக்கு வீராகளுடன் இளவரசர் கப்பல் ஏறிய போது சில நடனவ பார்த்திருக்கிறேன் ஒருமுறை இளவரசர் என்னைச் ‘சமுத்திர குமாரி’ என்று அழைத்ததும் உண்டு” என்று கூறினாள் பூங்குழலி.

“ஆகா” இந்தப் பெண்ணுக்கு இப்போதுதான் பேசக் வருகிறது” என்றார் கந்தர்சோழ சககரவாததி.

பின்னர், முதன் மந்திரி அடிக்கடி தாண்டிக் கேள்வி கேட்டதன் பேரில் பூங்குழலி வந்தியத்தேவனை இலங்கைக்கு அழைத்துச் சென்றதிலிருந்து இளவரசரை நாகைப்பட்டினத்தில் கொண்டு போய்விட்டது வரையில் எல்லாவற்றையும் கூறினாள் ஆனால் அறிஞர்தர் எச்சரிக்கை செய்திருந்தபடியால் மந்தர் கிளியைப் பற்றி மட்டும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

எல்லாம் கேட்ட பின்னர் சககரவாததி “பெண்ணே” சோழ குலத்துக்கு இன்னையிலலாத உதவி செய்திருக்கிறாய் அதற்கு ஈடாக உனக்குச் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமே யில்லை ஆனால் ஒன்று கேட்கிறேன் சொல்” கோடிக்கணக்கில் இளவரசனைக் கரை சேர்த்த பிறகு இப்போ ஏன் அழைத்து வரவில்லை” ஏன் நாகைப்பட்டினத்துக்கு அழைத்துப் போனாய்” என்றார்.

“கவாயி” இளவரசர் கோடிய கரத்தினால் நினைவு இழந்திருந்தார் நாகைப்பட்டினம் புத்த விஹாரத்தில் நல்ல வைத்தியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அவர்களை அழைத்துப்போனோம் பிடிக்கக் கூடிய வரசரிடம் மிக்க புகழ் உள்ளவர்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும் இளவரசரை அந்த நிலையில் ஒடத்தில்தான் ஏற்றிப் போகலாமே தவிர குதிரை மேலே, வண்டியிலோ ஏறல் அனுப்ப முடிந்திராது”

அச் சமயம் கோடிகளளவில் பழ வேட்டையா இந்நதாரே. அவரிடம் ஏன் தெரிவிக்கவில்லை...?"

பூங்குழலி சற்றுத் தயங்கிவிட்டுப் பின் னா கம்பீரமான குரலில், "சக்கரவாததி' பழவேட்டையா இனவரசருக்கு விட்டாதி என்று தாடெல்லாம் அறிந்திருக்கிறது அப்படித்தக, இனவரசரைப் பழ வேட்டையாட மொழிபெயர்ந்த எவலிதம் எனக்கு மனம் துணிபும்" என்றான்

"ஆம், ஆம்' என புதலவர்களுக்குப் பழவேட்டையாக்கள் மட்டுமா விட்டாதி கள்' நான்கு ததான விட்டாதி உலகம் அப்படித்ததான் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது அது போகட்டும்' முதன் மந்திரி' கேற்று இவரு அடித்த பபுல் நான்குபபட்டினத்தில் இன்னும் கடுமையாக இந்ந திருக்கிறீம்' இனவரசனுக்கு மறுபடியும் ஏதேனும் தீவர தேரிடாமலிருக்க வேண்டுமென்று என தெஞ்சம் துடிக்கிறது"

"பிரபு' சோழ நாடு அதிாஷ்டம் செய்க நாடு இப்போது இந்நாடுக்கு மகத்தான நல்ல யோகம் ஆகையால் "

'சோழ நாடு அதிாஷ்டம் செய்க நாடுதான், ஆனால் நான் துரிதாஷ்டசாலியாகிறேன், நாமமராயபிர' நான் கண்ணன் மருவதற்குள் என புதலவர்களை ஒரு தடவை பார்க்க விரும்புகிறேன் "

'ஐயா' அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள் இதக்கைய புதலவர்களுக்கும் புதலவியையும் பெற்ற தங்களைப் போன்ற பாகவியசாலி யா' இதை இன னைக்கே ஆட்களை அனுப்பி வைக்கிறேன் இனவரசரைப் பத்திரமாய் அழைத்து வருவதற்கு என சீடன் திருமலைமையையும் கூட அனுப்புகிறேன்" என்றார் முதன்மந்திரி

அப்போதுதான் சக்கரவாததி ஆழ வாராகடியான பீது தம் பாரைவையச் செலுத்தினார்.

"ஆகா' இவன் இதக்கை நோழம் இயக்க நிற்குமா' என்னப் பழவேட்டையா இவனைப் பற்றித்தானே சொன்னார்' பழவா அரண்மனை மதிலில் ஏறிக் குதித்தவன் இவன்தானே..."

"பிரபு' அதற்குத் தகுந்த காரணம் இருக்கிறது அதைப் பற்றி நான்குக்குத்

தெரியப்படுத்த அனுப்பி கொடுங்கள் ஏற்கெனவே மிக்க களைப்படைந்து விட்டோம்" என்றார் முதன்மந்திரி

இச் சமயத்தில் மலையமான் மகனும் குந்தவையும் வானதியும் சக்கரவாததி யின் அறைக்குள்ளே வந்தார்கள்

"முதன் மந்திரி' இன்னொரு இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்ளுங்கள் சக்கரவாததிக்கு அதிக களைப்பு உண்டாகக்கூடாது என்று வைத்தியர்கள் கண்டிப்பாகக் கட்டளைவிட்டிருக்கிறார்கள்" என்று மகாராணி கூறினாள்

பின்னர், 'இந்தப் பெண் இனிமை யாகப் பாடுவாள்' மொழி கேவாரப் பாடல் பாடச் சொல்லுங்கள் சக்கரவாததிக்குக் காலம் மிகவும் பிடிக்கும்' என்றான்

"ஆகட்டும், தாய்' என சீடன் கூட ஆழவார பாகவனை துறாகப் பாடுவான் அவனையும் பாடச் சொல்கிறேன்" என்றார் முதன் மந்திரி

பூங்குழலி கூறாயின்வாறு விலக்க வில்லை" என்ற அப்பா தேவாரத்தைப் பாடினான் ஆழவாராகடியான "திருக் கண்டேன் பொன்றினி கண்டேன்" என்ற பாசரத்தைப் பாடினான்.

பாடல் ஆரம்பித்ததும் கந்தா சோழர் கண்களை மூடிக்கொண்டார் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவர் முகத்தில் சாத தியும் நிமித்தியும் காணப்படாது மூச்சு நிதானமாகவும் ஒரே மாதிரியாகவும் வந்தது நல்ல நிதனரையில் ஆழ்ந்து விட்டார் என்று தெரிந்தது

இருட்டுகிற சமயமாகி விட்டபடியால் தாதிப் பெண் விளக்கிற்குக் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

முதன் மந்திரி உள்ளிட்ட அனைவரும் அவ்வறையில் நுழை வெளிப்பறினார்கள்

மலையமான் மகன் மட்டும் சிறிது நேரம் சக்கரவாததியை அருகில் இருத் தான் அடுத்த அளவில் வாரைப் படி யிலிருந்து குந்தவை அவளைப் பார்த்து ஏதோ சமிக்ஞை செய்வது அவளும் எழுந்து சென்றாள் பின்னர், அந்த அறை யில் மெளனம் குடி கொண்டது கந்தா சோழர் மூச்சு விடும் சபதம் மட்டும் இல்லாதது கேட்டுக் கொண்டிருத் தது

மு

தல் தானிரவு சற்றும தூங்காத காரணத்தினால் களைதது சோரத்திருத்த படியினாலும், பூங்குழலியும் ஆழவாராகடி யானும் பாடிய தமிழ்ப் பாசரங்களின் இனமையினாலும் கந்தர சோழர் அந்த முன் மாலை நோதல் தந்தனாயின் ஆழந்தாரொன்றாலும், அவருடைய துயில் தளைவற்ற அமைதி குடி கொண்ட துயிலாக இன்ன பழைய தளைவுகளும் புதிய தளைவுகளும் உண்மை திகழ்ச்சி களும் உள்ளக கற்பனைகளும் களவு களாகி உருவெடுத்து அவரை விதவித மான விசித்திர அரூபவயங்குகள் உள வாககின்.

இ

யங்கு குடி கொண்டிருந்த நீக கடலில் அலகும் பூங்குழலியும் படகில் போயக்கொண்டிருந்த தாரகன், பூங்குழலி படகைத் தள்ளிக்கொண்ட கடலின் ஓங்கு கருதிக் குடைய ஓங்கு கீழம் பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

"சோரவு கொன்னாதே மனமே உனது

ஆர்வமெய்வாம் ஒருநாள்

பூரணமாகும்!

காரிருள் முடிய நீளி ரவின பின்னா காலை மலர்தலும் கண்டதை

அன்றோ

தாரணி சிலிர்க்கும் தாமரை சிரிக்கும்

அனிகுலம் கனிகுலம் அருணனும்

உதிப்பான்"

இந்த கீதத்தை கேட்கக் கந்தர சோழர் புனகாங்கிதம் அடைந்தார் அவருடைய உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருந்த சோரவு தீயி உற்சாகம் ததுமய்யது இன்னும் பாடு! "இன்னும் பாடு" என்று பூங்குழலியைத் தூண்டிக்கொண்டிருந்தார் ஆழ கடலில் மிதந்து படகு போய்க கொண்டேயிருந்தது

திமொன்று இரவு குழந்தை பெருங் காற்று அடிக்கத் தொடங்கியது சற்று முன் அமைதியாக இருந்த கடலில் மலை மலை யாக அலைகள் எழுந்து வீழ்ந்தன தொடரில் ஆடுவது போல சற்று முன்னால்

ஆடிக்கொண்டிருந்த படகு இப்போது மேக மண்டலத்தை எட்டியும் அதன் பாதாளத்தில் வீழ்ந்தும் தந்தனித்தது படகில் இருந்த பாய்மாங்கின் பாய்கள் கக்க தூங்கக் கிழிந்து காற்றில் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டன ஆயிரமும் படகு மட்டுமே கவிழாமல் எப்படி போக மாளித்துக்கொண்டிருந்தது அப்போதெல்லாம் பூங்குழலியின் படகு வீடும திரத்தைக் கந்தர சோழ சகரவாததி விவந்து மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தார்

காற்று வந்த வேகத்தைப் போலவே சட டென்று தீவந்து கடலின் கொந்தளிப்பு வாலாக் குறைந்தது மீண்டும் பழையபடி அமைதி ஏற்பட்டது கீழ்க் திசையில் வான முகடில் அருணோதயத்துக்கு அந்தர தோய் து சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் தங்கக் கீரியை உதயமானான் கடலின் நீர்ம பொன்வண்ணம் பெற்றுத் தந்தது மயமாகத் திகழ்ந்து சற்றுத் தூரத் தில் பசுமையான தோண்டை நோப்புகளை குழந்த தீயுகள் சில தென்பட்டன அந்த தீயுகளிலிருந்து புளளிப்புகள் மதுர மதுமான குடிகளில் இசைந்த தேயுகள் எழுந்தன சழ்நாட்டின் கனையாரமுள்ள தீயுகள் அவை என்பதைக் கந்தர சோழர் உணர்ந்துகொண்டார் அவற்றில் ஒரு தீயிலேதான் முததைப் பிறவியில் அவர் மருதாடின்னியைச் சந்தித்தார் என்பது தினைவு வந்தது

அந்தத் தீயின் பேரில் பார்வையைச் செலுத்திக்கொண்டே, "பூங்குழலி! கடை சிலில் என்னைச் சொரக்கயோகத் துக்க கொண்டு வந்து சோதது விட்டா யல்லவா' உனக்கு நான் எவ்விதத்தில் தவறி செலுத்தப் போகிறேன்" என்றார் பூங்குழலி மறுமொழி சொல்லாதது கண்டு அவன் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார் அப்படிப் பதமயிதமாகி விட்டார் 'ஏனெனில், படகில் இன்னொரு பக்கத்தில் இருந்தவன் பூங்குழலி இல்லை அவன் மருதாடின் முப்பது ஆண்டுகளுக்கே முன்னர் எப்படி இருந்தானோ, அப்படியே இன்றுமிருந்தான்'

சில நிமிஷ நேரம் கிடைத்திருந்துவிட்டு, "மருதாடின்! தோனா' உண்மையாக தோனா' பூங்குழலி மாதிரி மாற்றுகுலம்

கொண்டு என்னை அழைத்து வந்தவன் தீதானா?" என்றார் தாம் பேசுவது அவளுக்குக் காது கேட்பது என்பது நினைவு வந்தது ஆயினும் உதடுகளின் அசைவிலிருந்து அவர் சொல்வது இன்ன தென்பதை அறிந்துகொண்டவன் போல மந்தாகினி புன்னகை புரிவதைக் கண்டார்.

அவள் அருகில் நெருங்கிச் செல்வதற்காக எழுந்து செல்ல முயன்றார் ஆனால் அவரால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. தம் கால்கள் பயன்றப போயின என்பது நினைவு வந்தது.

"மந்தாகினி" நான் நோயாளியாய் போயவிட்டேன் உன்னிடம் என்னால் வர முடியவில்லை தீதான் என அருகில் வர வேண்டும் இதைப் பார், மந்தாகினி" இனி ஒருதடவை மூன்று உலகத்துக்கும் சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டுவதாய் என்னை யாரேனும் அழைத்தாலும் நான் உன்னை விட்டுப் போகமாட்டேன் இந்த நூட்டுக்கு அருகிலுள்ள தீவுகளுக்கு தாம் போக வேண்டாம் இங்கே யாராவது வந்துகொண்டேயிருப்பார்கள் படிகை நடுக்கடலில் வீடு வெகு தூரம், தொலை தூரம், ஏழு கடல்களையும் தாண்டிச் சென்று, அப்பால் உள்ள தீவாந்தரத்துக்கு தாம் போயவிடுவோம்" என்றார் கந்தர சோழர் அவர் கூறியதையெல்லாம் தெரிந்துகொண்டவன் போல மந்தாகினி புன்னகை புரிந்தாள்.

கா

வேரி ததியில் இராஜ வம்சத்தைப் போல் அலங்கரித்த சிவகாரப் படகில் கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியும் அவருடைய பட்டத்து ராணியும் குழந்தைகளும் உல்லாசப் பிரயாணம் செய்கிறார்கள். கொண்டிருந்தார்கள் கான விதனையில் நோத்தவர்கள் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள் கந்தர சோழர் கான இன்பத்தின் மெய்மறந்து கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தார். திடீரென்று "ஐயோ! ஐயோ!" என்று கூக்குரலைக் கேட்டுக் கண் விழித்துப் பார்த்தார் "குழந்தையைக் காணோம்" அருள்மொழியைக் காணோம்" என்று பல குரல்கள் முறையிட்டன கந்தர

சோழர் பரபரப்புடன் கற்றுமுற்றும் பார்த்தார் காவேரியின் வெள்ளத்தில் அவருடைய செல்வக் குழந்தையான அருள் மொழியை யாரோ ஒரு ஸ்திரீ கையினால் பிடித்துக்கொண்டு தண்ணீரில் அழகிக் கொல்ல முயன்று கொண்டிருந்தாள் சொல்ல முடியாத பயங்கரத்தைடைந்த கந்தர சோழர் காவேரி வெள்ளத்தில் குதிக்க எண்ணினார் அச்சமயம் அந்த ஸ்திரீயின் முகம் அவருக்குத் தெரிந்தது அது விகாரத்தை அடைந்த மந்தாகினியின் முகம் என்பதை அறிந்துகொண்டார் உடனே அவருடைய உடல் தீவ் சக்தி அற ஐடப் பொருளைப் போல ஆயிற்று தண்ணீரில் குதிக்கப் போனவா ய் கிடையே தடால் என்று விழுந்தார்.

படகில் விழுந்த அதிர்ச்சியினாலே தானோ, என்னமோ, கந்தர சோழர் துயிலும் கனவும் ஒரு காலத்தில் தீவக் கப் பெற்றார். புயல் மழை காரணமாக வழக்கத்தை விடக் குளிரச்சி மிதந்திருந்த அவ் வேளையில் அவருடைய தேகமெல்லாம் விவரத்திருத்தது இவ்வளவு நேரமும் கண்ட தோற்றங்கள் எல்லாம் கனவில் கண்டவை என்பதை உணரத்தோரது அவருடைய நெஞ்சி லிருந்து ஒரு பெரும் பாரத்தை எடுக்கது போன்ற ஆறுதல் ஏற்பட்டது எந்தோ பாரத்தார் அன்றைய ஒருவரும் இரக்க வில்லை தீயம் மட்டும் எரிந்து கொண்டிருந்தது தாம் தாங்கள் விட்டபடியால் பக்கத்து அன்றைய இரக்கவிரர்கள் போலும்! கையைத் தட்டி அழைக்கலாமா என்று எண்ணினார் "சென்று போகட்டும், கனவுத் தோற்றத்தின் அதிர்ச்சிகள் தீவகட்டும்" என்று எண்ணிக்கொண்டார்.

அப்போது மேல் மச்சிலிருந்து ஏதோ மிக மெல்லிய சத்தம் கேட்டது அது என்னவாயிருக்கும்? முகத்தைச் சிந்தித்துத் திரும்பிச் சத்தம் வந்த திசையை நோக்கினார் மேல் மச்சின் தாளைப் பிடித்துக் கொண்டு விளிம்பின் வழியாக ஓர் உருவம் இறங்கி வருவது போலத் தோன்றியது.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

முப்பத்து இரண்டாம் அத்தியாயம்

என் என்னை வதைக்கிறாய்?

சு

தந்த சோழர் மிகக்
வியப்பு அடைந்தார்.
மேன் மாடத்தில்
இருந்து அவ்வாறு
தூண்களின் விளிம்பின்
வழியாக யார்
இறங்கி வருகிறது?
எதற்காக வர வேண்டுகிறார்? இதனை

தேரம் கண்ட குழப்பமான துணைகள்
தனைவு வந்தன. இதுவும் கன்னியை
காணும் தோற்றமா? இன்னும் தாம்
துக்கத்திலிருந்து தன்றாக விழித்துக்
கொள்ளவில்லையா? - இது
தம் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்
கொள்வதற்காகச் சந்தர
சோழர் மறுபடியும் கண்
களை மூடிக்கொண்டார்.

ஒரு நிமிஷ நேரம் அவ்வாறு இருந்து
விட்டுக் கண்களை தன்றாகத் திறந்து
அந்த உருவம் இறங்கிய திக்கைப்
பார்த்தார். அங்கே இப்போது ஒன்றும்
இல்லை. ஆகா! அந்தத் தோற்றம்
வெறும் பிரமைவாகத்தான் இருக்க
வேண்டும்.

அவர உறங்குவதற்கு முன்னால்தான்
திகழ்த்தவற்றை ஞாபகப்படுத்திக்
கொண்டார். முதன் மத்திரியும்
அவருடைய சீடனும் இவ்வூரில்
பாடிய திரைகவிடங்களின் மகனும் தாம்
தூங்கிய பிறகு போய் விட்டார்கள்.

அமரர் கல்கி

போலும் மலையமான மகளும் தாதி
மாராகளும் வழக்கம் போல அடுத்த
அறையிலே காததிருக்கிறார்கள்
போலும் தமது செல்வத் திருமகளும்
அவர்களுடனே இருக்கிறாள் போலும்
குந்தவைவைக் குறித்துத் தாம் முதன்
மந்திரியிடம் குறை கூறியதைச் சக்கர
வர்த்தி தினைத்துக்கொண்டு சிறிது
வருத்தப்பட்டார் குந்தவை இன்னயற்ற
அறிவும் முன் யோசனையும் படைத்
தவன் இராஜ்யத்திலே குழப்பம் ஏற்
படாமலிருக்கும் பொருட்டு இளவரசனை
நாகைப்படடினத்தில இருக்கச்
செய்திருக்கிறான் அதைப் பற்றித் தவ
றாக எண்ணிக்கொண்டது தம்முடைய
தவறு தமது அறிவு சரியான நிலைமை
யில் இல்லை என்பது சில காலமாகச்
சுந்தர சோழருக்கே தெரிந்திருந்தது
பின்னே, இளையபிராட்டியின் பேரில்
கோபித்துக் கொள்வதில் என்ன பயன்
என்பதும் அவளுடைய யோசனைப்படி
செய்வதே தவறு இப்போது முகவிய
மாகச் செய்ய வேண்டியது நாகைப்
பட்டினத்திலிருந்து இளவரசனை
அழைத்து வர வேண்டியது கடவுளை
புயலினால் அவனுக்கு யாதொரு ஆபத்
தும் நேரிடாமல் இருக்க வேண்டுமே
உடனே குந்தவையிடம் அதைப் பற்றிக்
கேட்க வேண்டும் பக்கத்து அறையில்
இருப்பவர்களை அழைப்பதற்காகச்
சுந்தர சோழர் கையைத் தட்ட எண்ணி
னார்

ஆனால் இது என்ன தம்முடைய
தலைமாட்டில் யாரோ நடமாடுவது
போல் தோன்றுகிறதே! ஆனால் கால
டிச் சத்தம் மிக மெதுவாக, - பூனை,
புலி முதலிய மிருகங்கள் நடமாடுவது
போல், கேட்கிறது யாராயிருக்கும்?
ஒருவேளை மலையமான மகனா? தம்
குமாரியா? தாதிப் பெண்ணா? தமது
உறக்கத்தைக் கலைக்கக்கூடாது என்று
அவ்வளவு மெதுவாக அவர்கள்
நடக்கிறார்களா?

"யார் அது?" என்று மெதுவான குர
லில் சுந்தர சோழர் கேட்டார் அதற்குப்
பதில் இல்லை.

"யார் அது? இப்படி எதிரே வா!"

என்று சற்று உரத்த குரலில் கூறினார்.
அதற்கும் மறுமொழி இல்லை

எ

ந்தர சோழருக்கு ஓர் எண்
ணம் தோன்றியது. அது
அவருக்குக் குழப்பத்தையும்
திடுக்கெனவும் உண்டாக்கியது.
ஒருவேளை அவனாக இருக்
குமோ? அவளுடைய ஆவியாக இருக்
குமோ? கணவியே தோன்றிய பிராதிவி
இப்போது நேரிலும் வந்து விட்டாளா?
தன்னிரவில் அல்லவா ஆடை ஆபரண
பூவிதையாக வந்து தன்னைத் துன்புறுத்
துவது வழக்கம்? இப்போது முன்
மாலைப்பேயே வந்து விட்டாளா? அல்
லது ஒருவேளை தன்னிரவு ஆகி விட்
டதா? அவ்வளவு நேரம் தூங்கி விட்
டோமா? அதனாலேதான் ஒருவேளை
மலையமான மகளும் தம் குமாரியும்
இங்கே இல்லையோ? தாதிப் பெண்
களும் தூங்கி விட்டார்களோ? ஐயோ!
அவர்கள் ஏன் என்னைத் தனியாக
விட்டு விட்டுப் போனார்கள்? அத்தப்
பாதி, களையர் மகளாக இருந்தால்
என்னை இடையில் விட மாட்டானே?
உள்ளம் குமுறி வெறி கொள்ளும்
வரையில் போக மாட்டானே?

அடி பாவி! உண்மையில் நீயாக
இருந்தால் என முன்னால் வந்து
தொலை! என்னை எப்படியெல்லாம்
வதைக்க வேண்டுமோ, அப்படியெல்
லாம் வதைத்து விட்டுப் போ! ஏன் நான்
யாக்க முடியாதபடி தலைமாட்டில்
உலாவி என பிராணனை வாங்குகிறாய்?
முன்னால் வா! இரத்த பஸி கேட்பதற்
காக வந்திருக்கிறாயா? வா! வா! நீதான்
மடியில் கத்தி வைத்திருப்பாயே! புலி
கரடிகளைக் கொன்ற அதே கத்தி
யினால் என்னையும் கொன்று விட்டுப்
போய் விடு! என மக்களை மட்டும் ஒன்
றும் செய்யாதே! நான் செய்த குற்றத்துக்
காக அவர்களைப் பழி வாங்காதே!
அவர்கள் உனக்கு ஒரு துரோகமும்
செய்யவில்லையடி! நான்தான் உனக்கு
என்ன துரோகம் செய்தேன்? கலங்கரை
வினக்கத்தின் உச்சியில் ஏறிக் கடலில்
விழுந்து சாகும்படி நான் சொன்

னேன்' தீயே செயத அதற்கு கோரமான காரியத்துக்கு என்னை எதற்காக வதைக்கிறாய்...?

கந்தர சோழர் தமழவைய தலை மாட்டிய வெகு சமீபத்தில் ஓர் உருவம் வந்து நிற்பதை உணர்ந்தாா திகிலினால் அவளுடைய உடம்பு தடுங்கியது வயிற்றி லீந்து குடவ மேலே ஏறி நெஞ்சை அடைத்துக்கொண்டது போலிருந்தது' நெஞ்சு மேலே ஏறித் தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டது கண் விழிகள் பிதுங்கி வெளியே வந்து விடும் போலிருந்தது அவன்தான் வந்து நிற கிறான் சந்தேகமில்லை அவளுடைய ஆவிதான் வந்து நிற்கிறது' தாம தினைததப்படியே கடைசியாக இரத்தப் பழி வாய்குவதற்கு வந்திருக்கிறது தம் நெஞ்சில் கதையால் குத்திக் கொல்லப் போகிறது அல்லது வெறுங் கையினா டேயே தம் தொண்டையை நெரித்துக் கொல்லப் போகிறதோ, என்னமோ' எப்படியாவது அவன் எண்ணம் நிறை வேறட்டும்' தாம் இனி உயிர் வாழத் திருப்பதில் யாருக்கும் எந்த உபயோ கமும் இல்லை அதைப் பேய் தம்மைப் பழி வாங்கி விட்டுப் போனால் தம் மக்களை ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டு விடும் அல்லவா?

இன்னும் சிறிது நிமிர்ந்து அண்ணாந்து பார்த்தால், மந்தாவினிப் பேயின் ஆவி வடிவம் தம் கண்களுக்குப் புலனாகும் என்று கந்தர சோழருக்குத் தோன்றியது தலைமாட்டிய அவவளவு சமீபத்தில் அந்த உருவம் வந்து நிற்பது போலிருந்தது அதன் தீவிரம் அவர் முகத்திலே விழ்ந்தது போலிருந்தது ஒருகணம் நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கு எண்ணினாா அவவளவு கதிரியம் வரவில்லை "நான் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டிருக்கேன் அது செய்வதைச் செய்து விட்டுப் போகட்டும்" என்று தீர்மானித்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டார்

சற்று நேரம் அப்படியே இருந்தாா அவர் எதிர்பாராதது போல் அவர் நெஞ்சில் கூரிய கத்தி இறங்கவும் இல்லை அவர் தொண்டையை

இரண்டு ஆவி வடிவக் கைகள் பிடித்து நெரிக்கவும் இல்லை.

அந்த உருவம், - அவர் தலைமாட் டிய திவற உருவம், - அங்கிருந்து தகரத்து போய் விட்டதாகத் தோன் றியது

ஆகா! கண்கள் மகள் அவ்வளவு கலப்பமாக என்னை விட மாட்டான் இன்னும் எத்தனை காலம் என்னை உயி ரோடு வைத்திருந்து கிதநிரவதை செய்ய வேண்டுமோ செய்வான்' இன்றைக்கு என கண்ணில் படாமலே நிரும்பித் தொலைந்து போய்விட்டான் போலும்' சரி, சரி' யாரையாவது உபயிடலாம் யாராவது இந்த அறைக்குள்ளே வத் தால், இன்னும் இவன் ஒருவேளை இங்கேயே இருந்தாலும் மறைத்து போய்த் தொலைவான்!

"யார் அங்கே? எல்லாரும் எங்கே போனீர்கள்?" என்று உரத்த குரலில் கூவிக் கொண்டே கந்தர சோழர் கண் களைத் திறந்தார்.

ஆகா! அவர் எதிரே, மஞ்சதின் கீழ்ப்புறத்தில், நிற்பது யார்? அவன் தான் சந்தேகமில்லை! அந்த ஊமை பின் பேய்தான்! தலைவிரி கோலமாக நிற்கிறது அந்தப் பேய்! அதன் நெற்றி யிலே இரத்தம் கொட்டுகிறது! "இரத்தப் பழி வாங்க வந்தேன்!" என்று சொல்லு கிறது போலும்! கந்தர சோழர் உரத்த குரலில் வெறி கொண்டவரைப் போல் அந்த ஆவி உடிவததைப் பார்த்த வன் ணமாகக் கதினார்:-

"அடி ஊமைப் பேயே! நீ உயிரோ டிருந்தபோதும் வாய் நிறத்து பேசாமல் என்னை வதைத்தாய்! இப்போதும் பேசாமல் வதைக்கிறாய்! எதற்காக வந்திருக்கிறாய், சொல்லு! இரத்தப் பழி வாங்க வந்திருந்தால் என்னைப் பழி வாங்கி விட்டுப் போ! ஏன் கமமா நிற கிறாய்? ஏன் முகத்தை இப்படிப் பரி தாபமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? என்னிடம் ஏதாவது கேட்க வந்திருக் கிறாயா? அப்படியானால் சொல்லு! வாய் நிறத்து பேச முடியவில்லை யென்றால், சமீகனருயினாலே சொல்லு! வெறுமனே தின்றுகொண்டு

என்னை வதைக்காதே' உன் கண்ணில
ஏன் கண்ணீர் ததுமபுகிறது' ஐயையோ'
விமலி அழுகிறாயா, என்ன' என்னால்
பொறுக்க முடியவில்லையே' ஏதாவது
சொல்லுகிறதாயிருந்தால் சொல்லு'
இல்லாவிட்டால் தொலைந்து போ'
போக மாட்டாயா? ஏன் போக மாட்
டாய்? என்னை என்ன செய்ய வேண்டு
மென்றுதான் எண்ணிக்கொண்டிருக்க
கிறாய்? என் அருமை மகனை- சின்
னஞ்சிறு குழந்தையை - காவேரி வெள
ளத்தில் அழக்கிக் கொல்லப் பார்த்
தவளதானே நீ' கடவுள் அருளால் உன்
எண்ணம் பலிக்கவில்லை இனிபும்
பலிக்கப் போவதில்லை' அடி பாதவி'
இன்னும் எதற்காக என் நெஞ்சைப்
பிளக்கிறவன் போலப் பார்த்துக்
கொண்டு நிற்கிறாய்' போ' போ' போக
மாட்டாயா' போக மாட்டாயா' இதோ
உன்னைப் போகுமபடி செய்கிறேன்,
பார்' "

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே
கந்தர சோழர் தமதருகில் கைக்கெடும்
தாரத்தில் என்ன பொருள் இருக்கிற
தென்று பார்த்தாரா பஞ்ச உலோகங்
களினால் செய்த அகல் விளக்கு ஒன்று
தான் அவ்விதம் கைக்குக் கிடைப்
பதாகத் தென்பட்டது அதை எடுத்துக்
கொண்டு, "போ' பேயே' போ'" என்று
அலறிக்கொண்டு, மந்தாகினிய பேயின்
முகத்தைக் குறி பார்த்து விசி எறிந்தாரா
திருமால் எறிந்த சக்ராயுதத்தைப் போல
அந்தத் தீபம் சுடர் விட்டு எரிந்த வன்
ணம் அந்தப் பெண்ணுருவத்தை
தோக்கிப் பாயத்து சென்றது

அப்போது கந்தர சோழர் பேய்
என்று கருதிய அந்தப் பெண் உருவத்
தின் வாயிலிருந்து ஓர் ஒலி குரல்
கிளம்பிற்று

கந்தர சோழருடைய ஏழு நாடியும்
ஒடுங்கி, அவருடைய உடலும் சதைபும்
எலும்பும் எலும்புகளுளே இருந்த நில
சததும் உறைந்து போயின

தீபம் அந்த உருவத்தின் முகத்தின்
மீது விழவில்லை சற்று முன்னாலேயே
தரையில் விழுந்து உருண்டு 'டணங்

டணங்' என்று சத்தமிட்டது

அகல் விளக்கு அணைந்து விட்ட
போதிலும், தல்லவேளையாக அந்த
அறையின் இன்னொரு பக்கத்தில்
வேறொரு தீபம் எரிந்துகொண்டிருந்தது

அதன் மங்கலமான வெளிச்சத்தில்
கந்தர சோழர் உறையப் பார்த்து, மந்தா
கினியின் ஆவி வடிவம் இன்னும் அவ்
கேயே நிற்பதைக் கண்டார் அதனு
டைய முகத்தில் விவரிக்க முடியாத
வேதனை ஒருகணம் காணப்பட்டது
பின்னர் அது கடைசி முறையாக ஒரு
தடவை கந்தர சோழரை அளவில்லாத
ஆதங்கத்துடன் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி
அங்கிருந்து போவதற்கு யதநித்தது

வி

ந்த நேரத்திலேதான்
கந்தர சோழரின் உன்
னத்திலே முதன் முத
லாக ஒரு சந்தேகம்
உதித்தது. இது மத்

தாகினியின் ஆவி உருவமா' அவ்வது
அவளை வடிவத்தில் முழுக்க முழுக்க
ஒத்த இன்னொரு மதிரீயா' அவளுடன்
இரட்டையாகப் பிறந்த சகோதரியா'
அவ்வது ஒருவேளை ஒருவேளை
அவளேதானா' அவள் சாகவில்லையா'
இன்னமும் உயிரோடிக்கிறானா' தாம்
நினைத்ததெல்லாம் தவறா' அவளே
யாக இருக்கும் படசத்தில் அவள்
பேரில் தாம் விளக்கை எடுத்து எறிந்தது
எவ்வளவு கொடுமை' அவளுடைய
முகத்தில் சற்று முன் காணப்பட்ட பரி
தாபம் மாறி, விவரிக்க முடியாத
வேதனை தோன்றியதே' தம்முடைய
கொடூரத்தை எண்ணி அவள் வேத
னைப்பட்டாளோ? - ஆகா! அதோ
அவள் திரும்பிப் போக யதநிக்கிறாள்
எத்தப் பக்கம் போகலாம் என்று
பார்க்கிறாள்

"பெண்ணே' நீ கரையா மகன் மந்தா
கினியா' அல்லது அவளுடைய ஆவி
வடிவமா' அல்லது அவளுடன் பிறந்த
சகோதரியா' நில, நில' போகாதே' உன்
மைலைச் சொல்லி விட்டுப் போ' "

இவ்விதம் கந்தர சோழர் பெருங்

குரலில் கூவிக் கொண்டிருந்தது பாதுகாப்பு இல்லாத பசுவை அந்த அழகான பூங்குழலி மனம் மகன். குதலை, வானம், பூங்குழலி, முதன் முதலில், அவருடைய மனம், - அதனை பேரும் அழகானவன் வந்திருக்கிறான் என்பதைக் கற்க சோழர் ஒரு கண நேரத்தில் தெரிந்துகொண்டார்.

"நிறுத்துங்கள்! அவன் ஓடிப் போகாமல் தடுத்து நிறுத்துங்கள்! அவன் யார்? எந்த காக வந்தான் என்பதைக் கேளுங்கள்!" என்று கந்தர்

சோழர் அலறினார்.

உள்ளே வந்தவர்கள் அவ்வளவு பேரும் ஒருகணம் விடப்பட்டு நின்றார்கள். கந்தர் சோழரின் வெறி கொண்ட முகத்தோற்றமும், அவருடைய அலறும் குரலும் தொனித்த பயங்கரமும் அவர் கூறுகிற பீதியை உண்டாக்கின மந்தாமினி தேவியை அங்கே பார்த்து அவர்களை நியப்பி வெள்ளத்தில் திக்முக்காடச் செய்து இன்னது செய்வது என்று அறிபாமல் எல்லாகும் சேர்ந்து நேரம் அசைவற்று நின்றார்கள். முதன்முதலில் அழகான நிலைமை இன்னதென்பதையும் அது எவ்வாறு நேரத்திக்குக்க

கூடம் என்பதையும் ஒருவாறு கணித்து உணர்ந்து கொண்டார். அவர் பூங்குழலியைப் பார்த்து "பெண்ணே! இவள்தானே உன் அதனை?" என்றார்.

"ஆம், ஐயா!" என்றான் பூங்குழலி.

"திருமலை! ஏன் மரம் போல நிற்கிறாய்? மந்தாமினி தேவி ஓடப் போகிறாள்! அவளைத் கடுத்து நிறுத்து! சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை!" என்றார்.

ஆழவார்க்கடியான் தன் வாணாவில் முதன்முறையாகக் குருவின கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்தான் "ஐயா! அதைக் காட்டிலும் புயற்காற்றைத் தடுத்து நிறுத்துமபடி எனக்குக் கட்டளை விடுங்கள்!" என்றான்.

இதற்குள் பூங்குழலி கமமா இசை விலையை ஒரே பாய்ச்சலாக ஓடிச் சென்று அதைதவிர்த்தோனைப் பிடித்துக் கொண்டான் மத்தாமினி அவனை உதறித் தள்ளிவிட்டு ஓடினான்.

ஆழவார்க்கடியான் சட்டென்று ஒரு காரியம் செய்தான் சற்று முன்னால முதன் மத்திரி முதலியவர்கள் துழைந்து வந்த கதவண்டை சென்று அதைச் சாத்தித் தாளிட்டான் பிறகு கதவை யாகும் நிறக்க முடியாதபடி கைகளை விரித்துக்கொண்டு நின்றான்.

வேடர்களால் சூழ்ந்து கொண்டப்பட்ட மாண்பு போல் நாலு புறமும் பார்த்து மிரண்டு விழித்தான் மத்தாமினி தப்பிச் செல்வதற்கு வேறு வழி இல்லை என்றும், தான் இறவடி வந்த வழியாக ஏறிச் செல்ல வேண்டியதுதான் என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டான் அவன் மேல் மாடியை நோக்கிய பாராவையிலிருந்து அவருடைய உத்தேசத்தை மறவர்களும் உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

கத்தர சோழர் "பிடியுங்கள்! அவனைப் பிடித்து நிறுத்துங்கள்! அவன் எதற்காக வந்தான், யாரைப் பழி வாங்க வந்தான் என்று கேளுங்கள்!" என்று மேலும் கத்தினார்.

தூணின் வழியாக மேல் மாடத்துக்கு ஏறிச் செல்ல ஆபத்தமாயிருந்த மத்தாமினி தேவியிடம் மறுபடியும் பூங்குழலி ஓடி நெருங்கினான் இம்முறை அவனைப்

பிடித்து நிறுத்துவதற்குப் பதிலாகப் பூங்குழலி கைவினால் சமிக்ஞை செய்து ஏதோ கூற முயன்றான் மத்தாமினி அதன் பொருளைத் தெரிந்துகொண்டவன்போல், கீழே விழுந்து விடந்த அகலவிளக்கைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

இதைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த குத்தவை, "அப்பா, பெரியமமாவின் பேரில் தாங்கள்தான் விளக்கை எடுத்து எறித்தீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆம், மகனே! அந்தப் பேய என்னைப் பாராத பாராவையை என்னால் சிக்க முடியவில்லை அதனால் விளக்கை எடுத்து எறித்தேன்!" என்றார் கத்தர சோழர்.

"ததையே! பேயுமல்ல; ஆவியும் அல்ல, உயிரோடிருக்கும் மாதரசியேதான் அப்பா! பெரியமமா சாகவே இல்லை! முதன் மத்திரியைக் கேளுங்கள்! எல்லாம் சொல்லுவார்!" என்று குத்தவை கூறி விட்டு, மத்தாமினியும் பூங்குழலியும் மெனன வாக்குவாதம் செய்து கொண்டிருந்த காட்சியைப் பார்த்தான் உடனே அதை இடத்துக்குப் பாயத்து சென்றான்.

"மகனே! அவனிடம் போகாதே! அந்த ராட்சஸி உன்னை ஏதாவது செய்து விடுவாள்!" என்று கத்தர சோழர் கூவிக் கொண்டே குத்தவையைத் தடுப்பதற்காகப் படுக்கையிலிருந்து பரபரப்புடன் எழுந்திருக்க முயன்றார்.

மலையமான மகன் வானமாதேவி அவருடைய தோள்களை ஆகிரவுடன் பிடித்துப் படுக்கையில் சாய வைத்தான்.

"ரேபு! சற்றுப் பொறுங்கள்! தங்கள் திருமகளுக்கு அபாயம் ஒன்றும் நேராது!" என்று கூறினான்.

முப்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்

"சோழர் குல தெய்வம்"

ந்தவை தன் அருகில் வந்ததும் மத்தாமினி அவனை ஒருகணம் உற்றுப் பார்த்தான். அப்போது யாரும் எதிர்பாராத ஒரு காரியத்தை இணைய பிராட்டி செய்

தான் தளரவில் விழுந்து மத்தாமினியின் பாதங்களைத் தொட்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்தான் மத்தாமினியின் கண்களில் கண்ணீர் பெருகிற்று அவள் குனிந்து குத்தவையைத் தூக்கி எடுத்து அணைத்துக்கொண்டாள் பிறகு

இனையபிராட்டி அவளுடைய ஒரு கையைத் தோள் வரையில் சேர்த்துத் தன் கையினால் தழுவிப் பிணைத்துக்கொண்டு சக்கரவாததி படுத்திருந்த இடத்தை நோக்கி வந்தாள்.

சக்கரவாததினி இப்போதுதான் மத்தானியின் முகத்தை நன்றாகப் பார்த்தாள் அவளுடைய தெற்றியிலிருந்து இரத்தம் வழிவதைக் கண்டாள்.

"கவாயி! தாங்கள்தான் வினக்கை எறிந்து காயப்படுத்தி விட்டார்களா? ஐயோ! என்ன காரியம் செய்கிறீர்கள்?" என்று மலையமான் மகன் அவறினான்.

"இல்லை, இல்லை! நான் எறிந்த வினக்கு இவள் பேரில் விழவே இல்லை. அதற்கு முன்னாலேயே இவள் இரத்தக் காயத்துடன் வந்து நின்றாள். ஆனால் இதப் பாதகி என பேரில் பழி சொன்னாலும் சொல்லுவான்! தீங்கனும் தம்பி விடுவீர்கள் தீங்கன் எல்லாருமே அவளுடைய படசத்தில இருக்கிறீர்கள் மலையமான் மகனே! இவ்விடம் தீ கூடப் பரிதாபப்படுகிறாயே! இவள் யார் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?" என்று கத்தர சோழர் கேட்டார்.

"தெரியும் கவாயி! இவர் என சூல தெய்வம் சோழர் சூலத்துக்கே தெய்வம். என அருமை மகன் காவேரியில் முழு விப் போய விட்டாமல் காப்பாற்றிக் கொடுத்த தெய்வம் அல்லவா..."

"ஆகா! தீ கூட அய்விதம் தம்பி கிறாயா? சூதனை ஒருவேளை அவ்வாறு உன்னிடமும் சொன்னாளா?"

"நானே கண்ணால் பார்த்ததைத் தான் சொல்கிறேன் சூதனையும் அப்போது சூழத்தை அல்லவா? அவளுக்கு என்ன தெரிந்திருக்க முடியும்? அருள் மொழியைக் காப்பாற்றியது மட்டுமே அல்ல சோழ நாட்டுக்குத் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்த தெய்வமும் இவர்தானே! தாங்கள் பூதத் தீவில் காட்டுக் கரடிக் கு இரையாகாமல் காப்பாற்றிய தெய்வம் அல்லவா...?"

"கடவுளே! அதுகூட உனக்குத் தெரியுமா? இவள் இதனை நான் உயிரோடு இருந்து வருகிறாள் என்பதும் தெரியுமா?"

"சில காலமாகத் தெரியும், தெரிந்தது முதல் இதேவேளையே நம் நாட்டிலிருந்து அழைத்து வரும்படி முதன் மத்திரியிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன்."

"அதிருந்தரே! இது என்ன மகாராணி சொல்லுவது? இவள் உண்மையிலேயே அந்தக் கரையர் மகள்தானா? இவள் உயிரோடுதானிருக்கிறாளா? இவள் இறந்துவிட்டாள் என்பது பொய்யா? இவள் ஆயி என்னை வந்து கறையிற தென்று நான் என்னியதெல்லாம் பிரமையா? ஏற்கெனவே என் அறிவு குழம்பியிருக்கிறது. எல்லாருமாகச் சேர்ந்து என்னை முழுப் பைத்தியமாகி விட்டார்களே!" என்றார் சக்கரவாததி கத்தர சோழர்.

"பிரபு! இவர் கரையர் மகன் என்பது உண்மைதான் இவர் இறக்கவில்லை என்பதும் உண்மைதான் சக்கரவாததி! நான் பெரிய குற்றவாளி நான் செய்த குற்றத்துக்கு மன்னிப்பே இல்லை. ஆனாலும் தங்கள் கருணையினால்..."

"முதன் மத்திரி! இப்போது தெரிகிறது கோடிக்கரையிலிருந்து நீர் பல வத்தமாகப் பிடித்துக்கொண்டு வரச் சொன்னவன் இவள்தான்! பலவக் கில் வத்தவன் அந்த ஓடக்காரப் பெண் என்று நீர் கூறியது உண்மையல்ல!"

"மன்னர் மன்னர்! அடியேனை மன்னிக்க வேண்டும்!"

"ஆகா! மன்னிக்க வேண்டுமாம்! சக்கரவாததி என்றும், மன்னர் மன்னன் என்றும் கூறப்பட்ட ஒருவன் என்னைப் போல ஏமாற்றப்பட்டது இந்த உலகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து நேர்ந்திராது. எனக்குத் தெரியாமல் ஏன் இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும்? ஏன் முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கக் கூடாது? இன்று சாயங்காலம் என்னுடன் அதனை நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தீர்களே! அப்போதுகூட ஏன் சொல்லவில்லை? முதன் மத்திரி! எனக்கு எல்லாம் விளங்குகிறது. பழுவேட்டகரையர்கள் சொல்லுவது சரி தான் தீங்கள் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து எனக்கு எதிராகச் சூழ்ச்சி செய்கிறீர்கள்!"

"தாங்கள் சூழ்ச்சி செய்வது என
 னமோ உண்மையான. ஆனால் தங்
 களுக்கு எதிராக சூழ்ச்சி செய்
 வில்லை. எப்படியாவது கரையர் மக
 னைத் தங்களிடம் கொண்டு வந்து
 சோப்பிக்க வேண்டுமென்று என்ன
 வேண்டும் அவன் கிடில் விடுத்து இந்த
 தது பற்றித் தங்கள் மனம் மிகக் வேக
 னைப்பா இக்கொண்டிருக்கிறது என்று
 மகாராணியின் மூலமாக அறிந்து தான்

இந்த முடிவுக்கு வந்தேன் மகாராணியும்
 அவலிதம் ஆகியோர்தாரகன் ஆனால்
 அவளை அழைத்து வந்தவது என்ப
 காரணமாயில்லை அவர் உயிரோடு
 பதாகை கொண்டு தங்கள் நம்புவது
 சிரமமாயிருக்கும். ஆகையால் எப்
 படியும் அவளை இந்த ஊரில் கொண்டு
 வந்து சேர்த்து பிற்பாடு தங்களிடம்
 கொள்ள எண்ண வேண்டும் பிறறு மாலை
 கோட்டை வரலுக்குக் கிட்டத்தட்ட
 வந்த பிறகு மந்தரின் தேவி மறைந்து
 விட்டார். அவருக்குப் பதிலாக
 இந்தப் பெண் பலகுகிலே வந்
 தாள இன்னொருக்கொள்காம தேவி
 யைத் தேடுவதில் ஈடுபட்
 டிருந்தோம் அவர் பழுத்த
 அரண்மனைத் தோட்
 டத்தின் மதில் ஏறிக்

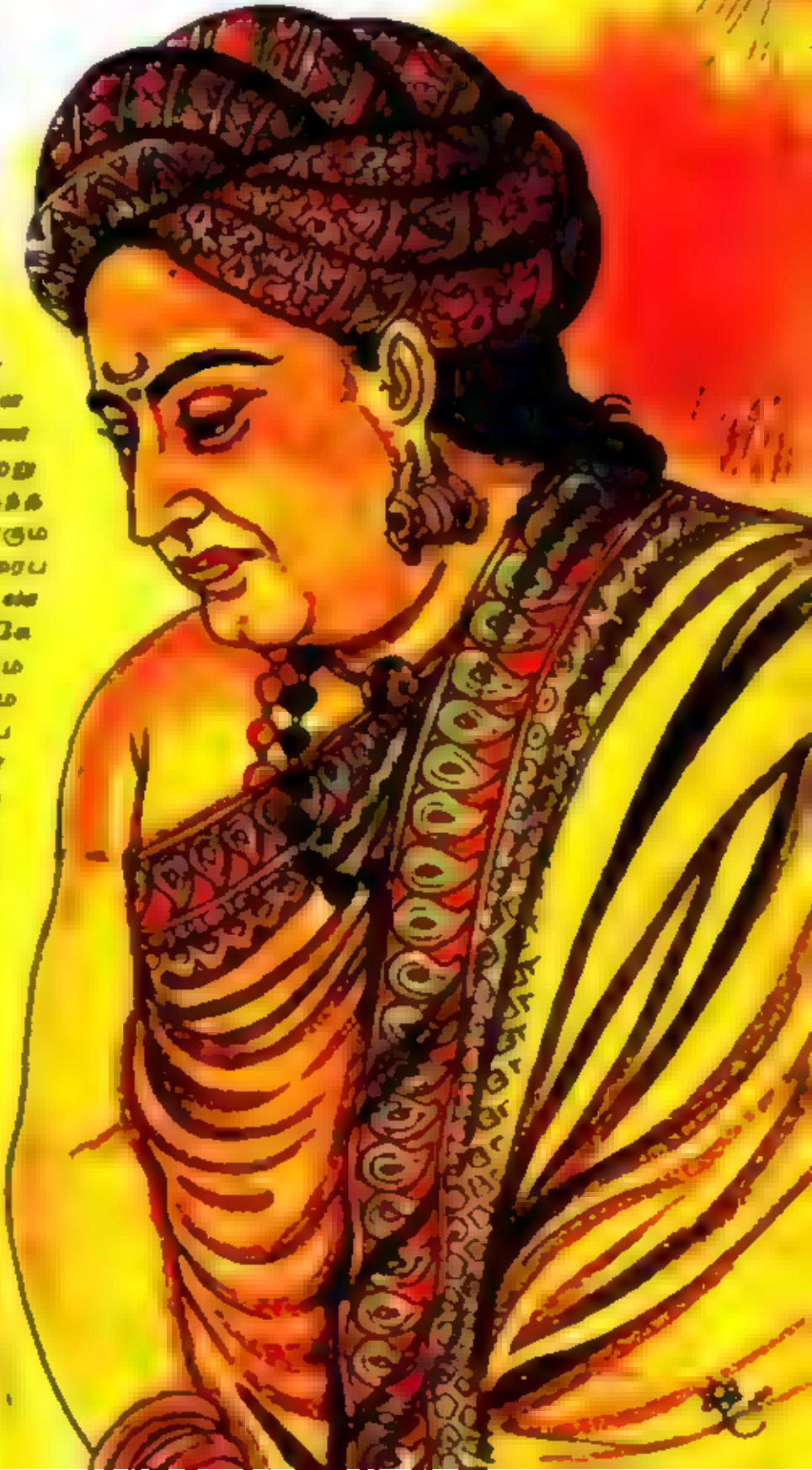
குதித்ததைப் பார்த்து விட்டுத்தான் என்
 சீடனும் அவ்வாறு மதில் ஏறிக்
 குதித்தான். ஆனால் இந்தத் தேவி
 அகப்படவில்லை. திருமலையைப்
 பழுலூர் ஆடகன் பிடித்துக்கொண்டு
 வந்தார்கள். சக்கர
 வர்த்தி! என் சீடனை
 அக்குற்றத்துக்காக
 மன்னிக்கப் பிரார்த
 திருக்கிறேன்."

"மன்னிப்பதற்கு
 இது ஒரு குற்றத்
 தானா? எவ்வளவோ
 இருக்கிறது! அப்புறம்
 சொல்லுங்கள்!"

"அப்புறம், இன்று
 சாயங்காலம் வரை
 காதலிருந்தும், பழுலூர்
 அரண்மனைக்குள்ளே
 தேடியும், இவரைக் காண
 வில்லை. நாங்கள் சற்று
 முன் கண்ணாய்ந்திருந்த
 போது நாங்கள் எல்லாகும்
 பற்றியே பேசிக்கொண்
 டிருந்தோம். இவர் எங்கே
 மறைந்திருக்கக் கூடும்
 என்றும், இதைப்பெல்லாம்
 பற்றித் தங்கனிடம் எப்
 படிச் சொல்வது, யார்
 சொல்வது என்றும்
 யோசனை செய்
 கொண்டிருந்தோம்.
 அப்போது இவராகவே
 எப்படியோ தங்கள்
 சத்திதிக்கு வந்து
 சோந்திருக்கிறார்
 பழம் நழுவிப்
 பாலில் விழுந்தது
 போலாயிற்று."

ச

க்கரவர்த்தி அப்போது மத்
 தாலினி தேவி இருந்த இடத்தை
 நோக்கினார் குத்தலை, பூங்
 குழனி முதலியோர் அந்தப்
 பெண்மணியின் நெற்றியிலிருந்த

காவததை காத துணியினால் துடைத்து
விட்டு மருந்து கவந்த சந்திரா கிராமையா
அதன் பீரில் அப்படியதைக் கவனித்ததா
'விட வந்த மகனே' உன் அநாதையின்

கேரநிலை காயம் எப்படி ஏற்பட்ட
தெயறு போடு சொல்லவாயா' என்றா
புலகுமலி திரண்டு அடி முளையால்
வந்தது. கோ. பி. எ. 1971' ஆகா

அதனை சொல்லும் காரணம் எனக்கே
சரியாக விளங்கவில்லை "என்றான்

"என்னதான் சொல்லுகிறான்' நான்
விளக்கக் கற்றுத்தரக் ஏற்பட்ட காயம்

என்று சொல்லுகிறான்!"

"இல்லை, இல்லை" மலைமீதே முட
புகுகொண்ட தாள் காயம் பட்ட தாக்கச்
சொல்லுகிறா இந்தம் வழிந்ததை அவர்

கவனிக்கவில்லையென்றும் கூறுகிறார்..."

கந்தர சோழர் அப்போது ஒரு மிக அபூர்வமான காரியம் செய்தார் கலகல வென்று நகைத்தார்! அம்மாதிரி அவர் சிரித்ததை மற்றவர்கள் பார்த்துப் பல வருஷங்கள் ஆயின மீண்டும் மீண்டும் அவர் நினைத்து நினைத்துச் சிரித்தார் அனைவரும் அவரைக் கவலைபுடன் உற்றுப் பாரக்கத் தொடங்கினார்கள்.

'முதன் மந்திரி' எதற்காக என்னை எல்லோரும் இப்படி உற்றுப் பாரக்கிறார்கள்? எனக்குப் புதிதாகப் பைத்தியம் பிடிக்கவில்லை பழைய பைத்தியத்தான் மிச்சமிருக்கிறது இப்போது நான் சிரிப்பதின் காரணம் உங்களுக்கெல்லாம் தெரியவில்லையா? சோழ வன் நாட்டில் இவன் மலையில் மோதிக் கொண்டு காயம் பட்டதாகக் கூறுகிறானே! மலையைப் பற்றிச் சொல்வானேன்? இங்கே ஒரு தெரிய விகிரகம் செய்யக் கூடக் கல கிடக்காதே! சோழ சக்கரவர்த்தியின் தலையில் யாராவது கலையைப் போட விரும்பினால் அதற்குக் கூட ஒரு கருங்கல கிடாதே! இவன் மலை மீது மோதிக் கொண்டதாகச் சொல்கிறானாமே! எத்த மலையின் மேல் மோதிக் கொண்டான்! பூங்குழலி! நன்றாகக் கேள்!" என்றார்.

இதைப்பெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வானதியின் முகத்தில் அப்போது ஒரு பிரகாசம் உண்டாயிற்று அவன் சட்டென்று இரண்டு அடி முன் வந்து சக்கரவர்த்திக்கு வணக்கம் செலுத்தினான் "ஐயா! எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது கட்டளையிட்டால் சொல்லுகிறேன்!" என்றான்.

"வேளிர மகனே! நீ வேறு இங்கே இருக்கிறாயா? உன்னை இதனைத் தேரமும்தான் கவனிக்கவே இல்லையே! இவ்வளவு தட்புடலுக்கும் நீ மூச்சுசெய்து விழாமல் இருக்கிறாயே! அதுவே ஆச்சரியத்தான்! உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது? எதைப் பற்றிச் சொல்?" என்று சக்கரவர்த்தி ஆக்ரோசித்தார்.

"இதத் தேவீ மலைமேல் மோதிக் கொண்டதால் காயம் பட்டது என்கிறாரே! அதைப் பற்றி எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது, ஐயா!"

"என்ன? என்ன? நீ புத்திசாலிப் பெண்! உனக்கு ஏதேனும் காரணம் புரிந்தாலும் புரிந்திருக்கும்! சிகிரம் சொல்! சூழ நாட்டில் மலையில் முட்டிக் கொண்டு அந்த இந்தக் காயத்துடனே இங்கே வந்திருக்கிறானா?"

"இவ்வை, ஐயா! இந்த அரண்மனைத் தோட்டத்தில் சிறப் பண்டபம் ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? அதற்குள்ளே இராவணன் தூக்கிப் பிடிக்கும் கைவாச மலை ஒன்று இருக்கிறது ஒருவேளை அதில் இவர் முட்டிக்கொண்டிருக்கலாம்!"

இவ்விதம் வானதி சொன்னதும் அதனை பேரும் வியப்புக் கடவில் மூழ்கிப் போனார்கள் "இருக்கலாம், இருக்கலாம்!" "அப்படித்தான் இருக்கும்" என்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

கு

தனை வானதியின் தெறி பைத் தொட்டுத் திருஷ்டி கழிப்பது போல கைரை தெரித்து, "அடி என் கண்ணே! என்ன புத்தி சாலிபடி நீ எங்களுக்கெல்லாம் தோன்றாதது உனக்குத் தோன்றியதே!" என்றான்.

பூங்குழலி அதைக் கோபத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு, தன்னுடைய ஊமை அத்தைபிடம் சமிக்ஞை பாகஷயில் பேசினான் பின்னர்.

"ஆமாம், சிறப் பண்டபத்தில் உன் மலைதானாம்! அந்த மண்டபத்தின் தான் பார்த்திருந்தால், எனக்கும் அது தெரிந்திருக்கும்!" என்றான்.

சக்கரவர்த்தி மத்தாவினியை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே "ஆமாம், வழி தெரியாமல் தவித்துச் சிறப் பண்டபத்தில் மலைமேல் முட்டிக்கொண்டிருக்கிறான் எங்கே போவதற்காக வழி

தேடினானோ, தெரியவில்லை கடை
சிலில் இங்கே வந்து சேர்ந்தான்”
என்றார்.

“தங்கனிடம் வருவதற்குத்தான் வழி
தேடி இருக்கிறார் அதைப் பற்றிச் சிறி
தும் சத்தேகம் இல்லை. நானே
இவர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்
தேன் தங்கனைத் தரிசிக்காமல் இவ
னிடம் விட்டுப் போக மாட்டார்
என்று...”

“நான் நம்பவில்லை, முதன் மந்திரி’
என்னிடம் இவன் வருவதாக இருந்தால்
முன்னமே வந்திருக்க மாட்டானா’ இரு
பத்தைந்து வருஷமாக வந்திருக்க மாட்
டானா’ இத்தனை நாள் பொறுத்திருந்து
வருவானேன்’ என்னைப் போக வந்து
கறறுவானேன்’ ஆம், ஆம்’ இவன் பேய்
வடிவத்தில் இருப்பதாக எண்ணிக்
கொண்டிருந்தேன் அதுவும் உண்மை
தானே? பேயைப் போலத்தான் சமு
தாட்டுக் காடு மலைகளில் அலைந்து
திரிந்து வந்திருக்கிறான் நான் இத்தனை
காலமும் அரண்மனைச் சூக போகங்
களில் ஆழத்து காலங் கழித்திருக்கிறேன்
குற்றத்தின் சக்தியைத்தான் என்ன
வென்று சொல்லுவது’ இவனைப்
போன்ற உருவத்தைக் கண்டு எத்தனை
நடவை என உன்மம் பிரமை அடைந்
திருக்கிறது’ யார் கண்டது’ இப்போது
வந்ததைப் போல இதற்கு முன்னாலும்
இரகசியமாக வந்து என்னைப் பார்த்து
விட்டுப் போனானோ, என்னமோ’
நான் பிசாக என்று என்னி மிரண்டு
வந்தேன் .’ இருபத்தைந்து ஆண்டு’ இரு
பத்தைந்து யுகம்!”

இவ்விதம் தமக்குத் தாமே பேசு
கிறவர் போலச் சொல்லி வந்த சக்கர
வாததி திடீரென்று அநிகுத்தரின் பக்கம்
திருமயி, “முதன் மந்திரி’ நீ ஏதோ குற
றம் செய்ததாகச் சொல்லி மன்னிப்புக்
கேட்டிரே? அது என்ன குற்றம்?” என்று
ஆதிரித்துடன் கேட்டார்.

அநிகுத்தர் “சக்கரவாததி’ குற்றவா
னிடமே குற்றத்தைப் பற்றிக் கேட்பது
தரமமா?” என்றார்

“பின்னே, யாரிடம் கேட்கிறது’ ஆம்,

ஒருவரிடமும் கேட்க வேண்டியதில்லை
உமமுதைய முகத்திலேயே எழுதி
யிருக்கிறது இவன் கடலில் விழுந்து
இறந்து விட்டதாக வந்து சொன்னீர்’
அதுவே பொய்’ இருபத்தைந்து வருஷங்
களாக அந்தப் பொய்யை நீர் சாதித்து
வந்தீர், நானும் தம்பி வந்தேன் அநிகுத்
தரே’ உண்மையிலேயே உமது குற்றம்
மிகப் பயங்கரமானது’

“அதற்கு நான் மட்டும் பொறுப்பாளி
அல்ல சக்கரவாததி’ கரையார் குல
மகளும் பொறுப்பாளிதான்’ அவர்
கடலில் விழுந்தது என்னமோ உண்மை.
பிறகு புனர் ஜன்மம் அடைந்தார்
தங்கனிடம் அவர் உயிரோடிருப்பதைச்
சொல்ல வேண்டாமென்று வாக்குறுதி
வாங்கிக்கொண்டார் வாக்ருறுதியைக்
கொடுக்காவிடில் மறுபடியும் உயிரை
விட்டு விடுவேன் என்று சொன்னார்
இவையெல்லாம் உண்மையா என
பதைத் தாங்களே அவரிடம் கேட்டுத்
தெரிந்து கொள்ளலாம்.”

“கேட்க வேண்டியதே இல்லை’
அவ்விதமே இருக்கும் ஆனாலும்
நீங்கள் எல்லாகுமாகச் சேர்ந்து எனக்கு
எதிராகச் சதி செய்கிறீர்கள் என்று
நான் கூறியதிலே தவறு ஒன்றுமில்லை
அல்லவா” என்றார் கத்தர சோழர்

“நான் செய்த குற்றத்துக்கு மன்னிப்பு
இல்லைதான் மன்னிப்பு நான்
கோரவும் இல்லைதான் ஆனாலும் பல
வருஷ காலமாக என மனத்திலிருந்த
பாரம் இன்றைக்கு நீங்கிவிட்டது இனி
எனக்கு விடை கொடுங்கள் திரு
வரங்கம் சென்று ஸ்ரீரங்கநாதருக்குச்
சேவை செயது என நாடகனைக் கழிக்க
அனுமதியுங்கள்!”

“அது முடியாத காரியம், பிரம்
மராயிரே’ நீர் அன்று செய்த குற்றத்
தினால் இன்று எத்தனையோ குழப்
பங்கள் தோந்திருக்கின்றன அதுந்
றையெல்லாம் நீர்த்து வைத்து விட்
டல்லவா நீர் ரங்கநாதருக்குச் சேவை
செய்யப் போக வேண்டும்” என்றார்
சக்கரவாததி

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

முப்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்

இராவணனுக்கு ஆபத்து!

சு

தன தோழர் தமது
சேவக குமாரி
யைப் பார்த்து,
"குத்தவை! நான்
முதன் மத்திரியோடு
இராஜ்ய காரியங்
களைப் பற்றிக்
கொஞ்சம் பேச

வேண்டும். நீங்கள் போய் உங்கள் காரி
யங்களைப் பார்ப்பதன் போதும்போது
இவையும் அழைத்துக்கொண்டு போவ
கள்' என தாயா மட்டுமே இயக்கி நெறு
தேரம் இடுக்கட்டும்!" என்றா

சககரவாதத் துணையும் என்று குறிப
பிட்டது மந்தாவின்சைவதான் அப்படி
குறிப்பிட்டதிலிருந்து அவள்
விஷயத்தில் அவருடைய
அருவருப்பு வெளியாவதற்கு
குத்தவை சிறிது ஏமாற

றத்துடன் தந்தையை நோக்கினாள்
அளக்க கவனித்த சககரவாதத் 'ஆமாம்,
இவள் மட்டிக்கொண்டது சிறு மண்ட
பத்திலுள்ள கைலாச மலைதான் என
பதைத் தெரிந்துகொள்வது நல்லது'
இவளை அங்கேயே அழைத்துக்கொண்டு
போய்க் கூட்டித் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்'
இவள் இயக்கி நெறுதேரம் என்னால் சகிக்க
முடியவில்லை!' என்றா

குத்தவை ஏமாற்றம் திறந்த முகத்
தோடி மந்தாவின்சைவ கையைப் பிடித்து
அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள் அப்
போது மலையாள மகள் குத்தவையின்
அருகில் வந்து, அவள் காதில் மட்டும்
கேட்கும்படியாக குத்தாய் இவள்

அமரா கஸ்கி

இப்போது பாக்கச் சலிக்காமல்தானே இருக்கிறான்' அப்பாவிடம் வந்ததப் படுவதில் என்ன பயன்' உன்னுடைய அலங்காரக் கலைத் திறமையைப்பெல்லாம் இவன்விடம் காட்டு, பாக்கலாம்" என்றான்.

குந்தவை புனைகை மூலம் தன் சமமத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு அங்கிருந்து மத்தாவினியை அழைத்துச்சென்றான் அவர்களுடன் வானதியும் பூங்குழலியும் வெளியேறினார்கள்.

பிறகு கத்தர சோழர் முதன் மத்திரியையும் மலையமான் மகனையும் மாறி மாறிப் பார்த்த வண்ணம், "நீங்கள் இரண்டு பேரும் சோத்து இந்தக் காரியத்தை எதற்காகச் செய்தீர்கள் என்று தெரியவில்லை எனக்கு இதனால் சந்தோஷம் உண்டாகும் என்று நீங்கள் எண்ணியிருந்தால் அது பெருந்தவறு' முதன் மத்திரி' எதற்காக நீர் இவ்வளவு பிரயத்தனப்பட்டுக் கோடிக்கரை யிலிருந்து இந்தக் காட்டுமிராண்டி ழைமத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வரச் செய்தீர்' இப்பிரதாவது உண்மையைச் சொல்லுங்கள்' இனிமேலாவது என்னிடம் எதையும் மறைத்து வைக்க முயல் வேண்டாம்" என்றார்.

அப்போது முதன் மத்திரி அங்கிருந்தா உணர்ச்சி ததுமயக் கூறினார் :-

"ஒரு நடவை செய்த பிழையை மறுபடியும் செய்ய மாட்டேன் இனி எத்தக் காரியத்தையும் தங்களிடமிருந்து மறைத்து வைக்கவும் உடன்பட்டேன் உண்மை வெளிப்பட வேண்டுமென்பதற்காகவே இப்போது இவ்வளவு பிரயத்தனம் எடுத்துக்கொண்டேன் தங்களால் ஒரு பெண்மணி கடலில் விழுந்து இறந்ததாகத் தங்கள் மனம் வேதனைப் பட்டுக்கொண்டிருந்தது அந்த சம்பவத்தைத் தாங்கள் மறந்து விட்டதாக வெகு காலம் தான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தீர்கள் ஆனால் நாளாக ஆக அந்த நினைவு தங்கள் உள்ளத்தின் உள்பே பதிந்து வேதனையை அதிகப் படுத்திக்கொண்டிருந்ததாக அறிந்தீர்கள் தாக்கத்தில் தாங்கள் அதைப் பற்றிய

கனவு கண்டு பலமுறை ஒலமிட்டதாக மகாராணி சொன்னார்கள் அதனால் தங்களைக் காட்டிலும் மலையமான் மகனார் அதிக வேதனை அடைந்தார்கள்' சில காலத்துக்கு முன்பு என்னிடம் யோசனை கேட்டார்கள் அதன் பேரில் தாங்கள் இந்தப் பிரயத்தனம் செய்யத் தீர்மானித்தோம் தங்கள் காரணமாக இருந்து விட்டதாகத் தாங்கள் நினைத்து வருத்திய பெண்மணியைத் தங்கள் முன்னாலேயே கொண்டு வந்து நிறுத்தி அந்த எண்ணத்தைப் போக்க உத்தேசித்தோம் தேரில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினால்தான் தாங்கள் தம்புவீர்கள் என்று எண்ணினோம் இது குற்றமாயிருந்தால் கருணை கூர்ந்து மன்னிக்க வேண்டும்."

இதைக் கேட்ட சக்கரவர்த்தி ஆத் திரம் பொங்கக் கூறியதாவது:-

"குற்றத்தான் பெருங்குற்றம்' இதனை நாளும் இவன் பேயாக என்னைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான் கனவிலே வந்து கஷ்டப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான் பேய்க்குப் பதிலாகப் பிச்சியைக் கொண்டு வந்து என் முன்னால் நிறுத்தியிருக்கிறீர்கள் இது எனக்கு மகிழ்ச்சி தரும் என்று நினைத்தீர்களா' ஒரு நாளும் இல்லை என்னிடம் முன்வதாக உண்மையைத் தெரிவித்திருந்தால் இவனை இங்கே அழைத்து வரும் யோசனையைக் கண்டிப்பாக நிராகரித்திருப்பேன் போனது போகட்டும் ஏதோ செய்தது செய்து விட்டீர்கள் வெகு கஷ்டப்பட்டு இங்கே இந்த உண்மைப் பைத்தியக்காரியை அழைத்து வந்து சோதனையே' திரும்பி அவனை எப்போது எப்படியும் போகச் செய்வதாக உத்தேசம்" இவ்வாறு கத்தர சோழர் கேட்டதும், அங்கிருந்தார் உண்மையிலேயே பேசியிருந்து தின்றார்.

அப்போது சக்கரவர்த்தினி, "கவாமி' இங்கிருந்து என் சகோதரியைத் திரும்பிப் போகச் செய்வதாகவே எனக்கு உத்தேசமில்லை இந்த அரண்மனையில் என்னுடையே அவர் தங்கியிருப்பார் எனக்கு முன் பிறந்த தமக்கையைப் போல பாவித்து இவரை தான் போற்றிப் பூசித்து வருவேன்" என்றான்.

"தேவி' என்னிடம் உனக்குள்ள பகதியை இந்த மாதிரி மெய்ப்பிக்க நீ

பிரயதனப்பட வேண்டிய நிலைமைகள்
 விவரம் காட்டி டி.ஜி.மேலான் கற்பனை
 அரசி என்பதை இந்த இருபத்தைந்து
 ஆண்டுகளில் தான் கண்டிருக்கிறேன்
 தான் நோய்ப்பட்டது முதல் தீவிர செல
 வக குழந்தைகளையும் மறந்து எனக்குப்
 பணிவிடைகள் செய்து வருவதையும்
 எனக்கு நோய் நோற்று வருவதையும்
 அறிந்துதான் இருக்கிறேன் காட்டிலே
 தீவிர ஊமைப் பிச்சையை அரண்மனை
 யிலே அழைத்து வைத்து என்னிடம்
 உணவுகளை பகிர்வைக் காட்ட வேண்
 டிய நிலைமை மலையமான் மகனே
 இதைக் கேள் முதன் மந்திரி தீவிரம
 ஊறாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள் எப்
 போதோ ஒரு காலத்தில் மனித சஞ்
 சாரமற்ற தீவாங்கரத்தில் தான் தன்னை
 தனியே தங்கியிருந்தபோது இந்த
 ஊமைப் பிச்சையைப் பார்த்துள் அச
 மையம் இவளிடத்தில் பிரியம் கொண்
 டதும் உண்மைதான் இல்லை என்று
 சொல்லவில்லை அதனாலேயே இன்
 னமும் தான் இவளை நினைத்து ஏங்கித்
 தவிப்பதாக தீவகன் எண்ணினால், அந்த
 வீடப் பெரிய தலறு செய்ய முடியாது
 அப்போது இவள் பேரில் எனக்கு
 ஏற்பட்டிருந்த பிரியத்துக்கு எதனையோ
 காரணங்கள் இருந்தன. அதைப் பிரியம்
 இந்த இருபத்தைந்து வருஷ காலத்தில்
 மாறும் மாறித் துவிஷ்டமாகவும் அந்
 வதப்பாகவும் உருவெடுத்திருக்கிறது
 கனவிலும் நினைவிலும் என்னை அவ
 லன்வாக இவள் கஷ்டப்படுத்தி
 யிருக்கிறாள் இவள் இந்த அரண்மனை
 யில் இருக்கிறாள் என்னும் என்
 னைதையே என்னால் சிக்க முடிய
 வில்லை உடனே இவளை இவ்விருந்து
 அனுப்பி விட்டு மறு காரியம் பாருங்கள்
 இவளைப் பேய என்று நினைத்தபடியால்
 இவள் பேரில் விளக்கை எடுத்து எறிந்
 தேன் உயிரோடும் உடம்போடும் இருப
 பவன் என்று அறிந்திருந்தால் என்ன
 செய்திருப்பேனோ, தெரியாது"

இந்த சக்கரவர்த்தியும் முதன் மந்திரியும்
 கதிகலங்கிப் போனார்கள். சக்கரவர்த்தி
 இவ்விதம் பேசுவாரா என்று அவர்கள்
 எதிர்பார்க்கவே இல்லை, அறிஞதர்
 தாம் செய்த பழைய குற்றத்துக்காக மட்ட
 டுமே தம்மைச் சக்கரவர்த்தி கண்ட நிதி
 செய்வாரா என்று கருதியிருந்தார்
 மகாராணிபோ, சக்கரவர்த்தி வாயவிட்டு
 வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்
 டாலும் மனத்திறகுள் மகிழ்ந்து பூரித்துத்
 தன்னுடைய பெருத்தன்மையான
 செயலை ரொம்பவும் பாராட்டுவாரா
 என்று எதிர்பார்த்தான்.

கத்தர சோழரின் கொடிய வார்த்
 தைகள் அவர்களுக்கு ஏமாற்றமளித்த
 தோடு ஓரளவு ஸெறுப்பையும் கொடுந்
 தையும் உண்டாக்கின.

சக்கரவர்த்தி இதனை நேரம் பேசி
 வதற்கெல்லாம் சீகரம் வைத்தார்போல்,
 "சீசீ" இந்த ஊமைப் பைத்தியக்காரி
 உலகில் உயிரோடு வாழத்திராவிட்டால்
 என்ன நஷ்டம் நோந்துவிடும்' இவள்
 கடலில் விழுந்தபோது உண்மையாகவே
 சேத்துத் தொலைந்து போயிருந்தால்
 எவ்வளவு துறையிருந்திருக்கும்' எதற்ப
 பரம் முட்டான் மெனக்கட்டு இவளை
 எடுத்துக் காப்பாற்றினான்" என்றார்.

இதற்குப் பிறகு மலையமான் மகனார்
 பொறுக்க முடியாமற் போய்ந்து உருக்கம்
 ததுமபிய ஆவேசத்துடன் அவன்,
 "கவாமி' தங்கள் வாயால் அப்படிச்
 சொல்லாதீர்கள்' மகா பாவம்' நன்றி
 மறத்தல் எவ்வளவு கொடிய பாதகம்
 என்று பெரிப்பாராக எதனையோ
 போ சொல்லியிருக்கிறார்களே' தங்கள்
 உயிரை இந்த மாதரசி காப்பாற்றியதை
 வேண்டாமா' மறந்துவிடுங்கள்
 ஆனால் நம் அருமைக் குமாரன் அருள்
 மொழிவர்மனை இவர் காப்பாற்றியதை
 மறக்கலாமா' தங்கள் மறந்தாலும் தான்
 மறக்க முடியாது பதின்மூன்று ஆண்ட்
 துக்கும் இந்தத் தெய்வ மகளுக்கு தான்
 நன்றிக்கடன் பட்டிருப்பேன்" என்று
 சொன்னான்.

"தேவி' அந்தக் கதையை மறுபடியும்
 சொல்லுகிறாய்" என்று கத்தர சோழர்
 மேலும் பேசுவதற்குள் மலையமான்
 மகன் குறுக்கிட்டுக் கூறினான்:

வவாறு கத்தர சோழர்
 குரோதம் ததுமபிய குர
 லில் கூறிய குரூரமான
 வார்த்தைகளைக் கேட

“கதை அல்ல, கவாமி! அருள் மொழியே என்னிடம் சொன்னான காவேரி வெள்ளத்திலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிய தேவிதான் சூழத் தீவிலும் பலமுறை தன்னைக் காப்பாற்றியதாகச் சொன்னான் நல்லவேளையாக, அவன் தாக்கப்படடினதிறகு வந்து ககமா விரகுகிறான் அவனை அழைத்து வரச் செய்யுங்கள் தாங்களே தேரில் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்”

“ஆமாம், ஆமாம்” அருள்மொழி நாகைப்படடினதில இருக்கிறான் ஆனால் அவன் ககமாவிரகுகிறான் என்பது என்ன நிச்சயம்? தேறு அடிக்க பெரும் புயலில் அவனுக்கு ஆபத்து நேரத்தோ என்னவோ? முதன் மத்திரி’ என் உள்ளத்தில் திடீர்தி இல்லை! இன்ற தெரியாத அபாயம் ஏதோ என் குலத்தை நெருங்குகொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது இந்தச் சமயத்தில் இந்த ஊமைப் பிச்சி இங்கு வந்திருப்பதும் ஓர் அபச குணமாகவே தோன்றுகிறது...”

“கவாமி! கரைவா குலங்கள் இங்கே இச்சமயம் வந்திருப்பது அபசகுணம் இல்லை, நல்ல சகுணம் இவர் இங்கிருப்பது நம்முடைய குலத்துக்கே ஒரு பாதுகாப்பு நான் இடைவிடாமல் பிரயாதனை செய்யும் தூக்கா பரமேசுவரியே என் மீது அருள்புரிந்து இந்தத் தேவியை அனுப்பி வைத்திருக்கிறான்...”

“இல்லவே இல்லை தூக்கா பரமேசுவரி அனுப்பவில்லை சனீசுவரன் அனுப்பியிருக்கிறான் அத்தப் பிச்சியை உடனே திரும்பிப் போகச் சொல்லி விட்டு மறு காரியம் பாருங்கள் நீங்கள் முடியாது என்றால், நானே அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டியதுதான்”

“கவாமி! ரொம்பவும் உருணை காத்து எனக்கு இந்த வரத்தைக் கொடுங்கள் அருள்மொழி வந்து சேருகிற வரையில் அவர் இந்த அரண்மனையில் இருப்பதற்கு அனுமதி அளியுங்கள்” என்று சுகரவாதனினி உருக்கமான குரலில் கேட்டு விட்டுச் சுந்தர சோழரின பாதங்களைத் தொட்டுப் பணிந்தான்

“முதன் மத்திரி’ கேட்டிரா’ வெணுத்த தெலலாம பால என்று கருதும் மலையமான மக்களின் கோரிக்கையைக் கேட

மரா’ கட்டின’ இப்படியும் ஒரு கபட மறந்தாது உலகத்தில் இருக்க முடியுமா? இவன் என்னிடம் எதுவுமே கோருவதில்லை போயும் போயும் இப்படிப்பட்ட வரத்தைக் கேட்கிறான். அதை மறுக்க மனம் வரவில்லை ஆனால் அந்த ஊமைப் பைத்தியக்காரி இங்கே இருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எனக்கு தர வேதனையாக இருக்கும் ஆகையால், நாகைவிலிருந்து இனவரசனை அழைத்து வர உடனே ஏற்பாடு செய்யுங்கள்”

“அப்படியே செய்கிறேன், ஐயா!” பாளைப் படைகளும் குதிரைப் படைகளும் அனுப்பிப் பகிரங்கமாக இனவரசனை அழைத்து வரச் செய்யலாமா’ அல்லது...”

“மாறுவேடம் புனைச் செய்து இரகியமாக அழைத்து வரலாமா என்று தானே கேட்கிறா’ பகிரங்கமாக இனவரசனை வந்தால் சோழ நாட்டில் பெரும் குழப்பம் ஏற்படும் என்று எண்ணுகிறீர்கள் அல்லவா?”

“நான் எண்ணுவது மட்டும் அல்ல, பிரபு’ நிச்சயமாக அறிந்திருக்கிறேன் மக்கள் பல காரணங்களினால் கொதிப்பு அடைந்திருக்கிறார்கள் ஏதாவது ஒரு விவரஜம் ஏற்பட வேண்டியதுதான், உடனே மக்களின் உள்ளக் கொதிப்பு வெளியே பீறிக்கொண்டு வரும் பழு வேட்டரையாகளும் மதுராத்தகத் தேவரும் என்ன கதி அடைவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது...”

“இது என்ன பேச்சு, முதன் மத்திரி’ குடிமக்கள் அப்படி மூர்க்கத்தனமாக நடந்துகொண்டால், சோழ நாட்டு வீரசனையங்கள் எங்கே போயின?”

“சனையங்களிடையேதான் கொதிப்பு அதிகம் பிரபு’ மக்களாவது வெறுங் கூச்சலு முற்படுத்துடன் அடங்கி விடுவார்கள் சேனா வீரர்களோ, தஞ்சைக் கோட்டையைச் சின்னாபின்னமாகி, பழுவேட்டரையாகளையும் மதுராத்தகத் தேவரையும், நெறயில் அடைத்துவிட்டு, சூழல் கொண்ட வீராதி வீரராகிய அருள்மொழி லாமரைச் சிங்காதனத்தில் ஏற்றி விட்டு மறு காரியம் பார்ப்பார்கள்...”

“அப்படி நடக்க வேண்டுமென்று நீங்களும் மனத்திறகுள் ஆசைப் பட்டுச்

கொண்டிருக்கிறார்கள். மூட்டாள ஜோதி
டர்கள் கட்டி விட்ட கதைகளை நம
பிக்கொண்டு குடிமக்களும் புத்தி தரிமாரி
அலைகிறார்கள். ஆனால் உங்கள் மனத

தில் ஒன்று திரையமாகப் பதிய வைந
துக்கொள்ளுங்கள் என பெரிய பாட
டனார் கண்ட ராதிதத அடிகளின்
குமாரன் மதுராந்தகவே இந்தச் சோழ

சிமமாசனத்துக்கு உரிமை உடையவன் அவனுக்கே பட்டம் கட்டி வைப்ப தென்று தீர்மானித்து விட்டேன் மக்கள் அதற்குத் தடை சொன்னாலும் சரி, தேவர்களும் மூவர்களும் வந்து தடுத்தாலும் சரி, தான் கேட்கப் போவதில்லை என்றுடைய குமாரர்கள் அதற்குக் குறுக்கே நின்றால்..."

"கவாமி' அப்படி ஒருதாளும் நேராது தங்கள் விருப்பத்துக்கு மாறாகத் தங்கள் குமாரர்கள் ஒருதாளும் தடை சொல்ல மாட்டார்கள் அருள்மொழிக்கு இராஜ்ய ஆசையே இடையாது இவங்கை மணி மகுடத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தார்கள் அதை அவன் வேண்டாம் என்று மறுத்தித்து விட்டான் அப்படிப்பட்ட வனா தங்கள் வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை கூறப் போகிறான்? கரிகாலன் மட்டும் என்ன? அவனுக்குத் தாங்களே பார்த்து யுவராஜ பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்தார்கள் அதனால் ஒப்புக் கொண்டான் அவனுடைய வீர பராக் கிரமத்தைப் பற்றி தான் சொல்ல வேணுமா? அவன் ஆசைப்பட்டால் தானாகவே அவனுடைய வீரவானின் உதவியைக்கொண்டு பெரிய இராஜ யத்தை ஸதாபித்துக் கொள்ளக் கூடி யவன் அல்லவா? ஆனால் அவனுக்கும் இராஜ்யம் ஆள்கிற ஆசை இல்லை தங்கள் அவனிடம் தங்கள் விருப்பம் இன்னதென்பது பற்றி ஒரே ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டியதுதான் "

"அந்த வார்த்தை தான் சொல்லி விடப் போகிறேனே, அவன் காதிவ விழுந்து விடப் போகிறதே என பதற்காகத்தானே எத்தனை சொல்லி அனுப்பியும் இங்கே வராமல் ஆட்டம் போடுகிறான்?"

"சக்கரவர்த்தி' பட்டத்து இளவரசர் காஞ்சியில் அறபுதமான பொன் மானிகை தீர்மானித்து விட்டுத் தங்கனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கிறார் "

"எதற்காகக் காத்திருக்கிறான் என்று எனக்குத் தெரியும். கமலன் அவனுடைய பெற்றோர்களைச் சிறை வைத்தது போல எங்களைச் சிறை வைத்து விட்டுச் சோழ சிமமாசனம் ஏற்கக் காத்திருக்கிறான் அவன் கட்டியிருப்பது பொன் மானி

கையோ, அல்லது அரக்கு மானிகை தானோ, பாருக்குத் தெரியுமா?"

"கவாமி' கரிகாலனைப் பற்றித் தங்கள் இவ்வாறு சொல்வது மிகக் கொடுமை!" என்றான் மலையமான் மகன். "

"சக்கரவர்த்தியின் உள்ளத்தை அவ வன்வு தூரம் விஷமாகி வைத்திருக்கிறார்கள்!" என்றார் முதன் மந்திரி

"வேறு யாரும் இல்லை, என மனத் தில் விஷம் ஏற்றியவன் கரிகாலனேதான் அவன் எனக்கு உண்மையான மகனாயிருந்தால் எத்தனை தடவை சொல்லி அனுப்பியும் ஏன் வரவில்லை?" என்று கத்தர சோழர் கேட்டார்

"அதற்கு வேறு சரியான காரணங் களும் இருக்கலாம் அல்லவா?"

"தீய்கள்தான் ஒரு காரணத்தை ஊகித் துச் சொல்வதுதானே?"

"கரிகாலன் கொன்னிடத்துக்கு இப்பால் வந்தால் பழுவேட்டரைவர்கள் அவனைச் சிறைப்படுத்தி விடுவார்கள் என்று தாடெல்லாம் பேசாயிருக்கிறது "

"அமமாதிரி சொல்லி என் மகனு டைய மனத்தை யாரோ கெடுத்திருக்கிறார்கள்' இவனுடைய தகப்பன் திருக்கோவலூர் மலையமான் ஒருவன், கொடும்பாளூர் வேளான் ஒருவன் தீய்களும் அவர்களோடு சேர்த்து கொண்மாளனோ, என்னமோ, தெரிய வில்லை "

"கவாமி' தான் யாரைப் பற்றியும் அவர்களுக்குப் பின்னால் பேசும் பழக்க மில்லை சற்று முன் தாங்களே அபாயத்தைப் பற்றிப் பேசினார்கள் தங்கள் உள்ளத்தில அவ்விதம் தோன்றுவதாகச் சொன்னார்கள் தங்கள் உள்ளத்தில தோன்றுவது முற்றிலும் உண்மை சோழா குலத்துக்கு அபாயம் நெருங்கிக் கொண்டதானிருக்கிறது அது இரண்டு வழியாக வருகிறது இந்த நாட்டில் இப்போது இரண்டுவிதமான சதிகள் தடைபெற்று வருகின்றன பழுவேட் டரைவர்களும் சம்புவரைவர்களும் "

"முதன் மந்திரி அதிருத்தரே! நிறுத் தங்கள் பழுவூர் வம்சத்தார் தூறு ஆண்டுகாலமாகச் சோழகுலத்துக்குத் தோண்டு செய்து வந்தவர்கள் பெரிய

பழுவேட்டையா இப்பதது நாலு
போழனைகளில் போரிட்டுத் தமது
மேளியில் அறுபதது நாலு புனைகளைச்
செய்துகொண்டிருக்கிறார் அப்படிப்
பட்டிலா இன்று சோழருக்குக்கு
எதிராகச் சதி செய்கிறார் என்று சொல்
வதைக் காட்டிலும், சூரியன் இது டாகி
லிட்டது என்றும், கடல் நீரில் நீப்
பிடித்துக் கொண்டு விட்டது என்றும்
சொல்லுவதை நம்பலாம்."

"சக்கரவர்த்தி! சூரியனையும்,
சுரவணம் பிடிக்கிறது கடல் நீரில் வா
வாழ்காக்கிவிட கொடுத்தது விட்டெரி
கிறது ஆனால் அதைப் பற்றி நான்
சொல்ல வரவில்லை. பழுவேட்
டையார்கள் சோழ குலத்துக்கு எதிராகச்
சதி செய்வதாக நான் கூறின இவ்வை
மதுராத்தகங்குலப் பட்டம் கட்டுவதற்காக
அவர்கள் மீதான பிரயத்தனம் செய்து
வருகிறார்கள்."

மகா விபகதராகிய கண்டராதித்
தருண்டிய புதல்வருக்குப் பட்டம் கட்ட
எண்ணுவதில் என்ன தவறு? சிம்மாசன
மரிமை தீராயமாக மதுராத்தகங்குலக்
குத்தாட்சை சரியது" என்றார் சக்கர
வர்த்தி.

"ஆயும் அனாதையோடான சொல்லு
கின்றன மேலும் தாங்களின் மனமவந்து
மதுராத்தகத் தேவருக்குச் சோழ குலத்து
மணியிட்டுத் தந்த அளிக்கத் தீர்மானத்து
விடமாக அப்படியிருக்கும்போது
பழுவேட்டையார்கள் மீது குற்றம்
என்ன? தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி
வைக்கவே அவர்கள் பிரயத்தனப்படு
கிறார்கள்."

"ஆகையினால் என்னுடைய
தளையிறிதனுக்கு மேலும் அவர்கள்
பாததிரமாவிற்குக்கிறார்கள்."

"ஆனால், சக்கரவர்த்தி, தங்களுடைய
சமமதம் பெறாத சில காரியங்களையும்
செய்கிறார்கள் சோழ ராஜ்யத்தை இரண்
டாகப் பங்கு போட்டுக் காவேரிகுத்த
தெற்கேயுள்ளதை மதுராத்தகத்
தேவருக்கும் வடக்கே உள்ள பகுதியைக்
கரிகாலருக்கும் கொடுத்து விடுவதென்று
யோசனை செய்து வருகிறார்கள்
சம்பவஸையா மாணிகையில் இன்றைய
தினம் அந்தப் பேச்சு நடந்து வருகிறது

சக்கரவர்த்தி' துறு வருஷ காலமாகத்
தங்கள் முன்னோர்கள் பாடுபட்டு வில்
தரித்த ராஜ்யத்தை - விஜயாலய சோழ
ரும் ஆதித்த சோழரும் மகா பராத்தக
சக்கரவர்த்தியும் எழும் முதல் கோதாவரி
வரையில் நிலை நாட்டிய சோழ மகா
ராஜ்யத்தை இரண்டாகப் பிளந்து பங்கு
போடுவது தங்களுக்குச் சமமதமா?"

"முதன் மந்திரி! ஒருநாளும் அதற்கு
நான் சமமதம் கொடுக்க சோழ இராஜ
யத்தைப் பின்ப்பதற்கு முன்னால்
என்னை வெட்டிப் பிளந்து விடுங்கள்
என்று சொல்லியவன் பாழிவாட்டையார்
அதன்கைய முயற்சியில் இறங்கியிருப்பார்
என்று தான் நம்பவில்லை ஒருவேளை
எனக்கு அது பிரியமாயிருக்கலாம், என்
மகளுக்குப் பாதி இராஜ்யமாவது
கொடுக்க தான் ஆசைப்படலாம்
என்ற எண்ணத்தினால் அவர் இத்த
யோசனையை இன்னவையிருப்பார் அது
எனக்கு விருப்பமில்லையென்று தெரித்
தால் கைவிட்டு விடுவார் முதன் மந்திரி'
இத்தச் சோழ சாமராஜ்யத்தில் ஒரு
அங்குல விவதினம் கட்டக் குறைவாமல்
மதுராத்தகங்குலப் பட்டம் கட்டி
வைப்பேன், அதை என் மக்கள் எதிர்த்
தாலும் சரி, பழுவேட்டையாரை எதிர்த்
தாலும் சரி, நான் கேட்கப் போவ
தில்லை."

சக்கரவர்த்தி' பழுவேட்டையார்
எதிர்த்தால் பொருட்படுத்த வேண்டி
யதில்லை தங்கள் புதல்வராகனோ
எதிராகப் போவதில்லை ஆனால்
மதுராத்தகங்குலப் பட்டம் கட்டுவதற்குத்
தடை இவைபெல்லாம் அல்ல அந்தத்
தடை இன்னும் பெரிய இடத்திலிருந்து
வருகிறது தாங்களும் நானும் இத்தச்
சோழ நாட்டு மக்கள் அனைவரும்
போற்றி வணங்கும் தெய்வப் பெண்
மணியிடமிருந்து அந்தத் தடை வருகிறது
சில நாளைக்கு முன்பு கூட அவரிடம்
பேசிப் பார்த்தேன்..."

"செமியன் மாதேவியை நீங்கள்
குறிப்பிடுகிறீர்கள் அந்த மாதரசியின்
மனதையும் யாரோ கெடுத்திருக்
கிறார்கள் நான் என புதல்வர்களுக்குப்
பட்டம் கட்ட ஆசைப்படுவதாகப்
பெரிய பிராட்டி கூறு வருகிறார் முதன்

மந்திரி! அவரை உடனே இங்கு
அழைத்து வருவதற்கு ஏற்பாடு
செய்யுங்கள். நான் அவருடைய
மனதை மாற்றி விடுகிறேன்..."

"சக்கரவர்த்தி! அது அவ
வளவு கவபம் அல்ல. மகான்
கண்டராதித்தர் தமது தாம்
பத்தினிகு அவ்விதம் கட்டளை
விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். அவரு
டைய மரணத் தறுவாயில் நான்
அவர் அருகில் இருந்தேன். 'மது
ராந்தகலுக்குப் பட்டம் கட்டக்
கூடாது என்பதற்கு முக்கிய கார
ணம் இருக்கிறது. அது என் துணை
விக்குத் தெரியும்' என்று தங்கள்
பெரிய பாட்டனார் சொன்
னார்."

"முதன் மந்திரி! அப
படிப்பட்ட தடை உண்
மையில் இருக்கிறதா?
அது இன்னதென்று
உங்களுக்குத் தெரி
யுமா?"

"தெரிந்

திருத்தால், தாங்கள் கேட்குப
வகையில் காத்துக் கொண்
டிருப்பேனா? பெரிய பிரா
டையை அழைத்து வரச்
செய்து தாங்கள்தான்
அதைப் பற்றித் தெரிந்து
கொள்ள வேண்டும்"

"ஆமாம், அதை ஒரு
விஷயத்தான் எனக்குப்
தொல்கலை கொடுத்து
வருகிறது. பெரியபிராட்டையை
உடனே அழைத்து வருவதற்கு
ஏற்பாடு செய்யுங்களே. எப்
பிராட்டை தடைவாழ்கு
தாலும் அதை நான் தீவிரமாக
செய்கிறேன் அவரை அழைத்து
வருவதற்கு வாரை அனுப்ப
லாம்! ஏன்! என் குமாரி
யையே அனுப்ப
கிறேன் தேவீ! குத
தனவளை உடனே
இங்கு அழைத்து
வா!" என்று

கந்தர சோழர் மனையாள் மகனைய
பார்த்துக் கூர்வார

ஈ ககரவாதிகளும் முகம் மக
நிர்த்தம நடந்த சம்பாஷ
மனைய வாழ்மா தேவி ஒரு
காதலர்வ கேட்டுக்கொண்
டித்ததாலும் அவளுடைய கவனமெல்ல
மாம சாறு முன் அங்கிருந்து சென்ற
ஊமை ராணியின் பேரில் பெருந்தத்து
ஆதலின் ககரவாதிக் குத்தளையவை

அழைத்து வந்தபடி சொன்னதும்
மனையாள் மகள் அங்கிருந்து அந்
தப்பாந்துகூடி விளங்கு சென்றாள்

அவள் அந்தப்பாந்தை அடைந்த
போது குத்தளம் வாங்கி பூங்குழலி
ஆகவர்கள் பெருவ கைக்கத்தல் ஆழ்ந்
தந்தாரை அகாதக காரணத்தைமீட
மகாராணி உட்கேள் தெரிந்து
கொண்டாள் ஊமை ராணியை
அங்கே காணவில்லை

எங்கே என்று கவ
னமாய் கேட்ட
போது குத்தளம் கூறிய
தாவது

அம்மா! தங்கள் கட
டணையை நீண்டிவருவது கெட
மான காரியமாக இல்லை ஆயினும்
காவக முன்று பாகமாகச் சொத்து
வரப்படுத்து மகதாமினி தெவிடைய
கன் பார்ப்பு வேரம் நிறகு புதிய

ஆடைகள் அணிவித்தோம் வானதி அவருடைய கந்தலை வாரி முடித்து கொண்டிருந்தான் பூங்குழலி பூத தொடுத்துக்கொண்டிருந்தான் ஆபரணங்கள் எடுத்து வருவதற்காக நான் அடுத்த அறைக்குப் போனேன் ஆபரணங்கள் எடுத்துக்கொண்டிருந்தபோதே இவனுடைய கச்சல கேட்டது திரும்பி வந்து பார்த்தால் மந்தாமினி தேவியைக் காணவில்லை கந்தலை வாரி முடி போட்டவுடனே திரும்பிவந்து அவர் திமித்திகொண்டு ஒடிப்போனாராம் அக்கம் பக்கத்து அறைகளில் எங்கேயும் காணவில்லை இன்னமும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம்"

இதைக் கேட்டு மலையமான் மகன புன்னகை புரிந்தான் "அவருக்கு அவசகாரம் செய்தபோது எதிரில் கண்ணாடி இருந்ததா?" என்று கேட்டான். "இருந்தது, சற்றுத் தூரத்தில் இருந்தது" என்றான் வானதி

அவருடைய அவசகாரித உருவத்தைத் தற்செயலாகக் கண்ணாடியில் பார்த்திருப்பாரா அது அவருக்கு வெட்கத்தை உண்டாக்கியிருக்கலாம் அதனால் ஒடி எங்கேயாவது மறைந்துகொண்டிருப்பாரா இன்னும் தன்றாகத் தேடிப் பார்க்குங்கள் ஒருவேளை அந்தப்பூர்த்துப் பூங்காவிற்குச் சென்று ஒளித்துக்கொண்டிருந்தாலும் இருப்பாரா மதில் ஏறிக் குதிப்பது, பலகணி வழியாகக் குதிப்பது போன்ற காரியங்கள்தான் அவருக்கு வழக்கமானவை ஆயிற்றே" என்றான் சேகரவாததினி

பிற்கு எல்லாருமாக நத்தவனத்துக்குச் சென்று தேடினார்கள். அவரும் ஊமை ராணி அகப்படவில்லை. அவர்களுடைய கவலை அதிகமாயிற்று முதன் முதலிரியிடமும் சேகரவாததியிடமும் போய்த் தெரிவிக்கலாமா? என்று அவர்கள் எண்ணத் தொடங்கியபோது எங்கிருந்தோ 'டனாரா' 'டனாரா' என்று ஒரு சத்தம் வந்தது கருங்கலவில் இருப்பு உளியினால் ஒங்கி அடிப்பது போன்ற ஒசை அது எங்கிருந்து அந்த ஒசை வருகிறது என்று காது கொடுத்துக் கவனமாகக் கேட்டார்கள் சிறப் மண்டபத்

தலிருந்து வருகிறதென்று தெரிந்தது உடனே ஒரு தாழிப் பெண்ணைத் தீபம் எடுத்துக்கொண்டு வரும்படி சொல்லி விட்டு எல்லாரும சிறப் மண்டபத்துக்குச் சென்றார்கள் சிறப் மண்டபத்துக்குள்ளே அவர்கள் ஒரு விந்தையான காட்சியைக் கண்டார்கள் ஓரளவு ஆடை அலங்காரங்கள் அணிந்து விளங்கிய மந்தாமினிகையில் ஒரு தண்ட பிடியுள்ள கத்தியை வைத்துக்கொண்டு கைலாச மலையைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்த இராவணைக் கரணுடைய கரங்களை ஒங்கி ஒங்கி அடித்துக்கொண்டிருந்தான் மிக உறுதியான கல்லினால் செய்யப்பட்ட சிறப்மாதலால் அத்தத் தாக்குதல்களுக்கு இராவணன் அது வளையில் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. ஆனாலும் சேகரத்தில அவனுக்கு ஆபத்து வந்து விடலாம் என்ற தீமையமை ஏற்பட்டிருந்தது கைலாச மலையைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்த இராவணனுடைய கரங்களில் இரண்டு மூன்று கைகள் ஒடிந்து விட்டால் மண்டபம் இடம் பெயரத்து அவன் தலைகளின் மீது இவ்வும தன்றாக உட்கார்ந்து விடக்கூடும்' தலைகள் ககந்துறாக நொறுங்கி விடக்கூடும்' அதற்காக ஆபத்தான நெருக்கடியிலே தான் கந்தலை முதலியவர்கள் சிறப் மண்டபத்துக்குள் பிரவேசித்தார்கள்

அவர்களுடைய வானைப் பார்த்ததும் மந்தாமினி தன்னுடைய கையில் பிடித்திருந்த கத்தியைக் கீழே போட்டு விட்டு வந்தவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்துகொண்டு தின்றான்

மண்டபத்துக்குள் பிரவேசித்தவர்களில் பூங்குழலியைத் தவிர மற்றவர்களின் உள்ளங்களில் 'இவன் ஒரு பைத்தியக்காரப் பிராந்தான்' சேகரவாததி இவனைக் கண்டு அருவருப்பு அடைவதில் வியப்பு ஒன்றுமின்மை" என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

மலையமான் மகன் மற்றவர்களைப் பார்த்து, "பெண்களை' இதைப் பற்றிச் சேகரவாததியின் முன்னிலையில் யாரும் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டாம்" என்று எச்சரிக்கை செய்தான்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

முப்பத்து ஐந்தாம் அத்தியாயம்

சக்கரவர்த்தியின் கோபம்

மதநாமினியை மற்ற அரண்மனைப் பேண்டிர் சிறப் மண்டபத்தில் கண்டுபிடித்த சமயத்தில சக்கர வர்த்திக்கும் முதன் மத்திரிக்கும் கடுமையான வாகுருவாதம் நடந்துகொண்டிருந்தது.

மலையமான் மகன் அபகிருந்து சென்ற வுடனேயே முதன் மத்திரி அகிருதர் 'மன்னா பெரும்' பேண்டின்கள் இருவருமேயாவது சில விஷயங்கள் சொல்லக்கூடாது என்றிருந்தேன் இப்போது அவற்றைச் சொல்லித் தர வேண்டியதாயிருக்கிறது வீர பாண்டியனுடைய ஆபத்துதலிகள் இன்னமும் இந்த நாட்டில் மறைந்து திரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்களுடைய கொடுமையான சபதத்தை திறவேற்றுவதற்குத் தக்க சமயத்தை எதிர்பாரத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்றார்.

"இது ஒன்றும் புதிதில்லையே! எனக்குத் தெரிந்த செய்திதானே! பழுவேட்டரை யர்கள் அதை காரணத்தைக்

கொண்டே எனக்கு இதனைப் பலமான பாதுகாப்பு ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் அல்லவா?" என்று சக்கரவர்த்தி ஏனைய சிரிப்புடன் கூறினார்.

"ஆபத்துதலிகளின் விஷயம் தங்களுக்குத் தெரிந்ததுதான் ஆனால் அதை சதிகாரா களுக்குச் சோழ சாமராஜ்யத்தின் பொக்கிஷத்திலிருந்து பொருள் சதவி விடைத்து வருகிறது என்பது தங்களுக்குத் தெரித்திருக்க முடியாது" என்றார் முதன் மத்திரி.

"ஆகா! இது என்ன கூடுக்கதை" என்றார் சக்கர சோழர்.

"இதைக் கூட டிஷ்யம் பிரமிப்பான கூடுக்கதைகள் சிலவற்றையும் தங்களுக்கு தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது பெரிய பழுவேட்டையாரின் பொக்கிஷ நிலவறை யிலிருந்து புதிய பொற்காசுகள் ஆபத்துதலிகள் கூட்டத்தின் மத்தியில் குவிவலாகக்

அமரர் கஸ்கி

புதுப் பப்படி நூதன கண்ணால் பார்த்தவனாகிய என சீடன திருமணம் இதைத் திருக்கிறான் தாய்க்குப் பணிததால் அதைப் பற்றி விவரமாகச் சொல்லுவான்

"வேண்டியதெல்லாம் தலைமுறை தலைமுறைவாகச் சொழி குலத்துக்காக உயினைக் கொடுத்து இரத்தம் சிவ வித்தவர்கள் பழுவேட்டையர்கள் அவர்கள் என்னைக் கொல்லுவதற்காகச் சதி செய்யும் கூட்டத்திற்கு என பொக்கிஷத்திலிருந்து பொற்காக கொடுக்கிறார்கள் என்று அரக்கத்தையே வந்து சொன்னாலும் நான் நம்பமாட்டேன்"

மன்னிக்க வேண்டும் பழுவேட்டையர்கள் மீது அத்தகைய துரோகக் குற்றத்தை நான் கமத்தவில்லை அவர்களுக்குத் தெரியாமலே சதிக்காரர்களுக்கு நம் பொக்கிஷத்திலிருந்து பொற்காகுகள் போகலாம் அல்லவா"

"அது எப்படி முடியும்" யான் அறிவாமல் உயிர் போகக் கூடுமா, என்ன"

"யான் ஒத்திவனை கிழப் பருவத்தின் இனம்புகை ஒத்திவனை மனம் செய்து கொண்டிருந்தால் அதுவும் சாதியைமக்களாக அரக்கே"

பெரிய பழுவேட்டையர் இரத்தப் பிராயத்தில் கலியாணம் செய்துகொண்டது எனக்கும் பிடிக்கவில்லைதான் அதை அவர் மே சொல்லிவிடுகிறேன் அதற்காக இம்மாதிரியெல்லாம் அவர் மீது துரோகக் குற்றம் கமத்துவதை என்னால் சிக்க முடியாது"

"சக்கரவர்த்தி" பழுவேட்டையர் மீது நான் துரோகக் குற்றம் கமத்தவில்லை அவர் மனக்குழக்கமடை இளையராணி மீதுதான் கமத்துகிறேன்

"ஆனால் இன்னங்கள் மீது குற்றம் கமத்துவதைப்போது பொறுத்துக்கொள்ளக்கூடிய தூய்பாக்கியவதியான அபலைப் பெண் ஒத்தியின் மீது நீர் குற்றம் கமத்துவது எனக்கு தாராசமாயிருக்கிறது."

"எவ்வளவு தாராசமாக இருக்காது! பழுவூர் இளையராணியைப் பற்றிய சில உண்மைகளைத் தங்களுக்கு நான் சொல்லியே நீர் மீண்டும் ஒத்திவனை தங்களுக்கு நான் ஓர் உண்மையைச் சரியான உதயத்தில் சொல்காதது பற்றி எவ்வளவு வருத்தப்பட வேண்டும் என்று முன் தாய்க்குக் கொடுத்திருக்கொண்டிருக்கிற ஆனகயால் சிறிது பொறுமையாகக் கேட்க வேண்டும்"

நான் மத்தியிலே இந்தச் சாமாத்தியமான வராததைகளைக் கேட்டுச் சக்கரவர்த்தி புன்னகை புரிந்தார் என வராததையாகக் கொண்டு என்னை மடக்குகிறான் அது என சொந்தக் காரியம் அதற்கும் இதற்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை ஆயினும் சொல்லுவதை கேட்கிறேன்" என்றார்

பழுவூர் பெரிய அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்தவர்களுக்கு முன்னால் இளையராணி உதவி மீதம் வந்து சொந்தான அது முதல் பழுவூர் அரண்மனைக்குச் சில மந்திரவாதிகள் அடிக்கடி வந்து போகிறார்கள் இது சீனைய பழுவேட்டையர்க்கும் தெரியும் அவர்க்கும் மந்திரவாதிகள் வந்தது பிடிக்கவில்லை ஆனாலும் தண்டயனை எதிர்த்துப் போத எதிர்ப்பாடுகளால் கமம் இருந்து வருகிறார்"

சக்கரவர்த்தி என்னால் இப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும்"

சக்கர விகலாசத்தினால் இரத்த வந்துகூட கேடு வரக் கூடாதல்லவா"

இப்போது இரத்தவந்துகூட என்ன கேடு வந்துவிட்டது" ஒத்திவனைப் பெண் யாரோ மந்திரவாதிகளைக் கூப்பிட்டு மந்திரம் போடச் சொல்கிறார்களால் இரத்தமும் கேட்கப் போய் விட்டோ" பழுவூர் இளையராணி மந்திரம் போட்டுத்தான் எனக்கு போய் வந்துவிட்ட தென்று சொல்லுகிறார்கள்"

சக்கரவர்த்தி" பழுவூர் இளையராணி ணைய பாரக வந்திறவர்கள் உண்மையில் மந்திரவாதிகள் அல்ல மந்திரவாதிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டு வரும் சக்கரவர்த்தி என்று சத்திக்கிறேன் அவர்கள் மூலமாக நம் பொக்கிஷத்திலிருந்து பொருள் போய்க் கொண்டிருக்கிறதென்றும் சத்திக்கிறேன்"

எதைப் பற்றி இவ்வுறுமானாலும் யாரைப் பற்றி இவ்வுறுமானாலும் சத்திக்கலாம் குக ஏதேனும் உண்டா"

"மன்னர் மன்ன! இன்றைய நினைம் பெரிய பழுவேட்டையர் அரண்மனை யையும் பொக்கிஷத் திருவறையையும் சொந்தான போட்டால் ஒத்திவனை குக்கிடைக்கலாம்."

இந்தக் கூட்டத்திலும் எனக்குப் பிரியமில்லாத காரியத்தை இதுவரை யாரும் சொன்னது கிடையாது அந்தந்த நீர் எனக்கு மட்டும் நண்பர் பழுவேட்டையர் எனக்கு முன் அழைத்து வந்தவர்களைச் சொந்தச் சொழி சக்கரவர்த்திக்குக் கூட உயிருக்குயிரான

தனபா சோழ குலத்துக்கு இடம்புக கவசம் போன்றவா சோழர்களின் பனகவர்களுக்கு இத்திரனுடைய வஜ்ராயுதம் போன்றவா அப்படிப்பட்ட வஞ்சகம் மானிகையை அவா இவ்வாதப்பாது சோதனை போடு வதா' பழுவேட்டையார் தம் அண்ணனான வில் சதிகாரர்களுக்கு இடம் கொடுக்கிறா என்று தம்புவனாக வாட்டியும் மனையமான் மகன் மருந்து என்று சொல்லி எனக்கு நஞ் சைக கொடுக்கிறான் என்று தம்புவன்

"சக்கரவாதி' பழுவேட்டையாருக்குத் தெரித்து இது தடைபெறவில்லை போகத் தினால் கண்ணீர்மதித்துத் தம்புவேட்டையாருக்குத் தம் எதிரில் நடப்பதும் தெரிய வில்லை அவா அறிபாமலே அவதூறு உ மானிகை சதிகாரர்களின் தலையணை ஸ்தலமாக இருந்து வந்திருது பழுவா இன்னப ராணியே சதிகாரர்களோடு சோதனையு என்று தம்புவதற்கு இடமிருக்கிறது"

"அந்தப் பேதைப் பெண்ணைக் கறித்து இன்னும் என்ன அவதூறு சொல்லப் போகிறீர்கள்?"

"சில நாளைக்கு முன்பு திருப்புறம்பயம் காட்டில் பித்தலிப்பதின் பன்னாண்டுகள் அருகில் தன்னிஷு வேளையில் மருடா பிச்சை வைப்பம் ஒன்று நடந்தது ஒரு ஸ்தூப வயதுப் பிள்ளையைச் சிவகாதலத் தில் உட்கார வைத்துப் பரிசாடிய மண்ணை என்றும் சோழ சாமராஜ யத்தின் சக்கரவாதி என்றும் பட்டம் குட்டினார்கள் இந்த மருடாபிச்சை வைப்பத்தில் கவந்து கொண்டவர்கள் சோழ குலத்தை அடியோடு திராமம் செய்வதாகவும் சபதம் எடுத்துக் கொண்டார்கள்."

"முதல் மகதிரி! இந்தச் செய்தியைச் சொல்லி என்னைப் பயப்படுத்தலாம் என்று உத்தேசமா? என்கை கால்கள் நடுங்குமென்று எதிர்பார்த்தீரா?"

"இல்லை, சக்கரவாதி, இல்லை! அதற்கு லேலிக் உத்தர தான் ஒரு பொருட டாக எண்ணவில்லை.

அப்படிச் சபதம் எடுத்துக் கொண்ட சதி காரா உட்கத்தின் பழுவா இன்னப ராணி யும் இத்தான் என்பதைத் தங்கனிடம் சொல்ல விரும்பினேன்"

"அதையெல்லாம் அருகில் இருந்து பார்த்துவிட்டு வந்து தங்களுக்குத் தெரி விறத புத்திசாலி ஒற்றை யா' அத்தா நெய்தா'யின், தங்களுடைய அருமைச் சீடன், அவஸ்தானே?"

"எல்லாம் நடந்து முடிந்த பிறகு இவன் அங்கே போய்ச் சோதனை சீராக பார்த்தவன் வரணாதலத்து வந் தியத்தேவன்..."

இப்போது ஒருகடவை வந்து விட்டுத் தப்பி ஒடிப் போனா'யின் அந்த ஒற் றனையா சொல்கிறீரா?"

"அவன் ஒற்றை அவல, பிரபு' தங்கள் இருக்குமாரர் ஆதித்த கரிகாலரின் அந்தரங்

கததுக்குரிய தண்பன”

‘விரிகாவணுக்கு இப்படிப்பட்ட அதரங்க
தண்பர்கள் எத்தனையோ பேர் ஒருவர்
சொன்னது போல இன்னொருவர் சொல்ல
மாட்டார்கள் அவன் கூறியது உண்மை
யாகவே இருக்கட்டும். அதற்காக இப்போது
செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை பெரிய பழு
திட்ட நாசகம் இங்கே இல்லை. அவரு
டைய இன்னொருவரின் இல்லை. அவர்கள்
நிஷ்டை வந்த பிறகு விசாரித்துக் கொள்ள
லாம் முதன் மந்திரி பழுவூர் இளைய ராணி
யைப் பற்றி பேசுகள் சொல்லச் சொல்ல. அத
ற்காக அநியாயமான பெண்ணைப் பாரக்க
வேண்டும் என்று எனக்கு ஆரவழண்டாவி
விட்டது பழுதிட்ட நாசகம் கலியாணம்
செய்து கொண்டு வந்தப்போது எனக்கு ஏற
பட்ட அநுபூதியினால் அதைப் பெண்ணை
என முன்னால் அழைத்து வர வேண்டாம்
என்று சொல்லியிருந்தன அதனால்தான்
அவருக்கு ஒரு பெண் என பேரில் போக
உண்டாகி விட்டதோ என்னமோ தெரிய
வில்லை பெரிய பழுதிட்ட நாசகம் இம்
முறை நிஷ்டை வந்ததும் அவருடைய இளைய
ராணியை அழைத்து வரச் செய்து அவரு
டைய கோபத்தைத் தீர்க்கப் போகிறேன்”

“சக்கரவர்த்தி” தான் விசும்புவதும் அது

தான் தந்தனி தேவியின் கோபத்தைத் தணிப
பதற்கு இன்னும் முக்கியமான காரணம்
என்றும் இருக்கின்றன தந்தினி வந்து சேரும்
வளையில் எழுத்து அரசி நமது அரசன் மனை
யின் இப்பபதற்கு அனுமதி தர வேண்டும்.”

“ஆகா” அவனை எழுத்து அரசியாக முடி
குட்டி விட்டார்கள் அல்லவா? போகட்டும்
அவருக்கும் பழுலூர் ராணிக்வும் என்ன
சம்பந்தம்?”

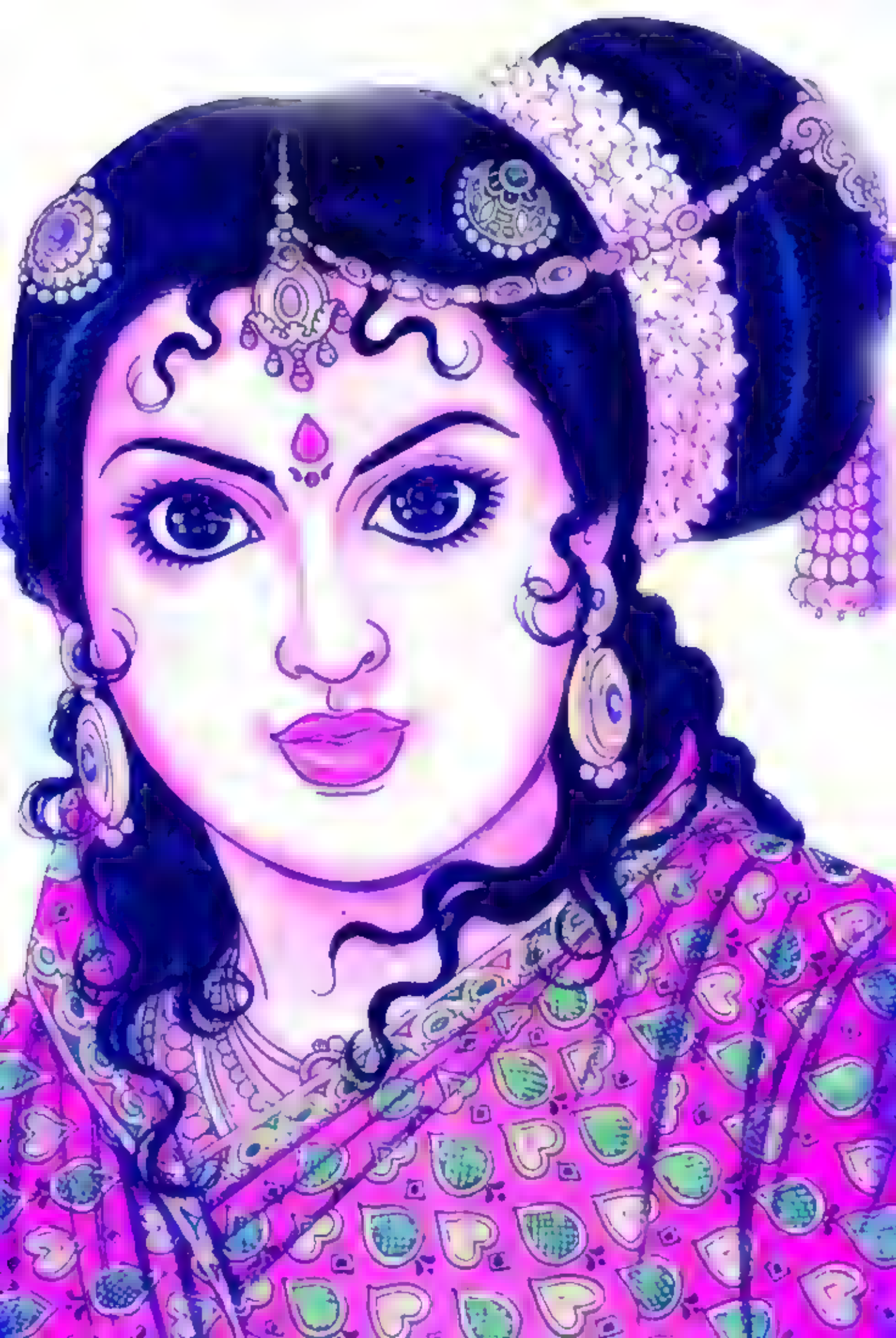
“அதைத்தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.
பிரபு” இவரும் தேருக்கு நேர் சந்தித்தால்
ஒருபின்னை அதைச் சம்பந்தம் தெரிய வர
லாம் தந்தினி தேவி சோழ குலத்தின் மீது
கொண்டிருக்கும் பகையும் ஒருபின்னை மாற
லாம்”

“மந்திரி” ஒரு பெண்ணின் பகையைக்
குறித்து நீங்கள் இவ்வளவு கவலைப்படுவது
ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.”

“தந்தினி தேவியின் பகையைக் குறித்துக்
கவலைப்படுக காரணம் இருக்கிறது அதை
தான் சொல்வது உசிதமாயிருக்கலாம் என்று
அருககிறேன்”

தாங்கள் சொல்லத் தயங்குவதை வேறு
யார என்னிடம் சொல்ல முடியும்” மிச்சம்
வைக்காமல் சொல்லி விடுங்கள்” என்றார்
சக்கரவர்த்தி

மு

தனமத்திரி சிறிது யோசனை செய்து விட்டுக் கூறினார் -

"மகனார் பெருமானே! இப்போது தான் கூறப்போவது மிகக் கிசுப்பான விஷயம். தங்களுக்கு அது சுகந்தநாஸிகை முடியாது ஆயினும் பொறுமையுடன் கேட்க வேண்டும். தந்திரி தேவியையும் மந்தாமினி தேவியையும் பாரததவர்கள் அழைக்கும் அவர்களையே தோற்றத்தின் ஒற்றுமையைக் குறித்து அதிகப்பெரிக்கிறார்கள்."

"உலகத்தின் இப்படி எத்தனையோ அநியாயங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு மரதண்டைப் போலியை இன்னொரு மரம் இருக்கிறது. ஒரு பைத்தியத்தையே போல் இன்னொரு பைத்தியம் இருக்கிறது."

"ஆனால், ஒரு மரம் இன்னொரு மரத்தைப் போல வேறாமல் போட்டு தடிப்பதில்லை. ஒரு பைத்தியம் இன்னொரு பைத்தியத்தின் ஆவியைப் போல வந்து சுகந்தவாதத்தைப் பூப்பிடுகின்றன."

"என்ன சொல்கிறீர், முதன் மந்திரி?"

"மந்தாமினி தேவியின் ஆவி தங்களை இரவு நேரங்களில் வந்து இம்சிக்கிறது. என்னவென்றால் தங்களை வேதனைப்பட்டு வந்தார்கள்."

"அவளுடைய ஆவி வரவில்லை. அவளை வந்தான் என்று சொல்கிறீர்?"

"இல்லை, இல்லை பழமூர் இன்னவாணர் மந்தாமினியின் ஆவியாக அடித்துத் தங்களைத் திமிரித்துக்கொண்டே வேண்டும் என்று சொல்கிறேன்."

சு

தர சோழர் சிறிது நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, கோபவெறி பொங்க "தங்களை இப்போது சொல்வது மட்டும் உண்மை என்று ஏற்பட்டால், அந்த ராட்சசனியை என்னையினாலேயே சுழித்துத் தெரித்து" என்று கூறுவதற்குள், 'முதன் மந்திரி' குறுக்கிட்டு, "வேண்டாம் சுகந்தவாதத் தங்களை வாயால் அப்படியொன்றும் சபதம் கூற வேண்டாம்"

முப்பத்து ஆறாம் அத்தியாயம்

பின்னிரவில்

சு

தர சோழரின் சிரிப்பு ஒலி கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதே பெண்மணிகள் அங்கு வந்தார்கள். முன்னால் மகாராணியும் அவளுடைய பின்னால் குந்தவை ஒரு பக்கமும் வானதி ஒரு பக்கமும் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வர மந்தாமினியும் அவர்களுக்கும் பின்னால் பூங்குழலியும் ஒரு நாழியப் பின்னாலும்

என்று பரபரப்பின் கொண்ணார்.

"ஏன் அவள் பெரிசு என்ன தங்களுக்கு அவளையே இடக்கம்" என்ன அவளையே திரும்ப வேதனைப்படுத்தியவளை என்ன செய்வதானான் என்று" என்று கத்தி சோழர் பொங்கினார்.

"எவளையுதான் கஷ்டப்படுத்தியிருந்தாலும் கஷ்டப்படுத்தியவர் நெருங்கிய பத்துவாயிருக்கும் படசத்திலே ஒருவேளை சொந்தப் புதல்வியாயிருக்கும் படசத்திலே" என்று முதன் மந்திரி கூறித் தங்களுக்கு நினைவூட்டினார்.

"முதன் மந்திரி! இது என்ன பிசுப்பான" என்றார் கத்தி சோழர்.

"சுகந்தவாதத் தங்களுடைய சபாறுமையை உண்மையில் சோதித்து விட்டேன். அதற்காக எனக்கு சித்தமான தண்டனையைக் கொடுங்கள். ஆனால் தந்திரி தேவியைத் தண்டிப்பது பற்றிப் பேச வேண்டாம். தங்களைத் தேவி தண்டிக்காதி பழிவிட்டவராயின இன்னவாணர் மட்டும் அவள், மூன்று உலகமும் உடைய கத்தி சோழ சுகந்தவாதத்தின் புதல்வி அவளை எத்தக் குற்றத்துக்காக யாரதான் தண்டிக்க முடியும்?" என்றார் அந்நகரப் பிரமமராயர்.

இதைக் கேட்ட சுகந்தவாத சிறிது நேரம் முதன் மந்திரியை அளவிலாத வியப்போடு உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் பிறகு கணர் என்று சிரித்தார்.

"சுகந்தவாதத் துள்ளைக்கு மிகவும் ஸூதுனம் இருண்டு நடையை தங்களை சிரிக்கக் கூடாது" என்றார் அந்நகரத் தரமராயர்.

பிரமமராயர் இந்த அரண்மனையில் இப்போது ஒரு பெண் பைத்தியத்தான இருக்கிறது என்று நினைத்ததை நீர் அவனை விடப் பெரிய பைத்தியம் என்று இப்போது அறிந்தேன். அவள் பெரிசு தன்மையுடைய பைத்தியம் நீர் பெரிய பிதற்றும் பைத்தியம் என்று கூறி விட்டிருக்கிறார் சோழர் மறுபடியும் நினைத்து நினைத்துச் சிரித்தார்.

மிக உள்வலம் போல வந்தார்கள் கத்தி சோழரின் சிரிப்பு அவர்களுக்கும் சிறிது குதகைததை உண்டு பண்ணியிருந்தது மந்தாமினி அவளை ஒருகணம் நிமிர்ந்து பார்ப்பதும் மறுகணம் குனிந்து தன்னைப் பார்ப்பதுமாயிருந்ததான் அவளுடைய அலங்காரம் இப்போது பூரணம் அடைந்திருந்தது குந்தவைப் பிராட்டி அலங்காரக் கணையில் இன்னையில்

வாத தோக்கி பெற்றவன் என்று அந்தக் காலத் தில் புழை பெற்றிருந்தான். அதற்காகவே சிறை சாலை தங்களை மன்னிவை இணையபிராட்டி யின் தோழியாக இருப்பதற்குப் பணியாற்றுகு அனுப்புவது வழக்கம். சூதாட்டம் தன் முடிந்த நிறைமையையும் ஊமை ராணியை அலங்கரிப்பதில் பயன்படுத்தியிருந்தான் அடி உள்ளத் தில் தோன்றிய ஏழை ஓர் உருத் தெரியாத உணர்ச்சியினால் மந்தாகினியின் தலைக் கட தலை தத்தினியைப் போல் ஆண்டான். கட டன் அலங்கரித்திருந்தான் இந்த அலங்காரம் முடிந்ததும் பெண்கள் எல்லாருக்கும் அவன் தகுபமாக நத்தினியைப் போலிருந்தது தெரித்துவிட்டது. காட்டில் அளவற்று தீர்த தேக ஆரோகியமுள்ள மாகரவியாதலால் பிராயத்திலே இருந்த இரத்தினத்தது வந்த வித்தியாசம் கூடத் தெரியவில்லை.

மற்றுப் பெண்மணிகள் மந்தாகினி தேவியைச் சிறிது பெருமையுடனேயே அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு காரணத்தினால் பெருமை கொண்டு இருந்தார்கள்.

இ

ந்தக் சரித்திரம் நிழலாத தாடகனில் தமிழகத்துப் பிரதானர்களும் சூது சில மன்னர்களும் பல மனைவியரை மணப்பது சகலமாயிருந்தது. ஒவ்வொரு போர் கள் நடத்தவண்ணமாயிருந்தன அரசினர் சூழல்களோ பிராமணர்களில் எப்போதும் முன்னணியில் இருந்தார்கள். ஆகையால் சூலம் தசிகாமல் பாதுகாப்பதற்காக அரச குலத்தவர் பெண்கள் பலரை மணப்பது வழக்கமாயிருந்தது. பட்ட மகிஷியாயிருப் பலன் மற்ற ராணிகளிடம் அகதைய கொள் ளாமல் அணைத்து ஆதரிப்பது ஒரு சிறந்த நற்புணைமாகக் கருதப்பட்டது. இந்த முறை யிலேயே மலைவமான மகன் உறகாமர யிருந்தான். சூதாட்டம் தன்முன் டய அலங்காரத் திறமையை இவ்வளவு தூதராகக் காட்ட முடிந்தது. பற்றிப் பெருமை கொண்டிருந்தான். வைத்தியக்காரப் பிச்சிளாகத் தோன்றியவனை இணையிலலா அழகு வாய்ந்த இளம் பெண் ணாகத் தோன்றுமபடியல்லவா அவன் செய்துவிட்டான்? பூங்குழலிக்கோ தன் அத கைக்கு அரண்மனையில் இவ்வளவு இராபிராபரங்கள் நடப்பது பற்றிக் களிப்பு உண்டாகியிருந்தது. அவன் எதிர்பாராததற் கெல்லாம் மாறாக இவருடைய அரண் மனைப் பெண்கள் நடத்துகொண்டிருத் தார்கள் அல்லவா?

இவ்வாறு பெருமிதம் பொங்க அந்த அன்றையின் பிரவேசித்த பெண்களின் ஊர்

வலத்தைச் சக்கரவாத்தி பார்த்தார். அவரு டைய சிரிப்பு அந்த ஊராமே துன்றுவிட்டது. மந்தாகினியின் புதிய தோற்றம் அவருக்கே அளவில்லாத பிரமிப்பை அளித்தது. தாம கள் முன்னால் பார்ப்பது உண்மையானா என்று சந்தேகிப்பவா போல் கண்களைக் கவனிப்பது சிறிது மூடிக்கொண்டும் பின்னர் திரும்பும் உற்று உற்றுப் பார்த்தார். உற்று முன் ணால் முதன் மந்திரி சொல்லிக் கொண்டிருந்த விவரங்கள் எல்லாம் அவர் மனத்தில் பதிந் திருந்தன. சில காலமாக தன்னிரவில் தன் எதிர்த் தோன்றித் தன்னை வந்ததிய பெண் உருவத்துக்கும் மந்தாகினியின் உருவத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமை அவருக்கு தனது பலரை பற்று அப்தேசமயத்தில் சில வேற்றுமைகள் இருப்பதையும் கவனித்துக்கொண்டார். இதைப் பற்றிய மர்மத்தை முடிதும் ஆராய்ந்து உண்மையை அறிய வேண்டும் என்றும் ஆனால் அவர் உள்ளத்திலும் உதய மாயிற்று.

மந்தாகினியின் மீது அவருக்கு முதலில் ஏற்பட்டிருந்த அதுவாசுப்பு அப்படியே மாறாமல் இருந்தது. ஆனால் அந்த வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமலிருந்த திரிமாஸித்தார்.

இ

ந்ததரிடம் அவர், "முதன் மந்திரி" என்று முன் உங்களை தான் வைத்திருக்க என்னை. பிரமை, வைத்தியம் எல் லாம் எனக்குத்தான் என்று தோன்றுகிறது. இனி மேல் தங்கத்தோறும் வைத்தியன் என்னை வந்து பார்ப்பது மட்டும் போதாது. மந்திரிகளையும் அனுப்பி வைக்க வேண்டியிருந்தான். படிவூர் இணையராணியைப் பாராக வரும் மந்திரிவாதினைப் பிடித்து அனுப்பி வைத்தால்கூடப் பாதுகாமிலலை" என்று மொழிய குரலில் கூறினார்.

அந்ததரிசன் உள்ளத்தில் ஒரு சிறிய துன்புக்கம் உண்டாயிற்று. அந்த மந்திரி வாதிக்கில் எவ்வுமே சக்கரவாத்தியை நெருப் காமலிருக்க இடம் என்று மனத்திற்குள் வேண்டிக்கொண்டார். பிறகு, 'மன்னா பெரும்' மந்திரிவாதி எதற்கு? மீமத் நாராயணனுடைய திருமாததை விடச் சகதியுள்ள மந்திரம் வேறு ஒன்றுமில்லை" என்றார்.

சூதாட்டம் பிராட்டி 'அப்பா' என்னை அழைத்து வரச் சொன்னார்களாமே' பழையாண்குப் போக வேண்டும் என்றும் கூறினார்களாமே' தாங்கள் எல்லாருமே போகலாமா" என்றான்.

கந்தா சோழர் அதற்கு மறுமொழி சொல் லாமல் முதன் மந்திரியைப் பார்த்து, "அந்த தரே" தான் எனக்குத்தான் மாற்றிக்

கொண்டேன் இந்தப் பெண்கள் எதனாலோ ஒரே உற்சாகமாக
இருக்கிறார்கள் விடுதலைப் புதிய மகிமைகள் வந்தது போலக் களிப்பை
நினைக்கிறார்கள் இச்சமயம் இவர்களைப் பிரிக்க எனக்கு
விருப்பமில்லை தாய்கள் சற்று முன் சொன்னது போல் இவர்கள்
எல்லாரும் கிடைத்த இயற்கையான தனித்தனியாகவும் செம்பியன்
மாத்தவி தங்கனிடம் மிகக் நம்பிக்கையும் மரியாதையும் உள்ளவா
ஆகையால் தாய்கள் இதில் சென்று அவரை அழைத்துக்
கொண்டு வாருங்கள்' தங்கள் சிடனை நாகைப்பட்டினத்துக்கு
அனுப்புவதைப் பெரிய பழுவிலட்டையாரையும் அவருடைய
இளைய ராணியையும் உட்கண் அழைத்து வர ஏற்பாடு
செய்யப்படி ஏதேனும் சின்ன பழுவிலட்டையாருக்குச்
சொல்கிறேன்' என்றா

'அப்படியே செய்யலாம் சகலவாதம்'
அன்றை எல்லாரும் வந்து செருவத்தற்குச் சில
நினைவுகள் விடக்கலாம் இதற்கு அடித்த புல
மன்ற காரணமாக நிற்கவில் எல்லாம் புதுமை
பிரவாகம் ஒதுக்கொண்டிருக்கின்றது' என்றா
முதன் மகதி

'அதனால் பாதகம் இல்லை இதனால்

தான் பொறுத்த தாம் இன்னும் சில தான் பொறுத்திருப்பதில் தவிர ஒன்றுமில்லை. கரிகாலனையும் அழைத்து வரவதற்கு ஏற பாடு செய்வதில் எல்லா விஷயங்களையும் முடிவு செய்து விட்டவாம் அவன் இன்னும் வரவதற்கு மறுத்தால் தானே புறப்படும் போக வேண்டியதுதான் அதைப் பற்றிப் பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம் தங்கள் தானைக்கிச் சென்று பெரிய பிராட்டியை எப்படியாவது கைபோடு அழைத்து வரவேண்டும் போதும் போது. புயலினால் கடைத்துக்கொள்ளாத மக கணைப் பற்றியும் கவனிப்புகள் தம்முடைய குடும்ப விவகாரங்களில் கவனம் செலுத்தி அந்த முக்கியமான காரியத்தை மறக்க விட்டோம்" என்றார் சக்கரவர்த்தி

இலலை, பிரபு' அதை தான் மறக்கவே இலலை. எல்லாக் காரியங்களும் சரிவர தடை பெறும் தாங்கள் நிம்மதியாக இருக்கலாம் என்று சொல்லி விட்டிருந்தான் மந்திரி விடைபெற்றுச் சென்றார்

பிரதீபரவு கத்தர சோழர் உணமை மிடுவிய இத்தனை காலமும் அநுப வியாத சிம்மத்தியை அடைந்திருந்தார் களையா கருத்து மந்தராவணி இரக்க வில்லை என்றும் செய்தி மெய்யாகவே அவ் ஞாபகம் கொண்டதில் வெகு காலமாகக் கூடி கொண்டிருந்த ஒரு பெரும் பாரத்தை அகற்றி விட்டது அருளமொழிவார்மன் தானைப்பட டியத்திலே இருக்கிறான் என்ற செய்தியும் அவ் குகை ஆழத்தில் அளித்திருந்தது குடாமணி விவரம் மிகப் பலமான கடவுடமாதலால் அதில் உணவாகவந்தது அபாயம் ஒன்றும் நேரவதற்கில்லை என்ற எதிர்ப்பும் அவர்களுக் கு இருந்து பழைய இளையராணி அவ்ஞாபகப் புதலவியாய் இருக்கலாம் என்று அந்திருத்தா குறிப்பிட்டதை நினைக்க நினைக்க அவ் ஞாபக வேடிக்கையாயிருந்தது இது சக்கரவர்த தியின் முகத்திலும் அடிக்கடி குறுக்கையை உண்டாக்கியது

மலைமாரை மகன் முதலிய பெண் களுடன் அவர் சிறிது நேரம் உல்லாசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார் குதனவியின் அல்லு காரத் திறமையைப் பற்றிப் பாராட்டினார் 'காட்டுமிராண்டி ஜனமமாகக் காணப்பட்ட வனைத் தேவிலாகதது இத்திராணியாக மாற்றி விட்டாயே! ஆனால் அதற்கெல்லாம் இருக்க கிழவிதான் அகப்பட்டாள்' வானதியைப் போன்ற சிறு பெண்களிட மல்லவா உன் திறமையைக் காட்ட வேண் டும்" என்று பரிகாசமும் செய்தார் பிறகு

பூவருத்தலியிடம் அருளமொழிவார்மனைப் பற்றி மேலும் விவரங்கள் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்

அதன் முடிவில் பூவருத்தலி "கவாமி, தான் கோடிக்கணக்காத திரும்பிப் போக அனுமதி கொடுங்கள் தானைக்கி தான் புறப்படலாம் அல்லவா" என அதைதன்மையப் பற்றிய கவலை இன்மேல் எனக்கு இலலை" என்றான்

"உன் அதனை மகன் ஒருவன் காய்ச்சல் வந்து விடக்கிறான் என்றாயிவ்' அவனைப் பற்றிக் கூடக் கவலை இல்லவவா' போவதற்குத் துவவளவு அவசரப்பட வேண்டாம் சில தான் இருந்துவிட்டுப் போ" என்றார் சக்கர வர்த்தி பூவருத்தலி மெளனமாயிருந்தான்

பிரதீபரவு கத்தர சோழ சக்கரவர்த்தி தம் மதியாக உறங்கினார் களவுகள்கூட் அதிகம் காணவில்லை கடை களவு களும் தூர்ச் செய்யபெயங்களாக இலலை. இன்பமான களவுகள்

அவர்களுடைய பக்கத்து அறையில் படுத் துறங்கிய அரண்மனையப் பெண்டிராகவும் திம்மதியாகிய தூங்கினாராக அவர்களிடில் திம்மதியல்லாமலும் தூறாகத் தூங்காமலும் இருந்தவன் மந்தராவணி ஒருத்தர்தான் இன்று நடந்த சிமூல்களை எல்லாம் அவ்ஞாபக மனத்தில் பெருங்கினாரச்சியை உண்டு பண்ணியிருந்தான். முக்கியமாக அவ்ஞாபக நினைவு பொக்கிஷ நிலவற்றுகளும் கரங்கப் பாரைக்கருமாக கைலாசிகொண்டிருந்தது இராவணனுடைய கரங்களை உடைத்து அதை கரங்கப்பாரைதையை நடி விடுவதற்குத் தான் செய்த முயற்சி பலிக்காமற் போனது பற்றி எண்ணி எண்ணி அவன் மனம் நிம்மதி கொள்ளாமல் தவித்தது தூங்கா விளக்கின் மங்கலான வெளிச்சத்தில் கற்று முற்றும் பாரத்துக்கொண்டேயிருந்தான் முக்கியமாக மோ மாதங்கனின் சாளரங்களை அடிக்கடி உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்தான்

தானிரவு கழிந்தது, பிணிரவு தொடங் கியது நுழைவது ஜாமை ஏறக்குறைய முடி வும் நேரம் ஆகிவிட்டது அப்போது மெல் மாதத்தின் சாளரம் ஒன்றில் ஒரு நோற்றம் அவ்ஞாபகத் தென்பட்டது அகிலார பலங்கர முகம் ஒன்று அதை சாளரத்தை ஒட்டிவாற போலிருந்து, அந்த அறைக்குள்ளே எட்டிப் பாரத்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டான் அந்த முகம் இளையாண்டைய முகம் என்பது ஒரு வரது அவ்ஞாபகத் தெரிந்துவிட்டது தூக்கி வாரிப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்து நின்றான் மறுபடியும் அந்த சாளரத்தை உற்றுப் பாரத்

தான் அங்கே அந்த முகத்தைக் காணவில்லை.
பக்கத்து அன்ற வாசற்படி வளையில், மென்ம
நட்டது சென்று எட்டிப் பார்த்தான் அங்கே
செகுவர்த்து நிம்மதியாக உலகத்துவதை
கண்டான் அந்த அன்றயில் பிம்ப மாதச
சான்றவர்களையும் உற்றுப் பார்த்தான் ஒன்றும்
தெரியவில்லை.

திருமலர் வந்து சேரிதும் சேதம் செய்யாமல்
பூசுதலினைக் கவனித்தல் தொடர் அநாதை
பாடுபடுகின்ற அநாதை தாய்விட பூசுதலி கை
விழித்தான் கைகள் பாடுபடுகின்ற முகம் தோற்றம்
எனக் கவனி திருந்திடலான கைகள் பாடு
சமீகனாதினால தண்ணைத் தொடர்ந்து வரும்
படி அவனிடம் கொள்ளான அநாதையிடம்
அனலிவாத பங்கி விசுவாசம் வைத்திருந்த படி
குழலியும் சேதம் செய்யாமல் எழுந்த
அவனாகப் பின்பற்றிக் கொள்ளான

உள்ள மை ராணி சிறப் மண்டபத்தை
தோக்கிச் சென்றாள். போகும்
போது தடைபாறையில் எரிந்து
கொண்டிருந்த தூயகாலினகரு ஒளிறை
கையில் எடுத்துக்கொண்டு நடந்தாள்

சிறுபிள்ளை பத்தை அடைந்தும் பூவ
சூழலிலிருந்து சென்று கவலை உண்டாயிற்று மறு
படிபட்ட இவன் இராவணன் சிறுபத்தை உடை
கப் போகிறானா, என்று அப்படியானால்,
அதனால் ஏற்படும் சத்தத்தில அரண்மனை
மீதில் உள்ளவர்கள் அதனைப் போடும் விழித்த
துக்கமொன்றாகவே' தன் அதனை வைத்ததாக
காரிதான் என்று கணாஜிதமலையார் ஆயி
விடும்.

அதனத அந்த முயற்சியில் இரங்கினால்
தான் அனாதை உருவியதாக வேண்டும் கருதி
எல்லா முயற்சியாகிய பிடுங்கியாவது கருதாத
வேண்டும் இப்படி எண்ணிக்கொண்ட
அனாதையைத் தொடரத்து சிறு மண்டபத்
தூதனா முயற்சியில் பிரவேசித்தான்

ஆ' இது என்ன? அந்த இராவணன் சிறந்த
 தலை ஒன்று அளக்கிறதே! இராவணன்
 இராவணன் தலை அளக்கவில்லை
 இராவணனுடைய தலைகளுக்கும், மேல்
 புள்ள கைகளுக்கும் மத்தியில்
 வேறொரு மனிதனின் தலை மாநிலி தெரிந்தது!
 உடனே அது மறைந்து விட்டது வீண
 பிரமை! இராவணன் தலை! வீணதன் ஒன்றில்
 உண்டாகும் சிறப்புகளின் தீவிர பதாரண
 மாபிடுக்க வேண்டாம்...

மந்தாலினிலும் அந்தத் தோற்றம் புலப்
பட்டதோ எனவேமா தெரியவில்லை
ஆனால் அவள் இராலானை நினைப்ப

செய்யப்பட்டதான சேனரான தலைவனை
மாமலை மக்கள்தலைவர் இ. ந. கந்தசுவாமின் மீது
அவன் கவனம் செலுத்தினான். இரண்டாம்
தரமான - எககந்தசுவாமி அவன் தாய்க்க
கொண்ட தந்தை எககந்தசுவாமி கந்தசுவாமி
இருவர் தந்தை மக்கள்தலைவர் இ. ந. கந்தசுவாமி
மீது தந்தை மக்கள்தலைவர் அவன் ஒரு தலைவர்
இருந்தது தெரிந்தது

ஹயதூதி முன்னிப்பினை ஊகித்தது சரி
தான். அவன் ஒரு கையகப்பாளனாகவே வெளித்
துவாரம் இருக்கிறது பாடல் சேய்தனிகை முடி
பாதபடி அவ்வளவு சோம்பத்தினமாக அங்கம்
கப்பலி இருக்கிறது அதன் கையகப்பாளனாகவே
துவாரத்தை முடி விடுவதற்கு முன்னிப்பினை
தான் அதனை மீதவந்தனப்பட்டுள்ள. அதை
அறிந்து கொள்ளாமல் மறையான தெரிந்து
விட்டார்கள்..

இவ்விதம் பூபசூழலி எண்ணிக்கொண்ட
இந்தகூடப்போகை கண்ணம் தானி தன் மரு
மருகங்கூத துண்ணப்ப பின்பற்றி வந்துபடி
சமிகளாக செயதுவிடிகை கைகில் விளக
து மே .அந்தத் துணாந்ததில் சிதம்பரம் இய
பூசூழலி .அதில் இறப்பில் செலவாக தொட பதி
வாள் சிந்து சிந்தாக .அவன் உட படி மன்றத்து
வந்து துணாவும் மன்றத்து கைகில் பிடித
தி இந்த விளககும் மன்றத்து கொந்தம
வெண்சமம் மட மெ தெரிந்தது பிறகு பூப
சூழலியும் உட பண்பு தெளிந்து வண்ணத்துத்
துணாவில் பிழாடிக் கொள்ளாமல் தூக்கிததை
வாக அந்தக் காபகத் துணாந்ததுகளுள் இறப்
பிணாள் சிவ கண்பகங்குகெயலாம் அவனும்
மன்றத்தான் பின்பு விளககின் ஒளியும்
மன்றத்து சிறப் பண்பு பததில் .அந்தகாரம்
குடி கொண்டது

காலைநில மனையினான் மகனும் மூத்த
 எவரும் வரவந்தும் எழுந்து பார்த்த
 பாரது உணர்வு தானியமாயும் புது
 சூதாயினாயும் அவர்கள் படுத்தி நுதல் திடல்
 காணாமல் திடுக்கிடலாகக் காணாமல்
 முடிந்தும் தோடல் தந்தும் சிறு மனம் பத
 தின்று தோடி பார்த்தும் அவர்கள் அகப்பட
 விலகல் அவர்கள் எப்படி மாயமாய் மறைந்
 தார்கள் என்பதை வார்த்தும் உணர்வு முடிவ
 விலகல் உகமாய்தந்தும் உறிய பாரது
 பந்தலில் அவர் சிறிது கண்ணியம் பார்ப்ப
 னார் அந்தப் பார்ப்பியங்கள் பார்ப்பத
 தொலைந்ததே தவிர 'எப்படித் தொலைந்
 தால் என்ன' என்று என்னும் அவர் உள்
 மனத்தினுள்ளே திண்டிதெரியாத கண்ணியம் பார
 புடம் ஆடிக்கொண்டன (தொடரும்)

யொன்னியியின் வசவவய

பூர்வகதை

கைரகருத் கமர் ஆயிரதது நூறு
ஆண்டுகளுக்கு முன்பு விஜயகலய
சோழன் இரண்டாவது சோழ
சமராஜ்யத்திற்கு அடக்கேலினை
சோழ நாட்டின் சேனா வீரகன

நூறு திசைகளிலும் படை எடுத்துச் சென்று
வெற்றிக் கு மேல் வெற்றி அடைந்து சோழ
சமராஜ்யத்தின் எல்லைகளை விரிவாக்கி
வந்தாராக கந்தர் சோழ கைரவாததியின்
காலத்தில் மதுரைப் பாண்டிய குலத்தின்
கடைசிப் பிரதிநிதியான கைரவாதியை
கொல்லப்பட்டான் பாண்டிய நாடு சோழ
சமராஜ்யத்தில் முற்றிலும் ஐக்கியம் அடைந்

...

கந்தர் சோழ கைரவாதியின் மூத்த புதல்
வனும் வீர பாண்டியனுடைய தலை கொண்
டவனுமான ஆதித்த கரிகாலன் சோழ சம
ராஜ்யத்தின் பட்டத்து இளவரசனாக முடி
சூட்டப் பெற்றான் வடதிசை எல்லைத்தாண்டி
மாதண்ட நாயகனாகிக் காலு
கிவந்த தன் இருப்பிடமாகக்
கொண்டான். காலுசியில்
புதிதாகப் பொன்மாளிகை
கட்டித் தன் தந்தையை அங்கு

வந்து இருக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்
கொண்டு, பழைய வானாருகியில் பிறந்த
வந்தியத்தேவன் எனவும் வீரனிடம் ஒலை
கொடுத்தது அனுப்பினான்

சீதத சோழ கைரவாததி அரண்மனை
யில் ஸ்ரீர வசுவினால் பீடிக்கப்பட்டு நட
மாட்டயின்றிப் படுத்த படுக்கைக்காக இருந்தார்
உடல் நோய்கள் கால்களும் அதிமோக மன
நோயினால் கந்தர்சோழர் பீடிக்கப்பட்டிருந்தார்
இளம்பிராயத்தில் சூழ நாடடை அடுத்த
திருத்த ஒரு சிறு தீவில் கந்தர் சோழர் தங்கி
யிருக்க நோத்தபோது களையா குலத்தைச்
சேர்ந்த ஊமைப்பெண் ஒருத்தியினால் கை
யின் வாயிலிருந்து காய்ப்பாற்றப்பட்டார் அருதுப்
பெண்ணிடம் காதல் கொண்டார் சில காலம்
இருவரும் அத் தீவில் ஆனந்த வாழ்க்கை நடத்
தினார்கள்

அப்போது கந்தர்சோழர் தாம் ஒரு காலத்

அமர் கஸ்கி

தில் கைவாத்தியாகுகுகும் என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் பட்டாளத்தின் முகம் பெருந்தக கைவாத்தியை அழைப்பதுடன் அவரைத் தேடிப் பிடித்து அழைத்துப் போனார்கள்.

புரத்தக கைவாத்தியின் மூத்த புதல்வன் இளையத்தக தகவலத்தில் இடம்பெற்ற மன உலர் கைவாத்தியின் மூத்த பெரும பையன் வீர சோகம் அடைந்தார். அவருக்கு அடுத்த கண்டாத்தியைக் குறித்து அசம்பவம் மகனின் இளைய அவருக்கு இளையவரின் அறிஞரின் சோழா கைவாத்தியின் மகனின் அழகிய கைவாத்தியின் மனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர்களுடைய ஏக புதல்வன் கைவாத்தியின் பந்தக கைவாத்தியை மாண்பு தருவாயில் தமக்குப் பின் கண்டாத்தியைக் குறித்து அவருக்குப் பிறகு கைவாத்தியைச் சோழா மாதம் ஏற வேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருந்தார்.

சிவதேவ சேலவரின் கண்டாத்தியைப் பட்டா துக்கு வந்த பிறகு செவியன் மகதேவன் என்று கைவாத்தியைப் புகழ்பெற்ற மழவரின் மகனின் மனத்தின் அவர்களுக்கு மதுரத்தகன் என்றும் மகன் பிறந்தான் ஆயினும் கண்டாத்தியைக் குறிப்பினால் அவருடைய சோழா

அரிசுதய சோழர் ஒரு வருஷம் ஆட்சி புரிந்து
இறந்த பிறகு கத்தரோழர் சிவமாதனம் ஏறினார்
பட்டாளாரின் விருப்பத்தின்படியும் மற்றும்
இராஜ குடும்பத்தினர் அனைவருடைய சம
மத்தின் பேரிலும் கத்தரோழர் கைகொடுத்தி
யானார் அவர் திருக்கோவலூர் மலைமேலான
மகளை மணந்தார் அவர்களுக்கு இந்த வீரப்
புதல்வர்களுக்கும் ஓர் அருமை மகனும் பிறந்தார்
கன கத்தரோழரின் சாமாஜ்யம் விரிந்தது
போலவே அவருடைய புகழும் நூலா தினம்
யிலும் பரவியது ஆனாலும் அவர் மனத்திற்குள்
மதுராத்தகனுக்குப் பட்டயில்லாமல் செய்த குற
றம் உறுத்திக்கொண்டிருந்தது நோய்விடப்பட
டுப் பருத்த பிறகு அவருடைய மனசோட்சி
அவரை அதிகமாகத் தொந்தரவு செய்தது இது
போதாது என்று நமது தீனவம் சோந்த ஈனம்ப
பெண் ஆவி வடிவத்தில் வந்து அவரைத் தன்
புறுத்தவுதாக எண்ணிப் பிரமைகொண்டிருந்
தார் இத்தக காரணங்களினால் அவர் தமது
குமாரர்களைய ஆதித்த கரிகாலனுக்கும் அருள
மொழிவாமனுக்கும் சமாதானம் கூறிவிட்டு
மதுராத்தகனுக்கே தமக்குப் பின்னால் பட்டம்
கூட விட்டால் நல்லது என்று கருத்த தெடைய
கினார்

விஜயாலய சோழர் காலத்திலிருந்து
சோழ சாமாஜ்யத்தில் பழுவேட்டையார் வம்சத்
தின் மிகச் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கி வந்
தனர் கத்தரோழரின் காலத்தில் பெரிய
பழுவேட்டையார் சோழ நாட்டின் தனாதி
காரியாகவும் சினைப் பழுவேட்டையார் தஞ்
ரைக் கோட்டையின் தளபதியாகவும் பதவி
வகித்து வந்தார்கள்

அவர்களிடம் கத்தரோழர் பரிபூரண தம்
புகளை வைத்திருந்தார் அவர்களுடைய விருப்
பத்துக்கு மாறாக எதுவும் செய்ய அவர் விருமப்
பில்லை.

பழுவேட்டையார்களும், மற்றும் சோழ
நாட்டுச் சிறந்தவர்கள் பலரும், முட்டைக் கப்
பம் கொண்ட வணிகிய ஆதித்த கரிகாலனை
வெறுத்தார்கள்

கரிகாலனுடைய சகோதரி குத்தவைப்
பிரட்டியும் சகோதரன் அருளமொழிவாமனும்
சோழ நாட்டு மக்களின் அன்பைப் பூரணமாகக்
கவந்திருந்தார்கள்

இதனால் அவர்கள் பேரிலும் சிறந்தவர்கள்
அருளைய கொண்டிருந்தார்கள் இக்காரணங்
களினால் சிறந்தவர்கள் குலமுறைச் சட்டத்தை
அனுசரித்து மதுராத்தகத்தேவனைச் சிவமா
தனத்தில் ஏற்ற விரும்பினர்கள் கொள்ளிடத்
தின் வடகனாயில் உள்ள கட்டம்பூர் சமீபவாசியர்
அரண்மனையில் அந்தாங்கக் கூட்டம் நடத்தி
அவ்விதம் தீர்மானம் செய்தார்கள் இந்த அந்
தாங்கக் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகளை வணிக
குலத்தைச் சேர்ந்த வந்தியத்தேவன் என்னும்

வீரன் தெரிந்து கொள்ளும்படி நோத்தது

சுதரோழர் கைகொத்தியிடம் வந்தியத்
தேவன் கரிகாலருடைய ஓதலையைச் சோப்
பித்து விட்டுப் பழையாறையில் இளையபிரட்டிக்
குத்தவைவையைச் சேதித்ததன் முற்பிறப்பின்
தொந்தத்தினால் அவர்களுடைய உளங்களை
ஒத்து ஒன்றாயின குத்தவைவின் விருப்பத்
தின்படி அவருடைய தம்பி அருளமொழி
வாமனை அழைத்து வர வந்தியத்தேவன்
இலங்கை சென்றான் பூங்குழலி என்னும் ஓடக்
கூப்ப பெண் அவனைப் பட்டிலேற்றிக்கொண்டு
போய் நூட்டில் சோத்தான் இலங்கையில்
அதுராதபுரத்துக்கு அப்பால் வந்தியத்தேவன்
அருளமொழிவாமனைச் சேதித்துக் குத்தவை
வின் ஓதலையைக் கொடுத்தான் அதில் "பெண்
னியின் செல்வ" இராஜ்யத்துக்கு அபாயம்
நோத்திருக்கிறது உடனே திரும்பி வரவும்"
என்று எழுதியிருந்தது.

அருளமொழிவாமன் குத்தவைப் பிரா
யத்தில் காவேரி நதியில் தாய் தந்தையருடன்
உல்லாசப் பட்டிலே சென்றுகொண்டிருந்த
போது தவறி நதியின் வெள்ளத்தில் விழுந்து
விட்டான் விழுந்த சமயத்தில் அனாதப் பட்டில்
இருந்தவர்கள் யாரும் கவனிக்கவில்லை
கனாயிலேயிருந்த பெண் ஒருத்தி நதி வெள
ைத்தில் பாய்ந்து குத்தவைவைக் காப்பாற்றிப்
பட்டிலிருந்தவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு
உடனே மறைந்துவிட்டாள் காவேரி அனை
தான் அவ்வாறு இளவரசனைக் காப்பாற்றி
மறைந்தாள் என்று பலரும் கருதினார்கள்
இதன் காரணமாக, அருளமொழிவாமனுக்குப்
'பெண்ணியின் செல்வன்' என்ற பட்டப் பெயர்
ஏற்பட்டது

பிரகாலத்தில் இராஜ ராஜசோழன் என்று
சரித்திரப் பிரசித்தி அடைவதற்கிருந்த
பெண்ணியின் செல்வன் அப்போது நமது
பேரில் எடுபட்டிருந்தான் மகிதன் என்னும்
இலங்கை மனைப் பேரிலே தோற்று ஓடி
மலைப் பிராத்தியத்தில் ஒளிந்துகொண்டான்
புத்த பிண்குக்களில் ஒரு பகுதியார் அருள
மொழிவாமனை இலங்கை அரசனாக மணி
மகுடம் சூட்டிக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்
டார்கள் பெண்ணியின் செல்வன் அனை
ஏறுகொண்டு மறுத்துவிட்டான்.

அருளமொழிவாமன் நமது நாட்டிலிருந்த
போது காடுகளில் பிரசித்யப் போல திரிந்து
கொண்டிருந்த ஈனமம் செவிட்டு ஸ்திரீ
ஒருத்தியைப் பார்த்தான் அவள் இளவரசனாக
கில் அபாயங்களிலிருந்து காப்பாற்றினான்
அவனே தன்னைப் பெண்ணி நதியின்
வெள்ளத்திலிருந்து காப்பாற்றியவன் என்றும்
அறித்துகொண்டான் அவன் சித்திரங்கனின்

மூலம் தன்னுடைய பழைய வரலாற்றைத் தெரிவித்தான். அதிலிருந்து மததாவினிகளும் கத்தரோழருக்கும் இனம்பிரியத்தில ஏற படிக்ருத்த இன்னையிலலாத அனையக் குறித்து இனவாசன அறித்துகொண்டான்

இப்போது வந்தியத்தேவனும் அந்த ஸ்திரீயை நழு தாடகல் பாகக தோத்தது அவருக்குப் பெரிய பழுவேட்டையாயின இனையராணி தத்தினிகளும் உருவப் பொலியில் இருந்த ஒற்றுமையைக் கண்டு அவன் விபத்தான அதைப் பொன்னியின் செல்வரிடமும் தெரியப் படுத்தினான்

நத்தினி என்பவள் குழந்தைப் பிரியத்தில் பழையதையில் ஆலய பட்டா வீடகல் வளராதான் அவனிடம் ஆதித்த கரிகாலன் பிரியம் கொண்டான் குத்தவைவே அவருடைய அழகைக் கண்டு அருகையகொண்டான் செம்பியனமாதேவியின் கட்டளையினால் நத்தினி குழந்தைப் பருவத்திலேயே பாண்டிய நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டாள்

ஆதித்த கரிகாலன் இறுதியான பாண்டிய யத்தத்தில் வீரபாண்டியனைத் தேடிச் சென்று வைகை நதிக்கரையில் நத்தினி வாழ்ந்த சிறிய குடிசையில் கண்டுபிடித்தான் நத்தினி வீர பாண்டியன் உயிராக கூப்பாற்றும்படி இரந்து மன்றாடினான் கரிகாலன் அதைக் கேளாமல் வீரபாண்டியனுடைய தலைபை வெட்டிக் கொன்றான்

யினனா, நத்தினி வயது முதிர்ந்த பெரிய பழுவேட்டையாய் மணம்புரித்துகொண்டான் வீரபாண்டியனுடைய ஆபத்தத்திப்ப படைபைச் சேத்த ரவிதாஸன், ரேவதாஸன், சோமன் சைம்பவன், கிரமவித்தன் முதலிய சதிகாரர்கள் வீர பாண்டியனுடைய மாணத்துக்குப் பழி வாவரும் பொருட்டுச் கத்தர சோழரின் குலத்தை அடியோடு கருவழிப்பதாகச் செய்தம் செய்திருந்தார்கள் அவர்களுக்குப் பழுவேட்டையாயின இனைய ராணியாகிய நத்தினி இரகசியமாக உதவி புரித்து வந்தாள்

கொள்ளிடக் களாக கூடகல் சதிகாரர்கள் கடைசிமுறை இரகசியமாகக் கூடிப் பாண்டிய குலத்துச் சிறுவன் ஒருவனுக்குப் பட்டமும் உடிகளாகக் ஆதித்த கரிகாலனைக் கொல்லும் பொறுப்பை நத்தினியே ஏற்றுக் கொண்டாள் அதேசமயத்தில் கத்தர சோழனையும் பொன்னியின் செல்வனையும் கொன்று விட வேண்டும் என்றும் சதிகாரர்கள் முடிவு செய்தார்கள்

பொன்னியின் செல்வன் நழு தாடகலிலிருந்து கோட்க்களக்குப் பிரபாணமாகி வந்த போது நடுக்கடலில் சுப்பல கழிககாற்றில் அகப் பட்டு முழுகியது அருளமொழியும் வந்தியத் தேவனும் பூங்குழலியினால் உயிர்தப்பிக் கள

ஏறினார்கள். ஆனால் நழு தாடகல் அப்போது பரவியிருந்த கொடிய தொற்று களம் பொன்னியின் செல்வனைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தது கள ஏறும்போது அவன் பிறகளுக்கு அறிந்ததான அவனைப் பூங்குழலியும் அவளுடைய இனனொரு அதைத் மகனாகிய சேத்தன் அமுதனும் படகில் ஏறதி நாகைப்படிகளம் குடாமணி விஹாரத்தில் கொண்டு போய் சேத்தனாகள்

குத்தவைப் பிராடக்யும் கொடுமபாளநா இளவரசி வானதியும் நாகைப்படிகளத்துக்கு வந்து குடாமணி விஹாரத்துக்கு அருகில் கால வாய்க் களையில் இருந்த நத்தி மண்டபத்தில் அருளமொழியைச் சந்தித்தார்கள். சோழ நாடெங்கும் சதியும் குழப்பமுமாக இருப்பதால் இன்னும் சில நாள் குடாமணி விஹாரத்திலேயே தங்கிப் பூரண உடல் வலிவு பெறும் படி குத்தவை அருளமொழியைக் கேட்டுக் கொண்டான் சகேதரியிடம் எல்லையற்ற மரியாதை வைத்திருந்த பொன்னியின் செல்வன் அதற்கு இணங்கினான்

ஊமை ஸ்திரீ மததாவினி உயிரோடிருப்பதை அறிந்த குத்தவை அவளை எப்படியாவது கத்தர சோழரிடம் சோப்பிக்க விருமபினான் மததாவினி பொன்னியின் செல்வனைப் பார்ப்பதற்காகக் கோட்க்கள வந்தான் முதன் மத்திரி அதிருத்தரின கட்டளைப்படி அவனைப் பல வந்தமாகக் கைப்பற்றித் தஞ்சைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள் தஞ்சைக்கு அருகில் அவன் தப்பி ஓடிவிட்டான் சதிகாரர்களான ரவிதாஸனும் சோமன் சைம்பவனும் பழுஷா அளன் மனையில் புகுவதைப் பார்த்து மததாவினி அவர்களைப் பின்தொடர்தான் பொக்கிஷ நில வரை வழியாகக் கத்தர சோழர் அளன்மனையை அடைந்தான் அவர் தூங்குகிறான் என்று எண்ணி அருகில் நெருங்கினான் கத்தர சோழர் அவளை மததாவினியின் ஆவி உருவம் என்று எண்ணி விளக்கை எடுத்து அவள் மீது எறிந்தான் குத்தவையும் மற்றவர்களும் ஓடி வந்து அவருக்கு உணாமையைத் தெரிவித்தார்கள் கத்தர சோழர் அவள் மீண்டும் தம் வாழ்க் கையில் வந்ததை விருமபிலைஸ்

இருப்பினும் முதன் மத்திரி பிரமராயர், நத்தினிகளும் மததாவினி தேவிகளும் உளை முகஜாடை ஒற்றுமையை எடுத்தது சொல்லி, ஒருவேளை நத்தினி, கத்தரசோழரின் மகனாகவே இருக்கலாம் என்று தாம் ஐயப்படுவதை வெளிப்படுத்தியதும், பழுவேட்டையரும் நத்தினியும் ஊர் திருமபும் வரை மததாவினி அளன்மனையிலேயே இருக்க சமமதித்தார் அன்றிரவு மததாவினி தேவி, குத்த வைையை எழுப்பி சிறு மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான். ஆங்கோர் உருவக் களாக பூரண வாயிலருகே அனைவது போலிருக்கக்கண்டு, குத்தவை, திடுக்கிட்டான் பிரமையே என்றும் ஐயம் கொண்டான்.

மூலம் தன்னுடைய பழைய வரலாற்றைத் தெரிவித்தான். அதிலிருந்து மத்தாமினிக்ரம் கத்தரோழருக்கும் இளம்பிராயத்தில் ஏற படிக்ருத்த இளையிலலாத அணைபக குறித்து இளவரண அறித்துகொண்டான்

இப்போது வத்தியத்தேவனும் அந்த ஸதி ரீனய நழ நாடகல் பாரகக நோத்தது அவனாகும் பெரிய பழுவேட்டையாரின் இளையராணி தத்தினிக்ரம் உருவப் பொலிவில் இருந்த ஒற்றுமையைக் கண்டு அவன் விபத்தான அதைப் பொன்னியின் செல்வரிடமும் தெரியப் படுத்தினான்.

நத்தினி என்பவள் குழந்தைப் பிராயத்தில் பழையவரையில் ஆலய பட்டா லீடகல் வளாத தான அவளிடம் ஆதித்த கரிகாலன் பிரியம் கொண்டான் குத்தவைபேர அவனாடைய அழகைக் கண்டு அருகையகொண்டான் செம்பியனமாதேவியின் கட்டளையினால் நத்தினி குழந்தைப் பருவத்திலேயே பாண்டிய ஸட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டாள்.

ஆதித்த கரிகாலன் இறுதியான பாண்டிய யத்தத்தல் வீரபாண்டியனைத் தேடிச் சென்று வைகை நதிக்கரையில் நத்தினி வாழ்ந்த சிற்ப நுகனையில் கண்டுபிடித்தான் நத்தினி வீர பாண்டியன் உயிராக கைப்பற்றும்படி இரத்து மன்றாடினான் கரிகாலன் அதைக் கேளாமல் வீரபாண்டியனுடைய தலையை வெட்டிக் கொண்டான்.

பின்னர், நத்தினி வயது முதிர்ந்த பெரிய பழுவேட்டையாரை மணம்புரித்துக்கொண்டாள் வீரபாண்டியனுடைய ஆபத்துதவிப் பட்டையச் சோத்த ரவிதாஸன், ரேவதாஸன், சோமன் சம்பவன், கிரமவித்தன் முதலிய சதிகாரர்கள் வீர பாண்டியனுடைய மரணத்துக்குப் பழி வளங்கும் பொருட்டுச் கத்தர சோழரின் குலத்தை அடியோடு கருவழிப்பதாகச் செய்து செய்திருந்தார்கள் அவர்களுக்குப் பழுவேட்டையாரின் இளைய ராணியாகிய நத்தினி இரகசியமாக உதவி புரிந்து வந்தாள்.

கொள்ளிடக் களரக் கட்டகல் சதிகாரர்கள் கடைசிமுறை இரகசியமாகக் கூடிப் பாண்டிய குலத்துச் சிறுவன் ஒருவனுக்குப் பட்டமும் கட்டினார்கள். ஆதித்த கரிகாலனைக் கொல்லும் பொறுப்பை நத்தினியே ஏற்றுக் கொண்டாள் அதேசமயத்தில் கத்தர சோழனையும் பொன்னியின் செல்வனையும் கொன்று விட வேண்டும் என்றும் சதிகாரர்கள் முடிவு செய்தார்கள்.

பொன்னியின் செல்வன் நழ நாடகல் விருத்து கோடிக்களர்க்குப் பிரபணமாகி வந்த பொது நடுக்கடலில் சுப்பல் கழிககாற்றில் அப்ப பட்டு முழுக்கியது. அருளமொழியும் வத்தியத் தேவனும் பூங்குழலியினால் உயிர்தப்பிக் களர

ஏறினார்கள். ஆனால் நழ நாடகல் அப்போது பறவியிருந்த கொடிய தொற்று கரம் பொன்னியின் செல்வனைப் பற்றிக் கொண்குருத்தது கண்டு ஏறும்போது அவன் பிரகைகு அறிஞத்தான அவனைப் பூங்குழலியும் அவனாடைய இன் கொகு அதைத் மகனாகிய சேத்தன் அமுதனும் படகில் ஏறதி துக்கைப்படிகளம் குடாமணி விஹாரத்தில் கொண்டு போய் சேத்தனாகக்

குத்தவைப் பிராடக்யும் கொடும்பாணா இளவரசி வானதியும் நாளைப்படிகளத்துக்கு வத்து குடாமணி விஹாரத்துக்கு அருகில் கல் வாய்க் களரவில் இருந்த நத்தி மண்டபத்தில் அருளமொழியைச் சேதித்ததாக்கள் சோழ நாடுவரும் சதியும் குழப்பமுமாக இருப்பதால் இன்னும் சில நாள் குடாமணி விஹாரத்திலேயே தங்கிப் பூரண உடல் வலிவு பெறும்படி குத்தவை அருளமொழியைக் கேட்டுக் கொண்டாள் சேகோதரியிடம் எல்லையற்ற மரியாதை வைத்திருந்த பொன்னியின் செல்வன் அதற்கு இணங்கினான்.

ஊமை ஸதிரீ மத்தாமினி உயிரோடிருப்பதை அறிந்த குத்தவை அவளை எப்படியாவது கத்தர சோழரிடம் சோப்பிக்க விருமபிணை மத்தாமினி பொன்னியின் செல்வனைப் பாப்ப பதறக்கக் கோடிக்களர வந்தான் முதன் மத்திரி அஞ்ருத்தரின் கட்டளைப்படி அவளைப் பல வத்தமாகக் கைப்பற்றித் தஞ்சைக்கு அழைத்துச் சென்றாக்கள் தஞ்சைக்கு அருகில் அவன் தப்பி ஓடிவிட்டான் சதிகாரர்களான ரவி தாஸனும் சோமன் சம்பவனும் பழுவூர் அளன் மனையில் புகுவதைப் பார்த்து மத்தாமினி அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தாள் பொக்கிஷ நில வளந வழியாகக் கத்தர சோழர் அளன்மனையை அடைந்தாள். அவர் தூங்குகிறார் என்று எண்ணி அருகில் நெருங்கினாள் கத்தர சோழர் அவளை மத்தாமினியின் ஆவி உருவம் என்று எண்ணி விளக்கக் எடுத்து அவள் மீது எதிர்தா குத்தவையும் மற்றவர்களும் ஓடி வத்து அவருக்கு உணமையைத் தெரிவித்தாக்கள் கத்தர சோழர் அவள் மீண்டும் தம் வளக்கையில் வத்ததை விருமபிலைவை.

இருப்பினும் முதன் மத்திரி பிரமராயர், நத்தினிக்ரம் மத்தாமினி தேவிக்ரம் உள்ள முகஜாடை ஒற்றுமையை எடுத்துச் சொல்லி, ஒருவேளை நத்தினி, கத்தரசோழரின் மகனாகவே இருக்கலாம் என்று தாம ஐயப்படுவதை வெளிப்படுத்தியதும், பழுவேட்டையாரும் நத்தினியும் 2220 திருமபும் வளர மத்தாமினி அளன்மனையிலேயே இருக்க க்மத்தித்ததா அன்றிரவு மத்தாமினி தேவி, குத்தவைவைய எழுப்பி சிறப் மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள். ஆங்கோ உருவம், கரங்க நுழை வாயிலருகே அணைவது போலிருக்கக்கண்டு, குத்தவை, திருக்கிட்டாள் பிரமையே என்றும் ஐயம் கொண்டாள்.

கடம்பூரில் கலக்கம்

கி

தித்த கரிகாலன் கடம்பூர் மானிகைக்கு வந்ததிலிருந்து அம் மானிகையில் திரந்தரமாக வசித்தவர்களும் விருத்தினராக வந்தவர்களும் முன்னின் மேல் திற்பவர்கள் போலவும் தெருப்பின் மேல் நடப்பவர்கள் போலவும் காலங் கழிக்க வேண்டியிருந்தது இளவரசரின் நாவிலிருந்து எந்த தியீஷத்தில் எந்தவிதமான அஸ்திரம் புறப்படும் என்று யாராலும் ஊகிக்க முடியவில்லை ஆகையால் எல்லாரும் தவியாயத் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சோழ சிம்மாசனத்தில் மதுராத்தகனை ஏற்றி வைப்பதற்குச் செய்யப்படும் சதியா யோசனை பற்றிக் கரிகாலன் அடிக்கடி ஐக்கைமான்டலாகக் குறிப்பிட்டு மற்றவர்களைத் துடித்துக்கொடுப்பதுவந்தான் பழுவேட்டையரால் இதைப் பொறுக்க முடியவில்லை சிற்றரசர்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கரிகாலனிடம் வெளிப்படுத்தலாகச் சொல்லிவிட்ட வேண்டியது தான் என்று சம்புவரையரிடம் வற்புறுத்தினார் சம்புவரையரோ, "கொஞ்சம் பொறுங்கள் எப்படியும் நமது விருத்தானியாக வந்திருக்கிறான் வெறும் முரடனாகவும் இருக்கிறான் ஒன்று நினைக்க வேறொன்றாக முடிததால் என்ன செய்வது' நல்ல சமயம் பார்த்துச் சொல்வோம்" என்று தன்னிப் போட்டுக் கொண்டேவிருந்தார்.

எப்படி அந்தப் பேச்சை ஆரம்பிப்பது என்ற தர்மசங்கடத்தை அவர்களுக்கு வைக்காமல் ஆதித்த கரிகாலரும் சோழநிருத்த சமயத்தில் பட்டவாத்தனமாக அதைப் பற்றிக் கேட்டு விட்டான்

"பழுவுரப் பாட்டனிடமும் கடம்பூர் மாமனிடமும் ஒரு முக்கியமான யோசனை கேட்பதற்காகவே நான் இவருக்கு வந்தேன் அதைக் கேட்டு விடுகிறேன் மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் என் தகப்பனார் என்னைச் சோழ ராஜ்யத்தின் பட்டத்து இளவரசனாகிப் பரிசங்கமாக முடிசூட்டினார் அதற்கு நீங்கள் எல்லா

ரும் சமமதம் கொடுத்தீர்கள் இப்போது சக்கரவாத்தி தம் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது மதுராத்தகனைச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றி வைத்து முடிசூட்ட வேண்டும் என்று விதம்புகிறாராம் அதற்காகவே தஞ்சாவூருக்கு வரும்படியாக எனக்கு அழைப்புக்கு மேல் அழைப்பு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார் தானும் போகாமல் நடடிக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் எதற்காகத் தஞ்சாவூர் போக வேண்டும்? போய், என் தந்தையின் வாரதத்தைப் தேருக்கு நேர் ஏன் புறக்கணிக்க வேண்டும்? அதைவிடப் போகாமலிருந்து விடுவதே நல்லது அவ்வவா? பழுவுரப் பாட்டா! கடம்பூர் மாமா! நீங்கள் பெரியவர்கள் எல்லா தியாயமும் தெரித்தவர்கள் நீங்களே சொல்லுங்கள் இராஜ்யத்தை மதுராத்தகனுக்கு விட்டுக் கொடுத்து விடுமபடி என் தந்தை இத்தனை காலத்துக்குப் பிறகு என்னைக் கேட்பது தியாயமாகுமா? அதை தான் மறுத்தித்தல் குற்றமாகுமா?" என்று ஆதித்த கரிகாலன் திட்டவட்டமாகக் கேட்டதும், எல்லாருமே நிகைத்துப் போனார்கள்.

பழுவேட்டையர் தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டு, பதில் சொல்லச் சிதிது காலம் கடத்தலாம் என்று எண்ணி, "கோமகளை' இந்த விஷயமாகத் தங்கள் திருக்காவலுரப் பாட்டனை யோசனை கேட்டிருப்பீர்களே' மலையமான என்ன சொல்லுகிறார்?" என்றார்

"ஆகா' அக்கக் கிழவனாரின் இயல்பு தான் உங்களுக்கெல்லாம் தெரியுமே' அவருடைய பேரப்பிள்ளை சிம்மாசனத்தை இன்னொருவனுக்கு விட்டுக் கொடுத்து விட அவர் சமமதிப்பாரா' அதைக்காட்டிலும் என்னையும் என்னைப் பெற்ற தாயையும் சோத்து அவர் வெட்டிப் போட்டு விடுவார்' இப்போதே மலையமான சைனயம் சோக்கத் தொடங்கி விட்டார் - அவருடைய பேரனுடைய சிங்காதன் உரிமைவை நிலைநாட்டுவதற்காக' ஆனால் தான் அவருடைய பேச்சைக் கேட்டு மட்டும் நடக்கப் போவதில்லை நீங்கள் எல்லாரும் எப்படியும்

சொல்கிறீர்களோ, அப்படி நடத்துகொள் வேன்" என்று கரிகாலன் மிகக் சாதுவ பிள்ளையைப் போல் கூறினான்.

இதனால் ஏமாந்து போன பழுவேட்டையார், 'மனைவியை மானைப் போல் தந்தையைத் தனவன் எதிர்த்துமப்படி தூண்டி விடக்கூடியவர்கள் தாங்கள் அல்ல சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை எதுவாயிருந்தாலும் அதை அனுசரித்து நடக்க நாம் எல்லாரும் கடமைப்பட்டவர்கள் ஆனால் நியாயம் இன்னது என்பதைச் சொல்லும் பாததியதை நமக்கு உண்டு சக்கரவர்த்தி இந்த விஷயமாகச் சொல்வதில் நியாயம் இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. இந்தச் சோழ ராஜ்யத்தின் மீது மதுராத்தகத் தேவருக்கு உரிமையே கிடையாது என்றும் சொல்லுவதற்கில்லை. இவ்வாறே' தாங்கள் கிட்கிறபடியினால் எங்கள் மனத்தை விட்டுச் சொல்கிறோம் முடிவு தங்கள் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. இந்த விவாதத்தை வளநம்படி விடுத்து இராஜ்யத்தைக் மிகக் அபாயகரமானது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம் ஆகையால், ஏதேனும் ஒரு சமரச முடிவுக்கு வரவது நல்லது சோழராஜ்யம் இப்போது முன்னைய போல் இரண்டு வேண்டுகளுக்கே மத்தியில் குறுக்கிடுக்கவில்லை சூழி முன்னயிலிருந்து கிடைக்கின்ற நதி வளையில் பரணிய பாட்குறிக்கிறது. இதை இரண்டாகப் பிரித்தாலும் ஒவ்வொன்றும் பெரிய இராஜ்யமாக இருக்கும் அவ்விதம் கொள்ளிடம் கிடைக்கத் தெற்கேயுள்ள ராஜ்யத்தை மதுராத்தகத் தேவருக்கும் வடக்கேயுள்ள பகுதியைத் தங்களுக்கும் உரியதென்று பிரித்துக் கொடுப்பது சியாய் மாலிருக்கும் இது எங்கள் முடிவான கருத்து. தாங்கள் இதை ஒப்புக் கொண்டால் மேலே செய்ய வேண்டியதைச் செய்யலாம் சக்கரவர்த்தியை இந்த ஏற்பாட்டுக்குச் சம்மதிக்கச் செய்யும் பொறுப்பை நாளை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்" என்றார் பழுவேட்டையார்.

ஆதித்த கரிகாலன் அப்போது கல்கல வேன்று சிறித்தது பழுவேட்டையார் வஞ்சைய வயிற்றில் அனலை மூடிவது.

"பாட்டா! சோழ ராஜ்யத்தை இரண்டாகப் பிரித்துத் தெற்கு இராஜ்யத்தில் பழுவேட்டையாராகவும் வடக்கு

இராஜ்யத்தில் சம்பவனையார்களும் அதிகாரம் செலுத்துவது சரியான பங்கிடுதான் உங்கள் இது குடும்பங்களும் என பாட்டனுக்குத் தகப்பனாரா காலத்திலிருந்து செய்து வந்திருக்கும் பிள்ளைக்கு உரிய வேகம்தான் ஆனால் இராஜ்யத்தைப் பிரிப்பதில் எனக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லை வறிவழியாக வந்த இராஜ்யத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதும் ஒன்றுதான், தாவிட்டடிய மனைவியைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதும் ஒன்றுதான்' நிழலாக்களவிய உங்களுக்கு அது சம்மதமாயிருக்கலாம்' எனக்குச் சம்மதம் இல்லை" என்று கரிகாலன் கூறியபோது, பெரிய பழுவேட்டையாரின் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது அவர் கொடுபபுடன் எழுந்து நின்றார் உடை வானை உறை யிலிருந்து எடுப்பதற்கும் ஆயத்தமானார்.

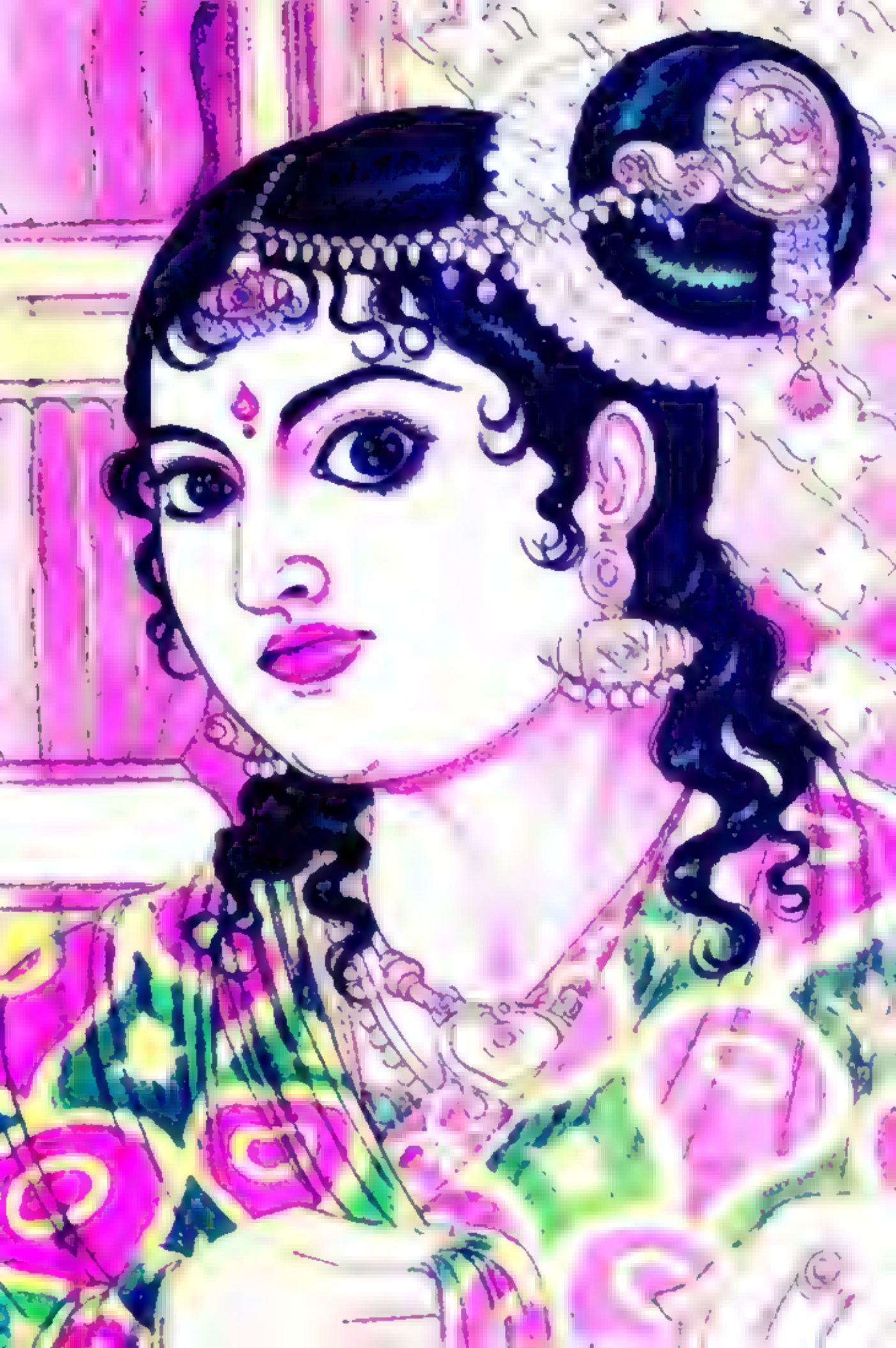
இச்சமயத்தில், கரிகாலன், "பாட்டா! என்ன, இதற்குள் எழுந்து போகப் பார்த்தீர்கள்? எவ்வுடைய வேரணையை முடிதும் கட்டி விட்டுப் போங்கள் சோழ ராஜ்யத்தைப் பிரிப்பதற்கு எனக்குச் சம்மத மில்லை என்கிறது முன்னோர்களும், நீங்களும் உங்கள் முன்னோர்களும் இத்துக்கை முன்றலாகப் பாடுபட்டு எத்தனைப்பா வீராதி வீரர்களின் உயிர்களைப் பலிகொடுத்துச் சோழ ராஜ்யம் இந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறது. இதை இரண்டாகப் பிரித்துச் சிறிய பகுதிகளாக் குவது பாவமாகும் வீர சொர்க்கத் திணை இராஜாதித்தர் முதலிய நம் முன்னோர்கள் தம்மைச் சப்பிப்பதற்கு ஏதுவாகும் ஆகையால் அதை வேரணையை விட்டு விடுங்கள். இதைப் பெரிய சோழ ராஜ்யம் முழுவதையும் மதுராத்தகனுக்கே விட்டுக் கொடுத்து விட நான் ஆயத்த மாயிருக்கிறேன். அதற்கு நியாயமும் உண்டு என பெரிய பாட்டனாரின் மகன் மதுராத்தகன் ஆகையால் என தந்தைக்குப் பதிலாகவே மதுராத்தகனுக்குப் பட்டம் கட்டியிருக்க வேண்டும் பராத்தகச் சக்கரவர்த்தியின் ஏற்பாட்டினால் என தந்தை முடிசூட்டிக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அதைத் தவறு அவரோடு போகட்டும் 'தந்தைக்குப் பிறகு மகன்' என்ற சிவகிப்படி எனக்கு இந்த ராஜ்யத்தின் பேரில் புரண் உரிமை இருந்தாலும் அதை விட்டுக் கொடுத்து விடுகிறேன் ஆனால்

அதற்கு ஒரு நிபந்தனை இருக்கிறது. வடதிசையின் மீது படை எடுத்துச் செல்ல முன்னு வடசமப் பராவிய கொண்ட சைனவா எவகரு வேண்டும். அதை மாபெரும் சைனவத்துக்கு வேண்டிய தளவாடச் சாமான்களும் சாமக்கிரியைகளும் ஒரு வருஷத்துக்கு உண்டாப் பொருள்களும் திரட்டித் தர வேண்டும் மாகடலில் செல்வக் கடிய முதலான பெரிய மரக்கலங்களும் வேண்டும். பார்த்திபேந்திரன் எனக் கப்பல் படைத் தளவண்டாகிக் க: போரமாக வரச் செய்துவிட்டு, தான் தரை மார்க்கமாக வடநாட்டின் மீது படை எடுத்துச் செல்வேன் எனக் கல்வெட்டு எழுத துவாரத்தில் தானும் பார்த்திபேந்திரனும் எதிர்ப்போம். பிறகு மேலும் வடக்கே போயோம் என குலத்து முன்னோன், என் பெயர் கொண்ட கரிகால் வணவன், இம்ம மலை மீது புலிகொடியை நாட்டினான் என்று கவிஞர்கள் பாடி வைத்திருக்கிறார்கள் என முன்னோர் எதிர்த்ததை தானும் இப்போது மறுபடியும் எதிர்ப்பேன். என்னுடைய வான் வலி கொண்டு எவகருத் துணை வரும் வீரர்களின் தோள் வலி கொண்டும் இருகணை கதிக்கு வடக்கே தானாகக் கையாற்றும் நாடுகளுக்குச் சக்கரவர்த்தியாயேன். அன்றி போரிய மடிந்தால், சோழ குலத்தின் வீரப் புகழை நிலை நாட்டினோம் என்ற மகிழ்ச்சியுடன் வீர சொர்க்கம் அடைவேன் பாழுவூர் பாட்டா! கடம்பூர் மாமா! என்ன சொல்வீர்கள்? இந்த நிபந்தனையை திறைவரைத் தர தங்கள் ஒப்புக் கொள்வீர்கள்?"

இவ்வாறு கம்பீரமாகக் கேட்டு விட்டுக் கரிகால் துறுத்தினான் கிழவான இரவரம் திகைத்துப் போனார்கள் பழுவூர் டனையர், தடுமாற்றத்துடன் 'இவ்வாறே' தங்களுடைய நிபந்தனையை ஒப்புக் கொள்ள தங்கள் யார்? எவகருக்கு என்ன கரிமை? சக்கரவர்த்தியை அல்லவா கேட்க வேண்டும்" என்றார்.

க ரிகாலன் கொடுத்த
எழுத்து இடிமுழக்கக்
தூண் காலனை செய்
தான்

"பாட்டா' சக்கரவர்த்தியின் பெயரைச் சொல்லி யாரை ஏமாற்றலாம் என்று பார்க்கிறீர்கள்' என்னை ஏமாற்ற முடியாது' என தத்தையை தீங்கை அரண்மனையில் சிறைப்படுத்தி தீங்கை ஆட்கலைத்தபடி ஆடும் பொய்க்கைகளை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்' அது எனக்குத் தெரியாது என்றா என்னவிரிர்கள்' என்னப் பழுவேட்டையைர் அதுமதியினறி யாராவது என தத்தையைப் பாரக்க முடியுமா? என் தம்பியை எழத்திலிருந்து சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வருவதற்கு என் தத்தை கட்டளை போட்டது சக்கரவர்த்தியின் சொந்த விருப்பத்தினாலா? உங்களை கட்டாயத்தினாலா? தேச மக்களின் கண்ணுக்குக் கண்ணாள் அருமை மக்களை, வீராதி வீரனை, சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வருமபடி எத்தத் தகப்பனாவது இஷ்டப்படட்டுக் கட்டளையிறுவானா' அருள் மொழியைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்து கடலில் மூழ்க அடித்துக் கொண்டு விட்டதாக உங்களை பேசிக் இன்று சோழ நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் ஆதரிப்பட்டுக் கொடுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் "

"இளவரசர்' அத்தகைய அபாண்டமான பழியை யார் சொன்னது' சொன்னவனுடைய தாவைத் துண்டித்து அவனையும் கண்டதுண்டமாகுவேன் ' ' என்று பழுவேட்டையைர் அவறினார்

'பழிசொல்லுகிறவர் ஒருவரையிருத்தால் தீங்கை கண்ட துண்டம் செயலலாம் படுவனவிரம், லட்சம், பத்து லட்சம் போல சொல்லுகிறார்கள் அவ்வளவு பேரையும் தீங்கை தண்டிப்பதாயிருத்தால் சோழ நாடு பிணை காடாகவும் கடுகாடாகவும் மாறி விடும் சில பகதனாவிய மதுராத்தகன் ஆட்சி புரிவதற்குச் சோழ நாடு தகுந்த இராஜ்யமாயிருக்கும்' ஆனால் பாட்டா' அதைப் பேச்சை நான் தம்பியில்கை மக்கள் அறிவற்ற மூடர்கள், ஆராயத்து பாராமல் ஒருவன் கட்டி விட்ட கதைகையே மற்றவர்களும் திருப்பிச் சொல்கிக் கொண்டிருப்பார்கள் சோழ குலத்துக்குப் பரம்பரைத் துணைவர்களான தீங்கை அத்தகைய படு பாத்தத்தை ஒருதாளும் செயற்குக்க மாட மர்கள் அருள்மொழி கடலில் மூழ்கி விருத்தால் அது அவனுடைய தலைவிதியின் காரணமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் 'மூன்று உலகமும் ஆளப் பிறந்தவன்' என்று கூறி வந்த ஜோதிடர்கள், ஆருட்க்காரர்கள், ரேகை சாஸ்திரிகள் வாயில்

மண்ணைப் போடுவதற்காகவே அவன் கடலில் முழுகி மாண்டிருக்க வேண்டும். பாட்டா' தீங்கை எவ்வளவு பெரிய வீராதி வீரராயிருத்தாலும் நடுக்கடலில் கழிக்காததை வரலாறுப்பதற்கும் கப்பலின் பாய மாதின் மீது இடி விழச் செய்வதற்கும் உங்களைக் கூட முடியாது ஒரு வேளை அது பாண்டிய நாட்டு மத்திரவாதிகளின் காரியமாயிருக்கலாம். தீங்கை அதற்குப் பொறுப்பில்கை ஆகையால் அருள்மொழியின் கதிக்கும் தீங்கைப் பொறுப்பாளியில்கை ஆனால் 'சக்கரவர்த்தியைக் கேட்டுச் சொல்ல வேண்டும்' என்று மட்டும் இனி என்னிடம் சொல்லாதீர்கள் அப்பறம். அந்த அன்பில் பிரமமராயனைக் கேட்டுச் சொல்ல வேண்டும் என்று கூடச் சொல்வீர்கள் சக்கரவர்த்தியும் முதன் மத்திரியும் ஏதோ அந்தப் பட்டங்களைச் சுமத்து கொண்டிருக்கிறார்கள் உங்களை விருப்பத்தை மீறி அவர்கள் எதுவும் செய்ய முடியாது பழுவூர் இணைய பாட்டி தந்தினிதேவியைக் கேட்டுச் சொல்கிறேன் என்று வேறுமாதிரி சொல்லுங்கள் "

சமயம் கத்தமாறன் குறுகிட்டு "ஐயா' எங்கள் விட்டுக்கு விருத்தானியாக வந்திருப்பவர்களை..." என்று ஏதோ தடுமாற்றத்துடன் இரைந்து சொல்ல ஆரம்பித்தான்

கரிகாலன் அவன் பக்கம் கண்களில் நீ எழ நோக்கி, முப்பறம் எரித்த சிலனைப் போலச் சிரித்து, "கத்தமாறா' இது உங்களை விடா' மறத்து விட்டேன்' கொல்லிமலை வலவில் ஓரியின் வம்சத்தில் பிறந்த வீராதி வீரன் நீ என்பதையும் மறத்து விட்டேன் உன் விடிக், அதுவும் நீ இருக்கும் இடத்தில், கொஞ்சம் பயந்துதான் பேச வேண்டும்' தவறாக என்ன சொல்லி விட்டேன்' உன் விட்டு விருத்தானிகளை என்ன செய்விட்டேன்' கத்தமாறா' ஏன் உன் கைகால் நடுங்குகிறது' எழத்தில் பரவி யிருக்கும் நடுக்கு ஐ-ரம் உனக்கும் வந்துவிட்டதா' நீ எழத்துக்குக் கடப்போகவில்லையே" என்றான்

வந்தியத்தேவன் அப்போது, "கோமகனே கத்தமாறனுக்கு நடுக்கு ஐ-ரம் இல்லை தாங்கள் பழுவூர் இணையரானியைப் பாட்டி என்று சொன்னதில் அவனுக்குக் கோபம் என்றான்

கத்தமாறன் வந்தியத்தேவனைக் குரோ

தத்துவம் பார்த்துக்கொண்டு கத்தியை எடுக்கத் தொடங்கினான்.

பாரதிபெற்றான் அவன் கையைப் பிடித்து இடித்து உட்கார் வைத்துக் காத்தோடு ஏதோ சொன்னான் கத்தியாறன் அடங்கினான் அவனுடைய உடல் மட்டுமே சிறிது நேரம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கரிகாலன் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டு பழுவேட்டரையர் பக்கம் திரும்பி, 'பாட்டா' இளங்காண்கள் இப்படித்தான் கட்டுக் கட்டங்காமல் சில சமயம் துள்ளிக் குதிப்பார்கள் அவர்களைத் தங்கள் பொருட்படுத்த வேண்டாம் தேவர்கள் எனக்குப் பாட்டன் முறை, ஆகையாக இளையராணி எனக்குப் பாட்டி தானே' அப்படி தான் அழைப்பதில் என பாட்டிக்கும் வந்ததம் இல்லை, தங்களுக்கு வந்ததமில்லை இந்தச் சிறு பிள்ளைகளுக்கு ஏதற்காக ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வந்திருது' போனால் போகட்டும்! தான் ஆரம்பித்த விஷயத்தை விட்டு விட்டு எங்கேயோ போய்விட்டேன் என தத்தை - சக்கரவர்த்தியின் பேரில் தங்களை பார்த்ததை கமத்த வேண்டாம் தங்களை சமமதித்தால் என தத்தையும் சமமதித்தாற் போலத்தான் பொக்கிஷம் தங்களை கையில் இருக்கிறது வடபுலத்துக்குப் படைபெடுத்துப் போகிறான் என்றால் சோழ நாட்டிலிருந்து நூற்று லட்சம் எண்ண, முப்பது லட்சம் வீரர்கள் பாட்டி விட்டுக் கொண்டு வந்தவர்கள் முகத்துக் கப்பல்களைச் சேகரித்துக் கொடுப்பதற்கும் கட்டம் ஒன்றுமில்லை தங்களை சமமதிக்க வேண்டும், மதுராத்தகத் தேவனும் சமமதிக்க வேண்டும்! அவ்வளவுதான்' என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று கரிகாலன் நிறுத்தினான்.

தி

னறித நிண்டாயுத நிகர்ப்புக் காடிப் போன பழுவேட்டரையர் தொண்டையை மறுபடியும் களைத்துக் கொண்டு கூறினார்.

- 'கோமகணே' தங்கள் அதிசயமான விசுவப்பத்துக்கு தான் சமமதித்தாலும் மதுராத்தகத்தேவரின் சமமதம் எப்படியும் வேண்டும் அல்லவா? சக்கரவர்த்தியிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ளாமல் தங்களை நிகலியுயத்துக்குப் புறப்பட முடியுமா? ஆகையால் எல்லாகுமாதத் தஞ்சை ஒருக்குப் போவோம்..."

"அது மட்டும் முடியாது, பாட்டா'

தஞ்சைக்குப் போன பிறகு என தத்தை வேறுவிதமாகக் கட்டளைவிட்டால் என்னால் அதை மீற முடியாமை போய் விடும் அப்பறம் அவிக என அன்னை மலையமான் மகள் இருக்கிறான் என சகோதரி இளையபிராட்டி இருக்கிறான் அவர்களுக்கு முடிவற்றது தேசாததரம் செலவது சமமதமாயிராது அவர்கள் பேசரை மீறுவதும் கடைமாயிருக்கும் பாட்டா' இந்த விஷயம் இந்தக் கட்டமூர் மாளிகையில்தான் முடிவாக வேண்டும் தங்களை தஞ்சைக்குப் போய் மதுராத்தகனை இங்கே அழைத்து வராததும் தமக்குள் பேசி முடிவு செய்த பிறகு தத்தையிடம் தெரிவிக்கலாம் படை பெடுபபுக்கு எல்லாம் ஆயத்தமான பிறகு தான் தஞ்சைக்கு வந்து என பெற்றோர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்புகிறேன் அல்லது மதுராத்தகனுக்கு இப்போதே பட்டம் கட்டிவிட்டு என பெற்றோர்கள் காஞ்சிக்கு வரட்டும் அவிகதான் கட்டியிருக்கும் பொன் மாளிகையில் அவர்களை இதக்கச் செய்து விட்டு தான் புறப்படுகிறேன்" என தான்.

பழுவேட்டரையர் சம்புவரையரைப் பார்த்தார், சம்புவரையரோ கூரை மேட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரிடமிருந்து உதவி ஒன்றும் கிடைப்பதற்கில்லையென்று கண்டு, பழுவேட்டரையர் 'கோமகணே' தங்களுடைய கட்டளைக்கு மாறாக தான் என்ன சொல்ல முடியும்?" என்றார்.

"கட்டளை என்று சொல்லாதீர்கள், பாட்டா' சோழசாமராஜயத்தின் சேவை யில் தலை தரைத்துப் போன தங்களுக்கு இந்தச் சிறுவனா கட்டளைவிடுவது' என்னுடைய பிரார்த்தனையை நிறைவேற்ற வைப்பதாகச் சொல்லுங்கள்" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

ஆகட்டும்' என்று சொல்லிப் பழுவேட்டரையர் களைத்துக் கொண்டார்.

"மிகக் வந்ததும், பாட்டா' அப்படியானால் சேகிரமே புறப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்பவர்கள்' மதுராத்தகனைப் பகிர்வகமாகவே யானை மீது ஏற்றி வைத்து இவ்விடத்துக்கு அழைத்து வராதவன் அல்லது பொனாதத்தில் ஏற்றி அழைத்து வராதவன் இளையபாட்டியின் ஸ்திரீ பலவாகத் மட்டும் இந்தத் தடவை வேண்டாம்" என்று சொல்லி விட்டுச் சிரித்தான் கரிகாலன்.

என்ற கத்தமாறன் முதலியவர் களைப் பார்த்து, 'கத்தமாறா' உன் விடிகெடு மேலும் விடுதலானிக் கவரப் போகிறார்கள். கத்தர சோழ குககுப் பிறகு சோழ நாட்டுக்குச் சக் காவாத்தியாகப் போகிற மதுராத்தகர் வரப் போகிறார் அவருக்குப் பட்டமணி யாகப் போகும் சினைப் பழுவேட்டரை யரின மகனையும் உடன் அழைத்து வந் தாலும் வதவார கட்டியர் மானிகை ஒரே கோலாகலமாகத்தானிருக்கும் பழுவூரப் பட்டனார தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டும் தாம் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டலாம். வாதுங்கள்' வில் விதனையில் ஒரு காலத் தில் தான் வலவனாக இருந்தேன் 'அாச கன்னுக்கு அடுத்தபடி ஆதித்த கரிகாலன் தான் என்று பெயர் வாங்கியிருந்தேன் மூன்று வகுப்புகளாக விலகலத் தொடர மல் வில் விதனைய மறந்து போய விட டது மறுபடியும் பழக்கம் செயது கொன்ன வேண்டும் மாரத்திப்பத்திரா' வந்தியத்தேவா' எல்லாரும் கிளம்புங்கள் வேட்டைக்கு எங்கே போகலாம்' கொலலிமலைக்குப் போகலாம்" என்று பொதுப்படையாகக் கரிகாலன் கேட்டான்

இத்தனை நேரமும் எததப் பேச்சிலும் கடுத்து கொன்னாமலிருந்த சம்புவரையர், "கோமகபீன' கொலலிமலை வெகு தூரத் தில் இருக்கிறது அவ்வளவு தூரம் போக வேண்டியதில்லை வீரதாராயண ஏரியின் மேற்குக் கரையில் அடரத்த காடு இருக் கிறது அதைத் தண்டகாரணமாம்' என்றே சொல்வதுண்டு வேட்டைக்கு வேண்டிய காட்டு மிருகங்களும் அவகே ஏராளமாக நிறைய இருக்கின்றன அதற்குக் காட்டி விடுத்து வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்த மிருகங்கள்தான் நமது வேட்டை மண டபத்திலே உள்ளவை ஏரிகரைக் காடு நமது மானிகைக்கு சம்பத்திலும் இருக் கிறது. காலையில் வேட்டையாடப் புறப்படடுச சௌறால இரவு வீடு திரும்பி விடலாம்" என்றார்.

'அப்படி யே செய்யலாம், ஐயா' இந்த மானிகையில் தான் விடுதலானியாயிருக்கும்

வரையில் நாங்கள் வைத்ததே எனக்குச் சட்டம் தங்கள் குமாரி மணிமேகலை யையும் வேட்டைக்கு அழைத்துப் போகலாம்' அவன் இருக்குமிடம் எப்போதும் கலகலப்பாயிருக்கிறது" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

"எனக்கு ஆட்சேபமில்லை மணி மேகலையைக் கேட்டுப் பார்க்கலாம்" என்றார் சம்புவரையர்.

அப்போது கத்தமாறன் "வேட்டைக் குப் போகும் இடத்தில் பெண்கள் எதற்கு' அவர்கள் பத்திரமாயிருக்கிறார்களா என்று பார்ப்பதற்குத்தான் வேலை சரியா யிருக்கும் வேட்டையில் கலனம் செலுத்த முடியாது மேலும், நத்தினி தேவிகு இருக்கே துணை வேண்டும்ல்லவா?" என்றான்

"ஆமாம், ஆமாம் கத்தமாறனுக்கு எப் போதும் பழுவூரப் பாட்டியைப் பற்றித் தான் கவலை மணிமேகலையை அழைத் துப் போவதில் இன்னொரு கஷ்டமும் இருக்கிறது அவன் துணைக் குதிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு மான் துணைக் குதிப்பதாக நினைத்து யாராவது அவன் பேரில் அமைய விட்டாலும் விடுவார்கள் பெண் கள் அரண்மனைவிலேயே இருக்கட்டும் தாம் வேட்டைக்குப் போகலாம் தானை அதிகாலையில் புறப்பட வேண்டும் இன்றிரவு குரவைக் கூத்தைச் சீக்கிரம் முடித்துவிட்டு, அவரவர்களும் சீக்கிர மாகத் தூங்குங்கள் ஐயா' வேட்டைக் காரர்களுக்கெல்லாம் இப்போதே சொலி வைத்து விடுங்கள்' வந்தியத் தேவா' வா' நம்முடைய ஜாகைக்குப் போகலாம்" என்று சொலி ஆதித்த கரிகாலன் வந்தியத்தேவனைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு புறப்பட டான் கத்தமாறனும் பாரத்திப்பத்திரனுய் அவர்களைச் சிறிது அகலையுடல் பார்த்துக் கொண்டு தின்றார்கள்

சம்புவரையர் வேட்டைக்காரர் களுக்காக கட்டளை பிறப்பிப்பதற்காகச் சௌறார் பழுவேட்டரையர் நத்தினி யைத் தேடி அதப்படித்துக்குப் போனார்

முப்பத்து எட்டாம் அத்தியாயம்

நந்தினி மறுத்தாள்

பழுவேட்டரையர் சிறிது உற்சாகத் துடனேயே நத்தினியைப் பாரக்கப் போனார். கட்டியுக்கு அவர்

புறப்படடு வந்தபோது என்ன நம்பிக் கையுடன் வந்தாரோ, அது ஒன்றும் இது வரையில் திறவேறவில்லை சிறு

பின்னையாடிய ஆதித்த கரிகாலனைக்
கடம்பூர் மானிகவிலை தருவித்து வைத்
துக்கொண்டால், அவனை நயத்தினாலும
பயத்தினாலும தம்முடைய விருப்பத்தினை
படி நடக்கச் செய்யலாம் என்று அவர்
எண்ணியிருந்தார் தாயும் சம்பவமையதும்
சொல்வதற்கு அண்ணன் கடம்புபட்டி நீர்
வேண்டும் என்று நம்பினார் சோழராஜ

யம் முழுவதற்கும் மதுராத்தகனுக்கு
உடனடியாகப் பட்டம் கட்டுவதினுள்
அப்பாவி அவருக்குத் தெரிவித்திருந்தது
வடக்கே மலையமாதலும் தெற்கே கொடும்
பாணர் பீவனாலும் அதற்கு விநோத
மாலிருப்பாராக, கரிகாலன் அவர்களு
டன சோழந் கொண்டால் உளரூட்டு
யுத்தம் மூண்டே தீரும். அதன் முடிவு
எப்படியாகும் என்று யார் சொல்க
முடியும்? பொதுமக்களில் பெரும்பாலோர்
கத்தா சோழந் தடைய புதல்வர்களின் பக
கடும் இருப்பாராக, மதுராத்தகனுடைய
தாயே அவனுக்கு விநோதமாயிடுக
றொள் காணாமுக்க கூட்டத்தாரை
மட்டும் நம்பி சன ரூட்டுப் போகில்

இறங்க முடியுமா? பாணர் வ தூட்
டிதும், சேர நாட்டிலும் பாணர்
றக்கு வடக்கேயுள்ள தாடுகளிலும்
கலகங்கள் கிளம்பினாலும்
கிளம்பும், ஆகையால் இப்போ
தைக்கு மதுராத்தகனுக்குப் பாதி
ராஜ்யம் என்று பிரததுக் கொண்
டால், அதுவும் தஞ்சையைத்
தலைநகராகக் கொண்ட தென்
சோழ ராஜ்யமாயிருந்தால், பற
பாடு போகப் போகப் பாரததுக்

கொள்ளலாம் கொடும்பாணர்
வேளாளின் செல்வாக்கை

ஒருவழியாகத் தீர்த்துக் கட்டி
விட்டால் பிரத வடக்கே

திருமங்கித் திருக்காவலூர்
மலையமாதலையும் ஒரு

கை பாரக்கலாம் கரி
காலன் வேறும் முட்டை

என்றைக்காவது ஒரு
தான் ஏதாவது வட

கட்டமாக காரியத்தில்
இறங்கி அறபாயுளில்

இறக்கக்கூடும், அப்படி
தீர்த்தால் எல்லாக் கலவை

வும் தீர்த்து இப்போதைக்
குப் பாதி ராஜ்யம் என்று

ஒர்பாடு செய்துகொள்
வது தலவது

இன்னவ ரான் தந்
தின் புடனும் கலத்தா

வேர்த்ததின் பேரிக்
பேரிய படிபட்டதையா

இத்தகைய முடிவுக்கு
வந்து, அதன் பிறகுதான்

கடம்புக்கு வந்தார்

கரிகாலனையும் அங்கு அழைத்து வரச் செய்தார் ஆனால் எதிர்பார்த்தபடி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. பெரியவர்களுக்கு அடங்கி நடப்பதற்குப் பதிலாகக் கரிகாலன் பெரியவர்களை அதட்டி உருட்டி அதிகப் பிரச்சங்கம் செய்துகொண்டிருந்தான் அவனுடைய கேலிப் பேச்சுக்களையும் இகுப்பொருள் கொண்ட மொழிகளையும் பழுவேட்டரையரால் பொறுக்க முடியவில்லை முக்கியமாக அவரைப் பற்றிக் கரிகாலன் அடிக்கடி வயதான சிழுவா என்று குறிப்பிட்டதும், இளைப்பாணிப்பைப் பாட்டி என்று அழைத்து வந்ததும் கரிய விஷந்தோயத்த பாண்டுகளைப் போல் அவரைத் துன்புறுத்தி வந்தன போதும் போதாதற்குச் சம்புவரையரின் போக்கும் அவ்வளவு திருப்திகரமாயில்லை தமக்குப் பக்கபலமாக நின்று கரிகாலனுடைய அதிகப்பிரச்சங்கத்தை அடக்க முயல்வதற்குப் பதிலாகச் சம்புவரையர் பெரும்பாலும் வாயை மூடி மென்மை சாதித்துக் கொண்டிருந்தார் ஏதாவது பேசினாலும் தயங்கித் தயங்கி வழுவழா குழகுழா என்று பேசினார் கரிகாலன் தமது மானிக்கைக்கு வித்ததானியாக வந்து விட்டபடியினால் ஏதாவது ஏடாகுடமாய் நடந்து விடக் கூடாதென்று அப்படி ஜாக்கிரதையாக நடத்து கொண்டிருக்கிறார் போலும்' காரணம் எதுவாயிருந்தாலும் சம்புவரையரின் போக்கு கொஞ்சங்கூடப் பழுவேட்டரையருக்குத் திருப்திகரமாக இல்லை

இளைக்கூடக் கரிகாலன் கூறியதில் எவ்வளவு தூரம் உண்மையான பேச்சு, எவ்வளவு தூரம் கேலிப் பேச்சு, எவ்வளவு தூரம் மனத்தில் ஒன்றும் உதட்டில் ஒன்றுமான வஞ்சகப் பேச்சு என்பதைக் கண்டு கொள்வதும் எளிதாயில்லை. மதுராத்தகனையும் அவகே வரவழைத்த பிறகு ஏதேனும் பெரிய விபரீத காரியம் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறானோ, என்னமோ, யார் கண்டது? மலையமான்னைப் பெரும் கையெழுத்துடன் படைசெய்தது வரச் செய்து கடம்பூர் மானிக்கையை வளைத்துக் கொண்கும்படி செய்தாலும் செயலாளம் அல்லவா...?

கையெல்லாவதற்கையும் என்னும் போது தஞ்சாவூருக்குத் திரும்பிப் போய் விடுவதே

தல்லது சின்னப் பழுவேட்டரையன் தல்ல மதியிலி அவனிடமும் யோசனை கேட்டுக் கொள்ளலாம் ஒருவேளை மதுராத்தகனை இங்கு அழைத்து வருவதாயிருந்தாலும், எல்லா நிலைமைக்கும் ஆயத்தமாகக் காலாத்தக் கண்டனைப் பெரிய படை திரட்டிக் கொள்ளிடக் கரையில்கொண்டு வந்து வைத்திருக்கச் செய்யலாம் எது எப்படியானாலும் இளைப்பாணிப்பை இங்கே இனிமேல் இருக்கச் செய்து இந்த மூடர்களின் கேலிப் பேச்சுக்கு உன்னாகருவது கூடவே கூடாது அவனை அழைத்துக்கொண்டு போய்த் தஞ்சாவூரில் விட்டு விடுவது மிக்க அவசியம் அதற்கு ஒரு வசதி இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது அதைக் கைவிடுவானோ?

இவ்விதம் ஒரு முடிவுக்கு வந்ததும் பெரிய பழுவேட்டரையருக்குச் சிறிது உற்சாகம் உண்டாயிற்று முக மலர்ச்சி யுடனே நத்தினியின் அத்தப்பூரத்தை அடைத்தார் அவகே அவா வாசற்படியருகில் வத்தபோது உன்னேயிருந்து கவகலவென்று சிரிப்புச் சத்தம் வருவதைக் கேட்டார் ஏனோ அதன் சிரிப்பின் ஒலி அவருக்கு எரிச்சலை உண்டாக்கிறது தஞ்சாவூர் அரண்மனையில் நத்தினி இவ்விதம் சிரிப்பதெயிலலை இப்போது என்ன குதுகலம் வந்து விட்டது? எதற்காகச் சிரிக்கிறார்கள்? அவசூடன் சேர்ந்து சிரிப்பது யார்...?

உன்னே பிரவேசித்ததும் உடன் இருந்தவன் மணிமேகலை என்று தெரிந்தது இதனால் அவர் மனம் சிறிது தெளிந்தது அவரைக் கண்டதும் மணிமேகலை சிரிப்பை அடக்குவதற்காக இரண்டு கைகளினாலும் வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள் அப்படியும் அடக்க முடியாமற் போகவே சிரித்துக் கொண்டே அந்த அறைபை விட்டு ஓடிப் போனாள்

நத்தினியின் சிரிப்பு பழுவேட்டரையரைக் கண்டதுமே தின்ற விட்டது. அவசூடைய முகமூர்வழக்கமான கம்பீரத்தை அடைத்

"ஐயா! வாருங்கள்! யோசனை

முடிவடைந்ததா?" என்றான்.

"தந்தினி! அந்தப் பெண் எதற்காக அப்படிச் சிரித்தாள்? ஏன் சிரித்துக் கொண்டே ஓடுகிறாள்?" என்று பழுவேட்டரையர் கேட்டார்.

"அதைச் சொல்லத்தான் வேண்டுமா? சொல்லுகிறேன். சபா மண்டபத்தில் நடந்த பேச்சுக்களில் கொஞ்சம் பக்கத்து அறையிலிருந்த மணிமேகலையின் காதில் விழுந்ததாம் இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலர் பாட்டைக்களைப் பற்றியும் பாட்டிக்களைப் பற்றியும் பரிகாசமாகப் பேசியதைச் சொல்லிவிட்டு அவள் சிரித்தாள்.

"ஓ! துஷ்டப் பெண்! அவளோடு சேர்த்து நீயும் சிரித்தாயே?"

"ஆம், அவளோடு சேர்த்து சிரித்தேன். அவள் அப்பால் போனதும் அழலாம் என்று இருந்தேன். அதற்குள் தாங்கள் வந்து விட்டார்கள்" என்று தந்தினி கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

'ஆகா' உன்னை இப்பேர்ப்பட்ட மூடாகளின் மத்தியில் நான் அழைத்துக் கொண்டு வந்தது என தவறு தானா? பொழுது விடிந்ததும் நாம் நஞ்சால்குக்குப் புறப்பட்டுப் போகலாம். இன்றிரவு மட்டும் பொறுத்துக்கொள்" என்றார்.

'தஞ்சால்குக்குப் புறப்பட வேண்டுமா ஏன்' வந்த காரியம் ஆகி விட்டதா" என்று தந்தினி கேட்டாள்.

அன்று சபா மண்டபத்தில் நடந்த பேச்சின் முடிவுகளைப் பழுவேட்டரையர் தந்தினிக்குத் தெரியப்படுத்தினார்.

எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டுத் தந்தினி, "கவாயி! தாங்கள் தஞ்சால்குக்குப் போய் வாருங்கள். நான் வர மாட்டேன். ஆதித்த கரிகாலனுக்குப் புதிது கற்பிக்கும் வகையில் நான் இவ்விருந்து புறப்படுவதாக உத்தேச மில்லை. அந்தக் கர்வம் பிடித்த இளவரசன் ஒன்று தங்கள் காவில் விழுந்து அவன் பேசிய பரிகாசப் பேச்சுக்களுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது தங்கள் கத்திக்கு அவன் இரையாக வேண்டும்" என்றான்.

"தந்தினி! இது என்ன சொல்கிறாய்? இதற்கைய பாதகமான எண்ணம் உன் உள்ளத்தில் எப்படி உதித்தது?"

'ஐயா! எது பாதகமான எண்ணம்? என்னைக் கைப்பிடித்து மணந்த கண்வளை ஒருவன் தித்தித்துப் பேசினால், அவனைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று நான் நினைப்பது பாதகமா?"

"இவ்வளவு, தந்தினி! இதைக் கேள்' எங்கள் பழுவூரக் குலம் சோழ குலத்தோடு ஆறு தலைமுறையாக நட்புரிமை கொண்டது. அதையெல்லாம் மறந்து, அறிவாச் சிறுவன் ஒருவன் ஏதோ உளறினான் என்பதற்காக நான் அகருவதற்கு விடீராதமாய்க் கத்தி எடுக்க முடியுமா? கந்தர சோழரின் புதல்வனை, இளவரசரின் பட்டத்து இளவரசனாயிருப்பவனை, நான் என் கையில் கொல்லுவதா? இது என்ன பேச்சு" என்று பழுவேட்டரையர் பதறினார்.

66

ரிகாலனுடைய காரணமான வார்த்தைகளைக் கேட்டபோது, சில சமயம் பழுவேட்டரையருக்கே உடைவாளின் மீது கை சென்றது அப்போது சிரமப்பட்டு மனத்தையும் கையையும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். தம் உள்ளத்தில் முன்மை தோன்றிய எண்ணத்தை தந்தினி வெளிவிட்டுச் சொன்னவுடனே அவருக்கு அவ்வளவு பதற்றம் உண்டாயிற்று.

ஐயா! தாங்கள் சோழ குலத்தோடு ஆறு தலைமுறையாக நட்புக் கொண்டவர்கள், உறவும் கொண்டவர்கள். ஆகையால் தாங்கள் கத்தி எடுக்கத் தயங்குவது இயலாது. ஆனால் எனக்கு அதற்கைய உறவு ஒன்றுமில்லை. சோழ குலத்துக்கு நான் எவ்விதத்திலும் கடமைப் பட்டவன் அல்ல. ஆதித்த கரிகாலன் தங்கள் அடிப்பணித்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளாவிட்டால், என் கையில் கத்தி எடுத்து நானே அவனைக் கொன்று விடுகிறேன்" என்றான் தந்தினி. அப்போது அவனுடைய கண்கள் சிவந்து, புருவங்கள் நெரிந்து, முகத் தோற்றமே மாறி விட்டது.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செவ்வன்

முப்பத்து ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

“விபத்து வருகிறது!”

Uழுவட்டரைவர் சிரித்தார் நத்தினியின் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரிகாசமாகச் சிரிப்பதாய் எண்ணிக் கொண்டு இலேசாகத்தான் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பின் ஒலியினால் அந்த அறையும் அதிலிருந்த சகல பொருள் களும் நடுநடுங்கின.

தமனை அவமதித்தவர்களை நத்தினி தன் கையினாலேயே கத்தி எடுத்துக் கொன்றுவிடுவதாகக் கூறியதைக் கேட்ட பேர்ந்து அவருடைய உள்ளத்தில் ஒரு பெருமிதம் உண்டாயிற்று. தமமுடைய மரியாதையைப் பாதுகாப்பதில் நத்தினிக்கு அவ்வளவு அக்கறை இருக்கிறது என்பதை அறிந்ததில் பழுவேட்டரை யுக்கு இறுமூது ஏற்பட்டது. அதே தோரணையில் அவன் மேலும் பேசிக் கேட்க

வேண்டுமென்று ஆசை அவர் மனத்தில் ஒரு பக்கம் பெருகியது. மற்றொரு பக்கத்தில் அவன் அமமாதிரியெல்லாம் பேசுவதைத் தாம் விரும்பவில்லை என்று காட்டிக் கொள்ளவும் ஆசைப்பட்டார்.

“ஐயா! ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்! என் வார்த்தையில் அவதூறுகளைவிடலால் சிரிக்கிறீர்கள்!” என்று நத்தினி கேட்டாள்.

“தேவீ! மந்தார மலரின் இதழைப் போல மென்மையான உன் கையினால் கத்தியை எப்படி எடுப்பாய் என்று எண்ணிக் சிரித்தேன். மேலும் நான் ஒருவன் இரண்டு நீண்ட கைகளை வைத்துக் கொண்டு உலிரோடிருக்கும் போது...”

“ஐயா! தங்கள் கரங்களின் பெருமையைப் வலிமையையும் நான் அறிவேன்.

அமரர் கைக்கி

வானைத் துடுக்கையைப்போத்த நீண்ட கைகள் இதிரனுடைய வஜராயுதத்தைப் போன்ற வலிமையுள்ள கைகள். போக களத்தில் ஆயிரமாயிரம் பகைவர்களை வெட்டி விழுத்திய கைகள் சோழ சக்கர வாதிகளின் சிரத்தில் மணிமகுடத்தை வைத்து நிலைநாட்டி வரும் கைகள் ஆனாலும் அதைபெலவாம இன்று தினைத்துப் பாரப்பாரிலலை நேற்றுப் பிறந்த பிள்ளைகள் தங்களைக் 'கிழடு' என்று சொல்லி ஏளனம் செய்யும் காலம் வந்துவிட்டது தாங்களோ மத்திரத்தால கடவுளிட சாப்பராஜனைப் போல் சோழ குலத்தாரிடம் பக்திக்குக் கட்டுப்பட்டுச் சமயம் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று உடைய கரங்கள் வளைபல அணிந்த மென் மையான கரங்களதான் மலர் எடுத்து மாலை கட்டுவதற்கு மட்டுமே தகுதியுள்ள கைகளதான் ஆனாலும் வீராதி வீரராகிய தங்களை அகமினி சாட்சிபாகக் கைப் பிடித்த காரணத்தினால் என்று கைகளுக்கும் சிறிது சக்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது என கறபைக் காத்துக் கொண்டவதற்குள் என கணவரின் மரியாதையை திசை நிறுத்து வதற்கும் அவசியம் ஏற்படுமானால் என கைகளுக்கும் சக்தி எடுக்கும் வலிமை உண்டாகிவிடும் இதோ பாருங்கள் "" என்று தத்தினி கூறிவிட்டு, மஞ்சத்துக்கு அடியிலிருந்த பெட்டியைத் திறந்து அதன் மேற்புறத்தில் கிடந்த ஆடைகளை அப்பிறப்படுத்தினான் அடியில் தகைக் வென்று பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த நீண்ட வானை ஒரு கையினால் அவட்சிய மாக எடுத்துத் தலைக்கு மேலே தூக்கிப் பிடித்தான்

Uபழுவேட்டரைவர் அதைப் பார்த்த வண்ணமாகச் சிதிது நேரம் பிரமித்துப் போய் நின்றார். பின்னர், "இந்தப் பெட்டிக்குள்ளே இந்த வான் எத்தனை காலமாக இருக்கிறது" உன் ஆடை ஆபரணங்களை வைத்திருப்பதாக வல்லவோ தினைத்தேன்" என்றார்

தத்தினி வானைப் பெட்டியில் திரும்ப வைத்துவிட்டு, "ஆம், என ஆடை ஆபரணங்களை இந்தப் பெட்டியிலேதான் வைத்திருக்கிறேன். என ஆபரணங்களுக்குள்ளே மிக முகவியமான ஆபரணம் இந்த

வான் என கறபையும் என் கணவருடைய கணவந்தையும் பாதுகாப்பதற்குரியது" என்றான்

"ஆனால் இதை நீ உபயோகப்படுத்துவதற்கு அவசியம் ஒன்றும் ஏற்படப் போவதில்லை. நான் ஒருவன் உயிரோடிருக்கும் வரையில்"

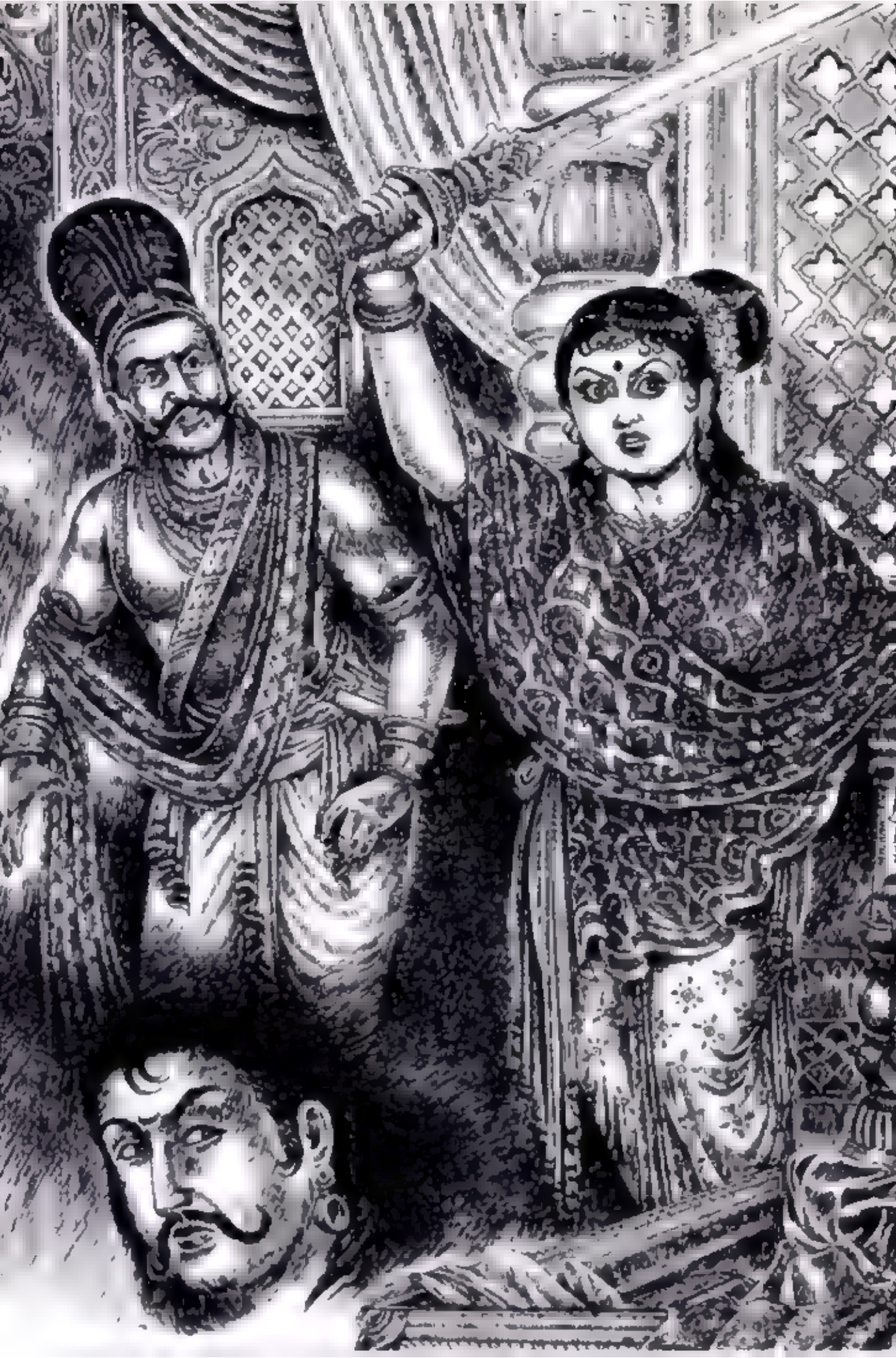
"அதனாலேதான் இந்த வானை நான் வெளியில் எடுப்பதில்லை. சம நாட்டிலிருந்து வேங்கி நாடு வரையில் சோழ ராஜவத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும் தங்கள் தோன் வலிமை தங்கள் கணவந்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியாதா' அல்லது பேதைவாகிய என்னைத் தான் பாதுகாக்க முடியாதா' என்றாலும், முகவியமான, ராஜரீகமான காரியங்களில் எடுபட்டிருக்கும் தாங்கள் எப்போதும் என்னைக் கூடிக் காத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது தங்களைப் பிரித்திருக்கும் நேரங்களில் என்னை நான் பாதுகாத்துக் கொள்ள ஆவத்தமாய் இருக்க வேண்டும் அல்லவா?"

"தேவீ' அதற்கு அவசியம் என்ன? போவது போகட்டும். இனி நான் உன்னைப் பிரித்திருக்கப் போவதே இல்லை."

"ஐயா' என்னுடைய விருப்பமும் அது தான் ஆனால் இந்த ஒருதடவை மட்டும் தாங்கள் என்னைப் பிரித்து தஞ்சை புரிகுரப் போய் வாருங்கள்..."

"இது என்ன பிடிவாதம்' எதற்காக இந்தத் தடவை மட்டும் நான் உன்னை இங்கே விட்டுவிட்டுப் போக வேண்டும்?" என்று பழுவேட்டரைவர் கேட்டபோது அவருடைய புருவங்கள் நெரிந்தன

"கவாயி' அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன என்னை தங்கள் இப்போது தங்களுடன் அழைத்துப் போனால் சூரமுள்ள மூடர்கள் மேலும் நம்மைக் குறித்துப் பரிசுதித்துச் சிரிப்பார்கள் 'கிழவருக்கு இளைப்பாறியிடம் அவ்வளவு நம்பிக்கை' என்று சொல்லுவார்கள். அதை தினைத்தாலே எனக்கு இரத்தம் கொடுக்கிறது மறொரு காரணம், இன்னும் முகவியமானது சம்பவவரையரைத் தங்களுடைய அதிபந்த சிநேகிதர் என்று இதனை காலமும் தாங்கள் சொல்லி வந்தீர்கள், நம்பியும் வந்தீர்கள் ஆனால் இளவரசர் வந்ததிலிருந்து அவருடைய

பேச்சிலும் நடவடிக்கைகளிலும் ஏற்பட்டிருக்கும் மாறுதலைக் கவனித்தீர்களா? நாங்கள் கவனிக்காவிட்டாலும் நான் கவனித்துக் கொண்டு வருகிறேன்."

"நானும் அதைக் கவனித்துத்தான் வருகிறேன். அந்த மாறுதலுக்கு காரணம் என்னவாயிருக்கின்றென்று ஆசிரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்."

"நாங்கள் கபடமற்ற உண்முடையவர். ஆகையால் ஆசிரியப்படுகிறீர்கள் எனக்கு அதில் ஆசிரியம் இல்லை. மனிதாங்குடைய பேராசை இயல்புதான் சமயவரையரின் மாறுதலுக்குக் காரணம். இவ்வரசர் ஆதித கரிகாலர் பெண்களை முகமெடுத்தே பார்ப்பதில்லையென்றும் வதந்தியாயிருந்தது. இவரு அவர் வதந்தி விசுவது அதற்கு நோமறாக நடந்து வருவதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். பெண்கள் இருக்குமிடத்துக்கு அடிக்கடி வருகிறார் கொஞ்சிக் கொஞ்சிய போகிறார். இதற்கெல்லாம் காரணம் சமயவரையர் மகள் மணிமேகலை மீது அவருடைய மனம் சென்றிருப்பதுதான். 'மணிமேகலையை வேட்டையாடுவதற்கு அழைத்துப் போகலாமா' என்று கூடக் கரிகாலர் கேட்டார். அல்லவா? இது சமயவரையருக்கும் தெரிந்திருக்கிறது. ஆகையால் பழைய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் அவர் மறந்து விட்டாராம். அருமை மகள் தந்தையார் தங்கச் சிங்காதனத்தில் சக்கரவாதினியாக வீற்றிருக்கப் போவது பற்றிக் கனவு காணத் தொடங்கிவிட்டார்."

"ஆமாம், நீ சொல்வதுதான் காரணமாயிருக்க வேண்டும். சமயவரையன் இத்தகைய நீச குணம் படைத்தவன் என்று நான் கனவிலும் எண்ணவில்லை. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்புதான் இதே மானிக்கையில் மதுராந்தகரைத் தஞ்சைச் சிவமா தனத்தில் ஏற்றி வைப்பதாக எல்லாரும்கூடச் சபதம் செய்தோம். 'சீசி' இப்படிப் பேசுத தவறுவிறவனும் ஒரு மனிதனா?" என்று பழுவேட்டரையர் சீறினார்.

"கவாமி' அதனாலேதான் நான் தங்குடைய வரவில்லை என்று சொல்கிறேன். நாங்கள் இவ்வாத சமயத்தில் இவர்கள் இங்கே என்ன சதி செய்கிறார்கள் என்பதைக் கவனித்துக் கொள்வேன். ஏதேனும் இவர்கள் குழ்ச்சி செய்தால் அது பஸ்கொ

மற் செயல் வழி தேடுவேன்."

"நந்தினி' இதிலேயெல்லாம் நீ எதற்காகப் பிரவேசிக்க வேண்டும்?"

"கணவர் சிரத்தை கொண்டுள்ள காரியத்தில் மனவிலகும் சிரத்தை இருக்க வேண்டாமா? 'வாழ்க்கைத் துணைவி' என்று பிறகு எதற்காக எங்களைச் சொல்கிறது?"

"என்ன இருந்தாலும் இந்த முர்க்கர்களுக்கும் நீசாக்களுக்கும் நடுவில் உள்ளதைத் துணையின்றி விட்டு விட்டு நான் போகிறதா? அது எனக்குச் சிறிதும் சம்மதமாயில்லையே."

"எனக்கு இங்கே துணையிலல்லாமற் போகவில்லை. மணிமேகலையை இருக்கிறான் எனக்காக அந்தப் பெண் என்ன வேண்டாமானாலும் செயலான்."

"அது உண்மைதான். நானும் கவனித்தேன். உன்னுடைய மோகன சக்தி அவனை உன் அடிமையாக்கியிருக்கிறது. ஆனாலும் அது எவ்வளவு தூரம் நிகழத்திருக்கும்? ஆதித கரிகாலன் சிங்காதனத்தில் ஏறி அந்தப் பெண்ணைச் சக்கரவாதினியாக்கிக் கொள்ளப் போவதாக ஆசை காட்டினால்..."

"ஐயா' அது விஷயத்தில் தங்களுக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் வேண்டியதில்லை. மணிமேகலையை என கருத்துக்கு மாறாகத் தேவலோகத்து இத்திராணி பதவியையும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான். 'கரிகாலனை இத்தக் கத்தியால் குத்திக் கொன்று விட்டு வா' என்று தான் சொன்னால், உடனே அவ்விதம் செயதுவிட்டு வருவான் என்று உடைய மோகன சக்தியைப் பற்றி அடிக்கடி தாங்களே சொல்லீர்கள். அல்லவா? அது மணிமேகலையை முழுதும் ஆட கொண்டு இருக்கிறது' வேண்டாமானாலும், இப்போதே தங்களுக்கு அந்த நிரூபிதங்க் காட்டுகிறேன்" என்றான் நந்தினி.

பழுவேட்டரையரின் உடம்பு படபடத்தது. அதைக் கிழவா உதடுகள் துடிக்க தொண்டை அடைக்க, நாத்தழுதழுக்கக் கூறினார்: - "தேவி' உன்னுடைய சக்தியை நான் அறிவேன். ஆனால் கரிகாலன் விஷயத்தில் நீ அமமாதிரி எதுவும் பரீட்சை பாரக்க வேண்டாம். அவன் அறியாச் சிறுவன்

ஏதோ தெரியாமல் உன்றினான் என்பதை நாம் பெரிதுபடுத்தக் கூடாது கரிகாலன் மணிமேகலைபை மணந்து கொள்ள இஷ்டப்பட்டால் நாம் அதற்கு தடையாக இருக்க வேண்டாம்”

“ஐயா! நாம் தடை செய்யாமலிருக்கலாம். ஆனால் விதி ஒன்று இருக்கிறதே! அதை யார் தடை செய்ய முடியும்? மணிமேகலை என்னிடம் பிரியங் கொண்டவனாயிருப்பது போல் நானும் அவனிடம் பாசம் வைத்திருக்கிறேன் என்கூடப் பிறந்த தங்கையைப் போல் அவனிடம் ஆசை கொண்டிருக்கிறேன் அற்பாபுனில் சாகப் போகிறவனுக்கு அவனை மணம் செய்து கொடுக்க நான் எப்படி இணங்க வேன்” என்றான் நத்தினி அப்போது அவனுடைய பாசை எங்கேயோ தூரத்தில் தூக்கும் எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றியது

பழுவேட்டரைவர் இன்னும் அதிக பரபரப்பை அடைந்து கூறினார். “நத்தினி! இது என்ன யாரத்தை? சோழ சக்கரவர்த்தியின் வேளக்காரப் படைக்கு நான் ஒரு சமயம் தலைவனாயிருந்தேன் சக்கரவர்த்தியையும் அவருடைய சந்திகளையும் உயிரைக் கொடுத்தேனும் பாதுகாப்பதாகச் சத்தியம் செய்திருக்கிறேன்”

“ஐயா! அந்தச் சத்தியத்தைத் தாங்கள் மீற வேண்டுமென்று நான் சொல்ல வில்லையே”

“உன்னால் கரிகாலனுக்கு ஏதேனும் தீங்கு நோத்தாலும் அந்தக் குற்றம் என்னையே சாகும். சிறு பிள்ளையின் பரிசாகப் பேச்சைப் பொறுக்காமல் சிழுவன் படுபாதகம் செய்து விட்டான் என்று உலகம் என்னை நினைக்கும். ஆறு தலைமுறையாக எங்கள் குலம் சோழர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்து எடுத்திருக்கும் தலப் பெயர் நாசமாகும்.”

“அப்படியானால் தாங்கள் இந்த ஊரை விட்டு உடனே போக வேண்டியது மிகவும் அவசியம்” என்று நத்தினி மர்மம் நிறைந்த குரலில் கூறினான்.

“எதனால் அவ்விதம் சொல்லுகிறாய்” என்று பழுவேட்டரைவர் கேட்டார்

“தங்களிடம் எப்படிச் சொல்லத்தென்று தங்கிக் கொண்டிருந்தேன் இப்போது சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது தூக்கப் பரமேசுவரி என்குஞ்சில் அழகல் சகதிகளை அளித்திருக்கிறான் இது தங்களுக்குத் தெரியும் கந்தர் சோழர் இனம் வயதில் ஸ்திரீ ஹததி தோஷத்துக்கு உள்ளானவர் என்பதை நான் என் மத்திர சகதியினால் அறிந்தேன். அதைத் தங்களுக்கும் நிரூபித்துக் காட்டினேன். அதேபோல் ஆதித்த கரிகாலனுடைய இறுதிக் காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் இப்போது என் அக்க கண்ணினால் காண்கிறேன் அது தங்கள் கையினாலும் தேரப் போவ தில்லை; என் கையினாலும் தேரப் போவ தில்லை ஆனால் யமனுடைய பாசக் கயிறு அவனை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது மட்டும் திசையம் காட்டிலே வேடையாடப் போன இடத்திலே அவனுக்கு இறுதி தேரலாம். அல்லது அரண்மனையில் படுத்திருக்கும்போதும் தேரலாம். புலி, கரடி முதலிய துடை மிருகங்களினால் தேரலாம், அல்லது அவனுடைய சிறைகிதர்கள் விடும் அம்பு தவறி விழுந்தும் அவன் சாகலாம் அல்லது மென்மையான பெண்ணின் கரத்திலே பிடித்த கத்தியினால் குத்தப்படும் அவனுக்கு மரணம் தேரலாம் ஆனால், ஐயா, அவனுடைய மரணம் தாங்கள் கைப் பிடித்து மணந்த என்னுடைய கரத்தினால் தேரலாம் என்று தங்களுக்குச் சத்தியம் செய்து கொடுக்கிறேன் சாலையோரத்திலே அதாதையாக நின்று என்னைத் தாங்கள் உலகறிய மணந்து இன்னயராணி ஆக்கினீர்கள் அத்தகைய தங்களுக்கு என்னால் ஒரு பழியும் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்வேன் அதற்காகவே தாங்கள் இச் சமயம் இங்கு இருக்க வேண்டாம், போய் விடுங்கள் என்று வற்புறுத்திச் சொல்கிறேன் தாங்கள் இங்கு இருக்கும் சமயம் கரிகாலனுக்கு என்ன விதமான விபத்து நோத்தாலும் உலகத்தார் தங்களை அத் துடன் சம்பந்தப்படுத்துவார்கள் அருள் மொழிவரம்னைக் கடல் கொண்டதற்குத் தங்கள் மீது பழி கூறவில்லையா’ அம்மாதிரி இதற்கும் தங்கள் பேரில்

குற்றமசாட்டுவார்கள் தங்களால் விபத்து
தோத்ததென்று சொல்லாவிட்டாலும்
தாங்கள் ஏன் அதைத் தடுக்கவில்லை
என்று கேட்பார்கள்! ஆனால் தங்களு

டைய வஜ்ராயுதம் போன்ற கரங்களாலும்
கரிகாலனுக்கு வரப்போகும் விபத்தைத்
தடுக்க முடியாது ஆகையால், தாங்கள்
உடனே போய்விட வேண்டும் என்னைத்

தங்களுடன் அழைத்துக் கொண்டு
போனால், அதைப் பறியும் விண்
சந்திரன் ஏதெனும் முன்னதாகத் தெரிந்
திருந்தபடியினால் என்னையும் அழைத்
துக் கொண்டு போய்
விட்டதாகச் சொல்
வார்கள் ஆகையால்,
நாங்கள் மட்டுமே
போக வேண்டும்

என்ன நோத்தாலும், எப்படி நோத்தாலும்,
அதனால் தங்களுக்கு அப்போதே எதுவும்
ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள நான்
இயக்குகிறேன் ஐயா! என்னிடம் அவ
்வளவு நம்பிக்கை தங்களுக்கு உண்டா”
என்று தந்தினி கேட்டு விட்டுத் தன் கரிய
பெரிய விழிகளால் பழுவேட்டையாரின்
தெய்வம் காட்டுகிற பாரததான் பாவம்!
அந்த வீரக கிழவா தந்தினியின் சொல்
லம்பினால் பெரிதும் கலங்கிப்

பேரறிஞர்தான் அவர்கள். உண்மை அடிப்படையில்தான்
சுதிகலங்கிப் பணிந்தார்

நாற்பதாம் அத்தியாயம்

தீர் விளையாட்டு

இந்த வாலாறு நிகழ்த்த வலதுகரு
அறுநாறு ஆள்களுக்கரு முன்னால
நமிகுத்ததில் ஸ்ரீவைதநாகுணத்த தலை
தெறாசாகன் எழுவர் புழுபெற்று
விளங்கினாராகன். அகாலகருக்கு
வளவகன் என்ற படர் பெயரும்
வழங்கி வந்தது அத் எழுவரின்
ஒருவன் கொலம்பிளவின் தலைவனா ஓர் எனப்
பன் இவன் வில் விததைவில் இணைக்கலாத வீரன்
என்று பெயர் பெற்றிருந்தான் இவன் கொலம்பிள பெயர்
வில்வன் வளவத்து நாளைபர் அமைய வில் கொலம்பிளர்
அது இராமபிரஸுபம் உ அடியு டி மாதவனாத தொணைத்
தது போல முதலில் ஒரு புலியைத் தொணைத்து பிறகு ஒரு
மாதவனாத தொணைத்து பிறகு ஒரு பவநிமயத் தொணைத்து.
பின்னர் ஒரு மயவனாத தொணைத்து கடை சேரில் ஒரு
மாதவனாத தொணைத்து விடுமாம இவ்வாறு புலவர்களால்
அவற்றுடை உ வில் விததைத் திறன் பாய் பெற்றிருந்தது அதி
வித்தது அவனை வலவின் ஓர் என்று கறிபாதிவதும வழங்க
மாப்பற்று

கொலம்பிளவின் வலவின் ஓர்வின் மீது அந்தனில் வலவன்ம பெற்ற
மேருதலாக விளங்கிய போல கொலம்பிள கொலம்பிள அவனைத்
தாக்குவதற்குத் திருக்கொலம்பிளாத தலைவன் மலைவயமான
நீருழிக்குகாவின் துணையைய நாடிவான் காரியின் வீரம்
ஓர்வின் வீரத்துக்குத் குறைந்ததன்று அதனுடன் மலைவயமான
காரிகுதுபான் பான் அதிவமான் தந்தது மலையாமான், கொலம்பி
மான் மீது பான் எடுத்துச் சென்று வலவின் ஓர்வையக் கொண்டு
அவற்றுடை உ மலையக் கொலம்பிள வயமும் தொழுவமாகினான்

அதே வாலாறு கொலம்பிளவையை அநித்திருத்த நிலையத்தி
லில் அதிகமான அகாலகருக்கி என்னும் துறக்க மலையை
அரக புரிந்து வந்தான் வலவின் ஓர்வின் உ அவன் உறுது புலவ
வன் வலவின் ஓர்வையக் கொண்டு மலைவயமான காரியை அவன்
புரிவாங்க விடுமபிளவன் தலைவன் மாதம் அது முடிவாக
தென்று எண்ணிச் செழு மன்னவாங்கி கிளவி வளவவின்
உதவியை நாடிவான் மலைவயமானவின் விளம் அதிகமாகி
வருவது பற்றியும் அவன் சேரேனோடு செழுமை கொண்டு
அடிபது பற்றியும் கிளவிவளவத்துக்குப் போய் இருக்கது
எனவே செழுமை கிளவிவளவத்துக்குத் தந்தி அதிகமானும்

சேர்த்து திருக்கோவலூர் மலையமானைத் தாக்கினார்கள் மலையமான் போரகனத தில வீர சொர்க்கம் எய்தினான் மலைய மாணுடைய இரு இளம் புதலவர்களைச் சோழ நாட்டு வீரர்கள் சிறைப்பிடித்து வந் தார்கள் மலையமாணுடைய வம்சத்தையே அழித்து விடவேண்டுமென்று கருதியிருந்த அதிகமானும் கிணிலவனவனும் அந்தக் குழந்தைகளைப் பூமியில் கழுத்தளவு புதைத்து யானைக் காலால் இடறிக் கொல்லுமபடிக்கட்டளைவிட்டார்கள் மலையமாணுடைய வனவன்மையை அறித்து, அதனால் பயன் துயத்திருந்த புலவர் ஒருவர் அச்சமயம் அங்கு வந்து சேர்த்தார் மலையமாணுடைய குழந்தை களின் உயிருக்காகச் சோழ மன்னரிடம் மன்றாடினார்

"வேந்தே' அதோ பார்' கழுத்துவரை புதைக்கப்பட்டிருக்கும் குழந்தைகளின் முகங்களைப் பார்' அந்த முகங்களில் தவழும் புன்னகையைப் பார்' தங்களைக் காலால் இடறிக் கொல்லப் போகிற யானையைப் பார்த்து, அதன் துடுகளை ஆடுவதைப் பார்த்து, அக் குழந்தைகள் ஏதோ வேடிக்கை என்று எண்ணிச் சிரித் தின்றன' இதனைய குற்றமற்ற குழந்தை களையா கொல்லப் போகிறாய்' அந்தக் குழந்தைகள் என்ன பாவம் செய்தன' தகப்பன் செய்த குற்றத்துக்காகக் குழந்தை களைத் தண்டிக்கலாமா'" என்றார் புலவர்

அதைக் கேட்ட சோழன் மனமாற்றம் அடைந்தான் தன் கட்டளையை உட்போ மாற்றினான் குழந்தைகளைத் தரையி லிருந்து எடுக்கச் செய்தான் தன் அரசன் மன்னவிலேயே வளரக்கவும் செய்தான் வயது வந்த பிறகு அவர்களில் முதல் பிள்ளைக்குத் திருக்கோவலூர் அரசையும் திருமபக் கொடுத்தான்

பிது முதல் நூற்றாண்டு நூற்றாண் டாகச் சோழகுலத்து மன்னர் களிடம் திருக்கோவலூர் மலையமான் வம்சத்தினர் தனநி யுடன் நடப்பிரமை கொண்டிருந்தார்கள்

அந்த உறவு கந்தர சோழர் காலம் வரையில் நீடித்திருந்தது மலையமான்

மகளாவிய வானமா தேவியைச் கந்தர சோழர் மணத்து பட்ட மகிஷியாகக் கொண்டிருந்தார்.

கொல்லிமலை வல்லில் ஓரி - தகடே அதிகமான இவர்களுடைய வம்சத்தினர் அழித்து பட்டனர் ஆயினும் அவர்களு டைய கிளை வம்சத்தில தாங்கள் தோன்றி யதாகக் கடம்பூர் சம்புவரையர்கள் கொல்லிக் கொண்டார்கள் அவர்களு டைய முன்னோர்கள் திருக்கோவலூர் மலையமான் வம்சத்தாரிடம் கொண்டிருந்த பகைமையும் சம்புவரையர்கள் மறக்கவில்லை. ஆதலின் மலையமாணு டைய பேரப் பிள்ளை சோழ சாமராஜ யத்தின் சகலவாதநியாக முடிசூடுவதை அவர்கள் விருமபாத்து இயற்கையே அல லவர்' ஆதித்த கரிகாலனுடைய அகம் பாவமும், சிறைச்சாசனம் சிறிதும் மதி யாமல் அவன் நடத்து கொண்ட விதமும் சம்புவரையர்களின் வெறுப்பு வளரு வதற்கு மேலும் காரணம் தந்தது. ஆகையினாலேயே கண்டராதித்தருடைய சூமா ரன் மதுராந்தகனைத் தஞ்சைச் சிமமா ந்தைநில ஏற்றி வைக்கும் முயற்சியில் சம்புவரையர்கள் ஈடுபட்டார்கள்

பினாங் கரிகாலன் கடம்புக்கு வந்த நாளிலிருந்து பெரிய சம்புவரையரின் உள்மன சிறிது சிறிதாக மாறுதல் அடைவலா யிற்று அவருடைய செல்வப் புதல்வி யாவிய மணிமேகலையே அவருடைய மன மாறுதலுக்குக் காரணமாயிருந்தான் ஆதித்த கரிகாலனுடைய உணர்வை மணிமேகலை கவர்த்து விட்டாள் என்பதற்குப் பல அறிஞர்கள் தென்பட் டன பெண்களைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதவன் என்றும், பிரம்மச்சாரியாகவே காலத்தைக் கழிக்கப் போகிறான் என்றும் கரிகாலனைப் பற்றிப் பேசப்பட்டு வந்தது. அத்தனையவன் கடம்பூர் மானிகைக்கு வந்ததிலிருந்து அடிக்கடி பெண்கள் இருக் கும் இடம் போவதும் அவர்களுடன் உல்லாசமாகப் பேசுவதுமாக இருந்தான் முகியமாக அவன் மணிமேகலையின்

'சூழிகை'யைப் பற்றி அடிக்கடி பாராட்டிப் பேசினான் கரிகாலன் வந்ததிலிருந்து மணிமேகலையும் ஒரே உற்சாகமாக இருந்தான் அதற்குக் காரணம் அவனும் கரிகாலனிடம் பறந்துக் கொண்டதுதான் என்று சம்புவரையர் கருதினார் அவர்கள் இவனுடைய குதூகலத்தையும் பார்த்துப் பார்த்துச் சம்புவரையரும் உற்சாகம் கொண்டார். கரிகாலன் மணிமேகலையை மணந்து கொண்டால் தம் செல்வத திங்கள சோழ சாமராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தியாக விளங்குவான்' அவளுக்குப் பிறக்கும் சூழ்நிலையும் தஞ்சை சிங்காதனத்துக்கு உரியவனாவான்' இன்று திருக்கோவலூர் மலையமான் அடைந்திருக்கும் பெருமிதத்தை அப்போது தாழ்ம அடையலாம் அதற்கெல்லாம் தாயிம் எதற்காகத் தடையாக இருக்க வேண்டும்? தமது அருமைக் குமாரியின் ஏற்றத்துக்குத் தாயிம் ஏன் இடைபூறு செய்ய வேண்டும்?

மதுராத்தகனுக்குத் தம் மகளையும் மணம் செயலிக்கலாம் என்ற யோசனை முன்னம் சம்புவரையருக்கு இருந்தது உண்மையான ஆனால் மதுராத்தகனுக்கு ஏற்கெனவே இது மனைவியா இருந்தனா சின்னப் பழிவட்டரையரின் மகளை அவன் மணத்திருந்ததுடன், அவளுக்கு ஓர் ஆண் மகவும் பிறந்திருந்தது ஆகையால் மதுராத்தகன் சிங்காதனம் ஏறினால், பழிவட்டரையரின் வம்சத்தினர்தான் பட்டத்துக்கு உரிமை பெறுவார்கள் மணிமேகலை தஞ்சை அரண்மனையில் உள்ள பல சேடிப் பெண்களில் தாழ்ம ஒத்ததிலாக வாழ வேண்டியிருக்கும்

ஆனால் ஆதித்த கரிகாலனை மணிமேகலை மணம் செய்து கொண்டால் அவன்தான் பட்டமகிஷியாவிருப்பான் அவளுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கே சிங்காதனம் உரியதாகும்

மதுராத்தகனுக்குப் பட்டம் சூட்டுவதென்பது பிரம்மப் பிரயத்தனமான காரியம் மக்கள் அதற்கு வீராதமாக இருப்பார்கள் மலையமான் இடமும் கொடுப்பாரா? வேளாறுடனும் பாராட்டம் நடத்தித்தான் அதைச் சாதிக்க

வேண்டியதாயிருக்கும் மதுராத்தகனுடைய அளவையே அதற்குத் தடையாவிடுகிறான் இவ்வளவு தொலையலான முயற்சியை எதற்காக மேற்கொள்ள வேண்டும்?

ஆதித்த கரிகாலனுக்கு முடிசூட்டுவதென்பது ஏற்கெனவே முடிவான காரியம் அதை நிறைவேற்றுவதில் எவ்வித சிரமமும் ஏற்படாது பழிவட்டரையர்களின் பிடிவாதத்தால் பெரிய இடைபூறாவிடுக்கும் அவர்களில் பெரிய சிழுவனோ இன்னவாறானியின் மோகத்தில் முழுகிக் கிடக்கிறான் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு அவன் உயிரோடிருப்பானோ, தெரியாது இந்தச் சிழுவனை தவிர ஒரு பெரும் அபாயகரமான காரியத்தில் எதற்காகத் தடையிட வேண்டும்?

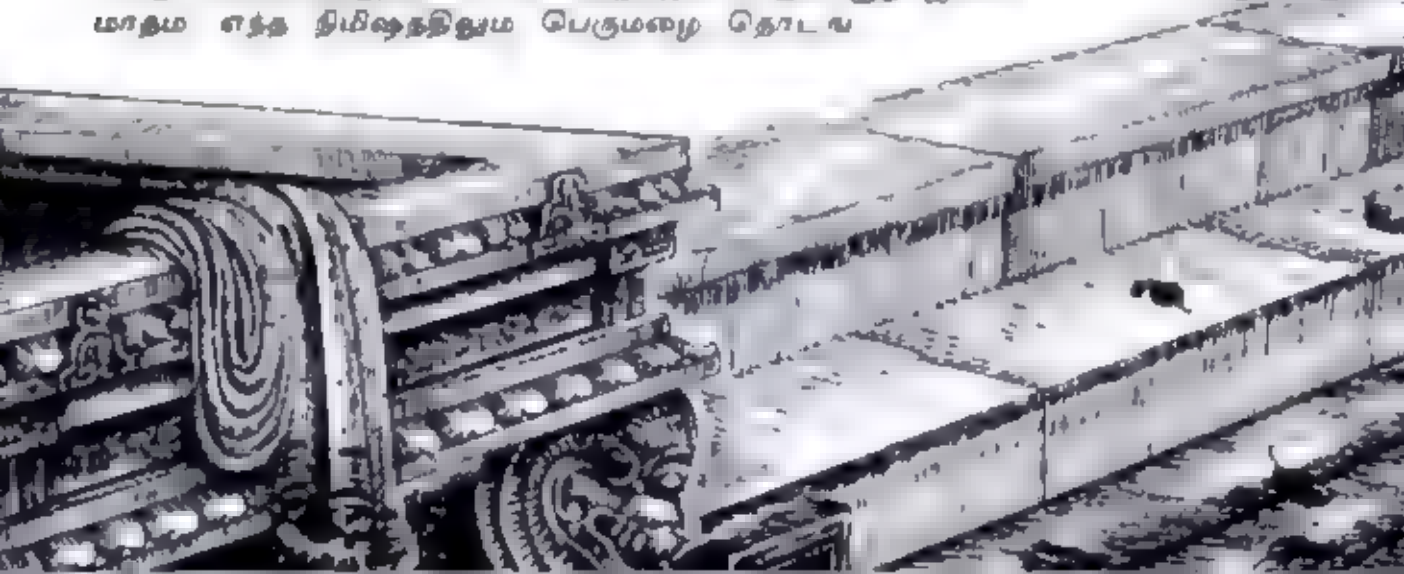
மதுராத்தகன் பகம் இருப்பதாகத் தாம் பேதம் செய்து கொடுத்திருப்பது என்னிமர், உண்மைதான் அதனால் என்ன? பேதத்துக்குப் பங்கம் செய்யாமலே காரியத்தை முடிக்க வழியில்லாமலா போகிறது? மதுராத்தகன் ஓர் அப்பாவிப் பிள்ளை என்பது தெரிந்த விஷயத்தான் அவனைக் கொண்டு, "எனக்கு இராஜ்யம் வேண்டாம்" என்று கூடச் சொல்லும் படி செய்து விடலாம் அல்லது அவனுடைய அளவையின் சமமதம் வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினாலும் போதுமே!

இவ்வாறெல்லாம் சம்புவரையரின் உண்மை சிந்தனைத் தொடங்கியிருந்தது ஆகையால் பழிவட்டரையர் தஞ்சைக்குப் போகும் யோசனையை அவர் உற்சாகமாக ஆதித்ததார அவர் இல்லாத சம்பந்தில் கரிகாலனுடைய உள்ளத்தை நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம் என்றும், பிறகு சம்பவாசிதம் போல நடத்து கொள்ளலாம் என்றும் எண்ணினார் ஆதலின் பெரிய பழிவட்டரையரை அவரே துரிதப்படுத்திப் பரிவாரங்களுடன் தஞ்சைக்கு அனுப்பி வைத்தார்

பழிவட்டரையர் பிரயாணப்படும் சேன்ற பிறகு ஆதித்த கரிகாலனும் அவனுடைய தொழகரும் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார்கள்

அவர்களுடனே மணிமேகலையையும் மற்ற அந்தப்புரப் பெண்களையும் அனுப்பக் கூடச் சமயுவனையா சித்தமா லிருந்தாரா ஆனால் நடப்பதைப்பெல்லாம் வேறு தோகூடான அவனித்து வந்த கந்தமாறன் அதை ஆட சேபித்தான் கரிகாலன் மணிமேகலைவிடம் காட்டிய சீர்தைப்பெல்லாம் தந்தினியை முன்னிட்டுத்தான் எனபதை அவன் உணர்ந்திருந்தான் இதனால் கரிகாலன் பேரில் அவனுடைய வெறுப்பு வளர்ந்திருந்தது இதை பெல்லாம் தந்தையிடம் விளக்கிச் சொல்லவும் முடியவில்லை ஆனக யால், "வேட்டையாடும் இடத்தில் பெண்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் என்னத்தைச் செய்வது" இவர்கள் பத்திரமாயிருக்கிறார்களா என்று பார்ப்பதற்குத்தான் சரியாயிருக்கும் யிஷயம் இது ஐயப்பி மாதம் எந்த நிமிஷத்திலும் பெருமழை தொடங்

கலாம் ஏரிகளாக காடெல்லாம் வெள்ளமாகி விடும் பெண்கள் திட்டாடிப் போவார்கள்" என்று சொன்னான்.

அதன் பேரில் சம்புவளையரும் அந்த யோசனையைக் கைவிட்டு விட்டார். ஆகித்த கரிகாலன் தன் தோழர்களாகிய பாரதி, பித்திரன், வந்தியத் தலை, கந்தமாதன், துவாகனையும், மற்ற வேட்டைக்காரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட ஓர் சென்றான்.

எல்லாம் சென்ற பிறகு சம்புவளையர் மானிகை வெறிச்சென்று இருந்தது நந்தனி மனம். கைகளைப்பைப் பார்த்து, "புருஷர்கள் விட்டால் இருக்கதும் போது தமக்குத் தோஷமையாகத் தோன்றுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் எங்கேயாவது போய் விட்டாலும் தமக்குச் சங்கடமாகத்தான் இருக்கிறது. பரிசுதித்துச் சிரிப்பதற்குக் கூட வில்லம் கிடைப்பதில்லை!" என்றான்.

"ஆம், அக்கா! நாம் கூட வேட்டைக்குப் போயிருக்கலாம் எனக்கு வேட்டை பரக்கப் பிரியம் அதிகம். என்

தந்தையோடும் தாயையோடும் சில சமயம் போவதுண்டு ஆனால் இன்றைக்கு என்னமோ கதமாவை பிடிவாதமாகத் தடைசெய்து விட்டான். ஒரேவேளை உலகங்கூட சீவனம் பிடிக்காது என்று அவவிதம் தடைசெய்தாளே, என்னமோ?" என்றான் மணிமேகலை.

"ஆமாம், எனக்கு சீவனம் அவ்வளவு வாய் பிடிப்பதில்லைதான். இத்தனைக்கண்டாபே எனக்குத் திடீராய்க் கதம் ஆனால் கதமாவை அதற்காகச் சொல்லவில்லையடி" உன்னையும் உன் விட்டு விட்டு தானிகளில் ஒவ்வொன்றும் பிரிந்து வாய்ப்பதற்காகவே அவவிதம் அவன் தடைசெய்து விட்டான்" என்றான் தந்திவி.

மணிமேகலையின் கன்னங்களில் கழிகள் காணப்பட்டன சிறிது நேரம் தளையப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு "புருஷான எங்கேயாவது போய்த் தொலைவட்டும். அக்கா! அவர்கள் கைவாசமே தமக்கு வேண்டாம் நாம் ஏரிகளை தீர்த்து மண்டபத்துக்குப் போய் தீ விளையாடி விட்டு வரலாம்" வஞ்சிக்கொண்டாள்" என்றான் தந்திவியும் அதற்குச் சமம்தக்கவே தந்தையிடம் சொல்லி அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை மணிமேகலை செய்தான்.

விர நாராயண ஏரிலின் கீழ்ப்புறத்தில் பெரிய களையும் அதில் எழுபத்து நூறு மடவாய்களும் உள்ளது என்பதைப் பார்த்துக்கொண்டே வலா' ஏரிலின் மேற்புறத்தில் அதனைக் பெரிய களையெனக் கொண்டு ஏரி நீரின் ஆழம் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து வந்து ஏரிகளை அங்கே சம தளையாக அமைந்திருந்து இன்னும் மேலே அடர்த்தி காடுகள் மண்டிக் கிடந்தன.

இவ்விதம் ஏரி தீர் குறைந்து சமதளையாகப் பிரிந்ததில் ஆய்காவிக் சிறிய சிறிய நீவுகள் காணப்பட்டன நீவுகளின் மரங்களும் செடி கொடிகளும் அடர்த்தி வளங்கிருந்தன. அந்த நீவுகளில் ஒன்றை களையில் படித்துறையும் தீர்த்தி மண்டபமும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இங்கே உடம்பூர் சமயவாசியரின் அந்தப்புரத்துப் பெண்கள் தீர்த்துவதற்காகவும் கைவாசமாகப் போய்து போகவுதற்காகவும் வந்து வந்தவர்களை அந்த இடத்துக்கு வந்து போவேண்டுமானால் இன்னு் காத தீரம்

ஏரிவாச கற்கிக் கொண்டு வர வேண்டும். அவ்வு பட்டிலே ஏரிவாச உடத்து வர வேண்டும். இதனாலும் சம்பவவரையர் விட்டுப் பெண்கள் குளிக் குளிடம் என்று தெரிந்திருக்காதுமே அன்னிய மனிதர்கள் அங்கே வருவது கிடையாது.

தந்திவியும் மணிமேகலையும் பட்டிலே ஏரிவாச கொண்டு அந்த நீவுக்கு இப்போது வந்து போந்தார்கள். பட்டிலுடைய தெரிந்த இடம் தீர்த்திமாரை உடன வந்தார்கள். சமையல் செய்வதற்கு வேண்டிய மண்டபங்களையும் பட்டில் கொண்டு வந்தார்கள். தீர்த்தி மண்டபப் படித்துறையை அமைத்தும் தீர்த்திப் பெண்கள் பட்டில் விட்டிருக்கி மண்டபத்தில் சமையல் செய்வது தொடங்கினார்கள்.

தந்திவியும் மணிமேகலையும் சிறிது நேரம் படித்துறையில் உட்காந்து வம்பு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மணிமேகலை இவர்களை மதித்துமுள்ள பெண், குறுமையில் பற்றுள்ளவள் அவள் பழிவிட்டாளா பேசுவது போலவும், கரிசாவை, கதமாவை, பார்த்தி போன்றவள், வந்தியத்திலை ஆகியவர்கள் பேசுவது போலவும் பேசி அடித்துக் காட்டினாள். அந்தபெண்ணைப் பார்த்தும் வேடும் தந்திவி கலீர் கலீர் என்று சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆயிரும் அவளையே கவனம் படித்து மணிமேகலையிடம் இவளை என்பதும், அவன் மனம் அவ்வப்போது ஏதோ அந்தரங்க சிந்தனையில் ஈடுபட்டது என்பதும் வெளியாகி வந்தது.

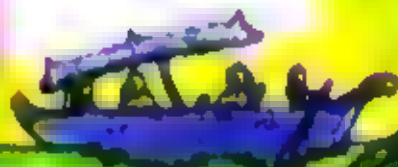
திடீரென்று மணிமேகலை துள்ளிக் குதித்து எழுந்து நின்றான் "அக்கா! வேடடைக்கு நாம் போகவில்லை, ஆனால் வேடடை நமமைத் தேடி வந்திருக்கிறது" என்று கவிக் கொண்டு இடுக்கில் செருகி விடுத்த கத்தியை எடுத்தான்.

தந்திவியும் திகைத்து எழுந்து மணிமேகலை பார்த்த திசையை நோக்கினாள். அங்கே சாவந்து பட்டாந்திருந்த ஒரு பெரிய மரக்கிளையின் மீது சிறுத்தைப் புலி ஒன்று காணப்பட்டது. அந்தச் சிறுத்தை அவர்கள் மீது பாயலாமா, வேண்டாமா என்று யோசிப்பது போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த சமயத்தில் சிறிது தூரத்தில் குளிகளை நண்ணிப் பாய்ந்து வரும் சேதமும் வேட்டை

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

நாற்பத்து ஒன்றாம் அத்தியாயம்

கரிகாலன் கொலைவெறி

இ

தித்த கரிகாலன் தான் வேட்டையாடச் சென்று வெகு காலமாகிறது என்றும், வில் வித்தை யையே மறந்து போயிருக்கக்கூடும் என்றும் சொன்னான் அவலவர்! அன்று அவன் வீர நாராயண ஏரிக் கரைக் காட்டில் வேட்டையாடியதைப் பார்த்தவர்கள் அவ்விதம் என்ன விலை அவனுடைய வில்லிலிருந்து விழிய அம்புகளுக்கு அன்று எத தனையோ காட்டு மிருகங்கள் இரை யாயின முயல்களும் மாண்களும் கரடிகளும் சிறுத்தைகளும் செத்து விழுத்தன விலங்கு எதுவும் கண்ணில் படாதபோது கானத்தில் பறத்த பறவைகள் மீது அவனுடைய அம்புகள்

பாயத்தன பகுத்துகளும் இராஜாவி களும் அலறிக்கொண்டு தளரவில் விழுத் தன கரிகாலனுடைய கொலை வெறி தோமாக ஆக அதிகமாகிக்கொண்டிருந்தது அவனுடன் சென்றவர்களுக்கு அதிக வேலை இருக்கவிவையை குதிரை களும் மனிதர்களும் கூடமாக இரைச் சலிட்டுக் கொண்டு சென்றதில் காட்டு மிருகங்கள் தத்தம் இடத்திலிருந்து விளம் பிடு தெறி ஒடின மற்றவர்கள் வேட்டை யில் செய்த உதவி அவ்வளவேதான் கரிகாலன் மீது பாய வந்த மிருகங்கள் மீது மற்றவர்கள் அம்பு விடுவதையும் வேலை எறிவதையும்கூடக் கரிகாலன் அனுமதிக்கவில்லை கத்தமாறன் ஒரு தடவை அவ்வாறு கரிகாலன் மீது

அமரர் கல்கி

பாய்ந்து வந்த கரடியின் பேரில் அம்பு எய்தான் அப்போது கரிகாலன் அவன் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்து, "கத்தமாறா! நீ கரடியைக் கொல்லப் பார்த்தாயா?" என்னைக் கொல்ல முயன்றாயா?" என்று கேட்டான் கத்தமாறன் முகத்தில் என்னும் கொள்ளும் வெடித்தன பிறகு அவன் விலலை வளைக்கவே இல்லை

ஏறக்குறைய சூரியன் உச்சிவானத்தை அடைந்த சமயத்தில் எல்லாகும் களைத்துப்போனார்கள் சற்று ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு வீடு திரும்பலாமே என்ற யோசனை எல்லாருடைய மனதிலும் தோன்றியது ஆனால் கரிகாலனோ களைத்துப் போன குதிரையை மேலும் காட்டு வழி கனிய செலுத்திக்கொண்டு போனான்

கா

லை நேரத்திலெல்லாம் கத்தமாறன் கரிகாலனைப்போட்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். "என்னைக் கொல்லப் பார்த்தாயா?" என்று கரிகாலன் அவனைக் கேட்ட

பிறகு கத்தமாறன் பின்னால் தங்கிப் பார்த்திபேத திரனுடன் சேர்த்துக்கொண்டான் அவனிடம் இளவரசரின் முரட்டுத்தனமான நடத்தையையும் பேசையும் பற்றிக் குறை கூறத் தொடங்கினான் பார்த்திபேதநிரன் அதற்குச் சமாதானம் கூற முயன்றான்

இந்தச் சமயம் பார்த்து வந்தியத்தேவன் கரிகாலனை அணுகினான் பிறகு அவர்கள் இருவருமே சேர்த்து முன்னால் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள் வந்தியத்தேவன் விலலும் அம்பும் எடுத்து வரவில்லை. அவனுக்கு விலவித்தை அவ்வளவாகப் பழக்கமும் இல்லை. கையில் வேல் மட்டுந்தான் கொண்டு வந்திருந்தான். ஆகையால் கரிகாலனுடைய வேட்டையில் குறுக்கிடாமல் அவன் ஜாக்கிரதையாகச் சென்று வந்தான் ஏதாவது அபாயம் நேருவதாக இருந்தால் வேலை உபயோகிப்பதற்கு மட்டும் எச்சமயமும் ஆயத்தமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தான் அதற்கு அவசியம் உச்சி நேரம் மட்டும் ஏற்பட வில்லை

க

த்தமாறன் பார்த்திபேத நிரனிடம் "இளைக்க

இவ்வளவு வேடடை ஆடிவது போதாதா' இன்று ஒரு நாளிலேயே இந்தக் காட்டிலுள்ள விவசாயிகளை எல்லாம் கொன்று தீர்த்து விடுவாரா போலிக் கொலை' இவ்வுடைய வேடடை வெறி தணிவதற்குக் கொலவீமலைக்குத்தானே போக வேண்டும் 'இன்றைக்குப் போதும். வீடு திரும்பலாம்' என்று சொல்லுங்கள்" என்று கூறினான்.

அதற்குப் பாரததிபேந்திர பலவன, "நம்பி' இளவரசரின் உள்ளத்தில் ஏதோ கொந்தளித்துக்கொண்டிருக்கிறது ஒரு பெரிய சாமராஜ்யத்தை விட்டுக் கொடுத்து விடுவது என்றால் இலகான காரியமா' அந்த ஆதிரைதையெல்லாம் வேடடையில் காட்டுகிறா அதுவரையில் நல்லதுதான் இல்லாவிடில் உன் மீதும் என மீதும் காட்டுவாரா அவராகச் சலிப்புற்றுப் 'போதும்' என்று சொல்வட்டும். நாம் தலைவிட வேண்டாம்" என்றான்.

இந்தச் சமயத்தில் அந்த வனம் வனாந்தரமெல்லாம் நடுங்கும்படியான உறுமல் சத்தம் ஒன்று கேட்டது.

கத்தமாறன் முகத்தில் பீதியின் அறி குறி காணப்பட்டது "ஐயோ! காட்டுப் பன்றி' இளவரசரை நிற்கச் சொல்லுங்கள்!" என்றான்.

"காட்டுப்பன்றிக்கு என்ன அவ்வளவு பயம்' புலி, கரடிகளெல்லாம் இளவரசரிடம் பட்ட பாட்டில் பன்றி எத்த லுலை" என்றான் பாரததிபேந்திரன்.

"நீங்கள் தெரியாமல் சொல்லுகிறீர்கள் இந்தக் காடுகளில் உள்ள பன்றிகள் புலி கரடிகளைச் சினைப்பிள்ளைமாக்கி விடும்! யானையை முட்டிக் கீழே தள்ளிவிடும்! குதிரைகள் இல் சிவிய இலையை அம்பும் வேலும் காட்டுப் பன்றியின் பிதாவிலே படகுத தெற்கு விழியை தவிர அதன் உடலுக்குள்ளே போகாது 'ஐயோ' ஐயோ' தீவ்றுங்கள்" என்று கத்தமாறன் கூச்சலிட்டான்.

அதேசமயத்தில் காட்டுப்பூதர்களிலே ஒரு சிறிய கழற்காற்று அடிப்பது போன்ற அலையைக்கலையலம் ஏற்பட்டது மறுமிடம் குட்டி யானைகளைப் போன்ற கரிய பெரிய உருவம் வாய்ந்த இரண்டு காட்டுப் பன்றிகள் வெளிப்பட்டன அவை ஒரு கண நேரம் நின்று

குதிரைகளையும் அவற்றின் மீது வந்தவர்களையும் உற்றுப் பார்த்தன.

கத்தமாறன் "ஐயோ! ஐயோ! ஐயோ! ஐயோ!" என்று கூச்சலிட்டான்.

பின் தொடர்ந்து வந்த வேடடைக் காரர்களில் சிலர் இதற்குள் அங்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள் அவர்கள் தாரை தப்படைகளைப் பிரித்துப் போகிற அவசரத்துடன் முழுகிக்கொண்டு "காடா" என்று கூச்சலிட்டார்கள்.

அந்தப் பன்றிகள் என்ன நினைத்துக் கொண்டனவோ, என்னமோ தெரிய வில்லை ஒருவேளை அவற்றின் குட்டிகளை நினைத்துக்கொண்டிருக்கலாம். குட்டிகளுக்கு ஆபத்து வராமல் தடுக்க வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியினால் துண்டப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது தாரை தப்படைகளின் சத்தத்தைக் கேட்டு மிரண்டிருக்கலாம் பன்றிகள் இரண்டும் வெவ்வேறு திசையை நோக்கிப் பிந்தத்துக்கொண்டு ஓடத்தொடங்கின.

கத்தமாறன் அதைப் பார்த்துவிட்டு, "கோமகபீன்' அவை போய்த் தொலை யட்டும் ஐந்தாறு வேடடை நாய்கள் இல்லாமல் ஒரு காட்டுப் பன்றியைத் துரத்திக் கொல்ல முடியாது" என்றான்.

கரிகாலன் அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் வில்லை வளைத்து அம்பை விட்டான் அது ஒரு பன்றியின் முதுகில் போய்த் தைத்ததைப் பார்த்து விட்டு இளவரசன், "ஆஹா!" என்று உற்சாக கோஷம் செய்தான் அடுத்த கணத்தில் அந்தப் பன்றி உடம்பை ஓர் உலகுக்கு உலுக்கியது, அம்பு தெறித்துக் கீழே விழுந்தது, பன்றி மேலே ஓடியது.

க

கத்தமாறன் அப்போது சிரித்த சிரிப்பில் ஏனெத் தின் தொனி தெரிந்தது, கரிகாலன் அவனைப் பார்த்து, "கத்தமாறா! எங்கே ஒரு பத்

தயம்' நானும் வந்திவந்தேவ்றும் அந்தப் பன்றியைத் தொடர்ந்து போய் அதைக் கொன்று எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம் நீயும் பாரததிபேந்திரனும் இன்னொரு பன்றியைத் துரத்திப் போய்க் கொன்று எடுத்து வாருங்கள்' இந்தப் பன்றிகள் இரண்டையும் கொல்லாமல் அரண்மனைக்குத் திரும்பக்கூடாது"

என்று சொல்லிக்கொண்டே குதி
ளாய்த் தட்டிவிட்டான் வந்த
திவதேவதும் அவனுடன் சென்
றான்

அவர்கள் தொடர்ந்து சென்ற
காட்டுப் பன்றி எந்தத் திசையில்
எந்த வழியாகப் போய்க் கொண்டிருக்
கிறதென்பது கொஞ்ச நேரம் வரைவில்
தெரிந்துகொண்டிருந்தது ஏனெனில்
பன்றி சென்ற வழிலிலிருந்த செடி
கொடிகளும் புதர்களும் அந்தப் பாடு
பட்டிருந்தன பின்னர் ஒரு சித்ய
காலவாய் குறுக்கிட்டது அது காட்டில்
பெயரும் மழைத் தண்ணீரை ஏரில்
கொண்டு வந்து போகும் காலவாய்
அவ்விடத்துக்கு வந்த பிறகு பன்றி எந்
தப் பக்கம் போய்ற்று என்று கண்டு
பிடிக்க முடியவில்லை கால
வாயைக் கடந்து அப்பாலுள்ள
காட்டுக்குச் சென்றதா? கால
வாய் ஓரமாக இந்தப் பக்க
மாகிவா, அந்தப்

பக்கமாகவோ சென்றதா என்பதை அறிய முடியவில்லை

சமயம், காலவாயின் வழியாகத் தெரிந்த ஏரியின் விசாலமான நீர்ப்பரப்பில் தெரிந்த ஒரு காட்சி அவர் கருடைய கவனத்தைக்

கவர்த்தது. படகு ஒன்று வந்துகொண்டிருந்தது. அதிலிருந்தவர்கள் பெண்மணிகள் என்றும் அறியக் கூடியதா இருந்தது. ஆனால், அவர்கள் யாரா என்று தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. வந்தியத்தேவனும் கரிகாலனும் அச்சமயம் இருந்த இடத்தை நோக்கியே படகு வருவதாக முதலில் காணப்பட்டது. பிறகு திசை துறந்த திருமயி, ஏரிக் கரையோரமாக இருந்த இன்னொரு திசை நோக்கிச் சென்று படகு மறைந்து விட்டது.

"வல்லவரையா! படகில் வந்தவர்கள் யாரா? இருக்கும் பெண்மணிகள் போலத் தோன்றினார்களா அல்லவா?" என்றான் கரிகாலன்.

"பெண்கள் போலத்தான் தோன்றியது. அதற்கு மேல் எனக்கும் தெரியவில்லை" என்றான் கரிகாலன்.

"ஒருவேளை சம்புவரையர் வீட்டுப் பெண்களா? இருக்குமோ?"

"இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் ஏன் இவ்வளவு தூரம் வர வேண்டும்?"

"ஆமாம், அவர்களா? இருக்க முடியாதுதான். காலையில் பழுவேட்டரை வர் புறப்பட்டோர் போய் விட்டார் அல்லவா? நிச்சயந்தானே?"

"நிச்சயந்தான், ஐயா! அரண்மனை வாசல் நிறப்பதையும் அவர் பாணை மீது வெளியே போவதையும் தானே பார்த்தேன்."

"அவர் மட்டுந்தான் போனாரா?"

"ஆமாம்; சிறுவர் மட்டுந்தான் போனார். இளையராணி போகவில்லை."

"அந்தக் சிறுவரைப் போன்ற வீராதி வீரனை எங்கே பார்க்கப் போகிறோம்? என் பாட்டனார் மலையமான்ைக் கூடப் பழுவேட்டரையருக்கு அடுத்த

படியாகத்தான் சொல்ல வேண்டும்."

"ஐயா! அந்தக் சிறுவர்களைப் பற்றி யெல்லாம் பிறர் சொல்லித்தான் கேட்டிருக்கிறேன். தங்களுடைய வீரத்தைப் போர்க்களத்தில் தேரில் பார்த்திருக்கிறேன். கடம்பூர் அரண்மனையிலும் பார்த்தேன் சிறுவர்கள், குமரர்கள் எல்லாரையும் எப்படி நடுத்தூக்க அடித்துக்கொண்டிருந்தீர்கள்?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"அது உண்மைதான். ஆனால் எதற்காக அவ்வளவு தட்புடல் செய்பதெனோ, அந்தச் சந்தர்ப்பம் நெருங்கி வந்திருக்கும்போது எனக்கு உண்மும் உடலும் தடுங்குகின்றன. என்னைப் போன்ற பயங் கொள்ளிக் கோழையை இந்தச் சோழ நாட்டிலேயே காண முடியாது."

"இவ்வரசே! இன்று காட்டில் வேட்டையாடியபோது அப்படித் தாங்கள் பயந்து தடுங்கியதாகத் தெரியவில்லையே? வனவிலங்குகள், படகிகள், பிள்ளோடு வந்தவர்கள் எல்லாரையும் அவ்வளவு நடுத்தூக்கச் செய்தீர்கள்?"

"இவையெல்லாம் ஒரு தைரியத்தில் சோத்ததா? கேவலம் ஒரு வேட்டை தாய் வேங்கைப் புலி மீது பயந்து கொல்லுகிறது. காட்டுப்பன்றி மதயாணையோடு சண்டைக்குப் போகிறது. வேட்டையாடும் தைரியம் ஒரு தைரியமா? வல்லவரையா! கேள்! தான் செய்த குழ்ச்சி பலித்துவிட்டது. பழுவேட்டரையா தந்தினியைத் தனியாக விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். ஆவீனும் அவனைத் தனிமையில் பார்த்துப் பேசுவதைப் பற்றி எண்ணினால் எனக்குப் பீதி உண்டாகிறது" என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

"ஐயா! அதற்குக் காரணம் உண்டு. இதனை காலமும் பழுவூர் இளையராணியைப் பற்றி ஒருவிதமாக எண்ணி இருந்தீர்கள். இப்போது அவர் தங்கள் சகோதரி என்பதை அறிந்திருக்கிறீர்கள். அவரோ தங்கள் குலத்தையே அழித்து விட விரும்பும் பாண்டிய நாட்டுச் சதி காரராகியோடு சோத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இதை யெல்லாம் அவரிடம் சொல்லுவது கஷ்டமான காரியம்தான். எனக்கே அதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம்

கொடுத்தும் என்னால் சொல்ல முடியவில்லையே..."

"நண்பா' நீ அறிந்து வந்து கூறிய செய்தி ஒவ்வொன்றும் திடுக்கிடச் செய்வதாகவே இருக்கிறது. இன்னமும் என்னால் தப்பமுடியவில்லை. ஆனால் சிறில பழைய விஷயங்களை யோசித்துப் பார்த்தால், உண்மையாக இருக்கலாம் என்றும் தோன்றுகிறது எனக்கும் அவளுக்கும்மிடையில் எப்போதும் ஒரு மாயத்திரை இருந்து வந்தது பழைய பாறை பெரிய பிராட்டியார் - செம்பியன் மாதேவியார் - தந்தியிடம்

தான் சகவாசம் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று அந்த தாளில் வற்புறுத்திச் சொன்னார். ஆனால் உண்மை முடிவையும் சொல்லவில்லை சொல்லி விட்டதால் இவ்வளவெல்லாம் தோத்திராது."

"செம்பியன் மாதேவிக்கு முழு உண்மையும் தெரிந்திராமலிருக்கலாம். யாரோ அதை உண்மை மீதுப் பெற்றுப் போட்டு விட்டுப் போன பெண் என்று மட்டும் அறிந்திருக்கலாம். கந்தர சோழரின் மகன பழைய இளைவரானி என்பது ஒரு வேளை தெரியாமலிருக்கலாம்."

நாற்பத்து இரண்டாம் அத்தியாயம்

"அவள் பெண் அல்ல!"

எவர்தான் கரிகாலன் சிறிது நேரம் யோசனையில் ஆழந்திருந்தான். இளம்பிராயத்து நினைவுகள் அவன் உள்ளத்தில் அலை அலையாக மோதிக் கொண்டு தோன்றி,

குழந்தை கொந்தளித்து விட்டுப் பிறகு வேறு நினைவுகளுக்கு இடம் கொடுத்து விட்டு மறைந்தன.

அந்த நினைவு அலைகளைப் பங்குதன் மாகத் தடுத்து நிறுத்தி ஒரு தீர்க்கமான மூச்சு விட்டு விட்டுக் கரிகாலன் கூறினான்.

"போனதைப் பற்றி இப்போது பேச வேண்டாம். நடக்க வேண்டியதைப் பற்றிப் பேசலாம். அதற்காகவே உன்னைத் தனியாக அழைத்து வந்தேன். பத்தவத்தில் நாம் தோற்று விட்டோம். பன்றி போய் விட்டது. இனி என்ன செய்வது, எப்படிச் செய்வது என்று யோசித்து முடிவு செய்யலாம். வல்லவனாய்' தந்தினியிடம் அவளுக்கும் எனக்கும் உன்னதனை எப்படிச் சொல்வதென்று நினைத்தாலே எனக்குப் பிதி உண்டாகிறது. அவன் முகத்தை நன்றாக நினைத்து பார்க்கக்கூட என்னால் முடியவில்லை. நப்பித் தவறிப் பார்க்கும்பிபாடுவோம்,

வீர பாண்டியனுடைய உயிருக்காக அவன் மன்றாடியபோது எப்படி முகத்தை வைத்துக்கொண்டானோ, அப்படியே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய பாடலை என் தெருவான கொண்டு அறுப்பது போலிருக்கிறது. என் சகோதரி வீர பாண்டியன் மீது காதல் கொண்டு அவன் உயிருக்காக என்னிடம் மன்றாடினான் என்பதை நினைத்ததால் என் தெருவ உடைத்து விட்டேன் போலிருக்கிறது. வல்லவனாய்' உன் கந்தர என்வ' இன்னமும் அவனுக்கு உண்மை தெரியாது என்ற நினைக்கிறாய்' அவன் கந்தர சோழரின் மகன் என்றும், எவருக்குக்கெல்லாம் சகோதரி என்றும் அறிய மாட்டான் என்றா கருதுகிறாய்?"

"காமகின்' இவையெல்லாம் தெரித்திருந்தால் இன்னமும் பாண்டிய நாட்டுச் சக்கரவர்த்தி சோந்திருப்பாரா' சோழ குகத்துக்கு விரோதமாக ஒரு சிறு பிள்ளையைச் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்திப் பாண்டிய நாட்டு மன்னனாகவும் சோழ சாமராஜன் சக்கரவர்த்தியாகவும் மணி மகுடம் குட்டிவிடுப்பாரா' அந்த மணி மகுடத்தை தாவடி நிற்பதாகக் கையில், கந்தி ஏகிச் சபதம் செய்திருப்பாரா' இவையெல்லாம் திருப்புகழ்மப்பம் பள்ளிப் படைவருகில் தன்னிரவில் நடந்ததை

தானே பார்த்தேன் "

"இவ்வளவையும் பார்த்த உன்னை நத்தினி உயிரோடு விட்டு விட்டதை நினைத்தால் விபப்பா யிருக்கிறது "

"ஐயா! எனக்கு அதில் விபப்பு இல்லை. பெண் உள்ளத்தில் இயற்கையாகக் குடி கொண்டிருக்கக் காரணமாயிருக்கலாம் அல்லவா!"

"வல்லவரையா! நீ உலகமறி யாதவன். பெண் உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருக்க வஞ்சமும் வஞ்சனையும் இத்தகையவை என்பது உனக்குத் தெரியாது என்ன நோக்கத் துடன் உன்னை அவள் உயிரோடு விட்டாள் என்பதை நான் அறிவேன் ஆனால் என்னை எதற்காக ஒளை அணுபயி வர வளமுத்தான் என்பது என் அந்தரங்கத் துக்குத் தெரிந்திருக்கிறது "

"இவ்வரசே! அது என்ன காரணமாயிருக்கும்!"

"என்னைக் கொண்டு வீர பாண்டியனுக்குப் பழிகுப் பழி வாங்குவதற்காகத்தான் வர வளமுத்தி நுகிறாள் "

"ஐயா! அப்படி ஏதாவது விபரீதம் நோததுவிடப் போகிறதென்று எண்ணிக் தான் இளையபிராட்டியும் முதன்மத்திரியும் என்னை அவசரமாக அணுபயி எவத தாங்கள். ஆனால் அவர்கள் கடமையுக்குப் போக வேண்டாம் என்று சொன்னதைத் தாங்கள் கேட்கவில்லை "

"வல்லவரையா! இளையபிராட்டியும் முதன் மத்திரியும் மிக மிக அறிவாளிகள் தான் ஆனால் விதியை அவர்களாகக் கூடத் தடுக்க முடியாது அல்லவா! அருள் மொழி வாமனைப் பற்றிச் சோதிடர்கள் சொல்லியிருப்பதைப்பெல்லாம் உண்மை யாகத்வதற்காகவே விதி என்னை இயக்கே கொண்டு வந்து சோத்தி நுகிறதோ. என்னமோ, பார கண்டது' வல்லவரையா! கந்தமாறன் என பின்னாலிருந்து அம்பை விட்டானே' உண்மையில் அவன் கரடியைக் குறி பார்த்து விட்டானா! என்னைக் குறி பார்த்து விட்டானா! நீ

கவனித்தாயா?"

"தான் கவனிக்கவில்லை, ஐயா! ஆனால் கந்தமாறன் அதற்கெவ் துரோகம் செய்கக்கூடியவன் என்று தான் ஒரு தாளும் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டேன் விட்டுக் குத வந்த வீரத்தாளினியை, அதிலும் சக் கரவாததிலின் குமாரனைப் பின்னாலிருந்து அம்பு எய்து கொலைக் கூடியவனா கந்தமாறன்! அவனுடைய அறிவுக் கூர்மையைப் பற்றி எனக்கு அவ்வளவு உயரத்த அபிப்பிராயம் இல்லைதான் முதுகில் குத்தப்பட்டு உணர்வற்றுக் கிடத்தவனை தான் தூக்கிக் கொண்டு போய்க் காப்பாற்றினேன் கண் விழித்ததும் என்னைப் பார்த்தபடியால் தான் தான் அவனைக் குத்தியதாக எண்ணிக் கொண்டான் அப்போது அவன் பேரில் கொண்ட பகைமை இன்னும் மாறவில்லை ஆனால் அவனுடைய புத்தி கொஞ்சம் கட்டையாயிருத்தாலும்

துரோக சிதைவுகளவன அல்ல "

"நண்ப! ஓர் அழகிய பெண்ணின் மோகனாலதிர்ந்ததுக்கு எவ்வளவு சக்தியுண்டு என்று உனக்குத் தெரியாது எவ்வளவு கலவனையும் அது துரோக செயல் புரியச் செய்துவிடும்..."

"ஐயா! பெண்களின் மோகன சக்தியைப் பற்றி நானும் சிந்தி அறிந்துதான் குகலிதேவ அதனால் நான் ஒத்தானும் துரோகியாகி விட்ட மாட்டேன்..."

"ஆகா! மணிமேகலை தலை பெண் உன்னைத் துரோகமான காரியம் செய்யும்படி ஏன் மாட்டாள்..."

"நான் மணிமேகலையைச் சொல்ல வில்லை பூரண சத்திரனைப் பார்த்த கண்களுக்கு மின்பிணி கவாச்சிகாமாகத் தோன்ற முடியுமா?"

"பூரண சத்திரன் என்று யானாக குறிப்பிடுகிறாய்?"

"இளவரசே! கோங்க வேண்டாம் பழையாறை இளையயிரட்டியைத்தான் சொல்லுகிறேன்

"அடே! அதிகப் பிரசவம்! உலகிலுள்ள மன்னாதி மன்னர்கள் எல்லாரும் குந்தவையின் கைப் பிடிக்கத் தவம் கிடக்கிறார்கள் அதற்கைய என் சகோதரியை நீ மனத்தினாலும் நினைக்கலாமா?"

"ஐயா! பூரண சத்திரனுடைய மோகனத்தையும் தண்ணொளியையும் பூலோக சக்கரவாதிகளும் பார்த்து அது பவிக்கிறார்கள், ஏழை எளியவர்களுக்கும் நான் திலவில் தின்று கனிகிறார்கள் அவர்களை யார் தடுக்க முடியும்?"

"ஆமாம், உன் பேரில் கோபித்துக் கொள்வதில் பயனில்லை தெரிந்துதான் நான் உன்னை என் சகோதரிவிடம் ஒழைவுடன் அனுப்பினேன் நீயும் அவளுக்குத் திருப்தியாக நடந்துகொண்டாய் ஆனால் பாரதநிபேந்திரனிடம் மட்டும் இதை யெல்லாம் சொல்லி விடாதே! அவன் சோழ சூதாத்தாக்கு மகுமகனாகத் தோன்றாத நாட்டுக்கு மன்னனாக விளங்கலாம் என்று கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறான்..."

"ஐயா! அவலிதம் சில காலத்துக்கு முன்பு வரையில் இருந்திருக்கலாம் இப்போது கந்தமாறன், பாரதநிபேந்திரன் இருவரும் நந்தன் தீவ் காலால் இட்ட

வேலையைத் தலையினால் செய்க காத்திருக்கிறார்கள்."

"அதை நான் கவனித்து வந்திறேன் ஆகையினால்தான் அவர்கள் விஷயத்தில் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது"

"எல்லாவற்றையும் உத்தேசிக்கும் போது தாய்கள் இளையரானியைச் சீக்கிரம் சத்தித்து எல்லா கண்மைகளையும் சொல்லி விடுவது அவசியம் என்று தோன்றுகிறது"

"நண்பா! எனக்கு அவ்வளவு தைரியம் வரும் என்று தோன்றவில்லை எனக்குப் பதிலாக நீயே அவனைச் சத்தித்துச் சொல்லி விட்டால் என்ன?"

"இளவரசே! நான் சொன்னால் இளையரானிக்கு கம்பிகை ஏற்பாது ஒருமுறை நான் அவளை ஏமாற்றிவிட்டுத் தப்பித்துக்கொண்டு சோழ சூகலிதேவ ஆகையால் இதுவும் ஏதோ ஒரு சூழ்ச்சி என்று கருதக்கூடும்."

"ஆனால் நான் நந்தினியைத் தனியாகச் சத்திப்பது எப்படி? அவனை அந்தப்புரத்தில் இருக்கிறான்"

"ஐயா! மணிமேகலையின் மூலம் அது சாத்தியமாகும் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு நான் செய்கிறேன்..."

"மணிமேகலையை நீ கைக்குள் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய் போலிருக்கிறது தலை காரியந்தான்! எது எப்படியானாலும் மணிமேகலையை உனக்குத் திருமணம் செய்து வைத்து விட்டி னானால், என் உன்னம் ஓர்வது நிம்மதி அடைபடும்"

"ஐயா! மணிமேகலையை நான் என் உடைய பிறந்த சகோதரியாகக் கருதுகிறேன் அவளுக்கு இன்னும் பன்மடங்கு மேலான அநிஷ்டம் கிட்டக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்..."

"எதைப் பற்றிச் சொல்கிறாய்?"

"தேர்வல்லல்லவா, இளவரசே! சோழ சாமராஜ்யத்தின் பட்டத்து இளவரசரின் உள்ளத்தில் கன்னி மணிமேகலை இடம் பெற்றிருப்பதாக ஊகிக்கிறேன் சற்று முன் சமயவரையா குமாரியைப் பற்றி ஒரு மாதிரி பேசினேன் என் மனத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக அவலிதம் சொன்னான் இளையயிரட்டி ஒரு வளாத தவிர இந்த உலகில் பிறந்த பிறறு எந்தப் பெண்ணும் மணிமேகலைக்கு

அறிவிலும் குணத்திலும் இன்னையாக மாட்டார்கள் தாங்கள் மட்டும் மனித மெகளைவை மனங்கொண்டால் அப்படைவ தொலைவை எல்லாம் நீத்து விடும் சம்பவமாயும் கந்தமாறும் நாமுடன் சேர்த்து விடுவார்கள் பழியை உடையவர்கள் தனித்துப் போய் விடுவார்கள் இன்னையரானவின் கைதவர குறைத்துவிடும் மதுராதத்த மீதம் மீளனர் இராஜ்யம் என்ற பேச்சைப் போட்டுக் கொட்டார் சிறைகளின் குழாய்களையும் பாண்டிய நாடு ஆபத்ததவிகளின் சிதையும ஒரையடியாய் பற்றியுற்று வெற்றி காணலாம்..”

“எல்லாம் சரிதான், தம்பி! ஆனால் கடமையுடைய நான் திருமணம் செய்து கொண்டதற்காக வரவில்லை யிதோ ஒரு பெரிய ஆபத்து தெரிகிறதென்றால் நுகிறது என்று என மனத்தில் கொள்க கொண்டு இருக்கிறது நான் சொல்கிறேன், கேள்! பழுவேட்டையர் மதுராதத்த கனோடு திரும்பி வரும்போது ஒரு பெரிய படைபுடன் வரப் போகிறார்..”

“ஐயா! அப்படியானால் நாளை நடக்க வேண்டிய அரசு நடக்கச் சொல்லி அவை பம்பு படை திட்டிக்கொண்டு வராதால் நான் என்ன? எதற்கும் முன் ஐக்கிரைதபுடன் இருப்பது நல்லதல்லவா!”

“நானும் அதைப் பற்றி யோசித்து வருகிறேன் ஒவ்வொரு சம்பவம் எனக்கு என்ன தோன்றுகிறது தெரியுமா? இந்தக் கடமையுடைய அண்ணமையைத் தளையட்ட மாக்கி, இப்போது சிதையிடாது என்று சொல்வார்கள் அதனைப் பேசாமல் அண்ணமனை வரவில்லை கழலிப்பேற்ற வேண்டி மென்று தோன்றுகிறது என கருத்தை முன்னிட்டுத் தான் கொபததை அடக்க கொள்கிறேன் அவரை மட்டும் நீ காஞ்சிக்கு அழைத்து வந்திருக்கிறாய்..”

இளவரசர் அவரிடம் தங்கள் ஒளையைச் சேர்ப்பதற்கு யோசனையிடுவத தன்மையி லிட்டதே”

“ஆமாம், சக்கரவர்த்தி இந்தப் பழுவேட்டையர்களிடம் தோல்வியை அடைபட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என பொருத்தமாகக் கொண்டு காஞ்சி மாநகரம் நான் கடவுள் பொன் மானிகளில் வெள்ளையர்கள் சஞ்சரிக்கின்றனர் நான்

சரி போது நடந்தது போது அவர்களை அப்பாண்டியில் வர வேறும் பாகியம் எவ்வளவு கிடைக்கிறது என்றுமே சொல்லு இந்தக் கடமையுடன் விட்டு உயிரோடு போயேனோ என்றுகூடச் சொல்லாமல் நடக்கிறது..”

இளவரசர் தாங்கள் இவ்விதம் போய் போ, மலையமாணப் படை உடைய வர சொல்வது மிகவும் அவசியம் என்று தோன்றுகிறது..”

“அந்தக் காரியத்துக்கு உங்களுடைய அனுமதியை என்று பார்த்துள்ளேன்..”

ஐயா! மன்னிக்க வேண்டும் தங்களை விட்டு ஒருகணம் மீளியே கூடாது என்று தங்கள் தாக்கவார எள்கதக் கூட்டளையிட இருக்கிறார்கள்..”

“அதை நீ இதுவரை நன்றாக சிறைவேற்றி வருகிறாய்..”

பாத்திரம் பல்லவா இப்போது கம்மமாக நிற்கிறார் பொழுது போகாமல் கஷ்டப்படுகிறார்..”

“ஆமாம்; பழுவேட்டையர் இளைய ராணியைப் பாத்திரம் ஒவ்வொரு கணமும் அவனுக்கு ஒவ்வொரு யுகமாக இருக்கிறது பாத்திரம் போனது போனது இருக்கிறது அடிமைமையானது என்று நான் கருதினேன் கந்தவிலை அவனைத்தான் மலையமாணப் படை அனுப்ப வேண்டும்..”

“சரியான யோசனை, ஐயா!”

“அவன் இவ்வாறுபோது எனக்கு ஏதாவது அபாயம் தீரட்டும் உதவிக் திருக்கவே இருக்கிறாய்..”

“இளவரசர்! யார் இருக்கிறதும் இல்லாமல் போய், தங்களுக்குத் தீவிரச் செயல்த துண்டினவன் இந்த கெடில் இப்போது நான் கருதவில்லை தாங்கள் இப்போது போது தங்களைப் பற்றிச் சொல்லிப் போய் வீரக் கிழவர்கள், தங்களைத் தீவிரப் பாத்திரம் எனக் காலநடுவில் வாய் குழித்த தடுமாறுவதைத் தீரில் பார்த்தேனே..”

தம்பி! எனில் கந்தி எடுத்துப் போராடக் கூடிய எந்த ஆண் மகனாகும் நான் பார்ப்பதில்லை மன்னவந்தது முதுகில் அப்பாவிடக் கூடிய கந்தமாறம் போனவர்களுக்கும் நான் பயப்படவில்லை..”

“மறுபடி கந்தமாறனைப் பற்றி

அப்படிச் சொல்கிறார்களே..?"

"பேசு தம்பி! ஒரு பெண்ணின் தெருவின் ஆழத்தில் உள்ள வஞ்சத்துக்குத்தான் அங்குகிறேன் அவள் மனத்தில் என்ன வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ என்று என்னும் போதெல்லாம் என் உள்ளம் பதை பதைக்கிறது. அவன் என்னை மர்மமாகப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு பார்வையும் என தெருவில் நடப்பதைச் செலுத்துவது போலிருக்கிறது அதைப் பற்றி என்னிய உட்கேள் என கை கால்கள் வெட வெடத்துப் போகின்றன."

"ஐயா! நத்தினி தேவியின் வஞ்சத்துக்குப் பயப்பட வேண்டியதுதான் என பதை தானும் ஒத்துக் கொள்கிறேன் அவருடைய உள்

னத்தில் எவ்வளவு பயங்கரமான துயேஷம் இருக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன் என்னை அவர் உயிரிழந்து போக விட்டதை நினைக்கும்போது சில சமயம் அதில் என்ன குழ்ச்சி இருக்குமோ என்று பீதி கொள்கிறேன் ஆனால் இதெல்லாம் அவருக்கு உண்மை தெரியாமலிருக்கும் காரணத்தினால்தான் அல்லவா! அவருடைய சகோதர தாங்கன என்பதைத் தெரிவித்துவிட்டால் அதற்குப் பிறகு எந்தக் கவனமும் வேண்டியதிருவதில்லைவா?"

"அப்படியா என்னுமிரா? வலவலையா? நீ கெட்டிக்காரன்தான் ஆனால் பெண்களின் இயல்பு அநியாத அப்பாவிப் பிணை நத்தினிக்குத் தான் கத்தா

சோழரின் குமாரி எனபது தெரித்தால்,
எங்கள் எல்லோரிடமும் அவருடைய
குரோதம் ஒன்றுக்கு நூறு மடங்கு
ஆகும் தஞ்சை சாமராஜ்யத்தின்
சககரவாதத்தினியாக அவளுக்குப்
பட்டம் குட்டுவதாகச்
சோலையோதினும் அவருடைய
கோபம் தீரது..."

"இளவரசே! அப்படித்
தாங்கள் கருதினால் அந்தப்
பொறுப்பை என்விடமே
ஒப்புவிப்புகள். நானே

ததிலிவிடம் உண்மை வரலாற்றைச் சொல்வேன் அவருடைய கோபத்தையும் தனிக்க முயல்வேன்..."

"உன்னாலும் அது முடியாது. நான் ததிலிவின கோபத்தை யாராலும் தடுக்க முடியாது நான் சொல்வதைக் கேள்! எங்கள் சோழ குலத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானால், ஒன்று நான் சாக வேண்டும். அல்லது இரண்டு பேரும் சாக வேண்டும் வீர பாண்டியனைக் கொன்ற வானினால் அவனையும் கொன்று விடுகிறேன் "

"இளவரசே! இது என்ன பயங்கரமான பேச்சு"

"வல்லவரையா! ஒரு சாமராஜ வந்தைப் பாதுகாப்பதற்காக ஓர் உயிரைக் கொல்லுவது குற்றமா? அவன் பெண்ணாயிருந்தால் என்ன? என உடன் பிறந்த சகோதரியாக இருந்தால் என்ன? உண்மையில் அவன் பெண் அல்ல. பெண் உருக் கொண்ட மாய மோகினிப் பேய்! அவனை உயிரோடு விட்டி தந்தால் வீரயாலய சோழா காலத்திலிருந்து பலகிப் பெருகி வந்திருக்கும் இந்தச் சோழ சாமராஜ்யம் சின்னாபிணமாகி விடும் 'ஆகா! அது என்ன' என்று ஆதித்த கரிகாலன் திகிலூட்டக் கேட்டு விட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தான்

அச்சமயம் அவர்கள் இருந்த இடத்திலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் காட்டுப் புதர்களுக்கு மத்தியில் ஏதோ அடர்வால் கவலைமயம் நடந்துகொண்டிருந்தது இருவரும் குதிரைகளைத் தட்டி விட்டு அருகில் சென்று பார்த்தார்கள் மிக அபூர்வமான காட்சி ஒன்று தென்பட்டது. காட்டுப் பன்றி ஒன்றும் சிறுத்தைப் புலி ஒன்றும் கொடூரமாகச் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தன

"ஆகா! நாம் தேடி வந்தவன் இங்கே இருக்கிறான்" என்றான் கரிகாலன்

"சிறுத்தை நமக்கு வேலை இல்லாமல் செயதுவிடும் போலிருக்கிறது" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"அப்படியா நினைக்கிறாய்? பார்த்துக்கொண்டே இரு" என்றான் கரிகாலன்

சி

றுத்தைக்கும் பன்றிக்கும் நடந்த அகோரமான யுத்தத்தை இருவரும் சிறிது தேரம் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்

சிறுத்தை பன்றியின் மீது பாயத்து அதை தகவகின்றாலும் பற்களினாலும் தாக்க முயன்றது ஆனால் காட்டுப் பன்றியின் கடினமான தோல் புலி தகத்திற்கும் பற்களுக்கும் சிந்தும் அளவறு கொடுக்கவில்லை ஆனால் பன்றி வேகமாக ஓடி வந்து சிறுத்தையை முட்டித் தள்ளித் தளர்த்தும் மரங்களிலும் வேர்களிலும் வைத்துத் தேய்த்தபோதெல்லாம் சிறுத்தை படாதுபாடு பட்டது பன்றியின் கோளாப் பற்கள் சிறுத்தையின் தோலைச் சீர்தளர் பின்னமாகக் கிழித்தன கடைசியாக ஒரடிமுறை சிறுத்தையைப் பன்றி கீழே முட்டித் தள்ளிய போது அது செத்தது போலக் கிடந்தது

'தம்பி' சிறுத்தை செத்துவிட்டது' பன்றி இனி நம் பேரில் தீர்ப்பும்' அதற்கு நாம் ஆவதற்காக வேண்டும்" என்று கூறிக் கரிகாலர் விலவில் அமைப்பு பூட்டி விட்டார்

அமப்பு பன்றியின் கழுத்தில் போய்த் தைத்தது பன்றி கழுத்தை உதறிக்கொண்டே திரும்பிப் பார்த்தது இரு குதிரைகளையும் அவற்றின் மீதிருந்தவர்களையும் ஒரகணம் கவனித்தது பிறகு ஒருகடலை சிறுத்தையைப் பார்த்தது அதனால் இனி ஒன்றும் ஆகாது என்று தெரிந்துகொண்டது போலும்' மூடிக் ஆவேசத்துடன் குதிரைகளை நோக்கிப் பாயத்து வந்தது கரிகாலன் இளனெழு அமைப் விலவில் பூட்டுவதற்கு முன்னால் அவன் ஏறியிருந்த குதிரையைத் தரிக் கிவது தாக்குதலின் வேகத்தினால் சிறிது தகவத குதிரையின் பின்னங்கால் வீழ்மாற்தன் வேரிக் அகப்பட முக கொள்ளவில்லை குதிரை தடுமாறிக் கீழே விழுந்தது குதிரையின் அடியில் கரிகாலன் அகப்பட முககொண்டான்

பன்றி சிந்து பின்னால் தகாத்து வந்து மறுபடியும் தளரவில் கிடந்த குதிரையை நோக்கிப் பாயத்து சென்றது,

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

நாற்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்

“புலி எங்கே?”

பு

தித்த கரிகாலர் ஊர் பேர்ப்பட்ட ஆபத்தில அகப்பட்டுக் கொண்டார் என்பதை வந்தியத்தேவன் கவனித்தான். கண்முடித் திறக்கும் நேரத்தில் குதிரையைச் செலுத்திக் கொண்டு வந்து பன்றியின் மீது தன் கையில்லுத்த வேலைச் செலுத்தினான். வேல பன்றியின் முதுகுத்தோலின் மீது மேலாகக் குத்தியது பன்றி உடம்பை ஒரு குறுக்குக் குறுக்கிக் கொண்டு திரும்பியது. அந்த வேகத்தில் வந்தியத்தேவன் கையில் பிடித்திருந்த வேலின் பிடி நழுவி விட்டது. பன்றியின் முதுகில் இலேசாகச் சென்றிருந்த வேல் நழுவிக்கீழே விழுந்தது.

பன்றி இப்போது வந்தியத்தேவன் பக்கம் திரும்பி ஓடி வந்தது. அவன் தன் அபாய

கரமான நிலையை உணர்ந்தான். பன்றியின் தாக்குதலுக்கு அவனுடைய குதிரையினால் எடுகொடுக்க முடியாது. கையில் வேலும் இல்லை. இனவரசரோ இன்னமும் குதிரையின் கீழிருந்து வெளிப்படுவதற்கு முயன்று கொண்டிருக்கிறார் தான். குதிரை மேலிருந்த படி ஏதாவது ஒரு மரத்தின் மேல்தாவி ஏறிக் கொண்டால்தான் தப்பிப் பிழைக்கலாம். சீச்சி! எத்தனையோ அபாயங்களுக்குத் தப்பி வந்து கடைசியில் கேவலம் ஒரு காட்டுப் பன்றியினாலேயா கொல்லப்பட வேண்டும்?

தல்லவேனையாக, அருகாமையிலேயே தாழ்த்துப் படாந்த மரம் ஒன்று இருந்தது. வந்தியத்தேவன் குதிரை

அமரர் கல்கி

மீதிருந்து பாய்ந்து மரத்தின் கிளை ஒன்றைத் தாவிப் பிடித்துக் கொண்டான். கால முதல் தோன் வளையில் அவனுடைய பலத்தை முழுதும் பிரயோகித்து எழுமபிக் கிளை மீது ஏறிக் கொண்டான். அதே சமயத்தில் பன்றி அவனுடைய குதிரையை முட்டியது குதிரை தட்டுத் தடுமாறி விழப் பார்த்துச் சமானித்துக் கொண்டு அப்பால் ஓடியது.

கரிகாலர் இன்னமும் குதிரையின் அடியில் கிடந்தார். வந்தியத்தேவன் மரக்கிளை மீது இருந்தான் காட்டுப் பன்றி இருவருக்கும் தடுவில நின்று இப்படியும் அப்படியும் திரும்பிப் பார்த்தது.

ரண்டு எதிரிகளில் யாரைத் தாக்கலாம் என்று அந்தக் காட்டுப் பன்றி யோசனை செய்து வந்தது என்பதை வந்தியத்தேவன் அறிந்தான். இளவரசர் இன்னும் குதிரைக்கு அடியிலிருந்து விடுவதற்குக் கொண்டு வெளிவந்த பாடிலை வெளிவந்துவிட்ட போதிலும் பன்றியின் தாக்குதலை அவரால் அச்சமயம் சமானிக்க முடியுமா என்பது சந்தேகத்தான். அவர் கையில் உடனே பிரயோகிக்கக்கூடிய ஆயுதம் இல்லை. விலை வளைத்து அம்பு விடவேண்டும். குதிரைக்கு அடியில் விழ்ந்து அகப்பட்டுக் கொண்டதில் அவருக்குப் பலமான காயம் படிகுந்தாலும் படிகுக்கலாம். எப்படியும் இளவரசர்களுக்குச் சிறிது சாவகாசம் ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது அவசியம். இவ்வளவையும் மின்னல் மின்னும் நேரத்தில் வந்தியத்தேவன் யோசனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். தான் ஏறியிருந்த மரக்கிளையைப் பலமாக உலுக்கி ஆட்டிக் கொண்டே "ஆகா ஊக" என்று பெரிதாகச் சப்தமிட்டான்.

அவனுடைய யுக்தி பலித்தது. பன்றி மூக்காவேசத்துடன் அவன் ஏறியிருந்த மரத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தது.

"வரடடும், வரடடும், வந்து மரத்தின் பேரில் முட்டிக் கொண்டடடும்" என்று வந்தியத்தேவன் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவன் ஏறி உட்கார்ந்து

உலுக்கிய மரக்கிளை மடமடவென்று முறித்தது. 'கடவுளே' இது என்ன ஆபத்து' - கிளைபுடன்தரையில் விழுந்தால்' அடுத்த நிமிடமே பன்றியின் கோரப் பற்கள் அவனைச் சினைப் பினைமாகக் கிழித்து விடும். வேறு கிளை ஒன்றைத் தாவிப் பிடித்துக் கொண்டால்தான் பிழைக்கலாம். அப்படித் தாவிப் பிடிக்க முயன்றான் பிடிக்க முயன்ற கிளை சற்றுத் தூரத்தில் இருந்தபடியால் ஒரு கை மட்டுந்தான் பிடித்தது. பிடித்த கிளை மெல்லியதாயிருந்தபடியால் வளைந்து கொடுத்தது. கைப்பிடி நழுவத் தொடங்கியது. கால்கள் ஊசலாயின. 'சரி' கீழே விழவேண்டியதுதான். உடனே மரணந்தான். சத்தேகமில்லை. ஏதோ, கடைசி கடைசி யாக ஆதித்த கரிகாலரைக் காப்பாற்ற முடிந்தது. அவ்வளவு' இளையபிராட்டி இதை அறியுமபோது மகிழ்ச்சி அடைவான். அல்லவா' தன்னுடைய மரணத்துக்காக ஒரு துளி கண்ணீர் விடுவான். அல்லவா?...

ஏதோ ஒரு பயங்கரமான சத்தம் கேட்டது' அதே சமயத்தில் கைப்பிடியும் நழுவி விட்டது' வந்தியத்தேவன் கண்களை இறுகமுடிக்க கொண்டான். தடால என்று கீழே விழுந்தான். விழுமபோதே நினைவை இழந்தான்.

வந்தியத்தேவன் நினைவு வந்து கண் விழித்துப் பார்த்தபோது ஆதித்த கரிகாலர் அவன் முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். சட்டென்று நிமிர்ந்து எழுந்து உட்கார்ந்து, "இளவரசர்! பிழைத்திருக்கிறீர்களா?" என்றான்.

"ஆமாம், உன்னுடைய தயவினால் இன்னும் பிழைத்திருக்கிறேன்" என்றார் ஆதித்த கரிகாலர்.

"காட்டுப் பன்றி என்ன ஆயிற்று?" என்று கேட்டான்.

"அதோ" என்று இளவரசர் கட்டிக் காட்டிய இடத்தில், காட்டுப் பன்றி செத்துக் கிடந்தது.

வந்தியத்தேவன் அதைச் சற்று உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, "அரசர்! இவ்வளவு கிளை சூவுமுள்ள பிராணி என்ன

பாடுபடுதறி விட்டது' கந்தமாறன் காட்டுப் பன்றியைக் குறித்துச் சொன்னது அவ்வளவும் உண்மைதான் கடைசியில் அதை எப்படித்தான் கொன்றார்கள்" என்று கேட்டான்

"நான் கொல்லவில்லை உன்னுடைய வேலும் தீயமாகச் சோந்துதான் கொன்றார்கள்" என்றார் இளவரசர்

வந்தியத்தேவன் அதன் பொருள் விளங்காதவனைப் போல் இளவரசரின் முகத்தைப் பார்த்தான்

"என்னுடைய வேலைத் தாங்கள் நன்றாக உபயோகப்படுத்தியிருக்கிறீர்கள்! ஆனால் நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே! ஆபத்தான சமயத்தில் தங்களுக்கு உதவி செய்ய முடியாதவனாகி விட்டேனே?" என்றான்

"தீ மரக் கிணையைப் பிடித்து உலுக்கிச் சபதமிட்டாய் அல்லவா' அப்போது நான் குதிரை அடியிலிருந்து வெளிவந்து உன் வேலை எடுத்துக்கொண்டேன் என் மனத்தில் கொத்தளித்துக்கொண்டிருந்த கோபத்தையெல்லாம், பாவம், இந்தப் பன்றியின் பேரில் பிரயோகித்தேன் வேலினால் குத்தப்பட்டதும் அது பயங்கரமாகச் சபதமிட்டது என் காதே செவிடாகிவிடும் போலிருந்தது ஆனால் வேலினால் மட்டும் அது சாகவில்லை தீ மரக் கிணையிலிருந்து தழுவி அதன் பேரில் விழுந்தாய், அந்த அதிர்ச்சியினால்தான் செத்தது" என்று கரிகாலர் சொல்லி விட்டுச் சிரித்தார் வந்தியத்தேவனும் அதை நினைத்து நினைத்துச் சிரித்தான் உடம்பைத் தடவிப் பார்த்துக்கொண்டு, "பன்றியின் மேல் விழுந்த தினாலேதான், காயம் படாமல் தப்பினேன் போலிருக்கிறது மகாலிஷனுடைய வராக அவதாரம் எடுத்து இரணியாடையைக் கொன்றார் என்பதை இனி என்னால் நம்ப முடியும்' அப்பா' எவ்வளவு ஞார்க்கமான பிராணி!" என்றான்

"இந்தச் சிறு காட்டுப் பன்றியைப் பார்த்து விட்டு வராகாவதாரத்தை

மதிப்பிட்டாதே. தம்பி! வடக்கே வந்திய மலையைச் சேர்ந்த காடுகளிலே தலையிலே ஒற்றைக் கொம்பு உள்ள பன்றி ஒன்று இருக்கிறதாம் ஏறக்குறைய யானை அவ்வளவு பெரிதாயிருக்கும் அந்த மாதிரி பன்றியாயிருந்து, தீ ஏறியிருந்த மரத்தை முட்டியிருந்தால், மரம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்" என்றார் இளவரசர்

"மரம் அடியோடு முறிந்து விழுந்திருக்கும் தாங்கள் எறிந்த வேலும் முறிந்திருக்கும் தம் கதி அதோகதிகாயிருக்கும் சோழ சூலத்தின் எதிரிகளுக்கு வேலை மிச்சமாகப் போயிருக்கும்" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"தம்பி! உண்மையைச் சொல்லு! என் குதிரை தடுமாறி விழுந்தவுடனே தீ வேலை எறிந்தாயே' அந்தக் காட்டுப் பன்றியின் மேல் எறிந்தாயா' என்பேரில் எறிந்தாயா" என்று ஆதித்த கரிகாலர் கேட்டார்

வ

ந்தியத்தேவன் ஆதிர்த்துடன், "ஐயா! உண்மையாகவே தாங்கள் இந்தக் கேள்வி கேட்கிறீர்கள்' அப்படித் தாங்கள் சந்தேகப்

படுவதாயிருந்தால் பன்றியைக் கொன்று
என்னைக் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டிய
அவசியம் இல்லைமே?" என்றான்.

"ஆமாம், ஆமாம் உன் பேரில் சை
தேகப்படக்கூடாதுதான். நீ மரக்
கிளைகளை ஆடிக் கொண்டு உச்சை
போட்டிராவிட்டால் எனக்கே அந்தப்
பன்றி யமனாக இருந்திருக்கும் ஆனா
லும் நீ வேலை எறிந்தபோது ஒருகணம்
எனக்கு அதைக்கப் சத்தேகம் உண்டா
யிற்று. இப்போதெல்லாம் எனக்கு
எதைப் பாராததாலும், யாரைப் பாராததா
லும் வீண் சத்தேகம் தோன்றுகிறது.
யமன் என்னைத் தொடர்ந்து வந்து
கொண்டேயிருக்கிறான் என்ற பிரமை
யைப் போக்கிக் கொள்ளவே முடிய
வில்லை. யமன் இந்தப் பன்றியின் உரு
வத்திலு என்னைக் கொல்ல வந்த
தாகவும் எண்ணினேன்."

"அப்படியானால் மிக தலவதாய்ப்
போயிற்று அரேச்! தங்களைத்
தொடர்ந்து வந்த யமன் செத்து ஒழித்
தான் இனி என்ன கவலை? கத்த
மாறலோடு நாம் போட்டியிட்ட பத்
தயத்திலும் ஜயித்து விட்டோம்
பன்றியை இழுத்துக் கொண்டு போக
வேண்டியதுதானே? புறப்படலாம்
அல்லவா?" என்றான் வல்லவரைபன்.

"புறப்பட வேண்டியதுதான்!
ஆனால் அவசரம் என்ன? சற்று இங்கே
தங்கிக் களைப்பு ஆறி விட்டுப் போக
லாம்" என்றார் இளவரசர்.

"தாங்கள் களைப்படைத்ததாகச்
சொல்வதை இப்போதுதான் முதன் முத
லாகக் கேட்கிறேன் ஆம், குதிரையின்
அடியில் சிகி ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டுப்
போயிருப்பீர்கள்."

"அது ஒன்றுமில்லை உடனின்
களைப்பைக் காட்டிலும் உன்னத்தின்
களைப்புத்தான் அதிகமாயிருக்கிறது.
வந்த வழியாகவே அவ்வளவு தூரமும்
காட்டு வழியில் திரும்பிப் போக வேண்
டுமா? மறுபடியும் அந்த மூடர்களுடன்
சேர்த்தல்லவா பிரயாணம் செய்ய
வேண்டி வரும்? அதைக் காட்டிலும்
இந்த ஏரியைக் கடந்து போய் விட்டால்
என்ன?"

"கடவுளே! இந்தச் சமுத்திரம்

போன்ற ஏரியை நீதிக்க் கடக்க வேண்
டும் என்றா சொல்கிறீர்கள்? பன்றியிட
மிருந்து என்னைத் தப்ப வைத்து ஏரி
யில் முழுகடித்துக் கொல்ல வேண்டும
என்று உத்தேசமா?" என்றான் வந்தியத்
தேவன்.

"உனக்கு நீந்தத் தெரியாது என்பது
நினைவிருக்கிறது என்னால் கூட இவ
்வளவு பெரிய ஏரியை நீந்திக் கடக்க
முடியாது ஒரு படகு கிடைத்தால் காரி
யம் கவப்பமாகி விடும் சற்று முன் ஒரு
படகு பார்த்தோமே, அது எங்கேயாவது
சமீபத்தில் கரையோரமாகத்தானே
தங்கியிருக்கும்? அதைத் தேடிப் பிடித்
தால் என்ன?"

"குதிரையின் கதி என்ன ஆவது?
காட்டு மிருகங்களுக்கு உணவாகடும்
என்று விட்டு விட்டுப் போய் விட்
லாமா?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

உடனே ஏதோ ரூபகம் வந்து திடுக்கிட
ட்டவன் போல துள்ளிக் குதித்து
எழுத்து, "ஜயா! புலி எங்கே?" என்று
கேட்டான்.

"நானும் அதை மறந்து விட்டேன்.
பக்கத்தில் எங்கேயாவது மறைந்திருக்கப்
போகிறது யமன் பன்றி ரூபத்தில் வரா
மல் ஒருவேளை புலி ரூபத்திலும் என்
னைத் தொடரலாம் அல்லவா?"
என்றார் இளவரசர்.

இருவரும் கற்றுமுறந்தும் உற்றுப்
பார்க்கலானார்கள் சிறிது நேரம்
பார்த்த பிறகு வந்தியத்தேவன்
"அதோ!" என்று சுட்டிக்காட்டி
னான்.

ஏரில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து
சேர்த்த அந்த வாய்க்கால்
வடக்கே போகப் போகக் குறுக
லாகிக் கொண்டு சென்றது அவ
விதம் குறுகலாகியிருந்த இடத்தில்
வாய்க்காலின் மீது ஒரு பெரிய மரம்
விழுந்து இரு கரைகளையும் தொடருக்
கொண்டிருந்தது புலி அந்த மரப்
பாலத்தின் மீது மெல்ல ஊரத்து சென்று
அக்கரையை நெருங்கிக் கொண்டிருத்
ததை இரண்டு பேரும் கவனித்தார்கள்.
இரண்டு பேருடைய மனத்திலும் ஒரே
எண்ணம் உதித்தது.

"ஆகா' படவிலே வந்த பெண்கள்" என்று இருவரும் ஏக காலத்தில் வாய்விட்டுக் கூறினார்கள்.

பின்னர், "இந்த வாயக்காலை அடுத்ததுள்ள நீவின கரையிலேதான் அததப் பெண்கள் இறங்கியிருக்க வேண்டும்" என்றான் வலவலவரையன்.

"காயம்பட்ட சிறுத்தை மிக அபாய கரமானது" என்றார் இளவரசர்.

"பன்றியுடன் புலியையும் கொன்று எடுத்துப் போகத்தான் வேண்டும்"

"இந்த வாயக்காலை எப்படித் தான் ஒவது? குதிரைகள் மரப் பாலத்தின் மேல் போக முடியுமா?"

"தண்ணீர் கொஞ்சமாகத்தான் இருக்கும். இறங்கிப் போகலாம்."

கரிகாலரின் குதிரையும் அதற்குள் எழுத்து வந்தியத்தேவன் குதிரைக்கு அருகே போய் நின்று கொண்டிருந்தது. எஜமானர்கள் அத்தரங்கம் பேசியது போல அவையும் தங்களுக்குச் சற்று முன் தோந்த அபாயத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டன போலும்.

இருவரும் தத்தம் குதிரை மீது தாவி ஏறினார்கள் வாயக்காலில் குதிரைகளை இறக்கினார்கள்.

வாயக்காலில் தண்ணீர் அதிகமாக இல்லைதான். ஆனால் சேறும் உளையும் அதிகமாயிருந்தன குதிரைகள் தட்டுத் தடுமாறித் தத்தனிததுச் சென்றன.

கோடிக்கரைப் புதை சேறறுக் குழிகளை நினைத்துக்கொண்டு வந்தியத்தேவன், "இந்தச் சேறு ஒன்றும் பிரமாத மில்லை" என்று தைரியமடைந்தான் அதைப் பற்றிக் கரிகாலருக்குச் சொல்லவும் தொடங்கினான்.

"தண்பு' வெளியிலுள்ள சேறையைப் பற்றிச் சொல்லப் போய் விட்டாயே' மனிதர்களுடைய உணததில் உள்ள சேறையைக் குறித்து என்ன கருதுகிறாய்? ஒரு தடவை நீய எண்ணமாகிற சேறில் இறங்குகிறவர்கள் மீண்டு கரை ஏறுவது எவ்வளவு கடினம் தெரியுமா?" என்று கரிகாலர் கேட்டார் இளவரசரின் உண்ம உண்மையில் சேறு போலக் குழம்பி விடுகிறது என்று வந்தியத்தேவன் எண்ணிக் கொண்டான்.

திரைகள் மிகப் பிரயாசையுடன் அக்கரையை அடைந்தன.

காட்டுக்குள்ளே மிக ஜாக்கிரதையுடன் நாலாபுறமும் உறுப்ப பார்த்துக்கொண்டு இருவரும் சென்றார்கள் கரிகாலரின் கையில் விலலும் அம்பும் தயாராயிருந்தன.

வந்தியத்தேவன் தன் வேலையும் புலியின் பேரில் எறிவதற்கு ஆயத்தமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று, காட்டில் சாதாரண மாகக் கேட்கும் சபதங்களை அடக்கிக் கொண்டு ஒரு பெண்ணின் 'சிற்' என்ற குரல், "அம்மா! அம்மா! புலி" என்று கெழுவது கேட்டது.

மணிமேகலை மரக்கிளையின் மீது சிறுத்தைப்பைப் பார்த்த அதே சமயத்தில் வஸந்த மண்டபத்தில் சமையல வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த தோழிப் பெண் ஒருத்தியும் அததப் புலியைப் பார்த்துவிட்டு அவலிதம் அலறினாள்.

அத்தக் குரல் இரு தண்பர்களின் செவிகளிலும் விழுத்து ரோமாஞ்சனத்தை உண்டுபண்ணியது.

குதிரைகளை வேகமாகச் செலுத்திக் கொண்டு குரல் வந்த திசையை நோக்கி அவர்கள் சென்றார்கள்.

ஏரிக்கரையின் ஒரு திருப்பம் திரும்பியதும் அவர்கள் கண்ட காட்சி இருவரையும் திடுக்கிடடுத்த நிமிவ கொள்கும்படி செய்து விட்டது.

நத்தினியும் மணிமேகலையும் படித்துறையில் குனிப்பதற்காக இறங்கிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், அருகில் சாயந்திருந்த மரக்கிளை ஒன்றின் மீது சிறுத்தை சிறிது சிறிதாக ஊர்ந்து மேலேறிக்கொண்டிருந்தது.

பன்றியோடு போட்ட சண்டையில் தன்றாக அடிபட்டுக் காயமுற்றிருந்த அத்தச் சிறுத்தை அப்போது தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டால் போதும் என்ற நிலையில் இருந்தது.

ஆனால் அது அத்தப் புலியைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

அடுத்தகணம் சிறுத்தை தண்ணீரில் தின்ற பெண்களின் மீது பாயப் போகிற தென்று கரிகாலரும் வந்தியத்தேவனும் எண்ணினார்கள்.

வந்தியத்தேவன் வேலை உபயோகிக்
கத் தயங்கினான் வேல் தவறிப்
பெண்களின் மீது விழுந்து விட்டால்
என்ன செய்வது என்று பயந்தான்

கரிகாலருக்கு அதற்கைய தயக்கம்
ஒன்றும் ஏற்படவில்லை வளைத்திருந்த
வில்லில் அமர்பக் கோத்து நன்றாகக்
குறி பார்த்து இழுத்து விட்டார்

அம்பு விரைந்து சென்று சிறுத்தை
யின் அடிவயிற்றில் பாயந்தது

சிறுத்தை பயங்கரமாக உறுமிக்
கொண்டு அப்பாலிருந்த பெண்களின்

மீது பாயந்தது

அடுத்தகணத்தில் என்ன நேர்ந்தது
என்பதைத் தெளிவாகப் பாரக்க முடி
யாதபடி ஒரே குழப்பமாகிவிட்டது

சிறுத்தையும் பெண்கள் இருவரும்
நிமிர்ந்து மறைந்துவிட்டார்கள்.

சில கணதேரம் கழித்து மூவரும்
வெவ்வேறு இடத்தில் தண்ணீருக்குள்
ளிந்தது வெளியே தலையை நீட்டினார்
கள்

ஏரிவீன தீரோடு இரத்தம் கலந்து செக்
கச் செலவென்று ஆயிற்று

நாற்பத்தி நான்காம் அத்தியாயம்

காதலும் பழியும்

கு நண்பர்களும் மேற்
கூறியவற்றையெல்லாம்
நிலைபாடி பார்த்துக்
கொண்டுநாளிருந்தார்கள்
குதிரைகள் மீறிருந்து குதித்
தார்கள். தண்ணீரில் கரை
யோரம் பாயத்து வந்
தார்கள்.

இதற்குள் சிறுத்தை
தண்ணீரிலே சிறிது தூரம் சென்று விட்
டது' அது மிதந்த விதத்தைப் பார்த்தால்
அது ஒருவழியாகப் பிராணனை விட்டு
விட்டது என்று தோன்றியது.

பெண்மணிகள் இருவரும் புலியினால்
எவ்வளவு காயப்படுகிறதப்பட்டார்கள்
என்பது ஒன்றும் தெரியவில்லை

இருவரும் தண்ணீரில் குதித்துப் பெண்
மணிகளை நோக்கிச் சென்றார்கள்

முதலில் வந்தியத்தேவன் மணிமேக
ளையை அணுநீர் சென்றான் ஏனெனில்
நந்தினியை நெருங்குவதற்கு அவனுக்கு
அச்சமாக இருந்தது.

மணிமேகலைக்குக் காயம் எதுவும்
ஏற்படவில்லை. புலி விழுந்த வேகத்தில்
அவளும் தண்ணீரில் விழுந்து முழுகியதில்
சிறிது மூச்சுத் திணறியதைத் தவிர
வேறொன்றும் அவளுக்கு நேரவில்லை

வந்தியத்தேவன் தன் அருகில் வரும்
தாய் பார்த்ததும் அவன் எல்லையிலலாத

உள்ளக் கிளர்ச்சி அடைத்து கண்களை
இறுக முடிக்கக் கொண்டான்

கரிகாலா வந்தியத்தேவனுடைய
கையைப் பிடித்து நிறுத்தி நந்தினியின்
பக்கம் அணுபி விட்டுத் தன்னை நோக்கி
வருவதை அவன் அறியவில்லை இரண்டு
கைகளினாலும் கரிகாலர் அவனைத்
தூக்கி அனைத்துக் கொண்டு படித்
துறைப் படிக்கில் ஏறி மேலே போய்ச்
சோத்து தரையில் மெதுவாக அவனை
வைக்கும் வரையில் கண்ணை விழித்துப்
பார்க்கவில்லை மூக்கில் கவாசம் வகு
கிறதா என்று கரிகாலர் விரலை வைத்துப்
பார்த்தபோதுதான் கண்களை மென்
மென்த திறந்தான் திறக்கும்போதே
வந்தியத்தேவனிடம் தன் கரை காணாக்
காதலைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு,
அன்பும் ஆர்வமும் ததும்பிய நோக்குடன்
பார்த்தான் அவனுடைய கண்ணின் முன்
தெரிந்தவர் இளவரசர் கரிகாலர் என்று
தெரிந்ததும் துள்ளி எழுந்து அப்பால்
நகாத்து உட்கார்ந்துகொண்டான்

அவனுடைய முகத்தில் அச்சமயம்
தோன்றிய ஏமாற்றத்தைக் கவனித்த
கரிகாலர் கலீர் என்று சிரித்தார்.

"மணிமேகலை! இது என்ன துள்ளல்
என்னைக் கண்டு இவ்வளவு அருவருப்பு
ஏன்?" என்றார்

"ஐயா! வேற்று மனிதர் கைபட்டாக

பெண்களுக்குக் கசையாஜிராதா" என்றான் மணிமேகலை
 'பெண்பிண' என்னை வேற்று மனிதனாகக் கிட
 டாயா' என்கதும் உனக்கும் கலியாணம் செய்ந் தவக்க
 ஓகப் பிரயத்தனம் நடக்கிறதே" என்றா கரிகாலர்
 "கவாயி' அந்தப் பிரயத்தனம் பலிதப் பிறகுதானே
 சொந்தமாக முடியும்' அதுவரையில் தாங்கள்
 வேற்று மனிதாதானே" என்றான் மணிமேகலை
 "ஆனால் அது உனக்கு இஷ்டமா என்பதை
 நீ சொல்லலாம் அல்லவா?

க டம்பூர் இளவரசி சற்று சோகித்துவிட்டு
 "ஐயா! தாங்கள் கோழைகூடத் தானறல்,
 எல்லாம் அறிந்த புத்திமான சிறு
 பெண்ணாகிய என்னிடம்
 இவ்விதம் பேசலாமா?
 என் தந்தையிட மல்
 லவா கேட்க வேண்
 டும்" என்றான்
 "பெண்ணே! உன்
 தந்தை சமம்தந்தால்
 நீ சமம்தப்பாயா?"

48 752500

அதே சமயத்
தில் வந்தியத்தே
வரையும் நத்தினியும்
பேசிக் கொண்டிருந்த
தூர்கள் நத்தினியின் தோள் ஒள
றில் புலி தகை படகு இரத்தம்
கசித்து கொண்டிருந்தது

மணிமேகலையைப் போல் ந்த
தின் கண்ணை மூடிக்கொள்ளவும்
இவளை வந்தியத்தேவன் கைகளி
லிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள அவசரப்
படவும் இவளை வந்தியத்தேவனோ, தன்
கையைக் கட்டுக் கொண்டிருந்த நெருப்புத்
தண்ணைக் கீழே போடுவது போல அவசர
மாக இணையராணிசைக் களையில் இறக்கி
விட்டான் தண்ணீரில் முழுகி இருந்தபோ
திலும் நத்தினியின் உடம்பு உண்மை
விலையே கட்டுக் கொண்டிருந்தது

வந்தியத்தேவன் உள்ளத்திலு இனத்
தெரியாத பிதி குடி கொண்டது அவன்
உடம்பு பதறியது

நத்தினி புன்னகையுடன், "ஐயா' ஏன்
இவ்வளவு பதற்றம்' என்னைப் புலி என்று
நினைத்துக் கொண்டீரா' அல்லது புலி
சைக் காக்க நினைத்துத் தவறாக என்
னைக் கரை சேர்த்து விட்டதற்காக
வருத்தப்படுகிறீரா?" என்றான்

"அம்மணி' இவ்வளவு கொடுமான்
வார்த்தைகளைச் சொல்ல வேண்டாம்
தங்களைத் தொட்டு எடுத்து வரும்படி
நேரத்து விட்டதை நினைத்து நெஞ்சு
கிற்று கைக்கம் அடைந்தது..."

"குற்றம் உன்ன நெஞ்சு அல்லவா?
அதனால் கலங்குகிறது?"

"தேவி' நான் ஒரு குற்றமும் செய்ய
வில்லையே?"

"குற்றம் செய்யவில்லைவா' தஞ்சைக்
கோட்டைக்குள் பிரவேசிப்பதற்கு என்
உதவியை நாடினீர் முதலிரை மொதிரை
தைக் கொடுத்து உதவினைப் பிறகு என்
அத்தப்பிரததில் திருட்டுதன்மையப் பிர

வேசித்தீர் அப்போதும் உமக்குத்
திருகு நேராமல் காப்பாற்றினேன்
அதற்குக் கைமமாறு என்ன செய்தீர்'
எனக்குத் தெரியாமல், என்னிடம்
சொல்லிக் கொள்ளாமல், திருடனைப்
போல துயி ஒடிப் போனீர் பழையாறை
இணையிராட்டியைச் சந்தித்த பிறகு என்
னிடம் திருமயி வருவதாகச் சொன்னீர்
அந்த வாகனத்தினை நிறைவேற்றவில்லை
இவையெல்லாம் குற்றமல்லவா?"

"அந்தக் குற்றங்களை ஒப்புக் கொள்
விறேன் ஆனால் அவை ஒவ்வொன்றுக்கும்
காரணம் இருக்கிறது நான் பிறரிடம் சேவ
கம் செய்பவன் ஆகித்த கரிகாலருடைய
கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டவன் இனத்த
தாங்கள் எண்ணிய பார்த்தால் என் பேரில்
குற்றமொட்ட மாட்டீர்கள்..."

"ஆமாம், புலியின் வாயிலிருந்து ஒரு
பெண்ணைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென
றால் கட்டக் கரிகாலரின் கட்டளை உமக்கு
வேண்டும் தண்ணீரில் முழுகும் பெண்
னைக் கரை சேர்ப்பதற்கும் அவருடைய
அனுமதி வேண்டும் நான் கவனித்துக்
கொண்டுதானிருந்தேன் அட்டா' மணி
மேகலையைக் காப்பாற்றுவதில் இவ்வரசர்
எதனை பரபரப்புக் காட்டினார்' நான்
நீரில் முழுகிச் செத்துப் போயிருந்தால்
சத்தொலுப்படடிக்குப்பார, அவருடைய
மனததை அநியாமல் நீர் எனனைக்
கரைசேர்த்து விட்டீர்..."

"அம்மணி' அவ்வாறு சொல்ல வேண்
டாம்' தாங்கள் ஒலை அனுப்பிய
படியால்தான் கரிகாலர் காஞ்சியிலிருந்து
இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறார்..."

"ஆனால் அவர் இங்கு வராமல் தடை
செய்வதற்காக நீர் அவசர அவசரமாக
ஒடி வந்தீர் இணையிராட்டியின் செயதி
யுடன் வந்தீர் ஆனால் உமமுடைய
முயற்சி பலிக்கவில்லை என்னுடைய காரி
யத்தில் நீர் தலைவிடுவதற்குச் செய்யும்
முயற்சியெல்லாம் இவ்வாறுதான்
தோற்றுப் போகும்!"

ந

த்தினியின் இந்த வார்த்தைகள் வந
தியத்தேவனின் மனக்குழப்பத்தை
அதிகமாக்கின. அந்த வார்த்தை
களின் உட்கருத்தை நத்தினியின் முக
பாவத்திலிருந்து தெரிந்து கொள்ளும்
நேரக்கத்துடன் அவனை உறுப பார்த

தான் ஆனால் நத்தினியின் முகம் எவ்வித மாறுதலும் இன்றி வழக்கம் போலப் புன்னகை பூத்து விளங்கியது.

நத்தினி தொடர்ந்து, "உம்முடைய குறையை உம்முடைய முகத்தோற்றமும் ஒப்பாகக் கொள்கிறது. அமாவாசை இரத்தத் திசு பள்ளிப்படை கத அருகில் நீர் என வரம் அகப்பாடா என ஆட்களிடம் ஒது சமிகளையே செய்கிறதால் போதும், உம்மைக் கொன்ற குப்பாக்கள் அப்போதும்

ம உலிரைக் காப்பாற்றி அனுப்பியேன்
அதற்குக் கூட உட்கரு நன்றி இல்லை உம்
மைப் போல் நன்றி கொட மனத்தை
இந்த உட்கருநின் தான் பார்த்தித்
தில்லை."

"தேவி' என் மனத்தில் தங்கிய ம பரி
பூரண நன்றி கூடிகொண்டிருக்கிறது
சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்"

"ஆனால் இதை எங்குக்கு நாம் வந்து
இதை என் நான்கியும் உமது நன்றியைத்
தெரிவிப்பதற்கு நீ ஒரு முயற்சியும்
செய்யவில்லையா' உமது வார்த்தையை
நான் எப்படி நம்புவது?"

"தங்களைத் தனியாகச் சந்திக்கும்
போது தெரிவித்துக் கொள்ளலாம் என
நினைக்கின்ற அதற்குரிய சந்தர்ப்பம்
கிடைக்கவில்லை."

"சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிற கொள்ள நீ
ஒருநித முயற்சியும் செய்வில்லை மகத
தோற்றத்தினால் கண் பாராவையினால்
ஒரு குறிப்பு வெளியிடக் கூடவில்லை
ஏன்' இதை என் நானாக என் பக்கம் நீ
ஒரு தடவைவாவது நினைப்ப பாராக்க
கூடவில்லை."

"தேவி' தாய்கள் சோழ நாட்டுத் தனாதி
காரி பெரிய பழிவட்டாரையின் தாம்
பத்தின் "

"அதாவது சிறுவனைக் கலியாணம்
செய்து கொண்டாள் என்று என்னைப்
பரிசுகிறீர், இல்லையா?"

"ஐயோ' தங்களை நான் பரிசுத்ததால்
கொடிய நாக்குக்குப் போவேன் "

"வேண்டாம் வேண்டாம்' எது எப்படி
விருத்தாங்கம் சரி, பழிவட்டாரையின்
'நாமபந்தன்' என்று என்னைக் குறிப்பிட
வேண்டாம் நான் அவருடைய மனை
யில் அல்ல"

"ஐயோ' இது என்ன சொல்லு
கிறீர்கள்?"

"உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன்
பலவருமாக ஒரு பெண்ணைப் பிடித்துக்
கொண்டு வந்து வைத்திருந்தால், அவன்
மனைவி ஆகி விடுவாள்?"

"தேவி' தாய்கள் தமிழ்நாட்டுப் பெண்
குலத்தில் வந்தவா பெண் குலத்தின் தா
மத்துக்கு மாறாகத் தாய்கள் எதுவும்
செய்ய மாட்டார்கள்"

பெண் குலத்தின் தாமததை நான்
அறிந்துதான் இருக்கிறேன் பழந்தமிழ் நா

டுப் பெண்கள் மனத்தினால் யாரைக்
காதலித்தார்களோ, அவரையே கணவ
னாகக் கொண்டார்கள், பலவந்த மனத்
துக்கு அவர்கள் உடன்படுவதில்லை"

"ஆனால் தாய்கள்..."

"நீ சொல்லப் போவது எனக்குத் தெரி
யும் பழிவட்டாரையருடைய பலவந்த
மனத்துக்கு நான் எப்படி உடன்பட்டேன்
என்று கேட்கிறீர் ஒரு முகவிய தோக்கத்துக்
காகவே உடன்பட்டேன் பழந்தமிழ் நாட்
டுப் பெண்களுக்கு மற்றொரு சிறப்பியல்
பும் உண்டு அவர்கள் தங்களுக்கு இழைக்
கப்பட்ட அநீதிக்குப் பழிகுதப் பழி வாய்
கிய தாய்களே ஐயோ' நீ என்று காதல்
நிறைவேறுவதற்குத்தான் உதவி செய்ய
வில்லை என விரோதிகள் மீது பழிவாய்வு
வதற்காகவாவது உதவி செய்வீரா?"

கடை சியாக நத்தினி கூறிய மொழிகள்
ஏக காலத்தில் வந்தியத்தேவனுடைய
தெஞ்சை விரையுத்ததினால் பின்ப்பது
போலவும் அவன் தலையில் நிமிரென்று
போய் விழுவது போலவும் அவனைத்
திணறித் திண்டாடச் செய்தான்.

"தேவி' தேவி' இது என்ன' காதலா
வது' பழியாவது' எனக்கும் தங்களை காத
லுக்கும் என்ன சம்பந்தம்' காதலுக்கும்
பழிவாய்வுவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்' "

"சம்பந்தம் உண்டு ஆனால் அதைப்
பற்றிச் சொல்வதற்கு இப்போது நேரம்
இல்லை அதோ இளவரசரும் மணிமேக
லையும் தெருவலி வந்து கொண்டிருக்
கிறார்கள் தானை தன்னிரவு நேரத்தில்
நான் இருக்கும் அறைக்குத் தனியாக
வந்தால் சொல்லுகிறேன்..."

"அது எப்படிச் சாத்தியம், தேவி' தாய்
கள் அந்தப்பாதையில் இருக்கிறார்கள் நான்
எப்படி அங்கே இவ்வ தனியாக வர முடி
யும்"

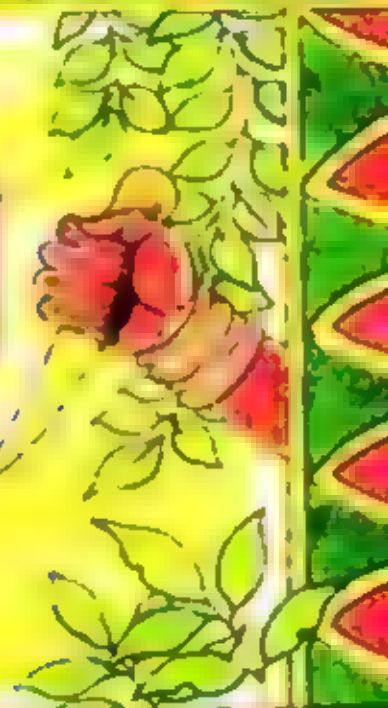
"அந்த அந்தப்புர அறையிலிருந்து ஒரு
நான் நீ யாரும் அறியாமல் தப்பித்துக்
கொண்டு செல்லவில்லையா' போன வழி
யாகவே அங்கே திரும்பி வரலாம் அல்
லவா' உமக்கு மனம் மட்டுமே இருந்தால்..."

வந்தியத்தேவனுடைய திகைப்பு
இப்போது பரிபூரணமாகி விட்டது

ஆனால் நத்தினியின் முகத்தில் எவ்வித
மாறுதலும் இல்லை எப்போதும் போலப்
புனைவை தவிர்த்தது

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

நாற்பத்து ஐந்தாம் அத்தியாயம்

“நீ என் சகோதரி!”

ந

ந்நினியும் வந்தியத் தேவனும் திறை இடத்தை அனுதி இன வரச்சும் மணிமேக லையும் வந்து சோந் தார்கள்

அருகில் வருமலரையில் இனவரசர் வந்தியத்தேவனை நோக்கிய வண்ணம் வந்தார் விட்டே வந்ததும் நந்தினியை ஒழிட்டுப்பார்த்தார் அவளுடைய ஒரு கன்னத்திலும் ஒரு தோளிலும் சிவந்த கோடுகள் போன்ற காயங்களிலிருந்து இரத்தம் கசிவதைக் கண்டார்

“ஐயோ! உங்களை அத்தப் பாழாய்ப் போன புலி காயப்படுத்தி விட்டதா, என்ன?” என்றார்

“ஆம், ஐயா! ஆனால் அத்தப் புலி என் உடம் பைத்தான் காயப்படுத்தி யது; தெஞ்சிலே காயம்

உண்டாக்கவிடுதலை!” என்றான் நந்தினி

இந்த வாரத்தைகள் கரீகாலகுடைய தெஞ்சிலே பாயத்தன் அவர் மேலே எதுவும் சொல்லுவதற்குள் மணிமேகலை நந்தினியின் அருகில் பதற் றத்துடன் சென்று, “ஆம், அக்கா! தன் றாய்க் கீறி விட்டிருக்கிறதே! நல்ல வேளையாக அஞ்சனம் கொண்டு வந் திருக்கிறேன் வாருங்கள், போட்டு விடுகிறேன்! உடனே போட்டால் காயம் சிகிரம் குணமாகி விடும்!” என் னாள்

“தங்காய்! இந்த மாதிரி காயங்கள் எனக்குச் சாவ சாதாரணம் எத் தனையோ காயங்கள் பட்டு ஆறி

அமரர் கல்கி

யிருக்கின்றன நெஞ்சில் படும காயத்தை
ஆற்ற ஏதாவது அஞ்சனம் இருக்கிறதா
சொல்" என்றான்

'ஓ' இருக்கிறது. அக்கா' அதுவும்
இருக்கிறது" என்று மணிமேகலை
சொல்லி விட்டு நத்தினியைக் கையைப்

பிடித்து
அழைத்துக்
கொண்டு பளிங்கு
மண்டபத்துக்குச்
சென்றான்

எவ்வாறும்
வந்தியத்
தேவனும்
சிந்தி

பின்னால் சென்று மண்டபத்துக்கு அருகில் ஒரு விசாலமான மாமரத்தின் அடியில் அமைந்திருந்த சௌவக கல மேடையில் அமர்ந்தார்கள்.

"ஐயா! எவ்வளவு சீக்கிரம் இவ்விருந்து போகிறாயோ, அவ்வளவுக்கு தலவது' அதிக பேரம் தவவினால் கந்தமாறனும் அவன் தந்தையும் ஏதாவது தவறாக எண்ணிக்கொள்ளலாம்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"யா வேளாறுமானாலும் தவறாக எண்ணிக்கொள்ளாட்டும் நம் தலைவை வாங்கி விடுவார்களா, என்ன? இந்தப் பெண்கள் நம்மைப் பற்றித் தவறாக எண்ணிக்கொள்ளாமலிருந்தால் போதும் அவர்கள் வந்ததும் சொல்லிக்கொண்டு புறப்படலாம்" என்றா இளவரசர்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் நத்தினியும் மணிமேகலையும் புதிய ஆடைகள் அணிந்து அங்குமிக்கொண்டு வந்தார்கள் நத்தினியின் கன்னத்திலும் தோளிலும் இரத்தக் காயம் தெரியாதபடி அஞ்சனம் தடவிவிருந்தது.

"உங்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு போவதற்காகக் காதலித்தோம்" என்றார் கரிகாலர்.

நன்றாயிருக்கிறது உச்சிவேளைக்கு மேலாகவிட்டது எங்களுடைய இருந்து உணவருந்திவிட்டுத்தான் போக வேண்டும் இந்த நேரத்தில், உங்களைப் போக விட்டு விட்டால், சம்பவசையா மகள் என்னை மன்னிக்கவே மாட்டாள்" என்றான் பழுவூர் தாணி.

"ஒரு நிபந்தனையின் பேரில் இருக்கிறோம் உங்களுடைய காயத்துக்கு அஞ்சனம் தடவிவிடுகிறான் மணிமேகலை தெஞ்சத்தின் காயத்துக்கும் ஏதோ அஞ்சனம் இருக்கிறது என்று சொன்னாள் அல்லவா? அது என்ன அஞ்சனம் என்பதைத் தெரிவித்தால் இருக்கிறோம்" என்றார் கரிகாலர்.

"அவனைக் கேட்காமல் நாமே அதை விடுத்துச் சொல்லப் பாரக்கலாயோம்" என்றான் நத்தினி.

ஒருவேளை காலப் போக்கினால்

ஏற்படும் மறதினைச் சொல்லிவிடுக்கலாம்" என்றார் கரிகாலர்.

"அதுவாக இருக்க முடியாது காலப் போக்கினால் மாறாத தெற்குப் புண்ணும் உண்டு அவலவா?" என்றான் நத்தினி.

"பெண்களின் விஷயத்தில் தெற்குப் புண்ணுக்கு ஒரு தலவ அஞ்சனம் இருக்கிறது' அதுதான் கண்ணீர்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"பெண்களைக் கேவலப்படுத்தச் சத்தாப்பம் எப்போது கிடைக்கும் என்று வலுவதது இளவரசர் காதலிருக்கிறார் ஆனால் அவர் சொல்வதும் சரியல்ல. சில விதமான தெருக்க காயங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டால் கண்ணீர் வீடும் சகதியைப் போய்விடுகிறது பிறகு அது அஞ்சனமாக எவ்விதம் பயன்படக்கூடும்?" என்றான் நத்தினி.

"நாங்கள் இருவரும் சொன்னது சரியில்லைபென்றால், நீங்கள் உங்கள் ஊகத்தைச் சொல்லுங்கள்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"அதற்கென்ன, சொல்லுகிறேன் தயக்காய் நீ குறிப்பிடும் அஞ்சனம் செவியின் மூலமாக தெருக்ககுப் போவதல்லவா? யாழிலும், குழலிலும், இனிய குரலிலும் எழும் இன்னிசையைத் தானே தெருகின் காயத்துக்கு அஞ்சனம் என்று சொல்கிறாய்?" என்றான் நத்தினி.

"ஆம், அக்கா' உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?" என்று மணிமேகலை கேட்டாள்.

"தானதான் மத்திரக்காரி என்று சொல்லிவிடுக்கிறேனே' பிறா மனத்தில் உள்ளதை அறியும் சக்தி எனக்கு உண்டு ஐயா! நீங்கள் இருவரும் இன்னிசையின் அந்த அழகை சக்தியை ஒப்புக்கொள்கிறீர்கள்" என்று நத்தினி கேட்டாள்.

"ஆம், ஆம்" அதை ஊக்க முடியா மற போவது எங்கள் தவறு என்பதையும் ஒப்புக்கொள்கிறேன் மணிமேகலை இசைக்கலையில் தோத்தவன் என்றும் நன்றாக யாழ் வாசிப்பான் என்றும் கந்தமாறன் கூறியதும் நினைவு

வருகிறது" என்றார் கரிகாலர்

"தமையன் என்றால் இப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும்' தங்கையின் புகழை யாரிடமாவது சொல்லாத தானெல்லாம் கடம்பூர் இளவரசருக்குப் பிறவாத தான் போலிருக்கிறது மணிமேகலையின் இசைத் திறனைப் பற்றி அவர் கூறியது உண்மைதான் மணிமேகலை யாழகூட எடுத்து வந்திருக்கிறான் காண விதனையின் மகிமை அறியாத என்னை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு பாட வேண்டிய தீர்ப்பதம் நல்லவேளையாக அவருக்கு இன்று இல்லை ஐயா' பேதைப் பெண்களாகிய எங்களை இன்று புலிக்கு உணவாகாமல் காப்பாற்றினீர்கள் அதற்கு தனதி தாங்கள் செலுத்த வேண்டாமா' எங்களுக்குள் கண் வருத்தி விட்டு மணிமேகலையின் இசை அமுதையும் அருத்தி விட்டுத்தான் போக வேண்டும்" என்று வற்புறுத்தினான் நத்தினி

வந்தியத்தேவன் அதற்கு இணங்க வேண்டாம் என்று இளவரசருக்குச் சமீக்கைஞ் செய்தான். அதை அவர் கவனிக்கவேயில்லை

"இளவரசிகளின் சித்தம் எங்கள் பாக்கியம்" என்றார் கரிகாலர்

"மணிமேகலை! உன் மனோரதம் திறவேறிவிட்டது சமையல் ஆகி விட்டதா என்று போய்ப் பார்! இல்லாவிடில், சற்று துரிதப்படுத்து" என்று ஏவினான் நந்தினி

மணிமேகலை உடனே எழுந்து சமையல் நடத்த இடத்தை நோக்கிச் சென்றாள்

அதே சமயத்தில் வந்தியத் தேவனும் எழுந்து நின்றுகொண்டு கற்றுமுற்றும் பார்த்தான்

அதை நந்தினி கவனித்துவிட்டு, "சற்று முன் பிறகுடைய மனத்தில் உள்ளதை அறியும் மந்திர சக்தி எனக்கு உண்டு என்று சொன்னேன் அல்லவா! அதை இப்போது பரீட்சை பார்க்க விரும்புகிறேன் வல்லத்து இளவரசரின் மனத்தில் இப்போதுள்ள எண்ணத்தைச் சொல்லுமா?" என்று கேட்டாள்

கரிகாலர் சிரித்துக்கொண்டே "சொல்லுங்கள், பாக்கலாம்" என்றார்

"அந்தப் புலியைக் கொன்று இந்தப் பெண்களைக் காப்பாற்றியது பெருத் தவறு என்று பச்சாத்தாப்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறா இவர்கள் இருவரும் அந்தப் புலியின் வயிற்றுக்குள் போய் தந்தால் மிக நன்றாயிருக்கும் என்று எண்ணியிருக்கிறார்"

கரிகாலர் மேலும் சிரித்துக் கொண்டே "நண்பா! நீ அப்படி எண்ணியிருக்கிறாயா?" என்று கேட்டார்

"இல்லை, ஐயா! அப்படி நான் எண்ணவில்லை ஆனால் புலியைப் பற்றியும் இவர்களைப் பற்றியும் எண்ணியது உண்மைதான் இவர்களிடம் அகப்படாதுகொண்ட புலி எப்படி உயிரோடு தப்பிப் பிழைத்தது என்று ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்றான்.

"என்ன, தம்பி, உறுகிறாய்? புலி தப்பிப் பிழைத்ததா? மறுபடியுமா? சேத்த புலியின் உடல் நன்னீரில் மிதந்ததே! அது எங்கே?" என்று இள

வரசும் எழுந்து நின்று கேட்டார்

'அதோ பாருங்கள்' என்று வந்தியத்தேவன் கட்டிக்காட்டினான்

இ

வர்கள் இருந்த இடத்திலிருந்து கூப்பிடு தூரத்தில் மரக்கிளைகளின் இடையில் தன்னீர்க்கரை தெரிந்தது. அங்கே இளவரசிகள் வந்த படகு கட்டிப்போட்டிருந்தது அந்தப் படகின் முனையை முன்னங் கால்களினால் பற்றிக்கொண்டு சிறுத்தை படகில் ஏற முயன்றுகொண்டிருந்தது

"ஆகா! இந்தப் புலியின் உயிர் வெகு கெட்டி" என்றார் கரிகாலர்

'ஐயா! வாருங்கள், போய் அதைக் கொன்று விட்டு வரலாம் காயம் பட்ட புலியை உயிரோடு விடுவது தவறு" என்றான் வல்லவரையன்

"வாணா குலத்து வீரரே! நீங்கள் இரண்டு வீரர்கள் ஒரு காயம் பட்ட புலிக்காக ஏன் சிரமப்பட வேண்டும்? மணிமேகலையைக் கூப்பிடுகிறேன் அவள் தன் கையில் உள்ள சிறிய கத்தியினால் புலியைக் கொன்றுவிட்டு வருவாள்" என்றான் நந்தினி.

"பார்த்தாயா, நண்பா! பழுலூர் ராணி நமது வீரதீரத்தைக் குறித்து அவ்வளவு பெருமதிப்பு வைத்திருக்கிறா நானும் வர வேண்டுமா? நீ மட்டும் போய் வருகிறாயா?" என்றார் கரிகாலர்

'அல்லது மணிமேகலையை அனுப்பலாமா?" என்றான் நந்தினி

"மணிமேகலையை அனுப்பலாம் ஆனால் அந்தப் பெண் ஒருவேளை காயம்பட்ட புலிக்கும் அஞ்சனம் தடவிப் பிழைக்க வைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டால் என்ன செய்கிறது?" என்று வந்தியத்தேவன் முணுமுணுத்தான்

"என்ன யோசிக்கிறாய்?" என்றார் இளவரசர்

"காயம்பட்ட புலியின் தலையை

வெட்டிக்கொண்டு வந்து பழுவூர் அரசி யின் காலடியில் சமர்ப்பிக்கலாமா என்று யோசிக்கிறேன் அப்போதாவது அவர் திருபதியடைகிறாரா. பராக் கலாம்" என்று சொல்லிவிட்டு வந்தியத் தேவன் விடு விடு என்று நடந்தான்.

"அந்த மூடன் சொன்னதைக் கேட்குங்கள்" காயம்பட்ட புலியின் தலையை வெட்ட ரொம்ப வீரம் வேண்டுகிறார்" என்று கரிகாலர் கேட்டுக் கொண்டே சிரிக்கத் தொடங்கியவர். நத்தினியின் முகத்தைப் பார்த்து விட்டுப் பாதியில் சிரிப்பை நிறுத்தினார்.

"அதைப் பற்றித் தாங்கள் அல்லவோ அபிப்பிராயம் சொல்ல வேண்டும்" என்றான் நத்தினி.

கரிகாலரின் தேகமெல்லாம் லிளித்தது.

தழதழத்த குரலில், "நத்தினி" கத்த மாறவிடம் நீ ஒலை கொடுத்து அனுப்பினாய் அதமாலேதான் நான் இவ் விடம் வந்தேன் இல்லாவிட்டால் வந்திருக்க மாட்டேன்" என்றார்.

"என் வேண்டுகோளுக்கு இதனை காலங் கழித்தாவது மதிப்புக் கொடுத்தாகளே" மிக்க வந்தனம்" என்றான் நத்தினி.

"சென்று போனதைபெல்லாம் நீ மறந்துவிட்டாய் என்று நினைத்தேன் அதனாலேதான் ஒலை அனுப்பினாய் என்று கருதினேன்..."

'சென்றதைபெல்லாம் மறக்க முடியுமா, ஐயா' நீங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டீர்களா...?"

'மறக்க முடியாதுதான் என்னாலும் மறக்க முடியவில்லை' நீ கண்ணாம கண்ணீருமாக நின்று என்னிடம் ஒரு வரம் கேட்டாய் அதை நான் கொடுக்க வில்லை அதைச் சமயம் ஏதோ வெறி கொண்டிருப்பீதன் அதைபெல்லாம் நான் இன்னமும் மறக்கவில்லைதான் ஆனால் எதற்காக ஒலை கொடுத்தது அனுப்பினாய்' எதற்காக என்னை இவ்விடம் வரச்சொன்னாய்" என்று கேட்டார் இவ்வரசர்.

"ஐயா' தஞ்சாவூருக்குத் தாங்கள் மூன்று ஆண்டுகளாக வரவில்லை தோய்ப்பட்டிருக்கும் தங்கள் தந்தையைப் பார்க்கவும் வரவில்லை..."

"அவா எனக்கு மட்டும் தந்தை அல்ல, நத்தினி..."

"ஆம், இளையபிராட்டிக்கும் தந்தைதான்' பொன்னியின் செல்வருக்கும் தந்தைதான்' ஆயினும் தங்களைப் பாரக்காததுதான் தங்கள் தந்தைக்குப் பெருவருதையாக இருக்கிறது தாங்கள் வராமலுக்கு காரணம் நான் என்று சக்கரவர்த்தியிடம் யாரோ சொல்லி விடுகிறார்கள் அதனால் அவர் என்னைப் பார்ப்பதே கிடையாது ஐயா' எனக்கு ஏற்கெனவே தாங்கள் செய்த தீங்கெல்லாம் போதாது' இந்தப் பழி வேறு எனக்கு ஏற்பட வேண்டுமா..."

"ஆனால் அது உண்மைதானே' உன் காரணமாகத்தான் தஞ்சைக்கு நான் வரவில்லை "

"அப்படியானால், நான் தஞ்சையை விட்டுப் போய்விடுகிறேன் தாங்கள் தஞ்சைக்கு வந்து, தங்கள் தந்தையின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து மணிமகுடம் சூட்டிக்கொண்டு..."

"நத்தினி' அது ஒரு நாளும் நடவாத காரியம் எனக்குச் சிம்மாசனத்தில் இப்போது ஆசை இல்லை மதுராத்தகத் தேவன் சிங்காதனத்தில் அமர்ந்து சாமராஜ்யத்தின் மணிமகுடத்தைச் சூட்டிக்கொண்டு இராஜ்யம் ஆண்டிடும..."

"ஐயா' மதுராத்தகரைத் தங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் அவரால் இந்தப் பெரிய சாமராஜ்யத்தை ஒரு நாளேனும் ஆள் முடியுமா?"

"அவனால் ஆள் முடியாவிட்டால், அவனுக்கு உதவி செய்யப் பழுவேட்டரையர்கள் இருக்கிறார்கள் நீயும் இருக்கிறாய் "

"ஐயா' தங்கள் விருப்பம் இப்போது நன்றாய் எனக்குத் தெரிகிறது நான் தஞ்சையிலிருந்து, பழுவூர் அரண்மனையிலிருந்து, போய் விடுகிறேன்

தாங்கள் தஞ்சைக்கு வந்து..."

"இலலை, இலலை" நீ தவறாக எண்ணுகிறாய் எனக்கு அந்த எண்ணமே கிடையாது. உனக்கு நான் முன்னம் செய்த குற்றமெல்லாம் போதும். பழுலூர் அரண்மனையிலிருந்து உன்னைத் துரத்திய பாதகத்தையும் நான் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டே வேண்டாம்."

"ஐயா" நாம் இருவரும் தஞ்சையில் இருக்க முடியாதா? அந்தப் பெரிய தகரில் நாம் இரண்டு பேரும் இருக்க இடம் இல்லையா? ஒருவரையொருவர் பார்க்க வேண்டிய அவசியங்கூட இல்லையே?"

"பார்க்க வேண்டிய அவசியமெல்லாம் மறிகுக்கலாம் ஆனால் மனத்திலிணைக்காமல் இருக்க முடியுமா? சற்று முன் நீதான் சொன்னாய் சென்று போனதைப்பெல்லாம் மறக்க முடியாது என்று உன் நெஞ்சத்திலுள்ள காயத்தைப் பற்றியும் சொன்னாய். என் நெஞ்சத்திலும் காயம் பட்டிருக்கிறது. என்னாலும் மறக்க முடியவில்லை."

"மறக்க முடியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் மன்னிக்க முடியாதா? நான் செய்த குற்றங்களை இத்தனை காலங்கழித்த பிறகும் மன்னிக்க முடியாதா?"

"நத்தினி" நான் மன்னிக்குமாடியாக நீ ஒரு குற்றமும் செய்வலையை குற்றம் செய்வான் நான். உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டியவன் நான். காஞ்சியிலிருந்து புறப்பட்ட போதுகூட உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுப் பெறலாம் என்ற எண்ணத்துடன் கிளம்பினேன். ஆனால் வழியில் நான் அறிந்த ஒரு செய்தி உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவே என

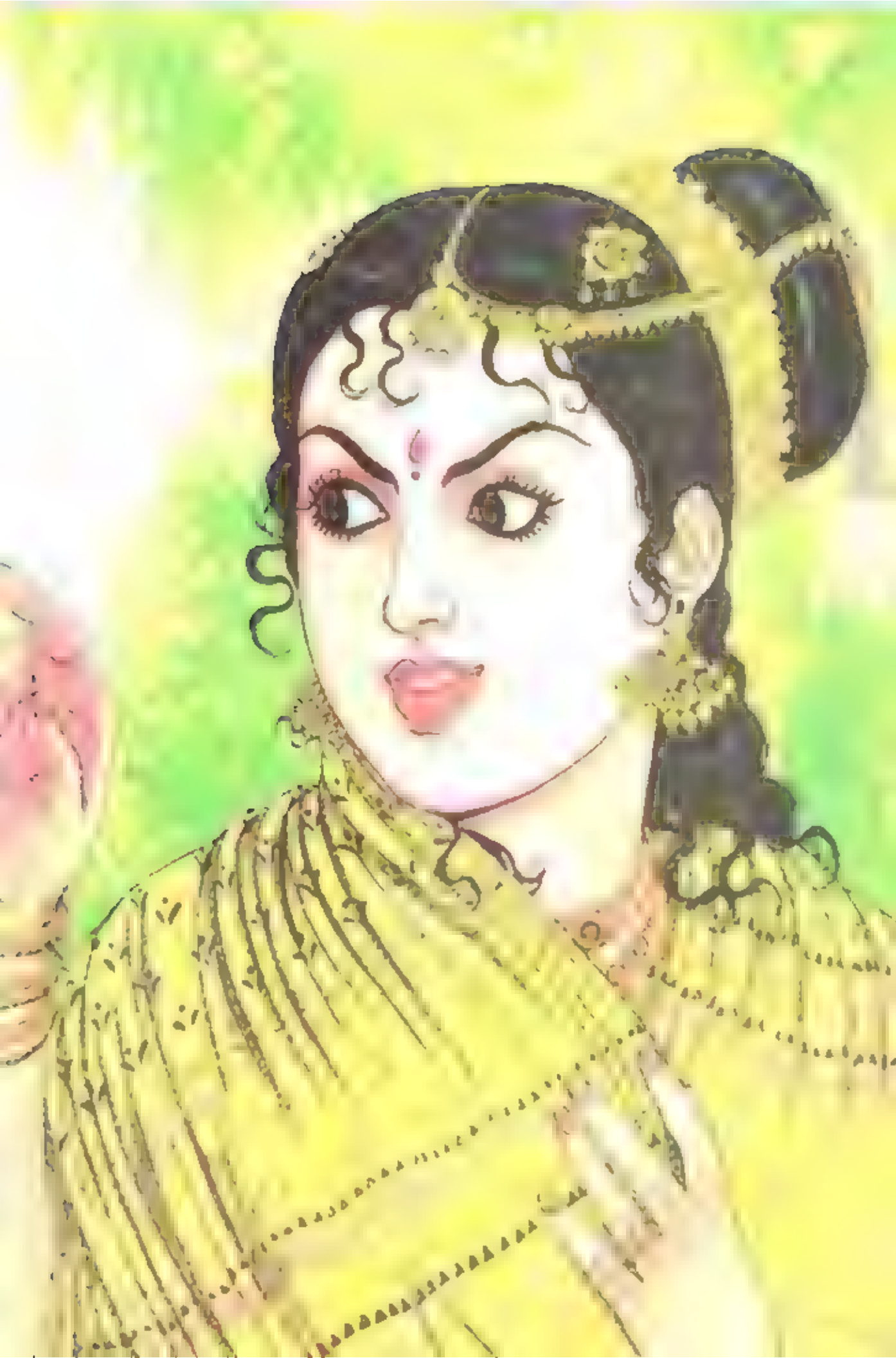
னைத் தடுத்தியற்றவன் ஆகி விட்டது."

"கோமகனே" தாங்கள் என லிடம் மன்னிப்புக் கேட்பது எந்த வகையிலும் தடுத்தியற்றாதா தாங்கள் புன் ஆரம்ப சக்தாவாதத்தின் தீரக குமாரா நான் பெற்ற தாய் தந்தையர்களை விடப்பட்ட அளாதைய பெண்"

இலலை, நத்தினி நீ அநாதைய பெண் அல்ல"

"தனாநிகாரி பழுலேட்டரைவர் என்னை மனமுலந்து நம் இலைய ரானியாக அங்கீகரித்தா ஆனாது"

"அது மட்டுமல்ல, தந்தினி! எப்படி
என்னிடம் உண்மையைச் சொல்வது
என்று தயங்குகிறேன்..."

"இந்தப் பேதைப் பெண்ணிடம்
தாய்கள் எனக் கவனமாகப் பார்க்கும்
தாய்களையே சொல்லுகிறாய். வழியைத்
பொய்யெனக்கொண்டேன் என்கிறாய்.
எந்தெந்த சொல்லுகிறாய்? துளிக் கொண்டு
என்னை வம்புக்கு
இழுத்து அவமதிக்க
கொண்டாய்."

"தந்தினி! இனி அவலிதம் யாரேனும்
எடுத்துக்கொண்டால் என்னால் ஒரு
கணமும் பொறுக்க முடியாது. நீ
சொல்ல வேண்டியதுதான். அவனை
உன் சொந்தமானதாக அனுப்பி விட்டு
மறுகாரியம் பார்ப்பேன்..."

எப்போதும் என்னிடம் தாய்கள்
அகதிகளைக் குழைக்கக் காட்டி வந்திருக்கிற
பழையாற்றை இளைப்பிழுக்க
போகிறேன். எனக்காகச் சிறுபிராயத்திலே
என்னைப் பிடித்திருக்கிறார்கள். அவர்
தயக்கம் சொல்கிறேன்."

"தந்தினி! தயம் என"

சகோதரிதான்' இன்னயிராட்டியைப் போல நீயும் என சகோதரி, நான் உன் சகோதரன்!"

"கோமகனே! தான் இன்னொருவரை மணந்ததிலிருந்து என்னைத் தங்கள் சகோதரியாகப் பாவிக்கிறீர்கள் அது தங்கள் குடத்தின் பெருமைக்கு உகந்ததுதான் ஆனால் சககரவாதத்தின் திருக்குமாரரை, மூவுலகும் ஆளப் பிறந்தவரை, நான் எவ்வாறு என சகோதரராகக் கருத முடியும்..?"

"நான் சொல்வதை நீ சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை, நத்தினி! உண்மையாகவே நீ என சகோதரி, மூவுலகும் ஆளும் சககரவாதத்தின் திருக்குமாரி..."

இதைக் கேட்ட நத்தினி கைகல வென்று சிரித்தாள்.

"தங்களுடைய சித்தம் குழம்பி விடுகிறதா, எனக்குத்தான் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா, தெரியவில்லை!" என்று கூறினாள்

"சித்தப் பிரமைபும இல்லை, பைத்தியமும் இல்லை."

"அப்படியானால், இந்தப் பைதையைப் பரிகாசம் செய்கிறீர்களா?"

"என்னைப் பார்த்துச் சொல், நத்தினி! உண்மையாகவே உன்னைப் பரிகரிப்பவனாகத் தோன்றுகிறதா?"

"ஐயா! தாங்கள் என் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்' என்னைப் பார்த்தால், சககரவாதத்தின் திருக்குமாரி என்று தோன்றுகிறதா? இராஜ குலத்தின் இலட்சணம் என முகத்திலே விளங்குகிறதா?"

"நத்தினி! நீ ஐந்து வயதுப் பெண்ணாக இருந்தது முதல் உன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டேன் உன் முகத்தின் ஜொலித்த இன்னயிலடாக சென்ற தீர்ப்பத்தைக் கண்டு விவரநிலைகளை அதற்குக் காரணம் மட்டும் இப்போது நான் தெரிந்தது காஞ்சியிலிருந்து புறப்பட்டுப் பிறகு தடுவழியிலேதான் தெரிந்தது சோழ குலத்தின் வாராக கைப்பட்டு வான்குலே வைத்யமபராதன்

மகள் கலியாணிகு இன்னயான அழகுடையவா யாகும் இல்லை என்பது உடைய பிரசித்தம் அவா என பாட்டி இன்னமும் பழையாறையில் உயிரோடு இருந்து வருகிறா எழுபது வயது ஆன பிறகும அவா முகத்தின் விளங்கும் தெயலிகமான அழகு கண்களையே உச்ச செய்பும அவருடைய அழகெல்லாம் இப்போது உன்னிடத்தான் தஞ்சம் புகுத்திருக்கிறது அது என்னிடம் இல்லை இன்னயிராட்டியிடம் இல்லை, அதன்மொழியிடமும் இல்லை என் தந்தையின் மூலமாக உன்னிடத்தில்தான் வந்திருக்கிறது "

"ஐயா! இது என்ன சொல்கிறீர்கள்? உண்மையிலேயே எனக்குச் சித்தக் கோளாறுதான் போலிருக்கிறது அல்லது என காதுகளில் ஏதேனும் கோளாறு இருக்க வேண்டும்..."

"இல்லை, நத்தினி, இல்லை! சித்தக் கோளாறும் இல்லை, உன் காதுகில கோளாறும் இல்லை, நீ என தந்தையின் மகள், ஆளையால் என சகோதரி' சககரவாதத் என அன்னையை மணப்பதற்கு முன்னால் சூ நாட்டைச் சோந்த ஒரு நீயிலே ஒரு மாதாநிளையக் காதலித்துக் காதலிய மணம் புரிந்துகொண்டா அவருடைய புகலவி நீ ஆளையால் என் சகோதரி!" என்று கரிகாலர் ஆதரம் தருமயிய குரலிலே கூறினார்

நத்தினி பெருத் திகைப்பு அடைந்தவன் போலச் சிறிது நேரம் ஆதித்த கரிகாலரைப் பார்த்துக் கொண்டிருத்தாள். பிறகு அவளுடைய முகத்திலே சிறிது தெளிவு தோன்றியது

"ஐயா! இத்தச் செய்தியைத் தான் தாங்கள் காஞ்சியிலிருந்து புறப்பட்டுப் பிறகு அறிந்தீர்கள்?" என்று கேட்டாள்

"ஆம், நத்தினி! அதை அறிந்ததும் ஏற்கெனவே விளங்காமலிருந்த பல விஷயங்கள் எனக்கு விளங்கின "

'கோமகனே' தங்களுக்கு இந்தச்

செய்தியை வழியிலே சொன்னவர் யார்? வல்லத்து இளவரசரா?"

"அவன்தான்' ஆனால் அவனாகச் சொல்லவில்லை. இன்னையிரட்டி குத்தனை அவனிடம் சொல்லி அனுப்பினான்!"

"ஆகா' தங்களுக்கும் என்னையும் பிரித்து வைப்பதற்கு ஆதிநாளிலிருந்து எத்தனையோ குழச்சி செய்து வந்திருக்கிறார்கள். இன்னமும் அவர்களுடைய குழச்சிகள் முடிந்த பாடிக்கலை."

"தீ திண்பபது தவறு. நத்தினி' இதில குழச்சி ஒன்றுமில்லை. சிறு பிராயத்தில் உன்னையும் என்னையும் பிரித்து வைப்பதற்குப் பெரிய பிராட்டி செம்பியன் மாதேவி செய்த முயற்சிகள் எனக்குப் புரியாமலிருந்தன அதற்காக அளவில்லாத கோபம் அடைத்தேன் அவர் எவ்வளவு பயங்கரமான விபத்திலிருந்து நம்மைத் தடுத்துக் காப்பாற்றினார் என்று இப்போதுதான் தெரிகிறது. ஆனால் உன்மையை அவர்கள் அப்போதே சொல்லியிருக்கலாம் சொல்லாத காரணத்தினால் உனக்குப் பெரும் அத்தி செய்தார்கள் எனக்கும் நீயு செய்து விட்டார்கள் போனது போகட்டும் சென்றதையெல்லாம் நாம் இருவரும் மறந்து விடுவோம், மறக்க முடியாவிட்டாலும் மன்னித்து விடுவோம்..."

"ஐயா' வல்லத்து இளவரசர் வழியில தங்களைச் சந்தித்து இத்தக் கதையை மட்டுத்தான் சொன்னாரா? இன்னும் ஏதாவது சொன்னாரா?" என்று நத்தினி கேட்டாள்

"கதை என்று ஏன் கூறுகிறாய். நத்தினி' உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?" என்றார் ஆதித கரிகாலர்

"தாங்கள் கூறிய செயதி அவ்வளவு எளிதாக நம்பக் கூடியதா' சக்கரவாதியின் குமாரியாகப் பிறந்து நான் இத்தக் கதையை அடைந்திருக்க முடியுமா' இவ்வளவு கொடுமையான துன்பங்களுக்கு உன்னாலியிருக்க முடியுமா' வந்திவந்தேவன் கூறியது உண்மையாகவே

இருக்கட்டும் இது மட்டுத்தான் அவர் சொன்னாரா' வேறு ஒன்றும் சொல்ல வில்லையா?" என்றாள் நத்தினி

கரிகாலர் சிறிது தயங்கிவிட்டு, "ஆம், இன்னொரு செயதியும் சொன்னான், தீ பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்களோடு சோந்திருப்பதாகச் சொன்னான் சோழர் குலத்தையே கருவருத்துவிடக் கங்கனம் கடடிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னான் அதற்காக, மீடியில் மீன் சின்னம் உள்ள கொலைவான் ஒன்றை தீ வைத்துப் பூஜித்து வருவதாகவும் சொன்னான் கொன்னிடக் கரைக் காட்டில் பன்னிப் படையின் அருகில் யாரோ ஒரு சிறுவனை வைத்து மணியமகுடம் சூட்டியதாகவும் கூறினான் நத்தினி' அதை யெல்லாம் தீ இனி மறந்து விடு' சோழர் குலத்தின் பெருமைக்கெல்லாம் என்னைப் போல உரிமைவுள்ளவன் தீ கத்தர சோழ சக்கரவாதியின் புதல்வி எங்கள் அருமைச் சகோதரி உனக்கு இதுவரை செய்த அநீதிகளுக்கெல்லாம் பரிகாரம் செய்வதே என்று முதற் கடமைமாக இனி வைத்துக் கொள் வேன்..."

"ஐயா' இவ்வளவையும் தாங்கள் நம்புகிறீர்கள் அல்லவா' அப்படியிருக்கும்போது, கடம்பூருக்கு வந்து இத்தனை நான் வரையில் காதலிருத்ததேன்' முன்னாடியே என்னைச் சந்தித்துப் பேச ஒரு முயற்சியும் செய்யாதது ஏன்?"

"என் மனத்தில் ஏதப்பட்டிருந்த குழப்பத்தான் காரணம். நம்முடைய புதிய உறவை என் மனத்தில் நிலைப்படுத்திக் கொள்ள அவகாசமும் வேண்டியிருந்தது எல்லாவற்றையும் விளக்கமாகச் சொல்லத்தக்க சத்தரப்பதனையும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருத்தேன் பவர் முன்னிலையில் சொல்லக் கூடிய செயதியா இது' அதிாஷ்டவசமாக, ஒரு காட்டுப் பன்றியும் ஒரு சிறுத்தைப் புலியும் இன்றைக்கு அத்தகைய சத்தரப்பதனை

எனக்கு ஏற்படுத்திக்கொடுத்தது "

நத்தினி குறுக்கிட்டு, "ஐயா! காட்டு மிருகங்கள் பொலவாதவைதான்! ஆனால் மனிதர்களைப் போல அவ்வளவு கொடுமை செய்யக் கூடியவை அல்ல. அது இன்றைக்குத் தான் எனக்கு நன்று தெரிந்தது" என்றான்.

"சகோதரி! சென்று போனதையெல்லாம் மறக்க முடியாது என்று சற்று முன்னால் நீ சொன்னாய். அதை நானும் ஒப்புக்கொண்டேன். மறக்க முடியாவிட்டாலும் மன்னிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன். அதற்கு நீ மறுமொழி சொல்லவில்லை."

"கோமகனே! தாங்கள் இதற்கு முன்னால் எனக்குச் செய்த துரோகங்கள், குற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் மன்னித்து விடுவேன். ஒருவேளை மறத்தும் விடுவேன். ஆனால் இன்றைக்குச் செய்த துரோகத்தை என்றைக்கும் மறக்கவும் முடியாது, மன்னிக்கவும் முடியாது..."

"ஐயோ! இன்றைக்குத் தான் என்ன செய்தேன்? தான் அறிந்து ஒரு துரோகமும் உனக்குச் செய்யவில்லையே!"

"சொல்லுகிறேன். அதோ வருகிறானே, அதை தூர்த்தனைப் பார்ப்புள்!"

"வல்லவரையென்பா சொல்கிறாய்?"

"ஆமாம், புலியின் தலையைக் கொண்டு வராமல் வெறுங்கைபுடனே வருகிறானே, அவன்தான்! ஒருநாள் அவன் தஞ்சையில் என்னைப் பார்த்தான் என்றுடைய பாதம் அவன் பேரில் பட்டால் அதை 'ஒரு பாகசிய மாகக் கருதுவேன்' என்று சொன்னான். அவனை என் காலால் தொட்டு உதைக்கவும் தான் இஷ்டப்படவில்லை. வேலைக்காரர்களை அழைப்பதாகச் சொன்ன பிறகு ஒடி விட்டான். அவனுடைய நீசத்தனமான எண்ணத்துக்குத் தான் இன்னங்காதற்காகத் தங்களிடம் இத்தகைய பயங்கரமான கற்பனைகளைப் புனைந்து சொல்லியிருக்கிறான். தான் விசும்பினால் தங்களுடைய

தலையைப் கொண்டு வந்து விடுவதாக உறுதி கூறினான். இதைப்பெல்லாம் தங்களிடம் தான் சொல்லி விடப் போகிறீர்கள் என்று அவனுக்குப் பயம். அதற்காகவே தாங்கள் கடம்பூர் மானிக்கை வராமல் வழியில் நடந்து விடப் பார்த்தான். அதனிடையே தங்களுடன் இணை பிர்வாமல் கறி வந்துகொண்டிருக்கிறான். அப்படிப்பட்ட நீசன், என் காலினால் தொடுவதற்குக்கூட தான் விடும் பாதவன், அவன் என் உடம்பு முழுவதையும் அணைத்துத் தூக்கிக் கரைப்பதனும்படி செய்தானா? அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இதைத் தான் மறக்க முடியுமா? அவ்வது மன்னிக்கத்தான் முடியுமா?"

இவ்விதம் நடந்த விடயங்களில் கோபக்கனல் பொங்கக் கூறி வந்த பயங்கரமான மொழிகளைக் கேட்டே கரிகாலனுடைய தலை உண்ணாமல் போகடிவதெனப் பயிப்பது பரிபுரமான உபம். ஓரியின் நீர், காட்டு மரங்கள் எல்லாம் கழன்றன என்று நினைக்கிக் கொண்டு 'சகோதரி! நடந்துவிட்டே சொல்வது உண்ணாமலாக இருக்க முடியுமா' எனத் தம்புலத்தன்று எனக்கு மெய்யாகவே தெரியவில்லை. வந்தவர்தேவன் அவ்வளவு நீசனாக இருக்கக் கூடுமா? அவனுக்கு இந்தப் பிணைப் பெண் மனிதர்களைவிடத் திறமையான செயலிப்பது என்று சற்று நீகாதுக்கு முன்னால் கூட எண்ணிப்போனே' என்றார்.

"ஐயா! தான் சொல்வதை மட்டும் நீங்கள் நம்பிவிட வேண்டாம். எப்போதுமே அவசரப்படுத்த தாங்கள் காரியம் செய்து விடுவீர்கள். இந்தத் தடவை அப்படிச் செய்ய வேண்டாம். இரண்டு நாள் பொறுத்துத் துடிக்க வேண்டாம். உடவடிக்கைகளைக் கவனித்து வாருங்கள். தாங்களே தெரிந்து கொள்கிறீர்கள்' என்றான் நத்தினி.

(தொடரும்)

வான்வியின் எஸ்எஸ்

நாற்பத்தாறாம் அத்தியாயம்

படகு நகர்ந்தது!

வ

நதியதேவன் ஒரு பக்
கதில் விரைந்து வந்து
கொண்டிருந்தான்

மற்றொரு புறத்தில்
மணிமேகலை, "அக்கா!
உணவு சித்தமாயிருக்கிறதா?" என்று சொல்

லிக்கொண்டு நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தான்

கரிகாலர் இருபுறமும் பார்த்து
விட்டு, "நத்தினி" என்னைக் கடம்பூர்
மானிகைக்கு வர வேண்டாம் என்று
தடுக்க வந்தியதேவன் மட்டும் முயல்
வில்லை ஆழவாக்கடியான் என்றும்
வைஷ்ணவனும் அதே மாதிரி செய்து

பைக் கொண்டு வந்தானே? என்
தந்தையின் உயிர் நன்மையும்
என் பகலுக்கு உரியவரு
மான முதன்மத்திரி அநித்த
தரும் சொல்லி அனுப்

பினாரே?" என்றார்

"முதன்மத்திரி அநித்ததா' தங்கள்
தந்தையின் பிராண பித்திரா' ஆகை
வினால தங்கள் தந்தையின் பிராண
னைத தாமே அபகரிக்கப் பார்க்கிறார்
தங்களுடைய பகலுக்கு உரியவா' ஆகை
யால தங்களுக்கு அடுத்த பட்டம் இல்
லாமற் செய்யப் பார்க்கிறார் "

"ஏன் ஏன்?"

"தங்கள் வெறிபிடித்தவா என்றும்,
தேவ பகதி இல்லாதவா என்றும் அவ
ருக்கு எண்ணம் தங்கள் தம்பிக்குப் பட்
டம் கட்டி வைத்து அவனை வீர
வைஷ்ணவனாகி இந்தச் சோழ நாட்
டைய வைஷ்ணவ நாடாகி விட்
வேண்டுமென்பது அவருடைய விருப்

அமரர் கஸ்கி

பம் தங்களுடைய தம்பி நடுக்க லில
காணாமற்போன போது அவருடைய
எண்ணத்திலே மண் விழுந்தது”

“அதற்காக என்னைக் கடம்பூர்
வராமல் நடுக்க வேண்டிய அவசியம்
என்ன?”

“அவர்களுடைய அந்தரங்கத்
தையெல்லாம் தங்களிடம் தான்
சொல்லி விடலாம் அல்லவா?”

“உனக்கு எப்படி அவர்களின்
அந்தரங்கம் தெரியும்?”

“ஐயா’ அதை வைஷ்ணவன் ஆழ
வார்க்கடியான் சகோதரி தான்
என்பதை மறந்து விட்டார்கள்....”

“உண்மையாக நீ அவனுக்கு உடன்
பிறந்த சகோதரியா’ அந்தக் கதையை
என்னை நம்பச் சொல்கிறாயா?”

“நானும் அந்தக் கதையை நம்ப
வில்லை. தங்களை நம்புமாறு சொல்
லவும் இல்லை அவனுடைய தந்தை
யின் விட்டில் நான் வளர்த்து வந்தேன்.
ஆகையால் என்னைச் சகோதரி என்று
அழைத்து வந்தான் என்னை ஆண்
டானின் அவதாரம் என்று அந்த வைஷ்
ணவன் சொல்வது வழக்கம் ஊர்
ஊராக அவனுடன் தான் சென்று ஆழ
வார்களின் பாகரங்களைப் பாடி
வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தைப் பரப்ப
வேண்டும் என்பது அவனுடைய
ஆசை.”

“புத்த சந்நியாசினிகளைப் போல்
உன்னையும் வைஷ்ணவ சந்நியா
சினியாக்க அவன் விரும்பினானா?”
என்று ஆதித்த கரிகாலா கேட்டார்

“அப்படி ஒன்றுமில்லை. நான்
அவனைக் கலியாணம் செய்து
கொண்டு தம்பதிகளாகப் பாகரம்
பாடிக்கொண்டு ஊர் ஊராகப் போக
வேண்டும் என்பது அவன் ஆசை.
வைஷ்ணவத்தைப் பிரசாரம் செய்ய
நான் பல குழந்தைகளைப் பெற்று
அளிக்க வேண்டும் என்பது அவன்
விருப்பம்...”

“சீசீ’ அந்தக் குரங்கு முருகித் திரு
மலை எங்கே? நீ எங்கே? உன்னை
அவன் தனக்கு மனைவியாக்கிக்
கொள்ள விரும்பினானா? ”

“ஐயா’ என துரநிஷ்டம் அது’ தான்

பிறந்தவேளை அப்படி’ என்னை
நெருங்கி வரும் ஆண் பிள்ளைகள் எல்
லாகும் தூர எண்ணத்துடனேயே
என்னை நெருங்குகிறார்கள்...”

“கிழவன் பழுவேட்டரையனுடைய
புத்தி போன பாட்டில் மறவார்களைப்
பற்றிச் சொல்வானேன்?”

“கோமகனே’ பழுவேட்டரையரைப்
பற்றி என காதிப் படத் தூஷணையாக
எதுவும் சொல்ல வேண்டாம் அவர்
என்னிடம் ஆசை கொண்டார்
என்னை உலகமறிய மனந்து கொண்
டார் அநாதைப் பெண்ணாடி ருந்த
என்னை அவருடைய திருமாளிகையில்
பட்டத்து ராணியாகிப் பெருமைப்
படுகிறார்...”

“ஆனால் உன்னுடைய விருப்பம்
என்ன, நந்தினி’ நீ அவரை உண்மை
விலேயே உன் பதியாக்க கொண்டு
பூஜிக்கிறாயா’ அப்படியானால் ”

“இல்லை, இல்லை அவரிடம் தான்
அளவில்லா தனித்துவமான ஆனால்
அவருடன் தான் மனை வாழ்க்கை
நடத்தவில்லை அவரும் என்னை
வறபுறுத்தவில்லை ஐயா’ தான் ஏழைக்
குடியில் பிறந்தவன். பிறந்தவுடனே
கைவிடப்பட்டவன் ஆயினும் என்று
டைய நெஞ்சை ஒரே ஒருவருக்குத்தான்
அர்ப்பணம் செய்ந்தேன். அதை
ஒருநாளும் மாற்றிக் கொண்டதில்லை ”

“நந்தினி’ அந்தப் பாகடியசாலி யார்’
வேண்டாம், அதைச் சொல்ல வேண்
டாம் நீ யார்’ உண்மையைச் சொல்’
நீ என தந்தையின் மகன் இல்லாளிடில்,
என் சகோதரி இல்லாளிடில், ஆழவார்க்
கடியானுடன் கூடப் பிறந்தவனும்
இல்லை என்றால், பிறகு நீ யார்’ அதை
மட்டும் சொல்லி விடு. நந்தினி’ அதைத்
தெரித்து கொள்ளாவிட்டால் எனக்குப்
பைத்தியம் உண்மையிலேயே பிடித்து
விடும்!” என்றார் கரிகாலா

“அதைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்க
வேண்டுமென்றுதான் நானும் விரும்பு
கிறேன். ஆனால் தங்களுடைய தோழ
ரும் என்னுடைய தோழியும் இதோ
நெருங்கி வந்து விட்டார்கள் மறு
படியும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போது
அவசியம் சொல்லுகிறேன்” என்றான்

மிக் சமீபத்தில் வந்து விட்ட வல்லவரைப்பைப் பார்த்துப் பழுதுர் ராணி, "ஐயா! இது என்ன வெறுங்கைபுடனே திரும்பி வந்திருக்கிறீர்கள்? புலியின் தலை எங்கே?" என்று கேட்டாள்.

"தேவி! புலியின் தலையைக் கொண்டு வந்து தங்கள் காலடியில் சமர்ப்பிக்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டவில்லை!" என்றான் வந்தியத் தேவன்.

"ஆகா! இவ்வளவுதானா உமது வீரம்! உமது முன்னோர்களின் வீரத்தைப் பற்றிப் பாட்டுகள் எல்லாம் சொன்னீரே! மூன்று குவத்து வேந்தர்களின் தலைகளைப் பறித்துக் கழனியில் நடவு நடட்டார்கள் என்று சொன்னீரே!"

"அது என்ன அப்படிப்பட்ட பாடல்!" என்று கரிகாலர் கேட்டார்.

"ஐயா! நீர் சொல்கிறீரா! தான் சொல்லட்டுமா?" என்று நத்தினி வந்தியத்தேவனைப் பார்த்து வினவினான்.

"ராணி! அப்படி ஒரு பாடல் சொன்னதாக எனக்கு ஞாபகம் இல்லைவே!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"உமக்கு ஞாபகம் இல்லை ஆனால் எனக்கு நன்றாய் நினைவு இருக்கிறது தான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். ஐயா!

சேனை தழையாக்கிச் செய்குருதி

நீர் தேக்கி

ஆனை மிதித்த அருஞ்சேற்றில்

- மான் பரன்

பாவேந்தர் தம்பேந்தன் வானம்

பறித்து நடட்டான்

முவேந்தர் தங்கள் முடி!

எப்படிவிருக்கிறது பாட்டு! கோமகனே! தாங்கள் பாண்டியன் ஒருவனுடைய தலையை மட்டுமே கொண்டார்கள். இந்த வீரகுடைய முன்னோர்கள், சேர சோழ பாண்டியர்களுடைய தலைகளைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து கழனியில் நடவு நடட்டார்களாம்!"

கரிகாலகுடைய முகத்தில் அருவகுப்

பும குரோதமும் தாண்டவம் ஆடின

"நல்ல உழவு! நல்ல தடவு!" என்று சொல்லி விட்டு அவர் இடி இடி என்று வாய் விட்டுச் சிரித்தார்.

வந்தியத்தேவன் கரிகாலகுடைய முகத்தைப் பற்றிட்டுப் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் தட்டுத் தடுமாறி, "தேவி! இத்தகைய பாடல் ஒன்றைத் தங்களிடம் தான் சொல்லவே இல்லைவே!" என்றான்.

"அதனால் என்ன? ஏற்கெனவே தெரிந்துகொண்டிராவிட்டால் உமது குவத்தின் பெருமையை இப்போதாவது தெரிந்து கொள்ளும்! அவ்வாறு முக் குவத்து வேந்தர்களின் முடிகளைப் பறித்து நடட்ட வம்சத்தில யிறந்தவர் கெவலம் காயம் பட்ட புலி ஒன்றின் தலையைக் கொண்டு வர முடிய வில்லைவே!" என்றான்.

"தேவி! காயம்பட்ட அந்தப் புலி செத்துத் தொலைத்து போய்விட்டது. செத்த புலியின் தலையை வெட்ட தான் விருமபவிலலை."

"அது எப்படி? புலி தத்தித் தத்திப் படகில் ஏறியதை தான் பார்த்தேன்!" என்றார்.

"தானதான் அந்தக் காட்சியைத் தங்களுக்குக் காட்டினேன் படகில் ஏறிப் படுத்துக்கொண்ட பிறகு அது செத்துப் போயிருக்கிறது பழுதுர் இளைய ராணியின் திருமேனியைக் காயப்படுத்தி விட்டோமே என்ற பச்சாதாபத்தினால் அது பிராணனை விட்டு விட்டதோ, என்னமோ!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

கரிகாலரின் முகத்தில் கடுகடுப்புச் சிறிது தணிந்து புன்னகை அரும்பியது.

"ஆனால் அது தன்னீரிலேயே செத்துப் போயிருக்கலாமே! படகில் ஏறிச் சாக வேண்டியதில்லைவே!" என்றார் கரிகாலர்.

"என்னைப் போல அதற்கும் தன்னீரைக் கண்டால் பிடிப்பதில்லை போயிருக்கிறது எல்லாச் சாவுகளிலும் தன்னீரிலே சாவதுதான் எனக்குப் பயமளிக்கிறது!" என்றான் வந்தியத் தேவன்.

"ஆயினும் சற்று முன்னால் தெரிய

மாகத் தண்ணீரில் குதித்து விட்டாரே? இந்தப் பேதைப் பெண்களின் பேரில் அவ வளவு கருணை போலிக்கு கிறது!"

"தேவி! தண்ணீரைக் காட்டிலும் எனக்குப் பெண்களைக் கண்டால் அதிக பயம் கண்டாகிறது இளவரசருடைய வற்புறுத் தலுக்காகத்தான் குதித் தேன். உண்மையில் அப் படிக்குதித்திருக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை என்று இப்போது தெரிகிறது!" என்றான் வல்ல வரையன்

"ஆம், ஆம்! நீர் தண்ணீரில் விழுந்து சாவது பற்றித்தான் உமக்குப் பயம். பிறரை மூழ்க அடித்து சாகச் செய்வது பற்றி உமக்குப் பயமே இல்லை!" என்றான் தந்திவி

இந்தப் பேச்சுக்கள் ஒன்றும் மணிமேகலைக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பது அவளுடைய முகப்பாவத்திலிருந்து நன்கு வெளிப்பாடுவது

"அக்கா! சமைத்த உணவு ஆறிப் போய் விடும். வாருங்கள், போகலாம்!" என்றான்

நாலவரும் பளிங்கு மண்டபத்தை நோக்கி நடத்தார்கள். அப்போது இடைவிடையே மணிமேகலை வந்தியத்தேவனை நோக்கினாள். அவனுடைய மனத்தில் ஏதோ சங்கடம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றும், இளவரசரும் நத்தினியும் அவளுக்கு ஏதோ தொல்லை கொடுக்கிறார்

கன என்றும் அவன் தன் உன்
 ஞானாகவியால் அந்ததான் 'யா தவகளுக்கு
 எதிரியானாலும் தான் தவகளுடைய கடலில் இருப
 பேன், கவலைப்பட வேண்டாம்" என்று தயன்

பாஸஸியின் மூலம் வந்தியத்தேவனுக்கு ஆறுதல் கூற முயன்றான் ஆனால் வந்தியத்தேவனோ அவன் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை அவன் கவலைக் கடலில் அடியோடு மூழ்கிப் போன வனாகக் காணப்பட்டான்

நதின் தேவியின் வஞ்சக வாரதனாகளும் வந்தியத்தேவன் மீது அவன் சமத்திய பங்குரமான பழியும் இந்தக் கதையைத் தொடர்த்து படித்து வரும் நேயர்களுக்கு அருவகுப்பை அளித்திருக்கக்கூடியது இயல்பேயாகும்

எனினும், நாம் அறிந்துள்ள வரையில் அவளுடைய பிறப்பையும் வாழ்க்கை திகழ்ச்சிகளையும் நினைவுகூரத்தால் அவ்வளவாக விடப்படி அடைவ மாட்டோம்

மனிதர்களின் குணாதிசயங்கள் பரம்பரை காரணமாக இரத்தத்தில் ஊறியுள்ள இயல்புகளினால் அமைகின்றன. சூழ்நிலையினாலும் பழக்கவழக்கங்களினாலும் வாழ்க்கை அனுபவங்களினாலும் மாறுதலடைகின்றன

ஊமைமும் செவிடுமான மந்தாகினி காட்டிலே பெருமபாலும் வாழத்திருந்தவன் வனவிலங்குகளிடமிருந்து தப்பித் துக்க கொள்ள அவன் எவ்வளவோ ஜாககிரந்தையாயிருக்க வேண்டியிருந்தது தான் உயிர்தப்புவதற்காகச் சில சமயம் அந்த மிருகங்களைக் கொடூரமாகக் கொல்ல வேண்டியும் தோந்தது

வேரு காலம் வரையில் பால் போல தூய்மைவாக இருந்த அவன் உள்ளத்தில் ஒரு சமயம் அன்பு என்னும் அமுத ஊறு லுச் சுரந்தது விரைவில், அந்த ஊறு வறண்டு அவளுடைய தெஞ்சகதை வறண்ட பாஸஸியை ஆக்கியது விதியின் விளையாட்டு அவளை ஒரு பெரிய ஏமாற்றத்துக்கு உள்ளாகி விட்டது அதனால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி அவளுடைய புத்தியைப் பேதலித்துப் போகும்படி செய்து விட்டது என்றும், தானடைவிக் அவளுடைய தெஞ்சிக் காயம் ஆறியது அன்பாறிய அமுத ஊறு மீண்டும் சுரந்தது சுந்தர சோழரின் மீது கொண்ட காதலையெல்

லாம் அவருடைய அருமைப் புதல்வனாகிய அருண்மொழிச்சேலவனிடம் பிள்ளைப் பிரீமைவாக மாற்றிக்கொண்டான்

மந்தாகினியின் புதல்வியாகிய நத்தினியிடம் தாயின் குணாதிசயங்கள் பல இயற்கையில் தோன்றியிருந்தன ஆனால் தாயை உலகம் வஞ்சித்ததைக் காட்டிலும் மகளை அதிகமாக வஞ்சித்தது பெற்ற தாயினாலும் கைவிடப்பட்டாள் பிறர் விட்டில் வளரத்தான் காட்டு மிருகங்களினால் அவளைக்கு ஏற்பட்ட தொல்லைகளைக் காட்டிலும் நாட்டு மனிதர்களால் மகளை அதிக கொடுமைகளுக்கு உள்ளானாள் இளம் பிராயத்தில் அரச குமத்தினரால் அவ மதிக்கப்பட்டதெல்லாம் அவளுடைய தெஞ்சில் வைரம் பாய்ந்து நிலைத்து விஷத்தினும் கொடிய துவேஷமாக மாறியது துவேஷத்துக்கு மாற்று அளிக்கக்கூடிய அன்பு என்னும் அமுதம் அவளுக்குக் கிட்டவில்லை அவள் யா யாரிடம் அன்பு வைத்தாணோ அவர்கள் ஒன்று அவளை அலட்சியம் செய்து புறக்கணித்தார்கள். அல்லது துரநிஷ்டத்துக்கு உள்ளாகி மாண்டு போனார்கள் அவளை அவமதித்தவர்களும், அவனால் வேறுக்கப்பட்டவர்களும் மேனமையுடன் வாழத்தார்கள் ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தை நகுவினும் கொடியதாகவுதற்கு வேறு என்ன காரணங்கள் வேண்டும்? தன்னை வஞ்சித்தவர்களையும் அவமதித்தவர்களையும் பழிவாங்குவதைத் தவிர அவளுடைய உள்ளத்தில் வேறு எதற்கும் இடம் இருக்கவில்லை அதற்கு வேண்டிய சூழ்ச்சித் திறன்கள் அளவையின் காப்பத்தில் இருந்த தானிலேயே அவளுடைய இரத்தத்தில் சோந்திருந்தன. வாழ்க்கையில் அவன்பட்ட அல்லல்களும் ஏமாற்றங்களும் பங்குர அனுபவங்களும் அவளுடைய உள்ளத்தில் ரத்த இருக்கம், அன்பு முதலிய மிருதுவான பண்புகளை அடியோடு துடைத்து இரும்பினும் கலவியும் கடினமாக்கியிருந்தன.

இக் கதையில் இனி வரப் போகும் திகழ்ச்சிகளை நவகு அறிந்து கொள்

வதற்கு இந்தக் குணாதிசய வினக்கத்தை இங்கே குறிப்பிடுவது அவசியம் என்று கருதி எழுதினோம்.

உணவருத்தும் வேளையில் அவர் களுக்குள் உற்சாகமான பேச்சு எதுவும் நடைபெறவில்லை. நத்தினியும், கரிகாலரும், வந்தியத்தேவனும் அவரவர்களுடைய கவனையிலே ஆழத்திருத்தார்கள். இதனால் மணிமேகலைக்குத்தான் மிக்க ஆதங்கமாயிருந்தது. பழுவூர் ராணியுடன் உலகாசமாகப் பேசி உற்சாகமாகப் பொழுதுபோக்கும் எண்ணத்துடன் அவள் அன்று நீர் விளைவாடலுக்கும் வனபோஜனத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்திருந்தான் இளவரசரும் வந்தியத்தேவனும் எதிர்பாராமல் வந்து சேரத்து கொண்டவுடன் அவளுடைய உற்சாகம் அதிகமாயிற்று. ஆனால் அதற்குப் பிறகு மற மூவரும் பேசிய வார்த்தைகளும் நடந்து கொண்ட விதமும் அவளுக்குச் சிறிதும் திருப்தி அளிக்கவில்லை. நத்தினியையும் வந்தியத்தேவனையும் சேர்த்துப் பார்த்த போது ஏற்பட்ட வேதனையை அவளுடைய குழந்தை உள்ளம் உடனே மறந்து விட்டது. அதைப் பற்றித் தவறாக எண்ணி அருகையக்கு இடங்கொடுத்தது தன்னுடைய தவறு என்று எண்ணித் தேறினாள். அதற்குப் பிறகு மற மூன்று பேரும் கலகலப்பில்லாமல் சிடுசிடு வென்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்ததும் கபடமாகப் பேசி வந்ததும் அவளுக்கு வினங்கவும் இல்லை, பிடிக்கவும் இல்லை.

எனவே, உணவருத்திச் சிறிது நேரம் ஆனதும் மணிமேகலை, "அக்கா! நாம் திரும்பிப் பிராயணப்படலாமா? படகைக் கொண்டு வரச் சொல்லட்டுமா? இவர்கள் இருவரும் நம்முடன் வருகிறார்களா? அல்லது குதிரை மீது வந்த வழியே போகிறார்களா?" என்று கேட்டாள்.

அப்போதுதான் கரிகாலர் சித்தனை உலகத்திலிருந்து வெளி உலகத்துக்கு வந்தார். "ஆ! ஆ! இந்தப் பெண்ணின் யாழிசையைக் கேட்காமல் திரும்புவதா?

ஒருநாளும் முடியாது நத்தினி! மறந்து விட்டாயா, என்ன? மணிமேகலை! எங்களை ஏமாற்றி விடாதே!" என்றார்.

"அதை நான் மறக்கவில்லை தங்களைப்பும் தங்கள் சிநேகிதரையும் பார்த்தால் கானத்தைக் கேட்கக் கூடியவர் களாகத் தோன்றவில்லை முன்னின் மேல் நிற்பது போல் நிற்கிறார்கள்! ஆயினும் பாதகமில்லை மணிமேகலை! எங்கே! யாழை எடுத்துக்கொண்டு வா!" என்றான்.

"எதற்காக, அக்கா! விருமபாதவர் களின் முன்னால், எதற்காக என்னை யாழ் வாசிக்கச் சொல்கிறார்கள்?" என்று மணிமேகலை சிந்திது கிராகவி செய்தாள்.

"இல்லை, இல்லை! இளவரசர்தான் கேட்பதாகச் சொல்லுகிறாரே! அவருடைய தண்பருக்குப் பாட்டுப் பிடிக்கா விட்டால் கானதப் பொதிக் கொள்ளட்டும்" என்றான் நத்தினி.

"கடவுளே! அப்படியொன்றும் நான் இசைக்கையில் விரோதி அல்ல! கோடிக்களையில் பூங்குழலி என்னும் ஓடக்காரப் பெண்.

'அலைகடலும் ஓயத்திருக்க

அக்கடல்தான் பொங்குவதேம்!' என்று ஒரு பாட்டுப் பாடினான் அதை நினைத்தால் இப்போதும் எனக்கு உடம்பு சிலிர்கிறது!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"சில பேருக்குச் சிலருடைய பாட்டுத் தான் பிடிக்கும் என்றுடைய பாட்டு உங்களுக்குப் பிடிக்குமோ என்னமோ?" என்றான் மணிமேகலை.

"பிடிக்காமற் போனால், யார் விடுகிறார்கள்! அதற்கு நான் ஆயிற்று, நீ யாழை எடுத்துக்கொண்டு வா!" என்றார் கரிகாலர்.

மணிமேகலை யாழை எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள் பனிவகு மண்டபத்தின் படிக்கட்டில் மேற்படியிலே உட்காரத்துகொண்டாள் தரம்புகளை முறுக்கிச் சுருதி கூடினான் ஏழு தத்திகள் கொண்ட யாழ் அது ஒவ்வொரு தத்தியிலும் பாதி வரையில் ஒரு ஸ்வரமும் அதற்கு மேலே இன்னொரு ஸ்வரமும் பேசக் கூடியது.

சிறிது நேரம் யாழை மட்டும் வாசித்து

இன்னிசையைப் போழித்தான் கரிகாலரும் வந்தியத் தேவனும் உண்ணமலிபேட்டை மறந்த கலஸைகளை பெல்லாமை மறந்து விட்டார்கள் யாழின் இசையில் உள்ளதைப் பறி கொடுத்தது பரவசமானார்கள்

பின்னர், மணிமேகலை யாழிசையுடன் குரலிசையையும் சோத்துப் பாடினாள் அப்பா, சம்பந்தர், கந்தரின் தெய்வீகமான பாசரங்களைப் பாடினாள்

சிந்து நோமானதும் இளவரசர், "மணிமேகலை! உன்னுடைய கானம் அற்புதமாயிருக்கிறது. ஆனால் எல்லாம் புகழ்மயமான பாடல் களையே பாடி வருகிறாய். அவ்வளவாக தான் புகழில் ஈடுபட்டவனல்ல சில புகழையெல்லாம் மதுபாந்த கழுகுக்கே சரிமையாகவி லி! நீ என வது காதல் பாட்டுப் பாடு" என்று சொன்னார்

மணிமேகலையின் அழகிய கண்கள்கள் தாண்டிநிலை குழிந்தன சிந்து தங்குகை காட்டினாள்

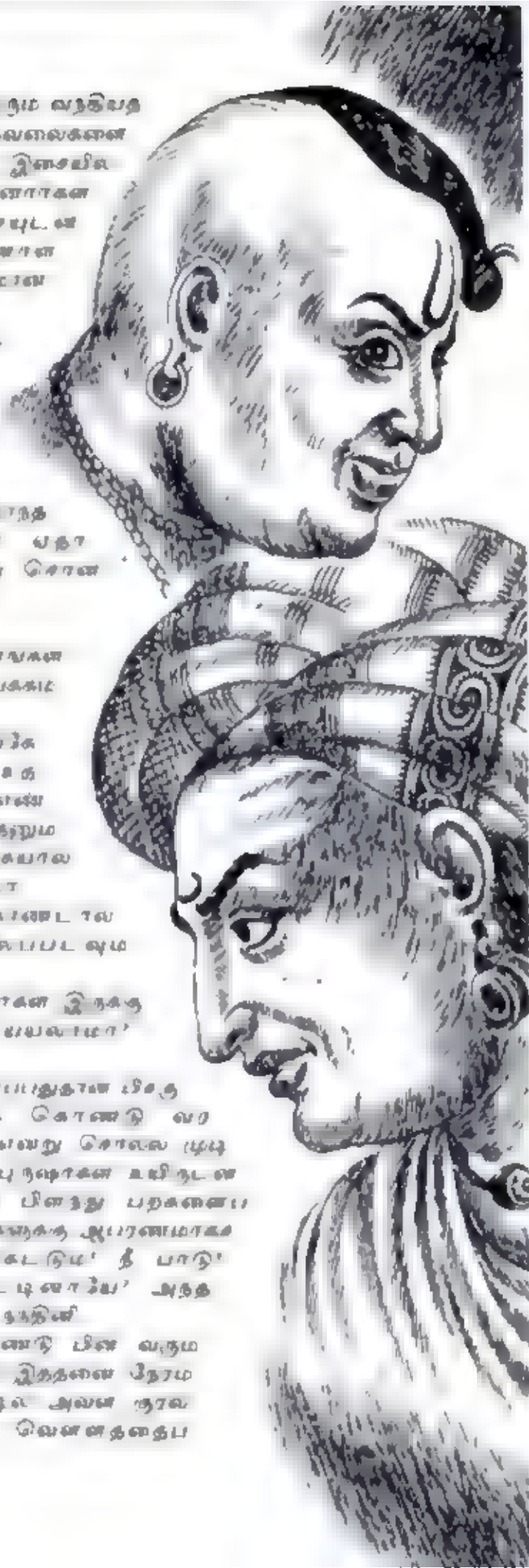
"பெண்ணே! என தயங்குகிறாய் இப்போது காதல் பாட்டுப் பாடினால் என்னை? உத்தேசித்துப் பாடுகிறாய் என்று தான் என்னிடம் கொள்ளமாட்டேன் என சிந்தித்தேன் என்றாள் கொள்ள மாட்டாள் ஆனாலும் தயக்கமின்றிப் பாடு" என்றார் கரிகாலர்

"அப்படி வாராவது எண்ணிக்கொண்டால் மணிமேகலை அதற்காகக் கல்கலைப்படவும் மாட்டாள்" என்றான் நந்தினி

"போங்கள் அக்கா! இரண்டு புருஷர்கள் இருக்க மிடத்தில் இப்படியே பரிகாசம் செய்யலாம்" என்றான் மணிமேகலை

இவர்கள் புருஷர்கள் என்று தீர்மானப்படுதான் பிறகு ஒரு சேத்த புலியின் தளையைக் கொண்டு வர முடியாதவர்களை ஆண் பிள்ளைகள் என்று சொல்ல முடியுமா? முற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டு வீர புருஷர்கள் உயிர் தன் புலியைப் பிடித்து அதன் வாயைப் பிளந்து பற்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து தங்கள் தாய்க்கனகக் ஆபரணமாகக் குட்டுவார்களாம்! போனால் போகட்டும்! நீ பாடு! அன்றைக்கு என்னிடம் பாடின காட்டினாயே! அதை அழகான பாட்டைப் பாடு" என்றான் நந்தினி

மணிமேகலை யாழ் வாசித்துக்கொண்டு பின் வரும் கீதத்தைப் பாடினாள் அது என்னமோ இதனை நோம் பாடியதைக் காட்டிலும் இந்தப் பாட்டில் அவள் குரல் இன்னையற்ற இனிமைபுடன் அழக வெள்ளத்தைப் போழித்தது.

"இளியபுனல் அருவி தவழ்
 இன்பமலைச் சாரலிலே
 கனிசுவையும் மரநிழலில்
 கரம்பிடித்து உகத்ததெல்லாம்
 கனவு தானோடி. - சகிசோ
 நினைவு தானோடி!

புன்னைமரத் தோளையிலே
 பொன்னொளிரும் மாலையிலே

என்னைவரச் சொல்லி அவர்
கன்னல்மொழி பகர்ந்ததெல்லாம்
சொப்பனத் தானோடி - அந்த
அற்புதம் பொய்யோடி?

கட்டுக்காவல் தான்கடந்து
கன்னரைப்போல் மென்ன வந்து
மட்டிலாத காதலுடன்
கட்டி முத்தம் ஈந்ததெல்லாம்
நிகழ்ந்ததுண்டோடி - நாங்கள்
மகிழ்ந்த துண்டோடி?"

இவ்வாறு மேலும் மேலும் பல கண்ணி
களை மணிமேகலை வெவ்வேறு பண்
களில் அமைத்துப் பாடி வந்தான். அந்தக்
காண வெள்ளத்தில் மற்ற மூவரும் முழுகிப்
போனார்கள். பல காரணங்களினால்
நெஞ்சைக் கல்லிலும் இரும்பிலும் கடின
மாக்கிக் கொண்டிருந்த நத்தினியின் கண்
களிலும் கண்ணீர் ததும்பியது. ஆதித்த கரி
காலர் இந்த உலகத்தை அடியோடு மறந்து
விட்டார். வந்தியத்தேவன் அடிக்கடி திடுக்
கிட்டு விழித்துக் கொண்டவன் போல்
மணிமேகலையை நோக்கினான். அப்
போதெல்லாம் அவன் தன்னையே பார்த்
துக் கொண்டிருந்தது கண்டு அந்த வீரனு
டைய உள்ளம் மேலும் திடுக்கிட்டது.
"ஐயோ! இந்தப் பெண்ணுக்கு நாம் என்ன
நிங்கு செய்து விட்டோம்?" என்று அவன்
நெஞ்சம் பதைபதைத்தது.

காண வெள்ளத்திலும் உணர்ச்சி வென்
ளத்திலும் முழுகியிருந்தவர்கள் வரவரச்
காற்று கடுமையாகக் கொண்டு வசுவதைக்
கவனிக்கவில்லை. ஏரியில் முதலில் சிறிய
சிறிய அலைகள் கிளம்பி விழுத்ததையும்
வரவர அலை பெரிதாகி வத்ததையும்
கவனிக்கவில்லை. காற்று கடும் புயலாக
மாறிக் காட்டு மரம் ஒன்றை அடியோடு
பெயர்த்துத் தள்ளியபோதுதான் நால்வரும்
விழித்துக்கொண்டு கற்று முற்றும் பார்த்
தார்கள். கடுமையான புயல் காற்று அடிப்
பதையும் ஏரி கொந்தளித்துப் பேரலைகள்
'ஓ' என்ற இரைச்சலுடன் எழுந்து
விழுவதையும் பார்த்தார்கள்.

திமரென்று நத்தினி, "ஐயோ! படகு
எங்கே?" என்று அலறினான்.

கட்டிப் போட்டிருந்த இடத்தில் பட
கைக் காணவில்லை. உற்றுப் பார்த்தபோது
வெகு தூரத்தில் படகு அலைகளால்

மொத்துண்டு நகர்ந்து நகர்ந்து
போய்க்கொண்டிருந்தது.

"ஐயோ! இப்போது என்ன செய்வது?"
என்று நத்தினி அலறினான்.

"உங்கள் இருவருக்கும் குதிரை ஏறத்
தெரிந்தால் ஏறிப் போய் விடுங்கள். நாங்
கள் சமாளித்துக்கொள்கிறோம்" என்றான்
வந்தியத்தேவன்.

"இந்தப் புயல் காற்றில் காட்டு மரங்கள்
பெயர்த்து விழுந்து எங்களைச் சாக
அடிப்பதற்கு வழி செய்கிறீர்களா?" என்று
நத்தினி கேட்டான்.

"அதெல்லாம் வேண்டாம். புயலின்
வேகம் தனியும் வரையில் இங்கேயே
இருந்து விடுவோம். அங்கே போய் என்ன
செய்யப் போகிறோம்? சமையலுக்குப்
பண்டங்கள் இருக்கின்றன; பாடுவதற்கு
மணிமேகலை இருக்கிறாள். இவ்வளவு சந்
தோஷமாகச் சம்பந்தில் நான் இருந்த
திவ்வை" என்றார் கரிகாலர்.

"இளவரசே! அது சரியல்ல! சம்புவரை
யரும் கத்துமாறனும் என்ன நினைப்பார்
கள்?" என்றான் வல்லவரையன்.

"இவரே புலியைத் தேடிச் சென்ற
போது படகை அவிழ்த்துவிட்டு விட்டார்
போலிருக்கிறது" என்றான் நத்தினி.

"அக்கா! ஏன் வீண் பழி சொல்கிறீர்
கள்? இவர் வந்தபோது படகு கரையோர
மாகத்தானே இருந்தது. யாரும் கவலைப்
பட வேண்டாம். என் தந்தை இந்தப் புயல்
காற்றைப் பார்த்ததும் நம் துணைக்குப்
பெரிய படகுகளை அனுப்பி வைப்பார்!"
என்றான் மணிமேகலை.

அவன் கூறியது சற்று நேரத்துக்கெல்
லாம் உண்மையாயிற்று. ஏறக்குறைய
கப்பல் என்று சொல்லத் தக்க இரு பெரும்
படகுகள் அத்நிலை நோக்கி வத்தன.
அவற்றில் ஒன்றில் பெரிய சம்புவரையரே
இருந்தார். நானுபேரும் பத்திரமாய் இருப்
பதைக் கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்
தார்.

அவர்களை ஏற்றிக்கொண்டு அலை
கடல் போல் பொங்கிக் கொந்தளித்த
ஏரியில் இரண்டு படகுகளும் திரும்பிச்
சென்றன. சம்புவரையரைத் தவிர, மற்ற
நால்வரின் உள்ளங்களிலும் கடும் புயல்
வீதிக் கொந்தளிப்பை உண்டாக்கிக்
கொண்டிருந்தது.

"பொன்னியின் செல்வன்" நாலாம் பாகம் முடிவுற்றது. கடைசிப் பகுதியான
ஐந்தாம் பாகம் அடுத்த இதழில் தொடரும்.